வெளியீடு எண். 367

உ

குருபாதம்

ஆதீன குருமுதல்வர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அருளிய

ஞானாவரண விளக்கமும்

வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள் அருளிய

மாபாடியமும்

(முதல் மூன்றுபாகம்)

1. பரபக்கம் 2. ஞானந்தம் 3. அளவியல்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனம் 25-ஆவது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள்

திருவுளப்பாங்கின்வண்ணம் வெளியிடப்பெற்றது.

1957

[தருமபுர ஆதீனம்

ஞானசம்பந்தம் அச்சகம்,
தருமபுரம்.

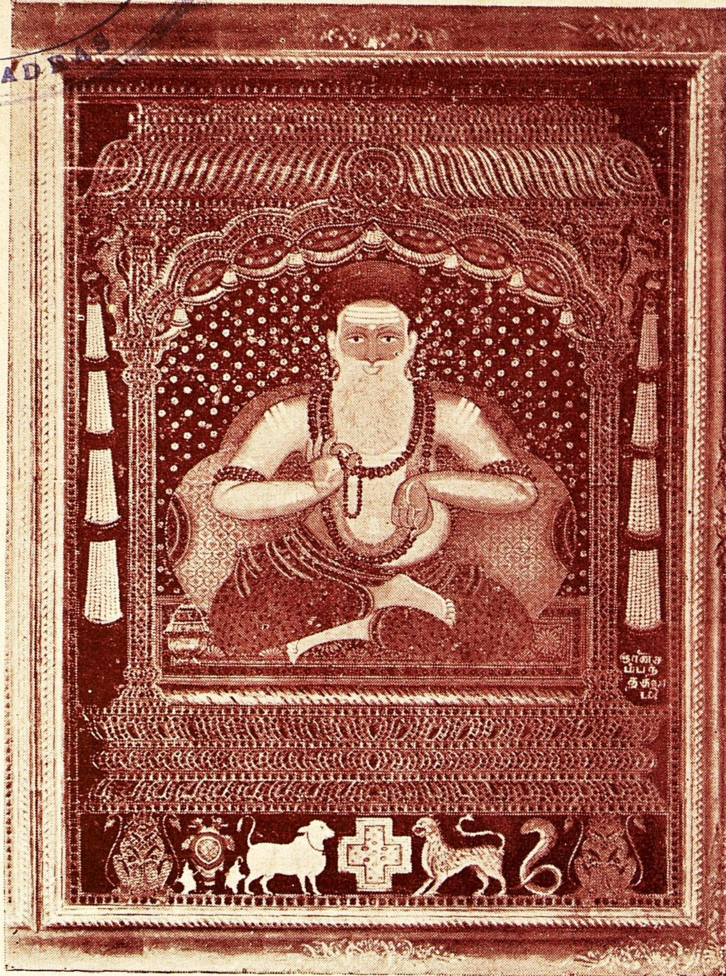
ஞானாவரண விளக்கமும்

வெள்ளியம்பலவாண மாபாடியமும்

உ

குருபாதம்

துன்முகி ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் 17ஆம் நாள் (30—5—'56) புதவாரத்தன்று ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகளுக்குரிய குருபூஜை விழா மலராக வெளியிடப்பெற்ற இந்த ஞானவரண விளக்கமும் வெள்ளியம்பலவாண மாபாடியமுமான நூல் இஞ்ஞான்று ஹேவிளம்பி ஆண்டு ஆவணி மூல (3—9—1957 மங்கள வாரம்) நன்னாளில் கட்டடம் செய்யப்பெற்றுச் சைவசித்தாந்த நல்லுலகில் திருவுலா வர முற்படுகிறது.

தருமபுர ஆதீன குருமுதல்வர்,

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
குருபாதம்

நூன்முகம்

திருக்கயிலாய பரம்பரை மெய்கண்ட சந்தான வழிவந்த சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கு. அவற்றுள் சில மிகச் சுருக்கமாய் நுண்ணறிவும் தீவிரதர சத்திநிபாதமுமுடைய பெரியவர்களுக்கே அரிதில் உணரத்தக்கன. மற்றும் சில சாஸ்திரத்தில் விளக்கப்படவேண்டிய விஷயங்களுள் சிலவற்றை மட்டும் கூறிப் போந்தன. ஸ்ரீ அருணந்திதேவ நாயனார் இயற்றிய சிவஞான சித்தியாரோ பரபக்கம், அளவியல், சுபக்கம் இவைகளையும் இவற்றில் விளக்கப்பட வேண்டிய எல்லா விஷயங்களையும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கூறுகிறது. ஆகையினாலேயே "பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியிற் சித்தியிலே ஓர் விருத்தப் பாதி போதும்" என்ற தனிப்புகழ்பெற்று விளங்குவதுமன்றி எங்கள் ஆதீனத்தில் பிரமாண நூல்களுள் தலைசிறந்ததாகப் போற்றப்படுகிறது.

ஆதீன குருமுதல்வர் சிறந்த அநுபூதிமான். தான்பெற்ற இன்பம் இவ் வையகம் பெறுக என்ற பெருங்கருணைகொண்டு சிவஞானசித்தியார் அளவிலும் விரித்துணர்த்தப்படும் விஷயங்களிலும் மிக விரிந்ததேயாயினும் அதிலும் கூறப் படாமல் குறிப்பாலுணர்த்திச் சென்ற பல விஷயங்களைக்கண்டு ஆங்காங்குப் பல செய்யுள்களை இயற்றிச் சிவஞான சித்தியுடன் கூட்டினர். இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்த நூலே **ஞானாவரண விளக்கம்** ஆகும். ஆவரணம் - மறைப்பு என்று பொருள்படும். அதுபோலவே பரிவாரமாக வுள்ளவைகளையும் ஆவரணம் என்பர். நவாவரண பூசை, பஞ்சாவரண பூசை என்ற விடங்களில் பிரதான தேவதையைச் சூழ்ந்துள்ள பரிவார தேவதைகளுடன் பூசித்தல் என்ற பொருளில் வருவது காண்க. அதுபோலவே ஈண்டும் ஞானம் பெறுதற்கு அங்கமாகவுள்ள தத்துவ விவேகம் முதலிய பலவற்றையும் விளக்குதலின் ஞானாவரண விளக்கம் என்ற பெயர் பெற்றது.

தருமை ஆதீனம் நான்காவது மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிகரிடம் சந்நியாசம்பெற்று, காசிக்குச்சென்று ஸ்ரீ குமரகுருபரஸ்வாமிகளிடம் கல்வி பயின்றவரும், தருமை ஆதீனம் ஐந்தாவது மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஞானசம்பந்ததேசிகரிடம் தீக்ஷைபெற்றவருமான வெள்ளியம்பலவாணசுவாமிகள் ஆதீன குருமுதல்வர் இயற்றிய முக்தி நிச்சயத்திற்குப் பேருரை எழுதியுள்ளார். அதுபோன்றே குருமுதல்வர் இயற்றிய ஞானவரண விளக்கத்திற்கும் ஒருரை யெழுதி **ஞானவரண விளக்கத் தரும்பத விவேகம்** எனப் பெய ரிட்டனர். ஆசிரியரிட்ட பெயரை நோக்கின் ஒரு சிற்றுரைபோலத் தோன்றினும் அதை வாசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு அது ஒரு மாபாடியம்போல் தோன்றுதலால் வெள்ளியம்பலவாணர் மாபாடியம் என்றே பெயர்பெற்று விளங்குகிறது.

सूत्रस्थं पदमादाय वाक्यैः सूत्रानुसारिभिः ।
स्वपदानि च वर्ण्यन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः ॥

என்ற பாஷ்ய லக்ஷணம் பொருந்தி யிருப்பதும் கருதத்தக்கது.

சமயங்கள் புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயம் என நான்கு வகைப்படும். சைவ சமயத்திற்குப் பூர்வபக்ஷமாயுள்ள மற்றச் சமயங்களை ஆராய்ந்து அவற்றிலுள்ள குற்றங்களை நன்கு வெளிப்படுத்தாத வரையில் சைவ மதத்தை எவ்வளவுதான் விரிவாக எடுத்துரைத்தாலும் கேட்ப வர்களுக்கு மேன்மேலும் ஐயம் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்குமாதலின் சகல மதங்களையும் ஞானவரண விளக்கத் தரும்பத விவேகத்தில் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும், அவற்றிற்குரிய பிரமாணங்களைக் காட்டியும் தருக்கரீதியில் ஆசிரியர் ஆராய்கின்றனர். இப்பொழுது வெளியிடப்படும் இந்நூலில் பரபக்கத்தில் அகப்புறச்சமயம், சித்தாந்தத்தின் சங்கிரஹ ரூபமான ஞானந்தம், அளவியல் என்னும் மூன்று பாகங்கள் உள்ளன. முதற் சூத்திரம்முதல் சுபக்கம் தொடர்ந்து அச்சாகி வருகிறது.

இதன் முதற்பகுதியில் அகப்புறச் சமயமாயுள்ள வாமம், வைரவம், தக்ஷிணம் என்ற மூன்று மதங்களும் அம்மதங்களின் பூருவபக்ஷமாயுள்ள மதங் களும் அம்மத சித்தாந்தங்களும் உணர்த்தப்படுவதோடு உரையிற் கோடலால் கௌளமதம் முதலியனவும் கூறப்படுகின்றன. தக்ஷிண சைவ சித்தாந்தத்தை அனுசரிக்கும் வீரசைவமும் அதன் பிரமாணமாகவுள்ள நவலிங்க லீலை முதலி யனவும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு, அகச் சமயமும் அதன் மறுப்பும் இடம் பெறுகின்றன. அகச் சமயங்களுள் காளாமுகம் (இதை சோம சைவம் என்பாரும் உளர்) காபாலம், தாந்திரிக பாசுபதம், வைதிக பாசுபதம் மகாவிரதி என்ற சுவதந்திரபேதமாயுள்ள மதங்களும் அவற்றின் மறுப்பும் இடம் பெற்றுள்ளன. சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம்,

சரியையில் ஞானம் என்ற நான்கு பாகுபாடுகோண்ட தாதமார்க்கம், இம்மாதிரியே பாகுபாடுடைய புத்திர மார்க்கம் முதலியனவும் கூறுப்படுகின்றன. இம் மதங்களைக் கன்மாந்தம், ஞானாந்தம், என்று இருவகையனவாக்கி, கன்மாந்தத்தையும் பதமுத்தி மதம், பரமுத்தி மதம், என இரு கூருக்கிச் சொல்லுகிருர். யோகத்தில் யோகம்வரையிலுள்ள மதம் கன்மாந்தத்தில் பதமுத்தி மதம் எனவும், யோகத்தின் ஞானம் பரமுத்தி மதம் எனவும் கூறப்படுகிறது. நிஷ்களயோக மதம், சைவ சாங்கிய மதம், பரமுத்தி வாத மதம், யோக ஞானமதம் எனினும் ஒன்றே. அது ஞானாவரண சித்தாந்தத்திற்கு அங்கமாகும். பரமுத்தி மதங்களில் ஐக்கியவாதி, பாஷாணவாதி, பேதவாதி, நான்கு வகையான சிவ சமவாதி சங்கிராந்தி வாதி, ஈசுவர அவிகாரிவாதி, பரிணாமவாதி, இலய சைவர், சிவசம வாதியான அபிவியத்தி சமவாதியின் அவாந்தர பேதமான சிவாதாதிக்கவாதி இவர்களின் மதங்களும் அவற்றின் முக்திநிலைகளும் அவற்றிற்குரிய பிரமாணங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. இதுவரையில் முதற்பகுதி.

ஞானாந்தத்தை ஆரம்பத்திலேயே விரிவாகக் கூறின், மாணவரினி துணரமாட்டாராதலின் அளவியலுக்கு முன்னதாக ஞானாந்தத்தை சங்கிரஹ ரூபமாகக் கூறுவது இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதி. p.367

மூன்றும் பகுதியில் சிவஞானசித்தியாரை ஒட்டி அளவியல் கூறப்படும். ஆயினும், முதற்கண் பிரமாண சாமான்யலக்ஷணம், விசேஷ லக்ஷணம், பிற மதத்தினர் கூறும் அளவைகளெல்லாம் சித்தாந்தத்திற்கோண்ட பிரத்யக்ஷம் அனுமானம், ஆகமம் என்ற மூன்றனுள் அடங்கும் முறை இவற்றைக்கூறி, பிரத்யக்ஷம் அநுமானம், ஆகமம் இவற்றின் விரிவான லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது. பிறர்கூறும் அநுமானங்களைக் கண்டிக்க, ஏதுப்போலி பக்கப்போலி, திருஷ்டாந்தப்போலி முதலிய ஏத்வாபாசங்களும் நிக்கிரஹஸ்தானம் (தோல்வித்தானம்) முப்பத்திரண்டும் விரிவாக உதாரணத்துடன் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அரும்பதவிவேகத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வடமொழியிலுள்ள ஆகமம், ஆகமப்பிரகரண நூல்கள், நியாய, வேதாந்த மீமாம்ஸா சாஸ்திர நூல்கள், பல காவியங்கள் தோத்திரங்கள், தமிழ் மொழியிலுள்ள தேவாரம், திருவாசகம் சமயசம்பந்தமான பிரகரண நூல்கள், இலக்கண நூல்கள், பரிபூரணசித்தி, தத்வாமிருதம், தத்துவப் பிரகாசம், அறிவானந்த சித்தியார், நிராமய தேவர் நூல், சத்திநிபாத அகவல் திருமந்திரம் ஆகிய பல நூல்கள் மேற்கோள்களாக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

மேற் கோளாகக் காட்டிய நூல்களிலும் பாடபேதம் காணப்படின் ஆராய்ச்சியுடன் உண்மையான பாடத்தை நிலைநிறுத்தி மற்ற பாடத்தைக் கண்டிக்கும் அழகு தனிப்பட்டது. உதாரணமாக பக்கம் 53, 54, 55 இவைகளில் 'பெற்ற நல்லாகமம்'' என்ற திருமந்திரத்தை ஆராய்வது நோக்கத்தக்கது, மேலும் தந்திரம் ஒன்பது; அவற்றினின்றும் ஆகமம் இருபத்தேட்டு; (இவ்விருபத்தேட்டு காமிகாதிகளைத்தவிர மற்றொரு வகையாகவும் கூறப்பட்டது) அவற்றின் உபபேதம் உபாகமங்கள் (இவை 207, 224, 228 என மூன்றுவகையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன) எனல் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

ஞானாவரணவிளக்கச் செய்யுள்கள் பெரும்பாலும் கிடைக்கவில்லை. அரும்பத விவேகத்தில் ஆங்காங்கு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டவைகளினின்றும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டியிருக்கின்றன. இவ்வாறு சேர்த்துக் காட்டப்பட்டவைகளே 73, 81, 119, 121, 205, 206, 207, 217, 218, 219, 220, 221 முதலிய செய்யுள்கள்.

மூலப்பிரதியில் ஆங்காங்கு செல்லரித்தமையால் புள்ளியிடப்பட்ட பாகங்கள் அப்படியே அச்சிடப் பட்டிருக்கின்றன. நூல் மிகப் பெரியதாக இருப்பதாலும், எழுத்துக்களை உபயோகிப்பதில் தமிழ் ஸம்ஸ்கிருதம் என்று வேற்றுமையின்றித் தமிழ்ச் செய்யுட்களை ஸம்ஸ்கிருத எழுத்துக்களிலும் ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களை தமிழ் எழுத்துக்களிலும் மாறி மாறி எழுதியிருப்பதாலும், விஷயங்களில் பல பிழைகள் இருக்கலாம். அச்சிடப்பட்ட பிறகு திருத்தப்படவேண்டியவை எனத்தோன்றின. மூலத்திற்கு பழுது உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கம் கொண்டு அச்சிடப்படுகிறது. மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட நூல்கள் பல கிடைக்கவில்லை. அவைகளும் பல இடங்களிலிருந்து கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவும், ஏடுகளாகவும் சேகரிக்கப் படுகின்றன. இவைகள் மேல் ஆராய்ச்சிக்கும், நூலின் முடிவில் பிழை திருத்தம் முதலியன காண்பிக்கவும், மறு பதிப்பில் நல்ல முறையில் வெளியிடவும் பயன் படும்.

இந்த அரிய ஞானாவரணவிளக்கத்தை அரும்பத விவேகத்துடன் ஆராயவும், ஆராய்ந்து அச்சிற் பதிப்பிக்கவும், தமிழுலகுக்கும் சைவ உலகுக்கும் புதியனவான செய்திகள் பலவற்றை அறிவதற்கும் அறிவிப்பதற்கும் எனக்கும் வாய்ப்புத் திருவருளால் கிடைத்தது. இதனை நினைக்கும்போது கரும்புதின்னக் கூலி போல என்ற பழமொழி நினைவில் எழும். தாமின் புறுதல் உலகின் புறுதல் என்ற வண்ணம் எனக்கும் அளித்த இப்பெரும் பணியைத் திருவருளே துணை

யாகக்கொண்டு அவனருளே கண்ணாகக்கொண்டு ஆராயக் கூடிய வாய்ப்பை அளித்த தருமையாதீனம் இருபத்தைந்தாவது குருமகா சந்நிதானம் **ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்** அவர்களுக்குப் பணிவுடன் கூடிய நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இப்பணி யருளப்பெற்றவரும், எனக்கு உறுதுணையாயிருந்து உதவியும், தாமும் ஆராய்ந்தும், ஆராயுங்கால் என்னையும் கலந்து அளவளாவியும், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களால் பதிப்பை அழகுபடுத்தியும் உதவியவரும் ஆகிய இவ்வாதீனப் புலவர், ஆதீனக் கல்லூரிப் பிரின்ஸ்பால், சித்தாந்த ரத்நாகரம் சித்தாந்த சிரோமணி, முதுபெரும் புலவர், மதுரகவி முத்து. சு. மாணிக்கவாசக முதலியாரவர்களுக்கு எனது நன்றி.

வாழ்க சைவ நீதி ! வழங்குக வையமெல்லாம் !!

இங்ஙனம்
K. இராசகோபால சாஸ்திரி
வடமொழிப் பேராசிரியர், ஓரியண்டல் காலேஜ், தருமபுரம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

குருபாதம்

அணிந்துரை

குருஞானசம்பந்தர் வணக்கம்

இருமையிரு வினைப்பயனற் றேருருமையருள் வாழ்வளித்துள் இன்ப வீடு
தருமையிரு காரியமும் பதிருறு கலையபிரா சாத யோகும்
அருமையிரும் பூசையுடன் பெரும்போருள்வார்த் தையும்நல்கும் ஆசான் எங்கள்
தருமையிருந் தோளிர் முதன்மைக் குருஞான சம்பந்த சாமி போற்றி.

வேள்ளியம்பலவாணர் வணக்கம்

கள்ளி யம்பல களிசெயும் போருளேன வுலகைத்
தள்ளி யம்பலத் தாடுமோர் தனிமுதல் கழலே
யுள்ளி யம்பல நிறைந்தநூல் களையுவங் துதவும்
வேள்ளி யம்பல வாணனைத் தோழினறும் வினையே.

குருசந்தானம்

சைவசித்தாந்தம் நாடேங்கும் பரவி விளங்கியிருந்த காலத்தில் தேன் மோழி வடமோழி பலவற்றிலும் நூல்கள் தோன்றின. தேன்மோழிகளான தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தேலுங்கிலும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் உள்ளன. தாம் பேசும் மோழியில் தம் சமயத்துண்மைகளை எழுதுவது சமயப் புலவர்க்கு இயல்புதானே! அங்கனம் தமிழ்ப் புலமையும் சிவநேறி யோழுக்கமும் திருவருளுபதேசமும் வாய்ந்து விளங்கியவர்கள், தமிழிலே செய்த சைவசித்தாந்த நூல்கள் பற்பல உள்ளன. அவற்றின் போருள் திருக்கைலாயத்திலிருந்து குருபரம்பரையில் வந்ததாகும். அப்போருளின் விளக்கமே குருபரம்பரையினுல் நம்மனோர்க்கு எய்துவதாகும். அத் திருக்கைலாய பரம்பரைக் குருசந்தானத்தின் பல கிளைகளுள்ளே தருமையாதீன குருசந்தானம் ஒன்று. இதற்கு முதல்வ ராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள், 'ஞானவரண விளக்கம்' என்னும் இந்நூலை அருளினுர்கள். அவர்களால் நூல் மரபு, உபதேச மரபு ஆகிய இரண்டும் இத்தருமை யாதீனத்து வழக்கில் இருந்து வருகின்றன.

ஞானாவரண விளக்கம்

‘மெய்கண்ட நூல்கள்’ எனப் புகழ்ந்து போற்ற விளங்கும் தமிழ்ச் சாத்திரங்களுள்ளே மெய்கண்ட தேவ நாயனார் அருளிய சிவஞான போதமே முதல் நூல் அதன் வழி நூலாயும் செய்யுள் உருவிலான உரைநூலாயும் திகழ்வது அருணந்திதேவ நாயனார் அருளிய ‘சிவஞான சித்தியார்’. அது பரபக்கம் சுபக்கம் என்று இருதிறத்ததாகும். அவ்விருதிறத்தினையும் விரித்துரைக்கும் பெருவிளக்கமாகத் தருமைக் குருமுதல்வர் குருஞான சம்பந்தர் ‘ஞானாவரண விளக்கம்’ என்னும் இதனை அருளினார்கள். ஞானம் - சிவஞானம். ஆவரணம் - சூழல்; (மறைப்பு). ஞானாவரணம் - சிவஞானச் சூழ்நிலை. அச்சூழ்நிலையை விளக்குவது ஞானாவரணவிளக்கம். ஞானத்தாற் சூழப்பெற்ற நிலையே ஞானாவரணம் ஆகும்.

நூலமைப்பு

‘ஞானாவரண விளக்கம்’ சிவஞான சித்தியார்க்கு விளக்கம் ஆயினும், அதனைப்போன்று வேறு தனி நூலன்று. அச்சிவஞான சித்தியாரைத் தன்னகத்துக் கொண்டு அமைந்ததோரு நூலாகும். ஞானாவரண விளக்கச் செய்யுட்கள் அனைத்தும் விருத்தப்பாக்கள் என்பது பெரும்பாலான பகுதியால் அறியப்படுகின்றது. அவை யெல்லாம் முழுவுருவிற் கிடைக்கப் பெறல்வேண்டும். பேருரைகொண்டு சில பாக்களின் உருவம் அறியலாயிற்று. இது வடமொழியிலும் இருக்கின்றது.

பரபக்கமும் சுபக்கமும்

புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் எனச் சமயம் நால்வகைப்படும். அவற்றின் கோள்கையும் மறுப்பும் ‘பரபக்கம்’ என்பதில் அடங்கும். அந்நால்வகையும் கடந்த தனிமுதற் சமயமே சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தம். அதன் விளக்கமே சுபக்கம். பரபக்ஷம் - பிறசமயக் கோட்பாடு. சுவபக்ஷம் - சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடு. சுபக்கத்திலே அகச் சமயங்களின் கோட்பாடுகளிற் சிற்சில, சைவசித்தாந்த நோக்கத்திலே, சுபக்கத்திலும் கூறப்படும். அறுவகைச் சமயங்களையும் பூருவபக்கம் செய்து நாட்டிய சித்தாந்தமே சிவஞானசித்தியாரது முடிபாகும்.

கன்மாந்தமும் ஞானாந்தமும்

‘சைவசித்தாந்தம்’ என்னுந் தொடரிலுள்ள சைவம் என்பது ‘சுத்தசைவம்’ என்னும் சௌமிய சைவத்தைக் குறிப்பது. அசுத்த சைவம் ஆகிய பாசுபதம் முதலியவற்றை நோக்கிச் ‘சுத்த சைவம்’ எனப்பட்டது. (பக்கம். 3. பார்க்க)

அச் சௌமிய சைவத்துக்குப் பூருவபாகம் ஆன 'கன்மாந்தம்' பூருவபட்சம் ஆகும். சௌமிய சைவத்தின் முடிபாகிய 'ஞானந்தம்' சித்தாந்தம் ஆகும். இதுவே சைவசித்தாந்தம். இந்நூலின் ３６３ ஆவது பக்கம் வரையிலே கன்மாந்தமும் அதன்பின் ஞானந்தமும் கூறப்பட்டன. இம் மாபாடியத்தில் அகத்தில் அகப்புறச் சமயம் முதலாக உள்ள பகுதியே இப்போது கிடைத் திருக்கின்றது.

மாபாடியம்

'நூல்' சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வுணர்விக்குங் கருவி. 'உரை' அச்சொற் சுருக்கத்தின் அமைந்த பொருட்பெருக்கத்தை உணர விளக்குவது. 'நூல்' முதலும், வழியும், புடையும் ஆகவும் அவ்வழி தொகையும், வகையும், விரியும், மொழிபெயர்ப்பும் ஆகவும் பலவகைப்படும். அவற்றுள் இது விரியின் பாற்படும். உரையும் அருஞ்சொற்பொருட்குறிப்பு, கருத்துரை, பொழிப்புரை, சொற்பொருள், விரித்துரை, சிற்றுரை, பேருரை நுட்பம், எச்சம் முதலியன ஆகப் பலவகைப்படும். நூலின் சொற்சுருக்கத்தால், நூலாசிரியரது அகத்தைத் தேர்ந்துணர்ந்து, பொருட் பெருக்கத்தை நல்கும் பேராற்றல் உடையவரே உரையாசிரியர் ஆவர். நூலாசிரியர் செய்யும் உதவி பேருணர்வினர்க்கே பயன் படும். உரையாசிரியர் செய்யும் உதவி அப் பேருணர்வினராக அவரவும் சிற்றுணர்வினர்க் கெல்லாம் பயன் படும். அவ்வாறு செய்யுந் திறத்தில் உரை யாசிரியர் மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவராயிருத்தல் வேண்டும். இம் மாபாடியம் அதன் இலக்கணத்திற்குரிய நெறியில் அமைந்துள்ளது. பாடியத்தின் இலக் கணம் ஆவது:-

சூத்திரத்திலுள்ள பதங்களைக் கொண்டு சூத்திரங்களை யொத்த வாக்கியங் களால், சூத்திரத்திலுள்ள பொருள்களையும், பதங்களையும் விரித்தெழுதுதல் பாடியம் எனப்படும்.

இந் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் இருவர் பெருமைகளையும் பின்னர் உள்ள அவர்தம் வரலாற்றில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

அரும்பத விவேகம்

'அரும்பத விவேகம்' என்பது இம் மாபாடியத்தைக் குறிக்கின்றது. இந்நூலின் தொடக்கத்தில் உள்ள.

"மலைமகள் கொழுநன் மைந்தர்நம் குரவர்
கலைமகள் சேவடி கருதும் பரமன
வருந்தமிழ் ஞான வரண விளக்கத்து
அரும்பத விவேகம் ஆம்உரை செயற்கே"

என்று நுதலிப் புகுதலை யுணர்த்தும் பாட்டால் அதனை அறியலாம். அரும் பதம்- அரியசொல். அரும்பதப்பொருள் - அரிய சொற்களின் பொருள். இஃது 'அரும்பத விவேகம்' ஆதலின், குறிப்புரை அன்று. பாடியம் என்பதன் பொருளே அது. இம் மாபாடியத்தை நன்கு நோக்கின், 'அரும்பதவிவேகம்' என்றதன் பொருத்தம் இனிது புலப்படும். படவே இத்திறத்திலும் உரையாசிரியரது செயலும் சொல்லும் கருத்தும் ஒத்திருத்தல் விளங்கிற்று.

பேருரைச் சிறப்பு

இதன் ஆசிரியர் வெள்ளியம்பலவாணர். தென்பாற் குமரிமுதல் வடபால் இமயம்வரை சென்று கண்டவர். திருநெல்வேலி, காசி முதலிய பல இடங்களில் வாழ்ந்தவர். காசியில் வாழ்ந்த காலங்களில், வடமொழியில் உள்ள எண்ணற்ற சித்தாந்த நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தவர். இருமொழியிலும் அளவில் அடங்காத சித்தாந்த சாத்திரங்களை யுணர்ந்த பெருமை இவர்காலத்தில் இந்நாட்டில் இம் முனிவர் பிரானுக்கே உரியதாகும். ஆகவே இப் பேருரை மணிமிடை பவளம் போல வடமொழிமிடை தமிழ்வடிவில் விளங்குகிறது. இதில் உள்ள மேற்கோள் நூல்களின் பெயர்களெல்லாம் இந்நாட்டினர்க்குப் புதியனவாயுள்ளன. இம்முனிவரது சாத்திர ஞானக்கடலின் பேராழத்தைக் காட்டுவனவாகப் பல உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றுன முத்திநிச்சயப் பேருரை முன்னரே வெளியாகி, உலகம்போற்றும் பெருமைக்குரியதாய் உலவுகின்றது. வெள்ளியம்பலவாணர் சிவஞானனந்த சொரூபர். அவர் செய்த பேருரை அச் சொரூபத்தின் தடத்த ரூபம் ஆகும். ஆகவே இஞ் ஞானவரண விளக்கமாபாடியம் ஆகிய தடத்த ரூபத்தை உணர்ந்தவர், சிவ சொரூபம் எளிதின் எய்துவர் என்பது திண்ணம்.

மாபாடியப் பதிப்பு

நெடுங்காலமாகச் சைவப் பெருமக்களால் மிக்க ஆர்வத்தோடும் எதிர் பார்த்து நிற்கின்ற சிவஞானக் களஞ்சியமான இம் மாபாடியத்தை வெளியிடத் திருவுளங் கொண்டவர்கள் தருமையாதீனத்தின் 23ஆவது ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் ஆவார்கள். அவர்கள் அருளாணையால் ஆக்கிய கையெழுத்துப் பிரதியில் இடையிடையே சிற்சில பகுதிகள் கிடைக்காமல் விடப்பட்டுள்ளன,

உள்ள அளவேனும் உலகர்க்குப் பயன் நல்கற் பொருட்டு 'ஞானசம்பந்தம்' என்னும் தருமபுர ஆதீனத் திங்கள் வெளியீட்டிலே சிற்சில பக்கம் வெளியிடப் பட்டுவந்தது. பின் தனி நூலாகவே வெளியிடத் திருவுளங்கொண்ட 25-ஆவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் அடியேனையும் தருமை யாதீனப் பல்கலைக் கல்லூரி வடமொழிப் பேராசிரியராகிய சிரோமணி, ஸ்ரீ கே. இராசகோபால சாஸ்திரி அவர்களையும் செவ்விதின் ஆராய்ந்து வெளியிடும் வண்ணம் பணித்தருளினார்கள். அக்கட்டளையைப் போற்றிப்புனைந்து ஒல்லும் வகையில் ஆராய்ந்து வருகின்றோம். நூலும் அச்சிடப்பெற்று வருகின்றது. இப்பொழுது நிகழ்ந்த அளவினும் இன்னும் அச்சாகத்தக்கபகுதி மிகுதியாயுளது எனினும், பரபக்கமும், ஞானாந்த சங்கிரகமும், அளவியலும் ஆகிய மூன்றையும் ஒரு பகுதியாக்கி வெளியிடுவது சைவருலகம் எளிதிற் கையாள்வதற்கும். இதனைப்பற்றிய எண்ணங்களை வெளியிடுவதற்கும் ஏற்றதாகும் என்று திருவுளத்தெண்ணிய எங்கள் குரு முதல்வர் அருளாணையின் வண்ணம் இவ்வளவில் இது வெளியிடலாயிற்று. இதனினும் திருந்திய முறையில் இது வரற்பாலதாயினும், முதல் முயற்சியில் இத்துணைச் சிறப்பில் வெளிவரும் பெருநலத்தைக் கருதி உலகம் ஏற்றுப் பயன் எய்தும் என்று எண்ணுகின்றேன். இத்தகைய ஞானபுத்தகதானம் ஆகத் தமது அருட் கொடையைச் செய்துவரும் குருமணியை நீடுழி வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க!!! என்று வாழ்த்துவதே நமக்கு உற்ற கடமையும் கைம்மாறும் ஆகும். வாழ்க குருமரபு! வளர்க சிவஞானம்!

தருமபுரம்
29—8—57

அடியார்க்கு அடியன்.
முத்து. சு. மாணிக்கவாசகன்,
பிரின்சிபால், ஆதீனப் பல்கலைக்கல்லூரி.

குருபாதம்

தருமை ஆதீன குருமுதல்வர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

பாண்டியநாடு, சீவில்லிபுத்தூர், கார்காத்தார் (சைவவேளாளர்) மரபு. தந்தையார் சுப்பிரமணியப் பிள்ளை. தாயார் மீனாட்சி அம்மையார். திங்கட் கிழமையில் தோற்றம். பிள்ளைத் திருப்பெயர் 'ஞானசம்பந்தன்'. கல்வியில் இளம்பூரணர். பெற்றோர் தம் ஆன்மார்த்த மூர்த்தி ஸ்ரீ சோக்கலிங்கத்தை வழிபட மதுரைத் திருவாலவாய்க்குப் பிள்ளையோடு போந்தனர். திரும்பும் நாளில், 'அம்மையப்பர் ஆலவாயானும் அங்கயற்கண்ணியுமே. உடம்பிற்குத் தாய் தந்தையான உம்மோடு வாரேன்' என்று மறுத்து, அவரை உளங்கோளச் சோல்லி விடுத்தார் மெய்யுணர் பிள்ளையார்.

நாள்தோறும் போற்றாமரை முழுக்கு. வேளைதோறும் திருக்கோயில் வழிபாடு. ஒருநாள் அக்குளக் கரையில் அடியவர் புரியும் சிவபூஜையில் அழுந்திற்று அவர் உள்ளம்.

"தாவரிய அன்பினால் சம்புவினை எவ்விடத்தும்
யாவர்களும் அர்ச்சிக்கும் படிகண்டால் இனிதுவந்து
பாவனையால் நோக்கினால் பலர்காணப் பயன்பெறுவார்
மேவரிய அன்பினால் மேலவர்க்கும் மேலானார்."

(சேக்கிழார் சுவாமிகள்)

இது போய்யாமோழி. ஞானசம்பந்தர் சோக்கலிங்கத்தை வேண்டினார். இரவில் கனவில் அருளியவாறே, போற்றாமரையின் வடகீழ் மூலையில், பேட்டகத்தோடும் அட்டமூர்த்தியைப் பெற்று, நட்டம் ஆடினார். இட்டமாப் பூசிக்க எண்ணுவரோ? சிவாகம விதிப்படி வழிபட விரும்பினார். அது குறித்து ஆண்டவனை வேண்டினார். கால்மாறினான் அதற்குப் பால்மாறுவனோ? திருவாரூரில் ஞானப்பிரகாச முனிவரிடம் உபதேசமும் பூஜையும் ஏற்கப் பணித்தருளினான். இருவர் கனவிலும் அதற்கேற்ற அருள் நிகழ்ந்தது.

திருவாரூரில் சித்தீச்சரத்தில் தேன்முகக்கடவுள் திருமுன், பக்குவ சீடரை அருட்குரு எதிர்நோக்கியிருந்தார். அங்குச் சேர்ந்த பிள்ளையார் காந்தம்

கண்ட இரும்பே போல விரைந்துற்றார். அபயம் பெற்றார். சிவதீக்ஷையும் சிவ பூஜையும் எய்தினார். நாள்தோறும் சோக்கலிங்கத்தைப் பூஜித்துப் பாடியதே சோக்கநாத வெண்பா. குரு தோத்திரமே ஞானப்ரகாச மாலை. அநுபவத்திற் கண்டதே 'சிவபோகசாரம்'.

ஒருநாள் பூங்கோயிலில் வழிபாடு; மடத்து வெளியே குருநாதர் 'நிற்க' என்று பணித்தருளினார். குருவாணை கடவாதவர் ஆதலின் கைவிளக்கோடு நின்றார். அசைந்தா ரல்லர். மழையோ அவரைச் சுற்றி மூன்றடிக்கு அப்பாலேயே பெய்தது. குருபத்தினியார்க்கு விடியலில் அவ்வுண்மை தெரிந்தது. குருவும் அதுகேட்டுச் சென்று நோக்கி, உள்ளுருகி, விழிநீர் பெருகி, அணுகித் தழுவி, 'யாம் வணங்கும் கடவுள்' வேறுண்டோ என்று மொழிந்து, அதிதீவிர பக்குவியான உமக்கு இனி இங்கு யாது உண்டு? நினைத்த இடத்தில் சென்று, உபதேசம் புரிந்து, சமய பரிபாலனம் செய்க என்றார். உவப்பத் தலைக்கூடியவர், உள்ளப் பிரியும் நிலையினரே ஆயினும்,

"கனக்கும் போதிக்கும் எருதுக்கும் தன்இச்சை கண்டதுண்டோ
எனக்கும் உடற்கும் எனதிச்சையோ? இணங்கார் புரத்தைச்
சினக்கும் கமலையுள் ஞானப்ர காச சிதம்பரஇன்று
உனக்கு இச்சை எப்படி? அப்படி ஆக உரைத்தருளே."

என்று வேண்டினார். தருமபுரத்திற்குச் செல்க எனப் பணித்தருளினார் கமலை முனிவர்.

குருவாணைப்படி தருமபுரத்தை அடைந்தார். சைவ சமய பரிபாலனம் புரிந்து வந்தார். ஞான நூல்கள் பல அருளினார். அவற்றுள் சிவபோகசாரம், முத்தி நிச்சயம், ஞானாவரண விளக்கம் முதலியன உலகம் புகழும் உத்தம நூல்கள். ஆநந்தபரவசர் முதலிய பலரை இச் சிவ ஞான வுபதேச பரம்பரையில் நிலவச் செய்தருளினார் இக் குருமுதல்வர். வாழ்க குருஞானசம்பந்தர் மலரடிகள்.

குருபாதம்

ஸ்ரீமத். வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள்

இவர்கள் நான்காவது குருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிக சுவாமிகளிடத்தில் சிவதீக்கையும் சைவ சந்நியாசமும் பெற்றவர்கள். படிக்காசு வைத்த முனிவருடன் காசியாத்திரை சென்று ஆங்கு ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகளிடம் வடமொழி தென்மொழி இரண்டையும் கற்று வல்லவரானார்கள். ஐந்தாவது குருமூர்த்திகளாகிய ஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகளிடத்தில் ஞான தீக்கை பெற்று அவர்கள் திருமுன் ஞானசாத்திரங்களையும், பண்டாரசாத்திரங் நன்கு கற்றுத் தெளிந்தவர்கள்.

இவர்கள் புள்ளிருக்குவேளூர் முதலான இடங்களில் சிவாலயத் திருப்பணி புரிந்து, திருவெண்காட்டில் நடராஜப்பெருமானுக்குத் திருச்சபையும் அமைத்துள்ளார்கள். இம்முனிவர் பெருமான் தக்ஷிணயாத்திரை செய்யும்பொழுது, திருச்செந்தூரிலே முருகக் கடவுளைத் தரிசித்து, ஆங்குள்ள அடியார்கள் வேண்டுகோளின்படி சண்முக விலாசத்திற் பிரசங்கஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்திலே வித்தியாகருவங் கொண்டிருந்த புலவர் ஒருவர், சுவாமிகளின் கல்விப் பெருக்கைக் கண்டு பொறாமையுற்று வீண்வாதஞ்செய்து தூற்றலானார். அப்பொழுது முனிவர், அப்புலவரை நோக்கி, நாம் உன்னிடத்தில் நேரில் நின்று வாதஞ்செய்வதற்கு நீ அருகனல்லை. ஆதலால், எமது மாணாக்கனால் வெற்றி கொள்வேம் எனக்கூறிப் பிரசங்கத்தைச் சிறப்பாகச் செய்துமுடித்தார்கள். பின் திருநெல்வேலியினை யடைந்து, பொருநைநதி தீரத்திலுள்ள சிந்துபூந்துறையில் தம் ஆதீனத்துக்குச் சொந்தமான மடாலயத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். மாணாக்கர் பலர்க்கும் இலக்கண இலக்கியங்களைப் போதித்துவந்தார்கள்.

அக்காலத்திலே, துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச முனிவர், பேரிலக்கணங்களைக் கற்க விரும்பித் தம் சகோதரர்களாகிய வேலையர் கருணைப்பிரகாசர் என்னும் இருவரோடும் தக்ஷிணத்தை நாடிச்செல்லும்பொழுது, வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் மிக வல்லவராகிய வெள்ளியம்பலவாண முனிவரர் சிந்து பூந்துறையில் இருக்கின்றார்களெனக் கேள்வியுற்று, ஆங்கடைந்து முனிவரரைத் தரிசித்து வணங்கித் தமது கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். முனிவரர், சிவப்பிரகாசருடைய இலக்கியப் பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு, 'கு' எனத் தொடங்கி 'ஊருடையான்' என்பதை இடையிற்பெய்து 'கு' என்றதே ஈற்றிலும் முடியும்படி ஒரு வெண்பாப் பாடுகவென்று கூறச் சிவப்பிரகாசர்,

"குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாற்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்னமணி வார்க்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் றெவ்வுக்குத் தில்லைதோன் மேற்கொள்ளல்
ஊருடையா னென்னு முலக்கு"

என்னும் வெண்பாவை இயற்றினார். இவ்வெண்பாவில் வடக்கோடு தேருடையான் என்று அமைத்தமையை முனிவர் வியந்து பாராட்டி, அவருக்கும் அவர் சகோதரர் களுக்கும் ஐந்திலக்கணங்களையுங் கற்பித்தருளினார். சிவப்பிரகாசர், துறை மங்கலம் அண்ணாமலை ரெட்டியார் தமக்கு வழிச்செலவிற்காக உபகரித்த முந்நூறு பொன்னையும் குருதக்ஷிணையாக வைத்துவணங்க, முனிவரர் "இப் பொருள் நமக்கு வேண்டுவதில்லை; திருச்செந்தூரிலே நம்மிடம் வீண்வாதஞ்செய்து நம்மைத் தூற்றும் புலவனை நீ வெற்றிகொண்டு, அவன் வந்து நம்மை வணங்கும் வண்ணம் செய்தலே குருதக்ஷிணையாகும்" என்று மறுத்தருளினார்.

உடனே, சிவப்பிரகாசர் ஆசிரியரை வணங்கி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, ஆங்குள்ள மாணாக்கர் சிலருடன் திருச்செந்தூரிற் சென்று முருகக் கடவுளைத் தரிசித்து வணங்கிப் பிரதக்ஷிணம் வரும்பொழுது முனிவராற் சுட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவர் எதிர்ப்பட்டார். அவரை நிரோட்டக யமக வந்தாதி பாடி வென்று கொணர்ந்து சிந்துபூந்துறையிலுள்ள தம் போதகாசிரியராகிய முனிவருக்கு அடிமையாக்கி வணங்கினார். முனிவரர் திருவுள மிகமகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாசரை நோக்கி, நீ முதலில் இயற்றிய செய்யுளில் வியந்து கூறிய சிதம்பரத்தில் சிலநாள் வாசஞ்செய்கவென விடைகொடுத்தனுப்பினார்.

முனிவரர் தம் ஆதீனத்துப் பிரதமாசாரியராகிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த தேசிகர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய முத்திநிச்சயம் என்னும் சிவஞான சாத்திரத்திற்கு ஒரு பேருரையும், மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்கினுள் ஒன்றாகிய சிவஞானசித்தியார்க் குரிய ஞானாவரணவிளக்கம் என்னும் செய்யுள் வடிவாகிய அருள் நூலுக்கு அரும்பத விவேகம் என்னும் ஒரு பேருரையும், மிருகேந்திர ஆகம மொழி பெயர்ப்பும், ஞானசம்பந்த தேசிகர்மீது சமுகமாலை, தாலாட்டு, திருப்பள்ளி யெழுச்சி என்னும் தோத்திர நூல்களும் பிறவும் இயற்றியருளினார்கள்.

இங்ஙனங் கூறிப்போந்த வெள்ளியம்பலவாண முனிவரர் சிவபத்தி மிகுதி யால் சிவதல யாத்திரை செய்யும்பொழுது, ஆங்காங்குள்ள அடியார்கள் வேண்டுகோளின்படி பல புராணப் பொருள்களையும் பிரசங்கஞ் செய்துவந்தார்கள். முனிவரர் இவ்வாறு சிவதலங்கள்தோறுஞ் சென்று யாத்திரை செய்து முடிந்த பின், விராட்புருடனுக்கு இருதய ஸ்தானமாகிய சிதம்பரஞ் சார்ந்து, நெடுநாள் ஞானநிட்டை கூடியிருந்து, ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானுடைய குஞ்சிதபாதத்தின் நீழலில் கலந்தருளினார்கள். அங்கு இவர்கள் சமாதி ஞானப்பிரகாசர் குளத்துத் தென்மேற்கு மூலையில் இலங்குகிறது. கந்தபுராணச் சுருக்க ஆசிரியராகிய சம்பந்தசரணாலயசுவாமிகள் இவர்களுடைய மாணாக்கர்களுள் ஒருவராவார்கள். வாழ்க வெள்ளியம்பலவாணர் மலரடிகள்.

சிவமயம்

ஞானாவரண விளக்கத்து அரும்பத விவேகத்திலுள்ள

விஷய அட்டவணை

தருமபுர ஆதீனம் 25-ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

குருபாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரை

தருமபுர ஆதீனத்தின் ஆதிகுருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞான சம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள்

அருளிய

ஞானவரண விளக்கமும்

வெள்ளியம்பலவாணர் மாபாடியமும்

காப்பு

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த னால்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான் றருமொருவா ரணத்தின் றாள்கள்
உருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன் றோவெனச் செய்யுந் தேவே.

ஆரண முதலா வனைத்துமைந் தொழிற்குங்
காரண மெனுமொரு கடவுளை •
வாரண முகனை வணங்குது மகிழ்ந்தே.

மலைமகள் கொழுநன் மைந்தர்நங் குரவர்
கலைமகள் சேவடி கருதுதுந்
தலைமைசா லறிவு தலைப்படல் குறித்தே.

மாபாடியம்

அகத்தில் அகப்புறச் சமயம்.

ஆலம்வித் தென்ன வைச்ச தச்சிவ ஞான போத
மூலமா யதிலெ ழுந்த முளைச்சிவ ஞான சித்தி
மேலவாந் தளிரு மற்றும் விரிந்தனா ளுந்த தீபஞ்
சாலவும் பலமு யிர்க்குத் தருமரும் பதவிவேகம்.

மலைமகள் கொழுநன் மைந்தர் நங்குரவர்
கலைமகள் சேவடி கருதுதும் பரமென
வருந்தமிழ் ஞானுவரண விளக்கத்
தரும்பத விவேக மாமுரை செயற்கே.

1 * * *

ஆசிரியர் "அகச்சமயம்" என்றது, "ஞானுவரண விளக்கம்" என்னும் இந்நூலின் முன்னர்ப் புறப்புறச்சமயப் புறச்சமய சங்கற்ப நிராகரணங் கூறி இனி அகச்சமய சங்கற்ப நிராகரணம் கூறத்தொடங்கி முதற்கண் அது கூறும் இயல்புணர்த்துகின்றது.

பதப்பொருள் வெளி. ஈண்டு ஆசிரியர் என்றது அருணந்திதேவர் என்னும் அடிகளை, இனிச் "சிறிது சொல்வாம்" என்றது ஒரோவழி ஆகமமும் மற்றுஞ் சிறிது கண்டதுபற்றி.

2 * * *

"பொய்மையர்" என்பது அகச்சமயம் இருவகைப்படும் என்பதும், அவை கொண்ட வளவும், பொருளும் ஒத்தியலுமென்பதுங் கூறுகின்றது. ஈண்டுப் பர அபர சர்வாங்க பிரதிபாதகமான ஞானுவரண சித்தாந்தத்திற்குச் சைவாதி அகச் சமயங்கள் பெரும்பான்மையும் ஒத்தியலுமெனவே புறச்சமய மவ்வாறொத்தியலா வென்வருதலின் அகச்சமயம் சூட்சுமார்த்த பிரதிபாதகம் எனவும், புறச்சமயம் ஸ்தூலார்த்த பிரதிபாதகம் எனவும் பெறப்பட்டது. அது யோகஜத்தில்,

स्थूलं च सूक्ष्मकं चैव समयं द्विविधं भवेत् ।
स्थूलं बाह्यमिति प्रोक्तं सूक्ष्ममाभ्यन्तरं स्मृतम् ॥

என வருமாற்றுன் உணர்க. அவற்றின்பேதம் சங்கிரகமாக ஸ்ரீமத் அசிதாகமத்தில்,

लोकायतोऽथ बौद्धश्चार्हतो मीमांस एव च ।
मायावादः पाञ्चरात्रं षडेते समया बहिः ॥

எனவும்,

शैवं पाशुपतं वामं भैरवं तु महाव्रतम् ।
कालामुखमिति ख्यातमन्तः समयषट्ककम् ॥

எனவும் வருமாற்றுன் உணர்க. ஈண்டுச் சைவம் என்றது சுத்த சைவம் என்னும் சௌமிய சைவத்தை; பாசுபதாதிகள் அசுத்த சைவம் என்னும் ரௌத்திர மாகலின். அது ஸ்ரீமத் சுப்பிரபேதத்தில்,

तदेव सौम्यमाख्यातं, तन्त्रं पाशुपतादिकम् ।

என வருமாற்றுன் உணர்க. ஈண்டுக் காமிகாதி மூலமான சௌமிய சைவத்தைச் சித்தாந்தமென்றலின், பூர்வபக்கமாக எண்ணப்படும் அறுவகைச் சமயத்து ளொன்றுமோ எனின், வேதத்திற்குப் பூர்வமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சை இருப்பன போலச் சௌமியசைவத்துக்கும் பூர்வபாகமான கர்மாந்தசைவம் என்பது பூர்வ பக்ஷமாயும் சௌமிய சைவாந்தமான "ஞானந்தம்" என்றது சித்தாந்தமாயும் கூறுதலின் அவ்வாறு ஆம் என்க.

அன்றி, காளாமுக பேதமான காபாலத்தைப் பிரித்தோதி ரௌத்திரசைவம் அறுவகைத்தாக்கிச் சௌமியசைவமான காமிகாதிகள் சித்தாந்தமெனக் கூறினுமாம். அசிந்திய விசுவசாதாக்கியத்தில்,

वामं तु त्रिविधं प्रोक्तमनादिः पूर्वपश्चिमम् ।
चतुर्विधं दक्षिणं स्यान्महाव्रतमतः परम् ॥
कालामुखं च कापालं तद्वत्पाशुपतं भवेत् ।
शैवं चतुर्विधं प्रोक्तं सिद्धान्तं द्विविधं भवेत् ॥

எனவும், சுப்பிரபேதத்தில்,

शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं तु चतुर्विधम् ।
तेषु शैवं परं सौम्यं रौद्रं पाशुपतादिकम् ॥

எனவும் பிறிதோராற்றுற் கூறிய வழியும் சௌமியம் பரம சித்தாந்தமென வந்த வாறு காண்க. பிறவும் விரித்துக்கொள்க.

3 * * *

"அகப்புறந்தா னிருவிதமாம்" என்பது அகப்புறம் படும் பாகுபாடு கூறு முகத்தான் மேற் காணுபத்திய கௌமார மதங் கூறுதற்குத் தோற்றுவாய் செய்கின்றது. ஈண்டு, 'அகப்புறந்தா னிருவிதமாம் வாமஞ்சாம் பவமு மங்கியலுந் தக்கிணமு மதுபோ லாகும்' என்புழித் தக்கிணமென்றது வேருரும்த்மேயன்றி,

वामं हि शाम्भवं शास्त्रं भैरवं दक्षिणात्मकम् ।
मिश्रं यामलमित्युक्तं सप्तमातृप्रधानकम् ॥

எனவும்,

वामं च दक्षिणं चैव तद् द्वयोर्मिश्रकम् तथा ।

எனவும் வரும் வைரவ தந்திரமான தக்ஷிணத்தைக் கூறியதன்று. பின்னும் தக்ஷிணம் என்றது யாதோஎனின் ஈண்டு மிசிரத்தை வாம வைரவத்துள் அடக்கிச் சுத்த சைவத்தைத் தக்ஷிணமென்றலின் மாறுபாடன்று. அது மேல் விளங்கும்.

இனி வாமாதிகளை அகப்புறச்சமயமென்றதென்னையோவெனின் ? சௌமிய சைவாசார விரோதமான மத்ய மாமிசாதி சேவைகளாற் சுத்த சைவர்க்குட் கோள்ளவாராமையின். அது சுப்பிரபேதத்தில்,

वामं च दक्षिणं चैव तद् द्वयोर्मिश्रकं तथा ।
शैवा बाह्यार्थमाख्याताः शैवा अपि न पूजिताः ॥

எனவருமாற்றானுணர்க. இனி "வாமமொன்றிபல" என்றது,

वामं तु त्रिविधं प्रोक्तमनादिः पूर्वपश्चिमम् ।

என சிந்தியவிசுவ சாதாக்கியாதிகளிற் பலபடக் கூறுதலின், ஈண்டு, 'ஒருவகை யானென்ப' தென்றது வாமிமதமுதற் சித்தாந்த வாமி மத மீருனவற்றை என்க. அவை மேல் விளங்கும்.

4 * * *

இனி, உலகர் என்பது, காணபத்தியமதமு மறுப்புங் கூறுகின்றது. ஈண்டுலகரிடையூறு தவிர்ப்பது,

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युः तं नमामि गजाननम् ॥

என்றற் றொடக்கத்தால் உணர்க. "ஒறுத்திருவர்மனைவியரைக்கவர்தல்" என்றது அரியயன் றேவிமாரைக் கவர்ந்து தம்மிருபக்கத்தும் வைத்துக்கோடல். "பல பொருளினொடு மாலை யெறிதல்" என்றது ஒரு காலத்துக் கடலையும் அங்குள்ள

பொருள்களையும் துதிக்கையாற் கவர்ந்து மீளச் சிதறுமளவில் அரி தனக்குரிய தெனத்தேடி யெடுத்துச் சக்கரங் காணது அதுபெற விநாயகர்முன் கூத்தாடிப் பெற்றது. "மற்றும் பரியதேர் அச்சோடிதல்" என்றது சிவன் முப்புரமழிக்கத் தொடங்கும்போதிவர்க்குப் பிரீதி பண்ணுமையிற் றேரின் அச்சொடியச் செய்தல்.

தச்சு விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புர முந்தீபற. —திருவாச, உந்தி

என்றது மிதுபற்றி. பின்னர்ச் சிவன் நினைத்து,

ओङ्कारममृतं ब्रह्म शिवमक्षरमव्ययम् ।
यमामनन्ति वेदेषु तं प्रपद्ये विनायकम् ॥

என்பது முதலிய ஸ்தவராஜத்தாற் பூசித்த பின்னர் அரி விடையாகத் தாங்கலுந் தேரியல்பினின்று புரமெரித்ததெனச் சிவபுராணம் கூறுமாற்றானுணர்க. "தலைவ னிவனென மூலத் துறைதல்" ஆவது,

मूलाधारे चतुष्पत्रपद्ममध्ये विनायकम् ।
गजवक्त्रं च रक्ताभं त्रिनेत्रं च महोदरम् ॥

என்றித் தொடக்கத்தன ஆகமங் கூறுதலின் அது சத்தியபிவியத்தித்தான மாகலினுண்டே சிவாபிவியத்தித் தானமுமாதல்பற்றி...............னுகிய தலைவ னிவனென்பது கருத்து. "தகுதி பிறவற்று" மென்றது காணபத்திய தந்திரம் கூறும்பலவற்றானுமென்பதற்கு.

* * *

5

"தானவரைக் கொன்று" என்றது கௌமார மதமு மறுப்பும் கூறுகின்றது. ஈண்டு, தானவரைக் கொன்றதும் மற்றும் கந்தபுராணத்தும் பிறவற்றுங் காண்க. சதுர்முகனைச் சிறை வைத்தது பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாமையின். அது வருமாறு:- காஞ்சீமான்மியத்தில் குமரகோட்டம் பற்றிய இயைபில் சுப்பிரமணியரைக் குறித்துப் பிரமன் கூறியது.

हृदयकमलमध्ये दीपवद्वेदसारं प्रणवमयमतर्क्यं योगिभिर्ध्यानगम्यम् ।
हरिगुरुशिवयोगं सर्वभूतस्थमेकं सकृदपि मनसा मां ध्यायते यः स मुक्तः ॥

एतावदद्य विज्ञातमात्रस्यार्थोऽक्षरस्य च ।
मां विमोचय देवेश सुब्रह्मण्य नमोऽस्तु ते ॥

என்பது. பிறகு சிவன் கூற்று,

प्रणवस्य महार्थस्य मत्परस्य मनोरसौ ।
मत्पुत्रवाचकस्यैष श्रुतिदृष्टस्य सर्वशः ॥
ईशानः सर्वविद्यानां भूतानामहमीश्वरः ।
ब्रह्माधिपो ब्रह्मणश्च ब्रह्म सोऽहं सदाशिवोम् ॥
अथवा सर्वयज्ञेषु सुब्रह्मण्योमिति क्रिया ।
अहं च मम पुत्रश्चाप्योङ्कारार्थौ श्रुतौ श्रुतेः ॥
इममर्थं न जानाति कथमेष विधिः स्मृतः ।
विमोच्यश्च कथं त्वेष तन्मया वद कामराट् ॥
तथाप्यहं विधातारं मोचयिष्ये कृपाबलात् ।
प्राहिणोदथ नन्दीशं सुब्रह्मण्यान्तिकं शिवः ॥

என்பது. இவை முதலியவற்றாலும் முன்னர்ப் பிரமமத மறுப்பிற்காட்டிய வசனங் களானு முணர்க. *"பன்றியேனத் திருமாலான பொழுதடாதது" என்றது முன்னர் வைணவமத மறுப்பில் வீரபத்திரர் நாரசிங்கத்திற் குரைத்தது.

विवृतस्कन्धदंशेन दंष्ट्रोत्पाटनपीडितम् ।
वराहविग्रहस्तेऽद्य साक्रोशस्तारकारिणा ॥

என வருமாற்றானுணர்க.

"எங்கும் நொடியிற் சுற்றி" என்றது சிவன் கையிலுள்ள பழத்தை விநாயகரும் முருகவேளும் கேட்டவளவில் பிரமாண்டகடாஹத்தை நொடியிற் சுற்றி வந்தவனுக்குக் கொடுப்போம் என்றுழி அவ்வாறு சுற்றிவந்த வதிசயந் தோன்ற. இதன் விரிவு சிவபுராணத்திற் கண்டுகொள்க. "அம்பிகையைப் பயமாறப் போரிற் காத்தல் தேவி தண்டி முண்டி என்னுமிருவரையும் சங்கரிக்கப்

* பக்கம் 5 இல் 'வருமாறு' என்றதால், அவ்வருமாற்றை உணர்க என்றது.

போர்புரிகாலைச் சிறிது வருத்தந் தோன்றுழிச் சிந்தித்தவுடனே சென்று வருத் தந்தீர அவ்விருவரையுங் கொன்று தேவிக்குபகரித்தல், இதுவும் மூலபுராணம் கூறும். ஈண்டெழுதிற் பெருகும்.

"கானமருங் கொன்றை யணிவார்க்குபதேசித்தல்" என்றது முற்கூறிய வாறே பிரணவப் பொருளைச் சிவன் கேட்டவளவிற் சிவனுக்குரைத்தது. அதுவு முன்னர்ப்பிரமமத மறுப்பில் உதாகரித்த சிவரகசிய கண்டம் கூறுமாற்று னுணர்க. இதனானேயன்றே அருணகிரிநாதர்,

'முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் தருளிய' —திருப்புகழ்.

என்றதூஉம், மற்றனைத்து மறுப்பும் வெளி. மற்றனைத்தென்றது கௌமார தந்திரம் கூறுவனவும் கொள்ள; அதிகாரமுறையான் முற்கூறிய "பிறவற்று" மென்ற தீண்டும் இயையு மென்பதனால். இவ்வாறு அயனரியாருடைய விஷயத் திலுஞ் சிறந்த செய்கையுண்டாகலின் மற்றவற்றிற் கேட்கவேண்டாமையின், இவ்விருவருஞ் சேகத்கருத்தா ஆவரென பரமதவாதிகள் கூறுவர். அதை ஈண்டு வைத்து மறுத்தவாறு, இவ்விரு மதத்திற்கும் உத்தேசமின்றும் பிறவேனின் அது வருமாறு:- சுவச்சந்தத்தில்,

यन्न दृष्टं पशुज्ञानैः कुपथभ्रान्तदृष्टिभिः ।
यन्न सांख्यैर्न योगैर्वा न च वै पाञ्चरात्रिकैः ॥
स्वभाववादिभिश्चापि न च कर्मप्रवादिभिः ।
नापि संशयवादैश्च न च क्षपणवादिभिः ॥
न भूतवादिभिश्चैव नापि स्याल्लौकिकैरपि ।
न चात्मचिन्तकैर्वापि षट्पदार्थपरायणैः ॥
न चापि न्यायवादैश्च हेतुदृष्टान्तवादिभिः ।
नाप्येकजन्मवादैर्वा नानाप्येकत्ववादिभिः ॥
न धौर्तवादैर्लौकैर्वा न परिज्ञातमक्षरम् ।
इत्येवं वादिनां तेषां भेदानां तु शतत्रयम् ॥
त्रिषष्टिरधिकाश्चान्यवादिनां भ्रान्तचेतसाम् ।
अज्ञानतिमिरान्धानामुन्मीलनकृदुत्तमम् ॥

संसारपङ्कमग्नानां तमोनुदमिदं परम् ।
परमेशमुखोद्गीर्णं यन्मया प्रोक्तमद्भुतम् ॥

எனக் கூறியவற்றுள் இவ்விரண்டும் உளவெனக்கொள்க.

6 * * *

"நன்றுணர்ந்து முத்திபெற" என்றது முன்னிறுத்த முறையானே அகச்சமயத்துக்குப் புறச்சமயமானவற்றுள் வாமபேதம் கூறத்தொடங்கி முதற்கண் வாம மதத்தின் பொதுவியல் கூறுகின்றது. ஈண்டு வாம மென்றது சாம்பவத்தை. அது,

वामं हि शाम्भवं शास्त्रं दक्षिणं भैरवात्मकम् ।
मिश्रं यामलमित्युक्तं सप्तमातृप्रधानकम् ॥

என்பதனாலறிக.

शैवं पाशुपतं वामं भैरवं तु महाव्रतम् ।
कालामुखमिति ख्यातमन्तः समयषट्ककम् ॥

என அசிதாகமம் கூறும் ஆறனுள் யாமளம் கூறிற்றில்லையாலோவெனின், மிச்சிரம் என்பது வாமபைரவத்துள் அடங்குதலின் வேறு கூற வேண்டா என்க. இனி நவயாமள மாமாறு, ஞானசித்தியில்

नवशक्तिविधिप्रोक्तं नवमूलं तु यामलम् ।
तच्छाक्तं शाम्भवं शैवं तत्त्वं सिद्धिशाम्भवम् ॥
मूलागमं तु सन्मार्गं सहमार्गं शिवागमम् ।
सन्मार्गं सहमार्गं च मूलदिव्यागमोदितम् ॥
नवागमरहस्यार्थोद्भवोऽष्टाविंशतोदयः ।
शक्त्युक्तं यामलोद्भेदं नवभेदमनेकधा ॥

என்னும் வசனத்தால் உணர்க. நவாகமமாவன,

1.	पारतन्त्रागमम्	2.	परमागमम्	3.	शिवागमम्
4.	शक्त्यागमम्	5.	कलागमम्	6.	देवप्रसादम्
7.	पारतन्त्रावतारम्	8.	शिवाज्ञासारम्	9.	शिवसादाख्यप्रसादम् ।

எனவரும். பிறவும் உளவேற் காண்க. இவை கூறும் சித்தாந்தமும் ஒன்பது வகையாம். அவை:-

नवधा चेति संप्रोक्तो नवतन्त्रैकगोचरः ।
वामश्च मन्त्रवादश्च यन्त्रवादस्ततःपरम् ॥
तथा चौषधवादश्च कर्मवादस्तथैव च ।
अद्वैतवामसिद्धान्तो द्वैतवाममतः पुनः ॥
मिश्रवाममतः पश्चाद्वामसिद्धान्त इत्यपि ।

என்னும் வசனங்களால் அறியப்படுவன. இவை அனைத்தும் சங்கிரகமாக மூவகைப்படும் எனவும் வரும்;

वामं तु त्रिविधं प्रोक्तमनादिः पूर्वपश्चिमम् ।

எனச் சிந்தியவிசுவசாதாக்கியம் கூறலின். இம்மூன்றும் வேறொருவாற்றால் வரும் பேதம் என்பாரும் உளர். பிறவும் அறிக. இனி உலோகாயதாதி புறச்சமயமாமாறு:

न्यायो वैशेषिकश्चैव बौद्धश्चैवार्हतस्तथा ।
लोकायतश्च साङ्ख्यश्च मीमांसो वैष्णवस्तथा ॥
न्यायाद्यष्टकभेदोऽयं बहिःस्थः समयार्थकः ।

இனி, பைரவ முதலாகிய அகச்சமயமாமாறு:

शैवं शिवाद्वयं चैव शिवसंमेलनं त्रिधा ।
पश्चात्पाशुपतं चैव कालामुखमहाव्रतम् ॥
वामभैरवयोर्भेदाः शैवस्याभ्यन्तराष्टकः ।

எனச் சித்தாந்தங் கூறுமாறே வாமத்தினும் கண்டு கொள்க. ஈண்டு வாமம் என்றது வாம சித்தாந்த மொழிந்த பூருவபக்ஷமாயுள்ள வாம பேதங்களை;

சௌமிய சைவத்தில் ஞானந்தமொழிந்த பூருவபக்ஷமாயுள்ள கர்மாந்த பேதங்களைப்போல. மற்றும் விரித்துக்கொள்க.

7 * * *

...........ல நவவிதத்...........னேன்பது வாமிமதமும் மறுப்புங் கூறுகின்றது ஈண்டு உலகிற்கெல்லாம் பதி சத்தியன்றிப் பிறரில்லை என்றதற்கு வசனம் சுவச்சந்தத்தில்,

ब्राह्मी च वैष्णवी शक्तिरधिकारवहा मता ।
यमधिष्ठाय चात्मानं तत्संज्ञां संप्रपद्यते ॥
तद्विकारं च कुरुते शक्तिर्या पारमेश्वरी ।
ब्रह्मविष्ण्विन्द्ररुद्राश्च विघ्नेशा ईश्वराः शिवाः ॥
लोकपालाष्टमूर्तीशा मूर्त्यधीपगणेश्वराः ।
लोकाधिपाश्च देवेशि तथैव भुवनाधिपा ः ॥
ग्रहादिरुद्रमातारो योगनक्षत्रराशयः ।
शक्तिसंज्ञास्तु ते सर्वे भवन्ति तदधिष्ठिताः ॥
तत्पराक्रमवीर्यास्तु स्वकीये तु पदे स्थिताः ।
शक्त्यधिष्ठितचैतन्याः साकाराः क्रिययोद्यताः ॥

என் வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு வரும் விரிவு வாம தந்திரத்திற் கண்டுகொள்க. "சிவனென்று சொல்லுவதும் சத்தியைத்தானே" என்பதற்கு வருமாறு:

जगच्छक्तिमयं व्याप्तं जगच्छक्तिमयं शिवम् ।
जगदुत्पद्यते शक्तेः शक्तिस्तु परमः शिवः ॥

என்பது. "வாலறிவின் வழிபடவே முத்தி வரும்" என்புழி முத்தி சித்திக்கும் உபலக்ஷணம் அது,

जन्तोरपश्चिमतनोः सति कर्मसाम्ये निःशेषपाशपटलच्छिदुरा निमेषात् ।
कल्याणि देशिककटाक्षसमाश्रयेण कारुण्यतो भवति शाम्भवदेवदीक्षा ॥

அம்பாஸ்துதி 11

ஈண்டுக் கூறிய சாம்பவதீக்கை சாத்த தந்திரத்தை யனுசரித்தது.

हर्तुं त्वमेव भवसि त्वदधीनमीशे संसारतापमखिलं दयया पशूनाम् ।
वैकर्तनी किरणसंहतिरेव शक्ता घर्मं निजं शमयितुं निजया हि वृष्ट्या ॥

—அம்பா. 24

என்னும் இதனால் பசு பாச பதிகளின் இலக்கணமும் சித்தாந்தம் போலவே தெளிவாம்.

भोगाय देवि भवतीं कृतिनः प्रणम्य भ्रूकिङ्करीकृतसरोजगृहासहस्राः ।
चिन्तामणिप्रचयकल्पितकेलिशैले कल्पद्रुमोपवन एव चिरं चरन्ति ॥

—அம்பா. 23

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. மற்றும் விரிவிற் கண்டு கொள்க. இதன் மறையில் "இறைமுத லதற்குத் தபனனெனக்கதிர்க்கு" என்றதற்கு வருமாறு:-

प्रभया तु विना यद्वद्भानुरेव न विद्यते ।
विना शक्त्या तया तद्वत्स शिवोऽयं न विद्यते ॥
अपि धर्मी शिवः प्रोक्तो धर्मः शक्तिरितीर्यते ।

இதனானேயன்றே,

शक्तिः शरीरमधिदैवतमन्तरात्मा ज्ञानं क्रिया करणमासनजालमिच्छा ।
ऐश्वर्यमायतनमावरणानि च त्वं किं तन्न तद्भवसि देवि शशाङ्कमौलेः ॥

—அம்பா. 25

எனச் சிவன் சுவாமி, சத்தி சுவம் எனக் கூறியவாறும் என்க. இனி, "விசுவ மெல்லாஞ் சத்தி வடிவாயிற் றென்றி நசித்தலால் கெடுமேன்பதன்றியுரனுடை யோர் நவினெறியும் கெடும்" என்றது, சிவஞானபோதத்தில்,

आद्यत्वं चेदसद्भावो दृश्यं चेज्जडिमा भवेत् ।

என்றதுபற்றி. ஆயின்,

व्योमेति विन्दुरिति नाद इतीन्दुरेखारूपेति वाग्भवतनूरिति मातृकेति ।
निष्यन्दमानसुखबोधसुधास्वरूपा विद्योतसे मनसि भाग्यवतां जनानाम् ॥

—அம்பா. 3

என்றாற்போல வருவதென்னையோ எனின் அஃது உபாசனாவிஷயம். அன்றி,

यामामनन्ति मुनयः प्रकृतिं पुराणीं विद्येति यां श्रुतिरहस्य गिरो गृणन्ति ।
तामर्धपल्लवितशङ्कररूपमुद्रां देवीमनन्यशरणः शरणं प्रपद्ये ॥

—அம்பா. 1

எனவும்,

विद्यां परां कतिचिदम्बरमम्ब केचिदानन्दमेव कतिचित्कतिचिच्च मायाम् ।
त्वां विश्वमाहुरपरे वयमामनामः साक्षादपारकरुणां गुरुमूर्तिमेव ॥

—அம்பா. 27

எனவும் வந்ததூஉம் அதிட்டிக்கும் தன்மையாலும் வியாபகத்தினாலும் முன் கூறியவாறே வழிபாட்டினாலும் சத்தியின் ஆற்றலே வெளிப்படுப்பதன் மேற்று: இதனானேயன்றே 'சிலர்' என்று விகற்பித்துக்கூறியது. பிறவும் விரித் துணர்க.

8 * * *

"பகருமா மந்திரங்கள்" என்பது மந்திரவாமி மதமும் மறுப்பும். பொருள் வெளி, இம்மதம் வருமாறு:- சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்,

अथातो मन्त्रवादश्च सङ्ग्रहेण निगद्यते ।
मन्त्रोपासनया मुक्तिः सह प्रागुक्तवर्त्मना ॥
नमःस्वाहा स्वधा वौषट् वषड्ढुं फड्विभेदतः ।
सप्तकोटि महामन्त्राः सर्वकृत्यविधायिनः ॥
साक्षाच्छक्तिस्वरूपास्ते नत्वन्ये च, तथा वचः ।
मननं सर्ववेदित्वं त्राणं संसार्यनुग्रहः ॥
मननत्राणसंयोगान्मन्त्र इत्यभिधीयते ।

இச்சுலோகத்தில் சத்தி என்னும் சொல் எஞ்சி நின்றது.

इत्यतोऽपि स्फुटं तस्मान्मन्त्रज्ञानपुरःसरम् ।
मन्त्रोपासनया मुक्तिर्मन्त्रवादे निरूपिता ॥

என்பது. இதன் மறை தானே விளங்கும்.

௯ * * *

"மந்திரமும் தந்திரமும்" என்பது இயந்திர வாமிமதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி, "மறுப்பினே..........................வழிவருதலினு" லென்றது மந்திரவாதியொருவன் கற்பித்த ரேகையாய் வருதலினுல் என்றவாறு இம்மதம் சருவசித்தாந்த விவேகத்தில்,

अथातो यन्त्रवादे तु वामतन्त्रोक्तवर्त्मना ।
तद्यन्त्रसेवया सर्वं सिध्यतीति विनिश्चयः ॥
सर्वत्रापि विना यन्त्रं मन्त्रभेदेन किं फलम् ।
तन्त्रभेदेन वा तस्मात्सर्वं यन्त्रेण सिद्ध्यति ॥
अणिमा महिमा चैव गरिमा लघिमा तथा ।
ईशत्वं च वशित्वं च प्राप्तिः प्रकाम्यमेव च ॥
ततोऽन्ये सिद्धिभेदाश्च कथ्यन्ते कर्षणं पुनः ।
मोहनं च तथा चोच्चाटनं स्तम्भनमेव च ॥
मारणं च तथा विद्वेषणं भेदनमित्यपि ।
लोकान्तरेषु भोगश्च मुक्तिश्चेति विनिश्चयात् ॥
साक्षाच्छक्तिस्वरूपं तद्यन्त्रमेवात्र सेव्यते ।
तदङ्गत्वेन मन्त्रादि सेवातुल्यं च सम्मतम् ॥

என்பது.

10 * * *

"வரையுமியந் திரமாதி கருதவேண்டா" என்பது ஔஷதவாமி மதமும் மறுப்புங் கூறுகின்றது. ஈண்டு "மறுப்பில் முத்தி நெறியுணர்வு" என்றது ...."தின்பண்டம் காயம் போன்றுதலால்" என்றது அவன்நித்திய மென்றதற்கு மறை. மற்றனைத்தும் வெளி. இம்மதம் சருவ சித்தாந்த விவேகத்தில் வருமாறு:-

अथात्रौषधवादे तु सर्वमौषधसेवया ।
साध्यमेवेति सिद्धान्तस्तद्धि शक्त्यात्मकं मतम् ॥
ततस्तत्तन्त्रसंसिद्धकायकल्पादि सेवया ।
मण्डलाद्युक्तकालेन जननादिश्च नश्यति ॥

देहकान्तिर्महत्त्वं च देहस्य नियतं भवेत् ।
आकाशगमनादिश्च सिद्धिर्मुक्तिश्च सिद्ध्यति ॥
किं फलं मन्त्रयन्त्रादिसेवयेति विनिश्चितः ।

என்பது

11 * * *

"அன்றே நல்வினை" என்பது கருமவாமி மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. ஈண்டு நல்வினை யென்றது முத்தியை. மற்றனைத்தும் வெளி. இம்மதம் சருவ சித்தாந்த விவேகத்தில் வருமாறு:-

अथातः कर्मसिद्धान्ते सर्वं कर्मवशादिति ।
औषधेन तथा यन्त्रमन्त्रजातैश्च किं फलम् ॥
जातं क्षयं सुखं क्लेशं वार्धकं मरणं तथा ।
एवमुक्तं तु षट्कं च गतसंकल्पनिश्चयम् ॥
जन्मारोग्यं श्रुतं श्रीजनितमथ यशो बन्धुदाराश्च पुत्रा
भृत्याःक्षेत्रं गृहाःस्युर्वितरणमपि गीर्देहकान्तिर्महत्त्वम् ।
प्रीतिर्मित्रं सखायः शुभमपि च विपत्कालमृत्युर्नराणां
पूर्वाभ्यासानुरूपं विधिविहितवशादेति कालं प्रपद्ये ॥
इत्यतो हि नवीनैः किं स्वप्रयत्नैस्तथाविधैः ।
अत एव तथा लोके शास्त्रेष्वपि च विश्रुतम् ॥
भवितव्यं भवत्येव नालिकेरफलाम्बुवत् ।
गन्तव्यं गच्छति सदा गजभुक्तकपित्थवत् ॥
कुब्जं च काणं विकलं च पङ्गुं मूकं च मूर्खं मतिविभ्रमं वा ।
देवानुकूलेन वृणोति सम्पन्न पौरुषं कुत्रचिदस्ति कान्ते ॥
इदं मया प्राप्तमिदं प्रपत्स्ये इदं करोमीति वृथा जनोऽयम् ।
वदत्यहोऽज्ञानवशोऽनवद्ये न पौरुषं कुत्रचिदस्ति कृत्ये ॥
सपुत्रदारः सपशुर्धनाढ्यः सामर्थ्यतोऽस्मीत्यवपद्यते यः ।

स विप्रकर्षे किमुपैति शोकं द्विपात्पशुर्ज्ञानबहिष्कृतश्च ॥
इति सञ्चिन्त्य कर्मानुसारिणी बुद्धिरित्यतः ।
न्यायादेव यथा बुद्धिर्यत एव प्रवर्तते ॥
तथा तत्र प्रवृत्तः सन्नान्यथा कुत्रचित्स्वयम् ।
सुखदुःखादि विषये नालसो मुक्तिभाग्भवेत् ॥
इत्येवं कर्मवादश्च कथितः सङ्ग्रहेण तु ।

12 * * *

"ஞானவடிவாஞ் சித்தி" என்பது அத்துவிதவாமி மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. இது தானே பொருள் விளங்கும். அது வருமாறு:- சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில்,

अद्वैतवादिपक्षे तु सर्वं शक्तिविवर्तकम् ।
तथा शक्तिविवर्तेन विना किञ्चिन्न दृश्यते ॥
कर्म माया च लोकश्च तथा जीवेश्वरौ शिवः ।
पशुपाशादि सर्वं च विना शक्त्या न हि स्फुटम् ॥
इति विज्ञानमात्रेण मुक्त एव भवेन्नरः ।
ब्रह्महा मद्यपः स्तेयी त्वगम्यागमनोऽपि सः ॥
कुतो वा कर्मणा मुक्तिस्तथैव श्रूयते वचः ।
ज्ञानादेव हि कैवल्यं नान्यथा कर्मकोटिभिः ॥
नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि ।
इत्यादिवचनं सर्वमज्ञानिविषयं मतम् ॥
एवमद्वैतसिद्धान्तो वामभेदे निरूपितः ।

என்பது.

13 * * *

"திகழ்ந்த பராசத்தியை" என்பது துவித வாமி மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. பொருள் வெளி. அது சர்வசித்தாந்தவிவேகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

द्वैतवामागमे सिद्धः पदार्थस्त्रिविधो मतः ।
शक्तिः पशुश्च पाशश्च नत्वेका शक्तिरित्यथ ॥
आत्मा च शक्तिवत्साध्यस्ततः सर्वज्ञतादिमान् ।
अनादौ मलसम्बन्धात्तज्ज्ञानादि न राजते ॥
तथा ज्ञानादिसंसिद्धौ शाक्तदीक्षापुरःसरम् ।
गुरोरेव मुखात्प्राप्ततन्त्रज्ञानपरायणः ॥
चर्यया वाथ योगेन पूजादिक्रियया पुनः ।
उपास्त्या शक्तिभेदानां साक्षाच्छक्तेरतोऽथवा ॥
मुक्त एव भवेन्नायं केवलेन तु कर्मणा ।
विज्ञानेन च मुक्तात्मा शक्त्या च भ्राजते सदा ॥
मुक्तौ सुनिर्मलः सर्वज्ञताधर्मादिसंयुतः ।
इत्येवं द्वैतवामाख्ये सिद्धान्तश्च निरूपितः ॥

என்பது.

14 * * *

"அரனறிவு" என்பது மிச்சிரவாமி மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. இதுவும் வெளி. அது சர்வசித்தாந்த விவேகத்திலே சொல்லப்பட்டது.

अथातो मिश्रवामे तु पृथक्त्वेऽपि परस्परम् ।
त्रयाणां च पदार्थानां व्याप्त्या तस्याश्च शक्तितः ॥
सर्वेषां मिश्रसिद्धान्ते सर्वं शक्तिमयं स्मृतम् ।
शिवश्च तस्य देहश्च ज्ञानावरणमेव च ॥
तथात्मा तस्य देहादि तदेवं भुवनानि च ।
शक्तिरूपमिति ज्ञात्वा शाक्ततन्त्रोक्तवर्त्मना ॥
साध्या च मधुमांसादिसंपादनपुरःसरम् ।
पूजया होमतो वाथ जपेन ध्यानतः पुनः ॥
शक्त्युपासनया मुक्तिर्मुक्तः शक्त्यात्मको भवेत् ।

न शक्तेर्भिन्न एवायं शक्त्या मिश्रो यतः पुनः ॥
न समश्च भवेच्छक्त्या तथानेकेशवादतः ।
इत्येवं मिश्रवामे तु तदर्थोऽपि निरूपितः ॥

என்பது.

"தாங்கு மாதார சத்தி" என்பது சித்தாந்தவாமி மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. பொருள்வெளி. இம்மதம் வருமாறு:- அதிலேயே.

अथातो वामसिद्धान्तः संग्रहेण निरूप्यते ।
वामाद्यष्टागमप्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
प्रत्यक्षादीनि मानानि प्रागुक्तान्येव तानि वै ।
शक्तिश्च पशुपाशौ च पदार्थस्त्रिविधो मतः ॥
अनन्या शक्तिरन्येषां सर्वेषां व्याप्तितो मता ।
वामादिषु च सर्वेषु कृतकृत्योऽत्र साधकः ॥
तीव्रतीव्रतरत्वेन शक्तिपातेन संयुतः ।
शाम्भवीदीक्षया मुक्तः सदुपायबलेन च ॥
सदुपायस्तु सन्मार्गज्ञानयोगादिकः स्मृतः ।
आधाराद्या बहुविधा सा ह्यनुग्रहरूपिणी ॥
ध्येयाऽऽदित्यादिवद्ध्यानात् सा शक्तिः पारमेश्वरी ।
इत्येवं वामसिद्धान्तः संग्रहेण समीरितः ॥

என்பது.

இவ்வாறாயின், முதற்கட்கூறிய வாமமதத்திற்குப் பேதம் என்னையோ எனின். அது எல்லாம் சத்தி பரிணாமம் என்னும் பரிணாமவாதமாகலிற் பேதமுண்டு என்க. அது வருமாறு:- அந்தச் சருவசித்தாந்த விவேகத்தில்,

आदितो वामपक्षे तु तत्सिद्धान्तो निरूप्यते ।
शाक्तं सामान्यतः प्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
शक्तिरेव जगत्कर्त्री सा पुनः स्यात्सहस्रशः ।

समारभ्य पराशक्तेः क्रियाशक्त्यन्तभेदतः ॥
तद्रूपपरिणामेन जगत्सर्वं चराचरम् ।
मन्त्रेश्वराद्यः सर्वे ततोऽन्ये जीवकोटयः ॥
वष्कादिशब्दभेदश्च तत्त्वाद्यर्थभिदा पुनः ? ।
ज्ञेयभेदाश्च ज्ञानं च ज्ञापकश्च ततोऽन्यथा ॥
यदस्ति सर्वं तच्छक्तिमूर्तिरूपं तथा जगत् ।

என்பதும்,

स्थूलासु मूर्तिषु महीप्रमुखासु मूर्तेः
कस्याश्च नाम तव वैभवमम्ब यस्याः ।
पत्या गिरामपि न शक्यत एव वक्तुं
साऽसि स्तुता किल मयेति तितिक्षितव्यम् ॥

—அம்பா. 30

என்பதும்,

शिवरूपं च सा शक्तिर्बहुनोक्तेन किं पुनः ।
एवं विज्ञानवान् मूलनवसिद्धान्त (यामलागम) वर्त्मगः ॥
वैष्णवादिषु बाह्येषु शैवभेदेषु वा पुनः ।
भैरवादिषु भेदेषु कृतकृत्यः पुरा नरः ॥
कर्मसाम्यादिसंसिद्धशक्तिपातविशेषतः ।
वामतन्त्रोक्तमार्गेण सद्गुरोर्लब्धदीक्षया ॥
चर्यादीनामनुष्ठानात् साधको मुक्तिभाग्भवेत् ।
इत्येवं वामसिद्धान्तः कथितः सङ्ग्रहादिह ॥

என்பதும்.

16 * * *

"இன்னணம்" என்பது வாமத்தின் புறச்சமய அகச்சமய பேதமதமும் மறுப்பும் கூறுமாறு பொதுப்படக் கூறியது. புறச்சமயமாவன, முற்கூறியவாறே நியாயாதிகளெட்டுமாம். அகச்சமயமாவன, சைவாதிகள் எட்டுமாம். அன்றி,

लोकायतोऽथ बौद्धश्चार्हतो मीमांस एव च ।
मायावादः पाञ्चरात्रं षडेते समया बहिः ॥
शैवं पाशुपतं वामं भैरवं तु महाव्रतम् ।
कालामुखमिति ख्यातमन्तःसमय षट्ककम् ॥

எனவரும் ஆறு எனினுமாம். அது,

"ஒன்றது பேரூர் வழியா றதற்குள
வென்றது போலு மிருமுச் சமயமும்
நன்றிது தீதிது வென்றுரை யாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தார்களே" 1555

என்னும் திருமந்திரமாலையானும் உணர்க. இஃதிரட்டுற மொழிதல் பற்றி நின்றது. இனிப் பூருவபக்ஷங்களைப் புறமாக நிராகரிப்பதன்றித் தத்தந் தந்திரபேதமான அத்துவிதாதி வாம பேதங்களையும் வைத்து நிராகரிக்கிறது எல்லாமதத்திற்கும் ஒக்குமேனும், ஈண்டு அகச்சமயமான காளாமுக பாசுபத மகாவிரத வைரவாதி கட்கும் உண்டென்பது தோன்ற "அகச்சமயத்தெல்லாமுண்டாம்" என்றுவிதந்தது. அகச்சமயங்கள் பெரும்பான்மையும் உலகத்து வழங்காமையின் இப்பேதங்கள் அவற்றிற்குண்டோ இன்றோ என்னும் ஐயமறுத்தற்கும் அதனையே பின்னும் வற்புறுத்தற்கும் "வாமஞ் சுத்த சைவமென்றிரண்டிற் கண்டிடலால்" என்றது. ஈண்டுச் "சுத்த சைவம்" என்றது அகச்சமயத்துளேடுத்த தக்ஷிண மதத்தை. அது மேல் விளங்கும். இதனானே யன்றே சித்தாந்தத்திலும் புறச்சமயம் ஆறும் அகச்சமயம் ஆறும் அன்றி,

शैवभेदं प्रवक्ष्यामि ऐक्यपाषाणवादिनौ ।
भेदवादी समवादी सङ्क्रान्ती चाविकारवान् ॥
परिणामी च शैवश्च सिद्धान्ती पर ईरितः ।

என்பனவும் பிறவும் வந்ததூஉம். இவ்வாறு பிறவும் வைத்து மறுப்பிற் பெருகு மாதலால் இந்த நியாயங்கொண்டு மற்றும் ஊகத்தான் நிராகரிக்கக்கடவதெனக் கூறுவான், இங்கு "மறுத்துப்போன மறையு மேனை அகச்சமயத்து மியம்பலாம்" என்றது.

17 * * * *

"இத்திறத்திற் சித்தி" என்பது இவ்வாறு புருஷார்த்த தாயகமான வூழித்தைப் பூருவ பக்ஷமென்றும் அகத்திற்குப் புறம் என்றுஞ் சொல்லியதற் கேது கூறியது. "ஈண்டுச் சக்திதத்துவப் பிராப்தி சத்ர்யபி வியக்தி யென்றது.

शक्तितत्त्वे तदद्वैताः शिवतत्त्वे परे स्थिताः ।

என்னும் சித்தாந்த ரகசியத்தாற் காண்க.

அவ்வாறு வந்தது மேலுள்ள சிவத்தை யறியாமையின். இம்மதமகப் புறமானது.

वामं च दक्षिणं चैव तद्द्वयोर्मिश्रकं तथा ।
शैवा बाह्याः समाख्याताः शैवा अपि न पूजिताः ॥

என முற்காட்டிய சுப்பிரபேத வசனத்தாலுணர்க.

18 * * *

"மறையவர்தாம் வேள்வியில்" என்பது வேதத்திற் சோன்னவாறே மாம்ஸபக்ஷணம் போல வாமநூலிற் சொன்னவாறே மதுமாமிச நுகர்தல் குற்ற மன்று என்பதை மறுத்தது; இருவரும் பூருவ பக்ஷிகளேன்பதோத்தலின் பிறவேளி.

19 * * *

"கருது வாமிகள் சூலம்" என்பது வாமசமயிகள் வேடநிலை கூறியது. அது,

शङ्खास्थिभूषणैर्युक्तं मद्यमांसं तु सेवितम् ।
शूलं कपालं खट्वाङ्गमित्येतच्छाक्तलक्षणम् ॥

எனக் கூறப்பட்டது. பிறவும் இம்மத மறுப்பின் வேண்டுவன விரித் துரைத்துக்கோள்க,

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஐந்து பாடல் அகச்சமயம் படும் பகுப்பும் மறுப்பும் போகப் பதினைன்கு பாடல் வாமமதமும் மறுப்புமாம்.

இனி வைரவ மதம்

20 * * *

"தக்க வகையான்" என்பது வைரவ மதவாதிகள் பேறும் புருடார்த்தம் கூறுமுகத்தால் அவர் வேட நிலையும் கூறுகின்றது. அந்த வைரவ சைவர் வேட லக்ஷணம்,

शङ्खं च कुण्डलं चैव कृष्णकंचुकसंयुतम् ।
शूलं डमरुकं चैवमिति भैरवलक्षणम् ॥

என அறியத்தக்கது.

21 * * *

"மன்னு வைரவம்" என்பது மற்றப் புறமதம் யாவையும் பூருவ பக்ஷம், வைரவ மதமே சித்தாந்தம் என்கிறது. ஈண்டுப் "பைரவந்தானுயர் முகத்தி ஞகுமாறு'

शैवं पूर्वमुखोत्पन्नं दक्षे कालामुखं तथा ।
पश्चिमे पाशुपतकमुत्तरे तु महाव्रतम् ॥
ऊर्ध्ववक्त्रे भैरवं च पाताले वाममुच्यते ।

என முற்கூறிய தக்ஷிணகம வசனத்தால் உணர்க. பிற வெளி.

22 * * *

"ஒருமை.........." என்பது வைரவ தந்திரங்களிவை என்பதும், அவற்றின் பிரமேயம் இவ்வாறென்பதும் கூறுகின்றது. ஈண்டுக்கூறிய வைரவ தந்திரங் களாமாறு,

भैरवस्याष्टभेदाश्च चतुः षष्ट्युपभेदकाः ।
वामः षोडशभेदश्च तत्तद्भेदमनेकधा ॥

என்னும் ஞானசித்தி வசனத்தால் உணர்க. ஈண்டு "வைரவம்" என்றது சுத்த சைவ தக்ஷிணமென்றும், மற்றது வாமம் என்னும் வைரவ பேதம் என்றும் கூறுவாரும் உளர். இனிக் "கதிரவன்றன் கிரணம் போல் அவன் குணங்கள் சத்தி" என்றது சாத்த மத மறுப்புத்தோன்ற. மற்றனைத்தும் மேல் விளங்கும்

23 * * *

"ஐந்தொழிலு மியற்றுமல் இயற்றும்" என்பது பதி இலக்கணம் கூறு முகத்தால் ஜகத் சிருஷ்டிக்கிரமம் கூறுகின்றது. அது வருமாறு. சுவச்சந்தத்தில்,

देवदेवो जगन्नाथः परमात्मा शिवोऽव्ययः ।
पूर्वानुक्रमयोगेन अकामात्सृजते जगत् ॥

आदित्यस्य मणिर्यद्वत्तापितो रविरश्मिभिः ।
वह्निः संजायते तत्र न रवेस्तत्र कामना ॥
मणेरपि न कामित्वं तद्वद् देवस्य चेष्टितम् ।
आदित्यवच्छिवो ज्ञेयः शक्ती रश्मिरिव स्थिता ॥
ऋतुकालमनुप्राप्य कालोऽङ्कुरनियोजकः ।
शिवः शक्तिसमावेशात्तद्वच्च जगदुद्भवः ॥

எனவும், அதிலேயே சிருஷ்டி படலத்தில்,

योऽसौ देवः परः सूक्ष्मः कारणः सर्वगः शिवः ।
निमित्तकारणं सोऽत्र कथितस्तव सुव्रते ॥
अकामात्सृजते सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
ज्ञानशक्त्या पुनश्चैव समालोक्य वरानने ॥
इच्छाशक्त्या समाविष्टः क्रियाशक्त्या च सुव्रते ।
मायातत्त्वं जगद्बीजं नित्यं चाप्रसु चाव्ययम् ॥
तत्स्थं तत्त्वात्मवर्गं तु युगपत्क्षोभयेत् प्रभुः ।
हेलादण्डहतं देवि बदर्यास्तु फलं यथा ॥
तिर्यगूर्ध्वमधश्चापि निर्गच्छन्ति समन्ततः ।
मुक्तेस्तु भाजनं ये तु अनुध्यानाच्छिवेन तु ॥
ऊर्ध्वं गच्छन्ति ते सर्वे शिवं परमनिर्मलम् ।
विद्याया भाजनं तिर्यग्मन्त्ररूपा भवन्ति वै ॥
संसारभाजनं ये तु मलकर्मकलान्विताः ।
ते वै व्रजन्त्यधस्तात्तु घोरे वै चातिदारुणे ॥

எனவும் அறியத்தக்கது.

§4 * * *

"மேலதேனப் போனது" என்றது மாயை மூவகைப்படும் என்று கூறு முகத்தாற் சுத்த மாயையிற் சிவ தத்துவத்தோற்றம் கூறியது. அதனை மாயா பேதத்திற்கு உதாகரித்தவற்றுட் காண்க. மற்றவற்றிற்குத் தோற்றம் வருமாறு, சுவச்சந்தத்தில்.

अकामात्सृजते सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
स्वतेजसा वरारोहे होमां (व्योमां) सङ्क्षोभ्य लीलया ॥
उपादानं तु तत्प्रोक्तमक्षुब्धं समवायतः ।
ततः शून्यं समुत्पन्नं शून्यात्स्पर्शसमुद्भवम् ॥
तस्मान्नादः समुत्पन्नः पूर्वं वै कथितस्तत्र ।

என வரும்.

25 * * *

"நாதம்நவ விதமாகும்" என்பது முற்கூறிய நாதபேதமும் அதிற்றோன்றிய விந்து பேதமும் கூறுகின்றது. அதுவருமாறு: சுவச்சந்தத்திலேயே,

अष्टधा तु स देवेशि व्यक्तः शब्दप्रभेदतः ।
घोषो रवः स्वनः शब्दः स्फोटाख्यो ध्वनिरेव च ॥
झङ्कारो हुङ्कृतिश्चैव अष्टौ शब्दाः प्रकीर्तिताः ।
नवमस्तु महाशब्दः सर्वेषां व्यापकः स्मृतः॥
नदते सर्वदा योऽसौ सर्वभूतेष्ववस्थितः ।
तस्मात्सदाशिवो देवो व्यक्तो वै दृक्क्रियात्मकः ॥
नादाद्बिन्दुः समुत्पन्नः सूर्यकोटिसमप्रभः ।
स च वै दशधा योगो दशतत्त्वफलप्रदः ॥
दशधा वर्णरूपेण दशदैवतसंयुतः ।
सितं रक्तं च पीतं च कृष्णं हरितपिङ्गलम् ॥
नीलं विचित्रवर्णं तु स्फटिकाभं मनोरमम् ।
दृश्य सर्वाणि रूपाणि त्यजेत्तानि विचक्षणः ॥

என வரும்,

26 * * *

"முன்னுவிந்து வாக்கனைத்து மியற்றும்" என்பது வாக்குற்பத்தியும் மற்றச் சுத்த தத்துவத் தோற்றமும் கூறுகின்றது.

"........... முன்னுவிந்து .... இயற்றும்" என்றதனுனே, முன்னர்,

दृश्य सर्वाणि रूपाणि त्यजेत्तानि विचक्षणः ।
एक एव तु गृह्णीयाच्छेषा ये गुणरूपकाः ॥

என்று கூறும் விந்து அபரவிந்துவாம்; ஆகவே அதற்குக் காரணம் அபர நாதமாம். அதுவே முற்கூறிய பரிசம் சத்திதத்துவம் எனவும் அதற்குக் காரணமான சூனியம் சிவதத்துவம் எனவும் கூறியவாருயிற்று. இனி,

अष्टधा तु स देवेशि व्यक्तः शब्दप्रभेदतः ।

என்றது பரநாத லக்ஷணம் எனவும்,

दशधा वर्णरूपेण दशदैवतसंयुतः ॥

என்றது பரவிந்து லக்ஷணம் எனவும் வருமாலோ எனின், இவ்வாறு தேரிசன மாகின்றது அபரநாத அபரவிந்து வல்லாமற் பரநாத பரவிந்து வாகா என்க. என்னே? பரநாதம் சப்த தத்துவமன்றிப் பரமகாரணமாயிருக்கும். அபரநாதம் சப்த தத்துவமாய்ச் சிரவணுங்குஷ்டாதிபிரயோகங்களால் இந்தத் தேகத்திலே ஸ்வரூபமாம் தேரிசனமாகலின் சப்தப்பிரமம் என்று சொல்லப்படும். அது நிச்சுவாசகாரிகையில்,

घोषो रवः स्वनः शब्दः स्फोटाख्यो ध्वनिरेव च ।
झङ्कारो हुंकृतिश्चैव शब्दमेवाष्टकं परम् ॥
श्रवणांगुष्ठसंयोगाद्यः शब्दः संप्रजायते ।
दीप्तवह्निशिखातुल्यो घोष इत्यभिधीयते ॥
घोष्यते च तु यः शब्द ईषन्मन्दो विभाव्यते ।
भिन्नकांसधरो रूक्षो रवेति परिकीर्तितः ॥
ततो वंशध्वनिः सूक्ष्मो निवाते वर्षणोपमः ।
स स्वनः परमः सूक्ष्मो यत्तत्पदमनामयम् ॥
चतुर्थं तु महच्छब्दः सर्वार्थप्रविचारणः ।
(स) शब्दः साधयेत्सर्वं योगिनस्तु न संशयः ॥
पंचमं स्फोटशब्दं तु.........योगिहितावहम् ।

मनोह्लादकरं नृणां स्फोटशब्द इति स्मृतः ॥
शब्दतत्त्वे संप्रलीनः शब्दान्तर्गतमानसः ।
परां सिद्धिमवाप्नोति स्फोटः सर्वार्थसाधकः ॥
वंशध्वनिविनिर्मुक्तो यः शब्दः संप्रवर्तते ।
शाश्वतोऽनादिरव्यक्तः स शब्दो ध्वनिलक्षणः ॥
मृदुवीणास्वनः शब्दः शान्तघ.........नादितः ।
कुसुमामोदमत्तानां षट्पदानामिव ध्वनिः ॥
झङ्कारस्तु ततः शब्दः शब्दानां लयमालयम् ।
स शिवः शिवतत्त्वस्थो हुंकृतः प्रणवः स्मृतः ॥
अष्टौ शब्दाः परा देवि समाख्याताः समासतः ।
सेवितव्याः प्रयत्नेन यदीच्छेत्सिद्धिमात्मनः ॥

என்று அறியத்தக்கது.

இந்த நாதத்திற்குச் சிரவணம் அபிவியக்திஸ்தாநமாகலின் சிரவணாங் குஷ்டாதிப்ரயோகங்களால் அங்கே அபிவியக்தமாம் என்பது. அது,

श्रोत्रारन्ध्रौ तथाङ्गुष्ठौ घ्राणमङ्गुलिभिस्तथा ।
ततोऽस्य सर्वतोव्यापि ध्वनिरूपं विजृम्भते ॥
भुक्तं भुक्तं पचत्यग्निर्जठरस्थः शरीरिणाम् ।
तस्य तेन प्रयोगेन शब्दमाहुरकृत्रिमम् ॥

என்பதனுல் உணர்க. இனி, சப்த பிரமம் என்பது,

अनुच्चार्यमसन्दिग्धमप्रत्यक्षं सनातनम् ।
स्वनरूपं स्वदेहे ते नित्यमुच्चरति स्वयम् ॥
तच्छब्दं यत्तु सूक्ष्मं च शब्दब्रह्मेति कथ्यते ।
तच्छब्दब्रह्मगत्यासावातिसूक्ष्मतरः शिवः ॥
नादोऽयं बिन्दुरूपेण दशधा च विभज्यते ।

என்பதனுல் உணர்க. இனிஅபர பிந்துவும் அவ்வாறு நயனோத்வர்த்தநாதிகளாலே தெரிசிக்கப்படும். அதுவும் நிச்சுவாஸகாரிகையிலே,

रात्रौ शयनकाले तु प्रविश्याभ्यन्तरं विना ।
विना दीपादन्धकारे उद्वर्त्य नयने सकृत् ॥
ततस्तान्नेत्रजान्दीपान्तत्तद्वलयसन्निभान् ।
सौदामिनीव चपला दृष्ट्वा दृष्ट्वा प्रणश्यति ॥
प्रयोगमेतत्सततं कृत्वा कृत्वा तु विश्रमेत् ।
स्थित्वा कालान्तरं किंचित्तान्येवाभ्यासतः पुनः ॥
यथा यथा तु चाभ्यासं कुरुते साधको निशि ।
तथा वर्धति तत्तेजस्तैलबिन्दुरिवाम्भसि ॥
पश्यतेऽन्यावृतादेश स्फुलिङ्गा इव कांचने ? ।
तानेव तु ग्रहान्विद्वान्पश्यते न च संशयः ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. எனவே அபரவிந்துவின் காரணமான அபரநாதத்திற்கு ஸ்பர்சமென்னும் சத்திதத்துவம் காரணம். அது சிவ தத்துவத்தின் காரியம் எனவே अशुद्धं समवायतः என்றமையால் அந்தச் சிவதத்துவத்திற்குக் காரணம் கலக்கப்படாத சுத்த மாயை என்க. இதனுனேயன்றே அந்தச் சுவச்சந்தவைரவத்தில் தத்துவவிஞ்ஞான படலத்தில்,

वंशध्वनिसमप्रख्यः शान्तनादस्तु सं ... ।

எனவும்,

चन्द्रमण्डलसंकाश विद्युत्पुञ्जनिभेक्षणम् ।
तारकाचलिताकारं बिन्दुदेवं विवक्ष(ते)येत् ॥

எனவும் கூறியபின்னர், மேற்கூறத் தொடங்குவான்,

बिन्दुध्यानं समाख्यातं शक्तिवक्ष ... बोधयेत् ।

என்றற்ருெடக்கத்தால் பரபிந்து பரநாத தியானுதி கூறுவதூஉம். அந்தச் சுவச்சந்தத்தில் சிவதத்துவத்தைச்சூன்யமென்றது சூன்யமானலயசிவாதிட்டானஸ்தானமாகலின். அன்றித் தனக்கு மேலான தத்துவ ஸ்பரிச மின்மையின் எனினுமாம்.

சத்தி தத்துவத்தை ஸ்பரிசமேன்றது சிவன் சத்தியாதிக்கியமாய்ப் பரிசித்தலின்; அது சத்தியதிட்டானத்தானமாகலின். அன்றித் தனக்கு மேலான தத்துவ ஸ்பரிசமுண்டாகலின் ஸ்பரிசம் என்றதேனினுமாம். பிறவாறுமுளவேற் காண்க. இவ்வாறன்றி, சூனியம் உன்மனை, பரிசம் சமனை என்பது கூடாது. அவை சிவதத்துவக்கலையாகலிற் றத்துவத் தோற்றத்திற் கூறப்படாமையின். அது.

व्योमरूपादि षट्कं स्यात्परनादकलात्मकम् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. அவ்வாருயிற் சத்தி தத்துவாதி கலைகட்கும் தோற்றம் கூறவேண்டும் என்க. இனி "அன்னதுதா னெட்டுவிதம் பிராசாதத் தடைவின்" என்பதற்கு வருமாறு:- சுவச்சந்தத்தில்,

बिन्दुः सदाशिवो ज्ञेयस्त्वष्टभेदाङ्गसंयुतः ।
सकलो निष्कलः शून्यः कला ...... कृतः ॥
क्षपणः क्षयमन्तश्च कण्ठोष्ठश्चाष्टमः स्मृतः ।

எனவரும். "பிராசாதத் தடைவின்" என்றது பிராசாத மந்திரங்களுக்கும் எட்டாமென்பதறிவித்தற்கு. மற்றது வெளி.

27 * * *

"வருஞ் சுத்த வித்தைதனின் மாயை" என்பது வித்யாதத்துவம் ஆன்ம தத்துவம் கூறியது. ஈண்டுச் "சுத்தத்தில் அசுத்தம் தோன்று" மென்றது,

ईश्वराच्छुद्धविद्या स्यात्ततो मायासमुद्भवः ।

என்பது சுவச்சந்தமாகலின். இதிலே மற்றவற்றிற்கும்,

ते वै व्रजन्त्यधस्तात्तु घोरे चैवातिदारुणे ।
तस्मात्कला समुत्पन्ना विद्या रागस्तथैव च ॥
कालो नियतितत्त्वं च पुरुषः प्रकृतिस्तथा ।
सत्त्वं रजस्तमश्चैव प्रकृतिस्तु गुणत्रयम् ॥
बुद्धितत्त्वादहङ्कारः पुनर्जातस्त्रिधा प्रिये ।

எனவரும். மற்றனைத்தும் சித்தாந்தம்போற் கூறும் என்க. இவற்றுள் தைசத, வைகாரி யிரண்டினும் மனமாம் என்பது,

उभयात्मकं मनः प्रोक्तं व्याप्य सर्वेन्द्रियाणि तु ।

என்பதனுல் உணர்க.

28 * * *

"நவிலுமிவை யொருகாலத்து" என்பது தத்துவத் தோற்றத்திற்கு வழுவமைப்பும் அபரவிந்து அபரநாத முதலிய சிவ தத்துவத்தின் கலைகளா மாறும் கூறுன்றது. ஈண்டுச் "செயலனைத்தும் சித்தாந்தத்து நுவன்றபடி" எனப் பிற்பாடு நவின்றதற்கு வருமாறு:- சித்தாந்தத்தில் சுத்தமாயாவிஷயத்தில் தத்துவப் பிரகாசத்தில், (சு. 33)

शिवतत्त्वं एकमेव तथापि व्यापारवशात् क्रमोत्पत्तिमत् इति कथनं श्रूयते

तत्त्वं वस्तुत एकं शिवसंज्ञं चित्रशक्तिशतखचितम् ।
शक्तिव्यापृतिभेदादस्यैते कल्पिता भेदाः ॥

என்பது. அதுபோல ஈண்டு எல்லாத் தத்துவ விடயங்களிலும் அறியத்தக்கது.

இனிச் "செயலனைத்தும் சித்தாந்தத்து நுவன்றபடி" என்பது மேற் சுவ பக்ஷத்தில் விளங்கும். "இவற்றடங்கப் பிறவும் கூறி" னென்பது இங்ஙனம் கூறுமுப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் அடங்கும்படி அபரவிந்துகலை முதலானவும் கூறின் என்றவாறு. அவைகளும் பிரதானதத்துவம் போல்ஆமோ என்னும் ஐயமறுத்தற்கு, "அபரவிந்து கலை" என்றற்றொடக்கத்துக்கு வருமாறு:-

निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा च विद्या शान्तिर्निरोधिका ।
पश्चिमादि स्थिता दिक्षु शान्त्यतीता तु मध्यमा ॥

என்றபின்,

इच्छारूपः स्थितो देवस्तस्माद्बिन्दुरिह स्मृतः ।

என்புழி,

तस्मात् — सदाशिवतत्त्वात्, ऊर्ध्वं बिन्दुः स्मृतः इह — बिन्दौ इच्छारूपः स्थितो देवः

என்றுணர்க. இனி அபரநாதகலைக்கு வருமாறு:-

इन्धिका दीपिका चैव रोचिका मोचिका तथा ।
एता नादकलाः प्रोक्ता मध्यमा चोर्ध्वगामिनी ॥

என வரும்.

29 * * *

"ஆருமிடை பிங்கலை" என்பது அண்டத்துள்ள நாடிகளும் பரவிந்து பரநாத கலைகளுமாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு "ஆருமிடை பிங்கலைநற் சுழுமுனை மூன்றும் அனைத்தினையும்...........வாமற் கட்டிநிற்கும்" என்பதற்கு வருமாறு:- சுவச்சந்தத்தில்,

ऊर्ध्वगामिं कला तस्य नित्यमुत्सङ्गगामिनी ।

என அபரநாதகலை சொன்னபின்னர்,

ततः सुषुम्नाभुवनं सुषुम्ना तत्र संस्थिता ।
सुषुम्नेशः स्थितस्तत्र चन्द्रकोट्यर्बुदप्रभः ॥
दशबाहुस्त्रिणेत्रश्च श्वेतपद्मोपरि स्थितः ।
शशाङ्कशेखरः श्रीमान्पञ्चवक्त्रो महातनुः ॥
इडा च पिङ्गला चैव वामदक्षिणतः स्थिता ।
सुषुम्ना तु वरारोहे तुषारकणधूसरा ॥
श्वेतपद्मधरा देवी पद्ममालाविभूषिता ।
पञ्चवक्त्रा सुशोभाढ्या त्रिणेत्रा शूलधारिणी ॥
तस्योत्सङ्गगता देवी ध्यातव्या साधकादिभिः ।
ग्रथितास्तु तया सर्वे अध्वानस्तु तदूर्ध्वतः ॥
नाभ्य .... हित्वा सर्वमिदं जगत् ।
अधः शक्त्या विनिर्गत्य यावच्छक्त्यं तदूर्ध्वतः ॥
नाड्या ब्रह्मबिले लीनस्त्वव्यक्तध्वनिरक्षरः ।
स नदत्यथ भूतेषु शिवशक्त्या त्वधिष्ठितः ॥
एवं ज्ञात्वा वरारोहे शोधयेत्तु शिवाध्वरे ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. ஈண்டுத் தோண்ணூற்ருறு தத்துவங்களுள் எண்ணப்படும் நாடிகள் மூன்றும் பிண்டத்திலே யன்றி அண்டத்திலும் உள என்பதற்கும், அவை சத்தி தத்துவ கலாபேதம் என்பதற்கும் கூறியவாறு; முன்னர் அண்டத்தினிற்கு மியல்பு கூறி हित्वा सर्वमिदं जगत् என்ற பின்னர்ப் பிண்டத்திற்குமியல்பு கூறும் வழி,

अधः शक्त्या विनिर्गत्य यावच्छक्यं तदूर्ध्वतः ।
नाड्या ब्रह्मबिले लीनस्त्वव्यक्तध्वनिरक्षरः ॥
स नदत्यथ भूतेषु शिवशक्त्या त्वधिष्ठितः ।

என குண்டலினிசத்தி ஸ்தானமான மூலாதாரத்தினின்றும் புறப்பட்டு மேலே சத்தி ஸ்தானமான பிரமபிலத்திலே லீனமாம் என்றமையானும் சிவசத்தியினுல் அதிட்டிக்கப்பட்டது என்றமையானும் நாடி சத்திகலாபேதமென்றது. இந்த வைந்தவ காரியமான நாடி ஸ்தூலதேகத்திலே பிருதிவி காரியமான நாடிக்குப் பிராணனுய் நிற்கும்; அக்கினி காரியமான கண்ணுெளிக்கு வைந்தவத்தின் ஒளிபோல. இதனுனேயன்றே சுழுமுனை........பிரமநாடி உண்டேன்பதும்.

अत ऊर्ध्वं स्थिता शक्तिः प्रसुप्तभुजगाकृतिः ।
आधारं भुवनानां तु तां प्रवक्ष्यामि सुव्रते ॥
सूक्ष्मा चैव सुसूक्ष्मा च तथाचान्या मृतामृता ।
व्यापिनी मध्यतो ज्ञेयाः शेषाः पूर्वादितः क्रमात् ॥

என்பதனுற் சக்தி தத்துவ கலாபேதமென்பது தோன்றும். இனிச் சிவதத்துவ கலாபேதம் வருமாறு:-

व्यापिनी व्योमरूपा तु अनन्ता नाथानाश्रिता ।
भौवनं पञ्चकं देवि शिवतत्त्वे व्यवस्थितम् ॥

என்பதனுனுணர்க. இவை மேலே சித்தியாரிற் கூறுமையின் ஈண்டுச் சிறிது விளங்க உரைத்தவாறு. பிறவும் மேற் புவனவிவேகத்தில் விளங்கும்.

30 * * *

"இப்படி" என்பது பாச பேதத்தில் (சிறிது) கூறி மேல் ஆன்மபேதம் உணர்த்துகின்றது.

31 * * *

"பிரதானந் தனையடைந்து" என்பது முன்னர் ஆன்மா ஐந்துவகைப்படும் என்றவற்றுள் 1 ஆன்மா 2 அந்தரான்மா என்பவற்றின் இயல்பு கூறுகின்றது. அது சுவச்சந்தத்தில்,

आत्मोपकारकं चैव कथयामि यथार्थतः ।
आत्मा चैवान्तरात्मा च बाह्यात्मा चैव सुन्दरि ॥
निरात्मा परमात्मा च कथयामि यथार्थतः ।
प्रधानसाम्यमाश्रित्य सुखदुःखविवर्जितः ॥
तदा तस्मिन्स्थितो देवि तदात्मा तु स उच्यते ।
षुर्यष्टकसमायोगाच्चर्यते सर्वयोनिषु ।
अन्तरात्मा स विज्ञेयो निबद्धस्तैः शुभाशुभैः ॥

எனவரும்.

32 * * *

"இந்திரியம் பத்திஞெடும்" என்பது 3 வாகியான்மாவும் 4 நிரான்மாவு மாமாறு கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது.

बुद्धिकर्मेन्द्रियैर्युक्तो महाभूतसमावृतः ।
बाह्यात्मा तु तदा देवि विषयाभोगभाक् सदा ॥
भूतभावविनिर्मुक्तस्तत्त्वकर्मकलोच्छ्रितः ।
मलकर्मैकयुक्तात्मा मायाकर्मतिरस्कृतः ॥
निरात्मा तु तदा देवि परमात्माऽथ कथ्यते ।

என்பதனுல் உணர்க.

33 * * *

"சொன்ன" என்பது 5 பரமான்மாவிலக்கணம் கூறி, பின்னும் ஒருவாற்ருன் ஆன்மா ஐவகைப்படும் என்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது.

मलकर्मकलाद्यैस्तु निर्मुक्तस्तु सदाप्रिये ।
सर्वाध्वानमतीतश्च मायामोहान्वितश्च सः ॥
निर्मलत्वं सदा याति पदं परममव्ययम् ।
परमात्मा तदा देवि प्रोच्यते प्रभुरव्ययः ॥

என்பதனுல் உணர்க. பின்னும் ஒருவாற்ருல் ஐவகைப்படுமாறு,

1 अबुद्धश्चैव 2 बुद्धश्च 3 बुध्यमानस्तथैव च ।
4 प्रबुद्धः 5 सुप्रबुद्धश्च पुनश्च कथयामि ते ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க.

34 * * *

"கலை முதலான" என்பது 1 அபுத்தன் இலக்கணம் கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது.

अबुद्धं च पुनर्देवि कथयामि समासतः ।
तत्त्वं गतात्मसंहारे कलाक्षित्यन्तगोचरे ॥
माया (श्रा)म्य त्रिशायां वै संहृत्य परमेश्वरः ।
निर्व्यापारोऽभवत्तावद्यावत्तेनोदयं पुनः ॥
सुखदुःखाद्यभावश्च आत्मवर्गस्य कर्मतः ।
मलनिद्राविमूढात्मा बद्धचैतन्यदृक्क्रियः ॥
न विजानाति शब्दादि नात्मानं च वरानने ।
कारणं न विजानाति पदस्थानं स्वकं प्रिये ॥
सर्वमेतन्न जानाति यतो लुप्ताक्षदृक्क्रियः ।
सन्ति .... स्तत्र यावन्माया त्वहर्मुखम् ॥
अबुद्धस्तु समाख्यातो बुद्धं देवि निबोध मे ।

என்பதனுல் உணர்க.

35 * * *

"பிரபஞ்சமெல்லா" மென்பது 2 புத்தனின் இலக்கணம் கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது.

अबुद्धस्तु समाख्यातो बुद्धं देवि निबोध मे ।
परिपाकागतं कर्म ईश्वरेच्छाकराद्दते ॥
प्रकाशं नयनं यद्वदनुगृह्णाति भास्करः ।
.... दीशस्तदात्मनः ॥
कलोद्दलितचैतन्यो विद्यादर्शितगोचरः ।
रागोऽस्य रञ्जकत्वेन विषयानन्दलक्षणः ॥
कालो वै कलयेद्यचेनं कृत्यादि प्रलयावधि ।
नियतिर्नियतं नित्यं योजयत्यशुभे शुभे ॥
परमाणुसहस्रांशं दद्यान्न्यूनं नवाधिकम् ।
पुंभावं तमनुप्राप्य तत्त्वे वै पुरुषाह्वये ॥
पुरं प्रधानमित्युक्तं प्रपञ्चानेकसंकुलम् ।
तत्पुरं पूरयेद्यस्मात्तस्माद्वै पुरुषः स्मृतः ॥
श्रीकण्ठो भगवान्नित्यं नियत्या कर्मतः पशुम् ।
प्रधानपाशजालेन वेष्टयेदसमञ्जसा ॥
बध्नाति गुणबन्धेन बुद्ध्या वैकारिकेण तु ।
तन्मात्रेन्द्रियबन्धेन दृढभूतैश्च वेष्टितम् ॥
बद्धः संसरति ह्येवं मायाद्यवनिगोचरे ।
संसारः प्रोच्यते यस्मात्संसरेद्यः पुनः पुनः ॥
शब्दादि विषया यस्य विद्यन्ते विषये तदा ।
विषयाः प्रधानमित्याहुर्नानाभेदैःसमन्विताः ॥
नानाकर्मविपाकैश्च भुङ्क्ते तद्भावभावतः ।
एवं भुङ्क्ते स वै यस्मात्तस्माद्भोक्ता स उच्यते ॥
तस्मिन्तस्मिन्वरारोहे क्षेत्रे वै कर्षको यथा ।

मायाभिलापमालोक्य कृपते मोहलाङ्गलैः ॥
वापयेन्मोहभावेन मनोवाक्कायकर्मकम् ।
धर्माधर्ममयं बीजं प्रविकीर्य समन्ततः ॥
तस्माद्वै अङ्कुरोत्पत्तिः सुखदुःखफलोदयः ।
बध्यते क्रोधकामेन संसिक्तो रागवारिणा ॥
यस्मिन्देशे च काले च वयसा यादृशेन तु ।
उप्तं शुभाशुभं कर्म तादृशं लभते फलम् ॥
भुङ्क्ते तु विषयाकारं पूर्वकर्मवशाद्बुधः ।
यस्मादेवं विजानाति तस्मात्क्षेत्रज्ञ उच्यते ॥
विषयो बुध्यते यस्माद्बुद्धस्तास्मात्प्रकीर्तितः ।

என வருமாற்ருன் உணர்க.

36 * * *

"ஈசுவரனிச்சை" யென்பது முதல் "இன்னதேசத்து" என்பதீருன "ஐந்து செய்யுளாலும் முன் .... பிரபஞ்சமென்பது கூறி .... புத்த னிலக்கணத்தை விளங்க விரித்தவாறு. இவற்றிற்குதாரணம் முன் காட்டிய தேயாம். அவற்றுள், இன்ன தேசத்தென்பதற்கு,

यस्माच्च येन च यदा च यथा च यच्च यावच्च यत्र च शुभाशुभमात्मकर्म ।
तस्माच्च तेन च तदा च तथा च तच्च तावच्च तत्र च विधानवशादुपैति ॥

என வருமாற்ருனும் உணர்க

37, 38, 39, 40. * * *

41 * * *

"புகன்ற வாறறிந்து" என்பது புத்தன் இலக்கண வுபதேசங்கள் கூறு முகத்தாற் 3 "புத்தியமான னிலக்கணம்" கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது.

विषयो बुध्यते यस्माद्बुद्धस्तस्मात्प्रकीर्तितः ।
तदेवानिष्टरूपेण यदासौ विषयेषु च ॥

बुध्यमानस्तु स यदा अधुना कथयामि ते ।
यदा जुगुप्सते लोकान्शुभांश्चैवाशुभांस्तथा ॥
कृतिमानिव मानीव परं वैराग्यमाश्रितः ।
मायाद्यवनिपर्यन्तमिन्द्रजालं तु बुध्यते ॥
पुत्रमित्रकलत्राणि सुहृत्स्वजनबान्धवान् ।
यदार्जितं यदा द्रव्यं शुभेन त्वशुभेन वा ॥
तद्भोक्ष्यन्ति तदा सर्वे निरातङ्का निराकुलाः ।
वयमेकाकिनश्चैव यास्यामो यमसादनम् ॥
तस्माच्च न शुभान्येते वैरिणोऽनर्थकारिणः ।
स्वात्मीयमप्ययं देहं नित्यमेव जुगुप्सते ॥
शुक्रशोणितसंभूतं विषयाभोगभूषितम् ।
आधिव्याधिसमाकीर्णं जरामृत्युभयाकुलम् ॥
ततः सोऽहं मलाकीर्णे कथमत्र वसाम्यहम् ।
नित्यमुद्विग्नचित्तस्तु चिन्त्यमानः पुनः पुनः ॥
कथं मुक्तिर्भवेत्तस्मात्संसाराद्दुरतिक्रमात् ।
एवं प्रबुध्यमानस्तु गुर्वाराधनतत्परः ॥
बुध्यमानः समाख्यातः प्रबुद्धं कथयामि ते ।

என் வருமாற்றான் உணர்க.

42 * * *

"தேசிகனருளினல்" என்பது 4 பிரபுத்தன் இலக்கணம் கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது.

बुद्ध्यमानः समाख्यातः प्रबुद्धं कथयामि ते ।
गुरुप्रसादाद् देवशि प्राप्तदीक्षः शिवाध्वरे ॥
यदालोचयते देवि शिवज्ञानमहोदयम् ।
करामलकवत्सर्वमध्वजातं स्वयम्भुवः ॥

शिवाद्यवनिपर्यन्तमीक्षते ज्ञानचक्षुषा ।
हेयं कृत्वा समस्तं तु उपादेयं परं शिवम् ॥
उन्मन्यन्ते वरारोहे सर्वगं विभुमव्ययम् ।
एवं प्रबुद्धो देवेशि तल्लयस्तत्परायणः ॥
सर्वारम्भविनिर्मुक्तः प्रबुद्धस्तूच्यते बुधैः ।

என வருமாற்றான் உணர்க.

43 * * *

"தெரியுநா லறிவு" என்பது 5 சுப்பிரபுத்தன் இலக்கணம் கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே கூறப்பட்டது,

विरजं विमलं शान्तं प्रपञ्चातीतगोचरम् ।
निष्कम्पं कारणातीतं सर्वज्ञं सर्वतोमुखम् ॥
सु ... ... सम्बद्धं स्वतन्त्रं नित्यमेव हि ।
चक्रे सामविभवं सुप्रबुद्धं सनातनम् ॥
तस्मिन्तं मुक्तदात्मानं तद्गुणैश्च समन्वितम् ।
सुप्रबुद्धं .... ॥

44 * * *

"இன்னணம்" என்பது அவ்வாறு பலவகைப்பட்டு அநாதி.................. பிறந்தனவாயுள்ள சீவான்மாக்களுக் கெல்லாம் இறைவன் வைரவனேன் கின்றது.. "அநாதியே மூவகை உயிர்களும் உள" என்றது அநாதியிற் சகலராய் மும்மலத்தோடு மிருந்தாரே பின்னர் விஞ்ஞானுதி களாலும் பிரளயத்தினுலும் விஞ்ஞாநாகலர் பிரளயாகலராவர் என்பதை மறுத் தற்கு. அன்றேல் முன்னர்ச் சிருட்டியிலேககாலத்தில் மூவகை யான்மாக்களுந் தேகிகளாகிப் பேந்த மூன்றிலும் சகலர் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலராயினர் என்பது கூடாதாம். இவ்வாறு அநாதியாயுள்ள மூவகை ஆன்மாக்களும் மாயா விக்ஷோபத்தால் சம்சாரிகளாய் வீடடைந்துள்ள அளவில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியுமோ என்னும் ஐய மறுத்தற்கு "அநாதி மன்னு கேவலத்தினின்றும் வரவர" என்றது. பஞ்சகிருத்திய விடயமாயுமாகாது கேவலத்...............டங்கும வர்களாயுமுள்ள வான்மாக்களுக்கோர் பரிமாணமில்லை என்பதற்கு "உலவாக் கோட்டை உலவாக்கிழியை" உதாகரித்தது. அது குறையா தென்பதற்கு

மாத்திரமன்றி வர்த்திக்கு மேன்றற்கன்று. உயிர்கட்கு அளவில்லை என்பது "சிவவிபுத்துவாதிகட்குப்" போலக்கொள்க, அன்றி நித்தியமாயுள்ளது வர்த்தித்தாலும் நித்தியமாம். அநித்தியமாயுள்ளது வர்த்தித்தால் அநித்தியமாவது போலேன்பாரும் உளர்.

45 * * *

"இப்படிதா" னென்பது வைரவ தந்திர மார்க்கத் தொழுகின்ற சித்தியும் முத்தியும் வரும் என்கின்றது. ஈண்டு "இறையான வாதி வைரவனாகுஞ் சிவன்" என்பதற்கு வருமாறு. சுவச்சந்தத்தில்,

अनादिनिधनं देवं जटामकुटमण्डितम् ।
चन्द्रकोटिप्रतीकाशं चन्द्रार्धकृतशेखरम् ॥
पञ्चवक्त्रं विशालाक्षं सर्पमालासमन्वितम् ।
वृश्चिकैरग्निवर्णाभैर्हारकण्ठो विराजते ॥
कपालजालाभरणं खड्गखेटकधारिणम् ।
पाशाङ्कुशधरं देवं शरहस्तं पिनाकिनम् ॥
वरदाभयहस्तं च मुण्डखट्वाङ्गधारिणम् ।
वीणाडमरुहस्तं च घण्टाहस्तं त्रिशूलिनम् ॥
वज्रदण्डकृताटोपं परश्वायुधहस्तकम् ।
मुद्गरेण विचित्रेण .... विराजितम् ॥
सिंहचर्मपरीधानं गजचर्मोत्तरीयकम् ।
अष्टादशभुजं देवं नीलकण्ठं सुतेजसम् ॥
ऊर्ध्ववक्त्रं महेशानं स्फटिकाभं विचिन्तयेत् ।
पीताभं पूर्ववक्त्रं तु नीलोत्पलदलप्रभम् ॥
दक्षिणं तु विजानीयाद्वामं चैव विचिन्तयेत् ।
दाडिमीकुसुमप्रख्यं कुङ्कुमामोदसन्निभम् ॥
घर्माम्बुदप्रतीकाशं पश्चिमं तु विचिन्तयेत् ।
स्वच्छन्दं भैरवं देवं सर्वकामफलप्रदम् ॥
ध्यायेद्वै यस्तु मुक्तात्मा क्षिप्रं सिध्यति मानवः ।

ततः परमबीजेन परं परमकारणम् ॥
प्रशान्तकलुषं देवं सर्वव्यापि निरञ्जनम् ।
मूलाद्ध्यायेत् सुहृष्टात्मा तादेवि वदाम्यहम् ॥

என வருமாற்றான் உணர்க. இனி "அத்துவ சுத்தி" பூருவமாக "மூலமனுச் சேவை" இயற்றுவது "நிர்வாண தீக்ஷை" பூருவம் "மூலமந்திரம்" செபிப்பது. எனவே சுத்தசைவம் போலத் தீக்ஷாபேதமுண்டென்றதூஉமாயிற்று. அது அந்தச் சுவச்சந்தத்தில்,

कलादीक्षा सुरेशान कथिता परमेश्वर ।
तत्त्वदीक्षां समासेन कथयस्व ममाधुना ॥

என்றற்றொடக்கத்தாற் கூறும் தீக்ஷா படலத்திற் காண்க. இனி "மூலமந்திர சேவை" யாமாறு. சுவச்சந்தத்தில் பிரஸாதவிதி படலங்களில் சிவப்பிராப்தி படலத்தில்,

अकारश्च उकारश्च मकारो बिन्दुरेव च ।
अर्धचन्द्रो निरोधी च नादश्चैवोर्ध्वगामिनी ॥
शक्तिश्च व्यापिनी ह्येताः समना च ततः परम् ।
समनान्तं वरारोहे पाशजालमनन्तकम् ॥
कारणैः षड्भिराक्रान्तं मन्त्रस्थं हेयलक्षणम् ।
अत्र पाशोपरि ह्यात्मा व्योमवच्चित्सुनिर्मलः ॥
शिवतत्त्वगुणामोदाच्छिवधर्मावलोककः ।
पाशावलोकनं त्यक्त्वा स्वरूपालोकनं हि यत् ॥
शिवव्याप्तिर्भवेदेषा शिवव्या .... तो यथा ।
सर्वज्ञादि गुणा ये स्युर्व्यापकान्भावयेत्सदा ॥
शिवव्याप्तिर्भवेदेषा चैतन्ये हेतुरूपिणी ।
ततो धर्मस्वभावो हि शिवः शान्तस्तु पठ्यते ॥
तन्मनाश्चापरो ग्राह्य आत्मबोधे .... नः ।
व्यापारं मानसं त्यक्त्वा बोधरूपे नियोजयेत् ॥
तदा शिवः समायाति पशुर्मुक्तो भवार्णवात् ।

என்பது முதலியவைகளால் உணர்க. ஒரு புவனத்தில் இருப்பவராகக் கேட்கப் படாத அந்தப் பைரவ சதாசிவர் யாரேனில்,

सदाशिवस्वरूपेण च .... षु नित्यतः ।
कैलासगिरिशृङ्गे तु स्थितोऽहं सर्वदा हरे ॥

என வருமாற்றாற் சதாசிவ ரூபமான ருத்திரமூர்த்தி பேதமானவர் என்க. இந்த ருத்திரமூர்த்தி பேதமல்லாமற் பிற ருத்திரமூர்த்தியானவர்கள் பேதமல்லர் பைரவ மூர்த்தி என்பதற்கு வருமாறு:- பிர்மாண்ட புராண மென்று பெயருள்ள சிவபுராணத்தில்,

मुनयः—

कथं देवेन रुद्रेण .... ।
कथं नखावलूनं तद्ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः ॥

सूतः—

शृणुध्वमृषयः पुण्यां कथां पापप्रणाशिनीम् ।
माहात्म्यं देवदेवस्य महादेवस्य धीमतः ॥
पुरा पितामहं देवं मेरुशृङ्गे महर्षयः ।
प्रोचुः प्रणम्य देवादिं किमेकं तत्त्वमव्ययम् ॥
स मायया महेशस्य मोहितो लोकसम्भवः ।
अविज्ञाय परं भावमृषीणामेवमुक्तवान् ॥
अहं धाता जगद्योनिः स्वयम्भूरेक ईश्वरः ।
अनादिमपरं ब्रह्म मामभ्यर्च्य विमुच्यते ॥
अहं हि सर्वलोकानां प्रवर्तकनिवर्तकः ।
न विद्यते चाप्यधिको समो लोकेषु कश्चन ॥
तस्यैवं मन्यमानस्य यज्ञनारायणोंऽशतः ।
प्रोवाच प्रहसन्रोषात् परिपाटललोचनः ॥
किं कारणमिदं ब्रह्मन्वर्तते तव साम्प्रतम् ।

अज्ञानं योगयुक्तस्य नत्वेतदुचितं तव ॥
अहं धाता हि लोकानां यज्ञो नारायणः प्रभुः ।
न मामृतेऽस्य जगतो जीवनं सम्भवेत् क्वचित् ॥
अहमेव परं ज्योतिरहमेव परा गतिः ।
मत्प्रेरितेन भवता सृष्टं भुवनमण्डलम् ॥
एवं विवदतोर्मोहात्परस्परजयैषिणोः ।
आजग्मुर्यत्र तौ देवौ वेदाश्चत्वार एव हि ॥
अन्वीक्ष्य देवं ब्रह्माणं यज्ञात्मानं च संस्थितम् ।
प्रोचुः संविग्नहृदया धा ... ... ष्ठिनः

ऋग्वेदः—

यस्यान्तःस्थानि भूतानि यस्मात्सर्वं प्रवर्तते ।
यदाहुस्तं परं तत्त्वं स एव स्यान्महेश्वरः ॥

यजुर्वेदः—

यो यज्ञैरखिलैरीशो योगेन च समाधिना ।
यमाहुरीश्वरं देवं स देवः स्यात्पिनाकधृक् ॥

सामवेदः—

येनेदं भ्राम्यते चक्रं यदाकाशान्तरं महत् ।
योगिभिर्वेद्यते तत्त्वं महादेवः स शङ्करः ॥

अथर्ववेदः—

... ... पश्यन्ति देवे ... ... परम् ।
महेशं पुरुषं रुद्रं स देवो भगवान्भवः ॥
एवं स भगवान् ब्रह्मा वेदानामीरितं शुभम् ।
कथं तत्परमं ब्रह्म सर्वसङ्गविवर्जितम् ॥
प्रमथैश्चातिगर्वितैः ।
इतीरिते स भगवान् प्रणवात्मा सनातनः ॥
अमूर्तो मूर्तिमान्भूत्वा वचः प्राह पितामहम् ।

प्रणवः—

नह्येषांग वरम्   त्मको   ।
कदाचिद्रमते रुद्रस्तादृशोऽपि महेश्वरः ॥
अयं स भगवानीशः स्वयं ज्योतिः सनातनः ।
स्वानन्दभूता कथिता देवी नागन्तुका शिवा ॥
इत्येवं प्रणवाच्छ्रोतुः शास्त्रमूर्तेरजस्य तु ।
अज्ञानमगमन्नाशमीश्वरस्यैव मायया ॥
तदन्तरे महज्ज्योतिर्विरिञ्चो विश्वभावनः ।
प्रापश्यदद्भुतं दिव्यं पूरयन्गगनान्तरम् ॥
तन्मध्यसंस्थं विमलं मण्डलं तेजसोज्वलम् ।
व्योममध्यगतं शुभ्रं प्रादुरासीद् द्विजोत्तमाः ।
स दृष्ट्वा वदनं दिव्यं मूर्ध्नि लोकपितामहः ॥
तेन तन्मण्डलं सौरमालोकयदनिन्दितम् ।
प्रजज्वालातिकोपेन ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः ।
क्षणाददृश्यत महान् पुरुषो नीललोहितः ।
त्रिशूलः पिङ्गलो देवो नागयज्ञोपवीतवान् ॥
तं प्राह भगवान्ब्रह्मा शङ्करं नीललोहितम् ।
जानामि भवतः पूर्वं ललाटे मम शङ्कर ॥
प्रादुर्भावं महेशान मामेव शरणं व्रज ।
श्रुत्वा सगर्वं वचनं पद्मयोनेरथेश्वरः ॥
ससर्ज स्वात्मनः कंचिद्भैरवं लोकदाहकम् ।
स्वयं साक्षान्महादेवः क्षणाद्वै कालभैरवः ॥
चकर्त करजाग्रेण ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः ।
निकृत्तवदनो देवो ब्रह्मा देवेन शम्भुना ॥
ममार चेशयोगेन जीवितं प्राप विश्वसृट् ।
तत्कन्धरान्तः संजातनिःसृतैः शोणितप्लवैः ॥

जगन्मयं तदा देवो वह्निनेत्रोद्भवस्य तु ।
ज्वालालेशस्य .... ति रक्तपारिधिम् ॥
कपालगह्वरगतं रक्तमांसादिकं तथा ।
तेनैवाशोपयत्सद्यो ज्वरलेशेन भैरवः ॥
अथान्वपश्यद्गिरिशं मण्डलान्तरसंस्थितम् ।
समासीनं महादेव्या महादेवं त्रिलोचनम् ॥
भुजङ्गराजवलयं चन्द्रावयवभूषणम् ।
कोटिसूर्यप्रतीकाशं जटाजूटविराजितम् ॥
शार्दूलचर्मवसनं दिव्यमालासमन्वितम् ।
त्रिशूलपाणिं दुष्प्रेक्ष्यं योगिनं भूतिभूषणम् ॥
यन्दतरा योगनिष्ठाः प्रपश्यन्ति हृदीश्वरम् ।
यदादिमेकं ब्रह्माणं ब्रह्मा देवं ददर्श ह ॥
यस्य सा परमा देवी शक्तिराकाशसंज्ञिता ।
सोऽनैकैश्वर्ययोगात्मा महेशो दृश्यते किल ॥
यस्य ब्रह्मादयो देवा ऋषयो ब्रह्मवादिनः ।
अर्चयन्ति सदा लिङ्गं विश्वेशः खलु दृश्यते ॥

என்பது முதலானவைகளாலும், விஷ்ணு ஜகத்பதி அல்ல என்றற்கு முன்னு தாகரித்துக் காட்டிய ரத்தபிக்ஷாடன வசனத்தானும் பிறவற்றானும் காண்க. அன்றி, சுவச்சந்தம் கங்காவதார படலத்தில்,

कथं गङ्गा समुत्पन्ना सुरसिद्धनमस्कृता ।
कथयस्व प्रसादेन समासात्सुरसत्तम ॥

எனத் தேவி வினவியதற்கு,

गङ्गायाश्च समुत्पत्तिं कथयिष्यामि सुव्रते ।
जगन्माता महादेवी मम पत्नी पुरा हि सा ।
मम नेत्रोदकं चैव करे तत्त्वार्जितं त्वया ।

पुनरुद्घाटिते नेत्रे जगन्माता स्वयं पुरा ॥
मम नेत्रेऽस्रवत्तोयं त्वदीयाङ्गुलिभिः प्रिये ।
दशधा निःसृता गङ्गा कपालाभरणैर्मम ॥
सप्तैव संस्थितास्तत्र एका विष्णुपुरे स्थिता ।
द्वितीया ब्रह्मलोके तु तृतीया सत्यलोकगा ॥
स्वर्गे चैत्र पुनश्चाथ संस्थिता सोममण्डले ।
सोमाच्चैव विनिःसृत्य पुरागामे व्यवस्थिता ? ॥
तदेवं संस्तुतो देवो ब्रह्मविष्णुपुरः सरैः ।
गङ्गानदी महापुण्या मर्त्यानां हितकाम्यया ॥
अवतार्य महादेवि मर्त्यलोकं विसृज्य च ।
ततो यदा सुरेशानि उक्ता सा त्वं पुरोदिता ॥
लोकानां च हितार्थाय आगच्छ सुरसुन्दरि ।
आवृत्य मम मूर्धानं मेरुमूर्ध्नि पुरा गता ॥
तस्मान्निर्गत्य देवेशि चतुर्दिक्षूदधिं गता ।

என வைரவர் சொன்னதாக வருமாற்றல் இந்த வைரவர் ருத்திரகண பேதங்களுள் ஒருவருமன்று; ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ கண்டநாத ருத்திரமூர்த்தி பேதமாய்க் கைலாசவாசியாய் இருக்கிறவரே. அஃது அந்தச் சுவச்சந்தத்தின் ஆதியிலே

कैलासशिखरासीनं भैरवं लोकनायकम् ।
स्तूयमानं महादेवं गणमातृनिषेवितम् ॥
सृष्टिसंहारकर्तारं विलयस्थितिकारणम् ।
अनुग्रहकरं देवं प्रणतार्तिविनाशनम् ॥
मुदितं भैरवं दृष्ट्वा देवी वचनमब्रवीत् ।

என வருமாற்றானும் உணர்க.

46 * * *

"மந்திரருக் கிறையாகும்" என்பது அஷ்ட பைரவ ஸ்வரூபம் கூறுகின்றது. அதிலேயே,

द्वितीयावरणे देवि विन्यसेद्भैरवाष्टकम् ।
कपालीशं तु पूर्वे तु आग्नेय्यां शिखिवाहनम् ॥
दक्षिणे क्रोधराजं तु विकरालं तु नैर्ऋते ।
मन्मथं पश्चिमे भागे मेघनादेश्वरं तथा ॥
वायव्ये चैव विन्यस्य सोमराजं तथोत्तरे ।
विद्याराजं तथैशान्यां विन्यसेत्तु स्वभावतः ॥
पञ्चवक्त्रास्त्रिणेत्राश्च दशबाह्विन्दुशेखराः ।
कपालमालाभरणाः स्फुरन्माणिक्यमण्डिताः ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க.

47 * * *

"இவ்வித தேசாவரணம்" என்பது முற்கூறியவாறும் பிறவும் ஆவரண முடையராய்த் தேவியோடும் கூடி இருக்கிற வைரவரே ஜகத்பதியாகலின் அவ்வாகமவிகித தீக்ஷாதிகளோடும் அவரை வழிபடு நெறியான் வழிபடச் சித்தி முத்தி இரண்டும் பெறலாம் என்கின்றது. ஈண்டுத் "தேவியவள் ஒருத்தி" என்பதற்கு வருமாறு: சுவச்சந்தத்தில்

भैरवं पूजयित्वा तु तस्योत्सङ्गे तु तां न्यसेत् ।
यादृशं भैरवं रूपं भैरवीं तद्वदेव हि ॥
ईषत्करालवदनां गम्भीरविपुलस्वराम् ।
प्रसन्नास्यां सदा ध्यायेत् भैरवीं विस्मितेक्षणाम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. மற்றனைத்தும் மேலே விளங்கும்.

48 * * *

"ஒழுகுநெறி" என்பது வைரவ சைவ தீக்ஷையுடையோர் ஒழுக்கமும் அதன் பயனும் கூறுமுகத்தால் வைரவ மத சங்கற்பத்தை உபசங்கரிக்கின்றது. ஈண்டுக் கூறியவற்றுள் சிலவற்றிற்கு வருமாறு:- சுவச்சந்தத்தில்

साधको द्विविधस्तत्र शिवधर्मैकतः स्थितः ।
शिवमन्त्रविशुद्धाध्वा साध्यमन्त्रनियोजितः ॥

ज्ञानवांश्चाभिषिक्तश्च मन्त्राराधनतत्परः ।
त्रिविधायास्तु सिद्धेर्वै सोऽत्रार्हः शिवसाधकः ॥
द्वितीयो लोकधर्मस्थ इष्टापूर्तविधौ रतः ।
कर्मकृत्फलमाकाङ्क्षन्शुभैकस्थोऽशुभान्वितः ॥
तस्य कार्यं सदा मन्त्रैरशुभांशविनाशनम् ।
गृहस्थो वा यतिर्वा स्यादाश्रमे कतमे स्थितः ॥
मुमुक्षुर्द्विविधः प्रोक्तो निर्बीजो बीजवान् पुनः ।
बालबालिशवृद्धस्त्रीभोगभुग्व्याधितात्मनाम् ॥
तेषां निर्बीजिका दीक्षा समयादिविवर्जिता ।
विर्निद्वन्द्वसहानां तु सबीजा कीर्तिता प्रिये ? ॥
दीक्षा तु ग्राहिका तेषां समयाचारसम्युता ।
विशेषसमयाचारा मन्त्रस्था ये प्रकीर्तिताः ॥
ते तत्र पाल्या यत्नेन मोक्षसिद्धिं समीहिताः ।
सबीजा सा तु विज्ञेया पुत्रकाचार्ययोषितः ॥
गृहस्थोऽप्याश्रमी चाथ यदि संकल्प्य दीक्षयेत् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. அதிலேயே,

दशलक्षं जपेद्यस्तु एकचित्तः समाहितः ।
समुद्रगामिनीतीरे सहायपरिवर्जितः ॥
होमयेन्नरमांसस्य लक्षमेकं वरानने ।
गुग्गुलास्तस्य देवेशि ब्रह्मचर्यव्यवस्थितः ॥
असाध्यं साधयेद्देवि नात्र कार्या विचारणा ।

என்றற் றொடக்கம் வருவனவும் காண்க. இனித் தத்துவ தியான விஷயத்தில்:- சுவச்சந்தத்தில் தத்துவ விஞ்ஞான படலத்தில்,

... ... पृथ्वीरूपेण चतुःसागरमेखलाम् ॥
सर्वसत्त्ववनाकीर्णां मृगपक्षिसमाकुलाम् ॥

सुस्थिरां पीतवर्णाभामुद्रि...ज समन्विताम् ।
ध्याता सिद्धिमवाप्नोति विषसत्त्वानि नाशयेत् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாறுண்டுணர்க. ஈண்டெழுதிற் பெருகும். மற்றும் இம்மத சித்தாந்தம் சுவச்சந்தம் முதலியவைகளில் விரியக் கூறுமாற்றானுணர்க.

வைரவ சைவ மதம் முற்றும்.

இனி இதன் மறுதலை

49 * * *

"வந்தஇந்தத் தந்திரமும்" என்பது பைரவ சைவ சிந்தாந்த மறுப்புக் கூறியது. ஈண்டு "வந்த இந்தத் தந்திரமும் வைரவர் தம் மூர்த்துவ வதனத்து" என்றது,

शैवं पूर्वमुखोत्पन्नं दक्षे कालामुखं तथा ।
पश्चिमे पाशुपतकमुत्तरे तु महाव्रतम् ॥
ऊर्ध्ववक्त्रे भैरवं तु वामं पातालमुच्यते ।

என்பது (இம்) மதத்தோடொத்த வாம சமய தக்கிண தந்திர பேதமான ஞானசித்தி வசனம் ஆகலின், இதனைச் சித்தாந்தமாக்கி மற்றப் பாசுபதாதிகளைப் பூருவபக்ஷமாகக் கருதுவதற்குக் கூறியதென்க. வைரவர்க்கு மைந்து முகம் உண்டென்பது முற்கூறினும். இவ்வாறு பசுபதி ருத்திரர் முதலாயினோராற் கூறப்படும் பாசுபதாதிகட்கு மோக்கும்; அவர்கட்கு மைந்துமுக முண்டாகலின். இதனானேயன்றே பாசுபதாதிகளை இரௌத்திர சைவமெனப் பூருவபக்ஷமாகக் கூறுவதூஉம். அது, சுப்பிரபேதத்தில்,

तदेवं सौम्यमाख्यातं सिद्धान्तं हि तदेव यत् ।
तदन्यद्रौद्रमाख्यातं तन्त्रं पाशुपतादिकम् ॥

என்பதனாற் காண்க. வைரவதந்திரம் வைரவர் சொன்னார் என்பது, சுவச்சந்தம் முதற்படலத்தில்,

मुदितं भैरवं दृष्ट्वा देवी वचनमब्रवीत् ।
यत्त्वया कथितं मह्यं स्वच्छन्दं भैरवेश्वर ॥

शतकोटिप्रविस्तीर्णं भुक्तिमुक्तिप्रदं शुभम् ।

என்பதனுல் உணர்க. இவ்வாருயின்,

लौकिकं वैदिकं चैव तथाध्यात्मकमेव च ।
अतिमार्गं च मन्त्राख्यं तन्त्रमेकमनेकधा ॥
सद्योजाताघोरवाम पुरुषेशानमूर्तयः ।
प्रत्येकं पञ्चवक्त्राः स्युस्तैरुक्तं लौकिकादिकम् ॥

என மகாசதாசிவர் கூறினுரென்ப தென்னேயோ எனின், அந்த மகா சதாசிவாதி மார்க்கங்களெல்லாந் தத்புருஷ வக்த்ரங்கள் கூறிய வாதலின், அவை மகேசுவரர் மூலமா யுலகில் உருத்திரர்களாற் பிரவர்த்திப்பிக்கப்படுவன வாகலின் வைரவ முகத்தினின்றும் உற்பந்தியானமையின் மாறுபாடின்று. இலௌகிகாதிகள் சத்தியோசாதாதி முகங்களாற் கூறியவாகலின் அவை பிரமாதிகள் மூலமாய்ப் பிருகஸ்பதி முதலாயினேரால் பிரவர்த்திக்கப்பட்டன போலவாம். இனி,

वामं च दक्षिणं चैव तद् द्वयोर्मिश्रकं त्रिधा ।
शैवा बाह्याः समाख्याताः शैवा अपि न पूजिताः ॥

என்னும் சுப்பிரபேதாகமத்தால் வைரவம் அகப்புறச் சமயமாம் என்க. அது முற்கூறியவாறே சௌமியாசார விரோதமான நரமாமிசாதி ஹோமாதிகள் கூறலின். இம்மதம் பேரும்பான்மையும்..................அனுட்டான மூலமாதலிற், பயனும் பதப்பிராப்தி என வருதலின், மகாபுருடார்த்தப்பேறின் றென்றது. பிறவும் விரித்துரைத்து மறுக்க.

चतुर्विधं दक्षिणं स्यान्महाव्रतमतः परम् ।

என்னும் சிந்திய விசுவ சதாக்கிய வசனத்தால் மற்ற வைரவ பேத மதங்களும் காணில் இவ்வாறு கூறி மறுத்துக் கோள்க.

வைரவமத மறுப்பு முற்றும்.

(வைரவ மத பேதமான கௌளமதம்)

உரையிற் கோடலால் இதன் பேதமான கௌள மதம் சிறிது கூறுதும். அது சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்,

भैरवस्यापि भेदोऽस्ति यदेवं श्रूयते श्रुतौ ।
चतुर्विधं दक्षिणं स्यादिति सौम्ये शिवागमे ॥
तेषु कौलस्तु मत्स्येन्द्रनाथसिद्धादिभिः स्फुटम् ।
प्रवर्तितो न सौम्ये तु मृगेन्द्रे कथितो मतः ॥
शैवं मन्त्रश्वरं गौणं दिव्यमार्षं गण ह्यकम् ।
योगिनी सिद्धके .... होता .... स्यष्टौ विदुर्बुधाः ॥
तथा मत्स्येन्द्रसिद्धादिमतोऽत्र कौलकःस्मृतः ।
तत्रार्थाः पञ्चभूतोत्थशरीरभुवनादयः ॥
ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्येव दशधा विषया अपि ।
पाशास्ते पशवो बद्धा देवादिस्थावरान्तकाः ॥
...स्तु भैरव......स्तदुपास्त्या परा........ ।
चर्यया क्रियया वापि मधुमांसादि सेवया ॥
योगतो वा त................ ततः ।
अतिप्रख्यातिमायाति सर्वलोकैश्च पूजिताः ॥
पश्चाद्भैरवदेवस्य पदं प्राप्य विमुच्यते ।
पाशाद्यधिपतेरस्य सर्वेषां जगतां प्रभोः ॥
अत्र सिद्धिं गताः सिद्धाः सर्वे ते नाथ संज्ञिताः ।
गोरक्षनाथप्रख्या ये योगशास्त्रप्रवर्तकाः ॥
आदिनाथो विरूपाक्षो मत्स्येन्द्रो परिघस्तथा ।
नागार्जुनो मेघनाथश्चारङ्गी योगशास्त्रवित् ॥
गोरक्षसिद्धबुद्धश्च न च ते सिद्धयोगिनः ।
शापानुग्रहकर्तारो निराशा भिक्षुकाः सदा ॥
इष्टदाः सेवया पुंसां सिद्धनादादिचिह्निताः ।
इत्येवं संग्रहेणात्र कौलपक्षो निरूपितः ॥

என வருமாற்றான் உணர்க.

இதன் மறை வைரவ சித்தாந்த சித்தியில் உலகர்க்கு விசுவாச முண்டாதற்பொருட்டுப் பிரவர்த்தித்ததாகலின் முத்தி பூதப்பிராப்தி என மறுக்க. அது சித்தாந்த ரகசியத்தில்,

चार्वाका कौलका ज्योतिः शास्त्रज्ञाश्चेति भौतिकाः ।

என்பதனால் உணர்க. இம்மதம் வாம சித்தாந்த சித்தியில் விசுவாசம் வரற் பொருட்டு உலகர்க்குப் பிரவர்த்திப்பித்த ஔஷதாதி மதங்கள் போலும். இதனானே யன்றே வாமி மதங்கட்கும் கௌளர்க்குப்போல இலௌகிக புவந பேதமான பிசாசாதி பதப்பிராப்தி; பௌட்கரத்தில்,

वामदक्षिणमार्गस्थाः पिशाचादिपदे स्थिताः ।

என வருதலின். இவ்வாறு வைரவத்திலும் வாமத்திலும் தந்திரானுட்டான சித்தியிலே விசுவாசம் வரற்குப் பிரவர்த்திப்பித்த மதங்கள் போலவே சௌமிய சித்தாந்தத்திலு முண்டோ எனின் உண்டு. சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில்,

दृष्टादृष्टार्थसंसिद्धशास्त्रेषु कामिकादिषु ।
लोकविश्वासहेतोस्तद् दृष्टार्थप्रतिपादनम् ॥
गारुडं दक्षिणं वामं भूततन्त्रं तथैव च ।
चतुर्विधानि शास्त्राणि पुरुषाद्युदितानि च ॥
अधः स्रोतांसि शैवानि मूर्तिभिः पुरुषादिभिः ।
विज्ञानकेवलै रुद्रैः प्रेर्यैस्तत्पुरुषादिभिः ॥
प्रवर्तितानि तान्येवं कामिकाद्यनुसारतः ।
अस्वतन्त्रतयोक्तानि तेषु गारुड उच्यते ॥
पुरुषब्रह्मरूपोऽयं पूजनीयो जगत्पतिः ।
तदुपासनया सिद्ध प्र.... .... च्यते ॥
यन्मन्त्रौषधसंसिद्धं चिकित्साजातमुत्तमम् ।

என்பது முதலியவைகளால் உணர்க. இவ்வாறு பிறவும் உணர்க.

பைரவமதபேதம் முற்றும்.

தக்ஷிண சைவ மதம்

50 * * *

"சொன்ன வாமத்" தென்பது முன்னர் வாம வைரவங் கூறி மறுத்து இனித் தக்ஷிண சைவமதம் கூறத் தொடங்கினமை கூறுகின்றது. ஈண்டு வாம வைரவாதிகள் வேடத்தை நிந்தித்து வேறுபட்ட தக்ஷிண சைவர் வேடம் கூறியது; அவர்போலன்றி வேதாகம நெறிக்கு மாறுபடாதொழுகுஞ் சுத்த சைவ மாகலின். அவர் ஒழுக்கமும் வேடமுமாமாறு, ஞானசித்தியில்,

शुद्धशैवस्य सम्बन्धं जटी केशधरोऽथवा ।
शिवपूजादि कर्तव्यं भस्मरुद्राक्षधारणम् ॥
ज्ञानदीक्षाः पञ्चगुणाः सद्गुणाः करुणोदयाः ।
ज्ञानभेदं चतुष्पादं नित्यानुष्ठानसाधकम् ॥
रुद्राक्षमुपवीतं च उष्णीषं चोत्तरीयकम् ।
भस्मापि शुद्धशैवानां पञ्च मुद्राः प्रकीर्तिताः ॥

எனச் சைவப்பிரகரணத்தில் வருமாற்றான் உணர்க.

51 * * *

"உணர்தரு மித் தக்கிணம்" என்பது இந்தத் தக்ஷிண சைவ மேதாயினும் திருமூலதேவரருளியவாறே கூறுதும் என்கின்றது. ஈண்டுத் தக்ஷிண சைவம் வைரவபேத மன்றென்றது,

वामं हि शाम्भवं शास्त्रं भैरवं दक्षिणात्मकम्.

என்பதனுல்வரும் வைரவத்தை மறுத்தற்கு. அதற்கேது "ஞானசித்தி யுள்ளிட்ட நூனெறியால்"என்பது; அவை வைரவாகமமன்மையின்;இது "மூலாகம வழி" யின் வருதலின்; வாமபேதமென்பர் என்றது, ஞானசித்தியில் தந்திராவதார படலத்தில்,

सन्मार्गं सहमार्गं च मूलदिव्यागमोदितम् ।
इदं शास्त्रं शिवोद्दीर्णं मूलतन्त्रावतारकम् ॥

என வருதலின். இனிச் சிலர் "மிச்சிரத்திநெறி என்பர்" என்றது; அதிலேயே,

कुलार्णवं कुलोत्तीर्णं कुलसम्भवं कुलामृतम् ।
परानुत्तरागमार्थं कौलिका कुळशासनम् ॥
सिद्धामृताम्नायसिद्धिरित्यादि शाक्तवामजम् ।
नवयामळयोर्भेदं तत्तद्भेदमनेकधा ॥
शाक्तेयं शाम्भवं शैवं शिवसम्बन्धकारणम् ।
त्रैसिद्धान्तमिति प्रोक्तमिदं शास्त्रं त्रिमेलनम् ॥
शुद्धशैवमिति ख्यातं शुद्धशाम्भवसम्भवम् ।

என வருதலின், இவ்வாறு தக்ஷிண சைவம் வாமபேதமாயின் வாமத்தின் பின்னு கற்பாலது எனின், அசுத்த சைவமான வாம பைரவத்தினிடையூகாதேன, வாம பேதமாயினுஞ் சுத்த சைவமாகலின் வைரவத்தின்பின் வைத்தது. அதுவும் அதிலேயே,

वेदस्य विहिताचारं दक्षिणाचारमुच्यते ।
विपरीतं वाममार्गं शाक्तेयं शैवगोचरम् ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இதனுனே திருமூல தேவர் உட்கோண்டதும் விளங்கிற்று. இதுவும் மேல் விளங்கும்.

52 * * *

"தக்கிண மாமாறு" என்றது இச்சுத்த சைவத்திற்கு நூல் வரலாறு கூறியது. "ஈண்டு இறைவர்............... ன்ன தந்திரங்கள் ஒன்ப" தேன்பது ஸ்ரீமத் ஞானசித்தியில் ஞானுவதாரப் பிரகரணத்தில்,

नवशक्तिविधिप्रोक्तं नवमूलं तु यामलम् ।
तच्छाक्तं शाम्भवं शैवं तत्त्वं सिद्धिशाम्भवम् ॥

எனவும்,

शक्तचर्यं यामलोद्भेदं नवभेदमनेकधा ।

எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

இனி யிவற்றுபபேதம் இருபத்தேட்டேன்பதற்கும் அவற்றுபபேதம் *இரு நூற்றிருபத்துநா லேன்பதற்கும் வருமாறு. அதிலேயே,

मूलागमं च सन्मार्गं सहमार्गं शिवागमम् ।
शिवसृष्टिः पञ्चमाकारा शक्त्या सारकया दश ॥
वामभैरवयोर्भेदं गौतमं च गणेश्वरम् ।
नन्दिकेशं तथा पश्चादेन्द्रसारं तु षोडशम् ॥
गौरीनरागमं पश्चान्महेशसारं ततः परम् ।
अघोरसारागमं पश्चाद्विष्णुसारमतः परम् ॥
ब्रह्मसारं ततः पश्चात्ततः समयसारकम् ।
महेश्वरोद्भवं चैव रुद्रावतारसम्भवम् ॥
सौन्दर्यं सिद्धसारं च महाभैरवषष्ठकम् ।
सादाख्यं पार्वतीप्रोक्तं मन्त्रावतारयोनिकम् ॥
देवसारं दशांशं च योगसारं च सम्मतम् ।
इत्यष्टाविंशतिर्भेदं मूलोपादानकारणम् ॥
* चतुर्विंशच्छतद्वयमष्टाविंशोपभेदकम् ।

என வருமாற்றான் உணர்க.

இவை "இறைவர் கூறியது" என்றது அதிலேயே மூர் யம்ச படலத்தில்:

शिवशक्तिस्वरूपेण शैवं शाक्तं मयोदितम् ।
शिवसम्बन्धतः शक्तिः शक्तिसम्बन्धतः शिवः ॥
षड्वक्त्रेशानसम्बन्धं षट्शक्तिप्रभवोद्भवम् ।
षट्शक्तिप्रभवाकारे शैवादि समयोदितम् ॥
शैवं पूर्वमुखोत्पन्नं याम्ये कालामुखं तथा ।
पश्चात्पाशुपतं चैवमुत्तरे तु महाव्रतम् ॥
तदूर्ध्वे भैरवं प्रोक्तं पाताले वाममुच्यते ।
पातालशक्तिसम्बन्धं तदूर्ध्वे परमं पदम् ॥

எனவருமாற்றான் உணர்க இந்த நவாகமமே திருமூலதேவரருளிய திருமந்திர மாலைக்கு மூலம். அந்தத் திருமந்திரமாலையிற் குருமடவரலாற்றில்,

வந்த மடமேழு மன்னும்சன மார்க்கத்தின
முந்தி யுதிக்கினற மூலன் மடவரை
தந்திர மோன்பது சார்வுமு வாயிரஞ்
சுந்தர வாகமச் சொன்மொழிந் தானே.

என்பதனுலறிக. மூலாகமம் ஒன்பதுமாவன:-

पारतत्त्वरागम् परमागमम् शिवागमम् शक्तयागमम्
कलागमम् देवप्रसादम् पारतन्त्रावतारम् शिवाज्ञासारम्
शिवसादाख्यप्रसादम् என்னுமிவை.

இவையன்றிப் பிறவாற்ருல் வருவனவுளவேல் காண்க. இனித் திருமந்திர மாலையுள்,

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவ
முவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமேசர் தம்மிற்ரும் பெற்ற
நவவா கமமெங்க ணந்திபெற் ருனே.
(ஆகம. சிற. 6.)

என்றதன் பின்,

பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிக
முற்றநல் வீர முயர்வா துளஞ்சிந்திய
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரந்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே
(,, ,, 7.)

என்றது என்னையோ எனின்? அது கூறுதும்:- ஈண்டு நந்திபெற்றது உருத்திர தேவர்பால் என்க; பிரமர் மாலிடத் திவர்பெருமையின். அவ்வாறு நந்திபெற்ற ஆகமம் காரணுதிகளென்னில், காரணுதிகேட்டவர் பிரமாதிகள் வேறுவே றிருத்தலானும், அந்நந்தியும் கேட்டாரெனின் அவர் கேட்ட பிறவற்றினும் இவை களில் அதிசயமின்மையானும், உண்டாயினும்,

सन्तानं नन्दिकेशाख्यं श्रावयेच्छिष्यकान् प्रति ।

எனக் கன்மாவரணத்திலும் ज्ञानाख्यं तन्त्रमित्याहुः என்ற படிக்கு ஞானுவரணத்தி லும் சித்தாந்த முழுதுமுடைய ராகலின்,

गोचरं शिवसंज्ञं तु सन्तानं नन्दिकेश्वरम् ।

என ஞானவரணத்திலும் வருதலிற் காமிகாதி முழுதும் உணர்தற்குச் சில சந்தானத்துக்கு மாத்திரம் குரவரேன வந்து ஒன்பதேன வாராதேனச் சிற்றறிவு தோன்றக் கிடத்தலானும், திருமந்திரத்திற் சித்தாந்தமும் கூறுதலின் அது கூறற்கு நந்திபால் அவை பெற்றரேனின், இவ் வொன்பதுங் கேட்டோர் மதிபேதங்களால் வேறு வேருய் வருதலின் முழுதுணர்ந்தார் சிவஞானபோதம் கூறினது போலன்றிச் சிறிதுணர்ந்தார் சித்தாந்த ஜகபத்தியம் பண்ண மாட்டாராதலானும், பாரம்பரியக்கிரமத்தில் உருத்திரதேவாதிகளும் இவ்வோன் பதே பெற்றார்; மற்றைய பெற்றிலர் என வருதலானும், வாம பேதமான சுத்த சைவமாதற்குக் கேட்டாரேனின், அந்தச் சுத்தசைவம் கூறும் நவகண்டப் பிரமேயம் இவ் வொன்பது சித்தாந்தாகமங்களினும் கூருமையானும், கூறிற் சுத்த சைவ தந்திரம் வேண்டாமையானும் "பெற்ற நல்லாகமங் காரணம்" என்னும் திருமந்திரம் போலிக் கட்டுரை.

ஆயின், திருமூலதேவர் திருமந்திரத்திற் சித்தாந்தங் கூறியவாறேன் னேயோ எனின், அதுவும் வேதாந்த சித்தாந்த சாமரசியம் கூறவேண்டிச் சுத்த சைவ............ சித்தாந்தமறிந்து சொன்னரேன்க. அன்றிக் காமிகாதிகளும் நந்திபாற் பெற்றுக் கூறினராக ஈண்டுக்கூறியது சுத்த சைவ வரலாறு மாத்திரம் என்க. ஈண்டுக்கூறிய ஒன்பதனுள் யாமளம் ஒன்றேன்றமையால்,

नवशक्तिविधिप्रोक्तं नवमूलं तु यामलम् ।

என்பதனல் மூலாகமம் என்பது மாகலின் மற்றேட்டும் வேண்டாவாம். வாமம் என்னும் சாம்பவசைவ ....நவ பேதமூலாகமத்தின் வேருயிற் றேன்க........ய முதனூல் கூருததாம். இனி,

कुलार्णवं कुलोत्तीर्णं कुलसम्भवं कुलामृतम् ।
परानुत्तरागमार्थं कौलिका कुलशासनम् ॥
सिद्धामृताम्नायसिद्धिरित्यादि शाक्तवामजम् ।
नवयामलयोर्भेदं तत्तद्भेदमनेकधा ॥
शाक्तेयं शाम्भवं शैवं शिवसम्बन्धकारणम् ।
त्रैसिद्धान्तमिति प्रोक्तमिदं शास्त्रं त्रिमेलनम् ॥
शुद्धशैवमिति ख्यातं शुद्धशाम्भवसम्भवम् ।

என்பதனல் மிச்சிரம் தோன்ற யாமளம் கூறியதேனின், யாமளமும் சித்தாந்தமு மன்றி வாமம் என்னும் சாம்பவமூலதந்திரநாமமின்மையின் மிச்சிரம் கூடாதாம். ....இவ்வாறு வருதலின் என்க. எனவே வாமசைவம்

திருமந்திரம் என்றுதவிராமற், சித்தாந்த நூலுமாம் என்று தோன்றி யுட்கோளற் குரைத்ததாகலிற் "பெற்ற நல்லாகமம்" என்பது திருமந்திர மன்றென்ருகலிற் பிறர் கூறிய திருமந்திரம் போலியாம், இவ்வாறு நவபேதமான மூலதந்திர நெறியே சன்மார்க்கம் என்றது

मूलागमं तु सन्मार्गं सहमार्गं शिवागमम् ।

என வருதலின். ஆயின் இந்தச் சன்மார்க்கத்தினின்று இப்போழுது கண்ட ஞானசித்தி யாதோவெனின் மூலமான நவாகமத்திற்கும் உபபேதமான இரு பத்தெட்டிலும் இருநூற்று இருபத்துநான்கிலும் எண்ணப்படும். ஞானஸாரம், தத்துவஸாரம், நிர்வாணஸாரம், சந்திரதீபம், தத்துவதீபம், யோகசித்தி, தத்துவ சித்தி முதலானவற்றுள் ஞானசித்தி யாகமமும் ஒன்றேன்க. இனி "இதுவே பின்னு, மொழிவதைந்து வத்திரத்தாற் காமிகாதி யோக்கவரு நாலேழுஞ் சகமார்க்கந்தா னுரைக்கி லிவற்றுப பேத மிருநூற்றேழாம்" என்புழி இந்த மூலாகமத்தையே "அருஞ்சுத்தம்" என்று சோன்னமையிற் காமிகாதியு மூல தந்திரோற்பவமேன்பது.

चतुर्विंशच्छतद्वयमष्टाविंशोषभेदकम् ।
.... भेद संक .... मष्टविद्येश्वरोदितम् ॥
एतेषां विंशतिर्भेदाः सारतन्त्रावतारकम् ।
सन्मार्गं सहमार्गं च मूलदिव्यागमोदितम् ॥

என்பதனுலும்,

मूलाष्टाविंशतिः शास्त्राज्जातं सर्वत्र कारणम् ।
सद्यं वाममघोरं च पुरुषेशानपञ्चभम् ॥
तत्तत्प्रोक्तमतं शास्त्रं कामिकाद्यष्टविंशतिः ।

என்பதனுனும் உணர்க. மற்றது,

कालोत्तरादि यद्भिन्नं तन्मूलस्योपभेदकम् ।
कामिकादि विभेदार्थं शतद्वयं तथाधिकम् ॥
वेदसारागमं शास्त्रं वेदान्तं चागमान्तकम् ।

என்றற் ரேடக்கத்தான் உணர்க.

* * *

"இத்தனையும்" என்பது சுத்தசைவமும் அதற்குப் புறச்சமயம் அகச்சமயம் ஆமாறும் கூறுகின்றது. அது வருமாறு; முற்கூறிய ஞானசித்தியில்,

अनन्तागमयोर्मध्ये सारात्साराष्टविंशतिः ।
तन्मूलागमतद्भेदा नवधा मूलकल्पना ॥
तत्तत्सारांशसारार्थं तन्त्रान्तरशास्त्रकम् ।
वेदागमरहस्यार्थं वेदागमान्तविस्मयम् ॥
शुद्धशैवप्रकाशार्थं शुद्धशाम्भवसम्भवम् ।
शुद्धशैवस्तथा सारात्सारात्सारप्रकाशितम् ॥
सारात्सारतरं गुह्यं गुह्याद्गुह्यं प्रकाशितम् ।
शाक्तस्य शाम्भवं शैवं शैवं शाम्भवशाक्तकम् ॥
वेदान्तसिद्धान्तविज्ञानगम्यं वेदान्तसिद्धान्तकमेव तत्त्वम् ।
वेदान्तसिद्धान्तविभेदभिन्नं वेदान्तसिद्धान्तविश्रान्तिकं च ॥
शुद्धशैवः स्वसिद्धान्तमिदं शास्त्रप्रवर्तकम् ।

எனவும் பிறவும் வந்தவாறே; திருமந்திரத்திலும்,

ஆகமம் ஒனபா னதிலான நாலேழும்
மோகமி றுலேழு பேதமு முற்றுடன்
பேதமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மைஒன
ருக முடிந்த தருஞ்சுத்த சைவமே.

எனவும், பிறவும் வருமாற்றான் சுத்தசைவத்தினியல்பு கண்டுகொள்க. இதற்கு அகச்சமய புறச்சமயத்திற்கு வருமாறு. திருமந்திரத்தில்;

எட்டான வுட்சம யம்மிவை மாமாயை
எட்டாம் புறச்சம யத்துடன் யாவையும்
தோட்டான மாயை யிருமாயை தோயாது
விட்டார் சிவமாவர் வேதாந்த போதரே.

என்பது, ஞானசித்தியிலும்,

न्यायं वैशेषिकं चैव बौद्धं चैवार्हतं तथा ।
लोकायतं च सांख्यं च मीमांसा वैष्णवं तथा ॥

एवमष्टौ बहिर्भेदाः बाह्याभ्यन्तर षोडश ।
शैवं शिवाद्वितं द्वेधा शिवसंमेलनं त्रयम् ॥
चतुर्थं पाशुपत्यं च पञ्चमं तु महाव्रतम् ।
षष्ठं कालामुखं चैव सप्तमं भैरवं तथा ॥
अष्टमं वामभेदोऽथ समयेत्यष्टमं भवेत् ।

என வருமாற்றானுணர்க. ஈண்டு உதாகரித்ததை முன் பின்னும் பின் முன்னுமாக .... றடங்கும் என்பதற்கு வருமாறு. அதிலேயே,

एवसष्टौ बहिर्भेदा बाह्यास्यन्तर षोडश ।

என்றபின்,

भेदाभेदोभयज्ञानं मायावादप्रधानकम् ।
मन्त्रं यन्त्रं च चक्रं च कालः प्रारब्धकर्म च ॥
.... न्येय यवादिन ... ।
अष्टवादमिदं प्रोक्तं त्रियष्टश्चतुर्विंशतिः ॥
तीर्थशास्त्रप्रमाणं च अर्चनाध्यात्मपञ्चमाः ।
बाह्याभ्यन्तरयोर्भेदाः संकल्पाः षट्प्रभेदकाः ॥
... भेदाः षोडश समयास्तथा ।
ब्रह्मविद्यादिवादी च तत्त्ववादस्तु शून्यकः ॥
एवं पञ्चशिवोत्पन्नं श्रुत्वाऽऽगमान्यतन्त्रजम् ।
अष्टाविंशत्प्रभेदार्थं मायाकुण्डलिनोद्भवम् ॥
वेदान्तं तत्त्वविज्ञानं तत्सिद्धान्तस्य साधनम् ।
वेदान्तार्थमयं ज्ञानं तज्ज्ञानं परमं पदम् ॥

என்றற் றேடக்கத்தாற் கண்டுகொள்க. இத் தந்திர பேத சைவம் பதினன்கும் மேல் விளங்கும்.

* * *

54

"அவை" என்பது அப் பதினலு சைவமும் பூருவ பக்கங்கள்; சுத்த சைவமொன்றுமே சித்தாந்தம் என்கின்றது. அது வருமாறு ஞானசித்தியில்,

अष्टाविंशतिज्ञानांशमेव मूलोदितागमम् ।
एवं शैवं त्रिधा भेदं चतुष्पादभवाश्रयम् ॥
चर्यादि ब्रह्मचर्यादि सिद्धान्ताश्रम उच्यते ।
ऊर्ध्वशैवं महाशैवं नादिशैवादिशैवकम् ॥
भेदाभेदद्वयं शैवं गुणशैवानुशैवकम् ।
आज्ञाशैवं क्रियाशैवमवान्तरं योगशैवम् ॥
ज्ञानशैवं शिवशैवं शैवभेदं चतुर्दश ।
शुद्धशैवं तथामुख्यं चतुष्पात्प्रणवान्तकम् ॥

என்றற் றொடக்கத்தான் உணர்க. அன்றியும் தீக்கை விவேகத்தில்,

शुद्धशैवं स्वसिद्धान्तं शैवभेदं किमुच्यते ।
अनादिशैवं मिश्रं च मिश्रामिश्रं त्रिधा हि च ॥
गुणशैवं चतुर्थं च पञ्चमान्तरभेदकम् ।
महाशैवं षष्ठकं तु भेदशैवं तु सप्तमम् ॥
अभेदं चाष्टमं विद्यात् योगशैवं नवं तथा ।
ज्ञानशैवं दशं विद्यादूर्ध्वमेकादशं भवेत् ॥
द्वादशं त्वाज्ञाशैवं स्यादनुशैवं त्रयोदशम् ।
अध्वशैवं चतुर्दश्यां तत्त्वशैवं तथान्यथा ॥
षोडशं शुद्धशैवं च शैवभेदमिति स्थितम् ।

என வருமாற்றானும் உணர்க. அன்றியும் பஞ்சாக்கர பிரணவவிவேகத்தில்,

शैवं द्वादशयोर्भेदं द्वादशं पञ्चमोच्यते ।
कर्तव्ये कर्मकार्ये च ज्ञानकार्ये त्रिसाधनम् ॥
पाशं पशुपतिर्ज्ञेयं सर्वशैवानुशासनम् ।
भस्म पञ्चमलं चैव सर्वशैवानुकूलकम् ॥
ऊर्ध्वशैवं तु प्रथमं नादिशैवं द्वितीयकम् ।
आदिशैवं तृतीयं तु चतुर्थमनुशैवकम् ॥

अवान्तरं पञ्चमं च मिश्रकं शैवषष्ठकम् ।
भेदशैवं तथा सप्त गुणशैवं तथाष्टमम् ॥
आज्ञाशैवं तु नवमं योगशैवं दशं भवेत् ।
एकादशं ज्ञानशैवं द्वादशं शुद्धशैवकम् ॥
एतत् द्वादश सर्वार्थं शुद्धशैवं प्रधानकम् ।
पूर्वोक्तपञ्चमं प्रोक्तमूर्ध्वशैवानुगो मनुः ॥
अध्वशैवं तु सामान्यं द्विधा तद्भेदमुच्यते ।

என வருமாற்றானும் உணர்க.

55 * * *

"முத்திரையினோடு" என்பது ஈண்டுக் கூறிய "பதினான்கு சைவர்க்கும் பொதுவிலக்கணமும் ஊர்த்துவ சைவர்க்குச் சிறப்பிலக்கணமும்" கூறுகின்றது. அது வருமாறு அதிலேயே,

शैलमुद्रार्थसिद्धान्तं मन्त्ररूपमतः शृणु ।
सर्वकेशजटामेकं भस्मोद्धूलितविग्रहम् ॥
रुद्राक्षावृतगात्रश्च नित्यकर्मानुशासनम् ।
शिवार्चनकरः स्वामी समीपे गतिरूर्ध्वगः ॥

என வருமாற்றான் உணர்க.

56 * * *

"பின்னிகழும்" என்பது அநாதிசைவ லக்ஷணம் கூறுகின்றது. அது வருமாறு அதிலேயே,

मन्त्रयोगपरः शीलगुरुस्त्वर्णपदार्थकः ।
एकादशजटाजूटभस्मरुद्राक्षधारणम् ॥
शिवकार्यगतिः शीलगुरुशुश्रूषया सह ।
शिवशास्त्रपरिग्राह्यशिवयोगनिरूपकः ॥
अनादिव्यापको नित्यस्त्रिपदार्थस्वसाधकः ।

पाशाभावःस्थाणुपतेर्योज्याक्षार्थनिरूपकः ।।
नित्याचारतपः शीलोऽनादिशैवस्तथा इति ।

என வருமாற்றான் உணர்க.

57 * * *

"ஆதிசைவம்" என்பது ஆதிசைவ லக்ஷணம் கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

आदिशैवः स्वतन्त्रार्थसाधकाचार्यलक्षणः ।
तान्त्रिको मान्त्रिको वीर्यी यान्त्रिको गुणवान् प्रभुः ।।
द्वादश जटिनोभावं भस्मरुद्राक्षधारणम् ।
क्रियाङ्गः सर्वगोद्भूलस्तत्त्वार्थस्य विचारकः ।।
शिवज्ञानगतश्रेष्टासाधको मोक्षकामिनः ।
एतल्लक्षणसंयुक्तः शैवसिद्धान्तगोचरः ।।

என வருதலால் அறிக.

58 * * *

"அநுசைவம்" என்பது அநுசைவ ரிலக்கணமும் அவாந்தர சைவ ரிலக்கணமும் கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

दशभेदजटाजूटो भस्मरुद्राक्षधारणः ।
चर्यादि साधकेभ्यश्च भक्तिज्ञानविशारदः

என்பதனாலும்,

क्रियायोगस्तथाज्ञानं सामान्यं शैवसम्भवम् ।
नवभेदजटाजूटो भस्मरुद्राक्षधारणम् ।।
आद्यन्तशून्यः परमः शिवः कर्ता इति स्थितः ।
तद्भाव मुक्ति भावित्व मवा .... स्थितम् ।।

என்பதனாலும் அறிக.

59 * * *

"முன்னவின்ற" என்பது மிச்சிர சைவமும் பேத சைவமும் ஆமாறு கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

क्रिया पूजा समं कुर्यात्सद्भावहृदयः शिवः ।
अनाद्याश्रयसर्वार्थसाधको मिश्रशैवकः ॥

எனவும்,

सर्वत्र शिवशक्त्यर्थपालनं परिपालनम्
सप्तभेदजटाजूटो भस्मरुद्राक्षधारणम् ॥
पदमुक्तिः स्वमात्मानं भावितं भेदशैवकम् ।

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க.

60 * * *

"எட்டெனவே" என்பது குண சைவமும் ஆஞ்ஞா சைவமும்ஆமாறு கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

जटाचूडामणिर्भस्मधारणं भद्र ... श्रमम् ।
त्रिगुणैस्तु त्रिमूर्तिः स्यात् भावानां गुणशैवकम् ॥

எனவும்,

पञ्चसादाख्य पञ्चकृत्यसिद्धसिद्धान्तसाधकः ।
त्रिजटां वा पञ्चजटां क्रियायोगविकल्पकः ॥
भक्ति ज्ञानं च वैराग्यं क्रियाकाण्डस्य साधकम् ।
नित्यानुष्ठानसम्बन्धान्मुक्तिश्च प्राप्यते गुणे ॥
ज्ञानयोगक्रियाचर्यासाधकाऽऽज्ञार्थशैवकः ।
पदमुक्तिपदं प्राप्तः शिवाज्ञापरिपालनः ॥

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க.

61 * * *

"சடையைந்து" என்பது யோக சைவமும் ஞான சைவமும் ஆமாறு கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

जटापञ्चसमायुक्तो योगाङ्गाष्टस्य साधनम् ।
भस्म रुद्राक्षसम्बन्धं नित्यकर्मप्रवेशनम् ॥
शुद्धसत्यं समाश्रेयमहिंसाद्यर्थसम्भवम् ।
सारूप्यं सफलं प्राप्यं योगशैव इति स्थितम् ॥

எனவும்,

चतुर्दशजटाजूटसयगादि पंचसम्भवम् ।
लिङ्गार्चनसमायुक्तं भस्मरुद्राक्षधारणम् ॥
त्रिजटान्यशिवाकारभस्मरुद्राक्षधारणम् ।
पाशपञ्चमलत्याग पशुपाशविमोचनम् ॥
सर्वभावं परित्यज्य अभावे भावमाश्रितः ।
सदा समाधयो मुक्तास्थितचित्तप्रवृत्तकम् ॥
सन्यासो मुण्डनं चैव ईषणात्रयवर्जितः ।
एतल्लक्षणसम्युक्तं ज्ञानशैवप्रवर्तकम् ॥

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க.

62 * * *

"இவை யனைத்தும்" என்பது அத்துவ சைவமும் சாமானிய சைவமும் ஆமாறு கூறுகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

चतुर्जटाजूटसम्वन्ध .... पञ्चसम्भवम् ।
लिङ्गार्चनसमायुक्तं भस्मरुद्राक्षधारणम् ।
प्रासादसम्बन्धविभवं प्रदक्षिणनमस्कृतम् ।
नित्यकर्म तथाचारः पदप्राप्त्यध्वशैवकम् ॥

எனவும்,

पूर्वोक्तविधिना तत्र मन्त्रं विश्वादि साधनम् ।
पशुपत्यादयो भेदं शिववाक्यं शिवोद्भवम् ॥

जटी केशी शिखी मुण्डी चतुष्पादप्रयत्नतः ।
भस्मरुद्राक्षसम्बन्धः सामान्यशैवलक्षणम् ॥

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க.

63 * * *

"சுத்த சைவம்" என்பது ஈண்டுச் சித்தாந்தமென மேலாகக்கூறும் சுத்தசைவத்திலக்கணம் உணர்த்துகின்றது. அதுவும் அதிலேயே,

शुद्धशैवप्रवृत्त्यर्थं द्वादशैव तु कारणम् ।
सामान्याद्य ......च तस्माच्छैवं चतुर्दशम् ॥
शुद्धशैवस्य सम्बन्धं जटी केशधरोऽथवा ।
शिवपूजादि कर्तव्यं भस्मरुद्राक्षधारणम् ॥
ज्ञानदीक्षाः पञ्चगुणाः सद्गुणाः करुणोदयाः ।
ज्ञानभेदं चतुष्पादं नित्यानुष्ठानसाधनम् ॥
रुद्राक्षमुपवीतं च उष्णीषं चोत्तरीयकम् ।
भस्मापि शुद्धशैवानां पञ्चमुद्राः प्रकीर्तिताः ॥
शैववेष इति ख्यातं शैवभेद इति स्थितम् ।

எனவும் முற்கூறியவாறே,

शुद्धशैवं तथा मुख्यं चतुष्पाद् प्रणवान्तकम् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க,

64 * * *

"நவகண்டமாஞ் சுத்தசைவம்" என்பது பூருவ பக்ஷமாய்ச் சுத்த சைவ தந்திர பேதமாயுள்ள பதினான்கு சைவமுமுணர்த்திச் சித்தாந்தமான சுத்த சைவத்தியல்பு கூறுவான், முன்னர்ச் சுத்த சைவ தந்திரத்திற் கூறும் பிரமேயங்கள் ஒன்பது வகுப்பாயிருக்கும் என்றது. அது திருமந்திரத்தில்,

கண்டங்க ளோனபதுங் கண்டவர் கண்டனர்
கண்டங்க ளோன்பதுங் கண்டா யரும்பொருள்
கண்டங்க ளோன்பதுங் கண்டவர் கண்டமாங்
கண்டங்கள் கண்டோர் கடுஞ்சுத்த சைவரே. (1425)

என வருமாற்றான் உணர்க.

இவ்வோன்பதனுள் வேதாந்த மோன்றளாமல் மற்றனைத்துஞ் சித்தாந்தத் திற்கு மோக்குமேனினீண்டு வேதாந்தப் பிரமேயமே உணர்த்துவதென்றுயிற்று.

65 * * *

"கூறிவரு மேலான சுத்தசைவம்" என்பது சுத்த சைவத்திற் சித்தாந்த நிலை மற்றும் கூறினும் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் பண்ணுமாறு கூறுவதே சித்தாந்தப் பொருள்என உணர்த்துகின்றது. அது திருமந்திரத்தில்

மெய்யான வேதத்தி னந்தமே வேதாந்தம்
நையாத ஞானத்தி னந்தமே சித்தாந்தம்
மெய்யா மிரண்டு மிறை ...
... ... வாறே.

எனவும்,

ஆகம மோன்பா னதிலான நாலேழு
மோகமி னுலேழு முப்பேத முற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மையோன
ருக முடிந்த தருஞ்சுத்த சைவமே. (1429)

எனவும்.

எட்டான வுட்சம யம்மிவை மாமாயை
யேட்டாம் புறச்சம யத்துடன யாவையுங்
தோட்டான மாயை யிருமாயை தோயாது
விட்டார் சிவமாவர் வேதாந்த போதரே.

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

त्रिवेदं कर्मकाण्डार्थं तत्सर्वं वेदरूपकम् ।
अन्तरं परजीवात्मद्वयोरैक्यं परात्परम् ॥
तत्संप्रदायसिद्ध्यर्थं दशावस्थाविवेचकम् ।
तत्तत्सन्मार्गसिद्ध्यर्थं तत्तत्सन्मार्गसाधनम् ॥
तत्तद्विद्या महाविद्या तद्वेदान्तविधित्सिता ।
वेदान्तं शैवसिद्धान्तं द्वयोरैक्यं शिवात्परम् ॥
शुद्धशैवं स्वसंवेद्यं शुद्धसन्मार्गरूपकम् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

66 * * *

"சேப்புமிதன் போருளிரண்டாம்" என்பது இந்தச் சுத்த சைவத்தி லெடுத்த வேதாந்தத்திற் போருள் இத்துணை எனக் கூறுமுகத்தால் ஜகத் சிருஷ்டிக்ரமத்தைத் தோகுத்துக் கூறுகின்றது. ஈண்டு முதற்கட் "சித்து" என்றது சிவத்தை. அந்தச் சிவமான பராத்பரத்தில் உண்டானது பராசக்தி. அதனைத்தான் ஈண்டுச் "சத்தி" என்றது. அது கிரியாதி சத்திகட்கு மூலமாகலிற் "பரை" எனப்படும். அது ஞானசித்தியில்,

परात्परात्परोत्पन्ना पराशक्तिस्तदुद्भवा।
इच्छाज्ञानक्रियाशक्तिस्तत्पराशक्तिसम्भवा ॥

என வருமாற்றான் உணர்க. மற்றது மேல் விளங்கும்.

67 * * *

"பரமசிவ சத்திகள்பாற் பஞ்சமூர்த்தம்" என்பது உலகுண்டாமாறு தத்துவவுற்பத்திக் கிரமத்தால் விளங்கக் கூறுகின்றது. அது பரிபூரண சித்தியில்,

"அங்கியிற் போறியு மப்பிற் புற்புத மதுவு மங்கி
வேங்கதிர் தன்னிற் றோன்றி விரிந்துள முகிலும் போலப்
போங்கிய சிவத்திற் சத்தி மாயைபுத் தேளிற் பூத
மங்கிய றத்து வங்க ளாமிவை யேங்ங னேன்னில்"

"தேரிவரிய சிவத்தபினை அபின்னையேன்னுஞ்
சிற்சத்தி மாயைமுதற் சிறந்து தோன்றிப்
பரவரிய சத்திகள்பாற் பஞ்சமூர்த்தம்
பகுந்தோன்றி லோன்றாகிப் பரிண மித்துப்
போருவரிய மூர்த்திகள்பாற் சத்தமாதி
புகன்றவடை வேயைந்தும் போருந்தித் தோன்றிக்
கருவுறுமா பூதங்க ளாகிப்பஞ்சீ
கரித் துலகு சராசர மா(ய்க் காணும் அன்றே)"

எனவும், பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இனிச் சிவ சத்தியினின்று மாயை உண்டாமென்றது; ஞானசித்தியில்,

ज्ञानेच्छास्वक्रियामध्ये शिवशक्तिसदाशिवम् ।

எனவும், பிறவும் சுத்தமாயா தத்துவங்கட்குச் சிவஞானாதி சத்தியிற் றோற்றங் கூறுதலின். இனி இந்தச் சுத்த மாயையிலே அசுத்த மாயை தோன்றுமேன்ப தற்கு அதிலேயே,

बिन्दुशक्त्युद्भवा माया मोहिनी मोहकारणम् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

"தானே திசையோடு தேவரு மாய்நிற்குந்
தானே யுடலுயிர் தத்துவ மாய்நிற்குந்
தானே கடல்மலை யாதியு மாய்நிற்குந்
தானே யுலகிற் றலைவியு மாமே" (412)

என்பதனுலும்,

यामामनन्ति मुनयः प्रकृतिं पुराणीम् ।

என்பது பற்றிச் சத்தியியல்பு கூறுமாற்ருனும்,

"விளையும் பரவிந்து தானே வியாபி
விளையுந் தனிமாயை மிக்கமா மாயை
கிளையொன்று தேவர் கிளர்மனு வேத
மளவொன்றி லாவண்ட கோடிக ளாமே", (1813)

என அசுத்த மாயைக்கு மூலம் மகாமாயை என வருமாற்ருனுமுணர்க. இனி "பரவரிய சத்திகள்பாற் பஞ்சமூர்த்தம் பகுந்தோன்றி லொன்ருகப் பரிணமித்து" என்பதற்கு வருமாறு:- திருமந்திரத்தில்,

"மங்கையு மாரனுந் தம்மோடு கூடிநின்
றங்குலி கூட்டி யகம்புறம் பார்த்தனர்
கொங்கைநல் லாளுங் குமரர்க ளைவருந்
தங்களின் மேவிச் சடங்குசெய் தாரே", (1191)

என வருமாற்ருனுணர்க. அங்ஙனம் ஞானசித்தியில்,

इच्छाज्ञानक्रियाशक्तिस्तत्पराशक्तिसम्भवा ।
ज्ञानेच्छास्वक्रियामध्ये शिवशक्तिसदाशिवम् ॥
नादबिन्दुविभेदोक्तषट्तत्त्वं तत्प्रकाशितम् ।
सदाशिवान्महेशस्य मध्ये रुद्रोद्भवं तथा ॥
रुद्रोत्पत्तिर्यथा विष्णुस्तथा चोत्पन्न आत्मभूः ।
सृष्टिकालविधानोक्तं सर्वतत्त्वप्रकाशितम् ॥
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ।
बिन्दुनादद्विधाशक्ति .... पर परात्परम् ॥

என வருமாற்றானுமுணர்க. ஈண்டுப் பரத்திற்றோன்றிய பரைவழி யுற்பவ மோன்பது மூர்த்திகள் கூறியிருக்க, " அஞ்சு மூர்த்தங்கள் " என்றது சிவம் சத்தி நாதம்விந்துவான நான்கும் பரநாத பரவிந்துவாயடக்கி, அவ்விரண்டின் சாமியமே சாதாக்கியமாகலின் அதனுள் அடக்கிச், சுத்த சைவத்திற் சதாசிவாதி பஞ்சமூர்த்திகளென்ற தென்க. அவ்வாறு கூறியது அதிலேயே,

सृष्टयादिपञ्चकृत्यर्थं ब्रह्मादिदेवसम्भवम् ।

என்பதனானும் உணர்க, இனி அந்தச் சதாசிவாதி ஐந்து மூர்த்திகளி னின்றுஞ் சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தம் என்னும் ஐந்து தன்மாத்திரையுந் தோன்று மென்றது, இந்தச் சுத்த சைவத்திலேயன்றி மாயாவாதத்திலுமில்லை. அது,

आत्मनः खं ततो वायुर्वायोरग्निस्ततो जलम् ।

என்றற் றொடக்கத்தாற் பிரமத்தில் ஆதிக்கண் ஆகாயம் தோன்றி அதிலே மற்றனைத்துந் தோன்றுமென்றலின், அத்தச் சத்தாதி தன்மாத்திரைகளில் ஆகாசாதி தோன்றுமென்றது சித்தாந்தம் சாங்கிய மற்றும் கூறியவாறும். பஞ்சீ கரணமாமாறு முன்னர் வேதாந்தி மதத்திற் கூறியவாறுதானே! அது,

पञ्चानामपि भूतानां द्विधा कृत्वा पृथक् पृथक् ।
तत्र यत्पंचधैकांशं प्रत्येकं तच्चतुर्विधम् ॥
पुनः कृत्वा विना स्वांशं चतुर्ष्वन्येषु योजनम् ।
तथा चांशसमाधिक्यात् तत्तदाख्याव्यवस्थितिः ॥
इत्येवं पंचभूतोत्थं शरीरं भुवनादिकम् ।

என வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறே பரிபூரணசித்தி யிலும்,

" இத்திறஞ் சூக்க பூத மிசையப்பஞ் சீக ரித்த
வத்திற முரைக்கி லாதி நாயகன் றிருமுன் பைந்து
மத்ததா............"

என்றற் றொடக்கத்தால் உணர்க. இனி " மண்முதனுற் பூதத்தும் மன முத னுன்குந் தோன்றும்" என்றது பரிபூரணசித்தியில் தேவ பூத கரண வேறின்மை கூறியவழி,

" ஐயமன மேபூமி தன்னின் கூருய்
அத்தெய்வம் சந்திரனே யாகக் கொண்டு
பொய்யு மெய்யும் நிச்சயிக்கும் புத்தி நீரின்
பொருந்தியகூ ருய்த்தெய்வம் பொன்னே யாகத்

திய்ய வகங் காரமபி மானம் பண்ணுந்
தெய்வமுருத் திரனுகத் தீயின் கூரு
யுய்யவரு காலின்கூ ருகிச் சித்த
முட்கொண்டு சலிக்குமிதற் குணர்வே தெய்வம்.

எனக் கூறுமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறன்றி வரும் மாயாவாதத்தில் அது,

तन्मात्रपंचकाज्ञातमन्तःकरणपंचकम् ।
मनो बुद्धिरहङ्कारश्चित्तं ज्ञातृत्वमित्यपि ॥
पार्थिवः स्यादहङ्कारो ज्ञातृत्वमवकाशकम् ।
करणद्वयमेतत्तु कर्तृत्वे .... ॥
बुद्धिः स्यात्तेजसश्चित्तं .... आप्यं मनः ।

என்னும் சர்வசித்தாந்த சங்கிரக வசனத்தால் உணர்க. ஆகாசாதி ஐம்பூதத்தினும் பத்து இந்திரியமும் பதினுன்கு தெய்வமுமா மென்றது, முற்கூறிய அந்தக்கரண தெய்வம் நான்கும் கூட்டி என்க. அது வருமாறு. பரிபூரணசித்தியில் தேவ பூத தேகேந்திரிய வேறின்மை கூறியவழி.

"சோத்திரேந் திரிய மாகா சத்தினிற் ருேன்றி நின்றிட்
டார்த்திடுஞ் சத்தந் தன்னை யறிந்திடு மணங்கு திக்காங்
கோத்தவச் சத்தந் துத்தங் குரலிழை விளரி தாரம்
ஏத்தரு மிளியி ஞேடு கைக்கிளை யிவையே ழென்ப."

"தோலது காலின் கூருய்ச் சொல்லணங் கனில மாத்தன்
பாலுறு பரிசந் தன்னை யறிந்திடும் பரிச மாவ
கோலியோன் ருலோ டித்தல் குளிருதல் கொதித்த லன்பாற்
சாலவே யிருவர் தம்மால் தழுவுத லென்ப தக்கோர்."

"கண்ணெனுங் கருவி யங்கிக் கூறதாய் கலந்து நின்றே."
யெண்ணுறு முருவங் காணு மினன்அதி தெய்வ மாக
நண்ணுமவ் வுருவம் பொன்மை நலந்திகழ் வெண்மை செம்மை
தண்ணிய கருமை தூமந் தாமெனப் பகர்வர் தக்கோர்."

"நாவெனுங் கருவி நீரின் கூறதாய் நண்ணி நின்றே
மாவிர தங்கள் தேரும் வருணனே தெய்வ மாகக்
காமுறு மிரதங் கைப்புப் புளிப்புக்கார்ப் புத்து வர்ப்புத்
தாமிவை யுடனு வர்ப்புத் தித்திப்பென் ருற தாமே."

"மூக்கெனுங் கருவி பூமிக் கூறதாய் முகந்து கந்தந்
தாக்கவே யசுநி தெய்வந் தானுமத் தரணி யாகத்
தூக்கியே பார்க்கிற் கந்தந் துற்கந்த சுகந்த மாகும்
பாக்கிய வான்கட் கெல்லாம் பரமமாய் நிகழு மன்றே."

"வாக்குவான் கூற தாகி வசனிக்கும் வாயுக் கூருய்ப்
போக்கினைச் செய்யும் பாதம் புகலங்கிப் பொருந்திப் பாணி
பாக்கிய தானஞ் செய்யும் பாயுரு வுபத்த மண்ணீர்
ஆக்கிய கூற தாகு மதன்ருேழில் விசர்க்கா னந்தம்."

"வாக்கின் றெய்வ மனலாகு மலிந்த பாணிக் கிந்திரனும்
போக்கு வரலாம் பதத்திற்குப் பொருவில்திரிவிக் கிரமன்மல
நீக்கஞ் செய்யும் பாயுவிற்கு நினைப்பை யிறுக்கு மிருத்தாகும்
ஆக்கஞ் செய்யு முபத்தத்திற் கதிதே வதைதா னயனுகும்,"

என வருமாற்ருன் உணர்க. அந்தக்கரணம் நான்கிற்கும் தேவ பூத கரண வேறின்மை கூறியது முற்காட்டினும். இவ்வாறு தேவதை யோத்தாலுந் தத்துவத் தோற்றம் வேறுபட வரும்; மாயாவாதத்தில்.

அது சத்தாதி பஞ்சதன்மாத்திரைகளாகிய சூக்கும பூதங்கள் வியாபகாதி குணபேதத்தால் மூவகைப்பட்டு ஞானேந்திரியாதிகளைத் தோற்றுமென்றலின். அது பாற்கரீய பக்ஷத்திற் பரிணமவாதங் கூறுமாறே,

सत्त्वं रजस्तमोभेदाद्भूतान्यत्र त्रिधा पुनः ।
जातानि सत्त्वभूतेभ्यः पंचज्ञानेन्द्रियाणि च ॥
श्रोत्रं त्वक् चक्षुषी जिह्वा घ्राणमित्यथ पंच च ।
दिग्वाय्वर्कजलाध्यक्षाश्विनस्तत्राधिदेवताः ॥
मनो बुद्धिरहङ्कारश्चित्तं चेति चतुष्टयम् ।
भूतेभ्यः सात्विकेभ्योऽभूत् क्रमात्तत्राधिदेवताः ॥
चन्द्रो विष्णुश्चतुर्वक्त्रः शङ्करश्चेति निश्चिताः ।
राजसेभ्यस्तु भूतेभ्यो भवेद्रागादिपंचकम् ॥
वाक्पाणिपादसंज्ञानि पायूपस्थौ तु देवताः ।
अग्नीन्द्रोपेन्द्रमृत्युश्च क्रमादेव प्रजापतिः ॥
एतेभ्यश्चैव भूतेभ्यः प्राणाद्याः पंच वायवः ।
प्राणोऽपानस्तथा व्यान उदानश्च समानकः ॥
पंचीकृतानि भूतानि तमोभूतोद्भवानि वै ।

எனக் கூறியவாறே காண்க.

पुनश्च कुत्रचिच्छ्रोत्रादिचतुर्दशकरणानामधिपतयः ।
दिग्वातार्कप्रचेता .... न्द्रोपेन्द्रमृत्युकाः ॥
तथा चन्द्रश्चतुर्वक्त्रो रुद्रः क्षेत्रज्ञ ईश्वरः ।

எனவும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாற்றாற் றெய்வ மோவ்வாமையுங் கண்டு பொருந்துமாறு முய்த்துணர்ந்து கொள்க.

68 * * *

"முன்னுன்கிற்கும்" என்பது முற்கூறிய பதினன்கு தத்துவத்திற்கும் பஞ்சபூதங்கட்கும் அதிதேவதைகளிவர்களென்று கூறு முகத்தான் மேலுந் தத்து வங்கள் விரியும் என்கின்றது. ஈண்டுப் புத்திக்கு அதிதேவதை பிரகற்பதி என்றது ஒவ்வாதது,

चन्द्रो विष्णुश्चतुर्वक्त्रः शङ्करश्चेति निश्चिताः ।

என்ற வசனத்தால் ஒக்கினும் ஒக்கும் என்றது

तथा चन्द्रश्चतुर्वक्त्रः रुद्रः क्षेत्रज्ञ ईश्वरः ।

என்னும் வசனத்தால் பிரகற்பதி பிரமாவாகலின் ஈண்டு,

ईश्वरः इत्यत्र क्षेत्रज्ञश्चासावीश्वरश्चेति क्षेत्रज्ञसविशेषण ईश्वरः इति कृत्वा समाधेयम्
ஈசுரன் என்புழி, க்ஷேத்திரக்ஞன் ஆகிய ஈசுரன் என்றுகொண்டு, அடைகொளி யாகப் பொருள்கூறி அமைக்க.

அன்றி இவ் வசனம் அந்தக்கரண பஞ்சக பக்கத்தில் தேஜசு என்னும் உளத்திற்கு ஈசுவரனெனக் கூறியதெனினுங் கொள்க.

அசுவினி தேவதை என்பதெங்கும் ஒக்கும். பூமி என்று பாடமோதிப் பூமிதேவியைக் கொள்ளினொவ்வாதாம். பாத தத்துவத்திற்குத் திரிவிக்கிரமன் என்றது உபேந்திரன் என்னும் விண்டுவாகலினொக்கும். பாயு தத்துவத்திற்கு மிருத்தியு வென்றது,

दिग्वातार्कप्रचेता ... न्द्रो पेन्द्रमृत्युकाः ।

என்னும் வசநத்திற்கு ஒக்கும். ஈண்டு மிருத்தியுகா என்புழி 'க' என்றது பிரமா பிரஜாபதியாகலின், எங்கும் ஒக்கும், "செ....மித்திரனொடு பிரஜாபதியுமாகும்"

எனவும் "நீக்கஞ் செய்யும் பாயுவிற்கு நினையிற்றெய்வமித்திரனும்" எனவும் பாடமாயின்.

अग्नीन्द्रोपेन्द्रमित्राश्च क्रमादेव प्रजापतिः ।

என்னும் வசநத்திற் கொக்கும். ஈண்டு மித்திரன் என்றது சூரியனை. மிருத்யுகா என்ற வசநத்திற் கொவ்வாதாம். மிருத்யு என்றது யமனை. பிறவாறும் உளவேற் காண்க. இனி "ஐம் பூதத்தின் வளர் தெய்வ மயன் முதலாம் ஐவ" ரென்றது.

पृथिव्यप्तेजसी वायुराकाशं भूतपंचकम् ।
ब्रह्मा विष्णुस्ततो रुद्र ईश ईशानकारणम् ॥

என்னும் ஞானசித்தி வசநத்தால் உணர்க. இப்பூதங்களொன்றிலொன்று உற்பவ மாமாறு ஞானசித்தியில்,

शब्दादिपंचतन्मात्रे आकाशादिसमुद्भवम् ।
आकाशाद्वायुरुत्पन्नो वायव्ये दहनोद्भवम् ॥
दहने जलमुत्पन्नं जले मेदिनिसंभवम् ।

என்பதனுல் உணர்க. இனித் தத்துவங் தொண்ணூற்ருறும் மேல் விளங்கும்.

69

"மண்முதலைந்து" என்பது முற்கூறிய தொண்ணூற்ருறு தத்துவமும் இவை என்கின்றது. ஈண்டு "மண்முதலைந் துண்ணிலையோ ரிருபத்தைந்து" என்பதற்கு வருமாறு. இரணிய கருப்ப வேதாங்தத்தில்,

अस्थि चर्म ततो मांसनाडीरोमाणि भूगुणाः ।
मूत्रं श्लेष्मा तथा रक्तं शुक्लं मज्जा त्वपां गुणाः ॥
निद्रा क्षुधा तृषा ज्ञेया मैथुनालस्यमग्निजाः ।
प्रपातं तरणारोहौ वायोरुत्थानरोधने ॥
कामक्रोधौ लोभभये मोहो व्योमगुणास्तथा ।

எனவரும். இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

अस्थि मांसत्वचं मेदो रोम मेदिनिपंचकम् ।

என்றற்றேடக்கங் காண்க. "வருகோச மைந்து" ஆவது:- ஞானசித்தியில்,

अन्नप्राणमनोविज्ञानानन्दैः पंचकोशकम् ।

என வருமாற்றுன் உணர்க. "அவத்தை அஞ்சு" என்பது அதிலேயே,

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तं च तुर्यातीतं च पंचकम् ।

என வரும். "எண்ணிய தாதுக்களேட்டு" என்பது பரிபூரணசித்தியில்,

" இரதநல் லுதிர மற்றை இறைச்சிமே லிலங்கு மேன்றேல்
வரிதரு மத்தி மச்சை வாய்ந்தசுக் கிலமே தையேன்
றுரைதரு தாது வெட்டு முண்டசோ றுதக மோத்து
விரிதரு விதங்க ளேட்டும் விளைந்தவா விளம்ப லுற்றேன் "

என வருமாற்றுன் உணர்க. "விகாரமெட்டு" ஆவன அதிலேதானே,

" இரதாதி யாலா மெய்யி லெய்துயிர் வினைக்கீ டாகப்
போருதுயர் மிகுதி யாகப் புகுமவை யேவைதா மேன்னி
லுரைதரு காம கோப லோபம்பை சூன்யமென்ன
மருவுமாற் சரிய மோக மதம்போய்மை யெனவி காரம் "

என வரும். "வாசலெட்டோடோன்று" ஆமாறும் அதிலேயே,

" சோத்திரங்கண் மூக்குத் துவாரமிரு மூன்றுக
வாய்த்த சலமலவாய் வாயோன்றேன் றேன்றுக
ஊத்தை மலவுடலுக் கோன்பதுவாய் தலும் படைத்துக்
காத்தழிவு செய்பவரைக் காணூர்கண் காணூரே "

என வரும். நாடிகள் பத்தாவன:—

इडा च पिङ्गला चैव सुषुम्ना च तथैव च ।
गान्धारी हस्तिजिह्वा च पूषा चैव यशस्विनी ॥
अलम्बुषा कुहूश्चैव शङ्खिनी दश नाडिकाः ।

எனும் ஆகமத்தால் உணர்க. "ஈரைந்து வாயு" என்பது சுப்பிரபேதத்தில்,

तासु नाडीषु चान्तःस्थाः प्राणाद्या दश वायवः ।
प्राणोऽपानः समानश्च व्यानोदानौ च वायवः ॥

नागश्च कूर्मः कृकरो देवदत्तो धनञ्जयः ।
दश प्राणा इमे प्रोक्ता वायवस्त उदाहृताः ॥

என வரும். "மண்டலம் மூன்று" என்பது,

तत्र देहे समाख्यातं सूर्यसोमाग्निमण्डलम् ।

என வரும். "மல மூன்று குண மூன்று" என்பது ஞானசித்தியில்,

आणवादिमलं त्रेधा सात्त्विकादिगुणास्त्रिधा ।

என வரும். "வினை இரண்டு" என்பன புண்ணிய பாவங்கள். இவ்வாறு தொண்ணூற்றாறு தத்துவமென்றது முற் கூறிய இருபத்துநாலுட் பூதம் ஐந்தும் ஈண்டு எண்ணப்படுகையால், மற்றப் பத்தொன்பதும் காலம் பரமவியோமம் அபர மென்ற மூன்றும் நீங்கலாகக் கொண்டு தொகை செய்தது. இவ்வாறன்றிப் பரிபூரண சித்தியில் வாத பித்த சிலேஷ்ம மென்னும் பிணித்திரயமும் மூலா தார சுவாதிஷ்டான மணிபூரக அநாஹத விசுத்தி ஆஞ்ஞாத்தானம் ஆன ஆரு தாரமும் பிறவும் கூட்டி விரித்திருக்கும். இவ்வாறுகவும் "நவில் கால பரம வியோமம் அபரமுங்கூடு" மென்றது முன்னர்ப் பிரதான தத்துவங்களாகக் கூறும் இருபத்துநான்கொடு புருடதத்துவங் கூடுகிறுற்போலே இவையுங் கூடுமென்றற்கு அன்றித் தொண்ணூற்றாறோடு கூடா என்க. இவ்வாறன்றி........ வேதாந்த தத்துவம் இருபத்தெட்டிற் சத்தாதி தன் மாத்திரைகளைந்துங் காலம் பரம வியோம மபரமென்னும் மூன்றுமாக எட்டுந்தள்ளி மற்றப்புருடன் முதலிருபது பிரதான தத்துவங்களோடும் உடலிரண்டும் ஏடணை மூன்றும் பிறவும் முற்கூறியவற்றுட் கூடுவனவும் கூட்டித் தொண்ணூற்றாறு தத்துவம் என்பாரும் உளர். அது குறுந்திரட்டில்,

"பூதமைந்து முடலிரண்டுங் கோசமைந்தும்
பூதாம்ச மையைந்தும் பாவமாறும்
வாதமைந்தோ டைந்துவரு கரணம் மந்நான்
கவைவிடயம் பதினன்கு மலங்கள் மூன்றும்
ஏதம்வந்த குணமூன்று மியல்பிலாத
ஏடணைக ளவைமூன்று மவத்தையைந்தும்
பேதம்வந்த வினையுணர்ந்தான் இன்னுமாகப்
பேசிடுவர் தத்துவந்தொண் ணூற்றாறென்றே"

என ஞான தீபிகையிலெடுத்தவாற்றான் உணர்க. ஈண்டு உடலிரண்டென்றது ஸ்தூல சூக்கும பேதத்தால். "பாவமாறு" என்றன,

अस्ति जायते विवर्धते विपरिणमते अपक्षीयते विनश्यति

என்று பாவவிகாரம் ஆறு என மாயாவாதத்திற் கூறுவனவாம். "பேதம் வந்த விவையுணர்ந்தான்" புருட தத்துவம் என்க. இன்னும் அதனுள்,

"பூதங்க ளோரைந்தும் பொருளிருபத் தைந்தும்
புலனைந்தும் பொறியைந்துங் கான்மிகமோ ரைந்து
மேதஞ்சேர் கோசமைந்து மவத்தை யைந்து
மினநாடி யோரைந்தும் வாயு பத்துங்
கோதந்தக் கரணங்க ளுன்குமல மூன்றுங்
குணமென்னும் மூன்றுமே டணைகள் மூன்றும்
பேதங்கோ ளுடம்பிரண்டும் வினையிரண்டும்
பேராம லுணர்புருட னிவைதோண் ணூற் றுறே"

என வருவதுங் காண்க. ஈண்டுப் பிணிமூன்றும் வினையிரண்டும் நாடிகள் பத்து மாகப் பதினைந்துங் கூட்டி முற்கூறியவற்றுட் பாவமாறும் விடையம் ஒன்பதும் கூட்டாமற் றொண்ணூற்றாறு என்பது கண்டுகோள்க. இவ்வாறு தொண்ணூற் றுருகத் தத்துவ கற்பனை கூறுவதென்னெனில், திருமந்திரத்தில்,

"முப்பது முப்பது முப்பத் தறுவருஞ்
செப்பு மதிலுடைக் கோயிலுள் வாழ்பவர்
செப்பு மதிலுடைக் கோயில் சிதைந்தபி
னொப்ப வனைவரு மோட்டெடுத் தாரே. (154)

எனக் கூறியவாறே,

"பூதி நிறமே புறநிலையைங் கோசம்
வாதமு மீரேழ் தன்னிலை மன்னையைந்
தோது மலங்குண மாரு தாரத்தோ
டாதி அவத்தைக் கருவிதோண் ணூற்றுறே"

என வருதலின். இது சித்தாந்தத்துமோக்கும். "முப்பது முப்பத்தாறு முப்பது மிடுகுரம்பை" என்னும் (அப்பர். 520) தேவாரத்தால் அந்தத்தோண்ணூற்றுறும் வேறுபட வரும் என்பது மேற்கூறுதும். அதனுனேயன்றே.

"ஆகின்ற தோண்ணூற்றொ டாறும் பொதுவென்ப
ராகின்ற வாறு றருஞ்சைவர் தத்துவம்
ஆகின்ற நாலேழ் வேதாந்தி வைணவர்க்
காகின்ற நாலாறை யைந்துமாயா வாதிக்கே. (திருமந்திரம். 2179)

எனச் சமயிகள் தத்துவங் கூறும்வழித் தோண்ணூற்றுறென்பது வேதாந்த சித்தாந்தம் இரண்டிற்கும் உள என்பது தோன்றப் பொது என்பதாம். இவற் றின் தோற்றமும் வியாபாரமும் மற்றும் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். மேற் சித்தாந்த தத்துவம் கூறும்வழி விரித்துணர்த்துதும். இவ்வாறு வருந் தத்துவ

விவேகம் இன்றேற் பந்த நீங்கிச் சுவரூப ஞானங் கூடாமையிற் தத்துவ விவேகம் பண்ணுதல் மோக்ஷகாமிகட்கு நியாய மாகலின் ஈண்டுச் சிறிது விரித்தது. அது,

"சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு" (27)

எனத் திருவள்ளுவநாயனுர் கூறியவாறே, தத்துவதீபிகையிலும்,

"பத்திசெய் தாரி யன்ருள் பணிந்துப தேசங் கேட்டுத்
தத்துவ மெண்ணி நீங்கித் தம்மைத்தா மறிய மாட்டார்
சுத்தமாம் பரமே யாகித் தோடக்கறுத் திருப்பே மென்று
கத்துதல் பிச்சைக் குச்சோல் கட்டுரை யாகு மன்றே."

என வருமாற்ருனும் உணர்க பிறவும் ஈண்டுச் சுத்தசைவ வேதாந்தத்திற் கியைவன விரித்துணர்ந்து கோள்க.

70 * * *

"இன்னணம்" என்பது சுத்த சைவ வேதாந்தத்திற்குச் சிறந்த பிரதான தத்துவங்களாமாறு கூறுகின்றது. அது திருமந்திரத்தில்,

"நாலா றுடன்புருட னற்றத்துவமுடன்
வேருன வையைந்து மேலாகு மபரங்
கூரு வியோமம் பரமெனக் கோண்டனன்
வேருன நாலேழு வேதாந்த தத்வமே" (2172)

என வருமாற்ருன் உணர்க. அவ்வாறு ஞானசித்தியில்,

पंचविंशतिः पुरुषः परः परं च व्योमकम् ।
व्योमातीताष्टविंशतिरित्ये[illegible]तत्वनिर्णयम् ॥

எனத் தத்துவ நிர்ணயப் பிரகரணத்தில் வருமாற்ருனும் உணர்க. இனிச் சித்தமே குணமேன்னுமாற்ருல் ஒன்றேன்ருது, சித்தமும் பகுதி (பிரகிருதி)யும் இரண்டேன வேருக்கிப் பகுதியை நினையாது சித்தங் கூட்டி இருபத்துநாலு தத்துவ மேன்றதற்கு வருமாறு. பரிபூரண சித்தியில்,

"எண்ணிய விருபது மிதனின் மேன்மனம்
பண்ணிய புத்தியாங் கார சித்தமுந்
திண்ணிய விவையுணர் பவனுஞ் சேரவே
யுண்ணிலே பஞ்சவிம் சதியேன் ருேர்கவே"

இவ்விருவகைக்கும் ஞானசித்தியில்,

मूलप्रकृतिरव्यक्तमव्यक्तात्तु महान्भवेत् ।

எனவும்

व्यक्तं चित्तं तदुत्पन्नं चिन्तितं चित्तरूपकम् ।

எனவும் வருமாற்றுன் உணர்க.

71 * * * *

"உரையிவற்றின் மேலாக" என்பது சித்தாந்தத்திற் கூறும் வித்தியா தத்துவ சிவ தத்துவங்களை வேதாந்தத்தினடக்குமாறும், அடக்காது விரிக்குமாறும் கூறுகின்றது, ஈண்டு அடக்குமாறு திருமந்திரத்தில்,

"ஐயைந்து மான்மாவி லாறே டடங்கிடு
மெய்கண்ட மேன்முன் றடங்கும் வியோமத்திற்
கைகண்ட சத்தி சிவம்பரத் தேகாண
வெய்து நாலேழும் மிவைக ளடங்குமே. (2239)

எனவரும் வேதாந்தத்து அடங்கக் கூறிய குரவர்வழி தத்துவராயர் முதலியோர். விரித்துக் கூறிய குரவர்வழி நிராமய தேவர் முதலியோர். இவ்விருவகையும் வேதாந்த பக்ஷமேன்க.

72 * * *

"மாயையது விந்துவினுல்" என்பது அந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுமாமாறு கூறுகின்றது, அது ஞானசித்தியில்,

सर्ववेदागमार्थस्य यत्सारं तत्परात्परम् ।
यत्तत्वं तत्पराकारं परबिन्दूद्भवं ततः ॥
परात्परादि यातान्तं द्वादशं तत्त्वमुच्यते ।
परात्परात्परोत्पन्ना पराशक्तिस्तदुद्भवा ॥
इच्छाज्ञानक्रियाशक्तिस्तत्पराशक्तिसम्भवा ।
ज्ञानेच्छास्वक्रियामध्ये शिवशक्तिसदाशिवम् ॥
नादबिन्दुविभेदोक्तं षट्तत्त्वं तत्प्रकाशितम् ।
सदाशिवान्महेशस्य मध्ये रुद्रोद्भवं तथा ॥

रुद्रोत्पत्तिर्यथा विष्णुस्तथा उत्पन्न आत्मभूः ।
सृष्टिकालविधानोक्तं सर्वतत्वप्रकाशितम् ॥
तन्मध्ये द्रुहिणादीनां चतुष्कं सकलोद्भवम् ।
सादाख्यं विन्दुनादोक्तं सकलाकलमुच्यते ॥
शिवं शक्तिपरं त्रीणि परात्पर चतुर्थकम् ।
इच्छाज्ञानक्रियात्मानं नि ... . कीर्त्यते ॥
त्रिवर्गविस्तीर्णम (ध्य) (स्य) स्थे आत्मविद्याशिवत्रयम् ।
षट्त्रिंशत्तत्त्वभेदोक्तं तन्त्राण्युद्भवसाधनम् ॥

என வருமாற்றான் உணர்க. ஈண்டு, பராத்பரம் என்றது நிருபாதிகமாய்ச் சச்சிதா னந்த சுவருபமாயுள்ள பரப்பிரமத்தை. அது,

एकान्तेऽवस्थितश्चासौ शिवशक्तिसमन्वितः ।

என்னும் ஆகமத்தாற் பராபரை என்னும் சக்தியோடுங் கூடிப் போதாநந்தமயமா யிருக்கும். அன்றேல் வேதாந்தம்போலச் சச்சிதாநந்தமாம் என்க.

அந்தப் பராபரை என்னும் சத்தியோடு கூடிய பராத்பரமான பிரமத்தி னின்று முண்டாயது பரம். அந்தப் பரமாவது இலயசிவம். அது,

शिवं परात्परं सूक्ष्मं नित्यं सर्वगताव्ययम् ।
अनिन्दितमनौपम्यमप्रमेयमनामयम् ॥
शुद्धत्वाच्छिवमुदिष्टं परादूर्ध्वं परात्परम् ।

என்றற்றொடக்கத்தால் வாதுள சுத்தாக்கியையிற் கூறிய இலக்ஷணமுடையது. இந்தப் பரம் லயபோகாதிகாராவஸ்தா பேதங்களுள்ளே லயாவஸ்திதமாகலின் தடத்த பேதமாய்ப் பராத்பரத்திலுற்பத்தியாய் நின்றதென்க. இந்தப் பரத்தி னின்றும் பராசக்திக்கு உற்பத்தி, ஞானசித்தியில்,

परात्पराशक्तिरुत्पन्ना ज्ञानशक्तिस्तदुद्भवा ।

எனக் கூறியவாறே சுத்தாக்கியையிலும்,

तच्छिवे तु पराशक्तिः सहस्रांशेषु जायते ।

என வருமாற்றுனும் அந்தப் பரசிவம் இலயசிவம் என்னும் தடத்தபேதமாம். இங்ஙனம் தோன்றிய பராசக்திக்குச் சாந்தி என்றும் சாந்தம் என்றும் பெயர். அது வாதுள சுத்தாக்கியையில்,

विन्दुमध्ये गतो नादो नादमध्ये तु मूर्तयः ।
मूर्तिमध्ये गतं तत्त्वं तत्वमध्ये गतं शिवम् ॥
शिवमध्ये गतं नृतं नृत्तमध्ये तु शान्तकम् ।
अतीतं शान्तमध्ये तु शान्त्यतीतं परात्परम् ॥

எனக் கூறியவாறே ஞானசித்தியிலும்,

शिवमध्यगतं शान्तं शान्त्यतीतं परात्परम् ।

என வருமாற்றுனுமுணர்க. ஈண்டுச் சிவமான பரத்துக்குள் நிருத்தமூர்த்தியை அடக்கிக் கூறியது. அன்றி நிருத்தமூர்த்தி நவதத்துவ ஸமஷ்டி ரூபமாகையாற் பரசிவ மூர்த்திபேதமென்று அதற்கு மேற்கூறுஞ் சத்தி பராசத்தியே. சாந்த மென்பது பரசிவம்; அதற்குமேற் பராத்பரமென்றது பிரமமேனினுமாம்; சத்தி அதற்குள் அடக்கமாகலின், இனி ஞான சித்தியில் ஆதி சத்திக்குத் தோற்றங் கூருவாறேன்னேயோ எனின், அது பராசத்தியுள் உண்டாகலின், அதற்குள் அடக்கமாகலிற் பிரித்துக் கூறவில்லை என்க. மற்றை இச்சாதி மூன்றும் சுத்தாக் கியையிற் கூறியவாருரைத்தலினன்றே

ज्ञानेच्छास्वक्रियामध्ये शिवशक्तिसदाशिवम् ।

எனப் பராசத்தி முதலாய்த் தோன்றியவாறு தோன்றக் கூறியது? இதனுற்பவமும் பராபரசத்தியிற்றேன்றுமென்க. எனவே பராத்பரமே பரப்பிரம்ம சுவரூபம் மற்றப் பராபரை முதலானவெல்லாந் தடத்தம் என்ருயிற்று. அதன் சுவரூபமே குரு பாதுகை. அது ஞானசித்தி பிராசாதப் பிரகரணத்தில் கூறப்பட்டது.

अकारश्च उकारश्च मकारो बिन्दुरेव च ।
अर्धचन्द्रनिरोधी च नादो नादान्त एव च ॥
शक्तिश्च व्यापिनी चैव व्योमरूपा तथैव च ।
अनन्ता च तथाऽनाथाऽनाश्रिता समना तथा ॥
उन्मना च तदन्तश्च पराशक्तिः परान्तकम् ॥

परशिवं तदन्तश्च शाम्भवं गुरुपादुका ॥
शिवः शाम्भव इति ज्ञेयो द्वाविंशद्भेद उच्यते ।

எனவும் அதிலேயே,

शिवान्तान्तैकविंशच्च शिवान्तो विंशत्कला तथा ।
परान्ताष्टादश प्रोक्ता उन्मन्यन्ते तु षोडश ॥

எனவும்,

" சீவனேடு கூடுமேஎ காரமோன்று
சேரும் ஊகாரமோன்று மகரம் விந்து
மேவருத்த சந்திரனி ரோதிநாத
மிகுநாதாந் தஞ்சத்தி வியாபினிக்கு மேலாய்
ஒவிலா தியல்வியோம ரூபையோடு
முயரனந்தை யனுதையனு சிருதைவரு சமனே
தாவிலா வுன்மனேயென் றீரேட்டின்பேர்
சாற்றுவர்கள் சிலகலைகளிவற்றின் மேலும் "

" மின்னுசம னுந்தமுன் மனேயி னந்தம்
மேவுபரை சிவஞ்சரண மிவற்றினந்தம்
என்னுமிரு நான்கிவற்றுண் முன்னீ ரந்த
மியைசமனே யுன்மனேயு ளடக்கி மற்றுப்
பின்னிகழும் பரையதனி லப்பராந்தம்
பேசு சரணத்தி லந்தச் சரணுந்த மடக்கித்
துன்னியநாற் கலையோடு முளமொழி யீரேட்டுஞ்
சொல்லவரு கலைகளிரு பஃதாமென்பர்
உன்னுபிர ணவகலையு முவற்றடங்கு மேனு
முணர்தருமுப் பத்தேட்டா யுரைப்பனவும் விரிப்பாம் "

எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இதனுனே யன்றே திருமந்திரத்திலும்,

" ஆதியோ டந்த மிலாத பராபரம்
போதம தாகப் புணரும் பராபரை
சோதி யதனிற் பரந்தோற்றத் தோன்றுமாந்
தீதில் பரையதன் பாற்றிகழ் நாதமே " (381)

என்றதூஉம்? இனி ஞானக்கிரியேச்சை மூன்றிலும் போதுப்பட நாதாதி தோன்று மேன ஞானசித்தியிற் கூறினும் ஞானசத்தியிற் சிவமும் கிரியாசத்தியிற் சத்தியு மிச்சையில் அபரவிந்துவும் தோன்றும் என்க. அது திருமந்திரத்தில்,

" நாதத்தில் விந்துவும் நாதவிந் துக்களில்
தீதற்ற வந்தச் சிவசத்தி யென்னவே
பேதித்த ஞானங் கிரியை பிறத்தலால்
வாதித்த விச்சையின் வந்திடும் விந்துவே " (382)

என்பதனுல் உணர்க. அவ்வாறு தோன்றும் அபரவிந்து நாதங்கள் அவாந்தர பேதத்தோடும் ஆறு வகைப்படும் என்றதென்னேனின், நிவிருத்தியாதி பஞ்ச கலாத்மகமாயுள்ள அகாராதி பஞ்சவர்ண பிரணவோதயமான வைகரியாதிவாக் பஞ்சகத்திற்கு மூலமாகலின், அவற்ருேடுகூட ஆறென்றது. அது ஞானசித்தியில்

वैन्दवं कुण्डलीव्याप्तं बिन्दुनादोदयोदितम् ।
वैन्दवं तत्त्वमध्यास्ते बिन्दुनादकलोदितम् ॥
बिन्दुनादकलामध्ये अकारादिसमुद्भवम् ।
अकारोकारमकारश्च बिन्दुनादत्रिपञ्चमम् ॥
कलाध्वा मध्यमे भागे पंचाध्वा चैवमुद्भवम् ।
अकारे वैखरी जाता उकारे मध्यमोदिता ॥
मकारे पश्यन्ती जाता बिन्दौ सूक्ष्मा तथोदिता ।
नादाचैवातिसूक्ष्मा वाक् जाता पंचकलोदिता ॥
निवृत्यादि कलारूपा अकारादिकलोदिता ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்தும்

"விந்து வபரம் பரமிரண் டாய்விரிந்
தந்த வபரம் பரநாதந் தாஞகி
வந்தன தம்மிற் பரங்கலை யாதிவைத்
துந்து மருஞே தயமென்ன வுள்ளத்தே" (1993)

"உள்ள வருஞே தயத்தெழு மோசைதான்
தெள்ளும் பரநாதத் தின்செய லென்பதால்
வள்ளல் பரவிந்து வைகரி யாதிவாக்
குள்ளன வைங்கலை கொண்டு முதயமே" (1994

"விளங்கு நிவிர்த்தாதி மேவக ராதி
வளங்கொ ளுகார மகாரமே விந்து
களங்கமி ஞதநா தாந்தத்தை நண்ணி
உளங்கொள் மஞதியு ளந்தமு மாமே" (1926)

என வருமாற்ருன் உணர்க. ஈண்டு நாதாந்த மேன்றது மூலத்தில் வைந்தவம் என்னும் தத்துவத்தை, அது முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் மூலமான குடிலை என்னும் சுத்தமாயையில் உற்பன்னமாய் அதனோடு கூடியிருக்கும். சிந்தாந்தத் திற்குப் போற் சக்தி தத்துவத்தில் நாதம் உண்டாய்ச் சத்தப் பிரபஞ்சம் விரிந்த தன்று. அந்த வைந்தவ காரியமான வைகரியாதி வாக்குக்கள் ஐந்தும் எண்ண

வைந்தவ தத்துவம் ஆருயிருந்தாலும் எண்ணிக்கைக்கு அபரவிந்து அபரநாதம் என இரண்டாயே இருக்கும். அது அதிலேயே,

षट्त्रिंशत्तत्त्वसंभिन्ना कुटिलाशक्तिरुद्भवा ।
कुटिला कुण्डली व्याप्ता कुण्डली प्रणवोदिता ।।
जाता कुण्डलिनी शक्तिर्माया कर्मानुसारिणी ।
नादबिन्द्वादिकं कार्यं तस्या इति जगत्स्थितिः ।।

என வருமாற்றானுமுணர்க. இவ்வாறு வைந்தவ தத்துவஞ் சிவதத்துவஞ் சத்தி தத்துவம் போலத் தானுமோரு பிரதான தத்துவமாய்ப் பின்னும் பரநாதம் பரவிந்து அபரநாதம் அபரவிந்து என நான்காய்ப் பலபட விரியுமாறு மேற்கூறுதும். ஈண்டு ஈசுவர தத்துவமெண்ணும்வழிப் பரநாத பரவிந்து அதிபதிகளை எண்ண வேண்டி ஈண்டே கோண்டதேன்க. அது முன் ஞானசித்தியில் உதாகரித்தவாறே திருமந்திரத்திலும்,

" சிவமோடு சத்தி திகழ்நாதம் விந்து
தவமான ஐம்முக னீச னரனும்
பவமுறு மால்பது மத்தோ னிறுதி
நவமவை யாகி நடிப்பவன் றனே " (1807)

என வருமாற்றானும் உணர்க. ஈண்டு நடிப்பவன் என்னும் பரமாகிய சிவபேதத் தோடு கூட்டிப் பத்தாயும் கூறுவர். அது திருமந்திரமாலையுள்,

" மேவும் பரஞ்சிவ மெய்ச்சத்தி நாதமு
மேவும் பரவிந்து வைம்முகன் வேறீசன்
மேவு முருத்திரன் மால்வேதா மேதினி
யாகும் படிபடைப் போனர னுமே " (2417)

என வருமாற்றான் உணர்க, எனவே பராத்பரம் பரம் பராசத்தி என்னும் சிவபேத தத்துவங்கள் மூன்றும், சிவாதி நவதத்துவாதிபதிகளான ஈசுவர தத்துவ பேதங்கள் ஒன்பதுமாகப் பன்னிரண்டு பேதமான சைதன்னிய தத்துவங்களும்,

परात्परादिनादान्तं द्वादशं तत्वमुच्यते ।

என்றபடி வந்தவாறு காண்க. இனி பராத்பராதி ....ந்தம் என்று பாடமாயின் சுவரூப லக்ஷணத்திஞல் லக்ஷியம் செய்யப்படும் பராத்பரத்தைவிட்டுப் பராபரை யாகிய அதன் சத்திமுதல் தடத்த லக்ஷணத்திற்கு நின்றன பன்னிரண்டேன்க. பராசத்தியிற்றேன்றிய இச்சை ஞானம் கிரியாசத்தி மூன்றும் அதன் அவாந்தர

பேதமாகலின் எண்ணப்படவில்லை என்பது. இனிச் சடமாய்ச் சிவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாயுள்ள சுத்தமாயையிற்றோன்றும் சிவாதிகளும், அசுத்தமாயை யிற்றோன்றும் முப்பத்தோன்றுமாக முப்பத்தாறுஞ் சிறிது விரித்துக் கூறுதும். அவை,

कुटिला कुण्डली बिन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदिता ।

என்னும் ஞானசித்தி வசனத்தாற் .... சிவனது பராசத்தியிற் றோன்றிய இச்சா ஞானக்கிரியா சத்திகளிற்றோன்றிய சுத்தமாயா பேதமான காரண தத்துவங்கள் மூன்றினும் தோன்றின முறையால் வருமாறு,

क्षित्यादि कुटिलान्तानि षट्त्रिंशत्तत्वरूपकम् ।
शिवेच्छया कुटिलोत्पन्नं नादतत्त्वं प्रधानकम् ॥
नादमध्योदितो बिन्दुः शिवशक्त्यर्थनामकः ।
नादे तु ज्ञानमुत्पन्नं कालेन शिवतत्वकम् ॥
बिन्दुक्रियासमुत्पन्नः कालो नाम स्वशक्तिकम् ।
ज्ञानक्रियासमावेशं सादाख्यं तत्वमुच्यते ॥
ज्ञानन्यूनं क्रियाधिक्यं महेशस्तत्वविग्रहः ।
ज्ञानाधिक्यं क्रियान्यूनं शुद्धविद्या प्रकाशिता ॥
शुद्धविद्येशसादाख्यं बिन्दुनादं च पंचकम् ।
शिवतत्वमिति प्रोक्तं बैन्दवं तत्र कारणम् ॥
बिन्दुशक्त्युद्भवं माया मोहिनी मोहकारणम् ।
मायोत्पन्नस्तथा कालस्त्रिकृत्यर्थविभेदकः ॥
कालस्योत्पन्ननियतिर्यत्तु कर्मसु निश्चयः ।
कला नियतिरुत्पन्ना किंचि .... ॥
कलोत्पन्ना तथा विद्या नानाज्ञानोद्भवात्मिका ।
रागोऽपरितोषार्थं तु विद्या तत्त्वे च षष्टकम् ॥
विषयग्रहणे काले पुरुषः पञ्चकंचुकः ।
अविद्यातत्वमव्यक्तकाले मूलप्रकृत्यर्थकम् ॥
मूलप्रकृतिरव्यक्तं व्यक्तं चित्तं महान्त्रिधा ।

पुरुषः कंचुको बुद्धिरष्टप्रकृतितत्वकम् ॥
अष्टप्रकृतयस्तत्वसूक्ष्मपुर्यष्टकं तथा ।
मायायुक्तं तदव्यक्तं तद्व्यक्तं तु महानिति ॥
व्यक्ते तु चिन्तितं चित्तं बुद्धिर्निर्णयरूपिका ।
बुद्धिमध्ये ह्यहङ्कारमुद्भूतं तत्तृतीयकम् ॥
अहङ्कारे गुणोत्पन्नं तस्मात्सत्वं रजस्तमः ।
तत्त ...... तेजसाहन्ता मध्ये मानसमुद्भवम् ॥
ज्ञानकर्मेन्द्रियाकारं वैखर्यन्तं द्वयोद्भवम् ।
शब्दादि पञ्चतन्मात्रं भूताहन्ततयोद्भवम् ॥
शब्दादिपञ्चतन्मात्रे आकाशादिसमुद्भवम् ।
आकाशाद्वायुरुत्पन्नो वायव्ये दहनोद्भवः ॥
दहने जलमुत्पन्नं जले मेदिनिसम्भवः ।

எனவும் பிறவும் ஞானசித்தியில் விரித்துக் கூறுமாற்ருன் உணர்க. இனி "அளவில் பிற தத்துவமுமாகும்" என்பது,

"நாலொரு கோடியே நாற்பத்தெண் ணுயிர
மேலுமோ ரைந்நூற்றின் வேருய் விளங்கிடும்
பாலவை தொண்ணூற்ரே டாறுட் படுமவை
கோலிய வையைந்து ளாகுங் குறிக்கிலே". (2178)

என்னும் திருமந்திரத்தான் உணர்க. தொண்ணூற்ருறென்பதற்கும் அதிலே,

'பூத நிறமே புறநிலை யைங்கோசம்
வாதமு மீரேழா முண்ணிலை யையைந்தே
யோது மலங்குண மாரு தாரத்தோ
டாதி யவத்தைக் கருவிதொண் ணூற்ருறே" (2146)

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவை முற்கூறியவாறன்றி வேறுபட வந்தன. அவை பூதமைந்து நிறமைந்து புறநிலை யிருபத்தைந்து கோசமைந்து வாதமுற் கூறிய பத்தோடு.

अन्तर्यामी तथा मुख्यः प्रपञ्चो नै रवस्तथा ।

என ஞானசித்தியிற் கூறுநாலுங் கூட்டிப் பதினன்கு உண்ணிலைக் கருவிகள் புருடதத்துவங்கூடவரு மான்ம தத்துவங்கள் இருபத்தைந்து. மல மூன்று, குண மூன்று, ஆதாரமாறு, அவத்தையைந்து. ஆகத் தத்துவந் தோண்ணூற்றுறு. இது மேற் சித்தாந்தத்திற் கூறியவாறு மன்று. ஞான சித்தியாகமத்திற் கூறிய் வாறென்றுணர்க. அவ்வாறு வருவது ஞானசித்தியில்,

भूतवर्णं च कोशं च बाह्या वै पञ्चविंशतिः ।
आभ्यन्तरं पञ्चविंशद्रातभेदाश्चतुर्दश ॥
मलत्रयं गुणास्त्रीणि आधारषट्कमात्मनः ।
अवस्थापञ्चकं चैव तत्वं षण्णवतिस्तथा ॥

என்பதனுல் உணர்க. இங்ஙனம் இவ்வாறு கூறுந்தத்துவங்கள் தோற்றியவாறே ஒடுங்குமென்பது திருமந்திரத்தில்,

"ஐயைந்து மான்மாவி லாறூே டடங்கிடும்
மெய்கண்ட மேன்மூன் றடங்கும் வியோமத்திற்
கைகண்ட சத்தி சிவயோகத் தேகாண
எய்யும் படியடங் குந்நாலேழ் எய்தியே". (2239)

என்பதனுல் அறிக. நாலேழிருபத்தேட்டேன்றது வேதாந்த தத்துவத்தை. இது முன்னர்ச் சொல்லிய "ஐயைந்துளாகுங் குறிக்கிலே" என்றுற்போல ஈண்டும் அடங்குவகைகூறியது. இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

तत्त्वनिर्णयसिद्धान्तं शृणु हैमवतीश्वरि ।
आत्मतत्वं चतुर्विंशदात्ममध्ये लयोदितम् ॥
विद्यातत्वं तथा पंच मायामध्ये लयोदितम् ।
शिवतत्वं तथा पंच नित्यं सत्यस्य साधनम् ॥
शुद्धविद्येशसादाख्यं बिन्दुनादे लयोदितम् ।
बिन्दुनादं द्विधा तत्वं कुटिलायां लयोदितम् ॥
कुटिला कुण्डली बिन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदितम् ।
इच्छाज्ञानक्रियाशक्तेः सर्वत्र जगदुद्भवः ॥
इच्छाज्ञानक्रियाशक्तिः पराशक्तिलयोपितम् ।
परापरविधाशक्तिः शिवतेजोमयोदितम् ॥

शिवमत्यन्तसंभिन्नं जातनाशविनाशनम् ।
अणौ महति तद्व्याप्तं सर्वात्मना लयः प्रभुः ॥
जगच्छक्तिमयं व्याप्तं जगच्छक्तिमयं शिवम् ।
जगदुत्पद्यते शक्तेः शक्तिस्तु परमः शिवः ॥
एवं तत्वलयं सूक्ष्ममेकं तत्वप्रवर्तकम् ।
एवं तत्वविधानोक्तमेवं तत्वस्य निर्णयम् ॥

என வருமாற்றுனுமுணர்க. ஈண்டு உதாகரித்த திருமந்திரத்தில் "ஐயைந்து மான்மாவில்" என்றது இத்தந்திரத்திற் புருட தத்துவங்கூட இருபத்தைந்தும் ஆன்மாவிற் ரேன்றி யொடுங்கு மாற்றல் என்க. இதனுல் கலையிற் பிரகிருதி தோன்றி யொடுங்குமென்பதும் கூடுமென்க.

आत्मतत्वं चतुर्विंशदात्ममध्ये लयोदितम् ।

என்பதனுலும் விளங்கும். இதுபோல வித்தியாதத்துவமாறும் மாயையிலோடுங்கு மாகலின்,

विद्यातत्वं तथा पंच (?) मायामध्ये लयोदितम् ।

எனக் கூறுதலின் "ஆறேடடங்கிடு மெய்" (திருமந்-2239) யென்றது. ஈண்டு மெய்யென்றது மாயாதனு. அதனை மாயையாயுபசரித்தது. அந்த மாயை கண்ட மெனலின் கண்டமேலானது மாயையின் றேற்றஞ் செய்த சுத்த வித்தை. அதின் மாயை யொடுங்குமென்க. (?) "மூன்றடங்கும் வியோமத்தில்" என்றது தோன்றியவாறே ஒன்றிலொன்று சென்று...........மாகிற சத்தியில் அடங்கும். கைகண்ட சத்தி சிவத்தில்; அது பரத்தில் என்க. அது,

"ஐயைந் தோடுங்குமவ் வான்மாவி லான்மாவு
மெய்கண் டிடுஞ்சுத்த வித்தையில் வீடாகுந்
துய்யவவ் வித்தை முதன்மூன் றுந் தோல்சத்தி
யையன் சிவன்சத்தி யாந்தோற்ற மவ்வாறே". (2238

என உற்பத்திக்கும் ஒடுக்கத்துக்குங் கூறிய திருமந்திரத்தாலும் உணர்க. இக்கருத்தானே மேற் சித்தாந்த குரவரும்,

"தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் றுன்மதத் துவத்தோடுங்கும்
வித்தையி னெடுங்கு மாறும் சிவத்தினி னெடுங்கு மூன்றும்
நித்தகத் துவமிம் மூன்று மென்பர்கள் இரண்டும் நின்ற
சுத்தமாஞ் சிவத்தோ டுங்குந் தோற்றமு மிதுபோ லாகும்".
—சித்தியார், சுபக். 162.

என்றதூஉம். இதனுனே,

" உற்றமுப் பாலொன்று மாயா ளுதயமா
மற்றைய மூன்று மாயோ தயம்விந்து
பேற்றவள் நாதம் பரையிற் பிறத்தலால்
உற்ற பரசிவன் றேல்வினை யாட்டே " (399)

என்று வந்த திருமந்திரத்தில் மாயைக்குஞ் சுத்தவித்தை காரணமென்று கூறிய தாய்க்கொண்டு மாயையொன்றே அதோ பாகம் அசுத்தமாகவும் உத்தரபாகம் சுத்தமாயுமிருக்கும்; கண்ணாடியின் பின் முன் புறம் வேறுயிருந்தாலுங் கண்ணாடி ஒன்றாய் இருந்தாற்போல. அது தத்துவ தீபிகையில்,

" சுத்தமா மாயை தன்பாற் றோன்றிய பேதஞ் சொன்னோ
மத்திம மாயை தன்பால் மற்றுள தத்து வங்கேள்
அத்தனே யிரண்டே மாயை யன்றுகா ணவத்தா பேத
மெத்தன்மை தற்ப ணத்தி லிருபுறம் போலு மன்றே "

என வருமாற்றானுமுணர்க. இதனையேயன்றே சித்தாந்த குரவரும் " விந்துவின் மாயையாகி மாயையினவ்வியக்தம் வந்திடும் " (சித்தி, சுபக். 39) என்றதூஉம்? இவ்வாறே,

" தூலமா முருவினுக்குச் சூக்கும முதல தற்கு
மூலமா னதற்கு மூல மோகினி யதன்மு தற்றான்
மேலதாம் விந்து சத்தி சிவமிவை மிசையா மெல்லாஞ்
சாலவின் றுகு மான்மாச் சிவத்தினைச் சார்ந்தபோது " — சித்தி, சுபக். 140

என்பதற்கும் பொருள்கொள்க. ஈண்டு அதன் முதற்றானென்றது சுத்தவித்தையை. அதுவே அதற்கு மேலதாகலின். விந்து என்றது சுத்த வித்தைமுதன் மூன்றும். இந்த விந்துவிற்கு மிசை "சத்திசிவ மிவை" யேன்பதனாற் றோன்றும். அவ்வாறு தோற்றம் கூறுமாற்றானுந் தோன்றுமாகலில். அதன் முதற்றான் மேலதாம் என மாயைக்கு மேற் சுத்தவித்தை என்றது " முட்டு மோகினி சுத்த வித்தைமலரேட்டாய் " - (சித்தி. சூ. 9. பா. 9) என்பதனாலும் விளங்கும். " அவ் வாறு மெய்கண்டிடுஞ் சுத்த வித்தையில் வீடாகும்" என்பதனாலும் வேளி.

ईश्वराच्छुद्धविद्या स्यात्ततो मायासमुद्भवः ।

என்னும் சுவச்சந்தாகமத்தாலும் காண்க. இனி ஞானசித்தியில்,

मूलप्रकृतिरव्यक्तं व्यक्तं चित्तं महान्त्रिधा ।
पुरुषः पंचकंचुक इत्यर्थं तत्वमुद्भवम् ।
मूलप्रकृतिरव्यक्तं व्यक्तं चित्तं महान्त्रिधा ।

पुरुषः कंचुको बुद्धिरष्टप्रकृतितत्त्वकम् ॥
अष्टप्रकृतयस्तत्त्वसूक्ष्मपुर्यष्टकं तथा ।

எனவும் கூறியவாற்ருல் புருஷதத்துவத்தில் இருபத்துநாலு மடங்குமென வந்தது போல மாயை சுத்த வித்தையில் ஒடுங்குமென்பதற்கு வந்ததுண்டோ எனின், திரு மந்திரத்தில், அவ்வாறு "மெய்கண்டிடுஞ் சுத்த வித்தையில் வீடாகும்" என்பத ஞல் உண்டென்க. அன்றி அதற்கு மூலாகமங்களிலும் உண்டென்க. இதனுனே யன்றே பின்னும் ஓரிடத்து,

"வேருங் குணத்தோ டையைந்தும் புருடனி
வீருகு மாறு மிருஞ்சுத்த வித்தையி
னீருகு மைந்தும் நிலேநின்ற தத்துவம்
பேருகுங் கேவலம் பெற்றதுந் தானே" (?)

எனத் திருமந்திரம் வந்ததூஉம்? இனி ஞானசித்தியில்,

बिन्दुशक्त्युद्भवं माया मोहिनी मोहकारणम् ।

என்றவாறே சித்தாந்த குரவரும் "விந்துவின் மாயையாகி" (சித்தி. சுபக். 39) எனத் தோற்றங் கூறுதலான், ஒடுக்கமும் விந்துவினிடத்திலென்று கூறுவான் "மோகினி அதன் முதற்ருன் மேலதாம் விந்து" வென்றதெனினுமாம். அன்றி,

क्षित्यादिकुटिलान्तानि षट्त्रिंशत्तत्त्वरूपकम् ।
शिवेच्छया कुटिलोत्पन्नं नादतत्त्वं प्रधानकम् ॥

என ஞானசித்தியிற் கூறுதலின் மாயைக்குக் குடிலேயினுற்பத்தி கூறியது. சுத்தத்தைக் குறித்து அசுத்தம் அப்பிரதானம் என்று தோன்ற மாத்திரமாகலின், இரண்டு மாயையுங் கண்ணுடி யுள்ளும் புறமும் போன்றிருத்தலின், அசுத்தத் துக்குஞ் சுத்தத்திற்குப் போல் ஒடுக்கங் கூறவேண்டாவெனினுமாம். இதனுனே யன்றே ஞான சித்தியிற் றத்துவ வொடுக்கங் கூறும்வழி,

विद्यातत्त्वं तथा पञ्च मायातत्त्वे लयोदितम् ।

என்று மாத்திரம் கூறி மாயைக் கொடுக்கங் கூருததூஉமாம். ஆகவே "மூல மோகினி யதன்முதற்ருன் மேலதாம் விந்து" வென்றதும் பிரதான அப்பிரதானந் தோன்றக் கூறிய தெனினுமாம். இவ்வாறு பிரேரக பிரேர்ய பாவத்தாற் கூறிய தென்பாருமுளர். இனி இச்சுத்த சைவத்தில் வேதாந்தங் கூறுவது குறித்து, பிரகிருதியைப் பிரதானமாக்கியுஞ், சித்தாந்தங் கூறுதல் குறித்து அசுத்தமாயை.,

தோன்ற விவை இரண்டு கண்டமாக்கியும் ஆக மூன்றுகண்டமுந் தனித்தனி கூறு மிடமும் உண்டு. அது திருமந்திரத்தில்,

" அசுத்த மளாவோடு சுத்தம தாக
விசைத்த.........மூன்று மானி
னிசைத்திடு மாயையி னீள்குண் டலியி
னசைத்த பரையா லடங்குவ தாமே " (?)

என வருமாற்ருன் உணர்க. இதனுனு மாயைக்கோடுக்கமில்லை என்பது தோன் றும். ஆயின், சித்தாந்தக் குரவர் " சிவமிவை மிசையாம் " என்றதன்றிச் சுத்த தத்துவமைந்திற்கும் ஒடுக்கங் கூருததேன்னேனின், முன்னர்,

" வித்தையோ டீசர் சாதாக் கியஞ்சத்தி சிவங்களைந்தும்
சுத்ததத் துவம்சி வன்றன் சுதந்திர வடிவமாகும்
நித்தமேன் றுரைப்பர் காலம் நீங்கிய நிலைமை யாலே
வைத்திலர் முற்பிற் பாடு வருவித்தார் கருமத் தாலே "
— சித்தி. சுபக். 86

என்று கூறியவாறே ஞானசித்தியிலும்,

शिवतत्वं तथा पञ्च नित्यं सत्यस्य साधनम् ।

என வருதலின். நித்தியமேன்றமையின் விந்து மோகினிக்குப்போல இவ் வைந்திற்கும் ஒடுக்கங் கூருததேன்க.

" சத்திசிவமிவை மிசை " யேன்றதனுனே கீழ் மூன்றும் தோன்றுதலின் ஐந்தும் கூறியவாருயிற்று. " எல்லோருஞ் சாலவின் ருகு மான்மாச் சிவத்தினேச் சார்ந்தபோது " எனவே சாராத பேத்த காலம் எல்லாத் தத்துவங்களும் ஆன்மா விற்குப் பேந்தமேன்பது தோன்றும், அது சங்கார காலத்துஞ் சிவன் சூட்சும பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுதலின், அவன் இச்சா ஞானக்கிரியை சூட்சும வியாபாரத் திற் பிரவிர்த்திக்குமாகலின், அதனுற் சுத்தமாயா காரியமான பஞ்ச தத்துவங்களு மங்கு முண்டாகலிற், காலநீங்கிய நிலைமையான் நித்த மேன்றதேனினுமாம். அது,

" ஞானமே யான போது சிவன்தோழில் ஞான மோக்கின்
ஈனமில் சதாசி வன்பே ரீசனுந் தோழில தேறின்
ஊனமேற் கிரியை வித்தை யுருத்திர னிலய போகம்
ஆனபே ரதிகா ரத்தோ டதிகர ணத்த னுமே " — சித்தி. சுபக். 85

என்பதனுல் உணர்க. ஈண்டுக் கூறிய ஞானமும் கிரியையும் சிவனவே; ஆன்மாவினஅன்று. சிவனே தத்துவஞ் சிருட்டிப்பதாகலின், அது " உருத்திர னிலய போக " மேன்பதனுலும் பேறப்படும். இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

'ஞானங் கிரியை சமதை நாதன்பால்
ஆனகிரியை சிவயோக மைந்திவை
மேனங் தியநாதம் விந்து சதாசிவம்
தானந்தி யீசன்றன் சுத்த வித்தையே''.

என வரும். அன்றிச் சத்திசிவ மிவையம் மூன்றிற்கு மேலாமெனக் கூறிய மூன்று தத்துவமும் நாதவிந்துக்களில் அடங்குமெனினுமாம்.

शुद्धविद्येशसादाख्यं बिन्दुनादे लयोदितम् ।

என ஞானசித்தி கூறுதலின். இரட்டுற மொழிதலாற் சத்திசிவ மிவ்விரண்டும் மிசையா மென்றதற்கு இவ்விரண்டு தத்துவமுங் குடிலையில் அடங்குமெனினுமாம். அவ்வாறு,

बिन्दुनादं द्विधा तत्वं कुटिलामध्ये लयोदितम् ।

என ஞானசித்தி கூறுதலின். இவ்வாறு சித்தாந்த குரவர் கூறியதூஉ மீண்டோத்தது. அது,

'' தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் ருன்மதத் துவத்தோ டுங்கும்
வித்தையி னேடுங்கு மாறும் சிவத்தினி னேடுங்கு மூன்றும்
நித்ததத் துவமிம் மூன்று மென்பர்க ளிரண்டும் நின்ற
சுத்தமாஞ் சிவத்தோ டுங்குந் தோற்றமு மிதுபோ லாகும்''
(சித்தி. சூ. 2. அதி. 3. பா. 72)

என்பதனுனும் விளங்குமாறு; சுத்த வித்தையில் வித்தியா தத்துவமாறு மோடுங்கு மென்பதனுலும், சத்தி தத்துவத்தைச் சிவத்துளடக்கிச் சுத்த வித்தை யாதி மூன்றுஞ் சத்தி சிவத்துள் அடங்குமாறு கூறுதலானும், இவ்விரண்டுங் குடிலையி லோடுங்குமாறு கூறுதலானும் காண்க. ஈண்டுச் சுத்த வித்தையை வித்தை என்றது ''வித்தைமுத லவரால் விளங்கு ஞானம்'' எனச் சிவப் பிரகாசத்தில் (39) வருமாற்ருனுமுணர்க. இனி இவ்விரண்டிலு மூன்று மோடுங் கும் என்றது சிவதத்துவம் ஞானமாயும் சத்திதத்துவங் கிரியையாயு மிருத்த லின். அவற்றின் சமதையும் நியூனுதிகமுமே சதாசிவமும் ஈசுரமும் சுத்த வித்தையுமாகலின். அது முன் உதாகரித்த

बिन्दुनादं द्विधा तत्वं कुटिलामध्ये लयोदितम् ।

என்பதனுனும் விளங்கும். இவ்வாறு தத்துவத் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் கூறியதனுலன்றே ''தூலமாமுருவினுக்கு'' (சித்தி. சுபக். 140.) என்பது பிரேர்ய பிரேரகபாவங் கூறியதெனினுமாம் என்றது. இனி ஞான சித்தியில்,

कुटिला कुण्डली बिन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदिता ।

என்பதனுற் சுத்தமாயை ஒன்றை மூன்ருகக் கூறியது சிருஷ்டி காலத்தில் இச்சாதி, சிவசத்திகளால் உண்டாதலின், தானும் இச்சாதி மூன்ருய்ச் சமட்டி ரூபமாய்த் திரிகோணகாரமாயிருத்தலின். அஃது அதனிற்ருனே,

सृष्टिकाले त्रिबिन्द्वर्थे त्रिकोणाकारसम्भवम् ।
तन्नादादिधरण्यन्तं षट्त्रिंशत्तत्त्वरूपकम् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. ஈண்டு நாதம் என்றது குடிலையை. அது,

क्षित्यादिकुटिलान्तं तु षट्त्रिंशत्तत्त्वरूपकम् ।

என்பதனுல் உணர்க. குண்டலீ சத்தி தத்துவம். அதிலேயே,

मूलाधारं चतुष्पत्रं तन्मध्ये वशषस्थजम् ? ।
तन्मध्ये कुटिलाकारं त्रिकोणाकारसम्भवम् ॥
नाडीमूला वृताङ्गा हि कुण्डली हंसनिस्वना ।
कुण्डल्याकारमध्यस्थे प्राणं प्रणवसम्भवम् ॥

எனவும்,

यथा कुण्डलिनी शक्तिर्मायाकर्मानुसारिणी ।
नादबिन्द्वादिकं कार्यं तस्या इति जगत्स्थितिः ॥

எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இனி பிந்து என்றது நாதபிந்து சமஷ்டிரூபமாய்ப் பஞ்ச கலைகட்கு மூலமாதலின் ஆறுதத்துவரூபமாயிருக்கும். அது அதிலேயே,

नादबिन्दुविभेदोक्तं षट्तत्वं तत्प्रकाशितम् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்மூன்றனுள்ளும் குடிலை சிவனது ஞானசத்தியி லுண்டான நாதம் என்றும் பிந்து......................கிரியாசத்தியிலுண்டான சத்தி என்றும், பைந்தவம் இச்சாசத்தியிலுண்டான பிந்து நாதங்கள் என்றும் கூறியது.

"நாதத்தில் விந்துவும் நாதவிந் துக்களில்
தீதற் றகம்வந்த சிவன்சத்தி யென்னவே
பேதித்து ஞானங் கிரியை பிறத்தலால்
வாதித்த விச்சையில் வந்தெழும் விந்துவே.

—திருமந், 382.

என வருமாற்ருன் உணர்க. இதனுனே ஞானத்திற் கிரியையும் கிரியையில் இச்சையுமாகுமாபோற் சிவத்திற் சத்தியுஞ் சத்தியில் வைந்தவமுஞ் சித்தாந்தத்திற் கூறுமாறு கூறினுமாம். அது முன் உதாகரித்த मूलाधारं चतुष्पत्रं இது முதலான வைகளானும் தோன்றும். ஆயினும் மூன்றும் பிரதானமென்பது.

कुटिला कुण्डली बिन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदिता ।

என்பதனுற் பெறுதும். இதனுனேயன்றே;

क्षित्यादिकुटिलान्तं तु षट्त्रिंशत्तत्तरूपकम् ।
शिवेच्छया कुटिलोत्पन्नं नादतत्वं प्रधानकम् ॥

எனவும்,

पृथ्व्यादिकुटिलान्तं तु तत्वं कुण्डलिनोदयम् ।

எனவும்,

नादबिन्दुविभेदोक्तं षट्तत्वं तत्प्रकाशितम् ।
अकारोकारमकाराश्च बिन्दुनादस्तदन्तकम् ॥
षट्कलाशक्तिमध्यस्थे वैखर्यादिसमुद्भवम् ।

எனவும்,

बैन्दवं तत्वमध्यास्ते बिन्दुनादकलोदितम् ।
बिन्दुनादकलामध्ये अकारादिसमुद्भवम् ॥
निवृत्यादिकलारूपा अकारादिकलोदिता ।

எனவும்,

पंचकृत्यं तदाकारं पंचवाग्वृत्तिकारणम् ।
पंचमाक्षरसंभिन्नं सर्वं बैन्दवमुद्भवम् ॥
अध्वषट्कमिति प्रोक्तं सर्वं पंचकलामयम् ।

எனவும் பிறவும் வருவதூஉம்? இனி ஐவகையில் விரிந்து மூவகையில் அடங்கின சிவதத்துவம் போலவும், ஐவகையில் விரிந்து மூவகையில் அடங்கின சத்தி தத்துவம் போலவும், பிந்து ஐவகையில் விரிந்து இருபத்துநான்கு பேத மாகவும் வரும். அது ஞானசித்தியில்,

बिन्दुमध्ये तथा नादं बिन्दुनादद्वयोदितम् ।
बिन्दुनादस्तथा मध्ये निवृत्यादिकलोदयम् ॥
निवृत्यादिकलामध्ये वैखर्यादिसमुद्भवम् ।
बैन्दवस्थानमध्यस्थे इच्छाज्ञानक्रियोद्भवम् ॥
विज्ञानादित्रयोत्पन्नमीशानादित्रयोद्भवम् ।
कारकत्रयसम्भिन्नं तत्वत्रयसमुद्भवम् ॥
कारकत्रयसम्बन्धादधः सर्वसमुद्भवम् ।
बिन्दुभेदमिति प्रोक्तं तद्भेदं पञ्चविंशतिः ॥
चतुर्विंशत्तथाभेदं नादरूपं कलामयम् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இங்........ங்து சத்தியாகிற வாகீசுவரிசத்தியில் திக்குற்பத்தி........யெனவும் வரும். ஞானசித்தியில்,

सूक्ष्मवाग्भवमित्यर्थं वाग्रूपं शक्तिषट्कम् ।
अकारोकारमकाराश्च बिन्दुनादं तदन्तकम् ॥
षट्कलाशक्तिमध्यस्थे वैखर्यादिसमुद्भवम् ।
व्योमा वागीश्वरी शक्तिः पञ्चवाहक्रमादिकम् ॥
उत्तरानुत्तरव्याप्तं पूर्वपश्चिम ऊर्ध्वकम् ।
दिशः पञ्च तथा शक्तिरुद्रवं व्योमशक्तितः ॥

எனக் கூறுதலின். இந்த விந்து சித்தாந்தம்போல........ (ஆ)ண்டுப் பாவிக்கப் படுமேன்றும், நாதம் பரநாதம் என்றும் வழங்கப்படும். அது திருமந்திரத்தில் "வாதித்த விச்சையின் வந்திடும் விந்துவே" என்றபின்,

"விந்து வபரம் பரமிரண் டாய்விரிங்
தந்த வபரம் பரநாத மாகியே
வந்தன தம்மிற் பரங்கலை யாதிவைத்
துந்தும் அருளே தயமென்ன வுள்ளத்தே" (1993)

என்றது. இது பரநாத பரவிந்துவிற்குக் கூறியதாகலின், அபரவிந்து அபரநாதம் சுசூட்சும வாக்காதிகளிருக்குமெனக் கூறுவது.

" உள்ள வருணோ தயத்தெழு மோசைதான்
தெள்ளும் பரநாதத் தின்செய லென்பதால்
வள்ளல் பரவிந்து வைகரி யாதிவாக்
குள்ளன வைங்கலைக் கொன்று முதயமே " (1994)

என வரும். அங்ஙனம் ஞானசித்தியில்,

तत्र कुण्डलिमध्ये तु नादबिन्दुद्वयोद्भवम् ।
तत्र कुण्डलिमध्ये तु अपराख्या परापरा ॥

என வருமாற்றுனும் உணர்க. இந்த விந்து ஒளியாகலானும் நாதமொலியாகலானும் இந்த விரண்டின் சமட்டியிலே சூக்குமாதி வாக்குண்டாவதன்றித் தனித் தனி காரணமாக மாட்டாமையின் வாக்குக்கட்கு இரண்டும் காரணமென்றது. சதாசிவாதி மூன்று தத்துவங்கட்குஞ் சிவதத்துவ சத்தி தத்துவ சமட்டியன்றி ஞானக்கிரியை சாமிய நூனுதிகங்கூடித் தத்துவமாகாதவாறுபோலாம். ஆகவே சதாசிவாதி மூன்றுக்குஞ் சிவஞ்சத்தியி லொடுக்கங் கூறியதுபோல வாக்குக்கட்கும் விந்துநாத சமட்டியிலொடுக்கமுங் கூறவேண்டும் என்க. இதனுனேயன்றே முன்னர்,

नादबिन्दुविभेदोक्तं षट्तत्वं तत्प्रकाशितम् ।

எனத் தோற்றங் கூறியதூஉம்? இவ்வாறு பிரகிருதிகலையிற் றோன்றுதலால் ஆன்மாவின்சத்தி அபிவியக்திக........யம் பண்ணுகிறது, அதுமயக்க விபரீதங் களுக்கு மேதுவாக வேண்டுமாற்...........யர்த்தது...........த்தோடுமதன் மூலமான அவித்தையோடுங் கூடிக்கொண்டே அவற்றின் சமட்டியிலே ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலுந் தோன்றவேண்டும் என்பதுவுமாயிற்று. இதனுனேயன்றே ஞானசித்தியில்,

मायायुक्तं तदव्यक्तं तद्व्यक्तं तु महानिति ।

எனவும், அம்மாயை,

आणवे जायते माया मायायां कालसम्भवः ।

என்பதனுல் ஆணவோத்பன்னமாய் அந்த அவித்தியாதோஷமிச்சிரமாயிருக்கையினுலும் ஆத்தும தத்துவமும் மாயாப்பிரகிருதி சமஷ்டியிற் றோன்றியதாம். அன்றேல் பிரகாசவேதுவான கலையிற்றோன்றிய பிரகிருதியிற் தாமதாதி குணங்கள் தோன்றுவாம் என்க. இதனுனேயன்றே மாயாவாதத்தில் குணபேதத்தால் சத்துவப் பிரதானமான பிரகிருதி ஈசுவரோபாதி யென்றும் அவித்யா ரூபமான

தமப்பிரதானமான பிரகிருதி ஜீவோபாதியென்றும் தமப்பிரதான பிரகிருதி சகதுத்பத்தி மூலமென்று மிந்த மூன்று குணத்திற்கு மூலமான பிரகிருதியை ஞான சித்தியில்,

आत्मनोत्पत्तिरव्यक्तमव्यक्ताज्जायते महान् ।

என வான்மாவினிடத்துண்டானதாயுங் கூறி மல மாயை பிரகிருதி மூன்று மொன்ருய்க் காண வைத்ததூஉம் என்க.

இவ்வாறே மயக்கஞ் செய்கிற மாயை ஆன்மாவின் அறிவைக் கலாதிகளால் விளக்கமுஞ் செய்தலானதுவும் விந்து சத்தியோடே கூடிக்கொண்டே தத்துவங்களை யுண்டாக்கின தென்க. அது ஞானசித்தியில்,

आणवं कुटिला शक्तिर्मायातत्वमयोदितम् ।
आणवान्माययोत्पन्नं तद्गुणं तु प्रकाशकम् ॥

எனவும்,

बिन्दुशक्त्योद्भवं माया मोहिनी मोहकारणम् ।

எனவும்,

माया कुण्डलिनी व्याप्तं जगदेतच्चराचरम् ।

எனவும் வருமாற்ருனும்,

आणवान्तर्गतं तत्वं बिन्दुनादकलात्मकम् ।

என வைந்தவ தத்துவமான பிந்து நாதங்களோடே ஆணவமலம் அவிநாபாவமாயிருக்கும் என்றும்,

शिवतत्वमिति प्रोक्तं प्रेरकं तदिहोच्यते ।

என மாயைக்குப் பிரேரகமாயிருக்கும் என்றும் பிறவும் கூறுதலானும் சுத்தா சுத்தங்கள் மிச்சிரமாயிருக்குமாறுந் தோன்றும். இவைகளொடுங்கி மீளவுமுண்டாதற்குக் காரணமான மாயை குடிலை என்றுங் குண்டலி என்றும் பைந்தவம் என்றும் மூன்ருய்ச் சமட்டிருபத்தாலொன்ருய் இருக்குமாறென்னையெனின், குடிலையாவது சர்வதத்துவங்கட்குங் காரணமாயிருக்குஞ் சிவதத்துவந்தான். அது.

क्षित्यादिकुटिलाप्रान्तं षट्त्रिंशत्तत्वरूपकम् ।
शिवेच्छया कुटिलोत्पन्नं नादतत्वं प्रधानकम् ॥

என்பதனுல் அறிக. குண்டலியாவது ஹம்ஸபிரணவாதி மந்திர ஜாத உற்பத்திக்குக் காரணமாய் ஆதார வியாபியாய் யோகிகளால் உபாசிக்கத் தக்கதாயிருக்குஞ் சத்திதத்துவந்தான். அது ஞானசித்தியில் முன்னுதாகரித்த.

मूलाधारं चतुष्पत्रं तन्मध्ये वशषस्थजम् ? ।
तन्मध्ये कुटिलाकारं त्रिकोणाकारसम्भवम् ॥
नाडीमूलावृताङ्गा हि कुण्डलीहंसनिस्वना ।
कुण्डल्याकारमध्यस्थे प्राणं प्रणवसम्भवम् ॥

என்பதனுல் உணர்க. இவ்வாறு சித்தாந்த சிந்தியவிசுவ சாதாக்கியத்திலும்.

आधारस्य प्रधानान्तं कुण्डलीं च
मूलाधाराख्य .... प्रेमेण्डलोपरिसंस्थिता ।
षडध्वतत्वसंख्याता सर्वतेजोमयान्विता ॥
सर्वशक्तिमया चैवमादि मध्यान्तसंस्थिता ।
नीवारशूकवत्तन्वी सुप्ता चेद्भुजगाकृतिः ॥
चैतन्ययोजनी तत्वे परापरतरे शिवे ।
आधाराणामशेषाणां भेदिनी बोधिनी परा ॥
विनिष्यन्दामृतस्याभिविशन्ती शक्तिरूपिणी ।
मण्डलत्रयसंभेदी तारावत्तु त्रिवर्तुला ॥
एवं ध्यात्वा सदा योगी नवाधारविभेदनम् ।
कृत्वा तु परमानन्दस्वरूपध्यानतत्परः ॥
पश्चात्सा कुण्डली देवी पीयूषवर्षा शिपं ? ।
आप्याययन्ती सर्वत्र सिद्धिमुक्तिप्रदायिनी ॥
मूलकुण्डलिनी देवी दृष्ट्वा मन्त्राणि बीजकाः ।
ज्वरमुच्चारसंयुक्ता तत्तद्रूपस्मृतिं पिबेत् ? ॥
एवं कुण्डलिनी प्रोक्ताऽप्यतिगुह्या महोदया ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. வைந்தவமாவது முற்கூறியவாறே தத்துவ ஷட்கமாய், பிந்துநாத த்வயமாய், நாதாந்தமான 'வாக்பவசத்தி ஆகும். அது ஞானசித்தியில்,

नादबिन्दुविभेदोक्तं षट्तत्त्वं तत्प्रकाशितम् ।
अकारोकारमकाराश्च बिन्दुनादस्तदन्तकम् ॥
षट्कलाशक्तिमध्यस्थे वैखर्यादिसमुद्भवम् ।

என்றற்றொடக்கத்தாலும் முற்காட்டியவற்றானும்,

व्योमशक्तिः सुसूक्ष्मांशप्रकाशेषु प्रकाशितम् ।
व्योम वागीश्वरी शक्तिः पञ्चवाहक्रमादिकम् ॥

என வருமாற்றானுமுணர்க. இம்மூன்றும் ஒன்றில் ஒன்று தோன்றினமையாற் கூடிக்கொண்டு ஸமஷ்டிரூபமாய்க் குடிலையைக் குறித்து விகிருதியாயினு மற்ற வற்றைக் குறித்துப் பிரகிருதியாய்ச் சுத்த மாயா சுவரூபமாயிருக்கும். அது,

शिवेच्छया कुटिलोत्पन्नं नादतत्त्वं प्रधानकम् ।
नादमध्योदितो बिन्दुः शिवशक्त्यर्थनामकम् ॥

எனவும்,

षट्त्रिंशत्तत्त्वसंभिन्ना कुटिला शक्तिरुद्भवा ।
कुटिला कुण्डिली व्याप्ता कुण्डली प्रणवोदिता ॥
जाता कुण्डलिनी शक्तिर्मायाकर्मानुसारिणी ।
नादबिन्द्वादिकं कार्यं तस्या इति जगत्स्थितिः ॥

எனவும்,

नानावेदागमाद्यर्थं नानाशास्त्रार्थदर्शनम् ।
नानाशब्दप्रवाहार्थं बैन्दवः खल्विहोदितः ॥
बैन्दवं कुटिला व्याप्तं बिन्दुनादोदयोदितम् ।
बैन्दवं तत्त्वमध्यास्ते बिन्दुनादकलोदितम् ॥
बिन्दुनादकलामध्ये अकारादिसमुद्भवः ।
अकारोकारमकाराश्च बिन्दुनादत्रिपञ्चकम् ॥
कलाध्वा तन्मध्यमे भागे पञ्चाध्वा चैवमुद्भवम् ।
अकारे वैखरी जाता उकारे मध्यमोद्भवा ॥

मकारे पश्यती जाता बिन्दौ सूक्ष्मा तथोदिता ।
नादाज्जातातिसूक्ष्मा वाक् वाक् पंचमकलोदिता ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவற்றுள் குடிலை குண்டலி வைந்தவம் மூன்றும் கிரமத்திலே தோன்றிச் சத்தி சிவம் வைந்தவமெனப் பேர்பெற்றுஒன்ருே டொன்று வியாப்தமாய், சமட்டியாயிருந்தவாறும் அவற்றுள் வைந்தவம் பரநாதம் பரவிந்துவாயும் அபரநாதம் அபரவிந்துவாயும் நால்வகைப்பட வந்தவாறும் அந்த வைந்தவம் பிரணவ கலைவாக்குப் பேதங்களுக்குப் பஞ்ச சுரோதசாய் மூலகாரண மானவாறும் கண்டுகோள்க, இந்தக் குடிலை குண்டலி வைந்தவம் மூன்றும் சித்தாந்தத்திலே பரநாதம் பரவிந்து அபரவிந்து எனப் பெயர்பெற்று, கலக்கப் படாத பாகமான சுத்தமாயையிலே தோன்றினவாகக் கூறப்படும். அது சிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்தில்,

सादाख्यस्य हृदम्भोजपरमाकाशमध्यतः ।
परनादः समुद्भूतस्तुटिः कालो .... ते ॥
तुटिका ... ... क्तो नादद्बिन्दुः परो भवेत् ।
तत्कालेन तु संयुक्तो बिन्दुश्च परबिन्दुतः ॥
बिन्दोर्बीजसमुत्पत्तिस्तत्रापि च विशेषतः ।
बीजस्य बालभावे तु परा वाणी विजृम्भिता ॥
सा वै द्विगुणिताकारा .... पृथौचन .... ।
पश्यन्त्यभिज्ञा त्रिगुणा यौवनं मध्यमा भवेत् ॥
वैखरी रूपमापन्ना चैकमातासमन्विता ।
तदक्षरमिदं नाम कला दीर्घादी ... ता ॥
त्रिमूर्तिः प्लुतमित्युक्तं द्विमूर्त्या दीर्घमुच्यते ।

இவை முதலானவைகளாற் கண்டுகோள்க. இனி இந்தக் குடிலை முதல் மூன்றும் மேலுள்ளனவும் ஒடுங்குமாறு, ஞான சித்தியில்,

कुटिला कुण्डली बिन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदिता ।
चिच्छक्तिर्ज्ञानपरा चिच्छक्तिः कुण्डली परा ॥
तत्क्रियाशक्तिरूपत्वं चिदचिद्बैन्दवं तथा ।
इच्छाशक्तिर्बैन्दवं तच्चिदचिन्मिश्रकैरिति ॥

इच्छाज्ञानक्रियाशक्तेः सर्वत्र जगदुद्भवः ।
इच्छाज्ञानक्रियाशक्तिः पराशक्तिलयोदितम् ॥
पराऽपरा द्विधा शक्तिः शिवतेजोमयोदिता ।
शिवमत्यन्तसंभिन्नं जातनाशविनाशनम् ॥
अणौ महति तद्व्याप्तं सर्वात्मनां लयः प्रभुः ।
जगच्छक्तिमयं व्याप्तं जगच्छक्तिमयं शिवम् ॥
जगदुत्पद्यते शक्तेः शक्तिस्तु परमः शिवः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் முன்னர்த் தோற்றங் கூறியவாறே கண்டுகொள்க. இவ்வாறே "மாயையது விந்துவிறுற் குண்டலியி னுகும்" என்பதற்கேற்பப் பொருள்கொள்க. ஈண்டு விந்து என்றது விந்து சத்தியை. குண்டலியெனினும் குடிலை யெனினும் ஒக்கும்; காரிய காரணரூபமாய்த் தம்மில் வியாப்தமாயிருத் தலின். அது முற்கூறியவற்றுள்,

बिन्दुशक्त्योद्भवं माया मोहिनी मोहकारणम् ।

எனவும்,

क्षित्यादिकुटिलान्तं तु षट्त्रिंशत्तत्वरूपकम् ।
शिवेच्छया कुटिलोत्पन्नं नादतत्वं प्रधानकम् ॥

எனவும்,

'पृथ्व्यादि कुटिलान्तं तु तत्वं कुण्डलिनोदयम् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றாற் கண்டுகொள்க. ஈண்டு முதனூலின் உதாகரித்த வாறே பரையிற் ரோற்றம் பிறவும் நிராமயதேவர் நூலினுமுள்ளவாறு விரிவி னுண்டே யுணர்க. அது,

"குண்டலியின் கலைமூவே முள்ளே கொண்ட
கூர்தருமூ வேமுலகு குறியாற்கைக
... ... கிரண்டங்குலமளவில்
கோடியண்ட முடனளவில் புவனுதிகூரத்
தண்டலறு வாக்கைக் தைங்கலை தாரங்கட்குந்
தகுங் குடிலை வைந்தவமே சதாசிவாதி
பண்டையுரு வுடன்கருமம் பகர்மூவைந்து
... ... வே பரையெனுவும் பகருநூலே"

" குண்டலினி மூலமோடு மத்திமைசூக் குமமாய்க்
குறிபிறவு மாதார முதலாய்த் தோன்றி
எண்டருமைம் பூதவுட லுறுப்பு மாகி
யெழுவன்னங் கலைநூல்கள் யாவுஞ் செய்ய
விண்டமாயையும் படைத்துக் காமிய சத்திகளு
மிகுமாயை தனிலெழுந்த மாயேயமிதுவுங்
கண்டு திரோ தாதியுட னம்மலபா சங்கள்
கடஞுக வளித்துயிர்மூ வகைதானும் படைக்கும் "

ஈண்டுப் பிராசாதகலை இருபத் தோன்றென்றது.

शिवान्तान्तैकविंशच्च शिवान्तो विंशत्कला तथा ।

என்பதனுல் அறிக. " கருமம் பகர் மூவைந்து " என்பது தூல பஞ்சகிருத்தியம், சூக்கும பஞ்சகிருத்தியம், அநுக்கிரக பஞ்சகிருத்தியம் என்க, குண்டலினியில் ஆணவமலமான மூலங்தோன்றுமேன்பது சிருட்டி காலத்தில் ஆன்மாக்கள் தோன்றுமளவில் ஆணவ மலமும் வைந்தவத்திற் றேன்றி ஆன்மாக்களைப் பந்தித்தலின். அது ஞானசித்தியில்,

पृथिव्यादिशिवान्तानि षट्त्रिंशत्तत्वसाधनम् ।
तन्मध्ये बिन्दुतत्त्वार्थे त्रिकोणगुणसम्भवम् ॥
तदग्रोभयकोणैश्च विज्ञानादि त्रिसाधनाम् ।
बिन्दुर्भिद्यति नादेन तत्काले त्रीण्यणूद्भवम् ॥
अनादिकाले क्रियात्मानं कुटिला कुण्डलिनां स्थितम् ।
बिन्दुशक्तिविभेदांशे बैन्दवं भावमाचरेत् ॥
तत्काले मलसम्बन्धं तत्सृष्ट्यादि तथोदितम् ।
विज्ञानात्मा चतुर्थश्च प्रलयात्मा त्रिभेदकः ॥
सकलात्मा त्रिभेदश्च तस्मात्त्रेधा दशा विधाः ।

இவை முதலானவைகளால் உணர்க. இவ்வாறு அதிலேயே,

आणवं कुटिलाशक्तिमायातत्वमयोदितम् ।
आणवान्मायायोत्पन्नं तद्गुणं तु प्रकाशकम् ॥

எனவும் வரும். இப்படிச் சுத்தமாயையிற் றேன்றி யதனேடு வியாப்தமாயிருத்த லின்............யாணவமலம் ஆன்ம ஞானுதிகளைச் சுத்த தத்துவங்களால் வேறு வேருய்ப் பேதிப்பது. அது அதிலேயே,

अनाद्यं कुटिला व्याप्तं पाशः पंचमलोदितः ।
नादबिन्दुद्वये नाशे भवे ... ... पंचकम् ॥
शक्तिमध्यस्थ इच्छाज्ञानादिकोद्भवम् ? ।
आत्मना क्रियया बद्धं यत्तद्बिन्दुस्वरूपकम् ।
ज्ञानक्रियासमप्राप्तं सादाख्यं तत्त्वसम्भवम् ॥
ज्ञानन्यूनं क्रियाधिक्यं तत्वमीश्वरकारणम् ।
क्रियान्यूनाधिकं योगं रुद्रांशं शुद्धपंचकम् ॥
एवमात्मनि सम्भिन्नमाणवे ग्रन्थिरुद्भवः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. மாயை குடிலையிற்றோன்றினதாகவும் ஆணவம் மலத்திற்றோன்றினதாகவும் கூறுதலின் பிரகிருதி மாயையோடே கூடிக்கொண்டே தத்துவ தாத்துவிகங்களுக் கேதுவாமாறுபோல, மாயையும் அவ் விரண்டின் சமட்டியிலே தோன்றித் தத்துவ தாத்துவிகங்களுக்குக் காரணமாம் என்பது முன்னும் கூறினும். இவ்வாறு மூலமலம் சிவாதி பஞ்சகங்களோடே கூடியிருக்கிறதுபோல நாதபிந்து ரூபமான பைந்தவத்திலுஞ் சம்பந்தித்திருக்கும். அது

आणवान्तर्गतं तत्त्वं बिन्दुनादकलात्मकम् ।

என முன்னுதாகரித்தவாற்றானும் விளங்கும். இவ்வாறு சுத்த மாயையோடும் ஆணவம் அவிநாபாவமாயிருத்தலாற் சுத்த மாயா விவேகத்தால் ஆணவ பந்த நிவிர்த்தியுஞ் சித்தாந்தங் கூறும். அது.

बिन्दोर्विवेके सहसाच्छिद्यते मलकम्बुकम् ।
मायाविवेके तु यथा धर्माधर्मतुषक्षयः ॥
रुद्राणुरुक्तः प्रकृतेर्विवेके भार्गवागमे ।

என வரும். இனி, பஞ்ச வாக்கும் ஐம்பூதாதி காரியாதிகளினும் வர்ண மந்திராதி களினுங் காரணமென்றது,

निवृत्यादि पंचमांशे षडध्वोत्पत्तिसम्भवः ।

என வருமாதலின். அந்தக் கலை வடிவமாயிருத்தலானும் அகாராதி பஞ்ச வர்ணமான பிரணவ வடிவாயு மற்றுந் தன் சுவரூபமாயுமிருத்தலானும் என்க.

இவை மூன்றுங் கூறினும். இவை கூறவே மற்றச் சிவாதி ஐந்தும் கூறினவாறும். அது

"ஐயமுறு மனமில்லை யையந்தீர
அறிதருபுந் தியுமில்லை அகந்தையில்லை
மெய்யோன்று சிந்தனையாஞ் சித்தமில்லை
மிகுகுணதத் துவமில்லை விட்டவெல்லாம் வினவிற்
பொய்யினன வினினனவாம் புகலுங்காலம்
புகுநியதி கலைவித்தை யராகமோடு புருடன்
எய்துமிவை விடக்கனவாம் சுத்தவித்தையோடு
மீசுர சதாசிவமும் விந்துவோடு நாதம்

இன்னவை விட்டிட நனவிற் சுழுத்தியாகும்
இதனாலே யதுவுதவ வியக்தமகாமாயை
துன்னிருளா யருவாகி யுருவுமாகிச்
சொல்லவுறு தனுகரண புவனபோக
மன்னவையா யகிலமுந்தான் படைத்தளித்திட்
டவை மறையா வருளுமவர் வெவ்வேறுகப்
பன்னும்யோ னிகளுருவா யைந்து கருமந்தான்
பண்ணவிகாரம் விகாரம்வகை நடத்தும்

என மேல் வருமாற்றாற் காண்க. இவ்வாறு கூறும் நிராமய தேவர் என்னும் வேதாந்தகுரவர் மதம் பெரும்பான்மையுஞ் சித்தாந்தம் போல வரினும், சிவ வேதாந்த மேகான்மவாத பேதத்துப் பரிணும வாதமாகலிற் சித்தாந்தத்திற்குப் பூருவபக்ஷமான நிமித்த காரண பரிணும மதத்துள் அடங்குமென்க. என்வே இவ்வேதாந்த நூற்பிரணவமட்டினின்று குருதரிசனம் பண்ணுகிற தத்துவராயர் முதலியோர் மதமொன்று. அஃது அறுபத்தெட்டுத் தத்துவ பிரதிபாதகம். தூல முதற்பஞ்சப் பிரணவம் அட்டப் பிரணவம் ஷோடசப் பிரணவம் என்னும் பிரணவ பரியந்தம் விரித்துக் குரு தரிசனம் பண்ணுவிக்கிற நிராமய தேவர் முதலியோர் மதமொன்று. அது முப்பத்தாறு தத்துவப் பிரதிபாதகம் என விருவகைப்படும் என்க. பிறவும் உளவேற் காண்க.

73 * * *

"சித்தியல்பு சொலின்மாயா வாதங்கொண்ட
சீவனுடை சுரனன்றிச் சித்தாந்தத்து
வைத்தனமே லுளபிறவு மடங்கக் கொண்ட
வகை சிவத்தினெடு மூன்றுமுபாதி யாலிங்
குய்த்துணரிற் றெம்பதந்தான் றற்பதந்தா
னென்றுகு மசிபதந்தா னுணர்த்து மொன்றுய்ச்
சத்தியமா யஃதிந்த மூன்றின் மேலாய்ச்
சாதிபிண்டத் தாற்போல வேறு மூன்றுய்

என்பது முன்னர்ப் பரம சைதன்னியத்தின் சத்தி சடமுஞ் சித்துமாமென நிறுத்த வாறே சடதத்துவ சுவரூபங் கூறி இனிச் சித்தத்துவ சுவரூபங் கூறுதற்கு முதற் கண், அதன் பாகுபாடு கூறுகின்றது. முன்னர்,

कुटिला कुण्डली विन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदिता ।
चिच्छक्तिर्ज्ञानपराऽचिच्छक्तिः कुण्डलीपरा ॥
तत्क्रियाशक्तिरूपत्वं चिदचिद्बैन्दवं तथा ।
इच्छाशक्तिर्वैन्दवं तच्चिदचिद्भिर्मिश्रकैरिति ॥

என மூன்ருய்க் கூறியதை ஈண்டு இரண்டென்றதென்னெனின், இச்சா சத்தியில் உண்டான வைந்தவம் கிரியா சத்தியாலுண்டான குண்டலியிற் ரேன்றுதலின், அதனை அதற்குள்டக்கி யிரண்டென்றது. அது,

शिवशक्तिर्द्विधा तत्र शिवादन्या चिदात्मिका ।
जडात्मिका शिवादन्या जगत्कारणरूपिणी ॥

என்பதனுல் உணர்க. "ஈண்டுச் சித்து" என்றன, சோபாதிகமாயுள்ள சித்துத் தத்துவங்களே. அஃது ஒன்ருய்ச் சத்தியமாய் பரப்பிரம சுவரூபமான நிருபாதிக ரூபம் என்னும் பராத்பர சைதன்னியமே. 'சாதி பிண்டத்தாற் போல வேரு மூன்ரு' யென மேற்கூறுமாற்ருல் விளங்கும். அவற்றுள் மாயா வாதங் கொண்ட சீவேசுவர லக்ஷணமாவது பிரகடார்த்த விவரணத்தில்,

अनादिरनिर्वाच्या मूलप्रकृतिश्चिन्मात्रसम्बन्धिनी माया । तस्याश्चित्प्रतिबिम्बः ईश्वरः । तस्या एव परिच्छिन्नानन्तप्रदेशेषु आवरणमविद्या । अविद्याभिधानेषु चित्प्रतिबिम्बा जीवाः ।

எனவும், தத்துவ விவேகத்தில்,

मायाप्रतिबिम्ब ईश्वरः: अविद्याप्रतिबिम्बाः जीवाः ।

எனவும் சங்க்ஷேப சாரீரகத்தில்,

कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः ।

என்ற சுருதியை அநுசரித்து,

अविद्यायां चित्प्रतिबिम्ब ईश्वरः । अन्तः करणे चित्प्रतिबिम्बो जीवः । अन्तः करणावच्छिन्नं चैतन्यं जीवः तदनवच्छिन्न ईश्वरः ।

எனவும், மற்றும் சிலர்,

न प्रतिबिम्बो न वावच्छेद्यो जीवः यस्पै पराधेयत्ववत् । अपितु तस्य ब्रह्मण एव अविद्यया जीवभावः । व्याधकुलसंवर्धितराजकुमारस्येव व्याधत्वं तेन तस्यैवाविद्यया संसरति । स्वविद्यया विमुच्यते ।

என பிருகதாரணிய பாடியத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டிருப்பதனாலும்,

राजसूनोः स्मृतिप्राप्तौ व्याधभावो निवर्तते ।
यथैवमात्मनोऽज्ञस्य तत्त्वमस्यादिवाक्यतः ॥

என வார்த்திகத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதனாலும்,

एवं च स्वाविद्यया जीवभावमापन्नस्यैव ब्रह्मणः सर्वप्रपञ्चकल्पकत्वादीश्वरोऽपि सह सर्वज्ञत्वादिकारणत्वादिधर्मैः स्वप्नोपलब्धदेवतावज्जीवकल्पितः

என்றும் கூறுகின்றனர். அதிலும் சிலர் ஏகஜீவவாதிகள் வேறு சிலர் அநேக ஜீவவாதிகள் எனவரும் இலக்ஷண பேதம் பலவற்றுள்ளும் ஈண்டுச் சுத்த சைவத்தில் உட்கொண்டது; ஞானசித்தியில்

कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः ।

என்பதாகலின், அவ்வாறே,

कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः ।

எனச் சுருதியும் கூறுதலின், அந்த லக்ஷணயுக்த சீவேசுவரர்களையே ஈண்டு எடுத்ததென்பது தோன்ற "மாயாவாதங்கொண்ட சீவனோடீசுரன்" என்றது. "அன்றி" என்பது உம்மைப் பொருள்பட நின்றது. இனி, "சித்தாந்தத்து வைத்தன மேலுள பிறவு மடங்கக் கொண்டவகை சிவத்தினோடு மூன்றும்" என்பது. சீவ பேதங்களுள் (?) பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் என்னும் பேதங்களும் ஈசுவர பேதங்களுள் மகேசுவர சதாசிவ பிந்து நாத சத்தி சிவ தத்துவாதிபர்களும் அப்பால் பராசத்தி பரசிவ பராபரை என்னும் சிவபேதங்களும் அடங்கக்கொண்டவகை "சிவத்தினோடு" என்றது. "மூன்று" என்றது மாயாவாதத்தில் சைதந்நியங்கள் நால்வகையாயு மூவகையாயும் பிறவற்றானும் பலவாக விரித்தலின், அவையெல்லாம் அடங்குதற்கு. அவை வருமாறு,

यथा स्वतः शुभ्रः पटः धौतः । अन्नलिप्तो घट्टितः । मष्याकारयुक्तो लान्छितः । वर्णपरिपूरितो रञ्जितः । इत्यवस्था चतुष्टयमेकस्यैव चित्रपटस्य । तथा परमात्मा मायातत्कार्योपाधिरहितः । शुद्धमायोपहितः ईश्वरः । अपंचीकृतभूतकार्यसमष्टिसूक्ष्मशरीरोपहितो हिरण्यगर्भः । पंचीकृतभूतकार्यसमष्टिस्थूलशरीरोपहितो विराट्पुरुषः । इत्यवस्थाचतुष्टयमेकस्यैव परमात्मनः । अस्मिंश्चित्रपटस्थानीये परमात्मनि चित्रस्थानीयस्थावरजङ्गमात्मको निखिलः प्रपंचः । यथा चित्रार्पितमनुष्याणां, चित्राधारवस्त्रसदृशा वस्त्राभासा लिख्यन्ते तथा परमात्माध्यस्तदेहिनां अधिष्ठानचैतन्यसदृशाः चिदाभासाः कल्प्यन्ते । ते च जीवनामानः संसरन्तीति । अध्यात्मं तु विश्वतैजसप्राज्ञभेदेन त्रीणि रूपाणि । तत्र सुषुप्तौ विलीनेऽन्तःकरणे अज्ञानमात्रसाक्षी प्राज्ञ आनन्दमय इहोक्तः । स्वप्ने समष्टिसूक्ष्मशरीराभिमानी तैजसः । जागरे व्यष्टिस्थूलशरीराभिमानी विश्वः । तत्र माण्डूक्यश्रुतिः । अहमनुभवे प्रकाशमानस्यात्मनो विश्वतैजसप्राज्ञतुर्यावस्थाभेदरूपं पादचतुष्टयं सोऽयमात्मा चतुष्पात् इत्युपक्षिप्य पूर्वपूर्वपादप्रविलापनेन निष्प्रपंचब्रह्मात्मक तुरीयपादप्रत्तिपत्तिसौकर्याय स्थूलसूक्ष्मसूक्ष्मतरोपाधीन् विराडादीन् विश्वादिष्वन्तर्भाव्य जागरितस्थानो बहिः प्राज्ञः इत्यादिना विश्वादिपदानि न्यरूपयत् । अतः प्राज्ञशब्दे आनन्दमयेऽव्याकृतस्येश्वरस्यान्तर्भावं विवक्षितत्वात्तत्र सर्वेश्वरत्वादितद्धर्मवचनमिति । इत्थमेव भगवत्पादै गौडपादीयविवरणे व्याख्यातम् ।

दृग्दृश्यविवेके तु चित्रदीपव्युत्पादितं कूटस्थं जीवकोटौ अन्तर्भाव्य चित्रत्रैविध्यप्रक्रियैवावलम्बिता इति विशेषः । तत्र मुक्त जलाशयतरङ्गबुद्बुदन्यायेन उपर्युपरि कल्पनाज्जीवस्त्रिविधः पारमार्थिको व्यावहारिकः प्रातिभासिकश्चेति । तत्रावच्छिन्नः पारमार्थिकः जीवः तदवच्छेदकस्य कल्पितत्वेन ब्रह्मणोऽभिन्नत्वात् । तमावृत्य स्थितया मायया कल्पितेऽन्तःकरणे चिदाभासोऽन्तः करणतादात्मम्यापत्या अहमित्यभिमन्यमानो व्यावहारिकः । तस्य मायिकत्वेऽपि यावद्व्यवहारमनुवृत्तेः । स्वप्ने तमप्यावृत्य स्थितया मायावस्थाभेदरूपया निद्रया कल्पिते स्वप्नदेहादौ अहमित्यभिमानी प्रातिभासिकः । स्वप्नप्रपञ्चेन सह तद्दृष्टस्य जीवस्यापि प्रबोधे निवृत्तेरिति । क्वचिच्चैतन्यं सप्तधा भिद्यते इत्युच्यते ।

शुद्धमीश्वरचैतन्यं जीवचैतन्यमेव च ।
प्रमाता च प्रमाणं च प्रमेयं च फलं तथा ॥

सप्तधा भिद्यते चैवं चैतन्यं व्यावहारिके ।
मायोपाधिविनिर्मुक्तं शुद्धमित्यभिधीयते ॥
मायासम्बन्धकांशोऽयं जीवो विद्यावशस्तथा ।
अन्तः करणसम्बन्धः प्रमातेत्यभिधीयते ॥
तदा तद्वृत्तिसम्बन्धः प्रमाणमिति कथ्यते ।
विषयागतचैतन्यं प्रमेयमिति कथ्यते ।
इष्टारिष्टफलावाप्तौ फलचैतन्यमुच्यते । इति

இவை அனைத்தும் பிரகிருதி பந்தத்தளவினின்ற உபாதி பேதங்களாற் பேதமாம். அன்றியும் அதன்மேல் வித்தியா தத்துவ சிவதத்துவ மற்றும் வியாபகமாகக் கூறினமையின் அந்த உபாதி பேதங்களும் அடங்கக்கூறியது, "சிவத்திளுேடு மூன்ரு முபாதியால்" என்றது. இவை,

कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः ।

என்றது கொண்டு போதுப்பட அடங்குமெனினுமாம். காரியப் பிரமேயங்களுட் சிவருபாதிகளும் அடங்கக்கூறும் தசாவத்தையின் விரிவு தோன்றச் சிவத்திளுேடு...........தைக் கூறிய தெனினுமாம். இம் மூன்றும் மூன்று பதங்களை உணர்த்தும். மேல் "தோம்பதந்தான் றற்பதந்தான் அசிபதந்தான்" என்பது. அது ஞானசித்தியில்,

त्वं पदमात्मरूपं तु तत्पदं परमात्मनः । असिपदं तयोरैक्यमेवं तत्त्वमसिक्रमः ॥
असिपदं शिवरूपं द्वयोरैक्यं प्रकाशितम् ।

எனவரும். இவற்றின்மேற் குரு சுவருபம் என்பதற்கு வந்தது ஒன்றும்ச் சத்தியமாய் என்றற் றெடுக்கத்தது. அது திருமந்திரத்தில்,

" இடனெரு மூன்றி லிசைந்த வோருவன்
கடனுறு மவ்வுறு வேறெனக்காணுந்
திடமது போலச் சிவபர சீவ
னுடனுறு பேதமு மோன்றேன லாமே " (2406)

எனவரும். இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

जीवावस्था परावस्था शिवावस्थानसान्तकम् ।
नवतत्वं नवावस्था नवावस्थान्तमः शिवः ॥

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ।
परबिन्दुः परो नादः पराशक्तिः परः शिवः ॥
नवतत्वलयस्थाने नृत्तानन्दमयो गुरुः ।
नृत्तानन्दपरा विद्या नृत्तानां वागगोचरम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. பிறவும் விரித்துக் கோள்க.

74 * * *

"தேகமோடிந்திரியம்" என்பது காரியோபாதியும் காரணோபாதியுமாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுக் காரியோபாதி ஏழும் வருமாறு:- திருமந்திரத்தில்,

"உடலிந் தியமன மோண்புத்தி சித்தம்
அடலோன் றகந்தை யறியாமை மன்னிக்
கேடுமவ் வுயிர்மயன் மேலுங் கிளைத்தால்
அடைவது தானேழ் நரகத்து ளாமே". (2194)

என்பதனுல் அறிக. இனி "உயிர்தவிர்த்துச் சங்காதம்" என்பதற்கு வருமாறு: தத்துவாமிருதத்தில்,

"முந்துறக் கேட்ட நீயாம் பதத்தினில் முக்கியந்தான்
நந்திடு முடல மாதி நானெனத் தோன்றி மெய்போல்
வந்திடு மயக்க மாய வுடலோடிந் தியம னந்தான்
புந்திநற் பிராணங் காரம் புகலுசங் காத மேழாம்".

எனவரும். சங்காதமாவது முன்னர்த் தனித்தனி நின்ற ஆறும் பின்னரொன்ருய்க் கூடும் கூட்டம். இதுதான் ஆன்மா என்பவன் பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன். இவனைத்தான் ஆலய விஞ்ஞானவாதி என்பர். அது,

"ஒருவனேன் ருேதப் பட்டான உருவாதி ஐந்துங் கூடி
வருவன் என்றுரைத்தல் மற்றத் தோகை யுண்மை வழக்கத்தாகும்"

என்னும் அவன் மத வசனத்தால் உணர்க. அங்ஙனம் வாக்கிய விருத்தியிலும்,

एवमिन्द्रियदङ्नाहमिन्द्रियाणीति निश्चिनु ।
मनो बुद्धिस्तथा प्राणो नाहमित्यवधारय ॥
संघातोऽपि तथा नाहमिति दृश्यं विलक्षणम् ।

எனவரும். ஈண்டுப் பிராணனையும் கூறி அதனோடே தேகாதிகளையும் கூட்டி எண்ணியதூஉங் கண்டுகோள்க. ஈண்டுக் கூறும் ஏழுபாதிகட்குமுள்ள தத்துவங்கள் தேகத்தினின்ற மாத்திரையைஞ்சு பூதமஞ்சு இந்திரியங்களுள் ஞானேந்திரியமஞ்சு கன்மேந்திரியமஞ்சு அந்தக்கரணம் நான்கும் பிராணவாயு ஒன்றுமாக இருபத்தஞ்சு தத்துவங்களாம். இவற்றின் மேலாய் நிற்கும் புருடதத்துவம். இப் புருடன் சகலனுகலின் அவித்தையுங் கன்மமுங் கூடி நின்றபோது பிரளயாகலன் என்றும், அவித்தை மாத்திரம் கூடிநின்றபோது விஞ்ஞானகலனென்றும் பெயர்பெறுவன். அதனால் வித்தியா தத்துவஞ் சிவதத்துவங்களையும் மாயையுள் அடக்கிப் பிறிதோராற்றல் "கர்த்தா மேவுபாதி யேழென்பார்" நிராமயதேவர். அது,

"இந்திய மெல்லாந் தேக மெழுமன மிதனிற் புத்தி
புந்தியிற் பிராணன் மேலாம் போற்றிய பிராணன் தன்னில்
வந்தசங் காத மாயை மேலதாம் வகுத்த வேழும்
முந்திய வான்மோ பாதி யேழதா மொழியுங் காலே"

எனவரும். "பரமமாங் காரணத்தோடியையின்" என்றற் றொடக்கத்தது காரண வுபாதியிவை யென்கின்றது. அது பரிபூரண சித்தியில்,

"அதுவெனும் பதத்தின் முக்ய மாவகா ரணவு பாதி
யெதுதுவம் பதத்தி னீச னிலங்குகா ரணன்வீ யாபி
யதுமுழு தினையுந் தானே படைத்துக்காத் தழிப்ப தாகும்
விதமிவை யேழொன் றுக விளம்புவ ருளம்போ யற்றோர்".

என வரும்.

75 * * *

"உலகமெலாம்" என்பது சிவோபாற் குருசுவரூபமுமாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுக் கூறிய சிவோபாதி மூன்றென்றதன்றிச் சிவோபாதி யேழும் பரோபாதி யேழுமானூற் போல அந்தச் சிவோபாதியு மேழென் வருதலுமுள வென்க. அது திருமந்திரத்தில்,

"சீவ பரனுடன் றெம்பதந் தற்பத
மூவை யசிபத மூவேழு பாதியோ
டாவயி னச்சொரு பாந்தத் தடங்கவே
யோவையி னேடுத னுண்மைச் சமாதியே".

என வரும். இந்தச் சிவோபாதியான்மா பரசிவபேத சைதன்னியத்தி னயிக்கங் கூறுதலிற் பூருவோபாதி யநுசந்தானத்தோடும் வரும்வை புருஷதத்துவம்.

आत्मा कालपरं पर व्योम परावस्था विश्वग्रासं उपशान्तकम् ।

எனவரும், இவ்வாறு ஞானசித்தியில்,

एकैकविषयग्राह्यावस्थः पुरुषतत्वकः ।
त्रिखण्ड जीवब्रह्मार्थमेकीभावस्थितः .... ॥
.... संशयतः प्राज्ञा तदात्मा परसंस्थितः ।
तत्कालपरनामानि तत्तत्त्वस्य कारणम् ? ॥
तत्प्रज्ञाभावसंसिद्धं शुद्धकेवलसंस्थितम् ।
परमे व्योम्नि सिद्ध्यर्थं जीवन्मुक्तिप्रकाशकम् ॥
तत्प्रकारस्वचैतन्यं परमात्मन्यवस्थितम् ॥
परावस्थाप्रकाशस्तु अवस्थातीतगोचरम् ।
आकाशशरीरं ब्रह्म तुर्यातीतं परं शिवम् ।
अणुर्महत्त्वं तद्व्याप्तं जीवात्मपरयोदितम् ॥
एतदर्थं तदर्थं च तत्परं परमं पदम् ।
विश्वग्रासपरं गुह्यं सर्वात्माशिवमुद्भवम् ॥
तत्सर्वं व्याप्तिसंयुक्तं तच्छून्यं व्याप्तिसम्भवम् ।
तच्छिवावस्थितं शान्तं शान्त्यतीतं परात्परम् ॥
...... ज्ञप्तितः प्राप्तं परजीवैक्यसाधनम् ।
आत्मा परशिवश्चैते त्रिपदार्थास्त्रिचेतनाः ॥

என வருமாற்றுள் உணர்க. இனி இவ்வாறாக "நிகழுமுபாதி" யென்றதோடக் கத்தது...........லக்ஷணங் கூறியது. அது திருமந்திரத்தில்,

"சத்தி சிவன்பர ஞானமுஞ் சாற்றுங்கால்
உய்த்த வானந்தஞ் சிவமுய ராநந்தம்
வைத்த சொரூபத்த சத்தி வருகுரு
வுய்த்த வுடலிவை யுற்பலம் போலுமே". (2828)

"... ... னின்றதத்துவங்
தந்திடுந் தேவா சன.........வீடஞ்சத்தியாதி
வங் ... ... போலென
நந்தியெமக்கு நடுவுரைத் தானே".

"உற்பல மாமணம் சீர்நிற மூன்று
முற்பல மாயை (வை) ... ...
... ... சத்தியாதியிற்
சொற்பர மாமிவை தோல்லுடலாமே".

"உருவிற் பலநிற மோண்மணஞ் சோபை
தர நிற்ப போலுயிர் தற்பரந் தன்னின்
மருவச் சிவமெனு மாமுப் பதத்தின்
சோரூபத்தன் சத்தியாதி தோன்றநின் றுனே". (2829)

"சொரூப முருவங் குணந்தோல் விபூதி
யரியள வுற்பலத் தாமாறு போல
மருவிய சத்தியாதி நான்கு மதித்த
சொரூபத் திருநந்தி சொல்லிறந் தானே'. (2849)

"சத்திய ஞானமே ஞான மணந்தான்
மெய்த்தகு ஞேய மிகுபுறவா நந்தம்
முற்றிய ஞாதுரு மூன்றினுந் தோன்றுன்
சுத்த குரவன் சோரூபத் துளானே".

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. இனி ஆறு குறியாவது.

त्रिकालाबाध्यसत्वं अपरिमितार्थाश्रयित्वम् विभुत्वम् अद्वितीयत्वम् नित्यनवीनत्वं नित्यनिपुणत्वम् ।

என்னுமிவை. எட்டியல்பாவது 1 கேள்வியிறந்தது, 2 காலமிறந்தது, 3 தெரிசன மிறந்தது, 4 வீரமிறந்தது, 5 எல்லையிலாநந்தம், 6 எல்லையில் ஞானம், 7 தேசமிறந்தது, 8 திசையிறந்தது எனுமிவை. அது தத்துவாமிருதத்தில்,

"வடிவி னுண்மையு மாப்பொரு ளுடைமையு மலர்வு
முடியு மாமிரு மையுமுற மொழிதரு விரகும்
படியி லாதெழு படிமையும் புதுமையு மாத
லுடைய வாகிய வுயர்குறி யாறவை யுடைத்தாய்"

'இறந்த கேள்வியா யிறந்தநாட் டெரிசன மதுவா
யிறந்த வீரமா யெல்லையி லானந்த ஞானஞ்
சிறந்த காலதே சந்திசை யிறந்திடத் திகழ்ந்து
நிறைந்த வெட்டியல் புடைத்துநீள் வாக்கிய மினுங்கேள்"

எனவரும்,

இது "பேறற்கரும் அம் மூன்றுபாதிகளும் நீங்க" என்பது முத்தியினிகழுந் தேசாவத்தையுமாமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு. ஞானசித்தியில்,

आत्मजाग्रं परजाग्रं शिवजाग्रं त्रिजाग्रकम् ।
आत्मस्वप्नं परस्वप्नं शिवस्वप्नं त्रिस्वप्नकम् ॥
आत्मसुप्तिः परसुप्तिः शिवसुप्तिस्त्रिसुप्तिकम् ।
आत्मतुर्यं परतुर्यं शिवतुर्यं त्रितुर्यकम् ॥
एवं द्वादशधा भिन्नं दशावस्थाः प्रकल्पिताः ।

எனவும்,

जाग्रजाग्रं जाग्रस्वप्नं जाग्रत्सुषुप्तिस्तृतीयकम् ।
जाग्रतुर्यं चतुर्थं च तत्कालपरपञ्चमम् ॥
परंव्योम तु षष्ठं तु परावस्था तु सप्तमम् ।
विश्वग्रासाष्टमं चैव उपशान्तो नवस्तथा ॥
शिवभ्रष्टा दशं चैव इत्यावस्था दशेरिताः ।

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க.

77 * * *

"சுழுத்தியந்தம்" என்பது முற்கூறிய பத்தவத்தைகளுள் அந்தமான அவத்தை சொரூபாவத்தைக்கு ஆதியாகலின் அபிமான தேவதையின்மையின் மற்றையோன்பது அவத்தைகட்கு மபிமானிக ளிவர்களென்கிறது. அது வருமாறு திருமந்திரத்தில்,

"தொம்பதத்தே விச்சுவன் றைசதன் பிராஞ்ஞ
னற்பத விராட்டி ரண்ணிய கருப்பனவ் வியாகிருதன்
சொற்சத மூற்றிற் சொலிதன் பிரசாபத்தியன்
னற்சிவோப சாந்தனும் அபிமானியே" (2537)

என வரும். ஈண்டு "தொற்பதம்" என்று பாடமாயின் மகாரம் றகாரமாகத் திரியு மிலக்கணமின்மையின் வழுவாம். மூன்றுமெழுத்தொன்றே தொடையாய்க் கூறுதலிற்றொடைவழுவின்று. முழுதும் வடமொழிப் பதமாய்ப் புணர்த்தது பன்னிரண்டெழுத்தினடங்க. அன்றி "மனம் விரிந்து குவிந்துரை மாண்டிட முத்தியே" என்றாற் போலவுமோரோவழிக் கூறுதலிற் றமிழ்ப்படுத்திக் கூறும்வழி விரியினும்

வழுவின்று. ஈண்டுக் கூறும் சுத்தாவத்தைகளுள், சீவசாக்கிரம் சீவ சொப்பனம் சீவசுழுத்தி என்னு மூன்றிற்கும் முறை விசுவன் தைஜஸன் பிராஞ்ஞன் எனவும், பரசாக்கிரம் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தி யென்னு மூன்றிற்கும் விராட்புருஷன் இரண்ணியகருப்பன், அவ்வியாகிருதன் எனவும் வந்தன. மாயாவாதத்தில் கூறுமாறு:– அது வேதாந்தப் பிரகரணத்தில்,

अध्यात्मरूपं तु विश्वतैजसप्राज्ञभेदेन त्रीणि रूपाणि । तत्र सुषुप्तौ विलीनोऽन्तः करणेऽज्ञान-मात्रसाक्षी प्राज्ञः । स चायं आनन्दमयः । स्वप्ने व्यष्टिसूक्ष्मशरीराभिमानी तैजसः । जागरे व्यक्तिस्थूलशरीराभिःमानी विश्वः

எனவும்,

कार्यसमष्टिस्थूलशरीरोपहितो विराट्पुरुषः । अपञ्चीकृतभूतकार्यसमष्टिसूक्ष्मशरीरोपहितो हिरण्यगर्भः मायोपहित ईश्वरः । स चायमव्याकृत इति

இவ்வாறு வரும் ஆதி பௌதிக வீசுரபேத மூன்றும் அத்தியான்ம பேதமான சீவபேதத்துளடங்குமாறும் முற்கூறினும். இனிச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தி மூன்றிற்கும் "சிற்சொலிதன் பிரசாபத்தியன், பொற்புவி சாந்தன் என்னும் சிவோபசாந்தன்" என்னு மூன்றுஞ் சித்தாந்தப் பிரமேயமடங்கக் கொண்ட சுத்த சைவ வேதாந்த வழக்கம் என்க. துரியங்களுட் சீவதுரியம்.... சாக்கிர மாயும் பரதுரியம் சிவசாக்கிரமாயும் சிவதுரியம் சொருபத்திற்கடியாகலானும் அபிமானிகள் வேறு கூறப்பட்டார்கள் என்க. பிறவும் விரித்துக் கொள்க.

78 * * *

"இனி அவற்றின் மேலாக வியம்புகின்ற விவையொன்பானவததைகளின்" என்பது. ஐவகைப் பிரணவங்களுள் முற்கூறிய தூல பிரணவ மென்னும் வாக்கிய பிரணவாவத்தையபிமானிகள் மகா சத்த பூருவமாக, சூக்கும பிரணவத்தின் அவத்தாபிமானிகளாக வருவரென்றும் மற்ற மூன்று பிரணவாவத்தைகட்கு மபிமானி..................என்று பெயர் பெறுவர் என்றும் கூறுகின்றது. ஐவகைப் பிரணவமாவது [1] தூலப்பிரணவம், [2] சூக்குமப் பிரணவம், [3] அதி சூக்குமப் பிரணவம், [4] மகாசூக்குமப்பிரணவம் [5] ஆனந்தப்பிரணவம் என்னுமிவை, அது வருமாறு திருமந்திரத்தில்

"தூலப் பிரணவஞ் சூக்குமப் பிரணவம்
மேலதி சூக்குமம் மாசூக்குமமே
ஆலிய வானந்தத் தாரமைந்தாமே
தூலம் கண்டார் சுகானந்த சித்தரே"

எனவரும். ஈண்டுச் சச்சிதானந்த சொரூபமான பரப்பிரமத்தைப் பிரணவ மென்றது; சப்தப்பிரமரூபமான பிரணவத்துக்கு வாச்சியமதுவேயாகலின். வாசகத்தின் பெயர் வாச்சியத்திற்கிட்டது அந்தப் பிரமத்தை அடைதற்கேது வாகலின். அன்றிப் பிரணவமென்பது பிரமத்தின் பெயர்; அதை யுணர்த்துதலின் ஓங்காரத்திற்குப் பிரணவமென்று பெயரேனினுமாம். அது சூத சங்கிதையில்,

परापरविभागेन प्रणवस्तु द्विधा मतः ।
परस्तु प्रणवः साक्षात्सच्चिदानन्दलक्षणः ॥
प्रकर्षेण नवं यस्मात्परब्रह्म स्वभावतः ।
अपरः प्रणवः साक्षाच्छब्दरूपः सुनिर्मलः ॥
प्रकर्षेण नवत्वस्य हेतुत्वात्प्रणवः स्मृतः ।
परमप्रणवप्राप्तिहेतुत्वात्प्रणवो यथा ॥

எனவரும். ஈண்டு **प्रकर्षेण नवम्** என்றது வேறு காரணம் வேண்டாது தானே விளங்குவதாம் என்க. ஈண்டு "இனி இவற்றின் மேலாக" வென்றது தூலப் பிரணவமான வாக்கியப்பிரணவாவத்தையபிமானிகளின் மேலென்க. "இவற்றின்" என்றது அபிமானி தேவதைகளை. மேலாக வியம்புகின்ற விவை யோன்பான் அவைத்தைகளின் அபிமானிகளும் அவ்வாருகப் பன்னவரும் என்று கூட்டுக. "அவ்வாருக" என்பது முன்னர்ப் "பத்தாலு நான்கு துரியத்து முன்போ லோன்பானுரைக்கும் அபிமானிகளும்" என்பதனல் விளங்கும். மீளவுமவ்வாறு கூறிற்றூலப் பிரணவ சூக்குமப் பிரணவாவத்தாபிமானி தேவதைகட்குப் பேத மில்லை எனவருமென்பதை நீக்குதற்கு விசேடணங் கூட்டியுதாகரிக்கின்றது மகா விசுவன் மகாதைஜஸன் என்ருற்போற் "பகர் பெயரால் வருவர்" என்றது மற்றவையுமதுபோல வருமாறு :- மகாபிராஞ்ஞன் மகா விராட்புருடன் மகா விரண்ணியகருப்பன் மகா அவ்வியாகிருதன் மகா சிற்சோலிதன் மகாப்பிராசா பத்தியன் மகாபோற்புவிசாந்தன் (திருமந்திரம் 2537) எனவுரைத்துக்கோள்க. இவ்வாறு தூலப்பிரணவஞ்சூக்குமப்பிரணவமிரண்டும் போக மற்ற அதிசூக்குமப் பிரணவம் மகாசூக்குமப் பிர்ணவம் ஆனந்தப் பிரணவ மூன்றிற்கும் அவத்தையபி மானிகளா ன தே வதை கூறுமிடத்து அதிசூக்கும விசுவன், மகா சூக்குமவிசுவன், ஆனந்த விசுவன்; அதிசூக்கும தைசதன், மகா சூக்கும தைசதன், ஆனந்த தைசதன் என்ருற்போல மற்ற பிராஞ்சன் விராட்புருடன் இரணியகருப்பன் அவ் வியாகிருதன் சிற்சோலிதன் பிராசாபத்தியன் போற்புவி சாந்தனுக்குங் கூறிக் கோள்க வென்பது தோன்ற "மற்றவற்றினுக்கு மநுபவத்தின் பேதமாயுபாதி என்றே யறையுமபிமானிகளுந்தாரப் பெயர் பெறுவர்" என்றது. ஆண்டுக்காரிய காரண வுபாதிகளின்ருயினும் அநுபவ பேதங்களுமுபாதியாக எல்லாவற்றிற்கு

அபிமானிகள் உண்டடென்பதற்கு இவ்வாறு கூறுமவத்தாபிமானி தேவதைகளெல்லாம் சீவான்மாவின் வடிவாயே யிருப்பர்; சீவனே பரமும் சிவமும் குருசொரூபமும் மேற் பிரணவபேதாவத்தா சைதன்னியமுமாகலின். அது ஞானசித்தியில்,

कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः ।
कार्यकारणतां हित्वा पू बोधो ... ते ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. அன்றி, சிவசைதன்னியத்திற்குப் பரிணமம் கூறும் பக்கத்திலும்,

परात्परतरं ज्ञेयं गुरुरूपं प्रकाशकम् ॥
गुरूत्पन्नं शिवं साक्षाच्छिवोत्पन्नं ब्रह्म व्योमकम् ॥
व्योमोत्पत्तिः परमात्मा परमोत्पत्तिरात्मनः ।
आत्मनोत्पत्तिरव्यक्तमव्यक्ताज्जायते महान् ॥
महतोत्पत्तिरहङ्कारः अहङ्कारे गुणत्रयम् ।
गुणत्रये क्रियामूर्तिर्मूर्त्यर्धे तु जगत्त्रयम् ॥
जगन्मध्ये सर्वयोनिर्योनिमध्ये चराचरम् ।

எனவரும் ஞானசித்தி வசனத்தாலுஞ் சீவன் பரமாயும் சிவமாயும் குருசுவருபமாயுமுள்ளவன் என்க. ஈண்டு, " பிரம வியோமகம் " என்றது பராசத்தியை. அதிலே பரனுகிற ஈசுவரனுக்குற்பத்தியும் அந்த ஈசுவரனிலே சீவனுக்கு உற்பத்தியும் கூறுதலின். இந்தச் சத்தி சிவோபாதி பேதத்தில் உபசாந்தமேன வருமாற்ருனுமாம். அன்றி,

कुटिला कुण्डली विन्दुरिच्छाज्ञानक्रियोदिता ॥
चिच्छक्तिर्ज्ञानपराऽचिच्छिक्तिः कुण्डली परा ॥
तत्क्रियाशक्तिरूपत्वं चिदचिद्बैन्दवं तथा ।
इच्छाशक्तिबैन्दवं तच्चिदचिन्मिश्रकैरिति ॥

எனவும்,

बिन्दुर्भिद्यति नादेन तत्काले त्रीण्यणूद्भवम् ।
अनादिकाले त्रिधात्मानं शक्तिभेदोदयं भवेत् ॥
अनादिकाले क्रियात्मानं कुटिला कुण्डलिनां स्थितम् ॥

எனவும் முன் உதாகரித்த ஞானசித்தி ஆகமத்தாற் சத்தி பரிணாம வாதமெனினு மூலகாரண விசாரத்தாற் சிவ பரிணாமவாதமாய் முடிதலினுனுஞ் சீவனே பரமுஞ் சிவமும் குருசுவரூபமுமாம் என்க. ஈண்டுச் சத்தி என்றது कुण्डलिनां स्थितम् என்ற குண்டலி சத்தி எனினுமாம்; அதுவும் சிவ சைதன்னிய சத்தியிலுண்டான மையான். இவற்றுள்,

आत्मनोत्पत्तिरव्यक्तमव्यक्ताज्जायते महान् ।

என வந்தது.

अष्टाविंश...तत्व वादवेदान्तपक्षकम् ।
अनादिकाले क्रियात्मनं कुटिला कुण्डलिनां स्थितम् ॥
बिन्दुशक्तिबिभेदांशे बैन्दवं भावमाचरेत् ।
तत्काले मलसम्वन्धं तत्सृष्ट्यादि तथोदितम् ॥

என வந்தது, முப்பத்தாறு தத்துவமெனக்கூறும் வேதாந்த பக்கமென்க. சைதன்னியஞ் சத்தி பரிணாமமாயினுஞ் சொருபத்தை அடைதலே முடிவாகலின் மாயா வாதத்தில் பிரம உபாதானவாதம் போலவும் சித்தாந்தத்தி னிமித்த காரண பரிணாம வாதம் போலவும்.......................சிவ சைதன்னிய பரிணாமம் ஈசுவரனேன்க. இவ்வாறு தூலப் பிரணவ தேவதை போல மகாசத்தங் கூட்டிச் சூக்குமப் பிரணவ அவத்தா தேவதைகளைக் கூறலாமென்பதற்கு மற்றப் பிரணவா.....................................அந்தப் பிரணவப்பெயர் பெறுவர் என்பதும்,

"முன்சொன்ன வொன்பானின் முன்னூறு தத்துவந்
தன்சொல்லி லெண்ணத் தகுமொன்பான் வேறுள
பின்சொல்ல லாகிய வீரொன்பான பேர்இட்டுத்
தன்செய்தி யாண்டவன் றன்சிறந் தானே. (2540)

என்னும் திருமந்திரத்தான் உணர்க. ஈண்டு முன்னர்ப் பிரணவபேத மிரண்டிற்கும் பதினெட்டுப் போக, நின்ற மூவகைப் பிரணவ பேதத்திற்குமபிமானிகளைத் "தன் செய்தியாண்டவன்றன் சிறந்தானே" என்றது. பிறவும் விரித்துணர்க.

"இத்திறத்தி"னேன்பது முற்கூறிய பஞ்சப்பிரணவாவத்தை யனைத்தும் பத்து முத்திபேதமாயடங்கும் என்கின்றது. அவையாமாறு [1] சீவ துரியமென்னும் சீவன்முத்தியும், [2] பரதுரியமென்னும் பரமுத்தியும், [3] சிவதுரியமென்னும் சிவ முத்தியும், [4] நீலோற்பல வாக்கியசித்தி என்னுஞ் சொரூப முத்தியுமாக நான்கு முத்தியுந் தூலப் பிரணவமான மகா வாக்கிய பிரணவாவஸ்தா பேதமாய் அடங்கும். "இவற்றின் மேலா மூவகையா முத்தி" என்பது சூக்குமப் பிரணவா வத்தாபேதமாம். அவை முற்கூறிய வாக்கியப் பிரணவத்தின் முடிவினீலோற் பலவாக்கிய சித்தியான சொரூபமுத்தி காரணமாக அதனையடியாய்க்கொண்டு நிகழு மூவகைத் துரியமாம். இந்தச் சொரூப முத்திக்குச் சுவசொரூப முத்தி என்றும் பேயர். அதனுல் அஃதடியாய்ப் பிறந்த மூன்றிற்கும் சுவசொரூப சூக்கு மம், சுவ சொரூபாதி சூக்குமம், சுவசொரூப மகா சூக்குமம் என்னும் பெயராம். இந்த மூவகைத் துரியமும் நிகழுமிடம் சூக்குமப் பிரணவமாம். அதுவே தாரப் பிரணவமேன்றுமாம். ஆகவே மூவகை முத்திகளும் சூக்குமப் பிரணவாவத்தா பேதமாய் அடங்கும். இனி மருவு முத்கிராந்த முத்தியாவது. அதி சூக்குமப் பிரணவமுத்தி; அஃதாவது சூக்குமப் பிரணவ பேதமான மகா சூக்கும முத்தியடி யாகப் பிறந்த மோனமுத்தியாம். இதற்கு மோனப் பிரணவமென்றும் சாம்பவி துரியம் கேசதுரியம் ஞானதுரியம் என்றும் பேயர். துரியமெனினும் முத்தியெனினு மோக்கும். நடன முத்தியாவது மகாசூக்குமப்பிரணவதுரியம். மெய்த்த சுகாநந்த முத்தியாவது ஆனந்தப் பிரவண துரியம். இவ்வாறுவரும் பஞ்சப்பிரணவாவத்தை களேல்லாம் ஒரு பிரணவமாய் முடிந்த துரியம். மற்றும் மேல்வரும் பிரணவத்திற் கடியாயிருக்குஞ் சீவ துரியம் பர சாக்கிரத்திற் கடியாயும், பர துரியஞ் சிவ சாக்கிரத்திற்கடியாயும் மேன்மேற்.................. இவ்வாறு பத்து முத்தியாமேன்பது;

"சீவன்முத்தி பரமுத்தி சிவமுத்தி சொரூபமுத் திகளாகின்ற
மூவகையாமுத்தி முத் கிராந்தமுத்தி நடனமுத்தி முழுதுங் காட்டிட்டு
ஓவிலா நந்தமுத்தி யுரைத்திடவேன் போலுருக்கொண் டுலகில்வந்த
தேவனையா வடுதுறையிற் சதாசிவதே சிகன்பாதம் சிந்தைசெய்வாம்."

என வரும் குருத்துதியால் அறிக. இனி "யத்தனையு முக்கலையாவற்றின்" மேலுமாம் .... யாம் "ஆணவத்தின் பேதமென்ப" ரேன்றது பிராசாத கலா பேதங் கூறும் வழி,

अकारश्च उकारश्च मकारो विन्दुरेव च ।
अर्धचन्द्रनिरोधी च नादो नादान्त एव च ।
शक्तिश्च व्यापिनी चैव व्योमरूपा तथैव च ।
अनन्ता च तथानाथा नाश्रिता समना तथा ॥

उन्मना च तदन्तश्च पराशक्तिः परान्तकम्।
परशिवस्तदन्तश्च शाम्भवं गुरुपादुका ॥
शिवः शाम्भव इति ज्ञेयो द्वाविंशद्भेद उच्यते ।

என ஞானசித்தியில் அந்தப் பிரணவபேதமான கலாரூபங்களை விரித்து முடிவிற் குருபாதுகை தோன்றக் கூறுதலின் தேசாவத்தை என்னும் பத்தும் பன்னிரண்டானுலும் பத்தானுற் போலப் பத்துத் துரியமும் பன்னிரண்டு துரியமானுலும் பத்தாய்த் துரியங்தோன்றும் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தியுண்டாய் முப்பது துரியமு முப்பதவத்தையாய் விரியுமென்பாருமுளர்.

80 * * *

"பிரணவந்தான் தூல சூக்குமத்திேைடு" என்பது முன்னதிகாரப்பட்ட பிரணவபேதமைந்தும் இவை என்பதும் தூலப் பிரணவத்தின் முற்கூறிய பத்துமுத்தியி னுன்குமுத்தியடங்குமென்பதுங் கூறுகின்றது.

81 * * *

"இந்த மகா வாக்கியத்துரிய"மென்பது சூக்கும ஓங்காரம் பத்து மூவகை முத்தியுமாமாறு கூறுகின்றது. இந்தச் சுவ சொரூப முத்தியாகிற சூக்கும வோங்காரத்தின் பேதத்திற்குத் தூலப்பிரணவ முடிவினிகழுந் துரியமான சொரூபமுத்தி யடியாகலின், நாலென்ருரேனினும் சூக்குமப் பிரணவ பேத முத்தி மூன்றேன்றே கோள்க.

82 * * *

"இதன் முடிவில்" என்பது சூக்குமப் பிரணவ முடிவினுந் தூலப் பிரணவ முடிவிற்போல நீலோற்பல வாக்கியசித்தி வருமெனவும் மோனமுத்தி யென்றும் முத்கிராந்த முத்தி என்றும் மோனப் பிரணவமென்றும் அதிசூக்குமப் பிரணவம் என்றும் வழங்கப்படும், நடனமுத்தி என்ற பெயர் மகா சூக்குமப் பிரணவத்திற் கேன்றும், ஆனந்தப் பிரணவமஞ்சாவது பிரணவம் என்றும். மற்ற மூன்று பிரணவங்களுமாவன விவை யென்றுங் கூறுகின்றது .... வரும். பஞ்சப்பிரணவத்தினனு .... விளங்கும்.

83 * * *

"இனைய பல வவத்தைகளுஞ் சுத்தாவத்தை" என்பது இந்தப் பஞ்சப் பிரணவபேத மெல்லாஞ் சுத்தாவத்தை யென்றும், மேலவத்தாதீதமான குரு

சுவரூப பிராப்தியே முத்தியென்றும் மற்ற அவத்தைகளெல்லாம் பெத்தாவத்தை என்றும் கூறுகின்றது. ஈண்டு அவத்தாதீதமே சீவன் முத்தி என்றதற்கு வருமாறு, ஞானசித்தியில்,

सर्वावस्थाविनिर्मुक्तं गुरूरूपं परात्परम् ।
गुह्यं च शाम्भवं द्वेधा गुह्याद्गुह्यं परात्परम् ॥

என வரும். இனிப் பத்தாவத்தை நூற்றெட்டென்பதற்கு வருமாறு. அதிலேயே,

अवस्थापरमिदं प्रोक्तं शृणु देवि वरानने ।
अवस्थाष्टोत्तरशतं शुद्धावस्था दशाधिका ॥
केवलः सकलः शुद्धः अवस्था त्रिविधा मता ।
चतुर्थका च तुर्या च जाग्रातीतं च स्वप्नका ॥
तुर्यजाग्रमतीतं च जाग्रतुर्यः सुयोनकम् ।
अवस्थाष्टोत्तरशतं शुद्धावस्था दशाधिका ॥

இது முதலான அவத்தைவிவேகத்திற் கண்டுகொள்க. இனி "வினைவகையாற் புருவநடு முதலாதார மேவுவதும் பிறிதும்" என்பது

"நெற்றி நடுவு நினைவெழுங் கண்டமு
முற்ற விதையமு மோதிய நாபிக்கீழ்ப்
பெற்ற துரியமும் பேசிய மூலத்தே
யுற்ற வதீத மொடுங்கு மிடனே" (திருமந். 3064)

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. பத்தாவத்தையிற் சுழன்று பிறப்பிறப் படையாமல் சுத்தாவத்தையடைதற்குரிய சாதனம் நான்குடையரெனக் கூறுஞ் சாதன சதுட்டயமாவது மாயாவாதிகள் கூறுமவை. மாயாவாதப் பிரகரணத்தில் வருமாறு. नित्यानित्यवस्तुविवेकः इहामुत्रफलभोगविरागः शमादिषट्कसंपत्तिः मुमुक्षुत्वं च । என்பன. இவற்றுள் நித்தியாநித்தியவத்து விவேகமாவது ब्रह्मैव नित्यं वस्तुतोऽन्यदखिलमनित्यमिति विवेचनम् । இனி இகாமுத்திர பல போக விராகமாவது ऐहिकानां स्रक्चन्दनवधूवस्त्रादिभोगानामनित्यकर्मजन्यतया अनित्यत्वादामुष्मिकानामप्याभूतादिभोगानामनित्यकर्मजन्यतयाऽनित्यत्वात्तेभ्यो नितरां विरतिः । சமாதி ஷட்க சம்பத்தியாவது शमदमोपरतितितिक्षासमाधानश्रद्धाख्याः । शमस्तावच्छ्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यो मनसो निग्रहः

दमो बाह्येन्द्रियाणां तद्व्यतिरिक्तविषयेभ्यो निवर्तनम् । निवर्तितानां तेषां तद्व्यतिरिक्त विषयेभ्यो नितरामुपरमणमुपरतिः । अथवा विहितानां कर्मणां विधिना परित्यागः । शीतोष्णादि-द्वन्द्वसहिष्णुता तितिक्षा । निगृहीतस्य मनसः श्रवणादौ तदनुगुणविषये च समाधिः समाधानम् । गुरौ वेदान्तवाक्ये च परदेवताविश्वासः श्रद्धा । मुमुक्षुत्वं मोक्षेच्छा । कदानु मुक्तिर्भविष्यति इति दाहः । எனவரும். இவ்வாறு பரிபூரண சித்தியிலும் "நித்தியா நித்திய வத்து வினை நிறுமித்திக பரலோகந்திற், சுத்தாத்த.......தபாபோகந்து....வேதாந்தத்தின் ....தானவையுமறவடக்கிக் குடும்பச் சுவை விட்டுநீங்கி வேறுஞ் சித்தாய் நின்ற சிவன்மலரடிக்கே........னவார் சிட்டர்களே" எனவும் பிறவும்வரும். இனிக் "குருவருளால் சாதிப்பர்" என்பது சாம்பவ தீக்கையால் என்க. அது வருமாறு திருமந்திரத்தில்,

"உடல் பொருளாவி யுதகத்தாற் கொண்டு
படர்வினைப் பற்றறப் பார்த்துக் கைவைத்து
நொடியினடி வைத்து நுண்ணுணர் வாக்கிக்
கடிய பிறப்பறக் காட்டின னந்தியே" (1778)

"கூடு முடல் பொருளாவி குறிக்கொண்டு
நாடி யடிவைத் தருண்ஞான சத்தியாற்
பாடி லுடலினிற் பற்றற நீக்கியே
கூடிய தானவ னுங்குறிக் கொண்டே" (1783)

"இசைந்திடு மன்பி லெழுந்த படியிற்
பசைந்திடு மீசனுர் பாசத்து ளேகச்
சிவந்த குருபரன் சென்னியிற் கைவைத்
துவந்த குருபதம் முள்ளத் துவந்ததே" (1590)

"நாற்குலந் தன்னிற் றலைக்குல நன்னூலின்
பாற்குல ரென்னும் பான்மை யினனுறை
மேற்குலம் வேதாந்தம் போதிக்க வேண்டும்
...........ஞானவனலிற் சிதை—மே."

எனவரும், இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்

शरीरमर्थं प्राणांश्च सद्गुरुभ्यो निवेदयेत् ।
दीर्घदण्डनमस्कारं नित्यं स्याद्गुरुसन्निधौ ॥

पश्चात्तिष्ठेच तत्प्रोक्तं शिवहस्तस्थिरं भवेत् ।
करुणा दर्शिनी भावात्पुण्यपापद्वयं हरम् ॥

श्रीपदं शिरसाऽराध्यं सोऽहमस्मीति भावयेत् ।
जीवन्मुक्तिः परामुक्तिस्तत्र संभावना द्वयम् ॥
शिवोऽहमस्मीति संचिन्त्य शिवज्ञानं प्रकाशितम् ।
शिवज्ञानं महाज्ञानं सोऽहमस्मीति भावितम् ।

எனவரும். கேள்வி முதல் நான்கு மேல் விளங்கும்.

84. " மறைமுடிவின் வாக்கியந்தான நான்கவற்றுள் தத்வ
மசிவாக்கியம் மொன்றே வயங்குசிறப் புடைத்தாம்
குறையு மாயாவாதி கொண்ட தோடுங்
கூடவே சித்தாந்த நிலையுங் கூறி
நிறைய வருமரபுடைத்தாய்ப் பதபதார்த்தம்
நிகழ்முக்ய விலக்கியங்கள் சுத்தாசுத்தம்
முறையினவாந்திர வாக்கினி யலுமிலக்கணையும்
மொழிகுருவின் வாய்க்கேட்டல்......"

"மறைமுடிவின் வாக்கியந்தா"னென்பது முற்கூறிய நான்கனுட் கேள்வி யாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுக் கூறிய வேதாந்த வாக்கியம் நான்காவன மகாவாக்கியங்களாம். அவை முதல் வாக்கியம் இருக்குவேதத்தில் "**प्रज्ञानं ब्रह्म**" என்பது. இந்நான்கையும் மகாவாக்கியமென்றது **ब्रह्मैवेदं सर्वम् । इदं सर्वं यदयमात्मा । एष त आत्मा अन्तर्याम्यमृतः । स चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एकः प्रज्ञा प्रतिष्ठा प्रज्ञानं ब्रह्म । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । अन्नं ब्रह्म ॥** இவை முதலான வாக்கியங்கள் அவாந்தர வாக்கியங்களாதலின், இவ்வாறு நான்கு வேதங்களிலும் கூறும் வேதாந்தமான உபநிடதம் முப்பத்திரண்டும் பிரபல சுருதிகளாம். அவ்வாறு நாலு வேதங்களினும் கூறும் கன்மகாண்டம் அல்ப சுருதிகளாகலின். இங்ஙனம் கூறும் நால்வேதங்களினும் கர்மகாண்ட வாக்கியங்களினும் மேலான ஞானகாண்ட வாக்கியங்கள் என்னும் வேதாந்த வாக்கியங்களுள்ளும் அவாந்தர வாக்கியங் களினு முக்கியமான மகாவாக்கிய நாலினும் "தத்துவமசி வாக்கிய மொன்றே வயங்கு சிறப்புடைத்தாம்" என்றது அந்த நான்கு வாக்கியப் பொருளும் இந்த வாக்கியத்திலிருக்கையாலும் தற்பதமுந்தி வருகையினுலும் அந்நுவயமாகப் பொரு ளுரைக்குங்கால் ஆன்மாக்களினிதுணரக் கரதலாமலகம் போலப் பிரம சுவ ரூபத்தைக் காட்டலானும் என்க. அது வருமாறு ஞானசித்தியில்,

तत्पदं परमं गुह्यं तत्पदं परमं गुहा ।
तत्पदं परमं तत्वं तत्पदं सत्यशाम्भवम् ॥

எனவும்,

तत्पदं परमं विद्यात्तत्पदं परमं गुरुम् ।
प्राक्पदं तत्पदं प्रोक्तं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥
तत्पदं परमव्यक्तं शुद्धशैवमिति स्मृतम् ।

எனவும், பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க.

त्वंपदमात्मरूपं तु तत्पदं परमात्मनः ।
असिपदं तयोरैक्यमेवं तत्वमसिक्रमम् ॥

எனவும்,

त्रिपदं त्रीणि खण्डान्यकारोकारमकारकम् ? ॥
तुल्यपण्य (खगण्य) स्तथाबिन्दुरकारादिंजग्रदादिकम् ? ॥
तुर्यातीतस्तथा नादो नादान्तं परमं पदम् ।
जाग्रत्स्थाने तथा पञ्च पञ्चावस्थाः परः शिवः ॥
विन्दुनादकलान्तस्थं समनाशक्तिरुद्भवम् ।
समनान्तं सर्वतत्वं विद्याद्ध्यर्थकारणम् ॥
समनान्तं पाशजालमुन्मन्यन्ते परःशिवम् ।
परशिवस्तत्पराकारं परा ...... शीरकम् ॥
व्योमाकारं महाशून्यमनन्तं गुरुरूपकम् ।
परात्परतरं ज्ञेयं गुरुरूपं प्रकाशकम् ॥

எனவும்,

शृणु देवि वरारोहे त्वंपदं त्वात्मरूपकम् ।
आत्मरूपं तथा भेदं त्रिविधं पाशबन्धकम् ॥
आणवं मायया रूपं काम्यं मायेयकं त्विति ।
तिरोधानकराः पञ्च मलाः पाशं यदात्मनः ॥
जगच्चित्रं समालिख्ये स्वात्मकूलिकयात्मनि ।
स्वयमेव समालिख्य प्रीणाति परमेश्वरः ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருல் " குறையு மாயாவாதிகோண்டதோடுங் கூடவே சித்தாந்த நிலையுங் கூறி நிறையவரு மரபுடைத்தாய் " என்றது கண்டுகோள்க. இனிப " பதபதார்த்தம் நிகழ் முக்கிய விலக்கியங்கள் சுத்தா சுத்தம் முறையி னவாந்திர வாக்கியத்தினியலு மிலக்கணையு மொழிகுருவின் வாய்க்கேட்டல் " மேல் விளங்கும்.

85. " பதந்தோந்த தசியெனவே கூறுபதம் போருடான்
பகரினீ யதுவாகின் ருயென்று சீவன்
விதந்தபர மாய்ச்சிவமாய் மேவுமயிக் கத்தை
முக்கியந்தா னியைந்த வுபாதித் திரளாம் யாவும்
சிதைத்திவற்றை நிறைவறி விலக்கியமாம் அசுத்தம்
சேறிந்த வுபாதித் திரளைத் தானெனவே நிற்றல்
துதைந்த வுபாதிகளனைத்தும் நீங்கு மாற்ருற்
சோல்லுமறி வாவதுதான் சுத்தமாகும் "

" பதந்தோந்த தசி " என்பது தத்துவமசி வாக்கியத்திற்குக் கூறும் பகுதிகளுட் [1] பதமும், [2] பதப்போருளும், [3] முக்கியமும், [4] இலக்கியமும், [5] அசுத்தமும் [6] சுத்தமுமான அறுவகையும் கூறுகின்றது. ஈண்டுப்பதந் தோந்ததசி என்று காட்டல் ஞானசித்தியில்,

त्वं तदस्येति तन्मध्ये मोचनं शुद्धमात्मनः ।

என்பதனுல் உணர்க. இனிப் " பதப்போருடான் பகரினீயது வாகின்ருய் என்று சீவன் விதந்த பரமாய்ச் சிவமாய் மேவு மயிக்கத்தை " என்பது அதிலேயே,

तत्त्वमस्येति यद्वाक्यं सोऽहमस्मि प्रभावितम् ।

எனவும்,

त्वंपदमात्मरूपं तु तत्पदं परमात्मनः ।
असि पदं तयोरैक्यमेवं तत्त्वमसिक्रमम् ॥
असिपदं शिवरूपं द्वयोरैक्यं प्रकाशितम् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இனி " முக்கியந்தானியைந்தவுபாதித் திரள்யாவும் " என்பது அதிலேயே,

तथाबद्धःस्थितः पाशैर्यथा बद्धस्तथा नरः ।

என்பதனுல் உணர்க. இனி " சிதைந்திவற்றை நிறை வறிவிலக்கியமா " என்பது அதிலேயே,

सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं तत्पदार्थप्रकाशकम् ।

என்பதனுல் உணர்க. இனி "யசுத்தஞ் செறிந்த வுபாதித் திரளைத் தானெனவே நிற்றல் துதைந்தவுபா திகளனைத்தும் நீங்கு மாற்ருற் சொல்லுமறி வாவதுதான் சுத்தமாகும்" என்பது அதிலேயே,

पाशबद्धस्तथा जीवः पाशमुक्तस्तदा शिवः ।

எனவும்,

त्वं पदं तु अशुद्धयर्थं सर्वोपाधिसमन्वितम् ।
उपाधिशून्यजीवात्मा ... र्थस्य शुद्धिमान् ॥
तत्सर्वं देहयोर्व्याप्तं जगदेतच्चराचरम् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

86 * * *

'தோம்பதந்தான்' என்பது தத்துவமசி வாக்கியத்தின் பதத்திற்கு வாக்கிய பேதங்களும் லக்ஷண பேதங்களுமாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுப் பதத்திற்கு வாக்கியத்துவமின்றேனும் அதன் அங்கமாகலின் உபசாரத்தால் வாக்கியமெனவும் வழங்கப்படும். அது அவாந்திர வாக்கியமெனப்படும். அது வருமாறு பரிபூரண சித்தியில்,

"இங்கிப் படிவே தத்திலெழுந்
திடு தத்துவ மசிக்கினிதாய்த்
துங்கத்துணையா மவாந்தரமாய்ச்
சொலப்படு தூய்மொழி யாவையெனிற்
சம்சர்கம் விசிட்ட மகண்டமுடன்
சருவங்க லிதம்பிரமம் மதுவும்
பங்கத்தெழு நீலமணத்தொடுருப்
பரிசுற் பலமென்று பகர்ந்தனவே"

என வருமாற்ருனுணர்க. லக்ஷணையாமாறு மாயாவாதத்தில்

लक्षणा च त्रिधा जहल्लक्षणा अजहल्लक्षणा जहदजहल्लक्षणा चेति । जहल्लक्षणा नाम वाच्यार्थमशेषं परित्यज्य तत्सम्बन्धिन्यर्थान्तरे वृत्तिः । यथा गङ्गायां घोषः प्रतिवसति, मनो ब्रह्म इत्यादि । अजहल्लक्षणा नाम वाच्यार्थापरित्यागेन अर्थान्तरे वृत्तिः । यथा शोणो धावति सत्यं

ज्ञानमनन्तं ब्रह्म, इत्यादि । जहदजहल्लक्षणा नाम वाच्यार्थैकदेशं परित्यज्य एकदेशार्थान्तरे वृत्तिः । यथा सोऽयं देवदत्तः, तत्त्वमसि, इत्यादि । यथा सोऽयं देवदत्त इत्यादिवाक्यं स्ववत्वाक्यार्थविरोधि यतः अतः परोक्षापरोक्षदेशकालादिकं परित्यज्य उभयत्राविरुद्धदेवदत्त-स्वरूपमात्रमुभाभ्यां पदाभ्यां लक्षयित्वा एकत्वेन प्रतिपादयति तथा तत्त्वमस्यादि वाक्यमपि स्ववाक्यार्थविरोधि यतः अतस्तस्माद्देहाद्यहङ्कारपर्यन्तं सर्वज्ञत्वाद्यज्ञानपर्यन्तंतत्त्वंपदावगतवाच्यार्थं परित्यज्य अविरुद्धदेहेन्द्रियादिविलक्षणं प्रत्यगात्मानं मायाविलक्षणं सत्यज्ञानानन्दात्मकं परं ब्रह्म त्वंतत्पदाभ्यां लक्षयित्वा असि पदेन त्वं तदसि तत्त्वमसि इत्यादि वाक्यार्थं मुख्याधि-कारिणे प्रतिपादयति । य एवं विद्वान्कृतकृत्यो भवति ॥

எனவருமாற்றுன் உணர்க. ஞானசித்தியில் சுத்தசைவ வேதாந்த முறையால் கூறப்படுகின்றது.

त्रिधात्मत्वं पदव्याप्तं त्रिधात्मत्वमवस्थितम् ।
त्रिधात्मासि पदं प्राप्तं नवात्मभेदमिति स्थितम् ॥
त्रिपदी शोधनं प्रोक्तं लक्षणा च त्रिधा स्थिता ।
जहल्लक्षणाऽजहल्लक्षणा जहदजहल्लक्षणा त्रिधा ॥
त्रिपदाः शुद्धयो ज्ञेयास्त्रिपदार्थस्वशोधनम् ।
मञ्चः क्रोशति गङ्गायां घोषः प्रवसतीति च ॥
तस्मान्मूढैस्तु या प्रोक्ता विज्ञानद्वयकारणम् ।
तत्तन्मध्यस्थिताः पुंसो घोषयन्ति स्थितिं कुरु ॥
एतत्प्रकरणैर्युक्तः सर्वदेहस्थितो गुरुः ।
तस्मान्मूढमतिः पुंसो वाचयित्वा स बोधकः ॥
यथा कर्मस्थितो देही कुर्याद्देहादि कारकम् ।
इदं प्रोक्तं तथा ब्रह्म शोधनं लक्षणा जहत् ॥
शोणस्तिष्ठति श्वेतस्तु धावतीत्यर्थको जवात् ।
तथैव परप्रोक्तेन प्रकाशेनात्मबोधकम् ॥
एतद्भावं तु सायुज्यं पशुपत्यैक्यसंस्थितम् ।

सोऽयं देवदत्त इति जहदजहल्लक्षणा ॥
त्रिदशैकः पुमान्व्याप्तः शिवसायुज्यमाप्नुयात् ।
एवं तत्त्रिपदं शुद्धं लक्षणार्थं तदुच्यते ॥
शिवानन्दं महादेवि सत्यं ज्ञानमनन्तकम् ।
आनन्दान्तास्थितिप्राप्तेस्तत्स्वरूपं प्रकाशितम् ॥
सर्वं सत्यं ज्ञानमनन्तं आनन्दं चतुरुद्भवम् ।
सत्यात्मतत्परज्ञानशिवानन्दस्त्रिधा गुणाः ॥
आनन्द ... त्रयो योज्यं तत्प्राप्तं सद्गुरोः पदम् ।
स्वरूपं त ... पञ्चगुणत्रय विभूतयः ॥
एतच्चतुः प्रकारार्थं सत्यादिगुणसंपदम् ।
रूपं गन्धं गुणं शोभा यथा उद्भवमुत्पलम् ॥
तथैवेत्यादि तद्भेदं स्वरूपं तस्य उद्भवम् ।
ज्ञानज्ञेयज्ञातृकं च त्रिपदार्थं समुच्यते ॥
तस्मात्स्वरूपं सर्वत्र प्रकाशानन्दविग्रहम् ।
तत्प्राप्तिस्तत्परा मुक्तिः शिवजीवैक्यसम्भवम् ॥
सदा ... यन्तु संप्राप्तिः शिवसायुज्यमाप्नुयात् ।

என்றற் றொடக்கத்தது.

87 * * *

"கேட்டான்முறை" என்பது சிரவண வியல்பு முடித்து இனி மனனவியல்பு கூறுதுமென்கின்றது. ஈண்டுத் தூலப்பிரணவாநுபவத்தின் மேலுங்கூடு முபாதிகளாவன சூக்கும அகங்காராதிகளினிகழும் உன்னலெழுப்பல் முதலாயின. "பிறவு" மென்றது, அவ்வாறு நிகழுமவஸ்தாபிமான தேவதைகளை. இவற்றின் மேன்மேற் சேறல் பிரணவ பேதாநுபவாவத்தைகளைக் கழித்துண்மைபெறச் சேறலே. மற்றனைத்தும் வெளி.

88 * * *

"காரியமாம்" என்பது [1] சீவசாக்கிரஞ் [2] சீவசொப்பனஞ் [3] சீவசுழுத்தி [4] சீவதுரியம் நான்குமாமாறு கூறுகின்றது. இவ்வாறு வருவது தத்துவாமிருதத்தில்,

" ஏற்பட வெழுநானென்றிடுதல் தோம்பதத்தசுத்த
......மெஞ்சங்கோ ...சங்கையினிகழுமென்றல்
மேற்பட ...மெய்யாமபரிசே...லது வேருக்குஞ்சீர்ப
......கரியாஞ்சித்தே திகழுதோம்பதத்தினசுத்தம், "

எனவரும். இதனுல்,

" முக்கியந்தானியைந்து............னட
......வுஞ்சிதைத்திவற்றை
கியமா மெனவு...... "

என்பதும் விளங்கும். அது பரிபூரணசித்தியில்,

" அரிய நீயேனும் பதத்தின்மு
......காரிய பாதிகளே ழேனப்பகர்வர்
சரி மிந்தியங்களோடு மனம் புத்திசாலப்
பே......தார்......ராஞங்காரஞ்சித்தமாம்...ங்காலே. "

எனவும்,

" *எண்ணுநீ யேனும்பதத்தி னிலக்கியமே......*
பண்ணுமாக்குரம்பையா......பகருசங்காத
நண்ணுநா னென்று நிற்றல்...நாயக னளிக்கு ஞானக்
கண்ணிஞு லவற்றைக் கண்டு கழன்றிடிற் சுத்தமாமே. "

எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க. காயவுபாதி கழலும்போது நிகழுமவத்தையினி யல்பு வருமாறு. பரிபூரணசித்தியில்,

" உன்னைநீ யறியாய் மைந்தா வோளிமறை யவத்தை யாகச்
சோன்னசா கரித மற்றைச் சோப்பனஞ் சுழுத்தி மூன்றும்
மன்னுசா கரித மோன்றில் வந்தவை கழிந்தா லன்றி
முன்னைமால் பிரம ஞுலு மோழியிஞு லறியோ ணுதே. "

" சிறந்தநன வதில்நனவ தேதேன்றேண்ணிற்
சேறியுடலிற் போறிபிறவு மோருபோருளிற் சேறல்
நிறைந்தநன வதிற்கனவ தேதேன்றேண்ணி
னிகழுமுயிரோடு காண நிகழ்ச்சியாகும்
அறைந்தநன வினிற் சுழுத்தி யதுவேதேன்னில்
அனைத்தினையும் விட்டுயிர்தான் றனித்து நிற்றல்
எறிந்தவேழு கடலனுவா யுருகு மன்பாய்
இவற்றையனு பவமாக விருந்து ளாரே. "

" போதுவுறு போறிபுலன் விடைய மாஙன
வதுவுற மீண்டுவங் தடர்த்து மண்ணலே
விதமுறு போறிபுலன் விடைய மின்றியே
பதியுறு புந்தியைப் பந்திக் கின்றதே. "

" புரையறு மனமிகப் போறி புலன்களில்
வரையறு விடையமாய் நின்ற வாதனை
திரையுறு புனலெனத் திகழு மித்தைநீ
கரையறு கனவெனக் கருது மைந்தனே. "

" மைந்தவம் மனமுதல் விகார மாயுற
வந்திரு விருந்தபின் வாய்த்த தேதுசோல்
சிந்தனை யிறந்துபின் றேரிவ தேதுமற்
றந்தமி லிருளதா யிருந்த தண்ணலே. "

" பரந்த வுயிரோன் றேயியங்கப்
படர்ந்த விருளாய்ப் பாவனையற்
றிருந்த விதுதா னற்சுழுத்தி
யிருளை மாயை யவ்வியத்தங்
திருந்த மருவு பவவித்துச்
சிறந்த மூலப் பகுதியெனப்
புரிந்த போதம் பலவாகப்
புகல.........ரினிக்கேளே. "

" திணிந்த விருளாய்ப் பாவனையாத்
திகழ்ந்த மாயை தனைத்தேரிந்தங்
குணர்ந்த போருள்வே றேன்றுளதோ
வில்லை யோபார்த் துரை யேன்னப்
பணிந்து பரனே பகர்மூலப்
பகுதி யாதி பவவித்தா
யணைந்த மாயை தனையுணரு
மறிவுண் டுண்டேன் றதிசயித்தான். "

" அந்த மாயை தனையுணரு மறிவங் குளதே லதுநீயப்
பந்த மாயை தனைவிட்டுப் பகரு முனையே பார்மைந்தா
வேந்தை யேக னுமறிவிங் கிருளி னிடையா தபனேழுந்து
வந்த வாறே போலுன்றன் மதியிற் றேன்றி வயங்குமால். "

" இறையநு போதம் நீயா யிருந்ததே னீமுன் கண்ட
மறைதரு மாயை தன்னை மதித்துநீ பார்த்துச் சோல்லாய்
குறைவறு கருணைக் குன்றே குறித்திட மெங்கு நானே
கறையுறு பாவை யேங்ஙன் கரந்ததோ கண்டி லேனே. "

எனவரும். இனித் துரியநிலையில் அறிவானந்தசித்தியில்,

'' சாற்றிய மூலப் பகுதி யறிந்தது தானதுண்டேன்
றேற்றிலை மூலப் பகுதியை விட்டிங் கிசைந்தறியாய்
மாற்ற மறவிங் கறிந்திடப் போதம் வளம்பெறவே
தோற்றி அறிந்தது தானே அறிவு துலங்கியதே. '' (282)

'' காரிய நீங்கும் கரிபரன் றன்னள வென்று கண்டேன்
சீரிய போதம் விரிந்தது மீண்ட திறத்தசைவும்
கூரிய சொப்பன மென்றுகண் டேனிக் குறியிறக்க
நேரிய சிற்பெரும் பாழா யிருந்தது நின்மலனே. '' (289)

இவ்விரண்டு செய்யுளுந் துரியநிலை என்பர். இனித் திருமந்திரத்திலும்,

'' இந்திய மந்தக் கரண மிவையுயிர்
வந்தன சூக்க வுடலன்று மானன்று
தந்திடு மவ்வியத் தந்தரு புருடனே
முந்துள மன்னுமா ருறு முடிவிலே, '' (2083)

எனப் பிராணவாயு நீக்கமும்,

'' தன்னை யறியா துடலைமுன் றானென்றான்
தன்னைமுன் கண்டான் றுரியந் தனைக்கண்டா
னுன்னு துரியமு மீசனோ டொன்றாக்காற்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுங் காணே. '' (2264)

எனத் துரியநிலையும் வந்தவாறு காண்க. இவ்வாறு தத்துவராயர் முதலிய பிறர் கூறுவது. இனி முற்கூறிய திருமந்திரத்தில் "ஆருறு முடிவிலே" என்பதனாலும்,

'' ஐயைந்து மாறுமோ ரைந்து நனவினி
லெய்து நனவும் கனவுஞ் சுழுத்தியா
மெய்யும்பின் சூக்கமும் மெய்ப்பகுதி மாயை
யையமுந் தானல னத்துரி யத்தனே. '' (2208

என வருதலானும் உபாதி முப்பத்தாறும் வைத்துக் கழிக்க வேண்டுமென்பர் நிராமய தேவர் முதலியோர். அது வருமாறு. அவர் நூலின்,

'' அன்னதேனுந் தூலவுடற் சட்ட மில்லை
யவையன்றிச் செவிமெய்கண் வாய்மூக்கு மல்லை
உன்னதேன வுரைத்தலினால் நீதானல்லை
யுறுமவைஞா னேந்திரிய மென்றோத லாலே
மன்னியவாக் கோடுபதங்கை பாயுபத்தம்
வருகன்மேந் திரியமவை மதிநீயல்லை
யன்னியமாஞ் சத்தாதி வசனாதி யையைந்
தவையில்லை ஞானகன்மேந் தியவிடயமெனலால் ''

" ஐயமுறு மனமில்லை யையந்தீர
வறிதருபுந் தியுமில்லை அகந்தையல்லை
மெய்யோன்று சிந்தனையாஞ் சித்தமல்லை
மிருகுணதத் துவமில்லை விட்டவெல்லாம் வினவிற்
போய்யின்ன லிலாநனவாம் புகலுங்காலம்
புகுநியதி கலைவித்தை யராகமோடுபுருடன்
எய்துமிவை விடக் கனவாஞ்சுத்த வித்தையோடு
மீசர்சதா சிவம்விந்து வோடு நாதம் "

" இன்னவைவிட் டிடநனவிற் சுழுத்தியாகு
மிங்ஙனந்தான் காணவரு மவ்வியத்தமாயைத்
துன்னிருளா யருவாகி யுருவமாகிச்
சோல்லவரு தனுகரண புவனபோகம்
அன்னவையா மகிலமுந்தான் படைத்தளித்திட்
டழித்து மறையா வருளுமவர் வெவ்வேருகப்
பன்னும்யோ னிகளுருவா யைந்துகருமந்தான்
பண்ணவிகாரம் விகாரமாம் வகைநடத்தும் "

" ... துமான ... னலு ...... நனவினிற்புரிந்ததோர ......
லாத்துரிய ... ... தையே
யோதவேதமவந்தமு ... ... ரூமசியேன்ன
வோதுமாருதலால தான்ம ஞானமானதேகமாகுமால் "

எனவும் பிறவும் வரும். இனி,

•

" ஐயைந்தும் ஆன்மாவி லாரூ டடங்கிடும்
மேய்கண்ட மேன்மூன்று மேவுமெய் யோகத்தில்
கைகண்ட சத்தி சிவபாகத் தேகாண
யெய்யும் படியடங் குந்நாலே ழெய்தியே " (திருமந். 2239)

என முற்கூறியவாறே புருடதத்துவத்தில் வித்தியா தத்துவமாறும் .... பரமாயு .... யீசுவரஞ் சதாசிவ மூன்றுமடக்கிக்கோண்டு நிற்கும். வியோமமாயுஞ் சத்திசிவத்தை யடக்கிக்கோண்டு நிற்கும் பரமாயும் ஆறு தத்துவங்களும்மேற்பரோ பாதியிற் கூட்டிக் கழிக்குமாற்ருல் ஈண்டுச் சிவோபாதியிற் கூட்ட வேண்டாவே னின், வியட்டி பேதத்தால் சீவோபாதியாயுஞ் சமட்டியுபாதியாற் பரோபாதியாயு மிருத்தலின், வியட்டித் தூலசரீராபிமானி சீவன் விசுவனேனவும் சமட்டித்தூல சரீராபிமானி யீசுவரன் இரண்ணிய கருப்பன் எனவும் பிறவும் வருமாறுபோல ஈரிடத்தும் வைத்துக் கழிக்கவேண்டுமேன்க; இதனற் பயன் திரோதமுதனுன்கு பாசமுமோழியுமேனக் காரிய மோழியவே காரணமின்மையின். அது திருமந் திரத்தில்,

" ஆருறி லையைந் தகல நனுநனு
வாரு மவைவிட வாகும் நனுக்கனு
வேருன வைந்தும் விடவே நனுவினில்
ஈரும் சுழுத்தி யிதின்மாயை தானே" (2197)

என வந்தவாறே,

" சாக்கிர சாக்கிரந் தன்னிற் றிரோதாயி
சாக்கிர சோப்பனந் தன்னிடை மாமாயை
சாக்கிரந் தன்னிற் சுழுத்திதற் காமியஞ்
சாக்கிரந் தன்னிற் றுரியத்து மாயையே" (2167)

எனப் பாசம் நான்கும் கழிந்தவாறு காண்க. ஆணவம் வேறெனக் கூருதது மாயையே யாணவமெனக் கோடலின். இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

षट्त्रिंशत्तत्वबोधार्थे आत्मरूपं प्रकाशितम् ।
धातुरूपे स्थितं देहं मूलरूपोऽयमुच्यते ॥
पुर्यष्टके स्थितं सूक्ष्मं प्रकृतित्रीणि देहजम् ।
प्राणदेहं ततः पश्चात् धर्मा मोहिनिदेहजम् ? ॥
पञ्चकंचुकयोर्देहं परित्यज्य स्वरूपकम् ।
पञ्चभूतस्थितं देहं धातुरूपं प्रकल्पितम् ॥
रसरुधिरमांसास्थि मेदोमज्जाशुक्लकम् ।
सप्तधातुं परित्यज्य श्रोत्रादि पञ्चकं त्यजेत् ॥
वागादिपञ्चकं त्याज्यं शब्दादि पञ्चकं त्यजेत् ।
वागादि पञ्चकं त्याज्यं शब्दादि पुरुषपञ्चकम् ॥
पुरुषार्थं परित्यज्य केवलातीतसम्भवम् ।
एतत्सर्वं परित्यज्य जाग्रज्जाग्रमिति स्थितम् ॥
विद्या तत्वं परित्यज्य जाग्रस्वप्नस्थितं भवेत् ।
शिवतत्वं परित्यज्य मायामोहिनिसम्भवम् ॥
तज्जाग्रत्सुषुप्तौ भावः साक्षी पुरुषतत्वकः ।
पुरुषार्थं परित्यज्य केवलातीत सम्भवम् ॥
जाग्रज्जाग्रादिकावस्था तिरोधादिमलक्षया ।

तिरोधाय जाग्रजाग्रे मायेयं जाग्रस्वप्नकम् ॥
सुप्तिर्जगत्कर्म स्यान्मोहिनीजयात् ... ।
जाग्रातीताणवं वन्धं तत्त्याज्यमात्मनोदितम् ॥

என வரும். இவ்வாறுவருவதற் கீண்டெடுத்தோத்தின்றேனுமொன்றென முடித்தலாற் கோள்க.

89 * * *

"பரனுடலம்" என்பது பரனுரு சாக்கிராதியவத்தை நான்கு மாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு .... செப்புமிது பரனுடலங்களு ளொன்ருதலிற் ே .... பரசாக்கிரமென்பது,

"அணுவின் றுரியத்து நான்கும தாகிப்
பணியும் பரதுரி யம்பயி ஞன்குந்
தணிவிற் பரமாகிச் சார்முத் துரியக்
கணுவிலோர் நான்குங் கலந்தவீ ரைந்தே." (2468)

என்னும் திருமந்திரத்தானுணர்க. இனிக் "காரண காரிய" மென்றது सर्वज्ञत्वं सर्वेश्वरत्वं सर्वकारणत्वं सर्वव्यापित्वं सर्वसृष्टिः सर्वस्थितिः सर्वसंहारः என்பனவாம். அது வருமாறு, பரிபூரண சித்தியில்,

"அதுவெனும் பதத்தின் முக்ய மாதல்கா ரணவு பாதி
யேதுதுவம் சகல னீச னிலங்கு காரணன் வியாபி
பதமுழு திணையுந் தானே படைத்துக்காத் தழிப்ப தாகும்
விதமிவை யேழா மென்று விளம்புவ ருளம்போ யற்ருேர்."

என்பதனுல் உணர்க. "இவ்வேழிற் குறைவு மதிகமுமில்லை" யேன்பது,

"சீவ பரனுடன் ேரும்பதந் தற்பத
மூவை யசிபத மூவேழு பாதியோ
டாவயி னச்சோரு பாநந்தத் தடங்கவே
யோவயி னேடுத லுண்மைச் சமாதியே."

என முற்கூறிய திருமந்திரத்தானுணர்க. மற்றனைத்தும் வேளி. இனிப் பரசாக்கிர முதன் மூன்றிற்கும் வருமாறு, தத்துவாமிருதத்தில்.

" ஓதிய சகல ஞானு திகளெலா மொளிக்குந் தேய
மேதது பரமன் றன்சாக் கிரமதா மழுங்கிற் றெங்கே
யாதது பரமன் றன்பாற் கனவதா மாண்ட தெங்கே
யோதிய பரமன் றன்பா லுபாதியாஞ் சுழுத்தி காணே. "

என வரும். இனிப் பரசாக்கிரமுத ஞன்கிற்கும் வருமாறு, நிராமயதேவர் நூலின்,

" சீவன் றுரியந் திகழும் பரனுக்
கேவும் நனவா மிதிற்கா லபரம்
பாவுங் கனவா மதுபர மாயத்
தோவுஞ் சுழுனே விடவோண் பரமே. "

" மேலா கியபர மெய்த்துரி யத்தினிற்
பாலா முணர்வே கரிபார்த் திடினே
மாலா மாயை யிரண்டு மதித்திடிற்
பாலா கும்பர மோதய மாகுமால். "

எனவரும். இவற்றுட் பரன் கனவு கால பரஞ் சுழுத்தி பரவியோமத்துரியத்திற் பரமசாக்ஷியாதல் வந்தவாறு கண்டு கோள்க. இனி, சீவதுரியத்திற் பிரகிருதியைக் கண்டதனுலொழிந்து போனதன்றே: பின்னுமொழியாதிருந்து பரசாக்கிரத்திற் காரணவுபாதியுண்டேன்ன.........ம்....மாயையேனும் பிரகிருதியானது பரனுக்கு உபாதியானதே தேன்னில் அப்பிரகிருதி தீர்ந்து வாசனையாலிருந்து பரசாக்கிரத்திற் பரனுக்குபாதியாம் என்க. அது திருமந்திரத்தில்,

" காய்ந்த விரும்பு கனலே யகன்றுலும்
வாய்ந்த கனலென வாதனே நின்றுற்போல்
ஓய்ந்த கரண மிறந்த துரியத்தும்
தோய்ந்த கரணத் துரிசக லாதே. " (2309)

எனவும், தத்துவாமிருதத்தில்,

" இதமுறு தூல பாவத் திடர்ப்படு பேத நீங்கி
விதமுறு முயிராஞ் சித்தில் விட்டவா தனேயங் குண்டு
போதுவறு சித்த பாவத் தக்முறு புணர்ப்பு நீங்கி
......மனிபாலுமவிரி......வநாதனே வந்தே. "

" ... ...
யெழுமிந்தச் சரீரத்திலேதானே அது
... யெனவே'நியதம
... போருளேல்லா... ணர்தல்.

என மேற்கூறுமாற்றுல் விளங்கும். இவ்வாறு அது ஞான சித்தியில்,

ए ... तत्वकः ।
त्रिवह्यकीं अद्यार्थमेकीभावस्थितं नहि ॥
तस्मात् ... प्रज्ञा तदात्मा परसंस्थितः ।
तत्कालप...ना त्वस्यकारणम् ॥
प्रज्ञाभावसंसिद्धं शुद्धकेवलसंस्थितम् ।

என வருமாற்ருனுணர்க. அன்றி நிராமயதேவர் நூலில்,

"உணர்ந்திடு மிதுவே யான்ம சுத்தமா மென்ன வுன்னித்
தணந்திடு .... ம் யானென் ... மென்னக்
குணம்பேறு ... மைந்தன் கோள்கைகோ னின்று நீவி
யிணங்கலோன் றிலாத கால பரத்தனு யேக ஞுன்."

"அசைவுற்று முன்னு வசைவுற்று நின்ற வசைவான காலபரமாம்
மிசைவுற்று நின்ற விசைசற்றுமின்றி மிகுதத்வசால மிதனே
டோசிவுற்ற மாயை யுயிரால்வி லாச முடனுன தூடணம்விடா
னசைவுற்று நின்ற நிலைகாண்விகார மெனலாம்நனுவ திதமே."

எனவும் வருமாறு கண்டுகோள்க. இறுதியிற் றுரியதரிசனம் வந்தவாறு காண்க. நனுவிலதீதமேன்பது ஈண்டுத் தோடைநோக்கி யதீதமெனக் குறைந்து நின்றது. ஈண்டுக் கூறிய முன்னதனுட் காலபரத்தனுயேகனுனு னென்றமையிற் பரத்தோடு சீவனைக் கூட்டிக் காலபரங் கலப்பிக்குமேன்பது திருமந்திரத்தில்,

"என்னை யறிந்திலே னித்தனை காலமும்
என்னை யறிந்தபி னேது மறிகிலேன்
என்னை யறியும் அறிவை யறிந்தபின்
என்னையிட் டேன்னை யுசாவுகின் றேனே."? (2366)

எனவும்,

"அறிவு வடிவேன் றருள்செய்தா னந்தி
அறிவு வடிவேன் றருளா லறிந்தேன்
அறிவு வடிவேன் றருளா லறிந்தபின்
அறிவு வடிவேன் றறிந்து மிலேனே." (2357)

எனவும்,

"துரிய தரிசனஞ் சோற்ரேம் வியாத்தி
யரியன தூடணம் பின்னன வாதி
பேரியன கால பரம்பிற் றுரிய
மரிய வதீத மதியத்த தாமே." (2225)

" கால பரத்தி லசைந்துந் துரியத்துச்
சால விரிந்துங் குவிந்துஞ் சகலத்தில்
ஆயின வாருரு றடைந்துந் திரிந்தேறுத்
தூய வருடந்த நந்திக்கேன் சொல்வனே "

எனவும் வருமாற்றுன் உணர்க. இனிப் "பரவியோமம் பரம்" என்பதற்கு வருமாறு. ஞானசித்தியில்,

जाग्रं तुर्यं चतुर्थं च तत्कालपरपञ्चमम् ।
परव्योमं तु षष्टं च परावस्था तु सप्तमम् ॥

எனவும்,

परमव्योम्नि सिद्ध्यर्थं जीवन्मुक्तिप्रकाशकम् ।
तत्प्रकाशकचैतन्यं परमात्मन्यवस्थितम् ॥
परावस्थाप्रकाशस्तु अवस्थातीत गोचरम् ।
आकाशशरीरं ब्रह्म तुर्यातीतं परं शिवम् ॥

எனவும் வருமாற்றுனுணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

" தற்பர மன்னுந் தனிமுதற் பேரொளி
சிற்பரந் தானே சேகமுண்ணும் போதமுந்
தோற்பதந் தீர்பாழிற் சுந்தரச் சோதிபுக்
குப்புற மற்றதிங் கோப்பில்லை தானே " (2462)

" துரிய நனவா மிதமுணர் போதந்
துரியக் கனவா மகமுணர் போதந்
துரியச் சுழுத்தி வியோமந் துரியந்
துரியம் பரமெனத் தோன்றிடுந் தானே " (2205)

என வரும். இனித் தத்துவாமிருதத்தில்,

" பரமன்றன் சுருதி தன்னைப் பழமறை பரவி யோமம்
பிரிவுறத் திகழாக...சரீரம் நற்பிரமமென்றே
யுரவிய பரமான் மாவி னுபாதிசோல் லுதலா லத்தைத்
துரிசகற்ககழ் ... சித்தேசுத்த ... த்த மாமே "

எனப் பரவியோமத்தியல்பு வருமாறு காண்க. இனிப் பரன் கனவிற் படைப்பாதி மூன்று முண்டேனப் பெரும்பான்மை பகுத்தோதாமையின் சீவதுரியத்திற் சான்று

யிருந்தபோதமே காரணமாயோபாதிகளாற் சர்வஞ்ஞத்துவாதி யேழும் நிகழ நின்ற விடம் பரசாக்கிரம். அவையழுங்கிநின்ற விடம் கனவாம். அந்த வசைவுமற வோடுங்குதல் சுழுத்தி யெனினுமாம். அதுபரிபூரண சித்தியில்,

" சான்றென விரிந்த போதம் சாக்கிரந் தான் ...
ரேன்றுத ரூன்ம ழுங்கல் சொப்பனஞ் சொன்ன வித்தி
லூன்றிய வசைவு தீர வோடுங்குதல் சுழுத்தி யிந்த
மூன்றுமே பரன வித்தை யெனமொழிந் திடுவர் மேலோர் "

எனவும், தத்துவாமிருதத்தில்,

" ஓதிய சகல ஞானு திகளேலா மோளிருந் தேய
மேதது பரமன் றன்சாக் கிரமதா மழுங்கிற் றெங்கே
யாதது பரமன் றன்பாற் கனவதா மாண்ட தேங்கே
யோதிய பரமன் றன்பா லுபாதியாஞ் சுழுத்தி காணே "

எனவும் வருமாற்றுனுணர்க. " சிருட்டி திதி யோடுக்கம் அப்படியா மூன்றினேடு மாதல் பரங்கனவாமது கால பரமாகும் " என்புழி முன்னுன்குமன்றிச் சிருட்டியாதி மூன்றும் நிகழாமையின், அவ்வேழுங் கூடிக் காலபரத்தில் அசைந்து மழுங்கின வவதராங் கனுவேன்ப. திருமந்திரத்தில் " கால பரத்திலசைந்து " என்றது இந்த மழுங்கலாகிய வாசனையைப் பண்ணுமுபாதி. காலபரமேன்றுமாம். பிறவும் விரித் துணர்ந்து கோள்க.

௰ * * *

தன்மயம் என்பது சிவசாக்கிராதி நான்கவத்தைகளும் கூறுமுகத்தாற் சூக்குமப் பிரணவாதிகட்கு வருமவத்தா பேதங்களும் இவ்வாறென்கின்றது. அது ஞானசித்தியில்,

परव्योमं तु षष्ठं च परावस्था तु सप्तमम् ।

என்றபின்,

विश्वग्रासाष्टमं चैव उपशान्तो नवस्तथा ।
शिवश्रेष्ठा दशं चैव वाक्यावस्था समीरिता ॥

என நவாவத்தை வருமாறு உணர்க. இன்னுமதிலே.

अणुर्महत्वं तद्वयासं जीवात्मपरयोदितम् ।
एतदर्थं तदर्थं च तत्पदं परमं पदम् ॥

विश्वग्रासं परं गुह्यं सर्वात्मशिवमुद्भवम् ।
तत्सर्वं व्याप्तिसंयुक्तं तच्छून्यं शान्तिसम्भवम् ॥
तच्छिवावस्थितं शान्तं शान्त्यतीतं परात्परम् ।

என வருமாற்ருனுமுணர்க. இவற்றுள்,

अणुर्महत्त्वं तद्व्याप्तं जीवात्मपरयोदितम् ।
एतदर्थं तदर्थं च तत्पदं परमं पदम् ॥

" செவிமெய்வாய் கண்முக்குச் சேரிந் திரிய
மவியின் றியமன மாதிக ளைந்தும்
குவிவோன் றிலாமல் விரிந்து குவிந்து
தவிர்வோன் றிலாத சராசரந் தானே." (திரும. 2589)

ஈண்டுச் சேவி....பிரபஞ்சங் கூறியவாற்ருல் விசுவக் கிராசமும் சாரீரப்பிரபஞ்ச நிவிர்த்தி என்பதாம். இவ்வாறு வியட்டி நிகழ்ச்சி, சமட்டிக்குக் காரணமாகலின்,

" உடலா யுயிரா யுலகம தாகிக்
கடலாகிக் கார்முகி னீர் பொழி வானுகி
யிடையா யுலப்பிலி யெங்குந் தானுகி
யடைவாம் பெருவழி யண்ணி நின்ருனே." (திரும. 413)

உலகமேலாந் தன்மயமாயிருத்தல் கூறியவாறு. அன்றேற் காரணோபாதி புறம்பாமுலகியற்றுவதலாற் கூடா எனவே விசுவமேலாந்தன் மாதலா....ம் விபுத்துவத்தால் வரு நிறைவு அது அறிவானந்தசித்தியில்,

" ஒழிவற வேசக மெங்கும் நிரம்பி யொளிரும்பர
மிழிவுறு கின்ற சேகத்தலைந் தாள் பர மென்செயுமீ
கழிவற வேயிது செப்பா யெனக்கண்க ணீர்மல்கியே
மொழியு நிலையறி யேனிது செப்பெங்கள் முன்னவனே " (298)

" உறைந்து சேகத்து முன்னுண்டில்லை யென்றதிங்
கோர்ந்திடவே
நிறைந்து பரமது நீயேதுவாகும்
நிலையறிவால்
சிறந்த வனுபவத் தார்க்கன்றி யார்க்குந்
தெரிவரி தென்று
அறைந்தது காணு மருமறைநீ
யிதை யாய்ந்துகொள்ளே." (299)

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனிக் "கனவவத்தை விழுங்கே" லென்பது விசுவக்கிராசம் சிவனது கனவவத்தை யென்றவாறு. அது, எல்லாஞ் சிவமய மாகப் பார்த்துத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களுந்தோழிதல், அது ஞானசித்தியில்,

विश्वग्रासं परं गुह्यं सर्वात्मशिवमुद्भवम् ।
तत्सर्वं व्याप्तिसंयुक्तं तच्छून्यं शान्तिसम्भवम् ॥

என முன் உதாகரித்தவாற்ருன் உணர்க. திருமந்திரத்திலும்,

" தானே திசையு மைம்பூதமுந் தத்துவ
மாளு தபோதமு மாணவ போதமு
மூளு ளுபாதி யுடனேழு முள்ளமு
மாளு வகிலமு மத்தனு மாமே.

" மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதல் பூதம். " (2290)

" பரஞ்சோதி யாகும் பதியினைப் பற்றப்
பரஞ்சோதி யென்னுட் படிந்ததன் பின்னைப்
பரஞ்சோதி யுள்ளியான் படியப் படியப்
பரஞ்சோதி யென்னைப் பரையோடுண்டானே." (2842)

" பரனேங்கு மாகிப் பரமாகி நின்ற
திரமெங்க ளுகச் சேறிவேங்கு மெய்தி
யரனங்க ளுவு மகத்து மென்ருகும்
வரமுன்னது கண்டியான் மாண்டற்ற வாறே. " (2590)

எனவரும். இவ்வாறு நிராமயதேவர் நூலினும்,

" வாங்கு காந்த சந்நிதி வயங்கிரும்பு போலவும்
வோங்கு நல்லிரவிமுன் னுலகர் சேட்டைபோலவுந்
தீங்கு செய் பொறிகளும் நிறைந்த வாயுவுந் திகழ்ந்
தே ... ...

...தோடுங்கிநி......லைதிரைசீ ... ரமானவை
யேல்லாம் டன்மீது...வாயில்
வா ... ம நிலவு சாரசரம் நீடுல கேல்லா
யமாகி யோடுங்கும்.

என வருமாற்ருன் உணர்க. ஈண்டுப் "பரம்" என்றது அபேதோபசாரத்தாற் சிவனும் .... நன்மை .... தருமுபசாந்தம் உபாதி யென்பது முன்னுதாகரித்த வற்றுள்,

तत्सर्वं व्याप्तिसंयुक्तं तच्छून्यं शान्तिसम्भवम् ।

என்பதனுல் விளங்கும். திருமந்திரத்திலும்,

" தொழிலிச்சை ஞானங்க டோல்சிவ சீவர்
கழிவற்ற மாமாயை மாயையி னுகும்
பழியற்ற காரண காரியப் பாழ்விட்
டழிவற்ற சாந்தாதீ தன்சிவ னுமே. " (2334)

எனவும் பிறவும் வரும். இவ்வாறு நிராமயதேவர் நூலினும்,

" தத்துவந் தீர்ந்த பாழுந் தனையறிந் தற்ற பாழு
முத்தம வுபசாந் தத்... முன்னிய மூன்று பாழுந்
தோத்திடு மாயை யோடுந் தோல்பரா சத்தி யோடுந்
சித்து...சிவசத்தி...பாற்றிருந்தது திரிதல் காண்டி... "

" காரிய காரண வுபாதி கைவிட
வோரியல் பாமுப சாந்த முற்றதே
யேரிய லுயிர்பர மிரண்டி னைக்கியமு
மோரியல் பாகிவே றின்றி யென்றதாம். "

என வருமாற்றுன் உணர்க. "எல்லாம் நழுவின பேருணர்வாகு முயர்ந்த சிவதுரிய" மென்பது ஞானசித்தியில்,

तत्सर्वं व्याप्तिसंयुक्तं तच्छून्यं शान्तिसम्भवम् ।
तच्छिवावस्थितं शान्तं शान्त्यतीतं परात्परम् ॥
उपशान्तिर्ज्ञपितः प्राप्तं परजीवैक्यसाधनम् ।
आत्मा परशिवं चैते त्रिपदार्थत्रिशोधनम् ॥

என வருமாற்றுன் உணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

" காரிய மேழ்கண் டறுமாயப் பாழ்விடக்
காரண மேழ்கண் டறும்போதப் பாழ்விடக்
காரிய காரண வாதனை கண்டறுஞ்
சீருப சாந்தமுப் பாழ்விடத் தீருமே. " (2495)

" காரிய காரணங் காணு முப்பாழ்விடச்
சீரிய தான சிவமென லாமே. "

எனவும் பிறவும் வரும். இவ்வாறு நிராமயதேவர் நூலினும்,

" ஒழியாவுப சாந்தம தாயுளதுங்
கழியாவிடு காரண காரியமே
மொழியாவகை யாலுல கற்றவிடத்
தழியாவுணர் வேசிவ மாவதுவே. "

என வரும். இந்நிலைதான் "குருவடிவாஞ் சுயம்பிரகாசமுமே" யென்பது ஞான சித்தியில்,

ज्ञानज्ञेयं ज्ञातृकान्तं त्रिपदार्थं समुच्यते ।
तस्मात्स्वरूपं सर्वत्र प्रकाशानन्दविग्रहम् ॥
तत्प्राप्तिस्तत्परा मुक्तिः शिवजीवैक्यसम्भवम् ।

எனவும் சிவதுரியமடியாய் வருஞ் சொரூபானுபவமுண்டாமென்கிறது,

" சிவமாம் நனவுந் திரிந்தெங் குமரன்
தவமார் கனவுந் தனிஞா ன்மதும்
அவமா மலமாற் றலுமகன் றப்பாற்
றுவமார் துரியஞ் சொரூப மதாமே"

என்னும் திருமந்திரத்தானுமுணர்க. அன்றி நிராமயதேவர் நூலின்,

" யாவையுஞ் சிவமே யாதி யல்லவா மானந் தத்து
மேவிய சைதன்னிய மிகுதரு சொருப
... ... ளுதரு சொருப மோதி
லாவயிற் சத்தி சத்திய ஞானவாநந்த ...

எனவரும் பிறவும் வருமாறு கண்டுகொள்க. இது தூலப்பிரணவமென்றும் வாக்கியப்பிரணவமென்றும் சொல்லவரும். இதன்மேல் சுசுவரூபப் பிரணவமென்றும் சூக்குமப் பிரணவ முதஞன்கிற்கும் தூலப்பிரணவம் .... றேனினும் ஞானத்தோற்றம் வியாபகங் குவியு மூன்று மவத்தையாமாறு மேல் விளங்கும். ஆண்டுஞ் சொரூபானுபவமுண்டாம். அது,

" துரியங்கண் மூன்றுங் கடந்தொளிர் சோதி
யரிய பரசிவம் யாவையு மாகி
விரிவு குவிவற விட்ட நிலத்தே
பெரிய குருபதம் பேச வொண்ணுதே " (2657)

என்னும் திருமந்திரத்தால் உணர்க. இவ்வாறு நிராமயதேவர் நூலினும் வரும்,

" ... ...

......நூன்மே சொல்லுங்காலே நன்றுறு நாடிய
சுழுத்தி தன்பாற் சொரூபந் துரியமாய்த் தோன்றுமன்றே "

என்பதனாலும் உணர்க. இவ்வாறன்றி,

¹ पुरुषतत्वं ² आत्मा ³ कालपरं ⁴ परव्योमं ⁵ परात्परं ⁶ विश्वग्रासं ⁷ उपशान्तम्

என்னும் ஏழுள் புருஷதத்துவம் ஆன்மா விரண்டின் றரிசனமுஞ் சீவாவத்தைகள் காலபரம், வியோமபரம் பராத்பரம் என்னும் மூன்றும் உள. இவ்வைந்து....அவத்தைகளை விசுவகிராசம் உபசாந்தமென்னும் இரண்டோடு கூட்டி யேழென்றதென் னையோ வெனின், துவம்பதம் தத்பதவைக்கிய சித்தியினுற் சிவாவத்தைகளாய் வந்து முடிதலின் அநுவாதமாக வேழென்ற தென்க. அது ஞானசித்தியில்,

द्वयोरैक्यं तु संप्राप्ते पराप ... पः
असिपदं शिवरूपं द्वयोरैक्यं प्रकाशितम् ॥

எனவும் திருமந்திரத்தில்,

" இடனொரு மூன்றி லிசைந்த வொருவனும்
கடனுறு மவ்வுரு வேறெனக் காணுந்
திடமது போலச் சீவ பரசிவ
னுடனுறு பேதமு மொன்றென லாமே " (4585)

என வருமாற்றானுமுணர்க, இப்பேதந் துரியங்கள் சாத்திரமாகவும் கூறுமாறு போலக் கோடலாம். இவ்வேழிற்கு மூலாகமம் முன்னுதாகரித்ததாம். பிறவாறு முளவேற்காண்க.

91 • • •

"மனன மிங்கிலேயில்" என்பது மனனங்கூறி நிதித்தியாசனத்தினிகழும் நிட்டானுபவமினிக்கூறுது மென்கின்றது. ஈண்டுக்கூறிய இருபத்தேழவத்தை யாவன:- தூலப்பிரணவத்திற் சீவன்முத்தி பரமுத்தி சிவமுத்தி சொரூப முத்தி யென்னும் நான்கும் துரியத்தினிகழும் பத்தவத்தையிற் சொரூபந் தள்ளி யொன்பதுமிச் சொரூபமடியாகப் பிறக்குஞ் சூக்கும பிரணவ முத்தி மூன்றும் அதி சூக்கும மகாசூக்கும ஆனந்தப் பிரணவ மூன்றுமாக அறுவகை முத்தியினுஞ் சொரூபமடியாய்ப் பிறத்தலின் அஃதொழித்துப் பதினெட்டு விதமாம் அவத்தைகளு மாம். இவையெல்லா முற்கூறியவாறே தூலப் பிரணவஞ் சூக்குமப் பிரணவம் அதிசூக்குமப் பிரணவம் மகா சூக்குமப் பிரணவம் ஆனந்தப் பிரணவமென்னும் ஐந்து பிரணவாவத்தைகளாயடங்கு மென்க.

92 • • •

" அநுபவமாங் தெளிவிஞேடு " என்பது சம்பிரதாயோபதேசம் பண்ணுதற் குரிய சாதன முதலானவற்ரு னிகழ்த்துந் திருவடி வைப்பாம் ஞானதீக்ஷையாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுக் " குருநாதரடியிணையை நிகழ் வெண்மை செம்மை " யென்றது ஞானசித்தியில்,

रक्तं शुक्लं द्विधामिश्रं प्रभाकरप्रकाशकम् ।
पदं स्थितं ....

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனித் திருமந்திரத்தில்,

" தாடந் தளிக்குந் தலைவனே சற்குரு
தாடந்து தன்னையறியத் தரவல்லோன்
ருடந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சீவன்
ருடந்து பாசந் தணிப்பிக்குந் தானே " (2049)

" காலுந் தலையு மறியார் கலதிகள்
காலந்தச் சத்தி யருளேன்பர் காரணன்
பாலொன்று ஞேயமே பண்பார் தலையுயிர்
காலந்தச் சத்தியைக் காட்டவீ டாகுமே " (2425)

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருனுணர்க...............நான்கென்பது முதலானவற்றிற்கு முன்னுதாகரித்தவை கண்டு கோள்க.

93 * * *

" சீவசாக்கிரமாகும் " என்பது சீவாவத்தை நான்கினும் நிகழும் அநுபவம் கூறுகின்றது. " சீவ சாக்கிரமாகு மிந்திரியக் காட்சி " என்றது காரியோபாதி யேழோடுங்கூடக் கலந்தறிவதை,

" உயிரிஞே டுணர்வு வாயி லொளியுரு வாதிபற்றிச்
செயிரோடு விகற்ப மின்றித் தெரிவதிந் திரியக் காட்சி " — சித்தி. 11

யென்றது ஈண்டைக்கேலாதாம்; ஈண்டு விகற்ப ஞானங்கூட நிகழ்தலின். " செறிகனவுக்காட்சி " என்றது அந்தக்கரணம் .... நான்குமுயிருங்கூடியறிதலை. இனி " சாக்கிரத்தில் சுழுத்தி " என்றது பிராணவாயுவோடுங் கூட வந்தக்கரண வியாபாரமொழிதலை. அது பரிபூரண சித்தியில்,

" சிறந்த நனவின்னனவதேதென் றெண்ணிற்
செப்புமனம் பொறி புலஞேர் பொருளிற்சேறல்
நிறைந்த நனவதிற் கனவதே தென்றெண்ணில்
நினை பொருளை மருவிமனம் நினையாநிற்றல்

அறைந்த கனவினிற் சுழுத்தி யதுவே தென்னில்
அறிபொருளும் மன நினைவுமழிந்து நிற்றல்
எறிந்த வெழு கடலணுவா யுருகு மன்பாய்
யிவற்றை யநுபவ மாக விருந்து பாரே.

என வருமாற்ருன் உணர்க. "மேவுமிங்கே யிருளகன்ற வறிவுண்டேன்று விளங்குயிரின் றரிசனமே துரியமாகும்" என்பது பரிபூரண சித்தியில்,

" திணிந்த விருளாய்ப் பாவனையாய்த்
திகழ்ந்த மாயை தனைத்தெரிந்தங்
குணர்ந்த பொருளே தோன்றுளதோ
வில்லை யோபார்த் துரையென்னப்
பணிந்து பரனே பகர்மூலப்
பகுதி யாதி பவவித்தாய்
அணைந்த மாயை தனையுணரு
மறிவுண் டுண்டேன் றதிசயித்தான். "

என வருமாற்ருனுணர்க. இனி யவத்தைக் கழிவிற்கு வருமாறு.

" அவத்தையொரு மூன்றையு மறிந்துகரி யாயே
எவற்றையு மழித்தோளிரும் ஏகவறி வாகத்
துவக்கற விறந்த துரியச்சுட ருணர்ந்தோர்
தவத்தலைவ ரேன்றுமறை தானறையு மன்றே. "

என நிராமயதேவர் நூலின் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு வரு மூன்றுயிர் வேறுபாட்டின்பின் சுத்த............நிகழுமாறு திருமந்திரத்தில்,

" ஆருறி லையைந் தகல நனுநனு
வாரு மவைவிட வாகு நனுக்கனு
வேருன வைந்தும் விடவே நனுவினி
லீருஞ் சுழுத்தி யிதின்மாயை தானே. " (2197)

எனவரும். இதனுனே திரோதாயி முதல்நான்கு மலமுங்........................அது,

" சாக்கிர சாக்கிரந்.தன்னிற் றிரோதாயி
சாக்கிர சோப்பனந் தன்னிடை மாமாயை
சாக்கிரந் தன்னிற் சுழுத்திதற் காமியஞ்
சாக்கிரந் தன்னிற் றுரியத்து மாயையே. " (2167)

என்பதனுல் உணர்க. இவ்வாறு கழலவே பிரம....பிராணபஞ்சகமும் நீங்கும். அது ஞானசித்தியில்,

जाग्रजाग्रस्थितं ब्रह्मा जाग्रत्स्वप्नस्थितो हरिः ।
जाग्रत्सुप्तिस्थितो रुद्रस्तमसा मोहिनी तथा ॥
जाग्रतुर्यस्थितेशस्तु .... तद्बन्ध ।
गुरुकारुण्यमात्रेण वं मलोदयम् ॥
.... प्रकाशार्थं जीवचैतन्यरूपकम् ।
जाग्र .... प्रोक्तं तुर्यात्मसम्भवम् ॥
त्वं पद्मात्मसम्भवम् ।
उपाधिशून्यजीवात्मा त्वं पदार्थस्य शुद्धिमान् ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு தன்னையறிவதனின் மிக்க பேறில்லை அது.

" தன்னை யறியிற் றனக்கொரு கேடில்லை
றன்னை யறியாமற் ருன்கெடு கின்ருன்
றன்னை யறியு மறிவை யறிந்தபின்
றன்னை யருச்சிக்கத் தானிருந் தானே." (2355)

என்னும் திருமந்திரத்தான் உணர்க.

94, 95 * * *

" இவ்விடைநின்றே கழன்ற " என்பதும், " போறியேனவே நியதமன்றி " என்பதும் பரசாக்கிரானுபவம் கூறும். ஈண்டுப் "போறியேனவே நியதமன்றி" யென்பதனுனறிந்த தோன்றறியா நியதமன்றி யெக்காலத்துமுணர்தல் என்க; அது ஈசுவர சுவபாவமாகலின். அனைத்தும் முன் காட்டிய உதாரணத்தால் விளங்கும்.

96 * * *

" பகர் தருமமவ்வேழினுள்ளு " மென்பது, முன்சொன்ன கனவுஞ் சுழுத்தியும் துரியமுமாமனுபவம் கூறுகின்றது. ஈண்டுப் பகர்தரு மவ்வேழினுள்ளும் ......டவமாகி முன்றும்...........ஒடுங்குங் கால பரத்தோடு நின்று கவரு முன்போலறிவு விரியாவண்ணம் தற்போதமாயிருத்தல் என்பதற்கு முன்கூறியவாறு யறிவு மழுங்கி நிற்றலெனக் கோள்க. அது விரியாவண்ணம் தற்போதமாயிருத்தல் என்பதனுனுந் தோன்றும். இதனுனேயன்றே,

" கால பரத்தி லசைந்து துரியத்துச்
சால விரிந்துங் குவிந்துஞ் சகலத்தில்
ஆயின வாருரு றடைந்துந் திரிந்தேற்குத்
தூய வருள் தந்த நந்திக்கேன் சொல்வனே "

என வந்ததூஉம். இப் பராவத்தையநுபவம் நிராமய தேவர் நூலின்,

" பிறிவற்றறி வாகிய பேற்றியெனு
வறிவிற்கறி வாகிய வப்பரமே
சேறிவிற்பரை யாலுயிர் செய்ததனு
ளுறைவுற்றது பூமண மொத்திடவே "

என வருமாற்ருன் உணர்க. ஈண்டுப் "பரையால்" எனவே யதனிற் றேன்றுஞ் சகளாதி பேதங்களுங் குண்டலி காரியமாய்ப் பரையிற் றேன்றிய பிறவு மீண் டொழியு மென்பதாம். அது அந்நூலின்,

" ஆதலாற் சகளரைக் கன்மம் யாவையு
மோதலாற் சொல்லுருபா ரூபங்களும்
யாதுமாய் முத்திக் கேதுவாம் யாவையு
ஓதுங் குண்டலினிக்கு ளுதித்தலே "

என வருதலின். மற்று முற்காட்டியவற்றுட் கண்டுகோள்க.

97 * * *

" இன்னிலையாம் பரதுரியம் " என்பது சிவாவத்தை நான்கின் அநுபவமுங் கூறுகின்றது. இச்சீவாவத்தையிற் சீவாதி மூன்றுமின்றித் திருக்கு திருச்சிய பேதமுண்டானதுமின்ருய் நிகழும். ஆனந்தாநுபவம் நிகழும். அது நிராமய தேவர் நூலின்,

" மாயையிற் றேன்றுஞ் சீவன்
வண்பரைத் தோன்று மீசன்
ஆவையிற் சிவையிற் றேன்று
மச்சிவன் மூன்றும் வேருய்
ஓவலில் வேதிரே கத்தால்
உறுதரு திருக்கு திர்ஸ்ய
மாவயிற் புணர்ந்த தோன்ரு
யன்றிநின்றமர்வதாகும் "

" சிவமாமறி வேங்கணு மாநிலைசேற்
றவமாறிய வானந்த மேலிடவத்

துவமாறிய மூவுரு வோருருவாய்ப்
பவமாறி ... ...மே ''

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

୨୪ * * *

'' வந்த சிவதுரியத்தின் கீழாயேன்பது'' சிவதுரியத்தின் ஒன்பதவத்தை யுங்கழியவே யெல்லாப் பாசங்களு மொழிதலிற் சிவதுரியமுண்மையாய் நிகழு.... சித்தாந்தத்திற் கூறும் தசகாரியானுபவமும் ஈண்டடங்குமென்கின்றது. அவ் வாறு வருந் தசகாரியம் ஞானசித்தியில்,

देव्युवाच—

परमेश महेशान परात्पर परःशिव ।
सिद्धान्तमार्गसम्बोधं किंप्रकारं तदुच्यताम् ॥

ईश्वर उवाच—

शृणु देवि महाभागे शिवसिद्धान्तलक्षणम् ।
पाशः पशुः पतिर्ज्ञेयं त्रिपदार्थं त्रिनिर्णयम् ॥
पाशः पशुः पतिर्मध्ये तृतीयेच्छा तु दीक्षया ।
नवमं चैव सिद्धान्ताधिकारो भवतोदितः ।
तस्माद्दशविधा दीक्षा पशुपाशपतिक्रमात् ॥
प्रथमं तत्वरूपं तु द्वितीयं तत्वदर्शनम् ।
तृतीयं तत्वशुद्ध्यर्थं चतुर्थं चात्मरूपकम् ॥
पञ्चमं चात्मदृश्यं तु षष्ठं चाप्यात्मशोधनम् ।
सर्वतत्त्वं चतुर्भेदं मायाकुण्डलिनोद्भवम् ॥
पूर्वोक्तस्य स्वकर्तव्यं तत्त्वत्रयविशेषतः ।
तत्वरूपमिदं तत्व तत्वदर्शनभावनम् ॥
तत्वशुद्धिः पृथग्भावं तत्वशून्यस्थितिं कुरु ।
अरूपा वर्णचैतन्यमविकारान्तगोचरम् ॥
अभिन्नभिन्नरूपत्वं तत्वमात्मस्वरूपकम् ।

अविकारोत्पन्नया तत्र प्रज्ञात्वं नाणुरूपकम् ॥
तद्वयाप्तं चेतनारूपं तत्सर्वं सुप्रकाशितम् ।
तद्व्योमसम्भवत्यर्थं तदवस्थात्मशोधनम् ॥
रूपारूपं द्विधा शून्यं तुर्यातीतं परं शिवम् ।
तत्पदं परमं स्थाणुं तत्वातीतं परं शिवम् ।
(अथ शिवदर्शनविवेकः)
अणोरणीयान्महतो महीयान् आत्मा गुहायां निहितोऽस्य जन्तोः ।
उपाधिशून्यं स्वयमात्ममध्ये प्रकाशते ज्ञप्तिपरानुभावः ॥
स्वजीवपरयोरैक्यं शिवयोगं शिवोद्भवम् ।
दशावस्थामतिक्रान्तं ... ... मशनम् ॥
स्वरूपसत्यादिगुणं वाक्यलक्षणशोधनम् ।
सत्यानन्दमहाज्योतिः शिवभोगानुभूतिकम् ॥

என வருமாற்றுன் உணர்க. முற்கூறியவாறே கழிந்த நவாவத்தையபிமானிகளாவர்.

"ஒன்பா னவத்தையு ளோன்பா னபிமானி
நன்பாற் பயிலு நவதத் துவமாதி
யோன்பா னனவத் துரியத்து நிற்பர்
செம்பாற் சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே." (2545)

"முத்துரி யத்து முறை...கண்டபின்
பத்தும் பிரமன் றிருமால் பகரிறை
சுத்தம கேசன் சதாசிவன் றெல்விந்து
உய்த்திடு நாசஞ் சிவஞ்சத்தி யுண்மையே."

என வருமாற்றுன் உணர்க. ஈண்டுச் சத்தியைப் பின் கூறியவதனுற் பராசத்திக்கு மூலமான பரசிவனேடு கூடப் பத்தெனினுமாம். அது,

"மேவும் பரசிவ மேற்சத்தி நாதமும்
மேவும் பரவிந்து வைம்முகன் வேறீசன்
மேவு முருத்திரன் மால்வேதா மேதினி
யாவும் படிபடைப் போனர ளுமே." (2417)

என வருமாற்றுன் உணர்க. பா....மேல் வரும் பிரணவபேதங் குறித்து உபாதியாகலிற்........பரமென்னும்................கினகீழாமென்க. இவ்வாறு சத்தி பேதங்களும்,

" ஆதிபரா பரையாகும் பராசத்தி
சோதியின் ஞானந்தொழிலிச்சை...நின்ற
பேதமதாம் விந்துநாதம் பெருங்கலை
யேதமில்.........தியியைந்தே."

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு ஞான சித்தியிலும்,

जीवावस्था परावस्था शिवावस्था नवान्तकम् ।
नवतत्वं नवावस्था नवावस्थान्तगः शिवः ॥
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ।
परबिन्दुः परो नादः परा शक्तिः परः शिवः ॥
नवतत्वलयस्थाने नृत्तानन्दमयो गुरुः ।

எனவும்,

शिवः शक्तिर्द्विधानादबिन्दुः सादाख्यपञ्चमः ।
ईशो रुद्रस्तथा विष्णुर्वेधाग्रं मूर्तयो नव ॥
इच्छाज्ञानक्रियामाया परबैन्दवतारकाः ।
कुटिला कुण्डली भेदा नवप्रधानशक्तयः ॥
नवं प्राधान्यमूर्तिश्च नव वै बन्धकारणम् ।

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க. ஈண்டுப் பிரதான சத்திகள் எனவே அவாந்தர பேதமூர்த்திகளுக்களவில்லை என்பதாம். அது ஞானசித்தியில்,

एतच्छक्तिमयं विश्वं विश्वातीतं परात्परम् ।
शिवशक्तिद्विमध्यस्थे नादबिन्दुस्तथोदितः ॥
नादबिन्दुद्विमध्यस्थे पञ्चसादाख्यमुद्भवम् ।
पञ्चसादाख्यमध्यस्थे अष्टविद्येश्वरोदितम् ॥
अष्टविद्येश्वरमध्ये रुद्रभेदस्तथोदितः ।
रुद्रभेदस्वमध्यस्थे षट्कोटिविष्णुसम्भवः ॥
षट्कोटिविष्णुमध्यस्थे शतकोटिब्रह्मणो भवः ।

என வருமாற்றான் உணர்க. அவ்வாறு சத்திபேதத்திலும் வருமாறு. அதிலேயே

इच्छाज्ञानक्रियामध्ये नवशक्तिस्तदुद्भवा ।
इच्छाज्ञानक्रियामध्ये ... ह्यप्रभुमान्त्रिका ॥
क्रियाशक्त्युद्भवं शेषं वाक्शक्तिः पञ्चमस्तथा ।
परापरात्पराकारं शिवशक्तिस्तदुद्भवा ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு நவாவத்தையபிமானி மூர்த்திகளுஞ் சத்திகளும் கழலவே எல்லாப் பந்தங்களுமே போமென்றதாயிற்று. அது,

नवं प्राधान्यमूर्तिश्च नव वै बन्धकारणम् ।

என்பதனுலும் விளங்கும். இதனுனேயன்றே சித்தாந்தத்திலும்,

" சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவந் திகழு மீசன்
உவந்தரு ளுருத்தி ரன்ருன் மாலய னென்றி னென்ருய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மோன்ருய்
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர் " **(சித்தி. சுபக். 164)**

" சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னுகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக் கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தி யாகு
மெத்திறம் நின்ரு னீச னத்திற மவளு நிற்பள் " **(சித்தி. சுபக். 165)**

என வருவதூஉம். இந்த நவமூர்த்திகளையே முன்னர்,

" தொற்பத விசுவன் றைசதன் பிராஞ்ஞன்
நற்பத விராட்டன்பொன் கர்ப்பனவ் வியாகிருதன்
பிற்பதஞ் சிற்சொலிதன் பிரசாபத்தியன்
பொற்புவி சாந்தன் பொருந்தபி மானியே " **(2537)**

..........படி ....விசுவன்றைசதன் எனக்கூறியதூஉம். இனிச் சீவபரசிவமென்னு மூன்ற.... சதாசிவமென்பாருமுளர்.

" தன்னைப் பரனைச் சதாசிவ னென்கின்ற
மன்னைப் பதிபசு பாசத்தை மாசற்ற
முன்னைப் பழமல முன்கட்டை வீட்டினை
யுன்னத் தகுஞ்சுத்த சைவ ருபாயமே " **(1432)**

என வருதலின். இனி ஞானசித்தியில்,

असिपदं शिरूपं द्वयोरैक्यं प्रकाशितम् ।

என வந்தவாறே, சூதசங்கிதையில்,

जीवेश्वरत्वरहितः केवलः स्वप्रभः शिवः ।

என வருதலின்.

जीवेश्वरत्वादिकल्पनारहितः केवलोऽद्वितीयः स्वप्रभः स्वयंप्रकाशचैतन्यरूपः शिवः कूटस्थः எனக் கூடஸ்ததீபிகையிற் கூறியதுங் கண்டுகோள்க. இதனுற் கூடஸ்தத்வம் உபாதியாகலின், மேற் சுவருப பிரகாசமான குருவடிவே .... திகமேன்றுந் தோன்றியவாறு, மாயாவாதிகளிவ்வாறு கூறிச் சீவ சாட்சிக்கு மீசுவர சாட்சிக்குமே ஐக்கியம் கூறுதலுமுளதாகலின். இவ்வாறு வரு மகா வாக்கியத்தைத் தூலப் பிரணவமென்றது ஞானசித்தியில்,

अकारोकारमकारश्च शिरसि प्रणवस्य तु ।
शिवजीवपरैरैक्यं स्यात् त्रिपदीलक्ष्यलक्षणा ॥
शबला परितं भेदं तन्मध्ये ... द्धरोत्तमम् ।
जीवः परः शिवो मुक्तिस्तद् व्याप्यस्तस्य लक्षणम् ॥

என வந்தவாறே திருமந்திரத்திலும்,

"அகார முயிரே யுகாரம் பரமே
மகாரஞ் சிவமாய் வருமுப் பதத்துச்
சிகாரஞ் சிவமே வகாரம் பரமே
யகார முயிரோன் றறையலு மாமே." (2503)

என வருமாற்றுனுணர்க. ஈண்டுச் சுத்த பஞ்சாக்கரமும் தத்துவமசிவாக்கியமாம் என்பது,

तत्पदं तु शिकारं स्याद्वाकारं त्वंपदं तथा ।
असिशब्दो यकारश्च महावाक्यस्वरूपकम् ॥

என்னுமாகமத்தாலுணர்க. இதனுனே அனைத்திற்கும் பிரணவ மூலமேன்றுமாம், அது திருமந்திரத்தில்,

"ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தவைம் பூதங்க
ளோங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசர
மோங்காரத் துள்ளே யுயிர்மூன்று முற்றன
வோங்கார சீவ பரசிவ ரூபமே." (2677)

என வருமாற்றுனுணர்க. ஈண்டு உயிர் மூன்றேன்றமையிற் சகலர்க்கு மும்மலமு முளவாகலின், அவர்கள் மாயேய நீங்குமளவிற் பிரளயாகலராயும் கன்ம

மாயையும் நீங்குமளவில் விஞ்ஞானகலராயும்....வருதலின் மூவகை யுயிரிலக்கண முந் தோன்றுமாற்றான் மற்றைப் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர்க்குஞ் சிவனருளு முறை யறிந்தருளுதல் கண்டுகொள்க அது,

"தோந்தத் தசிமூன்றில் தோல்கா மியமாதி
தோந்தத் தசிமூன்றில் தோல்தா மதமாதி
வந்த மலங்குண மாளச் சிவன்தோன்றல்
இந்துவின் முன்னிரு ளேகுத லொப்பே." (2489)

என வருமாற்றான் உணர்க. பிறவும் விரித்துக்கொள்க.

* * *

99

"வருமிந்த வவத்தைகளிற் றுரியம்" என்பது துரியத்தியல்பு கூறுமுகத் தாற் றூலப் பிரணவாவத்தை முடிவுகூறி...........சொருபமடியாய் மேற்குறித்த வோங்காரத்தியல்பு சொல்லத் தோற்றுவாய் செய்கின்றது. துரியத்தைப் பாழென்பது.

"மத்த மாம்புலன் மாறிய விடத்தே.........
வெளிப்படு மொருபாழ்
பெத்த மாமுயிர் மாறிய விடத்தே பெரிய நற்பரம்
வெளிப்படு மொருபாழ்
முத்த மாம்பர மாறிய விடத்தே மூல நற்சிவம்
வெளிப்படு மொருபாழ்
சித்த மாஞ்சிவ மாத ... . தலைப்படுஞ்
சிவப்பிர காசம்,"

எனவும், ஞானசித்தியிலும்.

आत्मा परःशिवश्चैते त्रिपदार्थास्त्रिचेतनाः ।
त्रिशून्योदयसम्भिन्ने - त्वं तदसीतिसम्भवम् ॥

எனவும் வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு வருந் தசாவத்தையிற் சர்வ பாசங் களும் ஒழிதலின் ஆன்மாச் சுத்தனாவன்.

.... कादि मलत्रैधामस्याभिगुणत्रयः ।
त्वं तदस्येति तन्मध्ये मोचनं शुद्धमात्मनः ॥

என முற்கூறியவாறே ஞானசித்தியிலும் வருதலின். இவ்வாறு நிகழுந் தூலப் பிரணவாவத்தையன்றி மேலுஞ் சூக்கும வோங்காராதி அனுட்டானங் கூறுவ

தென்னேயோ எனின், வாசனேயாயெல்லா மலங்களு மிருத்தலின் அந்த ஆணவமல சம்பந்தியாயப .... ருணவமலங்களு நீங்காதிருக்குமாகலிற் பின்னுமனுட்டானம் பண்ணவேண்டுதலினவையும் வேண்டுமென்க. இது முன்னும் கூறினும்; மேலும் விளங்கும்.

100 * * *

"பகர் சோரூபத்துயர்" என்பது சோச்சோரூபத்தியல்பு கூறுமுகத்தாற் சூக்கும வோங்காரத்தியல்பு சோல்லுதுமென்கின்றது. ஈண்டுப் "பகர் சோரூப" மென்றது முன்னுண்மை என்னும் குரு சுவரூபமான சிவபோகமாவது, பரிபூரண சித்தியில்,

" அப்படி யிருந்து நீயங் கனுபவித் தானந் தித்த
வோப்பறு சத்தி யென்னும் பேருடை யுபசாந் தத்தைத்
துப்பற விழுங்கு மந்தத் துரியமாஞ் சோயம்ப்ர காசங்
கப்பற வளிப்பன் மைந்தா கண்டுகோள் கருதி யென்ருன் "

" மத்துறு தயிரேன மறுகி யுள்ளுடைந்
தெய்திட லறவேனே யாண்ட வேந்தையே
சுத்தியந் துரியமேன் சுயம் ப்ரகாசமா
மத்தம தடியனுக் கருள வேண்டுமே "

" அத்திறம் வேத மகண்டமா மோழியா
லவனிவ னேனுமது திகழ
வோத்தெழுநீல மணமுருச் சோபை
யுற்பல மேனவோரு தனிலே
சத்திய ஞான வநந்தவா நந்தந்
தயங்கிய சுயம்பிர காச
வித்திற மாகு மேனவிறை மௌந
மோழியினு லியம்பிவீற் றிருந்தான

எனவும் நிராமயதேவர் நூலின்,

" யாவையுஞ் சிவமே யாதி யல்லவா மானந் தத்து
மேவுசை தன்னி யந்தான் மிகுதரு சோரூபமாகும்
ஓவுமுன் ருும்ப தத்தா லுறுதரு சோரூப மோதி
லாவயிற் சத்தி சத்ய ஞானவா னந்த மாமால் "

" சத்திய மான்ம ஞானந் தற்பர ரூபந் தான
மேத்திடு மனந்த மந்தச் சிவன்மிகும் தன்பா லந்தத்
துய்த்தவா னந்த சத்தி யாவது சோச்சோ ரூபம்
மேத்திடுங் குணம் விபூதி யிவற்றினுல் விளங்கு மன்றே "

" கூறிய சொரூப மாதி நான்குடன் குறிக்குங் காலை
தேறிய நிறமே கந்தஞ் சீர்த்திறஞ் சோபை நான்கு
மாறிலா நிலவு... திடையியையுமா போற்
கூறிய நான்கு மேலைச் சொரூபமே கவர்ந்துகொள்ளும் "

" செய்திடு மிதனுற் சீர் ... ...
... சீவன்மிக்க பரசிவம் மேலைச்
சத்தியுய்தரு நான்கு மேலைச் சே ...
ததினுடலதனுலே மெங்குந் தானே
சொரூபமாயிரு ... ... லகா "

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

" சொரூப முருவங் குணந்தோல் விபூதி
யரியன வுற்பலத் தாமாறு போல
மருவிய சத்தியாதி நான்கு மதித்த
சொரூபத்திரு நந்தி சொல்லிறந்தானே " (2843)

" சத்திய ஞானமே ஞான மநந்தம்
மெய்த்தகு ஞேய மிகவுற்ற வானந்த
முற்றிய ஞாதுரு மூன்றிலும் தோன்ருன்
சுத்தக் குரவன் சொரூபத்துளானே "

எனவும் பிறவும் முன்னுதாகரித்தவாற்ருனுணர்க. இனி "உயர் சிவமும் பரமும்" என்றற்ருெடக்கத்திற்கு வருமாறு.

" அன்றியே சொரூபந் தன்னு
லதிசிவ பரமான் மாவிற்
றுன்றிய தோற்ற வியாத்தி
நூன்முகம் சொல்லுங் காலை
நன்றுறு நனுக்க னுவே
நாடிய சுழுத்தி தன்பாற்
றுன்றிய சொச்சொ ரூபந்
துரியமாய்த் தோன்று மன்றே "

" அன்னது புரிந்த போதி
லனுபவ மெங்ங னென்னிற்
றுன்னழ லிரும்பு நீரே
நிகரெனச் சொல்லும் வேத
மன்னிய சொரூப மற்றச்
சிவம்பர மான்மா மாயை
துன்னிய முப்பாழ் நாற்பாழ்
தொலைவுறக் காத்த லாலே "

என்னும் நிராமயதேவர் நூலாற் சோச்சோரூப தரிசன அனுபூதி கூறுமாறு காண்க. எனவே நீலோற்பல வாக்கிய சித்தியந்தம் நாற்றுரியம் தூலப்பிரணவ மென்னும் மகா வாக்கிய வவத்தை யெனவும், அதன்மேற் "பகர் சோரூபத்துயர் சிவமும் பரமு" மென்னும் செய்யுளாற் சோச்சோரூபானுபவ மென்னும் சூக்கும வோங்காரத்திற் சிவமும் பரமுமான்மாவு மெனத் தோற்ற வியாபக வோடுக்க மென்னுஞ் சாக்கிரஞ் சோப்பனஞ் சுழுத்தியினிகழு மூன்று சைதன்னிய பேதமும் ஒன்றே. தசாவத்தையிற் சீவ பரசிவமென வோரறிவே மூன்றுனவாறு போலென்க. இந்தச் சூக்கும வோங்காரத்தின் முப்பாழ் காத்தலாவது தூலப் பிரணவத்தினிகழும் முத்துரியங்...............பாழ்காத்தலாவது அந்த நீலோற்பல வாக்கிய சித்தியடியாகப் பிறந்த சூக்கும வோங்காரத்தின் நால்வகைத் துரியமுங் காத்தல். அது முன்னர்,

"இந்தமகா வாக்கிய சித்தித்துரியம் நான்கி
னிறுதியின்கட் சோரூபமுத்தி காரண மென்றுக
வந்த சோச்சோரூப முத்திவகை மூன்றுந்தான்
வருசூக்கு மப்ரணவமா மிம்மூன்றிற்கு
முந்து சூக்கும மதிசூக்கும மகாசூக்குமமென்
றுரைப்பது காரணமென்னச் சோரூபங் கூடத்
தந்திடு நான்முத்தியுமே சூக்கும வோங்காரந்
தானிதுவே தாரமெனும் பிரணவங்காண்..."

எனக் கூறியதனுல் உணர்க. இவ்வாறு சூக்கும வோங்காரானுபவத்தைப் போதுப்படச் சோல்லி மேல் இதன் பேதமான சூக்கும அதிசூக்கும மகா சூக்கும மென்னும் மூன்றினனுபவமுஞ் சிறப்பித்துச் சோல்லுது மென்பது தோன்றச் "சேப்புது மேற் சூக்கும வோங்காரத்தினிலையே" என்றது. பிறவும் விரித்துக் கோள்க.

101 * * *

"அப்படியாஞ் சோச் சோரூபந்தான்" என்பது அம்மூன்றனுடைய சூக்கும வோங்காரானுபவம் கூறுகின்றது. அது நிராமயதேவர் நூலில்,

"ஒழிவி லா......ச் சோரூபமான வுணர்விறுற் சோரூபத்தோடு
கழிவுறு சிவன்ப ரான்மா வியாபகங் கரையக் கண்டங்
கழிவுறு விடல்க......ருவே யாதிமுன் ரும தற்றுத்.........
தோழவுறு துரியஞ் சூக்கச் சோரூபமாய்த் தோன்று மன்றே"

"ஆங்கதிற் சுவானு பூதி யதுதனை யறியுங் காலை
யோங்கிய லவணம் நாழி யப்போரு நாழியோன்றி
யாங்கோரு நாழி யாமா றேனவவை யகத்த டங்க
நீங்கலச் சுவானு பூதி நேயமாய் நின்ற தன்றே."

என வருமாற்றுன் உணர்க. அவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்.

" அப்பினில் உப்பென வத்த னணைந்திட்டுச்
செப்பு பராற்பரஞ் சேர்பரம் விட்டுக்
கப்புறு சொற்பத மாளக் கலந்தன்மை
யெப்படி யப்படி யென்னுமவ் வாறே." (2945)

என வரும்.

102 * * *

" மற்றதி சூக்கும சொரூப" மென்பது சூக்கும வோங்காரத்தின் பேதமான அதி சூக்கும மகா சூக்கும வோங்காரானுபவ மாமாறு கூறுகின்றது. இவ் விரண்டனுள் அதிசூக்கும வோங்காரானுபவத்திற்கு வருமாறு, திருமந்திரத்தில்,

" கரியுண் விளவின் கனிபோ லுயிரு
முரிய பரமுமுன் னேதுஞ் சிவமு
மரிய துரியமே லகிலமு மெல்லாந்
திரிய விழுங்குஞ் சிவபெரு மானே," (2593)

என வரும். இவ்வாறு நிராமயதேவர் நூலும்,

" அதிசூக்கச் சொரூபந் தன்னற் சூக்குமச் சொரூப மென்றித்
துதியாற்று சொச்சொ ரூபந் தொல்சிவம் பரம்ப ரான்மா
விதியாற்கண்ட வற்றின் வியாத்த...வுண் டிட்டு விட்ட
துதியாற்றத் துரியந் தோன்று மதிசூக்கச் சொரூபந் தானே."

" வேழ முண்ட விளாங்கனி நேர்தா
மாரு மவ்வதி சூக்கச் சொருபமுற்
றூழ டைந்திட வென்றே யுயர்மறை
சூழு மந்தந் துதிபெறச் சொல்லுமே,

என வரும். இனி "மற்று மகா சூக்குமத்திற்றுரியம்" என்பதற்கு வருமாறு நிராமயதேவர் நூலின்,

" அன்றிமா சூக்க மான சொரூபமே யடைந்த காலை
யொன்றிய மயிர்க்கா ரேறு மொழிவிலா னந்த மாகு
மொன்றிய துரிய நான்கா லுற்றிடு மவத்தை பத்தா
நின்றிடு மான்ம பேத நிகழ்வுகோண் டெனவே காண்டி."

என வரும். இங்ஙனம் கூறும் பிரணவபேதங்கட்கு மான்மா யொன்றேயென்று மீண்டுந் தோன்றக் கிடந்தது. இவ்வாறு திருமந்திரத்தும்,

" ஓது மயிர்க்கா ரேறுமமிழ் தூறிய
பேத மபேதம் பிறழாத வானந்தத்
தாதி சொருபங்கண் மூன்றகன் றப்பாலே
வேதம் ஓதுஞ் சொருபிதன் மேன்மையே." (2856)

என வரும்.

103 * * *

" இத்திறத்தாற் சோருபமோ " டென்பது சூக்கும வோங்கார பேதமான........ யனுபவ முணர்த்தியவாற்றுற் றூலப் பிரணவ சித்தி முடிவிற்குப் போல இந்தச் சூக்கும வோங்கார பேத முடிவினும் நீலோற்பல வாக்கிய சித்தியாமாறு கூறு கின்றது. அது வருமாறு, நிராமயதேவர் நூலின்,

" ஒன்றிய துரிய நான்கா லுற்றிடு மவத்தை பத்தா
நின்றிடு மான்ம பேத நிகழ்வுகோண் டெனவே காண்டி "

என்றதன்பின்,

" மா விசுவன்மாதைவதன் மாப்பிராஞ்ஞன்
மருவுமூன்று ெ......மிரணியகெற்பனவ்வியா
கிருதனெ......மாவமாசோ......தை பிரசா
பதியென மருவுப......யான்மருமாமே
லதுரிய நான்கி னென்பானும் "

" ஆதலா ... ... சோருப
சூக்கும மதிசூக்கும் ... ...
... ... சூக்கு நான்காஞ் சொருபமே
யுரைக்குங் காலைத்
தீதில் சூக்குமாகா ரத்தின் செய்கையாஞ்
சீவனல்லாற்
போதமாம் பரஞ்சிவம் பின் சோருபந்
தூலம்புகன்றல் ... ...

" தத்துவம் விட்ட சீவன் பரசிவன் சொருபந் தானும்
உய்த்திடு துரிய நான்கா லுளதுதூ லத்தோங் கார ...
சுத்தமாஞ் சோருபஞ் சூக்ம மதிசூக்ம மிகுமாசூக்மத்
தோத்திடு சோருபம் நான்காந் துரியமச் சூக்க மாகும். "

" அன்னதிற் சோச்சோ ரூப மாதியாந் துரிய மூன்றுந்
தன்னுறு சத்தி யாதி நான்கெனத் தான்மே லாகத்
துன்னுமா சூக்க மான சோருபமே சூழக் கோடாய்
தன்னையு முற்ப லம்போற் சாற்றநீ சமைந்து கேளே. "

என வருமாற்றுன் உணர்க. ஈண்டுச் " சத்தியாதி நான்கு " என்றது சத்தியாம் ஞானம் முதலிய நீலோற்பல வாக்கியத்தினிகழும் நான்குமே சிவ சத்தியாதி யென்றும் பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

104 * *

"நீல நிற மணம்" என்பது தூல பிரணவ முடிவிற்குப் போலச் சூக்குமப் பிரணவ முடிவினும் கூறும் நீலோற்பல வாக்கிய சித்தியாமாறு கூறுகின்றது. ஞானசித்தியிலும்,

एवं तत्त्रिपदं शुद्धं लक्षणार्थं तदुच्यते ।
शिवानन्दं महादेवि सत्यज्ञानमनन्तकम् ॥
आनन्दान्तस्थितज्ञप्तेस्तत्स्वरूपं प्रकाशितम् ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं च आनन्दं चतुरुद्भवम् ॥
सत्यात्मतत्परज्ञानशिवानन्दं त्रिधा गुणाः ।
आनन्दाः शक्तयो योज्यं तत्प्राप्तं सद्गुरोः पदम् ॥
स्वरूपं तत्र रूपं च गुणत्रय विभूतयः ।
एतच्चतुष्प्रकारार्थं सत्यादिगुणसंपदम् ।
रूपं गन्धं गुणं शोभा यथा उद्भवमुद्भवम् ।
तथैवेत्यादि तद्भेदं स्वरूपं तस्य उद्भवम् ॥
ज्ञानज्ञेयज्ञातृकान्तं त्रिपदार्थं समुच्यते ।
तस्मात्स्वरूपं तत्रापि प्रकाशानन्दविग्रहम् ॥
तत्प्राप्तिस्तत्परा परा मुक्तिः शिवजीवैक्यसम्भवम् ।

என வரும். இது தூலப்பிரணவ முடிவினிகழு நீலோற்பல வாக்கிய சித்தி. இவ்வாறீண்டுக் கூறியது.

"நீலநிற மணஞ்சோபை பலவும் விசேடணமாய்
நிகழ் நீலோற் பலவுருவாம் விசேடி யத்திற்
சாலவரு பலவுமோன்ருய் முடிவு மாபோற்
சத்திய ஞானனந்தஞ் சீவபரன் சிவமா
யேலவருஞ் சொருபமா யுடலி லடங்கினவாறு
... ..."

"மேல தேனுந் துரியமுடல் விசயமென்ருக
மேவுமிஃதானந்த மோனமாமே."

என்பது மட்டுமென்க. இவ்வாறு சூக்கும வோங்காரத்தின் முடிவின் வரு நீலோற் பல வாக்கிய சித்தியைக் கூறியது. இவ்விடத்து முத்துரியத்தியல்பும் விசேடண மாம் என்பது நிராமயதேவர் நூலில் "தன்னையுமுற்பலம் போற் சாற்ற நீ சமைந்து கேளே" என்றபின்,

" நிறனோடு குணமுஞ் சோபை நீடுல க்ஷணம்இந் நான்கும்
முறமணி தன்னி லொன்றாய் நின்றவா…த்
திறனுறு மேலதான சொருபநான் கதுவே சோபை
பேறவுறு மானந் தந்தான் பெரியதோர் மோன மாமே."

என வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு மணி திட்டாந்தத்தால் திருமந்திரத்திலும்,

" மன்னு சத்தியாதி மணியொளி மாசோபை
யன்னதோ டொப்பு மிடலொன்று மாறது
வுன்னிய வுற்பல மொண்சீர் நிறமணம்
பன்னிய சோபை பகராறு மானதே." (2827)

" மணியொளி சோபை யிலக்கணம் வாய்த்த
மணியென லாய்நின்ற வாறது போலத்
தணிமுச் சொருபாதி சத்தியாதி சாரப்
பணிவித்த பேர்நந்தி பாதம்பற் றுயே." (2482)

என வரும். இது மணிவாக்கிய மெனினுமாம். பிறவும் விரித்துக் கொள்க.

105 * * *

"இது நிலையாய்ப் பிறக்கு மதி சூக்கும வோங்கார" மென்பது பஞ்சப் பிரணவங்களுள் தூலப் பிரணவமும் சூக்குமப் பிரணவமும் கூறி, இனி மூன்றும் பிரணவமென நின்ற வதிசூக்கும வோங்காரமென்னு முத்திராந்த முத்தி யவத்தை யினிகழும் அனுபவம் கூறுகின்றது. இந்த முத்திராந்தமென்னும் மோன முத்தியினிகழும் நாற்றுரியமான சாம்பவிதுரியம் கேசரிதுரியம் ஞானதுரியமான விம்மூன்று முத்திரைக்கு மேனிகழும் ஞானதுரிய மென்னும் முத்திராந்த துரியங் களாம். அது வருமாறு, நிராமயதேவர் நூலின்,

" ஆங்குவண் டுரியத் தாகி யகன்றிட வதன்மே லாக
வோங்குசாம் பவியே யோது கேசரி ஞான முத்ரை
பாங்கினுன் மூன்றேன் றுகப் பகர்தரு துரியஞ் பார்வை
தீங்கின்மே லகத்தே காட்டத் தெளிவோடு துரியஞ் சேரும்."

" அதிசூக்ம ப்ரணவ மீதா வதிலனு பூதி கூறிற்
றுதியாற்றுப் படுபால் தேனெய் சொல்லுசற் கரையே சேரப்
ப்திபார்க்கி லமுதோப் பாகு மென்றலாற் பகரின் மோனக்
கதியாற்றிப் பொருளே யாத்தக் கணேசனுங் காட்டினனே."

என வரும். இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

" பாலொடு தேனும் பழத்து ளிரதமும்
வாலிய பேரமு தாகு மதுரமும்
போலுந் துரியம் பொடிபட வுட்புகச்
சீல மயிர்க்கா றேறுந்தேக் கிடுமே. (2831)

என வரும்.

106 * * *

"இங்நிலேதான் சனகர் முதல்" என்பது மேற்கூறிய வதிசூக்கும வோங்காரத்திற்கு முத்திராந்தமேன வருதற்குக் காரணம் கூறுமுகத்தான் மகா சூக்குமப் பிரணவ முத்தியேன்னும் நடனமுத்தியனுபவம் கூறுகின்றது. இது நிராமய தேவர் நூலில் "தக்கிணேசனுங் காட்டினனே" யென்றதன் பின்,

"சனகனே சனந்தன் மற்றைச் சனற்குமா ரன்வே ருன
முனிசநா தனனல் வாக்கு முன்னேமுப் பாதந் தோற்றித்
தனுவிலே முத்தி காட்டித் தக்கவே தாந்தந் தன்னில்
முனமுறு ஞான மோன முறைமையா லறிவித் தானே.

என வரும். இவ்வாறு திருமத்திரத்திலும்,

"கால்காட்டு நந்தி கருணேயான் மிக்க
மால்காட்டி யென்னச் சிவமாக்கி வைத்தபின்
மேல்காட்டி முத்திரை காட்டி வேதாந்தத்தின்
பால்காட்டுந் தானுந்தன் பாதமும் காட்டுமே."

என வரும், இவ்வாற்ருன் முத்திராந்தமுத்தி யென்றதற்குக் காரணழ் கண்டு கோள்க.

இந்த அதிசூக்கும வோங்காரம் என்னும் முத்திராந்தத்திற்கு மேல் மகா சூக்கும வோங்காரம் நடனப் பிரணவானுபவம் கூறுகின்றதற்கு வருமாறு. நிராமயதேவர் நூலின்,

"உன்னலு மெழுப்ப ருனு மோடுக்கலு மென்னு மூன்றிற்
றுன்னிடவுன்...துரியந்தான்றுவாதசாந்தந்
தன்னிடை யறிவாய் நிற்கத் தக்கதாம் நடநா நந்தம்
பின்னமிப் பிரிவிலுப்பண் வைத்தறப் பெறப்பின் வைக்கும்."

"உரையுணர் விறந்திட் டுமன் கண்டதோர் கனவே யோப்பத்
தெரிதரு முணர்விற் கேற்பச் செப்புமா றுன்று மின்றி
யுரையுணர் விறந்த நட்டத் துற்றிடு மனந்தா னந்தந்
திரிதரு பழுதில் பேரா னந்தமே சேர்ந்த தன்றே."

எனவரும். இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

"உதய மெழுப்பன் மேலுற் றுடுக்கின்ற
கதிசாக் கிரங்கன வாதி சுழுத்தி
பதிதரு சேதனன் பற்றுந் துரியத் (து)
அதிசுகா னந்தம் நடானந்த மாமே".

எனவும்,

" வாக்கிய சுத்தி வருதார சோதனை
யாக்கு சொருபமென் மூன்றற்ற முத்திரை
தாக்கும் பிரணவ யோகந்தற் சுத்திமே
லாக்குமந் நாதாந்தத் தானந்த நட்டமே ".

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

मूकस्वप्नमिवाहुर्निरतिशयानन्दमात्मविज्ञानम् ।
सत्संप्रदायसिद्धं संततजातप्रकाशसद्भावम् ॥

என வருமாற்றுன் உணர்க

107 * * *

" நண்ணியிடு மற்றிதனுல் " அஞ்சாமுறைக்கணின்ற ஆனந்தப் பிரணவாநுபவங் கூறுகின்றது. அது வருமாறு. நிராமயதேவர் நூலின் "பேரானந்தமே சேர்ந்ததன்றே" யென்றதன்பின்,

" ஆதலால் ஞான மான வனுபவம் நேயத் தான
தீதிலாப் பாமும் ஞாத்ரு ஞேயமாம் சிவமுஞ் சென்றற்
றேதோனு மூன்றி ஞேடு முரையுணர் விறந்த நட்டத்
தாதியாகு மனு பூதி யதுமுத்தி யாகு மன்றே ".

என வரும். இனிக் " கண்ணியிடு முத்திபத்து " மென்பதற்கு வருமாறு. அந்நூலின்,

" சீவன் முத்தி பரமுத்தி சிவமாமுத்தி சொருபத்தில்
தோவு முத்தி மேலான சொருப நான்கோ டுறுமுத்தி
நீதிமுத் திரையின் முத்தி நீடானந்த முத்தியுட
ஞேது முத்தி யொருபதுமே வேதாந் தத்தா லுறுமுத்தி ".

" என்னவுற் றுணர்ந்த மைந்தா விதுமறை யந்த மென்ன
வொன்றிட வுரைத்த லாலே உணர்ந்துநின் றுறவே நிட்டை
நின்றுறப் புரியுங் காலை நின்செய லொழிய மாற்றி
யொன்றிரு வினையை விட்டி யருளினு லுரைத்தல் வேண்டும் ".

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. இனி திருமந்திரத்திலும்,

" அறிவு பரஞ்சிவ மானந்தச் சோதி
பிறிவில் சொருபங்கள் பேரியல் மூன்றும்
நெறிதரு முத்திராந்த......நின்றடங்கச்
... ... சிவசித்தார ... ...

" ஞானமு ஞேயமும் ஞாதுரு வுங்கெடத்
தானு மெனது முறையு நற்றூரம்
மேனயு மேன்முத் திரையு மிறந்திட
மோன மொழிகோடு முத்தி தந்தானே".

" தூலப் பிரணவஞ் சொரூபானந்தப் பேருரை
பாலித்த சூக்கும மேலைச் சொரூபப்பேண்
ஆலித்த முத்திரை யாங்கதிற் காரணம்
மேலைப் பிரணவம் வேதாந்த விதியே" (2675)

இவ்வாறு கூறும் பஞ்சப் பிரணவங்களாற் பத்து முத்தியன்றி,

" துரிய மீராறுஞ் சொரூபமுட னுகிப்
பெரிய திருநட்டம் பேசும் பிரணவத்
துரியத் துரியமொரு மூன்று சென்றற்
றரிய பரானந்தி...தானே"

எனவும்,

" குற்றமில் மூவைந் துரியமங் குணர்ந்
தற்றவர் மேலாந் துரியத்து வைத்தற்ற
நற்பரவா னந்தம்நந தியட...
உற்றுணர் சித்தி முத்திக ளுதையமே"

எனவும்,

" தானுய வீரேண் டுரியஞ் சமைந்தற்ற
மோனுனு பூதி முடிவான வானந்த
தேனு ரமுதுண்டு சீநந்தி பாதத்தே
தானு முளமற்றுச் சாந்தமுஞ் சார்ந்ததே"

எனவும் கூறும் பன்னிரு துரியம் பதினைந்து துரியம் பதினுறு துரியமுமாகக் கூறும் பேதங்களும் கண்டுகோள்க. இவற்றுட் பதினுறு துரியமாவன:-- தூலப் பிரணவ துரியம் நாலு, சூக்குமப் பிரணவதுரியம் நாலு, அதிசூக்குமப் பிரணவ துரியம் மூன்று, மகாசூக்குமப் பிரணவதுரியம் நாலு, குருபத துரியம் ஒன்று ஆகப் பதினுறு துரியமென்பர். இவற்றுள் தூலப்பிரணவ துரியம் நாலாவன:-- சீவன்முத்தி பரமுத்தி சிவமுத்தி சொரூபமுத்தியென்னும் நான்கு. சூக்குமப் பிரணவதுரியம் நாலாவன:- தூலசுவரூபத்துரியம், சூக்கும சுவரூபத்துரியம், அதி சூக்கும சுவரூபத்துரியம், மகாசூக்கும சுவரூபத்துரியம் என்னும் நான்கு. அதி சூக்குமப் பிரணவத் துரியம் மூன்ருவன:-- முத்திராதுரியம் முத்திராந்த துரியம் நடனதுரியம் என்னும் மூன்று. மகா சூக்குமப் பிரணவ துரியம் நாலாவன:-- தூலதாரக பிரமதுரியம், சூக்குமதாரக பிரம துரியம், அதிசூக்கும தாரக பிரம துரியம், மகாசூக்கும தாரக பிரம துரியம், என்னும் நான்கு. குருபத துரியம் ஒன்று, ஆகப் பதினுறு துரியமுங் கண்டுகோள்க. இவற்றுள் ஒன்று

குறையப் பதினைந்து. மூன்று குறையப் பன்னிரண்டுமாமாறு காண்க. இவ் வனைத்தும் பஞ்சப் பிரணவபேதமென்க. இவற்றின் மேன் மூன்று கூட்டி அஷ்டப் பிரணவமென்றும், அவற்றேடெட்டுக் கூட்டி, சோடசப் பிரணவமென்றும் விரிப்பாருமுளர். அவற்றுள்ளு முன்னுரைத்த "உன்ன லெழுப்பல் ஒடுக்கமென் னும் நனவு கனவு சுழுத்தியும்" சுவரூபமாயே முடிதலின், விரித்தும் விசேட மின்றுதலினீண்டுக் காட்டிற்றிலம். அவற்றைத் தத்துவ ரத்னுகரம் முதலான வற்றிற் கண்டுகோள்க. சித்தாந்தத்திற் றசகாரியம் கூறிப் பின் பலவாக விரித் தாற்போல ஈண்டு முன்னர்த் தசாவத்தை கூறிப் பின் சூக்குமாதி பிரணவ பேதத்தாற் பலபடவிரித்ததேன்க.

शुद्धशैवं तथामुख्यं चतुष्पादं प्रणवान्तकम् ।

எனச் சுத்த சைவம் பிரணவ முடிவாயிருக்குமாற்றலவ்வாறு பிரணவ பேதமாய் விரித்ததேன்க. அவற்றுள்ளும் தூலப்பிரணவ பேதமான தசாவத்தை யீண்டுப் பிரசித்தமென்பது,

तत्सर्वं वेदरूपकम् ।
तदन्तं परजीवात्मा द्वयोरैक्यं परात्परम् ॥
शुद्धशैवं स्वसंवेद्यं शुद्धसन्मार्गरूपकम् ।
तत्संप्रदाय सिद्धयर्थं .... स्था विलेयक ....

என ஞானசித்தியிற் கூறுதலின், இவ்வாறு தசாவத்தைகட்குந் தத்துவராய சம்பிரதாயிகள் ஞானவாசிட்டத்திற் கூறியதூஉமாமென்பர், அது வருமாறு,

इदं ममेति सर्वेषु दृश्यकालेषु ... ।
जाग्रज्जाग्रमिति प्रोक्तं ... नन्दनैः ॥ 1

इतीदं त्वंपदं त्वंपदार्थदर्शनं च प्रतिपादयति

विदित्वा स चिदानन्दं मयि दृश्य परात्परम् ।
नामरूपपरित्यागो जाग्रत्स्वप्नमितीर्यते ॥ 2

इतीतं तत्पदं तत्पदार्थदर्शनं च प्रतिपादयति

परिपूर्णचिदाकाशे मयि बोधात्मना विना ।
न किंचिदन्यदस्तीति जाग्रत्सुषुप्तिरीर्यते ॥ 3

इतीदं असिपदं असिपदार्थदर्शनं च प्रतिपादयति । इत्येतदनुष्टुप्त्रयं साक्षात्कारप्रतिपादकम्

मूलाज्ञानविनाशेऽपि करणाभासचेष्टितैः ।
बन्धो न मेति स्वल्पोऽपि स्वप्नजाग्रमिति स्मृतम् ॥ 4

इतीदं कार्योपाधिपरित्यागनिष्ठां प्रतिपादयति

कारणाज्ञाननाशाद्या (दृष्टदर्शननाशाद्या) दृष्टदर्शनदृश्यता ।
न कार्या त्विति विज्ञानं स्वप्नस्वप्नमितीर्यते ॥ 5

इतीदं कारणोपाधिपूर्वकं त्रिपुटीज्ञानपरित्यागनिष्ठां प्रतिपादयति

अतिसूक्ष्मविमर्शेन बुद्धिवृत्तिस्तु चञ्चला ।
विलीयते यदा बोधे स्वप्नसुषुप्तिरीर्यते ॥ 6

इतीदं वासनोपाधित्यागनिष्ठां प्रतिपादयति ।

इत्येतदनुष्टुप्त्रयं वासनाक्षयनिष्ठाप्रतिपादकम् ।

चिन्मयाकाशमयता धीवृत्तिप्रसरे गतौ ।
आनन्दानुभवो नाम सुप्तिर्जाग्रन्निगद्यते ॥ 7

इतीदं सत्यज्ञानानन्दानुभवनिष्ठां प्रतिपादयति ।

वृत्तौ चिदानुभूतान्त आनन्दानुभवे स्थिते ।
विलीने सति यत्नेन सुषुप्तिस्वप्नमुच्यते ॥ 8

इतीदं लयसमाधिं प्रतिपादयति ।

तस्य धीवृत्तिरीशस्य केवलीभावभावनात् ।
परं बोधैकतावाप्तिः सुषुप्तिसुषुप्तिः स्मृता ॥ 9

इतीदमवश्यानुभवनिर्विकल्पसमाधिं प्रतिपादयति ।

एतदनुष्टुप्त्रयं निदिध्यासननिष्टाप्रतिपादकम् ।

सर्वावस्थास्वसावीर .... स्थः परिकीर्तितः ।
इत्यवस्थासमुल्लासविमर्शान्मुच्यते सुधीः ॥ 10

इतीदं स्वभावनिष्ठां प्रतिपादयति ।

என வருமாற்றான் உணர்க. அன்றியும்,

सविकल्पकस्तु लोकोऽयं ब्रह्म स्यान्निर्विकल्पकम् :
अहं ब्रह्मेति वाक्येन (सोऽयमर्थः) नेति नेतीति शेषितम् ।
परं पदं निराकर्तुमशक्यत्वात्तहि .... विभव ॥

எனவும் பிறவும் வரும் மாயாவாத ரீதியாய் வருவனவுங் காண்க. ....
அனுட்டான சித்தியால் வருமுத்தியே சுத்த முத்தியாம். அது திருமந்திரத்தில்,

" வேதாந்த சித்தாந்த மேவுஞ் சிவே
கான...போருடான - சோ கானமித்
தூதாந்த மில்லாச் சொரூபமான...சேன
ந்தான் சுத்த முத்தியே." ?

என வரும். முத்தியடைந்தோரியல்பு,

" ஞானி புவியெழு நன்னூ லனைத்துடன்
மோன திசையு முழுவெண் ணெண் சித்தியு
மேனை நிலமு மெழுதா மறையீறுங்
கோனொடு தன்னையுங் கொண்ட குணத்தனே " (1426)

எனவும்,

" மத்திம மாறுறு மாற்றி மலநீக்கிச்
சுத்தம தாகுந் துரியத் துரிசற்றுப்
பெத்தமறச் சிவமாகிப் பிறழ்வுற்றுச்
சத்திய ஞானானந்தம் சார்ந்தன ஞானியே " (2833)

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

गोदोहमिषुपातं वा नयनोन्मीलमात्रकम् ।
सकृत्परपदे युक्तं न पुनर्भावमाप्नुयात् ॥
उदकेन विना सन्ध्या जपहोमैर्विना तपः ।
सन्धीयते परे तत्वे सा सन्ध्या सद्भिरिष्यते ॥
शास्त्रं कोटिषु कोटित्वं शिवज्ञानं तु दर्शनम् ।
स्वानुभूत्या महात्मानः सदाभावं विचिन्तितम् ।
शास्त्राचारकथं चैव कर्माचारविवर्जितम् ॥
समयाचारेण किं कार्यं लोकोचारेण किं भवेत् ।
सर्वाचारविनिर्मुक्तं स्वयमाचारमाप्नुयात् ॥

नात्र पूजा नमस्कारो न जपो ध्यानमेव च ।
केवलं ज्ञेयमित्युक्तं वेदितव्यं न किञ्चन ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருற் சீவன்முத்தி லக்ஷணங்கண்டு கோள்க.

108 * * *

"உண்மையாம் என்பது முற்கூறிய சுவரூப லக்ஷணத்தை விளங்கக் கூறுகின்றது. இவ்வியல்பிற்கு முன்னுதாகரித்தாம்.

109 * * *

"அடக்கத்திலேதான்றுரியம்" என்பது அச்சோருபத்திற்ருேற்ற மற்று முண்டாயினுமதுபிறிதோராற்ருனிகழ்தலினதனியல்பு நிர்விகாரமாய் ஒருதன்மைத் தாயென்றுமுளதேனவதனியல்பு கூறுகின்றது. அதற்கு வருமாறு குறுந்திரட்டில்,

"பொன்னிலே பூணும் புவியிலே கடமும்
புணரியிற் றரங்கமும்போல
வென்னிலே தோன்றி யென்னிலே யழியு
மெச்சரா சரங்களுமெனக்கு
முன்னிலேன் பின்னு மோன்றிலேன் யானே
முடிவிலா முதலேன்றுமோனந்
தன்னிலே தன்னுற் றனையுணர் தலும்போய்த்
தானிறைந் திருப்பது சமாதி"

எனச் சமாதியிலக்கணம் கூறும்வழியு மவ்வியல்பு தோன்றுமாறுணர்க. இவ்வாறு அறிவானந்த சித்தியிலும்,

"ஊனுண்ட துற்ற கரண முமுண்ட தோடுங்கலுண்டு
நானுண்டு நானிங் கிறந்தது முண்டு நலம்புரிந்த
தானுண்டு தானுல குண்டது முண்டுநற் சாந்தமுண்டு
கோனிங் கிருந்த படியே யிருந்த குறியெனக்கே" (313)

"ஊனில்லை யுற்ற கரண முமில்லை யுகந்துநின்ற
நானில்லை நானிங் கிறந்தது மில்லை நலம் புரிந்த
தானில்லை தானுல குண்டது மில்லை நற் சாந்தமில்லைக்
கோனிங் கிருந்த படியே யிருந்த குறியெனக்கே" (312)

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்,

"முன்னை யானேன வறியாத மூடம்போற்
பின்னை யானேன வறியாவகை பேதித்தான்
றன்னை யறியப் பரனுக்கித் தற்சிவத்
தென்னை யறிவித் திருந்தன னந்தியே" (1690)

" கண்டுங் கண்டிடக் காட்டேனு நந்தியைப்
பண்டுங் கண்டிலன் பாச விகாரத்துட்
கோண்டுங் கோண்டிலேன்...
மண்டங் கடந்த தறிந்தறிந் தேனே "

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க.

110 • • •

" இங்நிலைதா னிலையாயின் " என்பது லயநிட்டையாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு நூல் விவேகத்து வாய்க்குந் தத்துவ லய சமாதி முற்கூறியவாறே யுற்பத்தியான வடைவே லயிக்கவும் பண்ணி, சுவரூப நிட்டனுகிறது. அது குறுந் திரட்டில்,

" எற்பட விளங்கும் விவேகவன் னியிரு
லெண்ணுமைம் பூதத்தை யழித்து
நிற்பன நடப்ப யாவுமற் றவற்றை
நேர்மையா மவற்றினே ராக்கி
யற்பமாம் பூத மாயையி லழித்து
மாயையாத் மாவிலே யழித்துத்
தற்பரப் பொருளாந் தன்னிலே முணைத்
தானிறைந் திருப்பது சமாதி ".

எற்றுற்போல வருவனவுங்கோள்க. இவ்வாறு முப்பத்தாறு தத்துவ பக்ஷத்தும் கண்டுகோள்க. பிறவும் பலபட விரித்துணர்ந்து தத்துவ லய சமாதியாமாறு காண்க. இவ்வாறு கருதுவது வெளியிற் பரப்பிலெல்லாம் பிரமமயமாய்ப் பார்க்க வுஞ் சமாதி கூடும். அது குறுந்திரட்டில்.

" அச்சமா முடற்பி ராணனேம் புலன்க
ளந்தநாற் கரணமஞ் ஞானத்
துச்சமா முடல்கோண் டோழிந்திடுஞ் சீவன்
றூலபூ தங்கள்சூக் கங்க
ளேச்சரா சரமு மீன்றமா மாயை
யீசனேன் பேதமோன் றின்றிச்
சச்சிதா னந்த மாகிய பரனே
தானேனச் சமைவது சமாதி."

எனவரும், இது மாயாவாதத்தில் வெகு பிரசித்தம். ஆண்டு விரிவினுணர்ந்து கோள்க. இனி லக்ஷியதியானத்தினுல் நிட்டை கூடுவது யோகமார்க்கம். அது திருமந்திரத்தில்,

" நாட்ட மிரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்
வாட்டமு மில்லை மனைக்கு மழிவில்லை
யோட்டமு மில்லை யுணர்வில்லை தானில்லை
தேட்டமு மில்லைச் சிவனவ னாமே. (604)

எனவும்,

" கண்ணாக்கு மூக்குச் செவிஞானக் கூட்டத்துட்
பண்ணாக்கி நின்ற பழம்பொரு ளொன்றுண்டு
அண்ணாக்கி னுள்ளே யகண்ட வொளிகாட்டிப்
புண்ணாக்கி நம்மைப் பிழைப்பித்த வாறே." (599)

எனவும் வரும். இனி "யகத்தினிற் புருவ நடு முதலாய் விதித்தவயி" னென்பது ஆதார யோக பேதம். அதுவும் திருமந்திரத்தில்,

" சந்திர பூமிக் குடன்புரு வத்திடைக்
கந்த மலரி லிரண்டிதழ்க் கன்னியாய்ப்
பந்த மிலாத பளிங்கி னொளியதாய்ப்
பந்தம்அறுத்துப் பாங்குறப் பற்றே." (5662)

என வருமாற்றானுணர்க. இவ்வாறு யோகமார்க்க மின்றியு மணியாகித் தியானத் தினிட்டை கூடுவது முன் பாதஞ்சல யோகத்திற் கூறியவாறு கொள்க.

97 • • •

"அன்றி யொன்றேனும்" என்பது .... கண்டவொண் பொருளைப்பற்றியுங் கருத்தடங்குமாறு செய்ய நிட்டை கூடு மென்கின்றது. இது .... பிராணாயாமாதி யன்றியு நிகழ்வதாம். அது ஞானவாசிட்டத்தில்,

" அறிபொருளை விட்டகன்று லழியுஞ் சித்த
மந்தநிலை வியாபார மனைத்து மில்லாச்
செறிநனவிற் சுழுத்தியா மிதனைநாளுந்
தீராத பரிசயமே செய்யச் செய்யப்
பிறிவின்முது துரியா மென்பர் மேலோர்
பிழையிலா விதனிலே நிலைமைபெற்றுக்
குறியறுமா நந்தமே காந்த சீலக்
கொள்கையா லாநந்தங் கூடு மன்றே "

எனவும்,

" நனவிற் சுழுத்தி நிலைமேவி நன்குயெல்லா முள்ளகற்றி
தனதிச்சை யில்வந் ததுபுறத்தே சமைப்பாய் சித்தமுண்டாகை
கனதுக் கமதாஞ் சித்தமறிற் கனத்த சுகமாஞ் சித்தத்தை
யுனதுட் படுத்தி யுணர்வின்மை யாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவாய் "

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. வாசனை கழிவதற்கு முன்னுதாகரித் தேயாம்.

112 * * *

"இனியாதலினுல்" என்பது சீவன்முத்தி இயல்பிதுவேன முடித்திவ்வாறு சுத்த சைவம்போல அத்வைதமாய்க் கூறுவது. சித்தாந்தத்தும், ஸர்வஞானேத்தரம், கந்தகாலோத்தரம், தேவீகாலோத்தரம் முதலியவைகளும் சுப்பிரபேதம் அஜிதம் மகுடம் காரணம் வீராகமாதிகளு முளவேனக் கூறுமுகத்தாற் பரமுத்தி சுவரூபமுமிந்தச் சுத்தசைவப் பிரவர்த்தகரான ஆசார்யரிவர்கள் என்பதும் கூறுகின்றது. ஈண்டுக்கூறும் முத்திநிலைக்கு அறிவானந்த சித்தியில்,

" போங்குங் கனலிற் புலிங்கமு மப்பினிற் புற்புதமும்
வேங்கதி ரிந்து விரிந்தெழு மேகமு மேவுதல்போற்
றங்குஞ் சிவத்தினிற் சித்சத்தி மாயை சராசரமாய்த்
துங்கவைம் பூதங்க டத்துவ மற்றதுந் தோன்றிடுமே " 84

எனவும் குறுந்திரட்டில்,

" எழுதரு முழுது மவனியி லழிய வெழுபுவி புனலிடை யழிய
முழுதுறு புனலு மனலிடை யழிய முரணெரி வளியினி லழிய
விழுதரு வலிய துடைவளி வெளியில் விளிய அவ் வெளி தெரி யிருளில்
அழிதர விருளு மறிவினி லழிய வழிவறு நிலையறி வதுவாம் "

எனவும் பிறவும் முற்காட்டியனபோல வருமாற்ருனுணர்க. அன்றி,

" வானது கடந்தோறும் நின்ற வண்ணமே
யோனிகள் யாவையு முள்க லந்தவா
ருனதி லானது மிலனழிந்து தான்
போனது மிலனவை பொன்றும் போதுமே "

என மாயாவாதி கூறுமாறு கூறுதலானும் உணர்க. சுத்த சைவ குரவராயினுர் பரம குரவர் !

" சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவ
முவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்ரும் பெற்ற
நவவா கமமெங்க ணந்திபெற் ருனே " (62)

என வருமிவர்கள். பின்குரவராயினுர்.

" நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திக ளுல்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிர
ரென்றிவ ரென்னே டெண்மரு மாமே " (67)

இவருள் நந்திகள் நால்வர் சனகாதி நால்வர். இவர்கள் .... னுள்ளார்.

" மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்க
னிந்திரன் சோமன் பிரம னுருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனோ
டிந்த வெழுவரு மென்வழி யாமே." (69)

குமாரபகவான் பால் வேதாந்த மார்க்கத்தின் வந்த ஆண்டதேவர் சந்தான மோன்று. [2] சித்தாந்த மார்க்கத்தில் சிவஞான போத வழிவந்த மெய்கண்டதேவர் சந்தானம் ஒன்று. [3] மலையமான் தேவர் சந்தானம் ஒன்று. [4] இனிச்சனந்த முனிகள் பால் வந்த சந்தானமோன்று. [5] இனிச் சனகமுனி வேதாந்த மார்க்கத்து மெய்ஞ் ஞான தேவர் சந்தானமோன்று. [6] சித்தாந்த சிவானந்ததேவர் சந்தானமோன்று. [7] பரமானந்த நாயனார் சந்தானமோன்று, [8] சனந்தனர்பால் வேதாந்தத்தின் வந்த சுவரூபானந்த யோகிகள் சந்தானம் ஒன்று. ஆக நந்திகேசுவரரால் வந்த சந்தானம் எட்டு. [9] இனி விஞ்ஞான தேவரான்போகநாதரென்னும் உருத்திர தேவரால் வந்த திருமாளிகைத் தேவர் சந்தானமோன்று. [10] வெளிகண்டதேவர் சந்தானமோன்று [11] வாமதேவர் சந்தானமோன்று. [12] உத்தமநாதர் சந்தானமோன்று. [13] கருவூர்த் தேவர் [14] இடைக்காட்டுத்தேவர் [15] திருவள்ளுவதேவர் [16] சிவவாக்கியத்தேவர் சந்தானம் நான்கு எனப் பதினறுவகை. பழையவான ஞான சந்தானங்களாற் பரம குரவர் வழி வந்த குரவர் பதினறுவரென்க. இவற்றின் பின்புளவான வைகள் [17] திருநெறிச் சந்தானம், [18] திருப்பெருந்துறைச் சந்தானம், [19] திருமழ பாடிச் சந்தானம், [20] நிறைந்த தேவநாயனார் சந்தானம், [21] சிங்கநாத தேவர் சந்தானமெனவும் பிறவும் வரும் பலவற்றுனும் பலர் ஞான குரவர்கள் உளர் என்க. பிறவும் விரிப்பிற் பெருகும். சந்தான வரலாற்றுட் கண்டு கொள்க,

77 * *

"முகந்திகழுமூர்த்தி" என்பது ஞானதேசிகர் சின்னங்களாமாறு கூறு கின்றது. அது ஞானசித்தியில்

ज्ञानमुद्राविधिःप्रोक्तस्तत्र सन्मार्गदर्शनम् ।
अनुभूतिप्रकर्तव्यं शिवानन्दोद्भवं सदा ॥
द्वादशं मार्गसम्बन्धं शृणु येवि वरानने ।
मुखं पीठं मठं देवं वर्गदर्शनषष्ठकम् ॥
आसनं गिरि गुहाचारो वर्णषष्ठकम् ।
एतत् द्वादशसन्मार्गप्रधानाचारमुत्तमम् ॥
मूर्तिरूपं मुखं ज्ञेयं दशन्धारं तु पीठकम् ।
पराशक्तिर्मठं प्रोक्तं दैवं तत्र परात्परम् ॥

ज्ञानिनां वर्गमाश्रित्य शुद्धशैवस्य दर्शनम् ।
आसनं ज्ञानशक्त्यर्थं गिरिपञ्चाक्षरोऽलयम् ॥
चित्तं बिन्दुस्वरूपं च उपशान्तिर्गुहा च वै ।
सर्वाचारविनिर्मुक्तं ज्ञानाचारप्रवर्तकम् ॥
वर्णमध्यात्मवर्णं तु एतद् द्वादशमुच्यते ।

எனவும் திருமந்திரத்தில்,

'' சாந்தங் குகை முத்தி ... ...
... வாகமெலெய்திடுஞ் சத்தியாதி
கூர்ந்திடு முத்திரை கோ ... திரம
வாய்ந்துப தேசமாமார்க்கஞ் சித்தாந்தமே ''

எனவும் வரும்

தக்கிணமத முற்றும்

114 * * * *

இனி யிதன்மறுப்புக் கூறத் தோடங்குதுமெனக் .... "**தக்கிணமத**" மேன்பது. இவ்வாறு தக்கிண சித்தாந்தத்துக்கூறும் வேதாந்தநிலை கூறி முடிந்தது.

தக்கிணமத பேதமான சுத்த சைவமத நிராகரணம்

115 * * *

இனி யிதன் மறுதலை "தக்கிண சித்தாந்த" மென்பது. இது சித்தாந்த சைவமான சைவ சித்தாந்தத்திற்கு அகப்புறமாகலிற் பூருவபக்கமான தக்கிண மதம் வாமபேதமென்று தோன்ற நவாகமமு மிவைகளென்கின்றது. இவ்வாறு சித்தாந்தத்திற்கு அகப்புறமென்பது முன் உதாகரித்தாம்.

116 * * *

"நவமான தந்திரமும்" என்பது இந்த வாமபேதமான தக்கிணமதம் அகப்புறச் சமயம் என்பதற்கேதுவும் சித்தாந்த வேதாந்த சமரசம் பண்ணுமாற்ருற் சித்தாந்தத்திற் கதிசயமும் நீயே சொன்ஞய் என்பதுங் கூறுகின்றது. .... லென்பது சித்தாந்தத்திற்குச் சிறப்புக் கூறியது. ஈண்டுக் கூறிய சுத்தசைவ மென்றது வாமாதி நவதந்திரபேத நவசித்தாந்தங்களும் சுத்தமென்பது குறித்தது. ....தென்புழி நவதந்திரமூலம் வாமம் என்பதும் காமிகாதி சித்தாந்தம் என்பதும் சிந்தியாகமத்தில்,

वामदक्षिणसिद्धान्तं त्रिधातः शुद्धशैवकम् ।
मूलावतारतन्त्राणि शास्त्रं यद्वामशैवकम् ॥
स्वच्छान्दादीनि शास्त्राणि दक्षिणं शैवमुच्यते ।
कामिकादीनि तन्त्राणि सिद्धान्तं शैवमुच्यते ॥

எனச் சைவநிகண்டில் வருமாறு காட்டியவாற்ருன் உணர்க.

117 * * *

இனிச் சித்தாந்தம் சகமார்க்கமன்று. சன்மார்க்கமாய்ச் சர்வார்த்தப் பிரதாயகமா யிருத்தலின் முக்கியமென்பது, காமிகத்தில்,

कामिकादिशिवज्ञानं बुध्वा भगवतः सदा ।
इतराणि महेशस्य हृत्कण्ठाद्यङ्गकानि वै ॥
पूर्वपक्षतया तानि शम्भुनाऽमिततेजसा ।

हेयोपादेयवस्तूनां निर्णये परमार्थतः ।।
तत्सर्वमधरीकृत्य शिवसिद्धान्त ईरितः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

118 * * *

"நூலுமுண்டாய்ச் சித்தாந்தம்" என்பது அந்தச் சுத்த சைவம் பூருவபக்க மென்பதைத் திடப்படுத்தும் முகத்தாற் சித்தாந்தம் மாயாவாத சாமரஸ்யம் கூடா தென்கிறது. இதற்கு உதாரணம் முன்காட்டினவற்றுளன்றி மேலும் விளங்கும்.

119 * * *

"ஒருபுடையா னேக்கும்" என்பதும் மாயாவாத சித்தாந்த சமரசீபாவங் கூடாதென்கின்றது. நீ கோண்ட சீவபரத்தின் மேற் சிவமாமவன் கூடஸ்த ... னேன்பதாம். அது சூதசங்கிதையில்,

जीवेश्वरत्वरहितः केवलः स्वप्रभः शिवः ।

என வருதலின். இனிச் சிவத்தினவாந்தரமாயடக்கமாய் வரும் சத்தியாதி நான்கிற்கும் கோண்ட நீலோற்பல வாக்கியம் மாயாவாதத்திலில்லை; ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம் மேன்னுமவாந்தர வாக்கியமாய்க் கேட்பதுபோல மற்று அனைத்துங் கேட்கப்படுதலின். பிறவுமன்ன.

120 * * *

"இத்தகைய" என்பது அவ்வாறு சமரசம் பண்ணினதாற் .... வற்புறுத்தியது. மற்றனைத்தும் விரித்துக்கோள்க.

121 * * *

"இப்படியால்" என்பது தத்துவ தாத்துவிகத் தோற்றமு நீயறியாது கூறினை யேன்கின்றது. அது "போருவரிய மூர்த்திகள்பாற் .... தோன்றும்" எனவும் பிறவும் முன்னோதியவற்ருனுணர்க.

"இவ்வாறு சேப்புமாற்றுல் பழுதேன வச்சிவ ஞானமேன்பதுமில்லை" யேன்பது "இவன்ருனே ஆன்மாவாய்க் கரண நீக்கியிருந்தபடி சிவஞான ...." ன்மையின், அது "கரணங்கள் கேடவிருக்கை .... முத்தியாம்" என்னில் (சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் சூ. 9. திருவிருத்தம் 3) என்றற்ருேடக்கத்தான் மேல் நிராகரிக்கு மாற்ருனுணர்க.

122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133

"ஊனுயிர்" (122) என்னும் எட்டாவது முதல் "ஏதேனினும்" (133) என்னும் பத்தோன்பதாம் பாட்டீருகக் கிடந்த பன்னிரண்டுசெய்யுளும் பொருள் தானே விளங்கும்.

134 * * *

"சோகமிது" வென்பது அவன் கூறும் சோகம் பாவனையாலும் முத்தியில்லை என்றது. அவன் கூறுமாறு, ஞானசித்தியில் வரும் பின்னுபின்ன விவேகத்தில்,

शिवोऽहमस्मि सिद्धान्तं सोऽहमस्मि श्रुतान्तकम् ।
वेदार्थसार संज्ञाह्यंनव तत्त्वोदितागमम् ॥
तस्माद्वेदान्तसद्बोधं शैवसिद्धान्तदर्शनम् ।
माया कुण्डलिनी मध्ये अप्राप्यं चिद्विभिन्नकम् ॥
आत्मकेवलसम्बोधजीवात्मस्वप्रकाशकम् ।

என்ருற்போல வரும். பிறவும் ஆண்டே உணர்க.

135 * * *

"தத்துவங்கள் எல்லாம்" என்பது இந்த வேதாந்திக்கு ஒருவாற்ருற் பதமுத்தி கிடைக்குமேன்கிறது. அது இவன் பிரணவ பேதாவத்தைகளான் முத்தியவத்தை கூறுதலிற் சிவகலா பேதமான வுன்மனே மற்றந்தமாய்ச் சேன்ருேழிந்தான்மாவைச் சிவனுய்ப் பாவித்தலிற் சிவதத்துவ பதப்பிராப்தி வரினும் வரும். அது புருடதத்துவத்தை அடைதற்கேதுவாகப் புருடனைப் பிரமமேனப் பாவிக்கும் மாயாவாதிபோலும் இவன் உட்சமயியாகலின் அவனினுமுயர்பத மடைவது. அது,

शक्तितत्त्वे तदद्वैताः शिवतत्त्वे ततःपरे ।

என்னும் சித்தாந்த ரகசிய வசனத்தாற் கரண்க. 21

136, 137, 138 * * *

"ஆதலினல்" (136) என்பது முதல் "இத்திறம்" (138) என்பதீருக மூன்றும் பொருள் தானே விளங்கும். ஈண்டுக் கூறியவாறே சர்வஞானேத்த ராதிகள் சைவ சாங்கிய பேதமேன்பது ஞானசித்தியில்,

पौष्करादि ज्ञानसाङ्ख्यास्तत्वसाराधिभेदकाः ।
अनेकार्थागमाः सांख्याश्चतुष्पादाःशैवनिर्णयाः ॥
देविकालीत्तरस्कन्दकालोत्तरद्विशतोत्तराः ।
सर्वज्ञानोत्तराः सांख्या इत्याद्या योगसांख्यकाः ॥
नानाशैवप्रकृत्यर्थाः नानाशैवागमोदिताः ।

என வருமாற்றான் உணர்க. பிறவுமன்ன.

139 * * *

"என்பதனால்" என்பது 'சுப்பிரபேதாதிகள்போல் இந்நூலோத்தலிற் பரமுத்தியுண்டு' என்பதை மறுக்கின்றது; அவைகளும் நிமித்தகாரண பரிணாம வாதம்பற்றி நிகழும் நூல்களாகலின்.

140, 141, 142, 143, 144 * * *

"அகச்சமயப்புறம்" (140) என்பது முதல் "தொகுத்து மொழிந்தனம்" (144) என்பதீறாகக் கிடந்த ஐந்து செய்யுளுந் தானே பொருள் விளங்கும்.

இவ்வாறு தக்கிண மதபேதமான வாமத்திற் சுத்த சைவமத நிராகரணம் முற்றும்:

சைவ சித்தாந்தத்தின் அகப்புறச் சமயமான வாமபைரவ தக்கிண
சைவமதமும் மறுப்பு முற்றும்.

வீரசைவமதம்

இந்தத் தக்கிணமத சித்தாந்தம் மேற்கொண்டொழுகுபவர் இக்காலத்து வீரசைவராம். அவர்ய....திய நவலிங்க லீலையினிவ்வாறு வரும் தசாவத்தாதி களைத் தம் பொருளிலேற்றிக் கூறிக்கோடலின். அது வருமாறு,

பருவரைமே லமர்ந்தருளிப் பரமனுமைக் கருளியதை
வரமிகுந்த பிரபுதே வன்றனே வசவேசற்
கிருளகலக் கருநடத்தா லியம்பியதைச் சேந்தமிழால்
அருளிறையைப் பேறுமவருக் கறியவறை குவன்யானும். 1

பவவங்க மேறி யாவி படுந்துயர்க் கடலை நீந்தி
சிவவங்க மேறி நின்று சிவானந்தக் கரையி லேற
நவலிங்க சக்கி ரத்தி னலமிக நவிலு மாற்ற
னவலிங்க லீலை யென்று நவிலலா மிந்நூற் பேரே. 2

அவமதி யதனு லேறு மருவினைச் செயல்க ளாலே
பவமுறு முயிர்க டம்பாற் பற்றிய பாசம் நீக்கச்
சிவமஃ தோன்றே நின்று திகழவாங் தரபே தத்தால்
நவவித மாக வந்து நடிக்குமே லீலை யாக. 3

நடுத்திடு மவையா வேன்னி னற்சிவன் சத்தி நாதந்
துடித்திடும் விந்து வோடு தொடர்ந்தவைம் முகனீ சன்பி
னடுத்திடு மரன்மால் பூம னுகவே நவபே தங்கள்
படித்திடும் பழுதி லாத பழமறை பரிந்து நின்றே. 4

இந்தவகை யோன்பது மிலிங்கவியல் பாகி
பந்தமற நின்றபர மானசுக லிங்கம்
நந்திட வெழுந்தநவ சக்கிரம தாகித்
தோந்ததசி யாலயிக்ய மாகுமோரு சோதி. 5

ஏகமா மந்த மூர்த்தி யிலங்கிடு மோருமூன் றென்னத்
தாகமாங் குருவி லிங்கச் சங்கம வடிவ தாகி
மோகமா மன்பர் தம்பான் மும்மல மகற்ற வேண்டிப்
போகமா முலகு தன்னிற் போலிவுடன் சிறந்த வன்றே. 6

மன்னுமுப தேசநிலை யாற்குரு வழங்கும்
இன்னவுட லோடோருமேய் எனவுறும் இலிங்கம்
உன்னரிய சங்கம முவந்தமுது செய்யு
மன்னவகை யில்லையேனில் ஆரறிவர் பரமே. ? 7

குருலிங்க சங்க மங்கள் கூறிய மூன்றுந் தாமே
மருவிய விந்து நாத கலாதீத மாகி நின்று
பருகிய சீவ னேடு பரஞ்சிவம் பதமூன் றுகித்
தருலிங்கம் பிராண னிட்டந் தன்னேடு பாவ மூன்றும். 8

பேசிடிற் கலந்தி யங்கப் பேறுமிந்த வுடலு மூன்று
மாசுறுந் தூல சூக்க காரண மாகி யெங்குந்
தேசோடு தியான போக யோகங்கள் சேர்ந்து நின்று
மாசிலா வகையோ ழிந்து வருமுறை யறைய லுற்ரும். 9

ஆகிய தூல தேகத் தமர்ந்திடு மவத்தை மூன்றில்
வாகிய விசுவ ஞேடு தைசதன் பிராஞ்ஞன் மன்னு
மோகித ஞகி நின்று மும்முறை யுலக மெல்லாம்
போகியாய்ப் பலங்க டம்மைப் போசிப்பதா மிட்ட லிங்கம். 10

ஊனமார் சூக்கு மத்தி னுதித்திடு மவத்தை மூன்றி
ஞன்தோர் விராட்டுக் கேற்ப னவ்வியா கிருத ஞகி
வானெடு புவன மற்றும் வாழ்வுறப் போகந் துய்த்துத்
தானது மேலா யெங்குந் தயங்கிடும் பிராண லிங்கம். 11

அலைவிலது காரணம தாகிவரு முடல்சிற்
சோலிதஞேடு மற்றப்ர சாபதி சுகஞ்சேர்
நிலையினுப சாந்தஞேடு மூவரென நின்று
பலதிசையு முறுவதுநற் பாவலிங்கம் ஆமே. 12

தோன்றிய தோம்ப தார்த்தஞ் சொல்லிய விந்து வாகும்
ஆன்றதோர் நாதந் தானே யறியிற்றற் பதார்த்த மாகு
மேன்றிடு மசிப தந்தான் எழிற்களா தீத மாகும்
மூன்றிய லாகும் வேத முடிவுவாக் கியந்தான் சொல்லும். 13

முத்துரி யங்க ளாகி முக்குண மவத்தை மூன்ரும்
இத்திறந் தேச கால மெழில்பேறு வத்து வாதி
யத்தோடு காற்றுந் தீயும் அப்புவும் விண்ணும் மண்ணும்
எத்திசை கலுந்தா ஞகி நின்றதை யாவர் காண்பார். 14

இத்தகை யுரைத்த லிங்க மெனவரு மூன்றிற் பின்னர்ப்
பத்தன்மா கேசன் பண்ணும் பிரசாதி பிராண ஞகி
முத்தராஞ் சரண ஞேடு ... முத்தர்மூ விருவ ரென்னத்
தத்தம தியல்பி னின்று தற்பர மாவ ரன்றே. 15

பத்தர்மா கேச ரென்று பகர்ந்திடு மிருவர் தாமுஞ்
சத்திய மாகி நின்று தனுமனந் தனதே ஞமல்
இத்தகை யாவு மீந்தே யெய்திடுந் தியாகி யாகி
முத்தியாம் வெளியி னூடே மூழ்கியங் கிருப்பர் தாமே. 16

பிரசாதி பிராண லிங்கி பேதமற் றிரண்டு பேரும்
புரைவற நின்று தாமே போசித்தபோ கங்க ளெல்லாம்
திரமதா யிலிங்கம் தானே போசித்ததாய்த் தெளிந்து நின்று
கரவிலா நிறைவ தாகிக் கலந்தினி திருப்ப ரன்றே. 17

இலிங்கம் புசித்தவாறு மேல் " நாசியாசாரலிங்கம் (38) " என்னும் பாடல் முதலானவற்ருன் விளங்கும்.

சரணனு மயிக்கன் ருனுந் தானென தறவே நின்று
பிரணவ வெளியி னூடே பெறுமியோ காங்கந் தன்னில்
கரணம தொடுங்கி மூன்று காலமுங் கழித்து மேலாம்
பொருளெனும் வடிவ மான போதவா னந்த மாவார். 18

முற்பட வுரைத்த லிங்கம் மூன்றினிற் பின்னு முண்டா
மற்புதா சார லிங்க மத்தொடு குருலிங் கந்தான்
பொற்புறு சிவலிங் கஞ்சங் கமலிங்கம் பொருவி லாத
சிற்பரப் ப்ரசாத லிங்கம் சிறந்தமா லிங்க மாகும். 19

ஆசார லிங்கந் தானே யருமறை யயனென் ருகித்
தேசாய தேச மெல்லாந் தெரிந்துதான் படைத்து நிற்கும்
பூசாருங் குருலிங் கந்தான் பொருவின்மா லாய்ப்பு ரக்கு
மேசாத சிவலிங் கந்தா னிறையெனத் துடைத்து நிற்கும் 20

மன்னுசங் கமலிங் கந்தான் மகேசனாய் மறைத்து நிற்கும்
தன்னியற் ப்ரசாத லிங்கஞ் சதாசிவ மாகி நின்றே
யன்னிய மிலாமை யந்த வனுக்கிர கத்தைச் செய்யும்
பின்னிலே விந்து நாதம் பரைசிவம் பேசு நான்கும் 21

மாறின்மா லிங்க மாகி மன்னுமு னைந்துங் கூடி
யாறதா யுயிரா யூனு யகிலமா யனைத்து மான
பேறுகா ணெனவே நின்று பெருமையாம் லீலை தன்னை
யாறியே யறிந்த நல்லோ ரனைத்துமா லிங்கமென்பர் 22

தரித்தவா சார லிங்கந் தருங்குரு லிங்கம் அங்கம்
பரித்திடு மிட்ட லிங்கம் பணிபவர் பாவம் போக்கும்
பெருத்திடுஞ் சிவலிங் கந்தான் பேசிய பிராண லிங்கம்
தெரித்தகு முருவ முள்ளும் புறம்போக்கித் திரம தாகும் 23

பரிவுடன் ப்ரசாத லிங்கம் பன்னுமா லிங்க மெல்லாம்
தருவதாம் பாவ லிங்கஞ் சகலதே சங்கள் மெய்யாய்த்
தெரிவுறத் தோற்று வித்துத் தேகியாய் நின்று ஞான
வரியவா னந்த மாகி யனைத்துமா யமல மாமே 24

இட்டமாம் பிராண பாவ மீரிரு வகைய தாகிக்
கட்டிய காயஞ் சீவன் கலந்துதான் கருவாய் நின்றே
மட்டொரு பாக மெல்லாம் வளம்பெற மன்னி யங்கே
திட்டமாய்ப் பொசித்தெங் கும்பின் சின்மய ரூப மாமே 25

கூறிய விட்ட லிங்கங் கூடுறு முருவந் தன்னை
மாறிலா விரதந் தன்னை மருவிடும் பிராண லிங்கம்
தேறிய பாவ லிங்கஞ் சிறந்திடுஞ் சிரத்தை யென்றே
வேறுபா டிலாத வேதம் விளம்பிய விதமா மன்றே 26

உரைத்தநல் லாறி லிங்க மோங்நமச் சிவாய வென்றே
தெரித்திடு மக்க ரங்கள் தெளிந்தவா றதனை யோதிற்
கரைத்திரைக் கடல தான பிறவியிற் கலந்து வந்தே
மரித்திடா வின்ப மெய்தி மாலிங்க வடிவ மாவார். 27

ஆறெழுத்தினுள் 1 பிரணவம் மகாலிங்கம். 2 யகாரம் பிரசாத லிங்கம், 3 வகாரஞ் சங்கம லிங்கம், 4 சிகாரம் சிவலிங்கம், 5 மகாரங் குருலிங்கம், 6 நகாரமாசாரலிங்கம், இவ்வாறே சதாசிவ முதல் ஐவருமாவர்.

குருலிங்க சங்க மங்கள் கூறிடில் வன்னம் ஏழாம்
மருவிருள் குகார மாகு மன்னிய ருகாரந் தீயா
மருவினை யகில மெல்லா மடங்கிடும் லிகாரந் தன்னிற்
றிருவளர் ககாரந் தன்னிற் செறிந்திடு முலக முண்டாம். 28

தருக்கிய சகாரந் தானே தனிமல ரயனென் றுகும்
பெருக்கிய ககாரந் தானே பேருல களந்த மாயன்
றிருக்கறு மகாரந் தானே சிறந்தருத் திரனென்றுகும்
இருக்கோடு மியசு சாம மதர்வண மாயி சைந்தே. 29

தோற்றிய சங்க மத்திற் றுரியமூன் றவத்தை மூன்று
மேற்றிய கால மூன்று மியல்பிணு லேரிகள் மூன்று
மாற்றுமண் டலங்கள் மூன்று மன்னிய தத்து வங்க
ளாற்றிய சிவமே வித்தை யான்மதத் துவங்கள் மூன்றும். 30

இன்பமா மிட்ட ப்ராண பாவமா மியல்பு மூன்றுந்
துன்பம தகற்ற வேண்டித் தோற்றிய லிங்க மாகும்
முன்புறக் கண்டு நின்ற மூதறி வாளர் சொன்ன
நன்பொரு ளறிவார் நல்ல ஞானிக ளாவ ரன்றே. 31

சொல்லிய அங்க லிங்கம் தோன்றிட வறியுங் காலைப்
புல்லுநா லாறு தத்வம் புகன்றிடு மவத்தை மூன்று
மல்லனு னென்று கண்ட வறிவதே அங்கம் ஆகும்
நல்லுயிர் மேலாம் ஞானம் நற்பரம் இலிங்கம் ஆகும். 32

வாய்ந்த நல் விந்து நாத களாதீத வாய்மை தானே
யேய்ந்தநற் குருவி லிங்க சங்கம மென்று பேராம்
ஆய்ந்தநன் னூலோ ரோது மதனியல் பறிந்து கொண்டே
சாந்தமாந் தன்மை யெய்தித் தான்வழி பாடு செய்வார். 33

முன்னமே யான்மா வந்த மொழிந்தநல் விந்து வாகும்
பன்னிட வரிய தான பரம்பொருள் நாத மாகு
மின்னதிவ் வாற தென்ன வியம்பிட லாக லொண்ணு
வன்னநற் சிவமே யந்த வருங்களா தீத மாகும். 34

இந்தநல் விந்து பீட மியைந்தமா லிங்க மாகச்
சிந்தையி லறிய வொண்ணுச் சிவத்தினை யிங்குப் போற்றின்
வெந்தொழிற் பிறவி யான வேலையில் கலக்கு ருமல்
அந்தமு மாதி யில்லா வானந்தச் சோதி யாவார். 35

அங்கமு மிலிங்கந் தானு மணைவருங் காண வேதான்
பொங்கிய புவியி டத்துப் புதைத்திடக் கண்டி ருந்துஞ்
சங்கர னடியைச் சேருந் தன்வடி வதனைப் பாரார்
மங்கியே பிறவித் துன்ப வாரியி லமிழ்ந்தி மாள்வார். 36

அங்கமு மிலிங்கந் தானு மன்புசெய் தாசான் றன்னு
லிங்கிவர் ... ... லெழுபிறப் பதனி னீங்கித்
தங்கிய புவியில் வாரார் தற்பர மதனைச் சேர்ந்து
செங்கதி ரோளிதா னுகிச் சிறந்தினி திருப்பர் தாமே. 37

நாசியா சார லிங்கம் நயத்துடன் கந்தங் கொள்ளும்
பேசிய குருலிங் கந்தான் பெருநாவி லிரதங் கொள்ளும்
ஆசிலாச் சிவலிங் கங்கண் ணறிவது ரூபங் கொள்ளும்
மாசில்சங் கமலிங் கந்தான் வடிவினிற் பரிசங் கொள்ளும் 38

கனத்தினிற் ப்ரசாத லிங்கங் கலந்துவான் சத்தங் கொள்ளும்
இனத்தந்தக் கரணந் தன்னி லெல்லாமா லிங்கங் கொள்ளும்
மனத்துட னங்க மெங்கும் மாலிங்கம் நிறைந்தி ருக்க
நினைத்திரா ரிதைம றந்து நிகழ்த்திடிற் பூசை யாதாம். 39

தத்துவ மசிதான் முன்னந் தானவ னென்று சொன்ன
வத்துவின் வடிவாந் தன்னை வாக்குநெஞ் சிறந்து நோக்கார்
மித்தையாம் பிறவி தன்னின் மெலிவொடு மேல தாகிப்
புத்தியைம் புலன்க ளைந்து பொறிவழி புகுவ ரந்தோ. 40

வித்துடன் முளைய தாகி வேறின்றி விளங்கு மாபொற்
சத்துடன் சித்த தாகித் தானது வாகு மென்று
மத்தகு சத்தி யங்க மாஞ்சிவம் லிங்க மென்றும்
புத்திசேர் ஞான முள்ளோர் புவியினிற் பிறவா ரன்றே 41

ஆறேடு மூன்ற தாகி யந்தமா லிங்கந் தன்னைப்
பேறது வாக வெங்கும் பேரொளி யாக வேதான்
வேறுபா டில்லா வன்பர் வெளியினே டொளிதா னுயே
மாறுபா டின்றி நிற்பின் மரிப்பொடு பிறப்பு மின்றே. 42

மண்முத லுன்கு பூதம் வானுற வாழு மாபோ
லெண்ணிய வேக லிங்க நிட்டையா லெங்கு மாக
நண்ணிட நிறைந்து நின்று ஞானவா னந்த மான
புண்ணியர் பெருமை தன்னைப் புவியில்ஆர் புகலு வாரே? 43

வாக்கோடு மனமி றந்த வடிவிலா லிங்கந் தானுய்ப்
போக்கோடு வரவு மின்றிப் புறம்போடுள் பக்க மின்றி
நீக்கம தின்றி யெங்கும் நிறைந்தமா லிங்கத் தின்பந்
தேக்கிட வனுப விப்பார் சேகத்தினிற் பிறவா ரன்றே. 44

அங்கசுக லிங்கமென வாதியிடு மன்பர்
லிங்கசுக வங்கமென நேர்தருவ தாக
வங்கமோடு லிங்கமது வாயிருவ ரற்று
லெங்கும்வெளி யானசிவ மெய்தியது வாவர். 45

இட்டலிங் கந்தான் றூல மிதுசிலை ஞான மாமோ
திட்டமாய் வீர சைவந் தெளிந்தவர் சேரார் சேரார்
முட்டரா மாந்தர் இந்த முறைமையை யறிந்து தேறுர்
மட்டதாந் தூலங் கொண்டு மரிப்போடு பிறப்பி லாழ்வார். 46

தூல சடுத்தலம் முற்றும்

இனி சூக்கும சடுத்தலம் வருமாறு:- அது 1 பரம் 2 ஆன்மா 3 மனம் 4 புத்தி 5 சித்தம் 6 ஆங்காரம் ஆறும் ஆறு தலமாய் மகாலிங்கத்தில் ஐக்கியமாய் நிற்குமுறைமை.

சாற்றிய சடுத்த லந்தான் தூலமாஞ் சூக்கு மத்தா
லேற்றிய சடுத்த லந்தா னிசைந்தவக் கரங்க ளாறும்
ஆற்றவா காயம் வாயு வனலங்கி யப்பு மண்ணுந்
தோற்றிய வடைவே யின்னஞ் சொல்லுது மயிக்க மாதல். 47

ஆதிசடுத் தலத்துளவ னகிலங்க ளிலாத முனஞ்
சோதிபரஞ் சுடராகித் தோன்றுருவந் நாமமிலா
நாதனவ னக்காலம் நானகிலம் படைப்பனென
நீதியினு லருவமதாய் நிகழ்ந்துருவும் பெயருமுறும். 48

பரம்பிரம மெனப்பெயராய்ப் பராபரமா யதிலுண்டாம்
பரம்பிரமம் குளமாகிப் பருகியவக் குளத்தினிடை
யுரம்பெறவே யான்மாவென் றுயர்தலம தாகிப் பின்
றிரம்பெறவத் தலங்குளத்திற் சேரவிரு வகையாகும். 49

இந்தவகை யானநெறி யெப்படிய தென்னில்
அந்தமன வாக்கினேடு மன்னவரி தான
வேந்தபர ஞானமதி லெய்தியிடு சீவன்
அந்தவகை யாகிய வருங்கரணம் நாலாம். 50

ஆங்காரஞ் சித்தம் புத்தி யாமனஞ் சீவன் ஞானம்
பாங்காகும் ஞானந் தானே பரிவோடுந் தலம தாருய்
ஓங்கார மாறே முத்தா யுலகெலாம் படைத்த ளித்து
நீங்காம னின்று போகம் நிகழ்த்தியே போசிக்குந் தானே. 51

ஓங்கார மான ஞான மொள்ளிய வயிக்க மாகும்
பாங்காருய் நிகழு மாறு பகர்தரு யகாரஞ் சீவ
னீங்காவா காரஞ் சித்தம் நினைசிகா ரந்தான் புத்தி
யாங்கார மகார மாகு மம்மன நகாரந் தானே. 52

பரமுயிர் மனமும் புத்தி பண்புடன் சித்தாங் காரங்
கரவிலவ் வறுவர் தங்கள் கருமம தொழிந்தா லன்றி
உரமுறு மனமும் வாக்கு மொய்ந்திடப் பிரம மாகார்
விரவிய தலங்க ளாறும் விரித்தவா றெடுக்கஞ் சொல்வாம். 53

பாகமிக மேவின்மிகு பண்பில்குண மோகஞ்
சோகமிகு கீழ்மைபல சொல்லரிய வாசை
யாகமகி லாங்கார மானபல அற்றுற்
போகமிகு பத்திவழி போந்திடுவ ரன்பர். 54

பெத்தமொடு முத்திநெறி பேசுவழி யன்றி
மெத்தமயல் கொண்டுலகின் மேவியிடு போகஞ்
சித்தமது றுந் துயர்கள் சேரவென வந்த
மத்தமத மற்றவர் மகேசரென வாவர். 55

அருந்துக்க சுகங்க ளான அருமையை அறிய......
பெருந்துயர்ப் பவத்தை மேவிப் பிறப்பினோ டிறப்பை நல்கப்
பொருந்திய புலன்க ளோடு புந்திசேர் குணங்கள் கெட்டாற்
றிருந்து ப்ரசாதி யாகிச் சேர்தல மாகு மன்றே. 56

ஐயமுஞ் சனனந் தானு மணிமணி யாகக் கொண்டே
பொய்யதே யுரைத்து நின்று போசித்திட நோக்கி யெங்கு
மையல்கொண் டிங்கு நின்ற மாமன மயக்க மாய்ந்தாற்
பையவே பிராணலிங்கம் 57

கண்டன வுபாதி யேழுங் கருதிய வவத்தை மூன்றும்
பண்டுதா னென்றி ருந்து பருகிய பாச மெல்லா
முண்டெனுங் குணங்கள் சீவ னொழிந்துபி னறிவாய் நின்ரு
லெண்டிசை நிறைந்து நின்ற வியல்புடைச் சரண னுவான். 58

காரண வுபாதி:யோடு கலந்துதான் கழன்று நின்றே
யேரண வறிவு தானு மிசைந்திரண் டின்றி யொன்ருய்ப்
பூரண வடிவ மாயே புணர்வற வெங்கு நின்ரு
லாரண முடிவு:ரைக்கு மயிக்கனென் ருகு மாறே. 59

அறுவகைத் தலங்க டாகு யனைத்துமா யகண்ட மாகிப்
பெறுபய னுளதா யந்தப் பேறது மருந்தி நின்றே
யுறுபொரு ளுணர்ச்சி யாலே யோதறு தலங்க ளெய்தித்
திறமுட னொன்றே டொன்று சேர்ந்து முன் போல தாமே. 60

ஆக்கிய சடுத்த லங்க ளானவா றடங்கி யாங்கே
வாக்கோடு மனமி றந்த மன்னுமப் பிரம மாயே
போக்கோடு வரவு மின்றிப் புறம்போடுள் பக்க மின்றித்
தாக்கரி தாகி நின்று தான்பரிக் கின்ற வாறே. 61

ஓங்கிய பிரமந் தன்னி லுதித்துநின் றொடுங்கு மந்தத்
தீங்கிலாச் சடுத்த லத்தின் செய்தியை யெடுத்துக் காட்டிற்
பாங்கினுற் பஞ்ச பூதம் பரத்திடை யுதித்து நின்றே
வீங்கிய வுலக மாக விரிந்துபி னொடுங்கு மாறே. 62

வெளிதனில் வாயு வங்கி வேறிலாத் தோய மண்ணுய்க்
களிதரு கடின மாகிக் கரந்துபின் ககன மாபோ
லொளிதிகழ் பரமே சீவ னுணர்ந்திடு கரண நான்கு
மளிதரு முருவ மாகி யருவமா யமல மாமே. 63

அற்புதா காசந் தானு மருவம தாயி ருந்துஞ்
சொற்பெறு முபாதி யாலே தோன்றிநின் றனேக மாகப்
பிற்படு முபாதி போனுற் பெருவெளி யொன்ரு முற்போற்
சிற்பரா னந்த லிங்கச் செய்தியு மாகு மாறே. 64

வாரிதான் றிரண்டு கல்லாய் வாரியே யாகு மாபோற்
சீரிய லாகி நின்று சிறந்தமா லிங்கந் தானே
பேரிய லுலக மற்றும் பேதாபே தங்க ளாகி
வீரியத் தோடு தானய் மிகவிளை யாடு மாறே. 65

அப்பினு லுப்ப தாகி யவ்வுரு வமர்ந்து நின்றே
யப்புடன் கூடு முப்பு மப்பென வமரு மாபோற்
செப்புமா லிங்கத் தாலே சேகமெலாம் சிறந்து தோன்றி
யொப்பிலா மாலிங் கத்தி லொடுங்குமச் சகம னைத்தும். 66

கடகம தொடிந்த போது கனகம தென்று செப்பும்
கடகமே கனக மென்று கருதிட வறியார் போலத்
திடமுறு வீர சைவத் திறமது தெரிந்து தேருர்
படலமா மாயை மூடிப் பலபிறப் புழல்வ ரன்றே. 67

மாயைதா னேதோ வென்னின் மனமாகு மனந்தான் வாயு
வாய்நல வாயு தானே யதன்வடி வாகி நின்று
காயநன் னெறிக ளெல்லாம் கலங்கிட மயக்கஞ் செய்யும்
வாயுவை வென்ற பேர்கள் மாலிங்க வடிவ மாவர். 68

மனம் விரிந்து குவிந்தது மாதவம்
மனம் விரிந்து குவிந்தது மன்னுயிர்
மனம் விரிந்து குவிந்தது வாயுவும்
மனம் விரிந்து குவிந்துரை மாண்டதே. 69

எனவரு மியல்பி னுறு மெண்வகை யங்கத் துள்ளு
முனவரும் பிராண யாம முயர்ந்திடு மங்க மாகத்
தனதெனும் யோகத் திற்குத் தானது சித்தி யாக்கி
மனமதை யடிக்க வல்லார் மாலிங்க வடிவ மாவார். 70

இறப்போடு பிறப்பு மில்லா ரின்பத்துன் பங்க ளில்லார்
மறப்போடு நினைப்பு மில்லார் மனமயல் மருவ லில்லார்
உறக்கமோ டுணர்ச்சி யில்லா ருலைவோடு மொழிவு மில்லார்
திறப்பட வீர சைவ ஞானத்தைத் தெளிந்து ளோரே. 71

அப்படி வீர சைவ ஞானத்தை யறிந்த நல்லோர்
மெய்ப்பட விட்ட போகம் விரவினும் விரவா ராவ
ரோப்பிலாப் பிரமந் தானே யுலகமா யிருத்தல் கண்டு
கப்புற மாயை யென்று கருதிடா ரதுபோய் யென்றே. 72

நவலிங்கலீலை முடிந்தது

இவ்வாறு வீரசைவர் கூறும் பிறநூலினேருலிங்கமே [1]யிட்டப் [2]பிராண [3]பாவ பேதத்தான் மூன்றுலிங்கமாய், அந்த மூன்றும் [1]ஆசாரலிங்கங் [2]குரு லிங்கஞ் [3]சிவலிங்கஞ் [4]சங்கமலிங்கம் [5]பிரசாதலிங்க [6]மகாலிங்கமென ஆருய், அந்த ஆறும் தத்துவ பேதங்களால் முப்பத்தாருய், அவற்றினவாந்தர பேதத்தா லிருநூற்றேருபத்தாருய் வருமிலிங்க பேதமாம் எனவரும். அது

ஒன்று மூன்றுமோ ராறு மாகியோ ராறு முப்பது மாகியே
யன்றி யேயிரு நூறு மொருபதி னுறு மாகி யமர்ந்தபி
னின்ற முறையின தேக மாகி நிறைந்த லிங்கம தாகியு
மின்று நின்றனை யெனுது கரமிசை யிட்ட லிங்கம கேசனே.

என்னுமாற்றுல் உணர்க. இந்த லிங்கபேதத்தோடு பிறவாற்றுற் கூறும் ஆறு வித சுரோதசுகளும் கடந்து நிற்பதே ஞானசமாதி என முற்கூறியதற்கு ஏற்கவும் வரும். அது,

அறுவகைப் பத்தி சத்தி யறுவகைக் கலைகள் முத்தி
யறுவகை யக்க ரங்க ளறுவகை யத்தம் நல்ல
அறுவகைச் சாதாக் யங்க ளாறுடன் முப்பத் தாரு
யறுவகை யிருநூற் றேடு மொருபது மறிந்து மேலைச்
சேறிவுறு நிரஞ்ச னுதி குகைசேல்வோன் சமாதி சேர்வோன்.

எனவரும், பிறவும் விரித்துணர்ந்துகோள்க.

முன்னர்த் தக்கிணமத மறுப்புக் கூறியதே யிதற்கும் பெரும்பான்மையு மொக்கும் என்க.

இதுவரை அகப்புறச்சமய மதமும் மறுப்பும் முடிந்தன.

145 * * *

"இனிச் சுத்தசைவ சித்தாந்தத்தில்" என்பது இத்துணையுஞ் சுத்தசைவ மாஞ் சித்தாந்தத்திற்கு அகப்புறச் சமயமதமு மறுப்புமுணர்த்தி இனி அகச்சமய மதமு மறுப்பு முணர்த்தத் தொடங்கி முதற்கண் அவ்வகச்சமயமித்துணைத் தென்கின்றது. ஈண்டு " அகச்சமயங்கள் பலவுளவாமெனினு" மென்றது சுவச்சந் தத்தில்,

इत्येवं वादिनां तेषां भेदानां तु शतत्रयम् ।
त्रिषष्टया चाधिकं चात्यद्वादिनां भ्रान्तचेतसाम् ॥
अज्ञानतिमिरान्धानामाजीवनकृदुत्तमम् ।

என்பதனுல் முந்நூற்றறுபத்து மூன்றும் பிறவும் சமயபேதம் கூறுதலின். வேறு முளவாயினுமாக வென்றற்கு இனிப் "பனிக்கடல் சூழிவ்வுலகிலிங்கிப்போது பகர்வது கேட்டுள சமய" மென்றது .... கேளாதன பிற வானவருலகின் வழங்கினும் வழங்கு மிந்நிலவுலகத்து........ மெல்லாமறிஞரறிக: யானறிந்தவளவிற் கூறுவ லென்றற்கு.

शैवं पाशुपतं वामं भैरवं तु महाव्रतम् ।
कालामुखमिति ख्यातमन्तः समयषट्ककम् ॥

எனவருமாறனுள் வாமபைரவங்களை அகப்புறமாக முற்கூறிநின்ற நான்கனுள்ளும் சித்தாந்தசைவம் முதன்மையாகலின், மற்ற மூன்றிருேடுங் காபாலமும் வைதிக பாசுபதமும் காருடாதி சைவமுங் கூட்டி யாறென்றது. அவ்வாறே வேறுபட வருந் தந்திரபேதங்களாயாகம்ங் கூறுதலின், அது சுப்பிரபேத முதலியவற்றில்,

शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं तु चतुर्विधम् ।
तेषु शैवं परं सौम्यं रौद्रं पाशुपतादिकम् ॥

எனவும், அதிலேயே சங்கரபடலத்தில்,

शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं तु चतुर्विधम् ।
तेषां भेदोपभेदाश्च तत्तच्छास्त्रैः समाचरेत् ॥

कर्षणादिप्रतिष्ठान्तमेकतन्त्रेण कारयेत् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं मुख्यं सर्वसिद्धिमवाप्नुयात् ॥
पूर्वमेकेन कृत्वा तत्पश्चादन्येन वै कृतम् ।
एतत्तु सङ्करं तेन राज्ञो राष्ट्रस्य दोषकृत् ॥
आचार्यस्यैव कर्तुश्च नाशनं त्वखिलं तथा ।

எனவும், வேறிடத்தில்

शैवतन्त्रा इमे प्रोक्ताः शैवं पाशुपतं तथा ।
सोमसिद्धान्तकं चैव लाकुलं तु चतुर्विधम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றானுணர்க

तन्त्रं पाशुपतं चान्यत्पुराणं धर्मशास्त्रकम् ।

என்னும் காமிக வசனத்தால் அவைதிக பாசுபதம் வந்தவாறு.

गारुडं भूततन्त्रं च दक्षिणे वामतन्त्रकम् ।

என்னும் காமிக வசனத்தாற் காருடாதி சைவம் வந்தவாறு காண்க. மற்றனைத்தும் மேல் விளங்கும்.

* * *

146

அவ்வாறு காளாமுக மதமறுப்பு மாமாறு "அரனுலகிற்கிறைபாச" மேன்பது கூறும். இம் மதமாமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்,

अथ कालामुखार्थस्तु सङ्ग्रहेण निगद्यते ।
स्फाटिकं कुण्डलं चैव रक्तचन्दनलेपनम् ॥
पुत्रदीप .... कालामुखस्तथा ।
इति लक्षणसंयुक्तः सेव्यः कालामुखो मतः ॥
व्रतं कालामुखं प्रोक्तमे ....
प्रत्यक्षादीनि मानानि तत्र प्रागुक्तवर्त्मना ॥
पतिः पशुश्च पाशश्च प्रमेयस्त्रिविधो मतः ।
पतिः साक्षान्महादेवो रुद्र एव न भैरवः ॥

रुद्रांशेन विना तस्य न पृथक्त्वेन सम्भवः ।
तस्मादेवं महादेवो रुद्रोऽयं मूलविग्रहः ॥
स एव दक्षिणामूर्तिरूपादिबहुविग्रहः ।
साक्षात्सदाशिवो नित्यः शिव एव जगत्पतिः ॥
तद्भेदो बहुधा प्रोक्तस्तत्तत्कृत्यानुसारतः ।
पशुस्तु त्रिविधो ज्ञेयः प्रागुक्तेनैव वर्त्मना ॥
पाशं च मलमायादि मायेयं स्याज्जगद्ध्रुवम् ।
पाशबन्धनिवृत्त्यर्थं पशुभिः सेव्यते शिवः ॥
अष्टम्यां च चतुर्दश्यां शिवरात्रिव्रतेन च ।
सोमवारादिभिर्नित्यमन्यथोपायतः पुनः ॥
व्रतं कालामुखं प्रोक्तं शिवदीक्षापुरःसरम् ।
शक्तिपातानुसारेण कर्मसाम्येऽपि सम्भवे ॥
तथानुष्ठानसामर्थ्यादात्मा शुद्धो भवेत्तदा ।
आत्मा नक्षत्रवद्भाति शिवस्त्वर्क इव स्फुटम् ॥
तदात्मशिवसंयोगः परमोक्ष इति स्मृतः ।
इत्येवं संग्रहादुक्तो व्रतकालामुखो मतः ॥

எனவரும். இது சோமசைவமென்பாருமுளர். நிராகரணம் வெளி.

147 * * *

இனிக் காபால மதம்

அது "பன்னு காளாமுகத்தி" னென்பது கூறும். அது வருமாறு சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில்,

अथ कापालसिद्धान्तः कथ्यते संग्रहादिह ।
तत्कालामुखसंप्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
कापालशैवतन्त्रं तु सेव्यते यत्कपालिभिः ।
महाश्मशाने संहारे नृत्यमानमहेशवत् ॥

स्वात्मानं ध्यायमानःसन् सामगानपुरःसरम् ।
नरकपालहस्तस्तु स भिक्षामटते ततः ॥
कापालीति हि संप्रोक्तः कापाले साधकोत्तमः ।
कथं प्रागुक्तशैवस्य कालामुखमतस्य च ॥
एकदेशमतत्वेनं केचिदिच्छन्ति पण्डिताः ।
पञ्चार्थं च पुराकल्पं शिवगुह्यप्रमाणकम् ॥
व्यूहमादर्शनं चैव पद्माकरकशैलकम् ।
नृत्तं चैव सुदुष्प्रापं सिद्धार्थं हि चतुर्दश ॥
कापालमेवमाख्यातं लाकुलं शृणु चानघ ।
इति दीप्तेन तत्तन्त्राण्युक्तान्यर्थस्त्रिधा मतः ॥
पतिः पशुश्च पाशश्च तत्र रुद्रो जगत्पतिः ।
महाश्मशाने संहारे नृत्यमानो महेश्वरः ॥
सदाशिव इति ज्ञेयः सर्ववित्सर्वकृत्प्रभुः ।
आत्मानो बहवो बद्धा ज्ञानमात्रस्वरूपिणः ॥
ज्ञानक्रियास्वरूपस्तु शिव एको न चापरः ।
कर्म माया च पाशः स्यादाकाशं तत्त्वमुच्यते ॥
काल एवात्र माया च तयोर्भेदो न विद्यते ।
तेन बन्धनिवृत्त्यर्थं शिवदीक्षापुरःसरम् ॥
कुर्वन्नित्यादिकं कर्म कापालज्ञानपारगः ।
अतिवैराग्यसंपन्नः स्तुतिनिन्दापराङ्मुखः ॥
तथा भिक्षान्नभोक्ताऽयं प्रागुक्तेनैव वर्त्मना ।
मुक्त एव भवेत्तत्र मुक्तौ शिवसमः पुमान् ॥
न तु नक्षत्रवज्जीवो भानुवद्राजते यतः ।
मुक्तौ शिवगुणावेशाद्विभेदो जायते किल ॥
सर्वज्ञतादिधर्मो हि मुक्तस्य शिववत्पुनः ।
इत्येवं संग्रहादेव कापालः कथितो मतः ॥

எனவும், அங்ஙனமே சர்வமதோபந்யாசத்திலும்,

निजाश्रयस्थितैरेव तदानीमैश्वरैर्गुणैः ।
स्वयमाविश्य संसिद्धपुरुषस्तु ग्रहैरिव ॥
इत्थं चैव तु कापालास्तत्साम्यं मुक्तिमूचिरे ।

இனிக் காபாலமத மறுப்பு

148 * * *

"தத்துவத்திற் கால" மென்பது அதன் மறுதலை கூறுகின்றது. ஈண்டு "முத்தி காளாமுகர்க்கு மாயையினோர் புறம்போல் மொழிவதொருபுறமாகும்" என்பதற்கு வருமாறு, ஞான ரத்நாவளியில்,

पञ्चार्थकालवक्त्राणां मायायामधरे पुटे ।
मुक्तिरुक्ता द्वयोः स्थाने वाकुलक्षेत्ररुद्रयोः ॥
ऊर्ध्वसंपुटके गेहे मुक्तिरुक्ता कपालिनाम् ।

எனவும், சித்தாந்தார்த்த சமுச்சயத்தில்,

अपरे परमेश्वरावेशात्सिद्धेः सर्वज्ञत्वादि स्यादित्याहुः । तेषां तु परमार्थतो मलापरिज्ञानात्तद्विनाशाभावेन मायातत्त्व एवावस्थितिः स्यात् ।

எனவும் உள்ளவாற்றால் விளங்கும்.

இனிக் "காலமுமாம்" என்பதற்கு வருமாறு, சித்தாந்த தீபிகையில்,

कापालास्तु महाव्रतवन्मलमनभ्युपगच्छन्तः मायैव काल इत्युपगम्य प्रायशो महाव्रततन्त्रोक्तवद्दीक्षादि मुक्त्वा दिने दिने सामगानपूर्वं मनुष्यकपाले भिक्षामटित्वा तदन्नमेव भुक्त्वा तच्छिवध्यानतत्परतया तद्गुणावेशवशात्तदावेशसमतामुक्तिमूचिरे । इति प्रतिपादनात्कालतत्त्वभुवनप्राप्तिः मुक्तिः

என்றதாம்.

இனி மகாவிரதி மதமு மறுப்பும்

149 * * *

"மாவிரதர் சொல்லுவது" என்பது அவ்விரண்டும் கூறும். ஈண்டு மதங் கூறுவழி "மேவி லாகுள முதலாங் தந்திரத்தி" னென்பதற்கு வருமாறு, தீப்தத்தில்,

कापालमेवमाख्यातं लाकुलं शृणु चानघ ।
लाकुलं च महाविद्या क्रियाकार्यगुणोत्तरम् ॥
पारहंसं च कौमारं विश्वसारोत्तरं तथा ।
संवर्तलिङ्गकल्पं च नवधा भेद उच्यते । इति

பந்த முத்திகளின் முறை சித்தாந்த சமுச்சயத்தில் வருமாறு:-

महाव्रताश्च सांख्यवद्बन्धदशामवाप्य आत्मनोऽकर्तृत्वं ; मुक्तौ सिद्धानां सर्वज्ञत्वमेव; सर्वकर्तृत्वं तु परमेश्वरस्यैव इत्यभ्युपगच्छन्ति । तदुक्तं परमशिवः सिद्धान्प्रति उपरताधिकारोऽपि अन्येषु अनुपरताधिकारः । सिद्धः पुनरेकान्तेन सर्वत एवोपरताधिकार इति । स्वयंभूते च विद्यातत्वान्त एवाध्वनि तत्वान्तराण्युपरितनसंज्ञया कथयन्ति । परमार्थतस्तत्ववासिनामिव सर्वकर्तृत्वानभ्युपगमात्ते विद्यायामेवावस्थिताः ।

காண்க. ஆகையினுல்தான், சித்தாந்த ரகசியத்தில்,

पाशुपतास्तु मायायां विद्यायां तु महाव्रताः

என்று கேட்கப்படுகிறது என்று விரித்துரைக்கப்படுகிறது; ஈண்டு.

" परमार्थतस्तत्ववासिनामिव सर्वकर्तृत्वानभ्युपगमात् "

எனவே உற்பத்தியால் குணமுண்டேன்பது பெறலின்.

"உயிர்க்கு மறுகுணங்கள் உற்பத்தி"யாம் என்றது. ....இதனுனேயன்றே சர்வமதோபந்யாசத்திலும் शिवतुल्योऽपू ....மறுதலே வேளி,

150 * * *

"விளம்பு....நெறி" என்பது அம்மதமுத்தியுபாயம் கூறுவதை மறுக்கின்றது. இவ்வாறு வருவது தத்துவப் பிரகாசத்தில்,

" இலிங்கமே யுயிரதுகை விட்டால் முத்தி
யில்லையா மென்றுதலே கண்டம் பூணு
றுலங்குகையே யரையொன்றிற் றரித்துக் கொண்டு
தோன்றிய வேடத்து நிற்கை முத்தி யென்றே

யிலங்கவுரைக் கும்மகா விரதி நீதா
னிங்ஙனங்கூ றியது பத முத்தி யல்லாற்
கலங்கிடுமா முத்திநெறி யிதைக்கை விட்டுக்
கரையிறந்த வொளிமுத்தி கைக்கொள் வாயே " (215)

என வருமாற்றானும் உணர்க.

இவ்வாறு சர்வ சித்தாந்த விவேகத்திலும்,

अथ महाव्रतः शैवः कथ्यते लेशतः स्फुटम् ।
कापालागमसंप्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
कुण्डिका कुण्डलं चैव उरगश्च शिखामणिः ।
केशयज्ञोपवीतं च पञ्च मुद्रा महाव्रते ॥
इति लक्षणसंयुक्तः उच्यते स महाव्रतः ।
प्रत्यक्षादीनि मानानि प्रागुक्तान्येव तानि वै ॥
तथा मानेषु सर्वेषु श्रेष्ठो महाव्रतः स्मृतः ।
पतिः पशुश्च पाशश्च तदर्थास्त्रिविधो मतः ॥
पतिः सदाशिवो ज्ञेयः सर्ववित्सर्वकृद्विभुः ।
अनादिर्निर्मलो रुद्रः सर्वकारणकारणः ॥
आत्मानो बहवो ज्ञेया ज्ञानमात्रस्वरूपिणः ।
पत्युरेव क्रियाशक्तिर्नान्येषामात्मनामिह ॥
पाशस्तु कर्म माया च नत्वाणवमलः स्मृतः ।
शक्तिपाते तु तत्तन्त्रशिवदीक्षापुरःसरम् ॥
ज्ञानचर्याद्यनुष्ठानान्मुक्तो भवति मानवः ।
लिङ्गधारी सदा स्वस्य मस्तके कन्धरेऽथवा ॥
नाभेरूर्ध्वं यथाशास्त्रं स्थानेषु हृदयादिषु ।
लिङ्गस्य धारणान्मुक्तिः किं पुनः पूजया नृणाम् ॥
यथा शिवे तथा भक्तिः गुरौ वै जङ्गमेषु च ।
तथापि जङ्गमे भक्तिर्विशेष इति कथ्यते ॥
महाव्रताख्यशास्त्रोक्तनित्यकर्मादितत्पराः ।

एकेन जन्मना मुक्तिं प्रयान्तीह महाव्रताः ॥
इति महाव्रतः सोऽयं संग्रहेण प्रदर्शितः ।

எனவரும். ஈண்டு முற்கூறியவாறே லாகுள மென்ளுது மகாவிரத தந்திரமெனவே கூறினமையின், அவ்வாறு தந்திர வேறுபாடு வந்தவழிக் கண்டுகோள்க. மேலும் வாதுள சுத்தாக்கியத்தில்,

शैवं चतुर्विधं ज्ञेयं समासाच्छृणु षण्मुख ।
सामान्यमिश्रकं चैव शुद्धं वीरं यथाक्रमम् ॥

என வருமாற்ருற் காமிகாதி சுத்தசைவங் கூறிய வீர சைவத்திற்கே லிங்க தாரண விதி கண்டோமன்றே? ஈண்டு அகச்சமயத்தும் தந்திர பேதமான மகாவிரதத் திலும் லிங்கதாரண முண்டோவெனின், சங்கிராந்த வாதாதி சித்தாந்த சைவத்திற் கண்டதுபோலவும் ஈண்டு அகச் சமயத்திற் றந்திர பேதமான பாசுபதாதிகட்கு முண்டாவதுபோலவும் முண்டேன்க. வீரசைவர்க்கு முக்கியம் சீபர்வதம் போல மகா விரதிகட்கு முக்கியம் திருவோற்றியூரேன்பாருமுளர். இவ்வாறு வரும் மதபேதம் விரிவிற் கண்டுகோள்க. இதனுனே "விளம்புமிது பிறிதோன்ருல்" என்றும் பாடமாம்.

151 * * *

தாந்திரிக பாசுபத மதமும் மறுப்பும்.

இனி "தாந்திரிக பாசுபத மூவகைத் தாமவற்றுள்" என்பது தாந்திரிக பாசுபத பேதமான சந்திர சூரிய சமவாதமிரண்டும் கூறி மறுத்து முதன்மை யான அப்பாசுபத மதம் கூறற்குத் தோற்றுவாய் செய்தது. இவற்றுட் சந்திரவாதி மதமு மறுப்பும் வருமாறு, தத்துவப் பிரகாசத்தில்,

* "சந்திரனே கடவுளா மாருயிர்கள் யார்க்குந்
தண்மையுமாய்த் தேவர் தமக்குண வுமாக்கித்
தந்தவோரு கலேதோழுவார்க் கின்பங்க ணல்கிச்
சங்கரற்குக் கண்ணுகு மெனத்தனித்து வணங்க
நந்துமுத்தி யாமென்னுஞ் சந்திர வாதிக்கு
நாடுகலே தேய்ந்துவளர்ந் தத்திரிபுத் திரனுய்
முன்னவரன் காலினுற் றேய்ப்புண்ட மதியோ
முத்திநேறி கோடுப்பானிம் முறைமை விடாய்நீயே." (203)

என வரும். இனிச் சூரியவாதி மதமும் மறுப்பும்; அதில்,

* அச்சுப்புத்தகத்தில் இது பாடபேதத்தோடுள்ளது.

* " மும்மண்டலம் விளக்கி யறுசமயம் வணங்கம்
முக்கணர்க்குக் கண்ணுகி முழுதுயிரு மோடுக்கி
யம்முறையே யுணர்த்தியோளிர் சோதியே வடிவாம்
ஆதித்தன் கடவுளேனுஞ் சூரியவாதிக்குச்
செம்மையிற் காசிபன் சேயாய்த் தக்கன் வேள்வியினிற்
சிவனின்றி யவியுண்ணப் போய்க் கண்ணும் பல்லு
மிம்மையிலே யிழந்துலகை வலம் வந்து திரியும்
இவன்கடவுளன்று சிவனேன்றவனே வணங்கே." (202)

என வரும். இனிப் பாசுபத மதமு மறுப்பும்; அதில்,

* " நேசமுடனறிவுயிரே யெங்கு நிறைவாகும்
நெறிஞான மிதுவேயேன் றுணர்ந்து சிவனெறிகள்
பாசமெனக் கைவிட்டு முத்தண்டு பற்றிப்
பயில்சிகை நூல்பரித்துச்சந் நியாசத்தே பயிலும்
ஆசுடைய பாசுபதற்குண்டான முத்தி
யப்புறமா மாயாவா தத்தனைய வருமா
லீசனுயிர் பாசமெனு மிவையறிந்து பாச
மேகவுயி ரருள்சேர்வ திதுமுத்தி நெறியே. (201)

என வரும். மற்றது மேல்விளங்கும்.

152 * * *

" இருபோருளாம் " என்பது பிறிதோராற்றுற் பாசுபத மதம் கூறி மறுக்கின்றது. அது வருமாறு:— சித்தாந்த விவேகத்தில்,

अथ पाशुपतं वक्ष्ये गुणसंक्रान्तवादिनाम् ।
भस्म मेध्यं चोत्तरीयं विष्टरं पुस्तकं तथा ॥
मेखलोपरि कौपीनमेवं पाशुपतं स्मृतम् ।
इति लक्षणसंयुक्तैः सेव्यते यो नरोत्तमैः ॥
प्रत्यक्षादीनि मानानि प्रागुक्तानीह तानि वै ।
तत्र पाशुपतः श्रेष्ठः आगमस्तु सदोच्यते ॥
प्राजापत्यं पाशुपतं प्रबुद्धं पद्मसंहिता ।
वासिष्ठं काश्यपं कल्पं वाराहं भार्गवोत्तरम् ॥
प्रफुल्लं वासवं चैव वायुप्रोक्तं तथैव च ।
वारुणं बार्हस्पत्यं च परमेशं च षोडश ॥

* அச்சுப்புத்தகத்தில் இவை பாடபேதத்தோடுள்ளன.

मतं पाशुपतं प्रोक्तमिति दीक्षागमे श्रुतम् ।
पतिः पशुश्च पाशश्च तदर्थस्त्रिविधो मतः ॥
... ... सर्वे ते व्यापकाः स्मृताः ।
मायातः कर्मतश्चैव बद्धाः सर्वेश्वराज्ञया ॥
कार्यकारणतत्त्वोत्थबुद्धिकर्मानुसारतः ।
कुतश्चित्कारणात्तत्र वैराग्यं जायते यदा ॥
तदा पाशुपतप्रोक्तशिवदीक्षापुरःसरम् ।
ज्ञानचर्याद्यनुष्ठानान्मुक्तः शिवसमो भवेत् ॥
किञ्चिज्ज्ञत्वादिधर्मस्य निवृत्या मुक्तिकालतः ।
सर्वज्ञत्वादिधर्माणां सम्भवात् तुल्यता स्फुटा ॥
कैवल्यं शिवसाम्यत्वात्स्यान्मुक्तिर्निर्मलात्मनः ।
ईश्वरात्तद्गुणाःसर्वे संक्रमन्ते तदात्मनि ॥
पुण्यपूरुषसंपर्कात्पुण्यानीव ततोऽन्यतः ।
क्षमावति त्वनाक्रोशात्पुण्यवृद्धिःसहस्थितेः ॥
पुण्यं संक्रमते पुंसामित्यादि वचनात्स्फुटम् ।
तथाच शिववन्मुक्ताः सर्वज्ञात्वादिधर्मिणः ॥
अपि कृत्यं न कुर्वन्ति स्वार्थनिष्ठा हि ते यतः ।
इत्येवं गुणसंक्रान्त साम्यपक्षो निरूपितः ॥

எனவும், அவ்வாறே சித்தாந்தார்த்த சமுச்சயத்தில்,

पाशुपतास्तु पुनर्मायाव्यातिरिक्तमलं मनसानवगच्छन्तो दीक्षाज्ञानात्सर्वबन्धक्षये सति परमेश्वारात्सिद्धेः सर्वज्ञत्वादिगुणसंक्रान्तिः तत्साम्यमुक्तिरित्याहुः । तेषां तु परमार्थतो मलापरिज्ञानात् तद्विनाशभावे मायातत्व एवावस्थितिः

எனவும்,

पाशुपतास्तु मायायां विद्यायां तु महाव्रताः ॥

எனவும் வருவனவற்றிலும் கண்டு கொள்க.

ஈண்டு "இரு பொருளாம் பொருள்" என்பது சித்தும் சடமுமென அடக்கிக் கூறியவாறு. பாசுபத வாதிகளுக்கு ஈசுவரதத்துவ ப்ராப்தியே. அது சுவச் சந்தத்தில்,

तमाराध्येश्वरं देवं पूज्यते सर्वकर्मसु ।
व्रतं पाशुपतं दिव्यं ये चरन्ति जितेन्द्रियाः ॥
तस्मिन्निष्ठाः शरीरान्ते ते व्रजन्तीश्वरं पदम् ।

என வரும். இவ்வாறு முத்தி பேதங் கண்டமையால் அதன் அவாந்தர பேதமு முண்டென்க. அம்மதத்து அவாந்தர வாதிகள் பிரவாஹ நித்தியேச்சுவரவாதிகள் எனவும் சொல்லுகின்றனர்.

சித்தாந்த விவேகத்தில்

अथ तद्भेदवादः प्रवाहनित्येश्वराभिधः ।
कथ्यते पूर्वतःप्रोक्त मङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
एकात्मवादरीत्यात्र मन्यन्ते ते शिवात्मनोः ।
अन्यत्पाशुपतप्रोक्तवर्त्मना तेन संमतः ॥
मुक्तौ तु शिव एवायं मुक्तः कृत्यं करोति सः ।
स्वाधिकारादुपरतो न करोति शिवो विभुः ॥
ईश्वरात्तद्गुणानां तु संक्रान्तौ निर्मलात्मनि ।
तस्य कार्याण्यसौ बुध्वा जगत्सृष्ट्यादि कृत्यतः ॥
स्ववत्संसारनिर्वाहे पुत्रं दृष्ट्वा महामतिम् ।
स्वकृत्यादुपरत्ताक्षः सन्यासी स्यात्पिता यथा ॥
इति प्रवाहनित्येश्वरवादो लेशात्प्रदर्शितः । इति ॥

எனவும் சித்தாந்த சமுச்சயத்தில்

परे तु प्रवाहनित्येश्वरवादिनः सिद्धावेव सर्वकर्तृत्वमारोप्य ... शिवो महेश्वरत्वापाते योगी सिद्धः स जगत्कृत्यं करोतीति वदन्ति । तेषामीश्वरप्रेर्यत्वसिद्धेर्वस्तुत ईश्वरतत्व एवाव-स्थानमिति प्रतिपादयते

எனவும் வருமாற்றால் தாந்திரிக பாசுபத பேதம் காண்க.

153 * * *

" .... யாம் " என்பது வைதிக பாசுபத மதமும் மறுப்புங் கூறுகின்றது. அது வருமாறு. சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்,

श्रौत पाशुपते तत्र प्रत्यक्षादि प्रमाणतः ।
ज्ञेयोऽर्थस्त्रिविधो मुक्तिरुत्पत्तिसमता नृणाम् ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? वैदिकपाशुपतमतं दर्शयति ! अत्र प्रागुक्तेषु शैवेषु श्रौतपाशुपतो नाम श्रुत्यनुसारेण शिवायै शिवेनोक्तः उपमन्य्वादिप्रवर्तित इति ज्ञेयम् । तदुक्तं च

श्रौतपाशुपतो नाम शतकोटिप्रविस्तरः ।
परमार्थप्रदः श्रेष्ठो वायव्यां हि तथा वचः ॥
शैवागमोऽपि द्विविधः श्रौतोऽश्रौतश्च स स्मृतः ।
श्रुतिसारमयः श्रौतः स्वतन्त्र इतरो मतः ॥
स्वतन्त्रो दशधा पूर्वं तथाष्टादशधा पुनः ।
कामिकादिसमाख्याभिः सिद्धः सिद्धान्तसंज्ञितः ॥
श्रुतिसारमयोऽन्यस्तु शतकोटिप्रविस्तरः ।
परं पाशुपतं यत्र व्रतं ज्ञानं च कथ्यते ॥
एतत्पाशुपतं श्रौतमथर्वशिरसि स्थितम् ।
तत्रोक्तः परमो धर्मश्चर्याद्यैस्तु चतुर्विधः ॥
तथा पाशुपतो भक्तः शिवं प्रत्यक्षयेद् दृढम् ।
तस्माच्छ्रेष्ठमनुष्ठानं योगे पाशुपते मते ॥
श्रीकण्ठेन शिवेनोक्तः शिवायै स शिवागमः ।
शिवाश्रितानां सर्वेषां श्रेयसामेकसाधनम् ॥
युगावर्तेषु सर्वेषु योगाचार्यस्वरूपिणा ।
तत्र तत्रावतीर्णेन शिवेनैव प्रवर्त्यते ॥
संक्षिप्यास्य प्रवक्तारः चत्वारः परमर्षयः ।

रुरुर्दधीचोऽगस्त्यश्च उपमन्युर्महायशाः ॥
ते च पाशुपता ज्ञेयाः संहिताभ्यासवर्तकाः ।
तत्संततीया गुरवः शतशोऽथ सहस्रशः ॥

எனவும்,

अथात्र वैदिकपाशुपते प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धानां पदार्थानां त्रैविध्यकथनं वेदान्तवाक्यानां विशिष्टाद्वैतार्थं कृत्वा कामिकाद्युक्तवत्सर्वेषां पदार्थानां पतिपशुपाशेष्वेव संग्रहाभ्युपगमात् । तदुक्तं च—

शैववैदिकसिद्धानि यानि नामानि तानि वै ।
प्रत्यक्षमनुमानाख्यमुपमानागमौ तथा ॥
अर्थापत्त्यादिमानानि श्रौतपाशुपते मते ।
प्रामाण्यं स्वत एव स्यात्तत्र वैदिक शैववत् ॥
अथ तन्मानसंसिद्धं वस्तु च त्रिविधं स्मृतम् ।
अजडश्च जडश्चैव नियन्तृ च तयोरपि ॥
पशुः पाशः पतिश्चेति कथ्यते त्रितयं क्रमात् ।
अक्षरं च क्षरं चैव क्षराक्षरपरं तथा ॥
तदेवं त्रितयं भूयः कथ्यते तत्त्ववादिभिः ।
अक्षरं पशुरित्युक्तं क्षरं पाश उदाहृतः ॥
क्षराक्षरपरं यत्तत्पतिरित्यभिधीयते ।
इति तल्लक्षणोक्त्या च तथैवं हि श्रुतं पुनः ॥

वायुः—

प्रकृतिः क्षरमित्युक्ता पुरुषोऽक्षरमुच्यते ।
द्वाविमौ प्रेरयत्यन्यः परमः परमेश्वरः ॥

मुनयः –

... ... पुरुषो मतः ।
अनयोः केन सम्बन्धः को वा प्रेरक ईश्वरः ॥

वायुः—

माया प्रकृतिरुद्दिष्टा पुरुषो मायया वृतः ।
सम्बन्धो मलकर्मभ्यां शिवः प्रेरक ईश्वरः ।

मुनयः—

मलः कीदृक् कुतो ह्यस्य शिवत्वं च शिवः कुतः ॥

वायुः—

माया माहेश्वरी शक्तिश्चिद्रूपो मायया वृतः ।
मलश्चिच्छादको नैजो विशुद्धिः शिवता स्वतः ॥

मुनयः—

आवृणोति कथं ह्येषा व्यापिनं केन हेतुना ।
किमावृतिस्तस्य पुंसः केन सर्वं निवर्तते ।

वायुः—

आवृतिर्व्यापिनोऽपि स्याद्व्यापी यस्मात्कलादपि ।
हेतुः कर्मैव भोगार्थो निवर्तेत मलक्षयात् ॥

मुनयः—

कलादि कथ्यते किं तत्कर्म वा किमुदाहृतम् ।
तत्किमादि किमन्तं च किंफलं वा किमाश्रयम् ॥
तस्मै भोगश्च भोग्यं च किं वा तद्भोग्यसाधकम् ।
मलक्षयस्य हेतुः कः कीदृक् क्षीणमलः पुमान् ॥

वायुः—

कला विद्या च रागश्च कालो नियतिरेव च ।
कलाद्याश्च समाख्याता यैर्युक्तः पुरुषो भवेत् ॥
पुण्यपापात्मकं कर्म सुखदुःखफलं तु तत् ।
अनादिफलभोगान्तमज्ञानार्थसमाश्रयम् ॥

भोगः कर्म विनाशाय भोगमव्यक्तमुच्यते ।
बाह्यान्तःकरणैर्द्वारं शरीरं भोगसाधकम् ॥
भावातिशयलभ्येन प्रसादेन मलक्षयः ।
क्षीणे चात्ममले तस्मिन् पुमान् शिवसमो भवेत् ॥

मुनयः—

कलादि पञ्च तत्वानां किं कर्म पृथगुच्यते ।
भोक्तेति पुरुषश्चेति येनात्मा व्यपदिश्यते ॥
किमात्मकं तदव्यक्तं केनाकारेण भुज्यते ।
किं तस्य कारणं भुक्तौ शरीरं च किमुच्यते ॥

वायुः—

दृक् क्रिया व्यष्टिका विद्या कलाराग प्रवर्तिका ।
कालोऽवच्छेदकस्तत्र नियतिस्तु नियामिका ॥
अव्यक्तं कारणं यत्तत् त्रिगुणप्रभवाप्ययम् ।
प्रधानं प्रकृतिश्चेति यदाहुस्तत्वचिन्तकाः ॥
कलातस्तदभिव्यक्तमनभिव्यक्तलक्षणम् ।
सुखदुःख विमोहात्मा भिद्यते गुणतस्त्रिधा ।
सत्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसम्भवाः ॥
प्रकृतौ सूक्ष्मरूपेण तिले तैलमिवस्थिताः ।
सुखं च सुखहेतुश्च समासात्सात्विकं स्मृतम् ॥
तामसं तद्विपर्यासात्तावुभौ हेतु राजसम् ? ।
सात्विकयूर्ध्वगतिः प्रोक्ता तामसी स्यादधोगतिः ॥
मध्यमानुगतिर्या सा राजसी परिपठ्यते ।
तन्मात्रापञ्चकं चैव भूतपञ्चकमेव च ॥
ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्चकर्मेन्द्रियाणि च ।
प्राकृतं मानसं बुद्धिरहंकारो गुणत्रयम् ॥
समासादेवमव्यक्तं सविकारमुदाहृतम् ।

तत्कारणदशापन्नमव्यक्तमिह कथ्यते ॥
व्यक्तं कार्यदशापन्नं शरीरादि घटादि च ।
यथा घटादिकं कार्यं मृदादि कारणं स्मृतम् ॥
शरीरादि तथाव्यक्तमव्यक्तं नातिभिद्यते ।
तस्मादव्यक्तमेवैकं कारणं करणानि च ॥
शरीरं च तदाधारं तद्भोग्यं चापि नेतरत् ।

मुनयः—

बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो वस्तुनोऽपि कुतो भिदा ॥

वायुः—

बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो व्यतिरिक्तो विभुर्महान् ।
तथा तद्वद्भिदात्मेति हेतुस्तत्र सुदुर्गमः ।
बुद्धीन्द्रियशरीराणां नात्मता सद्भिरिष्यते ॥
स्मृतेरनियतज्ञानाद्यथा वै देहवेदनात् ।
अतः स्मार्तानुभूतानामशेषज्ञेयगोचरः ॥
अन्तर्यामीति वेदेषु वेदान्तेषु च गीयते ।
सर्वतन्त्रः स सर्वत्र व्याप्य तिष्ठति शाश्वतः ॥
तथापि क्वापि केनापि व्यक्तमेष न दृश्यते ।
न चायं चक्षुषा ग्राह्यो न परैरिन्द्रियैरपि ॥
मनसैव प्रदीप्तेन महानात्मावसीयते ।
न च स्त्री न पुमानेष नैव चापि नपुंसकः ।
नैवोर्ध्वं नापि तिर्यक्च नाधस्ताच्च कुतश्चन ।
अशरीरः शरीरेषु चलेषु स्थाणुरव्ययः ॥
सदा पश्यति तद्धीरो नरः प्रत्यवमर्शनात् ।
किमत्र बहुनोक्तेन पुरुषो देहतः पृथक् ॥
अपृथक् ये तु पश्यन्ति न सम्यक् तेषु दर्शनम् ।
यच्छरीरमिदं प्रोक्तं पुरुषस्य ततः परम् ॥

अशुद्धमवशं दुःखमध्रुवं च न विद्यते ।
विवदाम्बुजभूतेन पुरुषस्तेन संगतः ? ॥
सुखी दुःखी विमूढश्च भवति स्वेन कर्मणा ।
अद्भिरासेवितं क्षेत्रं जनयत्यञ्जसा यथा ॥
अज्ञानाप्यायितं कर्म देहं जनयते तथा ।
अत्यन्तमसुखा वासा रुग्णाश्चैकान्तमृत्यवः ॥
अनागता अतीताश्च तनवोऽस्य सहस्रशः ।
मृत्या गत्या च शीर्णेषु शरीरेषु शरीरिणाम् ॥
अत्यन्तवसतिः क्वापि न केनापि च लभ्यते ।
छादितश्च वियुक्तश्च शरीरैरेष लक्ष्यते ॥
चन्द्रबिम्बवदाकारे तरलैःअत्रसंचयैः ।
अनेकदेहभेदेन भिन्ना वृत्तिरिहात्मनः ॥
अष्टापदपरिक्षेपेष्वक्षमुद्रेव लक्ष्यते ।
नैवास्य विहितः कश्चिन्नासौ भवति कस्यचित् ॥
पथि सङ्गम एवायं दारैरन्यैश्च बन्धुभिः ।
यथा काष्ठं च काष्ठं च समेयातां महोदधौ ॥
समेत्य च व्यपेयातां तद्वद्भूतसमागमः ।
स पश्यति शरीरं तच्छरीरं नैव पश्यति ॥
तौ पश्यति परः कश्चित्परं तौ नैव पश्यतः ।
ब्रह्माद्याः स्थावरान्ताश्च पशवः परिकीर्तिताः ॥
पशूनामेव सर्वेषां प्रोक्तमेतन्निबोधत ।
य एषो बध्यते पाशैः सुखदुःखाशनःपशुः ॥
क्रिया साधनभूतोऽयमीश्वरस्येति सूरयः ।
अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ॥
ईश्वरप्रेरितो गच्छेदभ्रं वा स्वर्गमेव वा ।

मुनयः—

योऽयं पशुरिति प्रोक्तो यश्च पाश उदाहृतः ॥
आभ्यां विलक्षणः कश्चित्कथमस्त्यनयोः पतिः ॥
अस्ति कश्चिदपर्यन्तरमणीयगुणान्वितः ।
अखण्डजगदण्डानां पिण्डीकरणपण्डितः ॥
औदार्यवीर्यगाम्भीर्यस्वभावकरुणालयः ।
पतिर्विश्वस्य निर्माता पशुपाशविलक्षणः ॥
अभावे तस्य विश्वस्य सृष्टिरेषा कथं भवेत् ।
अचेतनत्वात्प्रकृतेरज्ञत्वात्पुरुषस्य च ॥
प्रधान परमाण्वादि यावत्किञ्चिदचेतनम् ।
न तत्कर्तृ स्वयं दृष्टं बुद्धिमत्कारणं विना ।
जगच्च तत्कर्त्रपेक्षं कार्यं सावयवं यतः ॥
तस्मात्कार्यस्य कर्तृत्वं पत्युर्न पशुपाशयोः ।
पशोरपि च कर्तृत्वं पत्युः प्रेरणपूर्वकम् ॥
अयथाकरणज्ञानादण्डस्य गमनं यथा ।
आत्मानं च पृथक्कृत्वा प्रेरितारं तथा पृथक् ॥
असौ जुषस्ततस्तेन ह्यमृतत्वाय कल्पते ।
पशोः पाशस्य पत्युश्च तत्त्वतोऽस्ति यदन्तरम् ॥
ब्रह्मवित्तद्विदित्वैवं योनेर्मुक्तो भविष्यति ।
संयुक्तमेतद्द्वितयं क्षरमक्षरमेव च ।
व्यक्ताव्यक्तं बिभर्तीशो विश्वं विश्वविमोचकः ॥
भोक्ता भोग्यं प्रेरयिता मन्तव्यं त्रिविधं स्मृतम् ।
नातः परं विजानद्भिः वेदितव्यं हि किंचन ॥
तिलेषु वा यथा तैलं दध्नि वा सर्पिषं यथा ।
यथापः स्त्रोतसा व्याप्ता यथाऽरण्ये हुताशनः ॥

एवं महात्मनात्मानमात्मन्यपि विलक्षणम् ।
सत्येन तपसा चैव नित्ययुक्तोऽनुपश्यति ॥
य एको जालवानीश ईशिनीभिः स्वशक्तिभिः ।
सर्वानिमान्वशे कृत्वा एक एव स ईशते ॥
एक एव तदा रुद्रो न द्वितीयश्च कश्चन ।
संसृज्य विश्वं भुवनं गोप्ता संचुकोच सः ॥
विश्वतश्चक्षुरेवायमुतायं विश्वतो मुखः ।
तथैव विश्वतो बाहुर्विश्वतः पादसम्युतः ॥
द्यावाभूमी च जनयन् देव एकः पुरातनः ।
स एव सर्वदेवानां प्रभवश्चोद्भवस्तथा ।
हिरण्यगर्भं देवानां प्रथमं तु नयेदयम् ॥
विश्वस्मादधिको रुद्रो महर्षिरिति शुश्रुम ।
वेदाहमेतं पुरुषं महान्तममृतं ध्रुवम् ॥
आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्संज्ञितं विभुम् ।
यस्मान्नास्ति परं किञ्चिदपरं परमार्थतः ॥
नानीयो नास्ति तज्ज्यायो तेन पूर्णमिदं जगत् ।
सदैको वृक्षवत्स्तब्धःकेवलो दिवि तिष्ठति ॥
संकल्पप्रभवं तस्य चराचरमिदं जगत् ।
सर्वाननशिरोग्रीवः सर्वभूतगुणाशयः ॥
सर्वव्यापी च भगवान् तस्मात्सर्वगतः शिवः ।
सर्वतः पाणिपादो यः सर्वतोऽक्षिशिरोमुखः ॥
सर्वतःश्रुतिमानेत्र सर्वमाश्रित्य तिष्ठति ।
सर्वेन्द्रियगुणाभावः सर्वेन्द्रियविवर्जितः ।
सर्वस्य प्रभुरीशानः सर्वस्य शरणं सुहृत् ।
अचक्षुरपि यः पश्यत्यकर्णोऽपि शृणोति यः ॥
सर्वं वेत्ति न वेत्तास्य तमाहुः पुरुषं परम् ।

अणोरणीयान्महतो महीयानयमव्ययः ॥
गुहायां निहितश्चापि जन्तोरस्य महेश्वरः ।
सतं च पुरुषं व्याप्य महिमातिशयान्वितम् ॥
धातुःप्रसादादीशानं वीतशोकः प्रपश्यति ।
वेदाहमेतमजरं पुराणं सर्वगं विभुम् ॥
निरोधं जन्मनो यस्य वदन्ति ब्रह्मवादिनः ।
एकानेकविभिन्नात्मा बहुधा शक्तियोगतः ॥
विदधाति विहृत्यान्ते विश्वमादौ महेश्वरः ।
विश्वधात्री त्वजा ख्याताथी ... च प्रकृतिः स्मृता ॥
तामजां लोहितां कृष्णां शुक्लां कृष्णां तमःपराम् ।
... ... प्रमाणं स विरूपिणम् ॥
तामेकः सेवतेऽन्यस्तु भुक्तभोगां जहाति च ।
द्वौ सुपर्णौ च सयुजौ समानं वृक्षमास्थितौ ॥
एकोऽत्ति पिप्पलं स्वादु परोऽनश्नन् प्रपश्यति ।
वृक्षेऽस्मिन् पुरुषो मग्नो मुह्यमानस्तु शोचति ॥
जुष्टमन्यं यदा पश्येदीशं परमकारणम् ।
तदास्य महिमानं च वीतशोकः सुखी भवेत् ॥
तपांसि यज्ञाः क्रतवो यद्भूतं भव्यमेव हि ।
मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् ॥
तस्यास्त्ववयवैरेव व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ।
सूक्ष्मातिसूक्ष्ममीशानं कलिलस्यापि मध्यमम् ॥
स्रष्टारमपि विश्वस्याधिष्ठितारं च कस्य तु ।
शिवमेवेश्वरं ज्ञात्वा शान्तिमत्यन्तमृच्छति ॥
स एव कालो गोप्ता च विश्वस्याधिपतिः पतिः ।
तं विश्वाधिपतिं ज्ञात्वा मृत्युपाशाद्विमुच्यते ॥
घृतात्परं मध्यमिव सूक्ष्मं ज्ञात्वाऽधिपं शिवम् ।

सर्वभूतेषु गूढं च सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
एष एव परो देवो विश्वकर्मा महेश्वरः ।
हृदये सन्निविष्टं तं ज्ञात्वैवामृतमश्नुते ॥
यदा तमस्तन्न दिवि न रात्रिर्न सदप्यसत् ।
केवलः शिव एवैको यतः प्रज्ञा पुरातनी ॥
नैनमूर्ध्वं च तिर्यक् च न मध्ये परिजग्रभत् ।
न तस्य प्रतिमा चास्ति तस्य नाम महद्यशः ॥
अजातमृतमेवैकं बुध्वा जन्मनि भीरवः ।
रुद्रस्यास्य प्रपद्यन्ते मोक्षार्थं दक्षिणं मुखम् ।
द्वे अक्षरे ब्रह्म परे अनन्ते समुदाहृते ॥
विद्याऽविद्ये समाख्याते निहिते यत्र गूढवत् ।
अक्षरं विद्या ह्यमृतं विद्येति परिकीर्त्यते ? ॥
उभे ते ईशते यस्तु सोऽन्यःखलु महेश्वरः ।
एकैकं बहुधा बीजं विकुर्वन्नेव देवपः ॥
सर्वाधिपत्यं कुरुते सृष्ट्वा सर्वान् प्रजापतीन् ।
दिश ऊर्ध्वमधस्तिर्यक् वासयन्भ्राजते स्वयम् ॥
यो हि स्वभावानप्येको वरेण्यस्त्वधितिष्ठति ।
स्वभावाद्वाचिकान्सर्वान् वाच्यांश्च परिणामयन् ॥
गुणांश्च भोक्तृभोग्यत्वे तद्विश्वमधितिष्ठति ।
एतद्वै गुह्योपनिषत् गूढं ब्रह्म परात्परम् ॥
ब्रह्मयोनि जगत्पूर्वं विदुर्देवा महर्षयः ।
भावग्राह्यमनीडाख्यं भासिभावकरं शिवम् ॥
कलासर्गान्तरं देवं ये विदुस्ते महर्षयः ।
स्वभावमेके मन्यन्ते कालमन्ये विमोहिताः ॥
देवस्य महिमा ह्येष येनेदं भ्राम्यते जगत् ।
येनेदं वर्तते नित्यं तथा कालात्मकोऽपि यः ॥

तेन गीतमिदं कर्म भूतैः सह विवर्तते ।
स्वेनैव भूयसः कृत्वा विनिवर्त्य च भूरिशः ॥
तत्त्वस्य सह तत्त्वेन योगं चापि नियोजयेत् ।
तेषामेवावकाशःस्यात् कृतस्यापि च कर्मणः ॥
स एव देवःसंयोक्ता तमिद्धं भोक्तृभोग्ययोः ।
परस्त्रिकालादधिकः स एव परमेश्वरः ।
तं विश्वरूपमभवं भवरूपं प्रजापतिम् ॥
देवदेवं जगत्पूर्वं स्वचित्तस्थमुपास्महे ।
कार्यादिभ्यः परो यस्मात् प्रपञ्चः परिवर्तते ॥
धर्मावहं पापनुदं भगेशं विश्वधाम च ।
तमीश्वराणां परमं देवतानां च दैवतम् ॥
पतिं पतीनां सर्वेषां विदाम भुवनेश्वरम् ।
देवदेवं जगत्पूर्वं स्वचित्तस्थमुपास्महे ॥
न तस्य विद्यते कार्यं कारणं च न विद्यते ।
न तत्समो नाधिकश्च क्वचिज्जगति दृश्यते ॥
परास्य विविधा शक्तिःश्रुतौ स्वाभाविकी श्रुता ।
ज्ञानमिच्छा क्रिया चैव तेन विश्वमिदं कृतम् ॥
न तस्यास्ति पतिः कश्चिन्नैव लिङ्गं च शीतला ? ।
कारणं कारणानां च स तेषामधिपाधिपः ।
न चास्य जनिता कश्चिन्नैव जन्म कुतश्चन ॥
न जन्म हेतवस्तद्वन्मलमायादिसंज्ञकाः ।
स एकःसर्वभूतेषु गूढो व्याप्तश्च सर्वतः ॥
सर्वभूतान्तरात्मा च कर्माध्यक्षः स कथ्यते ।
सर्वभूताधिवासश्च साक्षी वेत्ता च निर्गुणः ॥
एको वशी निष्क्रियाणां बहूनां विवशात्मनाम् ।
समासेन च सर्वाणि करोति च यथोचितम् ॥

तमेवात्मनि तिष्ठन्तं ये पश्यन्ति मुमुक्षवः ।
तेषामेव सुखं नित्यं नेतरेषां महात्मनाम् ॥
नित्यानामप्यसौ नित्यश्चेतनानां च चेतनः ।
एको बहूनां चाकामः कामानेकान् प्रयच्छति ॥
सांख्ययोगादि गम्यं तत्कारणं जगतः परम् ।
ज्ञात्वा देवं पशुः पाशैः सर्वैरपि विमुच्यते ॥
विश्वकृद्विश्ववित्स्वात्मा योनिज्ञःकालविद्गुणी ।
प्रधानक्षेत्रविन्निर्गुणेशः पाशविमोचकः ॥
ब्रह्माणं विदधे पूर्वं वेदांश्चोपादिशत्स्वयम् ।
यो वेद तमहं बुध्वा स्वात्मबुद्धिप्रसादतः ॥
मुमुक्षुरस्मात्संसारात्प्रपद्ये शरणं शिवम् ।
निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् ॥
अमृतस्य परं सेतुं दग्धेन्धनमिवानलम् ।
यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ॥
तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ।
तपः प्रसादादेवस्य प्रसादाच्च महर्षयः ॥
विश्वमोचितमात्मनं पवित्रं परपावनम् ।
वेदान्तपरमं गुह्यं पुराकल्पप्रचोदितम् ॥
ब्रह्मणो वदनाल्लब्धं मयेदं भाग्यगौरवात् ॥
इत्येवं त्रिपदार्थास्ते कथिताः सङ्ग्रहात्पुनः ।
कथ्यन्ते पञ्चधा पाशा मलमायाद्वयं पुनः ॥
अनुग्रहतिरोधायी शक्तिः पञ्चविधा तथा ।
तत्र मायाद्वयोद्भूतं षट्त्रिंशत्तत्वजातकम् ॥
पञ्च भूतानि तन्मात्रपञ्चकर्मेन्द्रियाणि च ।
ज्ञानकर्मविभागेन पञ्च पञ्च विभागशः ॥

त्वगादिधातवः सप्त पञ्च प्राणादिवायवः ।
मनश्चाहंकृतिः ख्यातिर्गुणाश्च प्रकृतिः पुमान् ॥
रागो विद्या कला चेति नियतिः काल एव च ।
माया च शुद्धविद्या च महेशश्च सदाशिवः ॥
शक्तिश्च शिवतत्त्वं च तत्वानि क्रमशो विदुः ।
महामाया च मायेति प्रकृतिस्त्रिगुणेति च ॥
त्रिविधा कार्यभेदेन सा प्रभिन्ना षडध्वनः ।
स वागर्थमयश्चाध्वा षड्विधो निखिलं जगत् ॥
इत्यादिवचनादेवं पशुभेदश्च कथ्यते ।
सकलाश्च तथा सर्वे विमलाः प्रलयाकलाः ॥
मलैकमात्रसम्बन्धास्ते विज्ञानकला मताः ।
तदवान्तरभेदेन भिद्यते बहुधा पुनः ॥
एतद्विविधपाशानां पशूनां पतिरीश्वरः ।
स्थानभोगाधिकारादिवशेन बहुधा पुनः ॥
भिद्यते तत्तदात्मानुग्रहेणैव तथा वचः ।
पक्वात्मानः क्रमाद्भिन्ना एकद्वित्रिमलाः क्रमात् ॥
एकद्वित्रिमलान्सर्वान् शिव एकोऽधितिष्ठति ।
अशिवात्मकमप्येतच्छिवेनाधिष्ठितं यथा ॥
अरुद्रात्मकमप्येवं रुद्रैर्जगदधिष्ठितम् ।
अण्वन्ता हि महाभूमिः शतरुद्राद्यधिष्ठिता ॥
मायान्तमन्तरिक्षं तु अमरेशादिभिः क्रमात् ।
अङ्गुष्ठमात्रपर्यन्तः समन्तात्संततं तथा ॥
महामायावसाना द्यौर्वामाद्यैर्भुवनाधिपैः ।
अनाश्रितान्तैरध्वान्तवर्तिभिः समधिष्ठिता ॥
इत्येवं तदधिष्ठानभेदः स कथितः पुनः ।
शिवस्य परिपूर्णस्य परानुग्रहमन्तरा ॥

न किञ्चिदपि कर्तव्यमिति साधु विनिश्चितम् ।
स्वभावादेष पर्याप्तः परानुग्रहकर्मणि ।
अन्यथान्यस्वभावेन न किमप्यनुगृह्यते ॥
परं सर्वमनुग्राह्यं पशुपाशादिकं जगत् ।
परस्यानुग्रहार्थं तु पत्युराज्ञासमन्वयः ॥
यत्तत्पुनरनुग्राह्यं परतन्त्रं तदिष्यते ।
अनुग्रहादृते नास्य भुक्तिमुक्ती त्वनन्वयात् ॥
मूर्त्यात्मानोऽप्यनुग्राह्याः शिवज्ञाननिवर्तनात् ।
अज्ञानाधिष्ठितं किञ्चिदिह शम्भोर्न विद्यते ॥
येनोपलक्ष्यतेऽस्माभिः सकलेनापि निष्कलः ।
स मूर्त्यात्मा शिवस्यैव मूर्तिरित्युपचर्यते ॥
न ह्यसौ निष्कलः साक्षात् शिवः परमकारणः ।
स्वाकारेणानुभावेन तेनाप्यनुपलक्षितः ॥
प्रमाणगम्यतामात्रं तत्सद्भावोपपादकम् ।
न तावताऽनपेक्षा धीरुपलभ्येत लक्षणम् ॥
आत्मोपलक्षणं साक्षान्मुक्तिरेव हि काचन ।
शिवस्य मूर्तिर्मूर्त्यात्मा यतस्तस्योपलक्षणम् ॥
यथा काष्ठाद्यनारूढो न वह्निरुपलभ्यते ।
एवं शिवोऽपि मूर्त्यात्मन्यनारूढ इति च स्थितिः ॥
यथाग्निमानयेत्युक्ते ज्वलत्काष्ठादृते स्वयम् ।
नाग्निरानीयते तद्वत्पूज्यो मूर्त्यात्मना शिवः ॥
तत एव हि पूजार्थं मूर्त्यात्मपरिकल्पनम् ।
मूर्त्यात्मनि कृतं साक्षाच्छिव एव कृतं यतः ॥
लिङ्गादावर्पितं द्रव्यमाचार्येऽपि विशेषतः ।
तत्तन्मूर्त्यात्मभावेन शिवोऽस्माभिरुपास्यते ॥
यथानुगृह्यते सोऽपि मूर्त्यात्मा परमात्मना ।

तथा मूर्त्याम ... न परतो वयम् ॥
लोकानुग्रहणायैव शिवेन परमेष्ठिना ।
सदाशिवादयःसर्वे मूर्त्यात्मानोऽप्यधिष्ठताः ॥
तेऽपि मूर्यात्मभावेन लब्ध्वा स्वयमनुग्रहम् ।
कुरुते चाऽनुगृह्णन्ति शिवेन समधिष्ठिताः ॥
आत्मनामेव भोगाय मोक्षाय च विशेषतः ।
मूर्त्यात्मस्वपि रागाद्या दोषाः सन्त्येव वस्तुतः ॥
तथापि तेषामेवैते न शिवस्य तु सर्वथा ।
अग्नावपि समाविष्टे ... ...ख कालतः ॥
इति नाग्निरसौ तत्र ताम्रसंसर्गकारणात् ।
नाग्नेरशुचिसंसर्गादशुचित्वमुपेयते ॥
अशुचेस्त्वग्निसंयोगाच्छुचित्वमुपजायते ।
एवं शोध्यात्मसंसर्गान्नैवाशुद्धःशिवो भवेत् ॥
शिवसंसर्गतस्त्वेष शोध्यात्मैव विशुद्ध्यति ।
अयस्यग्नौ समाविष्टे दाहोऽग्नेरेव नायसः ॥
मूर्त्यात्मस्वेवमैश्वर्यमीशस्यैव न चात्मनाम् ।
न हि काष्ठो ज्वलत्यूर्ध्वमग्निरेव ज्वलत्यसौ ॥
काष्ठस्याङ्गारसंसक्तिरेवमत्रापि योज्यताम् ।
तत एव जगत्यस्मिन्काष्ठपाषाणमृत्स्वपि ॥
शिवावेशवशादेव शिवत्वमुपचर्यते ।
इत्यतो बहुधा भिन्नः शिवोऽनुग्रहकारणात् ॥
तथा चैकात्मवादे तु श्रूयते हि तथा वचः ।
आत्मसंज्ञः शिवः शुद्धः एक एवाद्वयः सदा ॥
इत्यतो द्वैतसिद्धान्तनिर्णयः स निरस्यते ।
अद्वैतमागमशिरोभिरुपासनायामुक्तं तवेति परमार्थतया न वाच्यम् ।
भेदःस्फुटो गरुडमान्त्रिकयोरलीकं तदात्म्यभावनमथापि विषं प्रमार्ष्टि ॥

इति वेदान्तवाक्यानामावेशाद्वैत ईरितः ।
कृतार्थेन विरोधः स्यात् यथा पूर्वमुदाहृतम् ॥
स एकः सर्वभूतेषु गूढो व्याप्तश्च सर्वतः ।
सर्वभूतान्तरात्मा च कर्माध्यक्षः स कथ्यते ॥
तत एव जगत्यस्मिन्काष्ठपाषाणमृत्स्वपि ।
शिवावेशवशादेव शिवत्वमुपचर्यते ॥
इत्यतोऽत्र समावेशसाम्यमुक्तिश्च निश्चिता ।

अथ कृतचर्याक्रियायोगनिष्ठानां कर्मसाम्यमलपरिपाकवशात् शक्तिनिपातयुक्तानां साधकानामेव मुक्तिप्रतिपादनमितरेषां शिवज्ञानानुदयात् न मुक्तेः सम्भव इति । तदुक्तं च

शिवचर्यादिसम्पत्त्या शक्तिपातपवित्रितः ।
योग्यो निर्वाणदीक्षायां ततोऽनुष्ठानतत्परः ॥
मुक्त एव भवेन्नान्यो वायव्यां हि तथा वचः ।
शक्तिपातानुसारेण शिष्योऽनुग्रहमर्हति ॥
अन्यथा तु तथा कृष्ण तत्र शुद्धिर्न जायते ।
न विद्या न शिवाचारो विमुक्तिर्न च सिद्ध्यति ॥
तस्मादङ्गानि संवीक्ष्य शक्तिपातस्य भूरिशः ।
ज्ञानेन क्रियया वाथ गुरुःशिष्यं विशोधयेत् ॥
यो यथा कुरुते मोहात् स विनश्यति दुर्मतिः ।
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन गुरुः शिष्यान् परीक्षयेत् ॥
लक्षणं शक्तिपातस्य प्रबोधानन्दसम्भवः ।
सा यस्मात्परमा शक्तिः प्रबोधानन्दरूपिणी ॥
आनन्दबोधयोर्योगमन्तःकरणविक्रिया ।
यया स्यात्कंम्परोमाञ्चस्वरनेत्राङ्गविक्रिया ॥
शिष्यं तं लक्षणैरेभिर्गुरुः कुर्यात्परीक्षणम् ।
ततो दीक्षां गुरुः कुर्यात्सर्वपापविनाशिनीम् ॥

दीयते येन विज्ञानं क्षीयते पाशबन्धनम् ।
तस्मात्संस्कार एवेदं दीक्षेत्यपि च कथ्यते ॥
शाम्भवी चैव शाक्ती च मान्त्री चैव शिवागमे ।
दीक्षोपदिश्यते ज्ञेया शिवेन परमात्मना ॥
गुरोरालोकमात्रेण स्पर्शात्संभाषणादपि ।
सद्यः सञ्जायते प्रज्ञा पाशोपक्षयकारिणी ॥
सा दीक्षा शाम्भवी प्रोक्ता सा पुनर्भिद्यते द्विधा ।
तीव्रा तीव्रतरा चेति पाशोपक्षयभेदतः ॥
यया स्यान्निर्वृतिः सद्यः सेयं तीव्रतरा मता ।
तीव्रा तु जीवितान्तं या पुंसां पाशविमोचिका ॥
शाक्ती ज्ञानवती दीक्षा शिष्यदेहं प्रविश्य तु ।
गुरुणा योगमार्गेण शाक्ती या क्रियते मता ॥
मान्त्री क्रियावती दीक्षा कुण्डमण्डलपूर्विका ।
मन्दा मन्दतरा लेशात् कर्तव्या गुरुणा बहिः ॥
तदेवं दीक्षितस्यात्र शैवकर्म च विश्रुतम् ।
नाशिवः शिवमभ्यासेन्नाशिवः शिवमर्चयेत् ॥
नाशिवस्तु शिवं ध्यायेन्नाशिवः शिवमाप्नुयात् ।
तस्माच्छैवीं तनुं कृत्वा त्यक्त्वा च पशुभावनाम् ॥
शिवोऽहमिति सञ्चिन्त्य शैवकर्मसमाचरेत् ।
कर्मयज्ञस्तपोयज्ञो जपयज्ञस्तदुच्यते ॥
ध्यानयज्ञो ज्ञानयज्ञः पञ्च यज्ञाः प्रकीर्तिताः ।
कर्मयज्ञरताः केचित्तपोयज्ञरताः परे ॥
जपयज्ञरताश्चान्ये ध्यानयज्ञरतास्तथा ।
ज्ञानयज्ञरताश्चान्ये विशिष्टाश्चोत्तरोत्तराः ॥
कर्मयज्ञो द्विधा प्रोक्तः कामाकामविभेदतः ।
भोगकामी ततो भुक्त्वा कामासक्तः पुनर्भवेत् ॥

अकामो रुद्रभावेन भोगान्भुक्त्वा ततश्च्युतः ।
तपोयज्ञरतो भूत्वा जायते नात्र संशयः ॥
तपस्वीति ततस्तस्मिन्भोगान्भुक्त्वा ततश्च्युतः ।
जपध्यानरतो भूत्वा जायते भुवि मानवः ॥
जपध्यानरतो मर्त्यस्तद्वैशिष्ट्यवशादिह ।
ज्ञानं लब्ध्वाऽचिरादेव शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥
तस्मान्मुक्तेश्चिराध्येतुं कर्मयज्ञो हि देहिनाम् ।
अकामःकामसंयुक्तो बन्धायैव भविष्यति ॥
तस्मात्पञ्चसु यज्ञेषु ध्यानयज्ञरतो भवेत् ।
ध्यानं ज्ञानं च यस्यास्ति तीर्णं तेन भवार्णवात् ॥
आत्मस्थं यः शिवं त्यक्त्वा बहिरभ्यर्चयेन्नरः ।
हस्तस्थं पिण्डमुत्सृज्य लिहेत्कूर्परमात्मनः ॥
शिवज्ञानं भवेद्ध्यानाज्ज्ञानं भूयः प्रवर्तते ।
तदुभाभ्यामेव मुक्तिस्तस्माद्ध्यानरतो भवेत् ॥
द्वादशान्तेऽथवा मूर्ध्नि ललाटे भ्रूयुगान्तरे ।
नासाग्रे वाथवा नेत्रे कन्धरे हृदयेऽथवा ॥
नाभौ वा शाश्वतस्थाने श्रद्धाशुद्धेन चेतसा ।
बहिर्योगविचारेण देवं देवीं च पूजयेत् ॥
अथैवं श्रूयते तत्र वायव्यां कुत्रचित्पुनः ।
नामाष्टकमयो योगः शिवेन परिकल्पितः ॥
तेन योगेन सहसा शैवी प्रज्ञा प्रवर्तते ।
प्रज्ञया परमं ज्ञानमचिराल्लभते स्थितिम् ॥
प्रसीदति शिवस्तस्य यस्य ज्ञानं प्रतिष्ठितम् ।
प्रसादात्परमो योगःस शिवं चापरोक्षयेत् ॥
शिवापरोक्ष्यात्संसारकारणं तु वियुज्यते ।
ततः स्यान्मुक्तसंसारो मुक्तःशिवसमो भवेत् ॥ इति ॥

अथात्मनां शिवेन विशिष्टाद्वैतसिद्धसायुज्यप्राप्तौ शिवावेशवशात्तेषां तेन साम्यप्रतिपादनम् अन्यथैकात्मवादरीत्या सायुज्यमात्रसिद्धौ भूयो भूयः संसारप्राप्तिदोषादिसम्भवात् पुनः समुत्पत्त्यादिसाम्याभ्युपगमे त्वद्वैतश्रुतिविरोधादनित्यत्वादिदोषापत्तेः—तदुक्तं च—

श्रौतपाशुपते मुक्तिर्मलापायादनन्तरम् ।
शिवावेशवशादुक्तविशिष्टाद्वैतवर्त्मना ॥
शिवधर्मान्वितो मुक्तः शिवैकज्ञानपूर्वकम् ।
आत्मानन्दमवाप्नोति तथैव वचनं श्रुतम् ॥
अयस्यग्नौ समाविष्टे दाहोऽग्नेरेव नायसः ।
मूर्त्यात्मस्वैवमैश्वर्यमीशस्यैव न चात्मनाम् ॥
तत एव जगत्यस्मिन्काष्ठपाषाणमृत्स्वपि ।
शिवावेशवशादेव शिवत्वमुपचर्यते ॥
तिलेषु वा यथा तैलं दध्नि वा सर्पिरर्पितम् ।
यथापःस्रोतसा व्याप्ता यथारण्ये हुताशनः ॥
एवं महात्मनात्मानमात्मन्यपि विलक्षणम् ।
सत्येन तपसा चैव नित्ययुक्तोऽनुपश्यति ॥
तमेवमात्मनिष्ठं तं ये पश्यन्ति मुमुक्षवः ।
तेषामेव सुखं नित्यं नेतरेषां महात्मनाम् ॥
ततः स्यान्मुक्तसंसारो मुक्तः शिवसमो भवेत् ।
इत्यादि बहुधा पूर्वं श्रौतशैवमुदाहृतम् ।
अथावेशवशादेव शिवधर्मान्वितो यदि ॥
स चात्मा जड एव स्यादिति शङ्का न विद्यते ।
आत्मासौ चेतनो यस्मात् समाविष्टः शिवेन तु ॥
ग्रहैराविष्टपुरुष इव वेत्ति करोति च ।
अन्यथासौ शिवः कुर्यात्पाशाविष्टः स्वकर्म च ॥
घटाविष्टः पिशाचश्च तथैव वचनं श्रुतम् ।
शिवस्य परिपूर्णस्य परानुग्रहमन्तरा ॥

न किञ्चिदपि कर्तव्यमिति साधु विनिश्चितम् ॥
स्वभावादेव पर्याप्तं परानुग्रहकर्मणि ।
अन्यथान्यस्वभावेन न किमप्यनुगृह्यते ॥
परं सर्वमनुग्राह्यं पशुपाशादिकं जगत् ।
परस्यानुग्रहार्थं तु पत्युराज्ञासमन्वयः ॥
यत्तत्पुनरनुग्राह्यं परतन्त्रं तदिष्यते ।
अनुग्रहादृते नास्य भुक्तिमुक्ती त्वनन्वयात् ॥
मूर्त्यात्मानोऽप्यनुग्राह्या इति पूर्वमुदाहृतम् ।
सदाशिवादयः सर्वे मूर्त्यात्मानोऽप्यधिष्ठिताः ॥
तेऽपि मूर्त्यात्मभावेन लब्ध्वा स्वयमनुग्रहम् ।
अन्यात्मनोऽनुगृह्णन्ति शिवेन समधिष्ठिताः ॥
आत्मनामेव भोगाय मोक्षायेत्यादिकं पुनः ।
अतो हि परमुक्तौ तत् ज्ञानानन्दः श्रुतः स्फुटम् ॥
द्वौ सुपर्णौ च सयुजौ समानं वृक्षमास्थितौ ।
एकोऽत्ति पिप्पलं स्वादु परोऽनश्नन्प्रपश्यति ॥
वृक्षेऽस्मिन्पुरुषो मग्नो मुह्यमानस्तु शोचति ।
जुष्टमन्यं यदा पश्येदीशं परमकारणम् ।
तदास्य महिमानं च वीतशोकः सुखी भवेत् ॥
रसो ब्रह्म रसं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति नान्यथा ।
निजानन्दं सदा पश्यन्न पश्यत्यखिलं जगत् ॥
इति तत्समता तस्य विमुक्तस्य न सर्वथा ।
किन्त्वेकदेशतः सिद्धा यत एवं वचः श्रुतम् ॥
नित्यानामप्यसौ नित्यश्चेतनानां च चेतनः ।
एको बहूनां चाकामः कामकामान् प्रयच्छति ॥
आत्मानं च पृथक् कृत्वा प्रेरितारं तथा पृथक् ।
असौ जुष्टस्ततस्तेन ह्यमृतत्वाय कल्पते ॥

पशोः पत्युश्च पाशस्य तत्त्वतोऽस्ति यदन्तरम् ।
ब्रह्मवित्तद्विदित्वैव योनेर्मुक्तो भविष्यति ॥
न तस्य विद्यते कार्यं कारणं च न विद्यते ।
न तत्समो नाधिकश्च क्वचिज्जगति दृश्यते ॥
सर्वज्ञत्वादिधर्मेषु चैवमेव यतो वचः ।
यदा विकासयत्येव रवौ पद्मानि भानुभिः ॥
समं न विकसन्त्येव स्वस्वभावानुरोधतः ।
स्वभावोऽपि हि भावानां भाविनोऽर्थस्य कारणम् ॥
न हि स्वभाविनोऽर्थस्यासन्तं कार्येषु साधयेत् ।
सुवर्णमेकं साङ्गारं द्रावयत्यग्निसङ्गमः ॥
एवं पक्वमलानेव मोचयेत शिवः परान् ।
यद्यथा भवितुं योग्यं तत्तथा न भवेत् स्वयम् ॥
विना भावयता भर्त्रा स्वतन्त्रः स ततो भवेत् ।
स्वभावविमलो यद्वत्सर्वानुग्राहकः शिवः ॥
स्वभावमलिनो यद्वदात्मानो जीवसंज्ञिताः ॥
इति वायव्यवचनमथ स्कान्दे विशेषतः ।
बध्वा पशूनिमान्पाशैः शरीरकरणादिभिः ॥
मोचयेत सदा शम्भुः सर्वज्ञत्वादिशक्तिमान् ।
लीलासाधनभूतास्ते ब्रह्माद्याः पशवः प्रभोः ॥
सर्वज्ञोऽयमतः शम्भुः सृजत्यवति हन्ति च ।
तृप्तो यतः सदादेवः सर्वानुग्राहकः स्मृतः ॥
बोधोऽनादिःपरस्येति बोधकः सकलात्मनाम् ।
स्वतन्त्रशक्तिर्देवेशः पक्वान्मोचयति प्रभुः ॥
अलुप्तशक्तिमान्यस्मात्तस्मान्मोचनकारकः ।
अनन्ताः शक्तयोऽस्यैव निमित्तमखिलात्मनाम् ॥
एवं षडङ्गवान् पञ्चब्रह्मरूपी सदा शिवः ।

ज्ञेयः पशुपतिः सर्वैः पशुपाशविलक्षणः ॥
इत्येवमात्मनो भावाच्छिवसाम्यं न सर्वथा ।
अनेकेश्वरवादादि दोष एव ततोऽन्यथा ॥
तथा तद्भागतःसाम्ये यदन्यद् दूषणं श्रुतम् ।
केनचित्साधनेनैव मुक्तः शिवसमो भवेत् ॥
इत्येवं केचिदिच्छन्ति वादिनो मुनिपुङ्गवाः ।
वार्तामात्रमिदं प्रोक्तं सर्वथा न तदर्थवत् ॥
एकदेशेन वा जीवः किं वा सर्वात्मना समः ।
एकदेशेन चेत्सर्वे शिवाः संसारवर्तिनः ॥
एकदेशेन सर्वेषामस्ति साम्यं शिवेन हि ।
सर्वात्मना चेत्साम्यंस्यात् सर्वथा शिव एव सः ॥
भेदकाकारशून्यत्वाद्भेदाभावाच्च वस्तुनः ॥
तस्माज्जीवः स्वतः साक्षात् शिवः सत्यादिलक्षणः ।
इत्यत्र भागतः साम्ये दूषणं तु न बन्धवत् ॥
न सन्ति भविनां यस्मादात्मानं सर्वथा यतः ।
न चाम्या सर्वथा साम्ये परिपूर्णमनोरथः ? ॥
स्वरूपावाप्तिरेव स्यादिति मोक्षस्य लक्षणात् ।
तदेवं भागतः साम्यं कामिकादौ च विश्रुतम् ॥
शिववच्छाश्वतः शुद्धः सृष्टिधर्मविवर्जितः ।
इत्याद्येकात्मवादे तु स्फुटमुक्तं च दूषणम् ॥
त्वन्मते परविज्ञाननिष्पन्ना अपि मुक्तयः ।
भजते नाविसंवादमाम्भसा इव कृष्टयः ॥
समुत्पत्त्याऽथवा साम्ये सद्य एव विनश्यति ।
संक्रान्तौ तु न दृष्टान्तो न मानं व्यक्तिसाम्यतः ॥
न च सृष्ट्यादि कुर्वन्ति स्वार्थनिष्ठा इतीरणात् ।
तथा तत्कृत्यविरहात् सर्वज्ञत्वेन साम्यता ॥

सर्वज्ञत्वं शिवस्यापि ज्ञेयं यत्सर्वकृत्यतः ।
एवं च सति षाड्गुण्यसाम्यवादो निरस्यते ॥
ज्ञत्वकर्तृत्वमूलेन षाड्गुण्यप्रतिपादनात् ।
न चास्य कृत्यविरहेऽप्यस्तु सर्वार्थवेदनम् ॥
प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते ।
इति न्यायादसाध्यार्थः साधनेऽप्यप्रवृत्तिमान् ॥
जगत्कृत्यप्रवृत्तस्य किं तद्विज्ञानतः फलम् ।
एवं बहुविधाशेषवस्तुव्यापारदर्शिनः ॥
जायते कापि संप्रीतिः सा हि तस्य प्रयोजनम् ।
नैवमेतादृशाज्ज्ञानात्प्रीतिलेशो न जायते ।
यन्नास्त्यतिशयः कश्चित्तद्गृहीतेषु वस्तुषु ।
अस्य मुक्तस्य सदृशा अन्ये मुक्ताः शिवेन ते ॥
बद्धास्तद्यजनार्थाश्च न्यूनाःकोऽतिशयस्ततः ।
यदि सृष्टयत्ययं शम्भोःकृत्यातिशयदर्शनात् ।
तदा तत्साम्यवादोऽयं त्वया दत्तजलाञ्जलिः ॥
सति ह्यतिशये शम्भौ नवतत्त्वान्तदर्शिनम् ।
कर्तुमर्हसि तस्मात्त्वं भग्ना सर्वज्ञताप्यसौ ॥
किञ्च तच्छिवकृत्यस्य भानं चिदचिदात्मके ।
जगत्येव नचास्पन्दे शिवे मुक्तान्तरेषु वा ॥
तन्मुक्तस्य जगच्चेष्टा ज्ञानं तत्स्मरणात्मकम् ।
न्यायो ह्यनादौ संसारे किं न संभवति स्वयम् ॥
अपि वा परमुक्तो तत् ज्ञानं योगविशेषतः ।
यथार्थं विश्वविज्ञानाज्जीवन्मुक्तः प्रजायते ॥
समाधौ मलमुत्सार्य चान्यदेशचरित्रकम् ।
जायते येन तत्सर्वं योगिभिर्योगदर्शनम् ॥
इत्यादि वचनं तत्र प्रमाणं परिदृश्यते ।

तदर्थेष्वनुभूतेष्वप्यस्ति नातिशयः कृतः ॥
अस्तु वातिशयः कश्चिदस्य प्रीतिकरो न सः ।
दयाकरस्तु बद्धानां दर्शनाज्जायते हि सः ॥
यथा तुल्यः शिवोऽप्येषां क्लेशं दृष्ट्वा कृपानिधिः ।
मुक्तिं करोति कालेन श्रूयते तच्च सर्वतः ॥
जगत्सृष्टिस्थितिध्वंसं कारुण्याच्च शिवात्मकम् ।
एवं स्वभावमलिनान् सर्वदा दुःखिनः पशून् ॥
स्वाज्ञौषधविधानेन दुःखान्मोचयते शिवः ।
संसारस्येश्वरो नित्यं समूलस्य निवर्तकः ॥
संसारवैद्य इत्युक्तः स च तत्त्वार्थवेदिभिः ।
यथा वात्र द्वयोर्लोके समं कारागृहस्थयोः ॥
विमुक्तोऽन्यतरं वीक्ष्य नासौ सुप्रीतिमृच्छति ।
किं तु तं दयते क्लेशात्तथा बद्धं च मुक्तिभाक् ॥
तथा सति स चाकिञ्चित्करः सन्दुःखितः सदा ।
अन्यथा प्रीतियुक्तश्चेत्स हि दुष्टतमो भवेत् ॥
तथा तज्ज्ञानतस्तुष्टिर्न शिवस्यापि विश्रुता ।
न शिवेन विना किञ्चित्प्रवृत्तिरिह विद्यते ॥
तत्प्रेरितमिदं सर्वं तथापि न स तुष्यति ।
शक्तिराज्ञापिका तस्य नियन्त्री सर्वतो मुखी ॥
तया ततमिदं विश्वं तथापि न स तुष्यति ।
वायव्ये हि ततश्चोक्तमेवं त्वन्मतवादिभिः ॥
नात्मच्छेदोऽपवर्गो न च पशुशिवयोरैक्यमत्रापवर्गो
नाविद्याग्रासहानिर्नच गुणविलयो नापि पाषाणमुक्तिः ।
यद्बोधानन्दरूपत्रिमलविगमने व्यक्तमात्मस्वरूपं
तत्सायुज्येनवाच्यं शिवसदृशविभुःशैवतन्त्रेऽपवर्गः ॥
पश्यन्वागविनान्तं तत् कर्मवैचित्र्यवेष्टितम् ।

मुक्तस्तिष्ठति तूष्णीको यदिहास्य पुमर्थता ॥
नह्यन्यतरदत्रेष्टप्राप्त्यनिष्टप्रहाणयोः ।
ततश्च शिवसाम्योक्तरीत्या युक्ति पुरःसरम् ॥
विशिष्टाद्वैत संसिद्धा शिवसायुज्यलाभतः ।
प्रकारान्तरतःसिद्धः सर्वज्ञत्वादिधर्मतः ॥
शिवधर्मान्वितो मुक्तो जीवः शिवसमो भवेत् ।
इत्येवं संग्रहादेव श्रौतपाशुपतो मतः ॥
दर्शितं चात्र वायव्यसंहितावचनादिभिः ।

என வருமாற்ருன் வைதிக பாசுபதம் ஆமாறுணர்க. இதன் மறுப்பு. "என்னும் இம்மதம் ஆவேச சமபேதத் தியைந்ததொரு வாதமென்ப ருணர்ந்தோ ரெல்லாம்" என்பதனுல் விளங்கும், இவ் வைதிக பாசுபதிகள் ஞானுந்தங் கூறுமாறே பெரும்பான்மையுஞ் சாதனுங்க பலபூருவகஞ் சிவ தத்துவாந்தம் முழுதுணர்ந்து கூறினும், ஏகாநேகம் இரண்டு மின்றி யெங்கும் அநந்நியமாய் நிறைந்த சிவாத்துவித மறியாது சமாவேச அத்துவிதம் கூறுமாற்ருற், போகாவஸ்தித சிவகுணுவேச முண்டாகலிற், பாகதத்துவத்துள் (?) உயர்ந்த சிவதத்து...... காபாலிகளாவேசசமதை கூறினும் மேலுள வைந்தவ ஆணவாதி ஞானமின்றி மாயாந்த ஞானமாத்திர முண்மையின்,

ऊर्ध्वसंपुटके गेहे मुक्तिरुक्ता कपालिनाम् ।

என்று மாயா தத்துவப் பிராப்தி கூறியது. இனி,

संक्रान्तिशैवं काश्यपं समावेशं तु कौशिकम् ।

என்னும் இரேளரவாகமோக்த சமாவேச சமதாவாதிகட்கும் இவ்வாறு சிவ தத்துவப் பிராப்தியாக வேண்டும் பிறவெனின், அவர்களாகமாந்தங் கூறு மாறே சதாசிவ சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணுவேச சமதை கூறுமாற்ருல் சதாசிவ தத்துவப் பிராப்தியன்றி, அவர்போல் ஆனந்தானுபவாந்தங் கூறுமாற்ருல் அதனை யுண்டாக்கும் அநாசிருதா பதமான சிவதத்துவப் பிராப்தி வாராதென்க. அது,

शक्तितत्त्वे तदद्वैताः शिवतत्त्वे परे स्थिताः ।

எனச் சித்தாந்த ரகசியங் கூறுமாற்ருனு முணர்க,

இவ்வாறன்றி, நீலகண்ட சிவாசாரியார் முதலிய வைதிக பாசுபதர் ஆன்மா அணுவென்றும், சிவோஹம் பாவனையாற் சிவனைப்போல வியாபகாதி குணங்கள் (ஆன்மாக்களுக்கு) உண்டாமென்றுங் கூறுவர். அது,

जीवन्मुक्तस्तु तद्विद्वान् पूर्वोपाधिगुणान् त्यजेत् ।
सर्वगत्वादिधर्मित्वं भेजे भ्रमरकीटवत् ॥

என்னும் உற்பத்தி சாமிய வாதம் போலும். அது பெரும்பான்மையும் வேத வாக்கிய மூலமாகலின் அவ் வந்தணர் வாய்க்கேட்டுணர்க. இவ்வாறு வரும் பாசுபத பேதங்கள் விரிவிற் கண்டுகோள்க. இப் பாசுபதம் தாந்திரிகம் வைதிக மென இருவகைப்படு மென்பது.

तन्त्रं पाशुपतं चान्यत्पुराणं धर्मशास्त्रकम् ।

என்னும் காமிகத்தில் வரும் மதபேதோத்தேசத்தாற் கண்டுகோள்க இவ் வகச் சமய முத்திக்குச், சித்தாந்த தீபிகையில் உதாகரித்தபடி சருவஞானோத்தர வசனம் :—

ज्ञानचर्यारतो बौद्धो बुद्धितत्त्वमवाप्नुयात् ।
तामसं जिनभक्तानां पौरुषं पुरुषवेदिनाम् ॥
केवलार्थविदः कालं प्राप्नुवन्ति जितेन्द्रियाः ।
परविद्येश्वरस्थानं सोमसिद्धान्तवादिनाम् ॥
पाशुपतास्तु मायायां विद्यायां च महाव्रताः ।
नाप्नुवन्ति मृषा युक्ता शैवं पदमनामयम् ॥

என்றவற்றுட் சிலவருமாறும் கண்டு கோள்க, இவற்றுள்,

केवलार्थविदःकालं प्राप्नुवन्ति जितेन्द्रियाः ।

என்பது காலேசுவரவாதி முத்தி கூறியது. ஈண்டுக் கேவலமென்றது சகலத் திற்குஞ் சுத்தத்திற்கு முபலக்ஷணம்; "तामसं जिनभक्तानां" என்புழித் தாமச குணம் சாத்துவிகத் திற்கும் இராசதத்திற்கு முபலக்ஷணமானது போல. எனவே கேவல சகல சுத்தாவத்தை ரூபமாகிய காலம் கடவுளென்பர் காலேசுவர வாதிகள். அது,

कालःसृजति भूतानां कालः संहरति ध्रुवम् ।
कालः सुप्तेषु जागर्ति कालो हि दुरतिक्रमः ॥

என்பதனுல் விளக்கும். இக் கால வாதிகள் பாசுபத பேதத்திற் சந்திர வாதாதிகள் போலக் காபால சைவர் மதமேனப் படுவரேன முற்கூறிய வாறே, காபால சைவராகலின், அவர் முத்தி காலதத்துவப் பிராப்தி யேன்று கூறியவாறு அன்றிக் கேவ........கவான சங்காரத்தைக் கேவல மேன்றதாக்கி அச் சங்காரஞ் சிருட்டிதிதிக்கு உபலக்கணமேனக் காலதத்துவ நிலைமை கூறினுமாம். வைதிகர் கால முண்டேனக் கோண்டும் மாயை தானே காலமுமாமேன மயங்கக் கூறு மாற்ருற், காலதத்துவ லக்ஷணம் புலப்படக்கோண்டு கூறுவது சைவ மன்றியின் மையின், அக்காலவாதி சைவனு மேன்றது. இவ்வாறன்றி, அகோரசிவாசாரியார் केवलत्वं कालादि तत्ववियोगमेवार्थं परं प्रयोजनं मन्वानाः केवलार्थविदःपाशुपताः कालमिति कालतत्वसमानदेशं मायायाः कार्यग्रन्थिं प्राप्नोति என்ருராலோ எனின், கேவலார்த்த வித: என்பதற்குப் போருள் கூறியது, காலதத்துவ வாதிக்கே ஏற்றலானும், காலத்திற்கு மாயை எனப் போருள் கூறல் ஏலாமை யானும், பாசுபதர் என்பது மேலே "पाशुपतास्तु मायायाम्" எனக் கூறுதலானும், சுத்தாத்வைதாகமமான சர்வ ஞானேத்தரம் என்னும் யோக சாங்கியாகமத்திற்குப் பேத வாத மாயுரை யிட்டது போல் ஈண்டுங் கூறுதலின், அது போருந்தாதேன்க. அவர் சர்வ ஞானேத்தர வசனங்களுள், சில காணுதுரையிட்டதுபோல, மேலே "பாசுபதாஸ்து மாயாயாம்" என்பது காணுர் போலும். இனி,

परविघ्नेश्वरस्थानं सोमसिद्धान्तवादिनाम् ।

इति ये पुनः सिद्धस्य सर्वज्ञत्वसर्वकर्तृत्वमप्युपगम्य परमेश्वरप्रेर्यत्वमिच्छन्ति ते नेश्वरतत्वप्राप्तिमन्तस्त एव सोमसिद्धान्तवादिनः । என்று அறியத்தக்கது. வசனுந்தரங்களால் வேறுபட வருவனவேற் காண்க. சோம சித்தாந்தம் காளாமுக பேதம் என்பாரும் உளர். இவ்வாறு வரும், அகச் சமயபேத பந்த முத்திகள் இக்காலத்தாகமங்களிற் புலப்படக்காணுமையின், இது கண்டது கோண்டு கூறினவற்றை விரிந்த நூல்களிற் கண்டு பேதமுண்டேல், அவ்வாறுணர்ந்து கோள்க. பரமோக்ஷ நிராசகாரிகையில் (2 முதல் 6 வரை)

अव्याकृतादिष्वव्यक्तत्वं लय एव विकारिषु ॥
महागणो महेशस्य त्वकर्ता सर्ववेद्यवित् ।
कर्तृत्वेऽपि प्रयोज्यत्वं समत्वं तेजसां निधेः ॥

आधिक्यं परमेशानां निर्मलत्वं च केवलम् ।
सिद्ध एव हि कर्तृत्वमौदासीन्यं महेश्वरे ॥
सत्कार्यकरणोपतस्तारकाभुवने स्थितिः ।
ज्ञानकर्तृत्वयोर्नाशः सर्वनाशस्ततः परः ॥
स्वमतैर्वादिभिस्त्वेवं विमुक्तिः परिकल्पिता ।

என்றுற்போல வருவன பிறவும் அருணந்தி சிவாசாரியார் "பிறரைப் போலின்று மைதமி........ம........பிது" எனச் சிவஞான சித்தியார் மற்றதிற் புலப்படக் கூறினுற் போலக் கூறுது केचित् अन्ये परे எனக் கூறினமையின், விளங்காமையாற் பெரு நூல்களிற் காண்க............என்றது. அவ்வகச் சமயங்கள் வாயு புராணத்தில்:—

शैवागमोऽपि द्विविधः श्रौतोऽश्रौतश्च स स्मृतः ।
श्रुतिसारमयः श्रौतः स्वतन्त्र इतरो मतः ॥
अन्यानि चैव शास्त्राणि लोकेऽस्मिन्मोहनाय वै ।
वेदवादविरुद्धानि मयैव कथितानि तु ॥
वामं पाशुपतं चैव लाकुलं चैव भैरवम् ।
न सेव्यमेतत्कथितं वेदबाह्यं तथेतरत् ॥

எனவும், வாசிட்ட லிங்கத்தில்.

पाञ्चरात्रं प्रशंसन्ति केचिद्भागवतं मुने ।
केचित्कापालमिच्छन्ति केचित्पाशुपतं मुने ॥
केचिद्बौद्धं प्रशंसन्ति केचिज्जैनं परं मुने ।
केचिल्लोकायतं ब्रह्मन् केचित्सोमं महामुने ॥
लाकुलं केचिदिच्छन्ति तथा केचिच्च भैरवम् ।
केचिद्वामं प्रशंसन्ति केचिच्छाक्तं तथैव च ॥
शाम्भवं केचिदिच्छन्ति यामलं भुवि केचन ।
अन्यानि यानि शास्त्राणि विरुद्धानि महामुने ॥
स्वतः प्रमाणभूतेन वेदेन मुनिसत्तम ।

तान्येव श्रद्धया युक्ता परिगृह्य द्विजातयः ॥
आचरन्ति महामूढा युगान्ते समुपस्थिते ।

எனவும், சுவேதாரண்ய மான்மியத்தில்,

बौद्धाद्यमार्हतान्तं च कल्पयामास वै हरिः ।
कापालादि च वामान्तं हरस्तन्त्रमथाकरोत् ॥
वात्स्यायनं लोकायतं चार्वाकं विधिना कृतम् ।
एवं त्रिमूर्तयःकृत्वा पाषण्डस्थापकानि तु ॥
तन्त्रेषु दीक्षिताःक्रूरा बौद्धवामादिषु भ्रमात् ।
ततस्ते भ्रंशिताः सर्वे वेदमार्गाच्छुभावहात् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றாற் சேவியங்களல்ல வென்ற புராண வசனங்களெவ்வாறுமெனில், அது வைதிக பிரசம்ஸாபரமான எல்லாம் பிரமாணமாய்ச் சித்தபாகானுசாரமாய், அந்த அந்த அதிகாரிகளால் சேவியமாம் என்க. இதனாேயன்றே சூதசங்கிதையில் அவ்வாறு கூறுவது?

अथातः संप्रवक्ष्यामि मार्गप्रामाण्यनिर्णयम् ।
श्रद्धया सहिता यूयं शृणुध्वं मुनिपुङ्गवाः ॥
वेदांश्च सर्वशास्त्राणि पुराणं भारतं तथा ।
वेदाङ्गान्युपवेदांश्च कामिकाद्यागमानपि ॥
कापालं लाकुलं चैव तयोर्भेदान् द्विजर्षभाः ।
तथा पाशुपतं सोमं भैरवप्रमुखागमान् ॥
तेषां भेदोपभेदांश्च शतशोऽथ सहस्रशः ।
विष्ण्वागमान् तथा ब्राह्मान् बौद्धार्हतागमानपि ॥
लोकायतं तर्कशास्त्रं बहुविस्तारसंयुतम् ।
मीमांसामतिगम्भीरां सांख्ययोगौ तथैव च ॥
अनेकभेदभिन्नानि तथा शास्त्रान्तराणि च ।
निर्ममे शङ्करः साक्षात् सर्वज्ञः सङ्ग्रहेण तु ॥
प्रसादादेव रुद्रस्य ब्रह्मविष्ण्वादयः सुराः ।

सिद्धविद्याधरा यक्षा राक्षसाद्यास्तथैव च ॥
मुनयश्च मनुष्याश्च महाभागा द्विजोत्तमाः ।
तान्येव विस्तरेणैव सङ्ग्रहेण च वा पुनः ॥
कुर्वन्ति तानि मानानि कथितानि मनीषिभिः ।
अधिकारिविभेदेन नैकस्यैव सदा द्विजाः ॥
तर्कैरेते हि मार्गास्तु न हन्तव्या मनीषिभिः ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. முற்கூறிய,

वेदवादविरुद्धानि मयैव कथितानि तु ।

எனவும்,

अन्यानि यानि शास्त्राणि विरुद्धानि महामुने ।
स्वतः प्रमाणभूतेन वेदेन मुनिसत्तमाः ॥

எனவும்,

ततस्ते भ्रंशिताः सर्वे वेदमार्गाच्छुभावहात् ।

எனவும் வருவன வைதிகத் துதி விஷயத்தில் அர்த்தவாத வசன மென்ப துணர்க. அதுவும் ஆத்ம புராணத்தில் வசிட்டன் திலீபன் இவர்களுடைய சம்பாஷிணையில் சித்திரநாம சரிதங் கூறும்வழி அவனுக்குத் தாந்திரிக அனுஷ்டானத்தால் நரகப் பிராப்தி கூறியதுபோலும்: ஆண்டும்,

त्यक्त्वा च वैदिकं कर्म निन्दन्वेद श्रुतिद्विजान् ।

என்பதனல் அது தோன்றியது. அன்றேல் விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரியாய்ச் சிவபூசா துரந்தரனன சித்திர நாமனுக்கு நரகப் பிராப்தி யாஞற் சண்டேசுரப் பிள்ளையார் பெற்ற பேறும் பிறவும்.

विन्ध्याद्रौ मृतकःखरोऽपि यदभूद्रुद्राक्षभारासहः
कैलासे शतकल्पमीशसदृशो हा हाऽनवद्ये गणः ॥

என்றற்போல வருவன பிறவும் கூடாஎன்க. இவ்வாறு எல்லாமதங்களும் சேவித்தவர்க்குப் பலங்கொடுக்குமென்பது அந்த அந்த மதவாதிகட்கு முத்தி பேதம் கூறுமாற்றுனு முணரப்படும். அது பௌஷ்கரத்தில்,

दशैव सिद्धयःप्रोक्ता दर्शनान्तरभेदतः ।
भूतमात्राक्षयोश्चैव मनोहङ्कारबुद्धिषु ॥
गुणाव्यक्तनरेष्वेव ज्ञानसिद्ध्या च कर्मतः ।

வேறு இடத்திலும், (552 முதல் 553)

भूततन्मात्रकाक्षाणि मनोऽङ्कारबुद्धयः ॥
गुणोऽव्यक्तनराश्चैव प्राप्य स्थानानि वासिनाम् ।
तत्र तत्रात्मबुध्यैव गम्यन्ते सिद्धयस्ततः ॥

என்றதன் மேலும் பௌஷ்கரத்திலேயே, (554 முதல் 560)

चार्वाका भूतसंसिद्धा यतो देहात्मवादिनः ।
ज्योतिः शास्त्रविदस्तद्वत् प्राप्यं तारापुरं यतः ॥
कौलाश्च स्वात्मवादेन विनाशित्वात्तु भौतिकाः ।
तन्मात्रसिद्धाःस्मार्ताश्च चक्षुरादीन्द्रियं परे ॥
वैशेषिकास्त्वहङ्कारे मनसि न्यायवादिनः ।
बुद्धितत्वे स्थिता बौद्धा गुणेष्वेवार्हताः स्थिताः ।
प्राकृताः पाञ्चरात्रास्ते मन्यन्ते प्रबलं हरिम् ॥
प्रधानाक्रान्तपुंसिद्धा वेदान्तज्ञाः प्रकीर्तिताः ।
पुरुषः सर्व इत्येवं मन्यन्ते परिणामिनः ॥
सांख्याः पुरुषसंसिद्धाः कलाक्रान्तः स च स्मृतः ।

என்பது முதலியன வருதல் காண்க. இனி அகச்சமயம் பேத்தத்திற்கு வருமாறு

... ... प्रोच्यन्ते रहसि स्थिताः ।
शक्तितत्वे तदद्वैताः शिवतत्वे परे स्थिताः ॥

எனவும், ஞானரத்நாவளியில்,

पञ्चार्थकालवक्त्राणां मायायामधरे पुटे ।

मुक्तिरुक्ता द्वयोः स्थाने वाकुलक्षेत्ररुद्रयोः ॥
ऊर्ध्वसंपुटके गेहे मुक्तिरुक्ता कपालिनाम् ।

எனவும், சர்வஞானோத்தரத்தில்,

केवलार्थविदःकालं प्राप्नुवन्ति जितेन्द्रियाः ।
परविद्येश्वरस्थानं सोमसिद्धान्तवादिनाम् ॥
पाशुपतास्तु मायायां विद्यायां तु महाव्रताः ।

எனவும், அங்ஙனமே இரௌரவ விருத்தி விவேகத்திலும்.

शक्तितत्वे तदद्वैता मुक्तिमिच्छन्ति बिन्दुजे ।
विद्येश तत्वपूर्वे ये स्वप्रैश्वर्यवादिनः ॥
मन्त्रेशाः शुद्धविद्यायां ये सर्वज्ञमनीश्वरम् ।
मायायां ये स्वसिद्धीनां सङ्क्रान्तगुणमीश्वरम् ॥
ये स्थिता मुक्तिभेदेन शुद्धोऽयं परदक् कृतः ।

என்பது முதலியனவும் பிறவும் விரிவிற் கண்டு கோள்க. இவ்வாறு சுவதந்திர பேதமான காளாமுகாதி ஐவகைச் சமயபேதமும் கூறப்பட்டன என்க.

சைவமத மறுப்பு

154, 155 * * *

"விமலர் தற் புருடாதி வத்திரத்தால்" என்பதும் "திகழ்வாம தேவத்தை" என்பதும் இவ்விரண்டும் அம்மதமும் மறுப்புங் கூறும். அது வருமாறு சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில்.

दृष्टादृष्टार्थसंसिद्धशास्त्रेषु सकलेषु च ।
लोकविश्वासहेतोस्तद् दृष्टार्थप्रतिपादनम् ॥
गारुडं दक्षिणं वामं भूततन्त्रं तथैव च ।
चतुर्विधानि शास्त्राणि पुरुषाद्युदितानि तु ॥
अधःस्रोतांसि शैवानि मूर्तिभिः पुरुषादिभिः ।

विज्ञानकेवलै रुद्रैः प्रेर्यस्तत्पुरुषादिभिः ॥
प्रवर्तितानि तान्येवं कामिकाद्यनुसारतः ।
अस्वतन्त्रतयोक्तानि तेषु गारुड उच्यते ॥
तत्पूरुषब्रह्मरूपः पूजनीयो जगत्पतिः ।
तदुपासनया सिद्धप्रत्यक्षमिदमुच्यते ॥
यन्मन्त्रौषधसंसिद्धं चिकित्साजातमुत्तमम् ।
दक्षिणे घोररूपं तु परं ब्रह्म जगत्पतिः ॥
साधकैः पूजनीयः स्यात् स्वाभीष्टार्थप्रसिद्धये ।
तथा स्वाभीष्टसिध्यर्था लोके शत्रुजयादयः ॥
वामे तु वामदेवःस्यात् पूजनीयो महेश्वरः ।
ततः प्रत्यक्षसिद्धार्था रसबौद्धादयो मताः ॥
सद्योजातं तु यद्ब्रह्म भूततन्त्रे तु पूज्यते ।
भूतप्रेतचिकित्सादिः प्रत्यक्षार्थं इहोच्यते ॥
इत्येवं संग्रहेणोक्ताः शैवास्ते गारुडादयः ।
अन्यथाप्यस्ति चेदेवं तत्र तत्रावधार्यताम् ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இச் சைவம் பாசுபதாதிபோல, சுவதந்திரபேதம் அல்லவாய்க் காமிகாதிமூலமாய் வருதலின், அவற்றினு முயர்ந்ததாயினும், கீழ் முகத்திலுண்டான தத்புருஷாதி ருத்திரரால் பிரவர்த்திக்கப் படுதலின், இதுவும் ருத்திர பேதத்துள் வைத்துப் பூருவ பக்ஷமாக்கின தென்க. அது காமிகத்தில்:-

सिद्धान्तं गारुडं वामं भूततन्त्रं च दक्षिणम् ।
ऊर्ध्वपूर्वकुबेराप्ययाम्यवक्त्राद्यथाक्रमम् ॥
ईशानवक्त्रादूर्ध्वस्थाज्ज्ञानं यत्कामिकादिकम् ।
दशाष्टादशभेदेन शिवरुद्रावतारकैः ॥

என வருமாற்ருனுணர்க. இதன் மறுப்பு வெளி.

156, 157, 158, 159, 160, 161, 162 "முத்தியும் அப்பதமே" என்பதனுல்........... பதினைந்து பக்கம் ஏட்டில் இல்லையென்று இதன் மூலப்பிரதியில் எழுதியிருக்கிறது.)

... ... नानाभेदसमन्वितम् ।
... ... तेषु जायते सर्वयोनिषु ॥
अणुरूपं विना तस्य विभुत्वमिष्यते यदि ।
अवस्थेयं पुमान्ज्ञेयो ललाटे करणादिभिः ॥
ऊर्ध्वाधो वर्तते जीवो जाग्रादिकरणैः सह ।
भूमिकावलये लूको यथा भ्रमति नित्यशः ॥
इत्यतो जीवलोकस्य तदवस्था विरुध्यते ।
माया कर्म च पाशः स्यान्नत्वाणवमलो मतः ।
मायाया मोहकत्वेन विषयास्वादभोगतः ॥
किमन्येनैव पाशेन नानाविधशरीरिणाम् ।
तिरोधायी च पाशः स्यादिति पाशस्त्रिधा मतः ।
शुद्धमाया न बन्धःस्यान्मुक्तिस्थानतया स्मृता ।
लोकधर्मिणि दीक्षादेर्मुक्तिरेव तथैव च ॥
दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ।
इत्येवं दीक्षितानां सदुपायः सफलं श्रुतम् ॥
चर्यापादं दासमार्गं पुत्रमार्गं क्रियां विदुः ।
सहमार्गं योगपादं सन्मार्गं ज्ञानमेव च ॥
केचिचात्र क्रिया योग्यास्तेषां मुक्तिस्तथैव च ।
ज्ञानयोग्यास्तथा चान्ये चर्यायोग्यास्तथापरे ॥
मायातत्वे तु समयी शिवतत्वे तु पुत्रकः ।
साधकश्चेश्वरे तत्वे देशिकस्तु सदाशिवे ॥
इत्येवं कर्मतो मुक्तिर्गाणापत्यमिति स्मृतम् ।
शिवस्य तु विधातुश्च श्रूयते हि तथा वचः ॥
अन्याभिरिह दीक्षाभिर्निर्वाणमवाप्यते ।
गाणापत्यमिदं तावदित्यादि पौष्करादिषु ॥

क्वचित्सायुज्यशब्देन मुक्तिस्तु प्रतिपादिका ।
अनेन मन्त्रपूजाभिः शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥
इत्येवं सहयुक्भावात् शिवेनाणोस्तु तन्मतम् ।
सारूप्यं शिवसायुज्यं तदेवं श्रूयते श्रुतौ ।
शिवसमानतारूपं शिवविग्रहमेव च ॥
इत्यतो निष्कले नैवं तत्र मानविहीनतः ।
गाणापत्यमिदं नित्यं कैवल्यं परमं यथा ॥
अनादिरेव पुरुषः कार्यैश्चैतेन बन्धवान् ।
तन्मात्रपञ्चकैश्चापि सूक्ष्मभूताभिधैः पुनः ॥
ज्ञानकर्मेन्द्रियैःसर्वैस्तथान्तः करणादिभिः ।
प्रवाहानादिसम्बन्धः संसारीत्यभिधीयते ।
अनादेरविनाशित्वान्नित्यता जीवलोकयोः ॥
यथानादेः शिवस्यैवं सा हि मानविनिश्चिता ।
तथा च पक्वनिष्ठानां दीक्षानुष्ठानतो नृणाम् ॥
शिवस्य कृपया तद्वत् शुद्धविग्रहलाभतः ॥
सर्वबन्धैर्विमुक्तानामशुद्धैः कार्यपूर्वकैः ।
नित्यत्वेन स्थितिस्तस्य लोके मुक्तिरितीरिता ॥
तत्रत्यस्त्र्यादिभोगश्च शिवभोग इति स्मृतः ।
शिवसाम्यतया तत्र नासंपूर्णमनोरथः ॥
ईश्वरप्रेर्यतानित्यमिष्ट एव न चान्यतः ।
निर्मलत्वेन चैतन्यसम्भवाच्छिवमुक्तयोः ॥
तदत्र दुःखलेशोऽपि गाणापत्ये न विद्यते ।
तदा पदादेर्नित्यत्वे तत्रासिश्च परा नृणाम् ॥
मुक्तिरेवेति कर्मान्ते पदमुक्तिमते स्मृता ॥

என வருமாற்றான் உணர்க. "இதுவும் மூன்றும்" என்பது மேல் விளங்கும். இக் காணாபத்திய மதம் பரமோக்ஷ நிராச காரிகையுள் :-

महागणो महेशस्य त्वकर्ता सर्ववेद्यवित् ।

என வருமாற்றான் உணர்க.

163 * * *

"தாத மார்க்கம்" என்பது முன்னர் ஒருவாற்றாற் பத முத்தி மதஞ் சரியா சைவம், கிரியா சைவம், யோக சைவம் என மூன்று மென்றவற்றுள், சரியா சைவத்தின் பொதுவியல்பு கூறுகின்றது. ஈண்டுக் கூறும் தாத மார்க்காதி கட்குப் பல பூருவமாக வருவது, பராக்கியத்தில்,

क्रियादि ज्ञानपर्यन्तं शैवमार्गं चतुष्टयम् ।

எனவும், சிவஞான போத சங்கிரகத்தில்,

चर्यापादं दासमार्गं पुत्रमार्गं क्रियां विदुः ।
सहमार्गं योगपादं सन्मार्गं ज्ञानमेव च ॥
एतच्चतुष्टयं मार्गं सालोक्यादिपदप्रदम् ।

எனவும், வேறு இடத்தில்,

सन्मार्गं ज्ञानिनामैक्यं तदात्मशिवयोरपि ।
सायुज्यमिति तत्प्रोक्तं सारूप्यं मुक्तितुल्यता ॥
सामीप्यं मुक्तिसाम्यं स्यात्स्वेच्छाविग्रहधारणात् ।
शिवलोकादिसंप्राप्तिः सालोक्यं मुक्तिरीरिता ॥

எனவும் வரும். இனித் "தாதமார்க்கம்" என்பது முதலியவற்றிற்குக் காமிகம் முதலியவற்றில்,

दासमार्गं शिवोद्यानलिङ्ग बिम्बालयादिकृत् ।
शैवनृत्तनतिस्तोत्रगानकृत् द्रोहिमर्दकम् ॥
क्रियामूर्तेर्महेशस्य आलयेषु समाहितः ।
शनैःसंमार्जनं कुर्यान्मार्जन्या मृदुसूक्ष्मया ॥
अनाहारवशाज्जीर्णा या वन्ध्या क्षीणवत्सला ।
रोगार्ता नवसूता वा त्याज्या गोमयसंग्रहे ।
खसंस्थं गोमयं ग्राह्यं स्थाने वा पतिते शुभे ॥

उपर्यधश्च संत्यज्य प्रत्यग्रं जन्तुवर्जितम् ।
वस्त्रपूतेन तोयेन यः कुर्यादुपलेपनम् ॥
पश्यन्परिहरन्जन्तून् चान्द्रायणफलं लभेत् ॥

எனவும், மேலும் "சிவஞான போத சங்கிரகத்தில்"

आत्मारामोद्भवैः पुष्पैः समादाय शिवस्य तु ।
मालां च ग्रथयित्वा तु यो दद्यात्परमेष्ठिने ॥
स तु रुद्रगणो भूत्वा रुद्रलोके महीयते ।

எனவும், வரும். மேலும்,

यः कुर्यात्तु महेशाय पुष्पारामक्रियाविधिम् ।
स्तोत्रगानादिकं सर्वं यःकुर्याद् दासमार्गकम् ॥
शिवलोकं तु संप्राप्य महेशस्य गणो भवेत् ।

என்பது முதலியனவும் ஆம்;

अत्र स्तोत्रगानादिग्रहणाद्विभूतिरुद्राक्षधारणादिकमपि सिद्धम् ।

அது கந்தபுராணத்தில்,

ब्रह्मणो वदनोत्पन्नं त्रिपुण्ड्रं भस्मनैव तु ।
ललाटे धारयेन्नित्यं तिर्यक् भस्मावकुण्ठनम् ॥

எனவும்,

कण्ठे मूर्ध्न्युपवीते वा कण्ठे करयुगेऽथवा ।
रुद्राक्षं धारयेन्नित्यं भक्त्या परमया युतः ॥

எனவும் கேட்கப்படுதலின். மற்றும் சிவாகமங்களிற் கூறும் சிவ புண்ணியாதிகளும் கண்டு கொள்க. இனிச் சிவதர்மாதிகளிற் கூறுமாறே,

भूतिसाधनसंयुक्तः पूज्यते राजपुत्रवत् ।
गुणवत्पात्रपूजायाः वरं शासनपूजनम् ॥

எனவும்,

अथ ये पुरुषा भक्ता भवन्ति शिवयोगिनः ।
ते विन्दन्ति महाभोगानन्ते योगं च शाङ्करम् ॥
भोगयोगार्थिभिस्तस्मात्संपूज्याः शिवयोगिनः ।
प्रतिश्रयान्नपानेन शय्यावस्त्रासनादिभिः ।
इति यः कुरुते भक्तिं सततं शिवयोगिनाम् ।
स द्वितीये तृतीये वा देहे योगमवाप्नुयात् ॥

எனவும் சிவபக்த சேவை வருமாறு காண்க. பிறவும் "உலகா ளுறுவீர் தொழு மின்" என்றற் றொடக்கத்து உயர்ந்தோர் கூறும் நெறியானுமுணர்க. "இச் சரியை செய்வோர் ஈசனுலகிருப்பர்" (சித்தியார் 271.) என்றதற்கு வருமாறு.

यत्र रुद्रपदे योगो योगो यत्रेश्वरे पदे ।
शिखाच्छेदो न यत्रास्ति दीक्षासमयिपुत्रयोः ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. பிறவும் அன்ன. 19

164 * * *

"என்னு மிந்தச் சரியையினும்" என்பது அச்சரியையின் அவாந்தர பேதத்துட் சரியையிற் சரியையுஞ் சரியையிற் கிரியையு மாமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு. ஞானந்த பரிபாஷையில்,

सा चर्या पुनश्चतुर्धा चर्याचर्या चर्याक्रिया चर्यायोग चर्याज्ञानभेदात् तत्राद्या चर्याचर्या नाम अवश्यकदन्तधावनस्नानसन्ध्यावन्दनादिवृत्तिः । तत्र सन्ध्या वन्दनं तु बीजं विना मन्त्रोच्चारणपूर्वकं यथाविधि आचमनविभूतिधारणषडङ्गन्यासमार्जनाघमर्षण तर्पणादि क्रियारूपं । तत्र तर्पणं तु शिवस्य पञ्चाक्षरेण शिवमन्त्रेण गौरीगणपतिस्कन्दगुरुसूर्यमनुष्य भूतादीनां तत्तन्मन्त्रेण विधिवत् कार्यमिति गुरवो वदन्ति ।

எனவும், தத்துவப் பிரகாசத்தில்,

"வீசங்கூ டாமலா சமித்துப் பின்னர்
மிகுமிதயா திகளினு லங்கநியா சத்தை
நேசங்கோ டியற்றிமார்ச் சனமுமரு டணமு
நிறுத்திப்பின் னுசமித்து நியாசஞ் செய்து
வாசங்கோள் சலமூல முக் கா லம்மை
மதயானை யாறுமுகன் குருவிரவி மற்றைப்
பாசங்கோண் முனிமனுக்கள் பூதமே பிதிர்கள்
பகர் முக்காற் செபிசரியை யினிற் சரியை செயற்கே." (50)

எனவும் வரும். மற்ற ஆவசியகாதியனைத்தும் பத்ததியின் விரித்துணர்க. இனிச் சரியையிற் கிரியைக்கு வருமாறு, ஞானேந்த பரி பாஷையில்,

द्वितीया चर्याक्रिया तु प्रागुक्तानुष्ठानपूर्वकं गुरुलिङ्गजङ्गमाराधनादिकम् । तत्र शिवालयसेवा तु द्वात्रिंशदपराधं परिहृत्य विधिवत्कर्तव्या । तदपराधविषये श्रीमत्कामिकादि-श्रुतिः—

देवसत्यप्रदेशे च स्थितौ देवस्य सन्निधौ ।
पुनश्च निर्गमे पुष्टिकरणं शम्भुनन्दिनोः ॥
भुक्तिर्निंग्राह्यधीतिश्च आभिचारक्रिया ततः ।
गोपुरप्रतिमाच्छायालङ्घने स्पर्शने तथा ॥
निर्माल्यलङ्घनस्पर्शौ देवपीठान्तरा गतिः ।
प्रमदाभाषणं तत्र स्पर्शनं रागवीक्षणम् ॥
एकहस्तप्रणामं च एकं चापि प्रदक्षिणम् ।
पातालदर्शनं चैव वृथा सम्भाषणं तथा ॥
असभ्यभाषणं तद्वदसद्यश्रवणं तथा ।
उच्चाटनं स्थितिश्चापि सन्निधावासनं परम् ॥
वृथा हासो वृथा गानं वृथा गत्यागती तथा ।
क्रोधबुद्धि (द्धी) रागबुद्धिस्तथा विग्रहविस्पृशि ॥
असतां भूषणं तद्वत्सतां चाभूषणं तथा ।
सोत्तरीयनमस्कारप्रदक्षिणकृती उभे ॥
देवस्य वामभागे तु नमस्कारक्रियाजपः ।
दुर्देवतोपासनं चेत्यपराधाः प्रकीर्तिताः ॥
अज्ञानतः कृतानेतान्सहते करुणानिधिः ।
स्वमन्त्रमावर्तयतां शतरुद्रीयजापिनाम् ॥
बुद्धिपूर्वं कृतवतां भोगेनैवाघसंक्षयः ।

எனவரும். இவ்வாறு, புண்டரீக புர மான்மியத்தில்

देवालये न कुर्वीत द्यूतं ताम्बूलचर्वणम् ॥
तैलाभ्यङ्गं व्यवायं च वपनं चाङ्गमर्दनम् ।
आचम्यापि च विण्मूत्रे नोत्सृजेच्छ्यावयेच्च न ।
असभ्यभाषां न वदेत् कदाचिद् देवतालये ॥
देवालये न भुञ्जीत न पिबेच्च कदाचन ।
नोच्चासनं भजेद्वापि न खट्वायानमेव च ॥
पैशुन्यानृतकालादीन्विशेषेण विवर्जयेत् ।
देवालये स्थितं तीर्थं दूषयेन्न कदाचन ॥
अत्यन्तमशुचिस्तत्र स्नानं कुर्यान्न कर्हिचित् ।
सोमसूत्रं न लङ्घेत निर्माल्यं च न लङ्घयेत् ॥
पादेन न स्पृशेच्छायां विमानस्य कदाचन ।
बलिपीठस्य देवस्य गच्छेद्वा नान्तरं क्वचित् ॥
एवमादीन् सदा दोषान् वर्जयध्वं हि पुत्रकाः ।

என வரும், அவற்றுள் நிழலேத்தாண்டும் விஷயத்தில்,

छायातिलङ्घने प्राप्ते क्वचित्कुर्यात्प्रदक्षिणम् ।
अन्यत् त्र्यंशं विहायादौ ... संचरेद्बुधः ॥

எனவும், வேறிடத்தில்,

लिङ्गच्छायां तु पीठं च प्रासादं प्रतिमां तु वा ।
उत्सवे बलिकाले च तथैव गुरुसेविते ॥
प्रदक्षिणक्रियाकाले च्छाया दोषो न विद्यते ।

எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும் :—

"சரியையினிற் கிரியைதான் றிருக்கோயி லிடையிற்
சாயைமிதி யாதுமியா தானின்மா லியஞ்சேர்
விரிதுகோ முகைகடவாப் பீடமிடைப் போகா
வேல்லேகளிற் கால்நீட்டா விரைவோருகாற் சுழலா
நிரைமுறையே புறமுக்கா லகமோருக்கால் மீள
நேரோருக்கால் வலம்வருவோன் பிரம சாரி
யரிதாக வதியிடத்தே யில்லறத்தோன் வலமு
மாங்கிடமு மாச்சுழல்வ தம்முறைமை யாமே." (54)

"மெல்லென்று மார்ச்சனியாற் கிருமிகள்சா காமல்
மேலலகிட் டடுத்தீன்ற நாளிஞ்ே யாத
லல்லவா மாவின்மயஞ் சுத்தநிலம் விழுந்தா
லதனைநடுப் படவேடுத்த லேற்றல் செய்து
நல்லவா நதியாதி வடித்தெடுத்த நீரா
ஞுளுமெழுக் கிடனந்த வனமுண் டாக்கல்
சொல்லரிய விண்டைதொடை தொடுத்தமைத்தல் பரமாஞ்
சுத்தவே டத்தடிமை தோன்றநிற்ப தாமே." (55)

எனவரும்.

165 * * *

"சரியையினில் யோகந்தான்" என்பது சரியையில் யோகமாமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு, ஞானரத்ந பரிபாஷையில்:—

अथ तृतीया चर्यायोगस्तु प्रागुक्तक्रमेण सह विधिवत् शिवालयसेवासमये (तु) शिवमाधारशक्त्यादिशुद्धाध्वान्तव्यापकमनलस्वरूपं पद्मरागसन्निभं वा विद्यादेहं ध्यात्वा, प्रदक्षिणकालेऽपि एकवारं पातालभूमावेकवारमाकाशे चैकवारमान्तरं च पदन्यासेन कर्तव्यतया ज्ञेयम् । ध्यानसमयेऽपि रुद्रध्यानं सप्तकोटिमहामन्त्रध्यानं च कर्तव्यम् ।

எனவரும். இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும்,

"சரியையினில் யோகந்தான் மந்திரமூர்த் திகளைத்
தனதுளத்திற் கண்டிடுதல் சதாசிவன்றன் மேனி
யெரியுமனல் பதுமரா கத்தினெளி போல
விடைவிடா மேகண்டு வலம்வருகை நேரத்தில்
ஒருகாற்பா தாளமுமா மொருகாற் பூமி
யொருகாலந் தரமென்றே யுன்னிக் கொண்டு
தெரிவரிய வொளியுடனே சித்தங் கூட்டிச்
செய்வதென வாகம நூல்செப்புந் தானே," (129)

எனவரும்.

166 * * *

"அச் சரியையினில் ஞானம்" என்பது சரியையின் ஞானமு மிச்சரியை செய்வோன் பெறும் கதியும் கூறுகின்றது. அது வருமாறு ஞானரத்ந பரிபாஷையில்:—

अथ चतुर्थं चर्याज्ञानं तु प्रागुक्तवत् गुरुलिङ्गजङ्गमाराधनपूर्वकमहिंसाद्यष्टपुष्प पूजनम्। तदष्टपुष्पं तु एवं श्रूयते—योगजे

अहिंसा प्रथमं पुष्पं द्वैतामिन्द्रियनिग्रहम्।
तृतीयं तु दयापुष्पं क्षमा पुष्पं चतुर्थकम्।
ज्ञानपुष्पं तपःपुष्पं ध्यानपुष्पं तु सप्तमम्॥
सत्यमेवाष्टमं पुष्पमेभिस्तुष्यति शङ्करः।

इति एवमनुतिष्ठतः सामान्यसमयिनः शरीरपतने मायातत्त्वे तु समयी रुद्रपदं प्राप्य पुनर्जन्मान्तरेणैव क्रियायामधिकारी भूत्वा गुरोः सकाशादशेषदीक्षां प्राप्य पुत्रमार्गमनुतिष्ठति।
எனவரும். இவ்வாறு தத்துவப்பிரகாசத்திலும்.

"நற்சரியை தனின்ஞான மிறைக்கேட்டு மலரா
நாடிலொன்றுங் கொல்லாமை புலனடக்கல் சாந்தி
முற்படுமெய் யன்புதியா னந்தவமே யுண்மை
முழுதறிவு மிதுபூசை யிதுவு மன்றி
யற்புதமாம் பொருடன்னை யவனடியார் தம்மை
யாலயத்தை யரனெனவே யறுதியிட்டுக் கொண்டு
தற்பணியாய்த் தியானஞ்செய் திடுவதிது தானே
தலையான பொருடன்னி னிலையா மன்றே." (147)

எனவரும்.

167 * * *

"புத்திர மார்க்கம் புகலின்" (சித்தி சூ. 8. பா. 20.) என்பது கிரியை யினது பொதுவியல்பு கூறுகின்றது. இவ்வனைத்தும் கிரியாக்கிரம தியோதிகாதி பத்ததி களில் விளங்கும். ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

168 * * *

"கிரியையினிற் சரியை" என்பது முற்கூறிய சரியைபோலக் கிரியையும் நான்குவகைப்படுமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுட் "கிரியையினிற் சரியை நெறி வீசங்கூடக்கிளந்த மனுவாதிகளா னியதி மற்றும் புரிதல்" என்பதற்கு வருமாறு, ஞானரத்ந பரிபாஷையில்.

क्रियाचर्या तु प्रागुक्त (अङ्गलि) सन्ध्यावन्दनमात्रमेव । सन्ध्यावन्दनं तु प्रागुक्त-वत् कर्तव्यम् । तथापि बीजेन सह मन्त्रोच्चारणं विशेषः । तर्पणं गायत्रीपञ्चब्रह्मादिभिः कर्तव्यम् तर्पणं च पद्धत्युक्तप्रकारेण कार्यम् । ध्यानं तु महेश्वरादिध्यानं कर्तव्यम् । எனவரும். தத்துவப் பிரகாசத்தினும்.

" அற்சனையிற் சரியைகா யத்ரிபஞ்சப் பிர்ம
மருண்மூலஞ் சதாசிவமுஞ் சத்திமனோன் மனியுங்
கற்பகநற் சேய்முன்போற் றேவர்சுவா காவாக்
கையிலத் திரமுனிக ணமவிறையி னுலே
போற்பின்மனு வஷட்சிறிய விரற்றலையால் வௌஷட்
பூதங்கள் கைமறித்துப் பிதிர்கள்முதற் கெல்லாம்
நிற்பதுசுட் டாவிரலாற் சுதாவென்று முக்கா
னிகழுசேபம் வேண்டுவது புகழுமுரைப் பதுவே." (51)

எனவரும். அதிற்கிரியை சிவபூசையாதி, அது வருமாறு ஞானுந்த பரிபாஷையில்.

अथ क्रिया । क्रिया तु प्रागुक्तक्रमेण सह विशिष्य सूर्यपूजाशिवपूजाग्निकार्य शिवालयसेवादिवृत्तिः । ध्यानं च सदाशिवादि ध्यानं कर्तव्यम् । अत्र दीक्षान्त्येष्टयादिप्रतिष्ठादि क्रियाजालस्यान्तर्भावः । क्रियाधिक्यात् । तेन तत्कारणभूतगुरुशिष्यशक्तिनिपातादिलक्षणानां च तत्रैवान्तर्भावः ।

என வரும். இவ்வாறு தத்துவப்பிரகாசத்திலும் " கிரியையினிற்கிரியை " என்பது முதல் ஐம்பத்திரண்டு செய்யுளால் உணர்த்தியவாறு விரித்துணர்க.

இனிப் " புகல்யோகம் லயத்தாலு மூலத்தாலுந் தெரிவரிய நிட்டைசாதித்தல் மற்றும் " என்பது கிரியையில் யோகத்தியல்பு கூறுகின்றது. மற்றும் அசபா யோகாதிகளும் கொள்க. இலய யோகமே பிராசாத யோகமும் ஆம். அது மேற் கூறு மாற்ருனுணரவரும். இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் யோகபாதத்தின் விரிவிற் கண்டு கொள்க. இவ்வாறு வருவது ஞானுந்த பரிபாஷையில் :—

अथ क्रिया योगस्तु द्विविधः मन्त्रयोगतत्त्वलययोगभेदात् ।
तन्त्रमन्त्रयोगस्तु प्रासादजपादिभेदाद्बहुधा भवति ।

என்பது முதலியவைகளாற் காண்க. இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும்;

"ஓங்குகிரி யையில் யோகந் தத்துவங்க ளெல்லாம்
உற்பவித்த வடைவிலே யொடுங்குவதாக் கண்டு
தாங்கரிய வுயிர்சிவன்ற னருகிற் சென்று
சார்வதெனத் தியானித்த லதுவு மன்றி
நீங்கரிய பிராசாதம் பதினு ருகு
நிகழ்மூலா தாரமிலிங் கங்குதத்தி னடுவே
பாங்குசது ரத்தெழுத்து வாசாந்த மிதழ்நால்
பகர்ந்ததனுட் டிரிகோண மங்கிதனி லெழுத்தே." (110)

என்பது முதல் பதினன்கு செய்யுளால் விரித்தவாற்ருன் ஆண்டுணர்க. இனிச் "சிவசத்தி மயமாகச் சேகத்தைப் பார்த்த லூரிய ஞானம்" என்பது கிரியையில் ஞானமாமாறு கூறுகின்றது "பிறவும்" என்றதனுல், அந்தர்யாகாதி மனோவியா பாரோபாசனைகளுங் கோள்க. அது வருமாறு, ஞானுந்த பரிபாஷையில்.

क्रियाज्ञानं तु अन्तर्यागबहिर्यागध्यानादिमनोव्यापारोपासनम् । तत्रान्तर्यागो नाम अष्टाक्षरेण वा प्रणवेन वा विधिवत् हृदयकमलमध्ये विद्यादेहमावाहयित्वा तत्र सदाशिवमावाह्य पूजां कृत्वा मूलाधारे होमं कृत्वा समाधिलाभः । यच्च श्रूयते वातुले—

अन्तर्यागः प्रकर्तव्यस्तस्मिन्नात्मविनिर्मले ।
नाभौ होमं भ्रुवोर्मध्ये भावयेत्सर्वगं शिवम् ॥ எனவும், மேலும்

அதிலேயே

ज्ञानज्योतिर्मयं लिङ्गं शरच्चन्द्रवदुज्वलम् ।
भ्रुवोर्मध्ये स्थितं तत्र मनःप्राणांश्च योजयेत् ॥
तल्लीनसमये योगी चित्तं शून्यं नयेच्छनैः ।
नष्टे चित्ते चिदानन्दं स्वयमुद्योतते परम् ॥
समाधिः कथितो ह्येवमणिमादिगुणालयः ।

எனவும்.

अथवा मनः परद्वारकं कृत्वा तेन देहे शिवालये सम्मार्जनादि कृत्वा आत्माख्य शिवलिङ्गस्य भक्त्याख्यजलाद्यभिषेकद्रव्येण अभिषेकं कृत्वाऽन्तःकरणकल्पितवस्त्रादिभिः सर्वोपचारैःपूजयित्वा प्रागुक्तचर्याज्ञानोचिताहिंसाद्यष्टपुष्पैरर्चनं । तत्क्रियाज्ञानम् ।

அது சிவ பூசாஸ்தவத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது:

धारिकाभिधशक्तिबीजमनन्तपङ्कजकुड्मलं पुण्यबोधविरागभूतिपदं विलोमचतुष्टयम् ।
गात्रकं च्छदनद्वयं कमलं सकेसरकर्णिकं शक्तिमण्डलसंयुतमहं नमामि शिवासनम् ॥ 14

पृथ्वीकन्दं कालतत्वान्तनाळं लोकौघं तत्कण्टकं भावसूत्रम् ।
ग्रन्थिग्रन्थि शुद्धविद्यासरोजं विद्ध्येशानारूढपत्राष्टकं च ॥ 15

वामादिशक्तिगतकेसरकर्णिकाढ्यमर्कादिबिम्बसहितं वरयोगपीठम् ।
तत्र स्थितं हृदयमन्त्रगतात्ममन्त्रमूर्तिं च बिन्दुगतमीशमहं नमामि ॥ 16

हृत्पद्माख्यशिवालये मनसिजे तत्कर्णिकाख्ये क्रिया
पीठे ज्ञानमयं विशुद्धमनसा संस्थाप्य नादात्मना ।
लिङ्गं तच्च सुधामयेन पयसा संस्नाप्य सम्यक् पुनः
वैराग्येण च चन्दनेन वसुभिः पुष्पैरहिंसादिभिः ॥ 10

प्रणायामभवेन धूपविधिना चिद्दीपदानेन यः
प्रत्याहारमयेन सोमहविषा सौषुम्नजापेन च ।
तच्चित्ते बहुधारणाभिरमलध्यानोद्भवैर्भूषणै
स्तत्साम्याणुनिवेदनेन यजते धन्यः स एवामलः ॥ 11

चन्द्रस्राविसुधामयेन हविषा नाभिस्थकुण्डेऽनलं
सन्तर्प्येशमयं शिवास्पदगतव्योम्नि स्थिते सर्वगे ।
कन्दोद्भूतशिवाणुनादशिखया वृत्त्यात्मसंवेदनं
शैवे ज्योतिषि यः करोति पुरुषो मुक्तः स एवाक्षयः ॥ 12

इति । अथ बहिर्यागस्तु प्रपञ्चकारमदृश्यं सर्वातीताकारम् दृश्यमात्मरूपं सर्वं शिवाकारतया दृष्ट्वा यजनम्

संभोगविषयः शक्तिः शक्तो भोक्तेति निश्चयात् ।
जगत्सर्वं तदाकारमिति केचिन्मनीषिणः ।
चिद्रूपं तु शिवं शक्तिर्जडरूपेति केचन ॥
इत्येवं भावनायुक्तः मुक्तः संसारसागरात् ।

என வருமாற்றான் உணர்க. இனி "இந்நான்கு முடையோருருவர் சுத்த வித்தையினில் உருத்திர சாருபம்" என்பதற்கு வருமாறு, ஷட்சகஸ்ரீ காந்தரத்தில்

मायातत्वे तु समयी शिवतत्वे तु पुत्रकः ।

என வருமாற்றுன் உணர்க. ஈண்டு மாயை பிரகிருதி, சிவ தத்துவம் சுத்த வித்தை என்க; மேலே,

साधकस्त्वीश्वरे तत्वे देशिकस्तु सदाशिवे

என வருதலின்.

169 * * *

"ளாருறு" மென்பது முற்கூறிய லயயோகமும் பிராசாத யோகமும் ஆமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள், லயயோகத்திற்கு வருமாறு :-

गन्धे भूः सलिलं रसे हुतवहो रूपे मरुत्स्पर्शने
शब्दे स्यात्खमहंकृतौ पुनरिमास्तन्मात्रकास्तामसे ।
कर्माक्षाणि च राजसे सह मनोबुद्धीन्द्रियैः सात्विके
बुद्धौ तच्च गुणेषु सा गुणगणोऽव्यक्ते लयं गच्छति ॥
तद्रागविद्ये च कलां प्रयान्ति पुंस्त्वं च कालो नियतिः कला च ।
मायां च विघ्नेशमसौ सदेशं स शक्तिमेषा शिवमेष बिन्दुम् ॥

என வருமாற்றுன், லய யோகமாமாறு உணர்க. பிராசாதயோகம் மேல் கூறுதும்.

170 * * *

"சிவனோடு கூடும்" என்பது பிராசாதகலைகள் பதினாறும் இவைகளென்கின்றது. ஈண்டுச் சிவனென்றது ஹகாரத்தை. சுத்தாக்கியையில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாவது :-

नादं गुह्यं परो जीवो देही भूतं च पञ्चमम् ।
सान्ततत्वान्तभूतान्तं शिवान्तं शून्यमव्ययम् ॥ इति ।

இந்த ஹகாரம் அகாரத்தோடும் கூடி ஆகாசமும் வாயுவும் போற் பிரியாது நிற்குமாகலின் இரண்டிற்கும் பேதமின்மையின் அகாரமு மதுவேயாம். அது கூறப்பட்டுள்ளது,

अकारश्च हकारश्च द्वावेतावेकसंस्थितौ ।
विभक्तिर्नैव विद्येत मारुताम्बरयोरिव ॥

என்று. இவ்வாறு பதினாறு கலையுமாவன :-

अकारश्च उकारश्च मकारो बिन्दुरेव च ।
अर्धचन्द्रनिरोधी च नादो नादान्त एव च ॥
शक्तिश्च व्यापिनी चैव व्योमरूपा त्वनन्तका ।
अनाथाऽनाश्रिता चैव समना चोन्मना तथा ॥
समनान्तं पाशजालमुन्मन्यन्ते परःशिवः ।

என வரும். இவற்றுள், ஏழொழித்து நவகலையாயும், நான்கொழித்துப் பன்னிரண்டு கலையாயும் வருமாறு; சித்தாந்த ரகசியத்தில் :-

सान्तं मेघा च षष्ठं च भान्तं बिन्द्वर्धचन्द्रके ।
नादस्तदूर्ध्वगा शक्तिरुन्मना नवधा शिवः ॥
एवं नव कलाः प्रोक्ता रविभेदस्तथैव च ।
अकारश्च उकारश्च मकारो बिन्दुरेव च ॥
अर्धचन्द्रनिरोधी च नादो नादान्त एव च ।
शक्तिश्च व्यापिनी चैव समना चोन्मनास्तथा ॥
समनान्तं पाशजालमुन्मन्यन्ते परःशिवः ।
कलार्कसंख्ययैवोक्ता कला चन्द्रस्तथोच्यते ॥
अकारश्च उकारश्च इति पूर्वमुदाहृतम् ।

तत्रैव

समना व्यापिकान्तस्थे व्योमाज्ञानन्तसंज्ञिते ॥
अनाथाऽनाश्रितेत्येवं ज्ञेयो द्व्यष्टकलः शिवः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க.

"பேறு வியோமரூபாதி" என்பது அப்பதின்று கலைக்கு மேலாயுஞ் சிலகலைகள் பிறநூல் கூறுமாறே கூறலுமா மென்கிறது. அவற்றின் மேலும் கூறுவன வேட்டுக் கலைகள் என்க. அவை [1]சமனாந்தம் [2]உன்மனாந்தம் [3]பரை [4]பரையந்தம் [5]சிவம் [6]சிவாந்தம் [7]சரணம் [8]சரணாந்தம் என்பன. இவற்றுட் சில குறைந்து மேறியும் வரும். அது பிராசாத விளக்கத்தில் :-

"மன்னுசம னாந்தமுன் மனையனந்த மேவு
......பரை சிவஞ்சரண மவற்றி னந்த
மென்னுமிரு நான்கிவற்றுள் முன்னீ ரந்தம்
இயைசமனை யுன்மனையு ளடக்கி மற்றுப்
பின்னிகழும் பரையதனி லப்ப ராந்தம்
பேசுசர ணத்திலந்தச் சரணாந்த மடக்கித்
துன்னியநாற் கலையோருமுன் மொழியீ ரெட்டுஞ்
சொல்லவரு கலைகளிரு பஃதா மென்ப
ஸ்ரீன்னுபிர ணவகலையு மிவற்ற டங்கு மேனு
முரைதருமுப் பத்தேட்டா யுரைப்பனவும் விரிப்பாம்."

என வரும். இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும் :-

प्रासादस्य कला एताश्चतुर्विंशत्तथैव च ।
द्वाविंशदेकविंशच्च विंशदष्टादशं तथा ॥
षोडशः पञ्चदशं च द्वादशो दशमो नव ।
अष्टमं पञ्चमं चैव कलाभेद इहोच्यते ॥
अकारश्च उकारश्च मकारो बिन्दुरेव च ।
अर्धचन्द्रनिरोधी च नादो नादान्त एव च ॥
शक्तिश्च व्यापिनी चैव व्योमरूपा तथैव च ।
अनन्ता च तथाऽनाथाऽनाश्रिता समना तथा ॥
उन्मना च तदन्तश्च परा शक्तिः परान्तकः ।
परशिवस्तदन्तश्च शाम्भवं गुरुपादुका ॥
शिवः शाम्भव एव स्याद् द्वाविंशद्भेद उच्यते ।
शिवान्तान्तैकविंशच्च शिवान्तो विंशत्कला तथा ॥
परान्ताष्टादश प्रोक्ता उन्मन्यन्ते तु षोडश ।
समनान्ते पञ्चदशः विना शैवं चतुष्कलाः ॥
कला द्वादश एवोक्तास्तत्प्रासादकलाः स्मृताः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

172 * * *

"அறிய வருமுயிர்" என்பது பிராசாத யோக மாமாறு கூறுகின்றது. இதன் பொருளை ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும். பிராசாத விளக்கத்தில் விரித்துரைத்தாம். ஆண்டுணர்ந்து கொள்க.

173, 174, 175 * * *

"கிரியா சைவம்" என்பது முதற் "சுத்த சைவம்" என்பதீருன மூன்று பாடலும் கிரியா சைவ மத மைந்து மாமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு, வாதுளத்தில் :—

शैवं चतुर्विधं ज्ञेयं समासात्शृणु षण्मुख ।
सामान्यं मिश्रकं चैव शुद्धं वीरं यथाक्रमम् ॥
तत्रादौ संप्रवक्ष्यामि शैवसामान्यलक्षणम् ।
शिवलिङ्गं यदा पश्येत्तदा कुर्यात्समर्चनम् ॥
प्रदक्षिणं वा प्रणतिं दर्शनं चात्र कारयेत् ।
भस्मधारणमात्रेण शुद्धो भवति सर्वदा ॥
शिवकीर्तिस्तदालाभे प्रीतिमान्शिवभक्तके ।
एतेषां नियतिर्नास्ति यथा लब्धं समाचरेत् ॥
सामान्यलक्षणं प्रोक्तं वक्ष्ये मिश्रस्य लक्षणम् ।
शैवं च वैष्णवं शाक्तं कौमारं गाणपत्यकम् ॥
सौरं चाखिलदैवत्यपूजनं च समाचरेत् ।
एतेषूक्तेषु सर्वेषु तत्तन्मन्त्रेषु मिश्रकान् ॥
समभक्तिसमायुक्तःसर्वाल्लिङ्गे तु पूजयेत् ।
मिश्रशैवमिति प्रोक्तं शुद्धशैवं ततः शृणु ॥
शुद्धत्वाच्छिवमुद्दिष्टं शिवाज्ञातं हि शैवकम् ।
शुद्धशैवसमायोगात् शुद्धशैवमिति स्मृतम् ॥
शिवेनोत्पद्यते शैवं तस्माज्जाताः शिवद्विजाः ।

शिवद्विजास्तु विप्रेन्द्रा आदिशैवाः प्रकीर्तिताः ॥
[1] कौशिकःकाश्यपश्चैव भारद्वाजोऽथ गौतमः ।
[2] अगस्त्यश्चैव पञ्चैते पञ्चवक्त्रेषु दीक्षिताः ॥
तेषां वंशे तु जातास्ते शिवविप्रा इति स्मृताः ।
पुनर्दीक्षां न चार्हन्ति कर्तव्या चेत्तु निष्फला ॥
कामिकादिषु तन्त्रेषु अष्टाविंशतिषु क्रमात् ।
वेदशास्त्रादिसर्वेषु कृताभ्यासः शिवव्रती ॥
कर्षणादि प्रतिष्ठान्तं प्रतिष्ठाद्युत्सवान्तकम् ।
उत्सवात्प्रायश्चित्तान्तं ज्ञात्वा सर्वं समाचरेत् ॥
मन्त्रयन्त्रक्रियामुद्रान्यासावाहनकादिभिः ।
उपचारैर्बहुविधैर्लिङ्गं लिङ्गासने यजेत् ॥
प्रासादं प्रणवं हंसं व्योमव्यापि शिवाक्षरम् ।
अघोरं दक्षिणामूर्तिं मृत्युञ्जयमतः परम् ॥
श्रीरुद्रं चैव परमं श्रीमत्पञ्चाक्षरं परम् ।
अघोरास्त्रं शिवास्त्रं च तथा पाशुपतास्त्रकम् ॥
द्वादशैते महामन्त्राः शिवमन्त्रोत्तमोत्तमाः ।
अस्त्रमुद्रा वक्त्रमुद्रा महामुद्रा ततः परम् ॥
शोधनाख्या महामुद्रा तथा संहृतिमुद्रिका ।
मुद्रा पञ्चमुखी चैव तथा सुरभिमुद्रिका ॥
एवमष्टविधं प्रोक्तं मुद्रासामान्यलक्षणम् ।
आत्मार्थं च परार्थं च पूजा द्विविधमुच्यते ॥
दत्ते च गुरुणा लिङ्गे स्थण्डिले स्वयमात्मनि ।
आत्मार्थमिदमाख्यातं परार्थं तु ततःशृणु ॥

[1] कौशिकः काश्यपश्चैव भारद्वाजोऽत्रिरेव च ।
[2] गौतमश्चैव पञ्चैते पञ्चवक्त्रेषु दीक्षिताः ॥ —इति पाठान्तरम्

ग्रामादौ स्थापिते लिङ्गे यद्वा देवादिनिर्मिते ।
परार्थमिति विज्ञेयं सर्वप्राणिहितावहम् ॥
शिवद्विजेन कर्तव्या द्विधा पूजेति चोदिता ।
अन्येषां स्वार्थयजनं न कुर्यात्तु परार्थकम् ॥
मोहाल्लोभाच्च कुर्वीत राजराष्ट्रस्य दुःस्थितिः ।
शिवावरणदेवांश्च सर्वान्संपूजयेदिह ॥
पृथक्स्थानस्थितान्सर्वान् पूजयेदन्यदेवकान् ।
मन्त्रपिण्डे हृदम्भोजे वासमन्त्रस्य भावतः ॥
आवाहनादि संयुक्तं लिङ्गे पूजादिकं चरेत् ।
मन्त्रलिङ्गं शरीरं स्यात्स एव परमः शिवः ॥
शुद्धशैवमिदं प्रोक्तं वीरशैवमथोच्यते ।

எனவும், வேறிடத்தில் ஆதிசைவர் விஷயத்தில் :-

संन्यासमुपवासं च व्रतं च यज्ञकर्म च ।
तीर्थयात्रानुगमनं शैवाः पञ्च विवर्जयेत् ॥

எனவும், கேட்கப்படுகிறது. சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில் விரிவில் உணர்ந்து கொள்க. வீர சைவர் விஷயத்தில் சுத்தாக்கியையில் :-

शुद्धशैवमिदं प्रोक्तं वीरशैवमतः शृणु ।
सर्वेषामपि शैवानां वीरशैवमिहोत्तमम् ॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वीरमाहेश्वरं शुभम् ।
सुलभा देवपूजा च सुलभं च क्रियावहम् ॥
ज्ञानगम्यं रहस्यं च कैवल्यपदकारणम् ।
वीरशैवमिति ज्ञेयमेतल्लक्षणमुच्यते ॥
एक एवायमेवेति सर्वस्मिन्जगतीति यः ।
विशिष्टो वीर्यते यस्मात् वीर इत्यभिधीयते ॥
शिवेन सह सम्बन्धाच्छैवमित्याहृतं बुधैः ।

उभयोः संपुटीभावाद्वीरशैवमिति स्मृतम् ॥
वीरमाहेश्वरं तन्त्रं ज्ञातव्यं त्रिविधं सुत ।
सामान्यं च विशेषं च निराहारं क्रमाद्भवेत् ॥
तत्रादौ संप्रवक्ष्यामि वीरसामान्यलक्षणम् ।
हस्तमस्तकसंयोगाद्भूतिपट्टस्य धारणात् ॥
शिवदेहीति विज्ञेयः सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
गुरुणा दत्तलिङ्गं तु शिवमन्त्रेण धारयेत् ॥
मूर्ध्नि कण्ठे भुजे हस्ते हृत्स्थले नाभिमण्डले ।
एतेषामेकदेशे तु धारयेच्छिवलिङ्गकम् ॥
एककालं द्विकालं वा त्रिकालं वा समर्चयेत् ।
गुरौ लिङ्गे सदा भक्तिं कारयेद्भसिते तथा ॥
वीरसामान्यमाख्यातं विशेषं च ततः शृणु ।
शिवकुम्भं समासाद्य स्थण्डिलेऽपि च पूजयेत् ॥
शिवकुम्भे शिवं पूज्य भक्त्यानम्य तु तोषयेत् ॥
शेषं दीक्षोक्तवत्कृत्वा मलपाशादिमोचनम् ॥
गुरुः शिष्यं समालोक्य तत्वदेहं विचिन्तयेत् ।
शिवकुम्भस्थतोयेन अभिषिञ्चेच्छिवाणुना ॥
नादबिन्दुकला नीत्वा तत्तत्स्थानेषु विन्यसेत् ।
षट्चक्रं च षडङ्गं च षडध्वानं षडानन ॥
तत्तत्स्थानेषु विन्यस्य पञ्च ब्रह्म न्यसेत् ततः ।
मूलमन्त्रमुपदिशेत्ततो लिङ्गं प्रदापयेत् ॥
शेषाणि तत्र कार्याणि दीक्षोक्तप्रक्रमाच्चरेत् ।
देहप्राणौ समायोज्य प्राणलिङ्गे प्रकल्पयेत् ॥
तस्माद्विना भावयोगादैक्यं चैव प्रकल्पयेत् ।
अन्यद्दृष्टिनिपातं च यद् द्रव्यं परिवर्जयेत् ॥
शुद्धद्रव्यं समासाद्य लिङ्गानां च समर्पणम् ।

इति व्रतसमायुक्तो वीरशैवो विशिष्यते ॥
विशेषशैवमाख्यातं निराहारं ततः शृणु ।
सर्वसंसारसौख्यानि त्यक्त्वा चित्तं शिवे लयेत् ।
दण्डकौपीनकाषायजटावल्कलधारकः ॥
मुण्डी वा शिवचिह्नानि धारयेदजिनादिकम् ।
भिक्षाशनमिताहारः सुखसंसारवर्जितः ॥
निराहारीति विज्ञेयः स एव परमः शिवः ।
वीरमाहेश्वराणां च सामान्यव्रतमुच्यते ॥
पूर्वोक्तशिवमुद्रासु तद्धारिषु च सर्वतः ।
अर्थतः प्राणतो ज्ञेयं भक्तिं कुर्याद् दृढां सुत ॥
पापं तेषु न कर्तव्यं स्वयमेव कदाचन ।
कृते परेण चेत्पापे नोपेक्षेत्करणैस्त्रिभिः ॥
बलवाञ्शिक्षयेत्तत्र दुर्बलश्चेद्व्रजेत्ततः ।
करणैस्तु विहीनश्चेद्बुद्धिं तत्र विनिक्षिपेत् ॥
स्वीकरोति यदा लिङ्गं गुरुणा दीक्षयाणुना ।
तदाप्रभृति लिङ्गैक्यमविनाभावयोगतः ॥
देहं प्राणेऽनु संस्थाप्य प्राणलिङ्गेन निक्षिपेत् ।
प्राणेन निक्षिपेल्लिङ्गं पृथक्भावं न कारयेत् ॥
वीरशैवक्रमः प्रोक्तः प्रायश्चित्तमथोच्यते ।

என்பன முதலியன. இவ்வாறு வீரதந்திராதிகளின் விரிவுணர்க.

இனி ஊர்த்துவ சைவக் கிரமம் வருமாறு. “அத்தகு நல் லூர்த்வசைவ மகுடாதி நெறியி னருஞ் சதா சிவத்துச்சி யானைப்போல முத்திவரு....நடனங்களுண வேண்டின் முயல்வா பிராசாத நெறியோகந்தானே” என்பது. ஈண்டு மகுடாதி என்றது விமலாதிகளும் கோடற்கு. இவை இவர்க்குச் சிறந்த நூலேன்பது வீரசைவாதிகட்கு வீராகம முதலாவன போலக் கொள்க. இவர் இலக்ஷணம், மகுடத்தில்,

गोत्रं चैव तथा सूत्रं गोचरं वृक्ष एव च ।
रत्नं च शैवभेदं च तत्वं कालश्च मूर्तिकम् ॥
शान्तिंच दशधा द्यूर्ध्वशैवनामादि लक्षणम् ।
कौशिकः काश्यपश्चैव भारद्वाजोऽथ जैमिनिः ॥
अगस्त्यो गौतमो वसिष्ठः पराशरश्च रोमशः ।
इत्येते ऋषयः प्रोक्ता अथ सूत्रं च कथ्यते ॥
शिवसूत्रं नादसूत्रं शक्तिश्च ब्रह्मसूत्रकम् ।
बिन्दुसूत्रं विष्णुसूत्रं पश्चाद्वायव्यसूत्रकम् ॥
सोमसूत्रं महासूत्रं नवसूत्राण्यमूनि वै ।
शिवः शिखा शिवानन्द ज्योत्स्ना सावित्रि सद्गुणाः ॥
व्योमश्च व्यापकश्चोर्ध्वो गोचरा नवधा स्मृताः ।
कल्पो बिल्वःशमी चैव वटवृक्षश्च चम्पकम् ॥
अश्वत्थःप्लवपुन्नागौ चन्दनो नव पादपाः ।
माणिक्यं मौक्तिकं चैव पुष्परागं च कीलकम् ॥
वैडूर्यं चैव गोमेधं गारुडं च प्रवालकम् ।
स्फटिकं चैव रत्नानि नवधा कीर्तितानि च ॥
ऊर्ध्वशैवं तु प्रथममनादिस्तु द्वितीयकम् ।
आदिशैवं तृतीयं स्यादनुशैवं चतुर्थकम् ॥
अवान्तरं पञ्चमं च मिश्रशैवं तु षष्ठकम् ।
सप्तमं भेदशैवं स्यादष्टमं गुणशैवकम् ॥
आज्ञाशैवं तु नवमं शैवानि नवधा क्रमात् ।
शिवतत्त्वं वह्नितत्त्वं शक्तिज्ञानलयं ततः ॥
निर्गुणो भेदतत्त्वं च आत्मविद्याशिवात्मकम् ॥
प्रोक्तानि नव तत्वानि कालान्नव शृणु क्रमात् ॥
विधाता सृष्टिकाले तु स्थितिकाले तु केशवः ।
संहारकाले रुद्रस्तु भोगकाले महेश्वरः ॥

योगकाले तु सादाख्यो ज्ञानकाले तु बिन्दुकः ।
ध्वनिकाले तु नादात्मा आत्मकाले तु शक्तिकम् ॥
शिवकाले विशेषं तु ईशानादुन्नतक्रमात् ।
शिवमूर्तिःशक्तिमूर्तिर्नादात्मा बिन्दुमूर्तिकः ॥
सदाशिवमहेशानरुद्रकेशववेधसाम् ।
मूर्तयो नवधा प्रोक्ताः शक्तीरपि ततः शृणु ॥
आदिशक्तिः क्रियाशक्तिर्ज्योतिःशक्तिर्गुणात्मिका ।
ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिः योगाख्या सांख्यशक्तिका ॥
भेदाधारात्मिका शक्तिः शक्तयो नवधा स्मृताः ।
नामादिभेदः संप्रोक्तो द्वारवर्णक्रमं शृणु ॥

எனவரும். இவ்விலக்கணம் ஆதிசைவர்க்கு அகோர சிவாசாரியர் பத்ததியாதி களிற் கூறியதூஉம், மகாசைவர்க்குக் காரணாதிகளிற் கூறியதூஉமன்றி வேறு பட்டு வருதலின், ஊர்த்துவ சைவரிலக்கணம். வேறுயவர்களும், பரார்த்தமாத் மார்த்த மிரண்டும் பூசித்தலானும், யாகாதிகளாகிய வைதிக கிரியாபரராய் இருத் தலானும் அவ் வாதி சைவர் மகா சைவரின் வேறுபட்டு வருபவர் என்க. இவர் சிறப்புச், சிதம்பர மான்யத்தில்,

शास्त्राब्धिशशिनो नन्दिन् आगमारामकोकिलाः ।
श्रुत्यालयाः सदा ते च षट्कर्माचरणे रताः ॥

எனவும்,

अथ तत्समये सम्यक् संग्रामे मुनिपुङ्गवाः ।
कृत्तिकाश्विनिके ऋक्षे त्रिसहस्र द्विजातयः ॥
संभूय सहिताः सर्वे वेदोक्तविधिना तदा ।
देवतावाहनं चक्रुः परमेशस्य सन्निधौ ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இவர் வைதிக யாகம் பண்ணுவதும் அதிலேயே.

वेदेषु ते गणाधीश सर्वे सम्भूय द्वादशम् ।
सदक्षिणैर्महामन्त्रैस्तर्पयित्वा सुरान्सदा ॥

எனவும் "பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டெரியோம்புஞ் சிறப்பர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலம்" (சம்பந்தர் தேவாரம்) எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவர் நிவாஸஸ்தானம்,

कैलासाख्यो मठः प्रोक्तः पलाशश्च द्वितीयकः ।
वलाहकस्तृतीयः स्यात्कल्पग्रामश्चतुर्थकः ॥
बदरिका पञ्चमी स्याद्देवदारुवनं ततः ।
कदम्बः सप्तमः शङ्ख उत्तरारण्यकं ततः ।
दक्षिणारण्यकं तस्मात् गोविन्दाख्यमतः परम् ॥

என அகோரசிவாசாரியர் "சைவாசாரியர் வாசஸ்தான" மென்றவற்றுள் தக்ஷிணாரண்ணியமேன்க. அது தில்வாரண்ணியமாம். அன்றி யவைகள் போல தில்வாரண்ணியமும் சைவர் நிவாஸஸ்தானங்களுள் ஒன்ருய் வேருமெனினுமாம்

இவர்க்குத் தந்திரம் மகுடாதி என்றது, ஆகமமான காமிகாதி இருபத்தேட்டும் தக்ஷிணவாம மிச்சிரபேதத்தால் மூவகைப்படும். அவற்றுள் மகுடாதி தக்ஷிண தந்திரமாகலின் அவ்வழி யொழுகுவர் என்றறிவித்தற்கு. அது மகுடத்தில்:-

शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं तु चतुर्विधम् ।
तेषु श्रेष्ठतमं शैवमूर्ध्वस्रोतः समुद्भवम् ॥
ततस्तु द्विविधं शैवं रौद्रं सौम्यमिति स्मृतम् ।
सौम्यं च त्रिविधं वामं दक्षिणं चैव मिश्रकम् ॥
आचारो वेदविहितः दक्षिणागम उच्यते ।
विपरीतं तु वामं स्यात् द्वयोर्मिश्रं तु सङ्गमम् ॥

எனவும், மேலும் அதிலேயே,

वेदसारमिदं तन्त्रं तस्माद्वैदिकमाचरेत् ।
वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धान्तं परमं सुखम् ।

எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, இந்த "ஊர்த்துவ சைவ சித்தாந்தம்," வருமாறு. ஞானந்த பரிபாஷையில்,

ऊर्ध्वशैवस्य सिद्धान्तः शुद्धशैवोक्तवर्त्मना ।

सर्वमभ्युपगम्याथ द्वैतसिद्धान्तपूर्वकम् ॥
पत्यादिलक्षणे तत्र भेदोऽस्त्येव क्वचित् क्वचित् ।
यस्य सदाशिवो देव आसनं स्यान्नटेशितुः ॥
स एव पतिरित्युक्तो नवतत्वात्परो यथा ।
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ॥
परो बिन्दुः परो नादः परा शक्तिः परः शिवः ।
एतानि नव तत्वानि लीयन्ते यत्र वस्तुनि ॥
तद्वस्तु द्वादशान्तस्थं परमानन्दताण्डवम् ।
तस्मात्ताण्डवमूर्तेस्तु परं किंचिन्नहि ध्रुवम् ॥
इति सञ्चिन्त्य मतिमान् अन्यत्सर्वं विहाय च ।
भावयेद्भोगमोक्षार्थं मूर्तिं ताण्डवतत्पराम् ॥
ज्योतीरूपं नटन्नित्यं सृष्टिस्थित्यन्तकारणम् ।
नवतत्वमयं स्थानं सर्वसंपत्करं परम् ॥
इत्यादि मकुटे किञ्च तथा श्रीवातुलोत्तरे ।
शिवः शक्तिर्नादबिन्दू सादाख्येश्वररुद्रकाः ॥
विष्णुः पितामहश्चैवमेकैकोद्भवमुच्यते ।
नवभेदस्थितो देवो नवतत्त्वात्परः शिवः ॥
इत्यादि सर्वसिद्धान्तविवेके श्रूयते स्फुटम् ।

ननु अत्र नवतत्वात्परः शिवः लयशिव एव पुनः कोवात्र ताण्डवाकरः शिव इति चेत् । सत्यम् । तस्य शिवस्याधिकारावस्थायां सदाशिववत् भोगावस्थायां ताण्डवाकारं सम्भवतीति श्रूयते। यतः । यथा श्रीमकुटे ।

बिन्दुमात्रस्वरूपेण शिवसृष्टिक्रमं शृणु ॥
बिन्दुमध्ये गतो नादो नादमध्ये गतो ध्वनिः ।
ध्वनिमध्ये गतं शान्तं शान्त्यतीतं परात्परम् ॥
शिवं परात्परं ब्रह्म अप्रमेयमानिन्दितम् ।
अनौपम्यं च सूक्ष्मं च नित्यं सर्वगतं प्रभुम् ॥

शुद्धत्वाच्छिवमुद्दिष्टं परादूर्ध्वं परात्परम् ।
बृहत्वाद्ब्रह्मणत्वाच्च ब्रह्म इत्यभिधीयते ॥
प्रमाणव्यतिरेकत्वादप्रमेयं नटेश्वरम् ।
मलत्वान्निन्दितं ज्ञेयममलत्वादनिन्दितम् ॥
अनौपम्यमसादृश्याद् दक्षिणामुखमाश्रितम् ।
व्योमातीतात्परं सूक्ष्मं नित्यं कारणशून्यतः ॥
व्यापित्वात्सर्वगं प्रोक्तं स्वामित्वात्प्रभुरुच्यते ।
पालनार्थं सभावासं दक्षिणेश्वरमद्भुतम् ॥
सदानृत्तं महाज्योतिरम्बावल्लभमीश्वरम् ।
आनन्दरूपमध्यस्थं शिवं परमकारणम् ॥
सृष्ट्यर्थं लोकरक्षार्थं लोकस्योत्पत्तिकारणम् ।
साधकानां हितार्थं च संग्रहेत्स्वेच्छया तनुम् ॥
ततः स च त्रिधा प्रोक्तो निष्कलं तु तथा पुनः ।
सकळं निष्कळं चैव सकळं च यथाक्रमम् ।
निष्कळं तु चतुर्भेदं सकळं च तथा भवेत् ।
सकळनिष्कळं त्वेकं नवधा कीर्तितं क्रमात् ॥
शिवतत्वात्सहस्रांशात् शान्तिनामसमुद्भवम् ।
शान्तिः शान्तिकरं प्राहुः तस्य पर्यायवाचकः ॥
तस्माच्चैव सहस्रांशात् शक्ति.नामसमुद्भवः ।
शक्तिश्चैव तु विद्या च पर्यायस्तदुदाहृतः ।
तस्माच्चैव सहस्रांशान्नादमूर्तिसमुद्भवः ॥
नादस्तस्य प्रतिष्ठा च पर्याया इति कीर्तिताः ।
तस्माच्चैव सहस्रांशाद्बिन्दुतत्वसमुद्भवः ॥
बिन्दुश्चैव निवृत्तिश्च पर्यायस्तत्र वाचकः ।
परं भावं समालम्ब्य सदा ताण्डवसद्गुणैः ॥
अव्यक्तानि स्वरूपाणि निर्लक्ष्या निष्क्रियास्तथा ।

चतुर्धा निष्कलं त्वेकं शिवतत्त्वमिहोच्यते ॥
ध्यानपूजानिरूपस्थं निष्कळं तु महेश्वरः ।
इत्येवं निष्कळं प्रोक्तं परं भावमिति स्मृतम् ॥
तस्माद्दशैकभागेन सादाख्यस्य समुद्भवः ।
लिङ्गपीठप्रकारेण सादाख्यतत्त्वलक्षणम् ॥
तत्सादाख्यप्रभावं तु वर्णितुं नैव शक्यते ।
सकळं निष्कळं प्रोक्तं सकळं च ततः शृणु ॥
मूर्तयस्त्वीश्वराद्याश्च सकळा इति कीर्तिताः ।
यद्वत्सदाशिवं प्रोक्तं तद्वदीश्वर उच्यते ॥
ब्रह्माद्यावरणं चैव पूर्ववत्परिकल्पयेत् ।
काष्ठलोहशिलामूर्तीः प्रतिमास्तु प्रकल्पयेत् ॥
बिन्दुतत्त्वस्थितं शम्भुं सर्वलक्षणसंयुतम् ।
लिङ्गस्य गोलकं विद्यात् सकळं तु महेश्वरः ॥
लिङ्गपूजावसाने तु पूजयेदीश्वरं क्रमात् ।
ईश्वरस्य सहस्रांशात् रुद्रस्योद्भव उच्यते ॥
ईश्वरस्य तु कोटयंशाद्विद्धि विष्णोः समुद्भवम् ।

इत्यादि बहुधा श्रूयते । अत्र ग्रन्थविस्तरभयान्न लिख्यते । अत्र पालनार्थं सभावासमिति पालन शब्देन भोगावस्थोच्यते । यथा श्रूयते श्रीमत्पौष्करे :—

तत्त्वं तदेव सादाख्यं न शिवाद्वस्तुतो भिदा ।
भोगस्तत्पालनात्मैव नाध्यासस्तदसम्भवात् ॥

इति । तेन भोगावस्थितः शिव एव ... स्फुटं ज्ञायते । अत एव लयशिवस्य नृत्तमूर्तेश्चाभेदेन

प्रमाणव्यतिरिक्तत्वादप्रमेयं नटेश्वरम् ।
अनौपम्यमसादृश्याद् दक्षिणामुखमाश्रितम् ॥

इत्यादि लयशिवलक्षणे श्रूयते ।

तत्वं तदेव सादाख्यं न शिवाद्वस्तुतो भिदा ।

इत्यादिवत्

आनन्दरूपमध्यस्थं शिवं परमकारणम् ।

इति सच्चिदानन्दविग्रहस्य शिवस्य ज्ञानक्रियासाम्यरूपं सदाशिवाकारं तथा ज्ञानक्रियाभ्यां सहानन्दरूपं चास्ति इति सदाशिवाद्विशेषधर्मप्रकटनार्थमुच्यते । अत एव अत्रार्धयामपूजायां नृत्तमूर्तेर्विशेषेण परमानन्दार्चना विधीयते ।

आनन्द परमानन्द परानन्दात्मनेऽपि च ।

इत्यादि । अत एवात्मनां मुक्तानां शिवानन्दानुभवप्राप्तिपूर्वकमद्वैतरूपं सायुज्यमेव मुक्तिरिति च श्रूयते । श्रीमदचिन्त्यविश्वसादाख्यदक्षिणागमे—

ब्रह्मरूपं परं गुह्यं ग्राह्यग्राहकवर्जितम् ।
रागारागविनिर्मुक्तं द्वैताद्वैतविवर्जितम् ॥
चिन्त्याचिन्त्यविनिर्मुक्तं वाच्यवाचकवर्जितम् ।
एवमानन्दसंप्राप्तौ मुक्तिरेव न संशयः ॥
आनन्दविप्रलब्धानामानन्दोपहिता चितिः ।
चिन्महोदधिगाम्भीर्यमवसीयेत सूरिभिः ॥

इत्यादि सदाशिवसाम्यवादो निरस्यते । अथ "शान्तिकलैव शक्तिकरं शिवतत्वं प्राहुः" इति शान्तिशक्तिकरमित्युच्यते । शक्तिकरं शिवतत्वादुत्पद्यते शक्तितत्वमिति शिवतत्वस्य शक्तिकरत्वं शान्तिकलेति "शक्तिश्चैव तु विद्या च" इति विद्याकलासामीप्याज्ज्ञायते । न शक्तिरिति शक्तितत्त्वमिति स्फुटम् नादमूर्तिसमुद्भवोक्तेश्च । तेन शान्त्यादि कलात्मकमेव शिवशक्तिनादबिन्दुतत्वात्मकमिति प्रागुक्तं समञ्जसं स्यात् । तथोक्तमाधाराधेयभेदेन इति प्रागेवोक्तम् । अन्यथा शिवादीनां तत्वानां शान्त्यादिकलारूपत्वेन षट्त्रिंशत्तत्वगणनाविरोधः स्यात् । अथ

परं भावं समालम्ब्य सदाताण्डवद्गुणैः ।
अव्यक्तानि स्वरूपाणि निर्लक्ष्याणि क्रियास्तथा ॥
चतुर्धा निष्कळं त्वेकं शिवतत्वमिहोच्यते ।
ध्यानपूजानिरूपस्थं निष्कलं तु महेश्वरः ॥

इति श्रवणात् कथमत्र ताण्डवाकारः शिवः क्रियावर्त्मना पूज्य इति चेत् । उच्यते ।

तथाविधशिवाकारतयासौ निष्कलोऽपि च ।
अहं पञ्चाक्षरं साक्षान्मां तु पञ्चदशाक्षरी ॥

इत्यागमेन मन्त्रसम्भवात् पूज्य एव । यथा लयशिवाकारतया निष्कलोऽपि पञ्चमन्त्रात्मकत्वेन मन्त्रविग्रहसम्भवात् सदाशिवः पूज्यः तथेत्यत्राप्यनुसन्धेयम् । अथवा शिवसादाख्यादितत्वानां चतुर्णां निष्कलत्वेऽपि कर्मसादाख्यवक्त्राकारतया पूज्यत्वं तथा ताण्डवस्यापि सर्वतत्वसमष्टि-रूपत्वेऽपि सदाशिवेशानाश्रयत्वेन पूज्यत्वम् इत्यविरोधः । अत एव तन्नटेश्वररूपं तदीशाननृत्त-रूपमिति श्रूयते ।

सद्योजातं स्थितं रूपं वामदेवं सुखासनम् ।
अघोरं ... रूपं स्यात्पुरुषमा ... रूपकम् ॥
ईशानं नृत्तरूपं स्यात्पञ्चमन्त्रात्मरूपकम् ।

வேறிடத்தில்,

ईशानं लिङ्गरूपं तत्पुरुषं च नटेश्वरम् ।
सोमास्कन्दमघोरं च श्रीबलिर्वामदेवकम् ॥
नाथदेवं च सद्योजातं प्रकीर्तितम् ।

इत्यत्र "तत्पुरुषं च नटेश्वरम्" इति सकलाख्यपञ्चवक्त्रविग्रहभेदविषयम् । तत्पञ्चविंशति विग्रहभेदेषु नटेश्वरभेदस्य तत्पुरुषवक्त्रोत्पन्नत्वमिति । अत एव तन्महेश्वरभेदेन श्रूयते

சுத்தாக்கியையில்

कर्मेशस्य सहस्रांशान्महेशस्य समुद्भवः ।
महेशं सकळं विद्यात् सृष्टिस्थितिलयावहम् ॥
पञ्चविंशति भेदेन तन्मूर्तिः पञ्चविंशतिः ।

प्रथमं सोमधारी च द्वितीयमुमया सह ॥
तृतीयं तु वृषारूढं चतुर्थं नृत्तरूपकम् ।

इत्यादि । अत्र ईशानस्य लिङ्गरूपत्वं पञ्चसादाख्यसमष्टिरूपत्वेन सर्वतत्वाश्रयत्वं द्योतयति । अत एव श्रीमन्मकुटे ।—

तस्माद्दशैकभागेन सादाख्यस्य समुद्भवः ।
लिङ्ग पीठ प्रकारेण सादाख्यं तत्वलक्षणम् ॥
लिङ्गे शिव समुद्भूतो नादात्मा च सदाशिवः ।
पीठे शक्ति समुद्भूतो बिन्द्वात्मा च मनोन्मनी ॥
लिङ्गे च पीठिकायां च शिवशक्तिसमुद्भवः ।
लिङ्गं पुंस्तत्वमेवं स्यात्पीठं स्त्रीतत्वमेव च ॥
निष्कलौ लिङ्गपीठौ च सकलौ शक्तिशाम्भवौ ।
निष्कळा तु कलाहीना सकळा च कलान्विता ॥
यतीनां मन्त्रिणां चैव ज्ञानिनां चैव योगिनाम् ।
ध्यानपूजानिमित्तार्थं स्मृतं सकळनिष्कळम् ॥

इत्यादि । तथा श्रीवातुलशुद्धाख्यायां च—

योगिनां च यतीनां च ज्ञानिनां मन्त्रिणां तथा ।
ध्यानपूजानिमित्ताय निष्कळं सकळं भवेत् ॥
तद्रूपं हि समासेन सादाख्यमिति कीर्तितम् ।

तेन सदाशिवो ध्यानपूजादिभिरुपास्यः किमनेन ताण्डवाकारेण शिवेन इति चेत् न । अधिकारिभेदेन सदाशिवेश्वरादिवन्नृत्तरूपमप्यावश्यकमभ्युपगम्यते । यतः । तदधिकारी दक्षिणागमेषु मकुटादिक्रमेण ऊर्ध्वशैवदीक्षासंपन्न ऊर्ध्वशैव एव नत्वन्यदूर्ध्वशैवादि । (यथा न समधिको न सदाशिवोपासका मति रुद्रोपासका एव । तथाऽत्राप्यनुसन्धेयम् ।) अत एव श्रीमन्मकुटेः—

ऊर्ध्वशैवेन कर्तव्यमात्मार्थं च परार्थकम् । इति । तथाऽधिकारविषयेऽपि

चातुर्वर्ण्यस्य दीक्षायां विशेषाद्ब्राह्मणो गुरुः ।
विप्रक्षत्रियविट्शूद्राः दीक्षायां च प्रवेशकाः ॥
आत्मार्थयजनं कुर्युस्ते सर्वे न परार्थकम् ।
ऊर्ध्वशैव इति प्रोक्तः स शैवो ब्राह्मणो गुरुः ॥
निर्वाणदीक्षितानां तु आत्मार्थं च परार्थकम् ।

इत्यादिना क्रियाभेदाधिकारी च ज्ञेयः ।

तथाविधनृत्तरूपं शिवस्य पञ्चकृत्यविषयम् । यदुक्तं चिदम्बरमाहात्म्ये

पञ्चकृत्यानि मे नित्यं तादृशस्य विमायिनः ।
इदमेव परं दिव्यं ताण्डवं परिकीर्तितम् ॥
प्रकृतानन्दनृत्तं मां सर्वे वेदा वदन्ति हि ।

इत्यादि । तत्पञ्चकृत्यं त्रिविधं स्थूलसूक्ष्मपरभेदात् । तत्र परपञ्चकृत्यं लयावस्थायां निष्कलाकारपरात्परःशिवः स्वयमेव करोति । तदुक्तं श्रीमन्मृगेन्द्रे :—

स्वापेऽप्यास्ते बोधयन्बोधयोग्यान् रोध्यान्रुन्धन् पाचयन् कर्मिकर्म ।
मायाशक्ती र्व्यक्तियोग्याः प्रकुर्वन् पश्यन् सर्वं यद्यथा वस्तुजातम् ॥

इति । सूक्ष्मपञ्चकृत्यं तु भोगावस्थायां स एव नृत्ताकारपरशिवः सन् शिवशक्तिनादबिन्द्वन्तबैन्दवविषयेण करोति । तदुक्तं श्रीमति मकुटे :—

ज्योतीरूपं नटन्नित्यं सृष्टिस्थित्यन्तकारणम् ।

इति । श्रीमत्पाराख्ये च :—

अर्कस्य सन्निधौ यद्वत् सस्यादि विकरोति च ।
शिवस्य सन्निधौ तद्वच्छक्त्या क्षुब्धश्च बिन्दुराट् ॥
विकल्पबोधायाणूनां तत्वानां स्थितये कलाः ।
पञ्च तत्वानि लोकांश्च मन्त्रादीनसृजच्छिवः ॥
शान्त्यतीतपुराधारं शिवतत्वं पुराऽभवत् ।

शान्त्यादि भुवनाधारं शक्त्याख्यं शिवतत्त्वतः ॥
तेष्वीशपुरुषाघोरवामजाख्यशिवः स्थितः ।
भोगतत्त्वाह्वयो यस्मादधिकारी सदाशिवः

इति । तथा श्रीचिदम्बरमाहात्म्ये च—

पुरा महेशो भगवान्सुरासुर निषेवितः ।
कृत्वा चतुर्विधां मायां संहारमकरोत् प्रभुः ॥
तदा जगदिदं भीममप्रज्ञातमलक्षणम् ।
तमोभूतमसत्कल्पमासीत्सुप्तमिवाखिलम् ॥
तस्मिन्महति संहारे समये परमेश्वरः ।
रुद्ररूपधरः साक्षादकरोच्चण्डताण्डवम् ॥
पुनः स्वतन्त्रो भगवानिच्छाशक्तिप्रचोदितः ।
संहारान्तस्य समये सर्गं स्थाप्य स्वशक्तिषु ॥
प्रकाश्य च महामायां तस्यामद्भुतसंसदि ।
नादादि पञ्च तत्त्वानि ससर्ज जगतां प्रभुः ॥

इत्यादि । अथ स्थूलपञ्चकृत्यं तु स एव सदाशिवतत्त्वाधिपरुद्रसदाशिव एवाभिव्यक्तः सन् अधिकारावस्थितनिष्कळ सकलाकारसदाशिवो भूत्वा सादाख्यादि शुद्धविद्यातत्त्वान्तमनन्तादिष्वभिव्यक्तः सन् तदधो मायादि क्षित्यन्तं करोति । तच्छ्रूयते शुद्धाख्यायाम् :—

लिङ्गे तु जायते तत्र जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
तस्माल्लिङ्गं विशेषेण कर्मरूपमुदाहृतम् ॥ इति । किञ्च ।
शुद्धेऽध्वनि शिवः कर्ता प्रोक्तोऽनन्तेऽसिते प्रभुः । इति ।

तेन तादृशशिवो लयाद्यवस्थासु क्रमेण शिवसदाशिवेश्वरसंज्ञां च लभते । इति प्रसिद्धः । यद्येवं नटेशस्य पञ्चमन्त्रात्मकसदाशिवत्वं कथमिति चेत् । सत्यम् । पञ्चाक्षरमेव पञ्चमन्त्रात्मकं भवतीत्यविरोधः ।

तदुक्तं श्रीमन्मकुटे —

अकारः सद्यवक्त्रं स्यादुकारं वामवक्त्रकम् ।
मकारोऽघोरवक्त्रं स्याद्बिन्दुस्तत्पुरुषाननम् ॥
नादस्त्वीशानवक्त्रं स्यान्नादातीतं नटेश्वरम् ।
सूक्ष्मपञ्चाक्षरं प्रोक्तं स्थूलपञ्चाक्षरं शृणु ॥
नकारः सद्यवक्त्रं तु मकारो वामवक्त्रकम् ।
शिकारोऽघोरवक्त्रं स्याद्वकारः पुरुषाननम् ॥
ईशवक्त्रं यकारस्तु श्रीमत्पञ्चाक्षरं भवेत् ।

इति । तथा श्रीमकुटोत्तरे तदवयवविभागेन श्रूयते ।

शिवस्य स्थितिपादश्च नकाराक्षरमुच्यते ॥
मकारं कुक्षिराख्यातं शिकारं हृदयं तथा ।
वकारं मुखमित्युक्तं यकारं तालुरुच्यते ॥
स्थूलमूलमिति प्रोक्तं स्थूलपंचाक्षरं शृणु ।
शिकारं डमरुं ज्ञात्वा भुजङ्गं च वकारकम् ॥
यकारमभयं हस्तमग्निहस्तं नकारकम् ।
अपस्मारं मकारं तु सूक्ष्मपंचाक्षरं शृणु ॥

इति । अत्र तालुशब्देन शिरोदेश उच्यते ।

नकारं स्थितिपादं तु नाभिमध्ये मकारकम् ॥
हृदये तु शिकारं स्याद्वाकारं कण्ठमुच्यते ।
शिरोदेशं यकारं स्यादेवं पञ्चाक्षरं भवेत् ॥

इति । अत्र भुजङ्गं वरदहस्तमिति ज्ञेयम् ॥ अभयहस्तस्य सामीप्यात् । तदुक्तम् —

ओङ्कारोत्तुङ्गनागो डमरुधरकरो मोहयत्यग्निपाणिः
प्रौढापस्मारपृष्ठे निबिडमरुणभं पादमेकं वितन्वन् ।
कुर्वन्व्योम्न्येकपादं शिवकरमपि तत्पाणिमेकं भुजङ्गं
तत्वन्तिचीति तिष्ठन्मनसि नटवरो राजते नीलकण्ठः ॥

इति । तच्छक्तिविषयेऽपि —

यकारं तु पराशक्तिर्वाकारं तु निरोधिका ।
इच्छाशक्तिः शिकारं तु मकारं ज्ञानशक्तिकम् ॥
क्रियाशक्तिर्नकारं स्याच्छक्तिपंचाक्षरं विदुः ।

इति । पंचकृत्यविषयेऽपि

नकारं सृष्टिरूपं स्यान्मकारं स्थितिरूपकम् ।
शिकारं संहृतिं कृत्वा वाकारं तु तिरोभवम् ॥
यकारं मुक्तिदं चैव पंचकृत्यपराक्षरम् ।

इति । क्वचिदेवं श्रूयते

डमरुः सृष्टिशक्तिःस्यादभयं स्थितिकारणम् ।
संहारमग्निरूपं तु स्थितिपादं तिरोभवम् ॥
पाशादुद्धृतं तत्तु वामपादं नटेशितुः ।
आनन्दान्तर्गतं कृत्वा मुक्तिदं वरदं नृणाम् ।

इति । तेन तन्नृत्तमूर्तिस्तु एकवक्त्राद्याकार इति ज्ञायते । तदुक्तं श्रीमन्मकुटे —

एकवक्त्रं चतुर्बाहुं द्विपादं वृत्तमध्यगम् ।
आसीनं वा सुनृत्तं वा ध्यायेन्नित्यं महेश्वरम् ॥

इति । अथ —

शान्त्यतीतं पुराधानं शिवतत्त्वं पुराऽभवत् ।
शान्त्यादि भुवनाधारं शक्त्याख्यं शिवतत्त्वतः ॥
तेष्वीशपुरुषाघोरवामाजाख्यशिवः स्थितः ।

इत्याद्यागमानुसारेण तत्र भोगावस्थायां तत्पंचमन्त्रसमष्टिरूपताण्डवाकारःशिवः पंचवक्त्रादयाकारश्च भवतीति श्रूयते । तत्रैव —

पञ्चवक्त्रं दशभुजं द्विपादं वृत्तमध्यगम् ।

अङ्गुष्ठमात्रमचलं शुद्धतत्वं नवात्मकम् ॥
वर्णमन्त्रं समुच्चार्य सादाख्याकृति चिन्तयेत् ।

इति । अत एव भारते शिवपूजोपचारकथनप्रकरणे

धूपं ताण्डवदेवस्य पंचवक्त्रेषु दापयेत् ।

इति श्रूयते । तदेवं भोगावस्थितसदाशिवः ताण्डवाकार एव । अत एव तस्य नृत्तमूर्तेस्तु पूजायामधिकारावस्थितसदाशिवमूर्ध्निपीठे पूजार्थं नवतत्वार्चनानन्तरं तमीशानमन्त्रमूर्तौ मूलमन्त्रेण आवाहनं श्रूयते । श्रीमन्मकुटे —

सादाख्यस्य तदूर्ध्वे तु विन्यसेन्नृत्तरूपकम् ।
ब्रह्मतत्वमधोऽन्यस्य विष्णुतत्वं तदूर्ध्वतः ॥
तत्परं रुद्रतत्वं च तत ऊर्ध्वं महेश्वरम् ।
सादाख्यतत्वं तन्मूर्ध्नि बिन्दुतत्वमतः परम् ॥
तदूर्ध्वं नादतत्वं च शक्तितत्वमतः परम् ।
तत्परं शिवतत्वं च पूजयेज्ज्ञानमूर्तिकम् ॥
सर्वकारणदेवेशं ध्यात्वा ताण्डवमीश्वरम् ।
आवाहयेत्ततो देवं पुष्पहस्तः सुखासनः ॥
अलं कृत्वा परं ध्यात्वा सर्वव्यापि सदाशिवम् ।
सदाशिवपरं ध्यात्वाऽऽवाहयेत्सद्यमन्त्रतः ॥
स्थापनं वाममन्त्रेण ...

इत्यादि । तथा श्रीमद्वातुलशुद्धाख्यायां च कर्मसादाख्यशिवमूर्धन्येव नृत्तमूर्तिस्थितिरुच्यते ।

बिन्दुमध्ये गतो नादो नादमध्ये तु मूर्तयः ।
मूर्तिमध्ये गतं तत्वं तत्वमध्ये गतं शिवम् ।
शिवमध्ये गतं नृत्तम् ।

इत्यादि । यद्येवं तत्रैव

शिवमध्ये गतं नृत्तं नृत्तमध्ये तु शान्तिकम् ।
अतीतं शान्तिमध्ये तु शान्तातीतं परात्परम् ॥

इति नृत्तमूर्तेरुपरि शिवतत्वप्रतिपादनं कथं स्यादिति चेत् । अत्रोच्यते । नृत्तमध्ये तु शान्तिकमिति लयस्थानगतशिववत् तच्छक्तिश्च शान्ततत्वकमिति एतत्परनृत्तमूर्तेरुपरि लयशिवशक्तिसमष्टिरूपमिति यावत् । तच्छक्तिपरिणामः खलु शिवतटस्थभेदः । यदुदाहृतं प्राक् ।

शिवसृष्टिरियं प्रोक्ता शक्तीनां सृष्टिरुच्यते ।
तद्रूपं हि समासेन सादाख्यमिति कीर्तितम् ॥

इत्यनन्तरम्

सादाख्यं पंचधा प्रोक्तं तेषां लक्षणमुच्यते ।
पराशक्त्यादि पंचभ्यः सादाख्यस्य समुद्भवः ॥

इत्यादि । तथाचायमर्थः संपन्नः । तन्नृत्तमूर्तेरुपरि निष्कळाकारपराशक्त्यादिशक्तिसमाष्टिरूपं तच्छान्तमध्ये तु अतीतं, तेन शान्त्यतीतं लयशक्त्युपरिस्थितं, परात्परं नवतत्वमध्यगतनिष्कळशिवतत्वात् परात्परं लयशिवं प्रागुक्तपरादूर्ध्वं परात्परमित्यादिलक्षणलक्ष्यं तदेवात्र परनृत्ताकारविषयदहरविद्यागोचरशिवतत्वं च भवतीति । तेन सदाशिवसमवादिभिरघोरशिवाचार्यादिभिर्युक्तमीशानादिपंचमन्त्रसमष्टिरूपमधिकारावस्थितस्य सदाशिवस्यैव, न तु भोगावस्थितस्य इति तद् दूरतोऽपास्तम् । भोगावस्थितसदाशिवस्य ताण्डवेशस्य व्यष्टिरूपनवतत्वासिद्धौ समष्टिरूपे नवतत्वात्मकमूर्तेरपि सिद्धेरधिकारावस्थितसदाशिववत् । अन्यथा मकुटागमश्रुतिविरोधः स्यादिति सिद्धान्तः ।

என வருமாற்றானும் மகுடாதி தக்ஷிணகமங்களானும் ஊர்த்துவ சைவ சித்தாந்தம் விரிவின் உணர்ந்து கொள்க.

இனி "நடனங் காணவேண்டின் முயல்வர் பிராசாத நெறி யோகந்தானே" என்றது பிராசாத விளக்கத்தினும் மற்றும் ஆகமங்களினும் கண்டு கொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். இவ்வூர்த்துவ சைவர் போகாவஸ்தித சிவோபாசகர் ஆகலின், போகதத்துவ பிராப்தியே அவர்க்கு முத்தியாம் என்க. பிறவு மன்ன.

"விளம்பு மூர்த்துவ சைவம்" என்பது இங்ஙனம் கூறும் கிரியா சைவ பேதங்கட்கு ஓர் புறநடை உணர்த்துகின்றது. ஈண்டுக் கூறிய ஊர்த்துவ சைவாதிகள் ஆமாறு. மகுடத்தில் –

ऊर्ध्वशैवं तु प्रथममनादिस्तु द्वितीयकम् ।
आदिशैवं तृतीयं स्यादनुशैवं चतुर्थकम् ॥
अवान्तरं पंचमं च मिश्रशैवं तु षष्ठकम् ।
सप्तमं भेदशैवं स्यादष्टमं गुणशैवकम् ॥
आज्ञाशैवं तु नवमं शैवानि नवधा क्रमात् ।

என வரும். இம்மத பேதமும் சங்கற்பமும் சித்தாந்தத்தில் வந்த வழிக் கண்டு கோள்க. "இது கிளந்த விவைநாமமன்றிச் சித்தாந்தத்தாற் கேடு வரும் பேதமுண்டேல்" என்பதற்கு மோக்கும். உண்டாயின், தக்ஷிணத்தின் முற்கூறிய வாறே கண்டு கோள்க வேன்றவாறு. இக்காலத்து வழங்குஞ் சித்தாந்தத்திற் காணுமையின், சிறிது கண்டு, சர்வ சித்தாந்த விவேகத்திற் கூறியவாறும் ஆண்டுணர்ந்து கோள்க.

* * *

177

"சகமார்க்கம் புலஞேடுக்கி" (சித்தி. சூ. 8. பா. 21) என்பது யோக சைவத்தின் போது விதி கூறுகின்றது. ஈண்டுச் 'சகமார்க்கம்' என்றது யோக மார்க்கத்தை, அது.

सहमार्गं योगपादं सन्मार्गं ज्ञानमेव च ।

என முன் உதாகரித்தவற்றுற் கண்டு கோள்க. "தடுத்துவளி இரண்டும்" என்பது பிராணுயாமம். இஃது ஆசனத்திற்கு உபலக்ஷணம். 'புலஞேடுக்கி' என்றது பிரத்யாஹாரம். "சலிப்பற்று" என்றது தாரணை. "முச்சதுர முதல் ஆதாரங்கள் அகமார்க்க மறிந்து என்றது தியானம். "அவற்றின் அரும் பொருள்களுணர்ந்து" என்றது வீக்ஷணம். இது ஜபத்துக்கு உபலக்ஷணம். "அங்கணைந்து போய் மேலேறி அலர்மதி மண்டலத்தின் முகமார்க்கவமுதுடலம் முட்டத்தேக்கி முழுச்சோதி நினைந்திருத்தல்" சமாதி. "முதலாக" வேன்பதனல் முற்கூறிய ஆசனுதிகட்குச் சிலவற்றை யுபலக்ஷண மேன்னுது, ஈண்டே, கூறுத அங்கங்களைக் கூறிக்கோடலுமாம். இவ்வாறு வருவது மிருகேந்திரத்தில்,

प्राणायामः प्रत्याहारो धारणा ध्यानवीक्षणे ।
जपः समाधिरित्यङ्गान्यङ्गी योगोऽष्टमःस्वयम् ॥

என்னும் வாக்கியத்தால் உணர்க. ஈண்டுக் கூறுதன யம நியமாதிகள் என்க. இவ்வாறன்றி மகுடத்தில் வருமாறு:-

प्रथमस्तु यमः प्रोक्तो द्वितीयो नियमस्तथा ।
तृतीयमासनं प्रोक्तं प्राणायामस्ततः परम् ॥
प्रत्याहारः पंचमश्च ध्यानं वै षष्ठमुच्यते ।
सप्तमी धारणा प्रोक्ता समाधिश्चाष्टमो भवेत् ॥
अष्टाङ्गमिति विज्ञेयं योगिनां योगसाधनम् ।

என வரும். இவற்றின் லக்ஷணமும், மகுடத்தில்.

अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यापरिग्रहौ ।
यमस्तु पंचधा प्रोक्तो नियमश्च ततःशृणु ॥
शुचिभावश्च सन्तोषस्तपः स्वाध्याय एव च ।
ईश्वरप्रणिधानं च नियमः पंचधा मतः ॥
गोमुखं स्वस्तिकं चैव पद्मं चैवार्धपंचकम् ।
वीरं योगासनं प्रोक्तमासनं चैव षड्विधम् ॥
प्राणायामस्तु पूर्वोक्तः प्रत्याहारक्रमं शृणु ।
इन्द्रियार्थेषु यत्कर्म प्रतिस्थानं व्यवस्थितम् ॥
यावत्तावत्स्वकीभूतं प्रत्याहारः स उच्यते ।
ध्यानमेवं विजानीयात् धारणां च ततः शृणु ॥
आधारं धारणा प्रोक्ता आधेयस्तु समाहितः ।
योगाधारक्रमं वक्ष्ये शृणु चानन्यमानसः ॥
नाभेस्तु चतुरङ्गुल्यमधस्तादग्निमण्डलम् ।
कदम्बपुष्पवज्जुष्टपत्रं जुष्टं त्रिकोणकम् ॥
मूलाधारमिदं प्रोक्तं द्वितीयं नाभिमूलके ।
भुजङ्गवलयाकारमष्टवर्तुलमेव च ॥
कुण्डलाख्या महानाडी भानुमण्डलमुच्यते ।

नाभेरूर्ध्वं तु यत्पद्मं चन्द्रमण्डलमुच्यते ॥
हृदये कण्ठमूले च तालुमूले ललाटके ।
मूर्ध्नि स्थानेषु संकल्प्य ध्यायेत्पद्मानि पुष्पवत् ॥
हृत्पद्मलक्षणं वक्ष्ये विशेषं तु महेश्वर ।
नाभौ तन्नालमेव स्यादूर्ध्वमूलमधोमुखम् ॥
कदली पुष्पवत्पुष्पमष्टपत्रं सकर्णिकम् ।
आधारलक्षणं प्रोक्तमाधेयं च ततः शृणु ॥
इडा च पिङ्गला चैव वीणादण्डस्य पार्श्वयोः ॥
सुषुम्ना मध्यगं तत्र तन्मध्ये सुषिरं तथा ।
जीवप्राणसमायुक्तस्तन्मध्येषु च संचरेत् ॥
स संचरति तत्काले मूलाधारे व्यवस्थितः ।
संयुक्तो योगमाख्यातं योगं योगी समाचरेत् ॥
मूलाधारे ततस्त्वग्निसंयुक्ते योगमभ्यसेत् ।
योगाभ्यासेन तद्योगादग्निलोकमवाप्नुयात् ॥
तदूर्ध्वे भास्करं ध्यात्वा रविलोकमवाप्नुयात् ।
इन्दुं ध्यात्वा तदूर्ध्वे तु चन्द्रलोकं स गच्छति ॥
भ्रुवोर्मध्ये पराशक्तिं ज्योतीरूपां विचिन्तयेत् ।
शिरोपरि परं ध्यात्वा प्राप्नुयादणिमादिकम् ॥
अणिमा परमाण्वादेरपि सूक्ष्मतरा स्थितिः ।
लघिमा शीघ्रवेगित्वं पङ्कादावप्यमज्जनम् ॥
महिमा व्याप्य च स्थानं बृहद्देहेन्द्रियादिभिः ।
त्रितयं कायतः सिद्धमैश्वर्यमणिमादिकम् ॥
प्राप्त्यादयो गुणाः पञ्च योगिनः करणात्मजाः ।
मनसाऽभीष्टसंसिद्धिः प्राप्तिर्नाम गुणालया ॥
निर्माय स्त्रीसहस्राणि क्रीडाप्राकाम्यमाशु या ।
आज्ञाविधानं ब्रह्मादौ तत्पूजा चेशिता मता ॥

वशीकृतिर्वशित्वं स्याज्जगन्निर्माणमेव च ।
भुञ्जानस्यास्य कर्माद्यैरबाधो गरिमा मता ॥

என ஸ்ரீ பௌஷ்கராதிகளிற் கூறுவன. இனி ஸ்ரீ மகுடத்தில்:

अणिमा लघिमा चैव महिमा प्राप्तिरेव च ।
प्राकाम्यं च तथेशित्वं वशित्वं च शिवत्वकम् ॥
यत्स्वेच्छया त्यजेत्स्थूलमणुमात्रशरीरतः ।
अणिमानं लभेत्तस्मादणिमेत्यभिधीयते ॥
सहसैव तथा गत्वा मूलवर्णं प्रभेदकम् ।
स्वेच्छया लभते यस्माल्लघिमेति ततःस्मृतः ॥
भूमौ मग्नो जलं कृत्वा पूज्यते स्थानवासिभिः ।
सर्वत्र पूज्यते यस्मात्तस्मात्स महिमा भवेत् ॥
सर्वं द्रव्यं च संप्राप्य प्राप्तिरेषा प्रकीर्तिता ।
प्रकामेषु शरीरेषु प्राकाम्यं च प्रवेशनात् ॥
सूर्यादि भुवनप्राप्तं तदीशत्वमुदाहृतम् ।
यद्वशित्वं च तत्रैव तद्वशित्वं विधीयते ॥
शिवसायुज्यसामर्थ्यात्तच्छिवत्वमिति स्मृतम् ।
अणिमाद्यष्टसिद्धीश्च भजेद्योगी विशेषतः ॥
सालोक्यादिचतुष्कं च क्रमाद्भज्येन्महेश्वर ।
ध्यात्वा लोकं तु संप्राप्तं सालोक्यमिति कथ्यते ॥
तद्देवस्य समीपस्थं सामीप्यमिति चोदितम् ।
तत्तद्रूपस्य संप्राप्तिः सारूप्यमिति विश्रुतम् ॥
ज्ञानात्सायुज्यमेवोक्तं तोये तोयं यथा तथा ।

என்பது முதலியன. ஈண்டுக் கூறிய ஊர்த்துவ சைவர் அத்வைதவாதிகளேன முற்கூறியதூஉம் விளங்கிற்று. பிறவும் காமிகாதிகளில் விரித்துக் கூறுமாறே கண்டுகொள்க. ஈண்டு "வினைகள் உகு அம்மார்க்கம்" என்பது*முற்றுகரம் கெட்டு உயிரேறி மகாரம் விகாரமாய், உகமார்க்கஅட்டாங்கயோகம் என நின்றது. பிறவு

மன்ன. (உகு + அம் + மார்க்கம் என்னும் புணர்ச்சியுள், குகரத்துயிர் கெட்டது. அம் என்பதன் உயிர் ககரமெய்யோடு சேர்ந்தது. மெய் விகாரமாயிற்று.)

178 * * *

"துறவிகளுக்குரிய சிவயோக மார்க்க" மென்பது யோகத்திற் சரியையும் யோகத்திற் கிரியையுமாமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுத் துறவிகளுக்குரிய சிவ யோக மார்க்கமென்றதற்கு வருமாறு. காமிகத்தில்.

सहमार्गं भवेत्त्यक्तसंसाराच्छुचिमन्त्वयुक् ।
समम्तृन्निरहंकारी शिवयोगकृतश्रमः ॥

என வரும். இனி "அறநெறியாங் கொல்லாமை முதலான" வென்பது யம நியமங்களை. அவ்வாறு ஆகமங்களில்.

अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यं दयार्जवम् ।
क्षमा धृतिर्मिताहारः शौचं चैते यमा दश ॥
तपः सन्तोष आस्तिक्यं दानमीश्वरपूजनम् ।
सिद्धान्तश्रवणं चैव ह्रीर्मतिश्च जपो व्रतम् ॥
एते च नियमाः प्रोक्ता योगशास्त्रविशारदैः ।

என வரும். இவற்றின் லக்ஷணம் ஞானசாரமிச்சிரமாய் வருமாறு சூத சங்கிதையில். (ஞான - அத்தி - 13 - சுலோ 4 முதல் 18 முடிய)

वेदोक्तेन प्रकारेण विना सत्यं तपोधन ।
कायेन मनसा वाचा हिंसा हिंसा न चान्यथा ॥
आत्मा सर्वगतोऽच्छेद्यश्चादाह्य इति या मतिः ।
सा चाहिंसा परा प्रोक्ता मुने वेदान्तवेदिभिः ॥
यत्त्वदुष्टेन्द्रियैर्दृष्टं श्रुतं वेदविदां वर ।
तस्यैवोक्तिर्भवेद्विप्र सत्यता नात्यथा भवेत् ॥
सर्वं सत्यं परं ब्रह्म न चान्यदिति या मतिः ।
तत्सत्यं परमं प्रोक्तं वेदान्तज्ञानभावितैः ॥

अन्यदीये तृणे रत्ने काञ्चने मौक्तिकेऽपि वा ।
मनसापि निवृत्तिर्या तदस्तेयं विदुर्बुधाः ॥
आत्मनोऽनात्मभावेन ह्यपहारविवर्जनम् ।
यत्तदस्तेयमित्युक्तमात्मविद्भिर्महात्मभिः ॥
कायेन मनसा वाचा नारीणां परिवर्जनम् ।
ऋतुंकालं विना स्वस्यां ब्रह्मचर्यं तदुच्यते ॥
ब्रह्मभावे मनश्चारं ब्रह्मचर्यं वरं तथा ।
स्वात्मवत्सर्वभूतेषु कायेन मनसा गिरा ॥
अनुकम्पा दया सैव प्रोक्ता वेदान्तवेदिभिः ।
पुत्रे मित्रे कलत्रे च रिपौ स्वात्मनि सन्ततम् ॥
ऐकरूप्यं मुने यत्तदार्जवं प्रोच्यते मया ।
कायेन मनसा वाचा शत्रुभिः परिपीडिते ॥
बुद्धिक्षोभनिवृत्तिर्या क्षमा सा मुनिपुङ्गव ।
वेदावेदविनिर्मोक्षः संसारस्य न चान्यथा ॥
इति विज्ञाननिष्पत्तिर्धृतिः प्रोक्ता हि वैदिकैः ।
अहमात्मा न मर्त्योऽस्मीत्येवमप्रच्युता मतिः ॥
या सा प्रोक्ता धृतिः श्रेष्ठा मुनिभिर्वेदवेदिभिः ।
अल्पमृष्टाशनाभ्यां तु नास्ति योगः कथंचन ॥
तस्माद्योगानुगुण्येन भोजनं मितभोजनम् ।
स्वदेहमलनिर्मोक्षो मृज्जलाभ्यां महामुने ॥
यत्तच्छौचं भवेद्बाह्यं मानसं मननं विदुः ।
अहं शुद्ध इति ज्ञानं शौचं वाञ्छन्ति पण्डिताः ॥

இங்ஙனம் யம லக்ஷணம் போல நியம லக்ஷணமும் வருமாறு. அதிலேயே :-
(ஞான - அத்தி - 14 சுலோ 3 முதல் 22 முடிய)

वेदोक्तेन प्रकारेण कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिः ।
शरीरशोषणं यत्तत्तप इत्युच्यते बुधैः ॥

कोऽहं मुक्तिः कथं केन संसारं प्रतिपन्नवान् ।
इत्यालोचनमर्थज्ञास्तपः शंसन्ति पण्डिताः ॥
यदृच्छालाभतो नित्यं प्रीतिर्या जायते नृणाम् ।
तत्सन्तोषं विदुः प्राज्ञाः परिज्ञानैकतत्पराः ॥
ब्रह्मादिलोकपर्यन्ताद्विरक्तस्य परात्मनि ।
प्रियं यत्तन्महाप्राज्ञाः सन्तोषं परमं विदुः ॥
श्रौते स्मार्ते च विश्वासो यत्तदास्तिक्यमुच्यते ।
न्यायार्जितधनं चान्नं श्रद्धया वैदिके द्विजे ॥
अन्यद्वा यत्प्रदीयेत तद् दानं प्रोच्यते मया ।
अवैदिकाय विप्राय दत्तं यन्मुनिपुङ्गव ॥
नोपकाराय तत्तस्य भस्मनीव हुतं हविः ।
ब्रह्माणं विष्णुमीशानं वैश्यक्षत्रियबाडवैः ॥
यथा शक्त्यर्चनं भक्त्या यत्तदीश्वरपूजनम् ।
रागाद्यपेतं हृदयं वागदुष्टाऽनृतादिना ॥
हिंसादिरहितः कार्य एतच्चेश्वरपूजनम् ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं च परानन्दं ध्रुवं परम् ।
प्रत्यगित्यवगन्तव्यं वेदान्तश्रवणं बुधैः ॥
सिद्धान्तश्रवणं प्राहुर्द्विजानां मुनिसत्तम ।
शूद्राणां च विरक्तानां तथा स्त्रीणां महामुने ॥
सिद्धान्तश्रवणं प्रोक्तं पुराणश्रवणं बुधैः ।
वेदलौकिकमार्गेषु कुत्सितं कर्म यद्भवेत् ॥
तस्मिन्भवति या लज्जा ह्रीस्तु सैवेति कीर्तिता ।
वैदिकेषु च सर्वेषु श्रद्धा या सा मतिर्भवेत् ॥
प्रसन्नगुरुणा पूर्वमुपदिष्टं त्वनुज्ञया ।
धर्मार्थमात्मसिद्ध्यर्थमुपायग्रहणं व्रतम् ॥
वेदोक्तेन प्रकारेण मन्त्राभ्यासो जपः स्मृतः ।

कल्पसूत्रेऽथवा वेदे धर्मशास्त्रे पुराणके ॥
इतिहासे च वृत्तिर्या स जपः प्रोच्यते मया ।
स जपो द्विविधः प्रोक्तो वाचिको मानसस्तथा ॥
वाचिकोपांशुरुच्चैश्च द्विविधः परिकीर्तितः ।
मानसो मननध्यानभेदाद् द्वैविध्यमाश्रितः ॥
उच्चैर्जपादुपांशुश्च सहस्रगुणमुच्यते ।

இவை முதலாயின. இனிப் 'பிறவும்' என்றதனால் "ஆசனாதி" களுமீண்டே கோள்க. "ஆசனம்" முற்கூறினும். மேலும் கூறுதும். "இனி அரனை இதயத்திருத்தி வணங்கல்" ஆவது மூலமந்திர பூர்வம் சகளத்தியானம் பண்ணுவதும் யோக மார்க்கத்தால் அர்ச்சனையும் பிறவுமாம். இனிப் "பிரணவத்தானெறிநிகழும் பிராணயாமாப்பியாசம்" ஆவது நாடி சோதனா பூர்வம் பண்ணப் படுவது.

प्रणवान्वितमेवोक्तः प्राणायामस्तु योगिनाम् ।

எனவும், மேலும், (ஞான - அத்தி - 16 சுலோ - 15, 16)

विरक्तानां प्रबुद्धानां वैश्यानां च तथैव च ।
शूद्राणां च तथा स्त्रीणां प्राणसंयमनं मुने ॥
नमोऽन्तं शिवमन्त्रं वा वैष्णवं वा न चान्यथा ।
नित्यमेव प्रकुर्वीत प्राणायामांस्तु षोडश ॥

எனவும், பின்னும். (சுலோ 18 முதல் 24 முடிய)

बाह्यतः पूरणं वायोरुदरे पूरको हि सः ।
संपूर्णकुम्भवद्वायोर्धारणं कुम्भको भवेत् ॥
बहिर्विरेचनं वायोरुदराद्रेचको भवेत् ।
प्रस्वेदजनको यस्तु प्राणायामेषु सोऽधमः ॥
कम्पनं मध्यमं विद्यादुत्थानं चोत्तमं तथा ।
पूर्वं पूर्वं प्रकुर्वीत यावदुत्तमसम्भवः ॥
सम्भवत्युत्तमे प्राज्ञः प्राणायामे सुखी भवेत् ।

प्राणायामेन चित्तं तु शुद्धं भवति सुव्रत ॥
चित्ते शुद्धे मनः साक्षात्प्रत्यक् ज्योतिःष्ववस्थितम्
प्राणश्चित्तेन संयुक्तः परमात्मनि तिष्ठति ॥
प्राणायामे परस्यास्य पुरुषस्य महात्मनः ।
देहश्चोत्तिष्ठते तेन किञ्चिज्ज्ञानाद्विमुक्तता ॥
रेचकं पूरकं त्यक्त्वा कुम्भकं नित्यमभ्यसेत् ।
सर्वपापाद्विनिर्मुक्तः सम्यक् ज्ञानमवाप्नुयात् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. "பிறவும்" என்றதனுல் இன்னும் யோக சாஸ்திரத்தில் கூறியவாறே யீண்டைக்கு வேண்டுவன வெல்லாங் கோள்க. அது வருமாறு, தத்துவப் பிரகாசத்தில்.

"யோகத்தி னிற்சரியை யுற்கரிகை தரிக்கை
 யுயர்பிரமத் தால்ரேச கபூரககும் பகங்கண்
மோகமற வுத்தூள மன்னமுதல் குறைதல்
 மூலகன்மங் தூலகன்ம முடற்செயல்கண் முதலா
வாகுமிய மம்நியம மெல்லாமுன் செய்தங்
 கருஞ்சங்கி தாமூலத் தாலரனை மனத்திற்
பாகமுற வேகண்டு தண்டன் பண்ணிப்
 பரிவுறுவ திதுவென்று பகரு நூலே." (52)

என வரும். இனி "நெறி நிகழு மிதிற் சரியை சொலின் நூற்றெட்டாசனத்திலுற இருந்து தங்க முகப்பிராணுயா மாதியுரைத்திடு மப்பேதம் நூற்றெட்டு மியற்று தலே" என்பதற்கு வருமாறு தத்துவப் பிரகாசத்தில்:-

"யோகத்திற் கிரியைபிரா ணுயாம முன்னே
 யுயருமா தன்நூற்றெட் டவைபதுமம் பத்ரம்
தேகத்தங் கோமுகையே சுவத்தி சிங்கங்
 தீபம்வீரஞ் சுகமுத்தம் மயிறண்டமிருடி(டுருசி)
ஊகத்தஞ் சக்கரவா கனங்கோழி மற்ச
 முயர்சீபா தாங்கங்கே சாங்கமுமத் தாங்கம்
நாகத்த மிடாதனமும் பிங்கலா தனமும்
 நமற்காரஞ் சானுவா னம்பாடி நகழ்வே" (107)

"அத்தகண்டஞ் சங்காரஞ் சருவசங் காரம்
 அசுவமுகங் கோகன்னங் கேசரமேற் பாத
மத்தமேற் காலேகபாத மேக வத்த
 மாநிருத்தங் குஞ்சிதம் வராகங் தேய்வ

மெத்துவாத் துவமிடக்கால் வலக்கால்மு சலிகை
　　மிகுசகளங் கைநிமிர்த்தல் கானிமிர்த்தல் கட்டல்
புத்தமலர்த் தாமரைபோன் முகுளம் ஞானி
　　புகல்கரடி யிராகுவுடல் சோம்புமுளா தனமே.'' (108)

''தேரைசிம்புள் சிலம்பிசிச் சிலிபூஞை கிருமி
　　சிலைகோரஞ் சேமுகஞ்சக்கர மச்சயனம்
வீரவாதன மாமை மெய்மே னிற்றல்
　　விரவுமண் டலங்கள்பதி ஞென்று மேலாய்ச்
சேர்விசேடங் கூட்டி நூற்றெட்டாகுந்
　　திகழ் பிராணாயாம முயிரிதன்மேற் சேலுத்த
வார்வ நூற்றெட்டாகு மமுதம் பிலா வகமு
　　மக மருட மார்ச்சனமுமங்கி யெழுப்பாமே.'' (109)

'' ஓங்கு வித்தல் பத்துநாடியு மோக்க வாங்க
　　லுயருமிரேசக பூரக கும்பகந்தான்
ருங்கு மிவை மூன்ரேன்றுமே சரியை கிரியை
　　தகுயோக நிருத்த நாதம் பிரணவந்தான்
பாங்க சபை பூரித்தல் கும்பித்தல் விடுதல்
　　பணிப்பித்தல் கழிப்பித்தல் பணிவித்த றணித்தல்
தீங்கற வாங்கல்அ டக்கல்நாடி தோறும் போக்கல்
　　திகழ் புருவத்தேற்றல் பச்சிமத் தேற்றல் செறித்தல்.'' (110)

'' மாற்றுதல் கன்னத் தகற்ற ஞக்கிஞ லடக்கல்
　　வாங்குதன் மெத்தல் போக்கு வேருக்கல் வாயு
வூற்ற வுயிராக்கன் மண்டலத் தாக்கல் பிறித்த
　　லுயி ராதாரத்துய்த்த லதுவாக வுன்னல்
மேற்றுலையிற் சுழுமுனையிற் சித்திரம் வச்சிரத்தல்
　　விழை வறுத்த லழிவித்த லழியாது தடுத்த
ஞற்றிசையுங் காண்டல் சூனிய மாக்கலடைத்த
　　ஞளும் வாங்கா விழுங்க னடுவே நிற்பித்தல்.'' (111)

'' மார்க்கத்தினின் றேற்றலு பத்தத்தி லேற்றல்
　　வரு நாசித்துனை துறத்தல் சுழுனை துறப்பித்தல்
மேற்சித்தம் வேருதன் மன பவன மோடுக்கல்
　　விரிந்த விடத்தே விரித்தல் கலைவழியினிறுத்த
ரேற்றமது முடியாது விந்து வினைச்சுட்டல்
　　சுகமைந்து மடைத்த றிருட்டித்தலுற் கரித்த
லூற்ற மற வுலர்த்தல் சோடிப் பித்தல் கலத்த
　　லோட்ட லேட்டாதாக்க லொன்ருக்கல் பணியே.'' (112)

'' ஆங் கவைதான் விசேடத்திற் கூட்ட நூற்றெட்டா
　　மடைவிவைகள் செய்வதுவே யோகத்திற் கிரியை.''

எனவரும். பிறவும் விரிக்கின் விரியும் இவற்றினிலக்கண மற்றும் சிவாகமத்தில் யோக பாதத்திற் கண்டு கொள்க.

179 * * * *

"யோகத்தில் யோகம் நிராதாரம்" என்பது யோகத்திலே யோக மாமாறு கூறுகின்றது. நிராதார யோகமாவது பிரம ரந்திரத்தின் மேற்றுவாதசாந்தம் மட்டும்.... ... "முயர்புலனைக்கவர் பொறிகள்" - கன்மேந்திரியம் ஞானேந்திரியமு மிவற்றுடனியைந்த பிறவுமாம். "மோகத்து வளித்தேத்தங் கோரு விகற்ப மற்று" என்பது, மூர்ச்சையைப் பண்ணும் பிராணவாயு முதலான பத்து வாயுவையு மியங்காமல் முதன்மையான பிராண வாயுவைக் கபாலத்தி லடக்கிச் சித்தஞ் சலியாமனிறுத்தி என்றபடி. "முச்சதுர மாதார மடைவே நீங்கி" என்பது ஆதார முச்சதுரமென மாற்றுக. ஆதாரம் - மூலாதாரம், முச்சதுரம் சுவாதிட்டானம் முதலான வாதாரங்கள்? (அவை) அந்தப் பிரமரந்திரத்தின் கீழுள்ளன. அவைகளை நீங்குமடைவே நீங்கி யதனுன் மும்மண்டலத்தையுங் கழித்து அசபை மந்திரத்தைக் கீழ் மேலாக வுச்சரித்து, வாயுவை யேற்றி மேலே சென்று என்றபடி. "மாகத்தின் மதிகலையினமுதந்தேக்கி" என்பது. ஆகாயத்தின் சந்திர கலையில் வாயுவை அக்னியோடே கலப்பித்துறைக்கச் செய்து அதனுலே யுருகி விழும் அமுதத்தைக் கொண்டு உடலெங்கும் நிறைத்து என்றபடி. "வளருமகாரத்தோனியின் நடத்தை மன்னி" யென்பது மிக்குவரும் அகாராக்கரத்தினுலே திருக்கூத்தைத் தியானித்து என்றபடி. "யேகத்தனுய் அதனின் செயல்தானுகி யிரண்டற்றுத் தூங்குவதென்றி சைக்கும் நூலே" என்பது அந்தத் திருக்கூத்தோ டொன்றுன வனுகி அந்த நடனத்தின் வழியிலே தியான மென்றுந் தானென்றும் இரண்டுபடாமலிருந்து தூங்குவது யோகத்தில் யோகமாம் என்றபடி. இதனை விரித்துணரவேண்டிற் காமிகாதி சிவாகமத்திற் கண்டு கொள்க. ஈண்டுக் கூறுமியல்பு அசபாயோகத்திற்கு மொக்கும். அது.

आधारे लिङ्गनाभौ हृदयसरसिजे तालुमूले ललाटे
द्वे पत्रे षोडशारे द्विदशदशदले द्वादशार्धे चतुष्के ।
वासान्ते फालमध्ये डफकठसहिते * कण्ठदेशे स्वराणां
हंक्षं तत्वार्धरूपं सकलदलयुतं वर्णरूपं नमामि ॥
मूलाधारे चतुष्पत्रे पद्ममध्ये विनायकम् ।

* .... आदि युक्ते क्षलान्ते
मध्ये हंसं सुदीप्तं - वनद - करं दिव्यरूपं नमामि —इति आदर्शे पाठः

गजवक्त्रं च रक्ताभं त्रिणेत्रं च महोदरम् ॥
दन्तपाशाङ्कुशापूपचारुबाहुचतुष्टयम् ।
महादेवसुतं मूलमन्त्रमूर्तिमहं भजे ॥
स्वाधिष्ठाने च षट्पत्रपद्मे वाणीपतिं विभुम् ।
हेमाकारं चतुर्वक्त्रं शुभ्रवस्त्रोपवीतकम् ॥
स्रगक्षमालाकलशदण्डचारुचतुर्भुजम् ।
नेत्राष्टकसमायुक्तं नित्यं वन्दे पितामहम् ॥
मणिपूरकसंज्ञे च पद्मयुग्मदलात्मके ।
लक्ष्मीकान्तं च नीलाभं शङ्खचक्रगदाधरम् ॥
श्रीवत्सलाञ्छनं देवं पीताम्बरविराजितम् ।
वनमालां किरीटं च कुण्डले च विधारिणम् ॥
अभयं सर्वदेवानामम्बुजाक्षमनामयम् ।
अनेकादित्यसंकाशं वन्दे विष्णुमतन्द्रितम् ॥
अनाहते द्विषट्पत्रपद्ममध्ये परं प्रभुम् ।
क्षीराभं कालकण्ठं च त्रिणेत्रं चन्द्रशेखरम् ॥
गङ्गाधरं चतुर्बाहुं शूलाग्निवरदान्वितम् ।
ज्ञानमुद्राधरं देवं नागेन्द्रकृतकङ्कणम् ॥
पुण्डरीकाजिनधरं भूतिशोभितविग्रहम् ।
प्रलयोदयकर्तारं वन्दे रुद्रं पिनाकिनम् ॥
विशुद्धाख्ये च युग्माष्टदलपद्मे महेश्वरम् ।
शङ्खकुन्देन्दुशोभाढ्यं शार्दूलाजिनवाससम् ॥
इन्दुगङ्गाजटाजूटं महादेवं महाद्युतिम् ।
परशुं च मृगं वापि दधानं चात्मरूपिणम् ॥
वामे महेश्वरीयुक्तं वन्दे देवं महेश्वरम् ।
आज्ञायां द्विदले पद्मे परमात्मानमव्ययम् ॥
शुद्धस्फटिकसंकाशं द्वात्रिंशल्लक्षणान्वितम् ।

बद्धपद्मासनं पञ्चवर्णवक्त्रं मनोहरम् ॥
त्रिपञ्चनयनं चार्धसोमचूडं शुभावहम् ।
दशबाहुसमायुक्तं चित्रकायाजिनाम्बरम् ॥
वरदाभयसंयुक्तं वामदक्षिणहस्तकम् ।
शूलं वज्रं तथा खड्गं परशुं पाशमेव च ॥
नागं वह्निं ... च धारिणं शान्तरूपिणम् ।
पञ्चावरणसंयुक्तं पञ्चकृत्यपरायणम् ॥
पञ्चाक्षरपरं देवं पञ्चमन्त्रमहातनुम् ॥
अष्टत्रिंशत्कलोपेतं आदिमध्यान्तवर्जितम् ।
विद्यानामादिभूतेशं बिन्दुनादसमन्वितम् ॥
सर्वालङ्कारसंपूर्णं षट्त्रिंशत्तत्वनायकम् ।
मनोन्मनीसमायुक्तं वन्दे देवं सदाशिवम् ॥
षडाधारात्परे मूर्ध्नि सहस्रदलपङ्कजे ।
गुरुनाथं कृपामूर्तिं जपाकुसुमसन्निभम् ॥
द्विनेत्रं द्विभुजं शान्तं रक्तवर्णानुलेपनम् ।
रक्तोत्पलधरं नित्यं रत्नाढ्यमकुटोज्ज्वलम् ॥
तत्त्वातीतं परं शक्तं साक्षान्मुक्तिप्रदायकम् ।
सन्मार्गदेशिकं वन्दे सच्चिदानन्दविग्रहम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. நிராதார யோகமாவது பிராசாத பஞ்சாக்கர முதலிய வற்றின் முறையால் குரு உபதேசித்தபடி தியானம் பண்ணுவது. ஈண்டுக் கூறிய யோகத்தில் யோகம் சித்தியாரில்,

"...............முச் சதுர முதலாதாரங்கள்
அக மார்க்க மறிந்த வற்றினரும் பொருள்களுணர்ந்தங்
கணைந்து போய் மேலேறி யலர்மதி மண்டலத்தின்
முகமார்க்க வமுது டல முட்டத்தேக்கி
முழுச் சோதி நினைந்திருத்தல்.........................." (சூ. 8 - பா. 21)

என்பதனுல் விளங்கும். இது சித்திப்பது முன்னர்ப் புலனேடுக்கி, உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸ மிரண்டுமில்லாது, பிராண யாமத்தின் பின்னர்ச் சலிப்பற்றிருக்கிற

தாரணை சித்தியானபின் என்க. புலனொடுக்கும் பிரத்தியாகாரம் முன்னரே கூறப் பட்டதாயினும் யோக சித்தி யுடைவிற் பிராணயாமசித்தியின் பின்னரே நிகழு மெனக் கொள்க.

180 * * *

"முச்சதுரம்" என்றது முக்கோணத்தை யுடைய.... மாயிருக்கிற மூலா தாரத்தை. அது.

गुदाद्व्यङ्गुलतश्चोर्ध्वं मेढ्रादि द्व्यङ्गुलादधः ।
मूलाधारमिति ज्ञेयं त्रिकोणं चतुरश्रकम् ॥

என வருதலின், பிறவாறும் கூறுதும். இவ்வாறு வரும் ஆதாரங்களும் அதிலமரும் பொருளாகிய சிவபேதங்கள் சத்திபேதங்கள் அக்ஷராதிகளெல்லாம் யோகபாதத்தின் விரிவிற் கண்டுகொள்க. எனவே மூலாதாரம் முதலாகிய ஆதா ரங்களிலிருக்கும் விநாயகர் முதலிய தேவர்களும் மற்றுமறிந்து லயம் பண்ணு மடைவே பண்ணிப்போய், அசபா பிராசாதாதி நெறிகளாற் பிரமரந்திரமளவும் சென்று பிரம ரந்திரத்திலே அதோமுகமாய், சகஸ்ரதளமாய், வாழைப்பூப்போலே இருக்கிற தாமரை முகையை "ஜ்யோதிர் ஜ்யோதி" என்ற பதோச்சாரணத்தாலே உதிக்கப்பட்ட சிவார்க்கனலே அலரச்செய்து அந்தத் தாமரைப்பூவின் கேசராக் கிரகத்திலே உள்ள சந்திர மண்டலத்தை ஆகுஞ்சனத்தினலே மூலாக்னியை - பீசத்தினலே எழுப்பி நாடிசக்கிரத்தைப் பேதித்து அந்த அக்னியினலே இளகப்பண்ணி அந்த அமிர்தத்தைச் சர்வ நாடிகளினும் நிரப்பி அந்த அமிர்தபான சுகோதய பூருவமாகச் சிவனை இரண்டறத் தியானம் பண்ணி அழுந்துதல் நிராதார யோகம் என்பதாயிற்று. அன்றி, பிராசாத மந்திராதி யோகங்களான் நிராதாரத்தை அடைந்து தியானம் பண்ணி அழுந்துதலும், நிரா தார யோகம் எனலாம் என முற்கூறியதுஉமாம், இவ்வாறே பிறவும் விரித்து ரைத்துக் கொள்க. இவ்வளவும் கூறும் யோகபேதஞ் சகளத்திற்கும் நிஷ் களத்திற்கும் பொதுவாகலின் மேலிவ்விரண்டையும் பகுத்துக் கூறுப.

181 * * *

"இன்னணமாம்" என்பது சகளயோகத்தின் பொது வியல்பு கூறுமுகத்தால் அதன்பேதமும் பகுத்துக் கூறுகின்றது. அது வருமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில் :-

शिवयोगिमते मुक्तिः सारूप्यमिति कथ्यते ।
न तु सालोक्य सामीप्य पदावाप्तीति ये स्मृते ॥

न श्रेष्ठौ पुरुषार्थौ तावसंपूर्णमनोरथौ ।
शिवसारूप्यसंप्राप्तिः शिवत्वप्राप्तिरिष्यते ॥
सा मुक्तिः शिवसाम्येति सिद्धान्ते श्रूयते स्फुटम् ।
शिवसमानतारूपं शिवविग्रह एव च ॥
सायुज्यमिति तत्प्रोक्तमित्यादि वचनादिह ।
सायुज्यमिति पर्यायः सारूप्यस्येति निश्चयात् ।
अविरोधस्त्वनेकेशत्वाददोषोऽपि नो भवेत् ॥
शिवप्रसादतो मुक्ता जीवा यस्मात्तथा तचः ।
मुक्तात्मानोऽपि शिवाः किन्त्वेते तत्प्रसादतो मुक्ताः ।
सोऽनादिमुक्त एव विज्ञेयः पञ्चमन्त्रतनुः ॥
ततः सारूप्यमुक्तिर्या सा मुक्तिर्योगिनां मते ।
अणिमादि महासिद्धिप्रदा हि परमा मता ॥

எனவும்,

योगशैवाश्च बहवो गृह्यन्तेऽत्र चतुर्विधाः ।
सिद्धान्तोऽनादिशैवश्च तथाऽवान्तर एव च ॥
योगशैवाः चतुर्विधा एवं संग्रहतो मताः ।

எனவும் வரும்,

இனி, "பன்னு தத்துவ மநேக சைவரெல்லாம் பாவிக்கச் சித்தி முத்தி பலிக்குமென்பர்" என்றது, யோக சைவர் அனைவருக்கும் பொதுவாயினுந் தத்துவ சைவரென முற்கூறியவாறே வேறுபட்டு வருதலின் தத்துவத்தியானத்திற்கு அந்தத் தத்துவசைவரே சிறப்புடையராகலின் வேறு கூறப்பட்டார் என்க. மற்றனைத்தும் மேல் விளங்கும்.

182 * * *

"உரை செய் அவாந்தரசைவர்" என்பது நிறுத்த முறையானே அவாந்தர யோகசைவர் மதம் கூறுகின்றது. அது வருமாறு, சர்வசிந்தாந்த விவேகத்தில்.

अवान्तरे तु पूर्वोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ।
... केशवेऽस्मिन् पदमुक्तिमते पुनः ॥

प्रणवः शब्दरूपत्वाज्जडो वर्णादि पञ्चकम् ।
जीवानां ज्ञानहेतुः स्यात्तत्तद्विषयगोचरं ॥
ब्रह्मादिप्रेरकैःप्रेर्यः परो बन्धस्तथागमः ।
अकारश्च उकारश्च मकारो बिन्दुनादकः ॥
योगेन प्रणवं ज्ञेयं पञ्चदेवात्मकं परम् ।
अकारश्च उकारश्चाहङ्कारं बुद्धिरेव च ।
मकार ... ... त्कं नादात्मविग्रहम् ।
एवं पञ्चप्रकारेण ओङ्कारोहतमुच्यते । ?
तज्ज्ञातस्वात्मबोधस्तु सजलस्य तरङ्गवत् ।
अकारं ब्रह्मदैवत्यं उकारं विष्णुदैवतम् ॥
मकारं रुद्रदैवत्यं बिन्दुरीश्वर एव च ।
नादं सदाशिवं प्रोक्तमित्येताः पञ्च देवताः ॥
चतस्रो वृत्तयस्तस्या याभिर्व्याप्तास्त्रिधासवः ।
आप्योरपरमो बन्ध एभ्यो मुक्तिस्तु नापरः ॥
तन्निवृत्त्यविनाभूतो दृक्क्रियावारको यतः ।
इत्येवं न पतिर्नादस्ततोऽन्यश्चेतनःशिवः ॥
स स्तन्मादिस्वरूपेण पञ्चकृत्येन पञ्चधा । ?
तेषां शिवैकरूपत्वान्न वैषम्यं परस्परम् ॥
नानारूपविकल्पेन ध्येयः सर्वार्थ ईश्वरः ।
तस्माद्विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च तथा शिवः ॥
पञ्चधा पञ्चदैवत्यं सकलः परिपठ्यते ।
येन येन हि रूपेण साधकः संस्मरेत्तदा ॥
तस्य तन्मयतां याति चिन्तामणिरिवेश्वरः ।
इत्यतो मुक्तिसिध्यर्थमुपास्यास्ते तथा क्रमः ॥
मूलाधारे स्थितो ब्रह्मा नाभ्यन्तं व्याप्य तेजसा ।
नाभिस्थानगतो विष्णुः कण्ठान्तं तु स्वतेजसा ॥

कण्ठे रुद्रो ललाटान्तं स्थितो व्याप्य स्वतेजसा ।
ललाटे तु महेशः स्याद्ब्रह्मरन्ध्रावधि स्थितः ॥
तदूर्ध्वे तु सदेशः स्याद्व्याप्य सर्वं स्वतेजसा ।
इति स्वस्वस्थले ध्येयाः स्वतेजोमण्डलान्विताः ॥

என வரும், சுப்பிர பேதத்திலோ வேனில் ஸ்தானபேதத்தோடுகூட, தியானம் கூறப்படுகின்றது. அதனை,

ब्रह्माणं हृदये स्मृत्वा ब्रह्मलोकमवाप्नुयात् ।
विष्णुं ध्यात्वा तदूर्ध्वे तु कण्ठमूले व्यवस्थितम् ॥
शिखान्तं व्यापयेद्योगी योगाभ्यासेन तद्गुणैः ।
तालुमूले स्मरेद्रुद्रं रुद्रलोकपदेच्छया ।
भ्रुवोरुपरि चेशानं व्यापकं स्वेन तेजसा ॥
ललाटे चेश्वरं ध्यात्वा तस्य लोकमवाप्नुयात् ।
सदाशिवं तु शिरसि ध्यात्वा तत्रोपभुज्यते ॥
इत्यवान्तरसिद्धान्तः संग्रहात्प्रतिपादितः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க.

183 * * *

"சுத்த சைவநெறி" என்பது சுத்த சைவயோகமதமாமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்.

अथात्र शुद्धशैवाख्ययोगपक्षो निरूप्यते ।
प्रागुक्तपुत्रमार्गेषु शुद्धशैवस्य यन्मतम् ॥
तन्मते सिद्धमर्थं तदङ्गीकृत्य यथोचितम् ।
पशुः पाशश्च पूर्वोक्तः पतिरेव सदाशिवः ॥
महेश्वरादिदेवास्तु तदाज्ञापरिपालकाः ।
पञ्चसादाख्यभेदेषु यत्पूज्यं कर्मसंज्ञकम् ।
तदेवायं शिवः प्रोक्तः षट्त्रिंशत्तत्त्वनायकः ॥

तदर्चायां तु सामीप्यं ध्यानात्सारूप्यमेव च ।
तत्तु तत्समता मुक्तिः सा संपूर्णमनोरथा ॥
शिवसमानतारूपं शिवविग्रहमेव च ।
सायुज्यमिति तत्प्रोक्तमित्यादि वचनादि यत् ॥
पुरुषार्थेषु परमस्तत्प्राप्तौ साधनात्मकः ।
योग एव स कर्तव्यो मृगेन्द्रादिषु विश्रुतः ॥
अथवात्मवतां मन्वा स्वाधिकारं सुदुष्करम् ।
यतेरन्नात्मवत्तायै देशिकाद्या जिगीषवः ॥
तदात्मवत्त्वं योगित्वं जिताक्षस्योपपद्यते ।
प्राणायामाद्यनुष्ठानाज्जिताक्षत्वं शनैः शनैः ॥
प्राणायामः प्रत्याहारः धारणा ध्यानवीक्षणे ।
जपः समाधिरित्यङ्गान्यङ्गी योगोऽष्टमः स्वयम् ॥
प्राणः प्रागुदितो वायुरायामोऽस्य प्रवेदनम् ।
प्रेरणा कुष्टिसंरोधलक्षणं क्रतुदोषकृत् ॥
ततः सुखलवास्वादे तेषां वृत्तस्य चेतसः ।
प्रत्याहारो विधातव्यः सर्वतो विनिवर्तनम् ॥
तेनेन्द्रियार्थसंसर्गविनिवृत्तेश्चितो मतिः ।
धारणा योग्यतामेति पदे स्वेच्छाप्रकल्पिते ॥
चिन्ता तद्विषयध्यानं तच्चादिष्टं मुहुर्मुहुः ।
दृष्टमित्यत्र मन्त्राणि तानि मूर्धादितः स्मरेत् ॥
ऊर्ध्वप्राक्दक्षिणादीनि पञ्चेशानेन कल्पयेत् ।
उत्तमाङ्गानि वक्त्राणि वक्त्राम्बुजचतुष्टयम् ॥
इत्यादिवचनात्स्पष्टमर्चनापटलादिषु ।
तदेकतानतामेति स समाधिर्विधीयते ॥
जपस्तद्भाषणं ध्येयं संमुखीकरणं मुने ।
ऊहो हि वीक्षणं वस्तु विकल्पानन्तरोदितः ॥

यदा वेत्ति पदं हेयमुपादेयं च तत्स्थितेः ।
तत्पोषकं विपक्षं च यच्च तत्पोषकं परम् ॥
इत्यादिवचनाच्छुद्धशैवयोगोऽवधार्यताम् ।
एवं योगक्रमस्त्वन्ययोगिनामपि संमतः ॥
तत्तन्मतानुसारेण सकलध्यानिनां नृणाम् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இனி "நிகழ்ந்திடுமோ சித்திகளும் முத்தியும்" என்பது முற்கூறிய வாருகும்.

184 * * *

"ஓதியிடு மநாதி சைவர்" என்பது அநாதி சைவயோக மதமும் ஆதி சைவ யோகமதமும் கூறுகின்றது. இவற்றுள் அநாதி சைவயோக மதம் வருமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில் :-

अनादिशैवसिद्धान्ते त्वङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
पूर्वोक्तेषु विशेषेण कथ्यते लेशतः स्फुटम् ।
शुद्धविद्यादितत्त्वानां जडता न शिवात्मता ॥
नादस्य ज्ञानरूपत्वं स शिवः स्यादिति श्रुतिः ।
न तु शब्दादृते पुंसः प्रत्ययोऽस्ति कदाचन ॥
शब्दानुविद्धमेवेह विश्वज्ञानं प्रदृश्यते ।
इति तज्ज्ञानसंसिद्धिः सूक्ष्मादिक्रमतः स्फुटम् ॥
तदेव प्रणवाकारं शिवं चैव तथागमः ।
नादबिन्दूद्भवाकारमोङ्कारं शुद्धतत्त्वकम् ॥
शुद्धज्ञानं स्वताज्ञांशं शुद्धवर्त्मनि कारणम् ।
ज्ञानबीजं पराकारमोङ्कारं प्रभुरीश्वरः ॥
तत्सादाख्यशिवाकारं कलापञ्चकसम्भवम् ।
अकारोकारमकारबिन्दुनादश्च पञ्चमम् ॥
ओङ्कारं स्वकलाकारं मध्ये वाक्पञ्चकोद्भवम् ।
महासूक्ष्मान्नादमुत्पन्नं सूक्ष्माद्बिन्दुसमुद्भवम् ॥

पश्यन्ती तन्मकारोऽमुकारो मध्यमोदयम् ॥ ?
अकारोत्पन्नवैखर्या आदिवाक् पञ्चसाधनम् ।
तन्मध्ये तु महेशश्च रुद्रविष्ण्वात्मभूरिति ॥
पञ्चमस्य कलाशक्तिः पञ्चकृत्योद्भवं तथा ।
सृष्ट्यादि पञ्चकृत्यर्थं ब्रह्मादि देवसम्भवम् ॥
षट्त्रिंशत्तत्वसंभिन्ना कुटिला शक्तिरुद्भवा ।
कुटिला कुण्डली व्याप्ता कुण्डली प्रणवोदिता ॥
इति सर्वजगत्कर्ता शिवो नादात्मकः स्मृतः ।
स्वस्वावसरभेदेन श्रूयते द्विविधः पुनः ॥
.... शब्दब्रह्मपरं तु यत् ।
परं तत्त्वमुद्दिष्टं ब्रह्मशब्देन शब्दितम् ॥
... ... मयं यत्तत् सदाशिवमिति स्मृतम् ।
सदाशिवतनुः साक्षात् प्रणवः स्याज्जनार्दन ॥
सर्वकारणभूतोऽसौ देवदेवः सदाशिवः ।
तन्नादो परनादः स्यात् नान्यथेति तथागमः ॥
... ... शब्दार्थं ध्यायेदोङ्कारमीश्वरम् ।
इत्येवं वैदिकेऽप्युक्तं श्रूयते च शिवागमे ॥
ममैषा परमा मूर्तिः नादसंज्ञा वरानने ।
चिन्त्यते योगिभिर्नित्यमपुनर्भवकाङ्क्षिभिः ।
शब्दतत्वे परे लीने ... ... गतमानसः ॥
परमोक्षमवाप्नोति शब्दस्यैवार्थसिद्धये ।
तत्सिद्धौ लययोगी स्यात् श्रूयते तस्य वैभवम् ॥
ब्राह्मणानां शतं पुण्यमधिकं वेदवेदिनाम् ।
तेषां सहस्रगुणिताः शैवतन्त्रेषु दीक्षिताः ॥
दीक्षितानां च सर्वेषां यजमानो विशिष्यते ।
तेभ्यश्च यजमानेभ्यो भस्मलेपी विशिष्यते ॥

भस्मलेपिसहस्राणां पूजकोऽप्यधिको भवेत् ।
पूजकानां च सर्वेषां मन्त्रवेत्ता विशिष्यते ॥
मन्त्रवर्णविदां तेषामध्वज्ञाता विशिष्यते ।
अध्वविदां च सर्वेषां * प्रासादज्ञो विशिष्यते ॥
प्रासादज्ञानवेदीनां लययोगी विशिष्यते ।
लययोगवतां पुंसां प्राणलिङ्गी विशिष्यते ॥
इत्येवं नासतो मुक्तिःशुद्धतत्त्वसमाश्रया ।
अथोपास्तिक्रमः शैवे योगदीक्षापुरःसरम् ॥
ज्ञेयं गुरुमुखादेव शक्तिपातपवित्रितैः ॥
इत्यनाद्याख्यशैवार्थः कथितः संग्रहादिह ।

என வருமாற்றான் உணர்க. இனி ஆதிசைவம் என்னும் சித்தாந்த சைவ யோகமதம் வருமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில் :-

अथ सिद्धान्तशैवस्तु संग्रहेण निगद्यते ।
योगसामान्यतः प्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
पतिः पशुश्च पाशश्च पदार्थस्त्रिविधो मतः ।
अशुद्धाध्वा तु पाशःस्यात् कलाभित्तिस्तदुच्यते ॥
पुंस्तत्त्वं पशुरेव स्यान्नत्वन्यश्चेतनो मतः ।
पुंस्तत्त्वं च विना भोगानुपपत्तेः क्वचित् क्वचित् ॥
तस्यात्मेत्यादि संज्ञास्तु तस्यावसरभेदतः ।
तदेवं शुद्धशैवाख्ये सिद्धान्ते श्रूयते स्फुटम् ॥
कलोद्दलितचैतन्यो विद्यादर्शितगोचरः ।
रागेण रञ्जितश्चापि बुद्ध्यादिकरणैर्युतः ॥
मायाद्यवनिपर्यन्ततत्वभूतात्मवर्त्मनि ।
भुङ्क्ते तत्र स्थितान्भोगान् भोगैकरसिकःपुमान् ॥

* प्रासादं ज्ञानभूषणम् —इति पाठान्तरम् ।

तत्प्रेरकः पतिः सोऽयं शिवतत्त्वात्मको मतः ।
शिवतत्त्वं यथाप्रोक्तं प्रेरकाख्यमिति श्रुतेः ॥
विदन्त्यक्षाणि पुंसार्थान्न स्वयं सोऽपि शम्भुना ।
इत्येवं तत्प्रयोगश्च मुक्त्युपायस्तु कथ्यते ॥
पतिस्तु शिवतत्त्वाख्यं पञ्चधा कार्यभेदतः ।
ज्ञानं नादस्वरूपं च क्रियारूपं तु शक्तिकम् ॥
ज्ञानक्रियासमावेशात् सादाख्यं तत्त्वमुद्भवम् ।
ज्ञानन्यूनं क्रियाधिक्यं तत्त्वं माहेश्वरं भवेत् ॥
योगाधिक्यं क्रियान्यूनं शुद्धविद्याख्यरुद्रकः ।
शुद्धतत्त्वमिति प्रोक्तं नित्यं स्वातन्त्र्यविग्रहम् ॥
कृत्यभेदं विना नैवमेतत्पूर्वा पराक्रमः ।
इति नानाविधस्त्वेकः शिवो ध्येयस्तथागमः ॥
स तु निरञ्जनः शान्तः सर्वज्ञः सर्वगः प्रभुः ।
नानारूपविकल्पेन ध्येयः सिद्ध्यर्थ ईश्वरः ॥
तदेवं पञ्चतत्त्वेषु शिवशक्त्योः प्रधानता ।
सर्वेषामपि मूलत्वादिति ध्येयं मुमुक्षुभिः ॥
तद्व्यष्टिस्थानतो वाथ समष्टिध्यानतः पुनः ।
एवं हि श्रूयते शैवे शुद्धविद्या हिरण्मया ॥
महेश्वरः श्वेतभासः सादाख्यं स्फटिकोपमम् ।
बिन्दुनादस्वरूपं तु श्वेतरक्तप्रकाशकम् ॥
इति तद्व्यष्टितो ध्यानं समष्टिध्यानमुच्यते ।
कुन्देन्दुतुहिनप्रख्यं वृत्तं सर्वार्थदर्शकम् ॥
शिवतत्त्वं स्मृतं ह्येतत्पञ्चवक्त्रं चतुर्भुजम् ।
एतद्ध्यानादणोर्मुक्तिरणिमादि पुरःसरम् ॥
तदेवं ध्यानतः सिद्धौ भौतिकं तु नियामकम् ।
यस्मान्नाचेतनं तत्त्वं सिद्धमप्युपकारकम् ॥

शैवं वपुरिति ध्यायेदतो यत्तत्समीहितम् ।
इत्येवं संग्रहेणायं सिद्धान्तः कथितः स्फुटम् ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு தத்துவப்பிரகாசத்திலும்.

" சுத்த மாயையிற் ருேன்றுந் தத்துவமே சிவமுந்
தோன்றிய சத்தியுமாகு நின்ற தவன்பேதம்
வைத்த சுத்த புருடனே யான்மாவேன்றும்
மாறின் முத்தி கூறுகின்ற சித்தாந்தசைவற்
குத்தம மாய் முத்தசித்தாஞ் சிவம் பாசமாமோ
வுரு மாயைக் காரியந்தானு யிராகி விடுமோ
சத்தியமே யிது பாச ஞான மாகுந்
தன்மையறி யார்க்கு முத்தி தானு மிலேயாமே." (195)

என வரும். ஆதிசைவரேன வேருயின் அதுவும் வருமாறு அதனில்.

" அண்டமேல்லாம் பீடமாம் விந்து வாகும்
ஆவியேல்லா மிலிங்க மாம் நாதமாகும்
குண்டகையும் கோளகையுமிதுவே யேன்று
கோண்டு நினேப்பது முத்தியேனு மாதிசைவா
குண்டகையாம் பீடந்தத்துவங் களேல்லாம்
கூடியவா றெங்ஙனே யருவாகி யுயிர்தான்
பிண்டமதா மிலிங்கமதாய் நாதமான
பிடிபா டேப்படிச் சகயோகப் பேராமிதுவே" (200)

என வரும். முன்னர் " ஆதிசைவம் பன்னிரண்டு சடைகள்கட்டி " (ஞானவ-57) என்றற்ருேடக்கத்தாற் கூறும் ஆதிசைவர் தக்ஷிணசைவ பேத மேன்க. இவ்வாறே.

" அவையூர்த்வ சைவமநா தியினேடு மாதி
யனுசைவ மற்றையவாந் தரமாஞ் சைவம்
நவிலுமிச் சிரசைவம் பேத சைவம்
நண்ணுகுண சைவமாக் கினேயாஞ் சைவ
மிவையோடு யோகசைவ ஞான சைவ
மிலங்குசுத்த சைவமேலாம் இவைபனி ரண்டோடத்
துவசைவம் சாமான்ய சைவம் ஆகத்
தோகை பதினுலாம் சுத்த மேலாம்." (ஞானவ - 54)

எனத் தக்ஷிணபேதமான சுத்தசைவ மதங்கள், சித்தாந்தத்திற் கூறும் சுத்தசைவ பேதங்கள் போலப் பெயரோன்ருயிருத்தலின், சித்தாந்தமு மோன்றேனுது வேறுபடு மேன்க. அவை தத்துவப் பிரகாசத்திலும் மற்றிடத்தும் வந்தவழிக் கண்டு கோள்க. இவ்வாறு வரும் பேதங்கள், கோடற்கன்ருே,

முன்னர் "இன்னணமாஞ் சகளயோ கத்தின் வல்லோர்" (ஞாறுவ-181) என்னும் பாட்டில் "மன்னும வாங்தரர்கள் சுத்தரோடு மறுதி சொல்லி வருசித்தாங்த சைவர் பிறர்" எனக் கூறியதூஉம்? அன்றிச்........சைவபேதத்துள்.

அசுத்த சைவ மத மாமாறு தத்துவப் பிரகாசத்தில்:-

"நெறியெல்லாம் சைவநெறி போல நின்று
நிலைமைமூ வுருவுமோக்கு மென்னக் கொண்டு
பிறிவறவே யருச்சிக்கை முத்தி யென்று
பேசியிடு மிவ்வசுத்த சைவனே யுனக்குக்
குறிகொண் முத்தி யிடம் பிரம லோகமோ திருமால்
குலவிய வைகுண்டமோ கயிலை மலைதானே
பிறிவிலைதான் மூன்றிடத்தும் போயிருந்து வருமோ
பிணக்கமாய் விடுங் கணக்கிற் பெறுவதில்லை காணே." (193)

என வரும். இதுவே குணசைவமும் ஆம். அது வருமாறு சர்வசித்தாங்த விவேகத்தில்.

अथात्र गुणशैवे तु जगत्सर्वं गुणान्वितम् ।
कैवल्यं साधकानां तत्त्रिमूर्त्याराधनात् स्मृतम् ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? शुद्धशैवभेदेषु ... सिद्धपदमुक्तिपादेषु प्रागुद्दिष्टक्रमेण प्रथमं गुणशैवमतं दर्शयति । अत्र गुणशैवो नाम शुद्धशैव एव । तन्मते विश्वस्य गुणान्वितत्वप्रतिपादनं प्राकृतप्रपञ्चं विना तदूर्ध्वकलादि तत्वतात्विकार्थानामभ्युपगमात् । तदुक्तंच ।

न तदस्ति जगत्यस्मिन् वस्तु किंचिदचेतनम् ।
यन्नाव्याप्तं गुणैर्यस्मिन् नैको वा मिश्रको गुणः ॥
इति मृगेन्द्रशास्त्रोक्तेर्जगत्सर्वं गुणान्वितम् ।
तथा भारतपक्षादौ विस्तरेण च दर्शितम् ॥
ततस्तदूर्ध्वमधोनकलादि बहुधेरितः ।
तथा चास्मिन्मते तत्वं प्रधानाख्यं च कर्म यत् ॥
तिरोधायी च पाशः स्यात् सकलः पशवो मताः ।
देवादिस्थावरान्ताश्च विज्ञानप्रलयाकलाः ।
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च जगत्कर्ता तथागमः ॥

अचेतनं विभु सूक्ष्मं भोग्यं साधारणं ध्रुवम् ।
चतुर्विंशकमेकं च प्रधानगुणलक्षणम् ॥
पुंसां भोगापवर्गार्थमीश्वरेच्छा प्रचोदितम् ।
प्रधानाच्च भवेद्बुद्धिः जगद्धेतुशिवाज्ञया ॥
बुद्धेरपि च संक्षोभादहङ्कारस्त्रिधा भवेत् ।
अहङ्काराच्च सूक्ष्माणि तन्मात्राणीन्द्रियाणि च ॥
सूक्ष्मेभ्यः पञ्च भूतानि तेभ्यः स्थूलमिदं जगत् ।
चतुर्विंशकमव्यक्तं पुरुषः पंचविंशकः ॥
क्वचित्कलादिभेदानां कथनं तु शिवागमे ।
अवस्थान्तरभेदेन प्रकृतेरिति सम्मतम् ॥
अथ तत्पुरुषश्चात्र श्रुतो लक्षणपूर्वकम् ।
किंचित्कर्ता स किंचिज्ज्ञः पुरुषः पंचविंशकः ॥
न करोति यतः सर्वं स भोग्यं च करोति च ।
अतः स्वातन्त्र्यवान्नायं किंचित्कर्ताणुरेव च ॥
न वेत्ति तत्वतः सर्वं तेनाज्ञः पुरुषः स्मृतः ।

इति। अथ त्रिमूर्त्याराधनादेव मुक्तिप्रतिपादनं तदन्यतया महेश्वरादिदेवतानभ्युपगमात्। तदुक्तं च

गुणशैवमते कर्ता रुद्र एकस्तथा पुनः ।
त्रिविधःकृत्यभेदेन गुणाविष्टस्तथागमः ॥
संहृत्य भुवनं विश्वं गोप्तान्तः संचुकोच सः ।
एक एव तथा रुद्रो न द्वितीयश्च कश्चन ॥
इति स्वायंभुवे प्रोक्तः शिवधर्मोत्तरे पुनः ।
रुद्रः षड्विंशकः प्रोक्तः शिवः परमकारणः ॥
प्रधानादभवद्रुद्रस्तथा विष्णुः पितामहः ।
सत्कार्यकरणोपेता स विशुद्धा महेश्वराः ॥
जगतः कारणत्वेन त्रयो देवा व्यवस्थिताः ।

इत्येवं च त्रयश्चात्र समा एव परस्परम् ॥
तदुपासनया मुक्तिस्तत्तदागमवर्त्मना ।
वैदिकोऽपि च शैवेन नान्यथा मुक्तिरिष्यते ॥
इन्द्रादित्यादिदेवा ये तदाज्ञापरिपालकाः ।
तदेतद्गुणशैवं तु ज्ञानसिद्धौ च विश्रुतम् ॥
जटाचूडामणिर्भस्मधारणं भस्ममिश्रकम् ।
त्रिगुणैश्च त्रिमूर्तिः स्याद्भावानां गुणशैवकम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு யோக சைவபேதத்தும் குண சைவசித்தாந்தம் பேரும் பான்மையு மோக்கு மாற்ருலீண்டும் அப்பேதம் உண் டேன்க. இனித் தத்துவப் பிரகாசத்தில்,

"வேதாகம மிரண்டுமனுதி யாதி யேன்று
விதியிரண்டு மோக்கக் கோண்டு விளங்கு சரிதாதி
யாதார வைதிக மேலாகி நிற்கு
மசுத்த சுத்த மிச்சிரனே யறிவுதானுனக்கு
மீதான வுலக நேறி போது நேறியா மிதனை
மேலேன்று கோண்டிருந்தால் விதிபத முத்தியுமின்
ருேதாய் நீ மந்திரத்தை யாக மத்தைக் கோண்டே
யுயர் கரும முடிவதுவு முயர் பத முத்தியுமாம்." (194)

என வருவது முற்கூறிய மிச்சிர சைவத்துள் வைதிகர், மதமும் மிச்சிர சைவ மதபேதமாய் அடங்குதலிற் கிரியாசைவ பேதமாய் ஈண்டு யோக சைவபேதத்திற் கூறுர் என்க. இனி அதிற் கூறும்,

"சதா சிவமே தைவ மாமேல் கீழ்தன் வடிவே
தற்பர மாமவர் முகத்தாற் றந்திர ஞானத்தின்
விதான மதாறத்துவா மெய்யி னிற்கும்
வினையு மதனிடை நிற்கு நிருவாண தீக்கை
யுதாசனனிற் பூசித்தாறத்துவாவும் நீக்க
வுயிர் சுத்தனு முத்தியடையும் எனும் பேதம்
நிதான மிங்குயிர்ச் சுத்தி யல்லான் முத்தி
நேறி யன்ரும் முத்தி நேறியறியா வாறே." (198)

என வரும் பேத சைவம் மேல் யோக ஞான சைவத்திற் கோண்டு கூறுதலானும்.

"சைவ நேறியா யிருப் பச்சிவன் வடிவற்றவனும்
தரு முருவமழியு மேனுந் தகைமையினிந்தித்து
மெய்யருவே யுளது ருவமில்லை யேன்று கோண்டு
வியன் வடிவை நிந்திக்கும் அநு சைவ நீயே

ையயன் வடிவான் மாக்கள் பொருட்டாற் கொண்ட
தவ்வடிவை நிந்தித்துச் சூனியத்தை மதித்தாற்
கைவரு மவ்வுயிருக்கு மரண மின்றே யென்று
காயத்தை நீக்கி யிடுங்கணக் கதுவாய் விடுமே.'' (199)

என்னும் சைவமு மேல்வரும் யோகஞான சைவர் போது நிலையாகலானும், ஈண்டுச் சகளயோக மதபேதத்திற் கூறும் பதமுத்தி வாதத்தின் அவ்விரு மதமும் கூறப்படாவென்க. இனித் தத்துவப்பிரகாசத்தில்.

''சைவமொன்பா னதிற்சுத்தசைவந்தா னிரண்டாந்
தகுதியா மாகமமு மறிவு மென்றே ஞானம்
மெய்கொள்பதி பசுபாச மெனச்சொல்லு மவற்றுண்
மிக்கபதி தத்துவமாஞ் சாதாக்கிய மஞ்சி
லவ்வுருவம் அருவம் அருவுருவே யான
வைம்முகனே தாணுவெனும் வனுயிராக் கொண்டு
நையுமருச் சனைபுறம்பு முள்ளு மாக்கி
நணுகும் முத்தி யெனுமுரையை நாட்டுங் காணே.'' (191)

என வரும் சுத்த சைவமதமும், ''சுத்த மாயையிற்றோன்றுந் தத்துவமே'' என்னும் சித்தாந்த சைவ மதமும்,

''சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகாரி
தோன்றுகின்ற வாக்கின் முடிவே ஞானமாகு
மாக்கு பிரணவந்தான் மேலாய பரப்பிரம
மாகு முத்தியெனு மனுதி சைவனே யிவைதாம்
ஊக்கிய பாசச் சேர்வை சத்தமெல்லாம்
உதிப் பதான் மாவின் பாலுயிர்த் தொழிலோ முத்தி
வாக்கிறந்த பரம் பொருளை வாக்குக்குள்ளே
வைப்பதுவே பாசஞான வழக்கை விடாய் நீயே.'' (196)

என்னும் அனுதி சைவமும்,

''பிரமத்தி னொளி மூலந்தொடங்கி நாபியளவாம்
பேணுமால் கரிய வொளி கண்டத்தினளவாம்
அரன்வைத்த வொளி நெற்றி மகேச னொளியுச்சி
யரிய சதாசிவம் படிகந்து வாதசாந்த மளவாம்
விரிவைத்த விதிற் பூசையது முத்தி யென்று
மேவு மவாந்தர சைவர்க்கிது யோக நெறியா
முறை வைத்த சாயுச்சியத்தின் முத்தியன்றோ
வுன்னுயோகமது விட்டு ஞான நெறி உணரே.'' (197)

என வரும் அவாந்தர சைவமும் முற்கூறிய வாறும். இங்ஙனம் கூறும் மத பேதங்களின் சங்கற்பம், சர்வசித்தாந்த விவேகாதிகளில் விரித்துணர்ந்து கொள்க. இனி ஞானசித்தியில்.

शुद्धशैवं स्वसिद्धान्तं शैवभेदं किमुच्यते ।
अनादिशैवं मिश्रं च मिश्रामिश्रं त्रिधा हि च ॥
गुणशैवं चतुर्थं च पञ्चमान्तरभेदकम् ।
महाशैवं षष्ठकं तु भेदशैवं तु सप्तमम् ॥
अभेदं चाष्टमं विद्याद्योगशैवं नवं तथा ।
ज्ञानशैवं दशं विद्यादूर्ध्वमेकादशं भवेत् ॥
द्वादशं त्वाज्ञाशैवं स्यादनुशैवं त्रयोदश ।
अध्वशैवं चतुर्दश्यां तत्वशैवं तथाऽन्यथा ॥
षोडशं शुद्धशैवं च शैवभेदमिति स्थितम् ॥

என வரும் பதினாறு சைவபேதத்து தத்துவ சைவ மொன்றெனக் கூறுமாற்றாற் பெரும் பான்மையும் தத்துவத்யான மவர்க்கே யுரியதெனினு மற்றைச் சைவர்க்கும் பொதுவாகலிற் சகளயோகமாகக் கூறப்பட்டவற்றுலச் சகளயோக பேதமான தத்துவத்யானம் மேற் கூறப்படும். அது "அடைவினிற்றத்துவ யோகம் சொல்லின்" (ஞானுவ-185) என்னும் பாடலாதி "பரிசமொடு சூனியமாஞ் சிவசத்தி தலையும் பகர்ந்தபடி சிந்திக்க" (ஞானுவ 201) வென்னும் பாடலீருகப் பதினேழு செய்யுளாலுரைக்கப்படும். அவற்றுள் "அடைவினிற்றத்துவ யோகம் சொல்லின்" என்பது பிருதிவி அப்பென்னும் இரண்டுதத்துவத்யானமும் அவற்றின் சித்தியுங் கூறுகின்றது. அது வருமாறு சுவச்சந்தத்தில் தத்துவ விஞ்ஞான படலத்தில்:-

सांख्यज्ञानं मया प्रोक्तं शृणु अध्यात्माधिदैवतम् ।
पृथ्वीमेकेन रूपेण चतुः सागरमेखलाम् ॥
सर्वसत्ववनाकीर्णां मृगपक्षिसमाकुलाम् ।
संस्थिरां पीतवर्णाभां पृथ्वीबीजसमन्विताम् ॥
तां संसिद्धिमवाप्नोति विषसत्वानि नाशयेत् ।
आपस्तु सर्वभूतानां यथा शुद्धास्तथा भवेत् ॥
जलपूरितसर्वाङ्गो जलध्यानेन पूरितम् ।
एवमभ्यस्यमानस्तु विषमात्रं विनाशयेत् ॥

என வரும். இவ்வாறு மற்றவற்றிற்கும் அத் தத்துவ விஞ்ஞான படலத்திற் கண்டுகொள்க. அவ்வனைத்தும், மேல் தத்துவ லக்ஷணமும் பிற்காட்டுதும்.

185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202 * * *

"உலகசத்தாம்" என்பது கன்மாவரண சித்தாந்த பேதமான சரியாசைவங் கிரியாசைவஞ் சகளயோக சைவம் என்ற மத பேதங்களின் முத்தி பதப்பேறு கலின் அவற்றின் மறுப்புக் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. ஈண்டுப் படும் பிறவற்றுலும் "விபேத முத்தி நெறியே" என்றது "மேலனுதியுடலொன்றினை விட்டொன்று பற்றி"யென வரும் மறையா னுணர்க.

பத முத்தி மத மறுப்பு முற்றும்.

பர முத்தி மதமும் மறுப்பும்

203 * * *

"இனி யோகஞான மேனும் பரயோகத்தினியைந்த சைவ சாங்கியர் சித்தாந் தஞ் சொல்லின்" என்பது நிறுத்த முறையானே யோகத்தில் ஞான மதபேதமான பரமுத்தி மதமும் மறுப்பும் கூறத்தொடங்கி, முதற்கண், அவற்றின் பொது மரபினி யைந்த சங்கற்பங் கூறுகின்றது. ஈண்டு "இனி" யென்றது முன்னிறுத்த முறையானே யோகத்திற் சரியை கிரியை சகளயோக பேதங்கூறி, யோகத்தின் ஞானமான நிஷ்களயோக மத பேதங் கூறுது மேனத் தொடக்கம் பற்றி நின்றது. யோகஞான மதபேத மேனினும், பரயோக மதமேனினும், நிஷ்கள யோகமதபேத மேனினும், பரமுத்திவாத பேத மேனினும், சைவ சாங்கிய சித்தாந்த பேத மேனி னும் ஒக்கும். சௌமிய சித்தாந்த தத்துவம் கர்மாவரண பேதமான சைவ சாங்கிய மேனினும், ஞானசாங்கிய யோகசாங்கிய பேதமுண்டு. அது ஞானுவரண சித்தாந்தத்திற்கங்கமாயிருக்கும். வைதிகத்தில் வேதாந்தத்திற்கு அங்கமாய்க், காபிலசாங்கிய மேன்னும் ஞானசாங்கியமும் பாதஞ்சலசாங்கியமேன்னும் யோக சாங்கியமும் உண்டானது போலேன்க. அதுவருமாறு ஞானசித்தியில்

इत्यष्टाविंशतिः शास्त्रैरुपभेदागमक्रमम् ।
चतुर्विंशच्छतद्वेधा तत्तद्भेदापरिमिताः ॥
इत्यष्टाविंशतिभेदाः शैवसिद्धान्तकल्पना ।
पूर्वाष्टाविंशतिः प्रोक्ताश्चतुष्पाज्ज्ञेयकल्पनाः ॥
अन्यथा आगमाः प्रोक्ताः शिवधर्मोत्तरं द्विधा ।
नानाचारप्रवृत्त्यर्था नानासिद्धान्तभेदकाः ॥

पौष्करादिज्ञानसांख्यार्थास्तत्त्वसारादिभेदकाः ।
अनेकार्थागमाः सांख्याश्चतुष्पादाः शैवनिर्णयाः ॥
देवीकालोत्तरस्कन्दकालोत्तर (द्वि) शतोत्तराः ।
सर्वज्ञानोत्तराः सांख्या इत्याद्या योगसांख्यकाः ।
नानाशैवप्रवृत्त्यर्था नानाशैवागमोदिताः ॥
मन्त्रतन्त्रक्रियायोगा न शैवार्था ... ज्ञेयाः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இன்னும் அந்த ஞானசித்தியில்

नन्दिकेश परं गुह्यं योगज्ञानप्रवर्तकम्
शिवसांख्यं योगसांख्यं सांख्यभेदागमद्वयम् ॥
निर्वाणसारसांख्यैकं योगसांख्यं द्वितीयकम् ।
तत्वसारं त्रिधा भेदं देविविघ्नेश्वरगुहात् ॥
कारणं भार्गवं शुद्धं कालकण्ठं ततोऽधिकम् ।
शैवभेदागमा इत्थं साक्षान्मोक्षप्रवेशकम् ॥
पूर्वकाण्डमिति प्रोक्तं सूक्ष्मं सिद्धान्तशाम्भवम् ।
उत्तरं काण्डकं पश्चात् परमं कामिकादिकम् ॥

எனவும் வரும். இனி ஆன்ம லக்ஷணத்தில் விப்ரவாராம் (?) என்ற உம்மையாலே ஏகதேசமுமென்க. அது சங்கிராந்தவாத...........மற்றிற் காணவரும். "ஆங்கியலும் தீவிர" மென்பது கர்மாந்தத்திற்குரிய மந்ததர, மந்த, தீவிர, தீவிரதர என்ற நான்கனுள் தீவிரதர மென்பதற்கு. மற்றனைத்தும் வெளி.

204 * * *

"…. னென்றுதான்" என்பது அந்தச் சைவ சாங்கிய மத பேதத்து........... வகையும் கூறுகின்றது. "என்றுதான் பேத சம மௌனத்திஞெடு மியம்பத்துவித சைவ" மென்றதற்கு வரலாறு ஞானசித்தியில்:-

शैवं शिवाद्वितं चैव शिवसंमेलनं त्रिधा ।
पश्चात्पाशुपतं चैव कालामुखमहाव्रतम् ॥
वामभैरवयोर्भेदाः शैवस्याभ्यन्तराष्टकाः ।

எனவரும். இன்னுமதனில்,

ऊर्ध्वं तु शैवं प्रथममनादि शैवं द्वितीयम् ।
आदिशैवं तृतीयं तु चतुर्थमनुशैवकम् ॥
अवान्तरं पञ्चमं च मिश्रशैवं तु षष्ठकम् ।
भेदशैवं तथा सप्त गुणशैवं तथाष्टमम् ॥
आज्ञाशैवं तु नवमं दशमं योगशैवकम् ।
एकादशं ज्ञानशैवं द्वादशं शुद्धशैवकम् ॥
ईश्वरैक्यं तथाभिन्नमध्वशैवं प्रवर्तकम् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனி "யன்னவற்றுள்" என்றற்ருெடக்கத்தால் எட்டு வகைப்படும் என்றதற்கு வருமாறு, சிந்தியத்தில்

शैवभेदं प्रवक्ष्यामि ऐक्यपाषाणवादिनौ ।
भेदवादी समवादी संक्रान्ती चाविकारवान् ॥
परिणामी च शैवश्च सिद्धान्ती पर ईरितः ।

எனவரும். இவ்வாறு வரும் எட்டன்றிச் சித்தாந்தமான ஞானவரண சித்தாந்தம் இந்தச் சமயாதீதமேன்பது "सिद्धान्ती पर ईरितः" என்னுமாற்ருல் விளங்கும். இவ்வாறு எட்டு விதமும் அடங்கி நின்ற சமயஞ் சைவமேன்றுஞ், சிவாத்துவித மேன்றுஞ், சிவசம மௌனமேன்றும் மூன்ருகு மாற்ருல் அன்றே சித்தாந்த தந்திர பேதங் கூறுமிடத்து மகுடத்தில்

सौम्यं च त्रिविधं वामं दक्षिणं चैव मिश्रकम् ।
आचारो वेदविहितो दक्षिणाचार उच्यते ॥
विपरीतं तु वामं स्याद् द्वयोर्मिश्रं तु संगमम् ॥

என வந்ததூஉம்? இவ்வாறெட்டனையுமடக்கி நிற்கு மூன்றுசைவத்திற்கும் அவிரோதமாய்ச் சர்வார்த்த பிரதிபாதகமாய் எல்லாச் சித்தாந்தத்திற்கு மேட்டாத போருளையும் கூறுவதுமாயிருக்கிற ஞானவரண சித்தாந்தாகமம் ஸ்ரீ சிவஞான போதாதிகமேன்க. இவற்றின் வகையான வேட்டுச் சைவசாங்கிய பேதமும் மேல் வருமாற்ருன் விளங்கும். சிவாதிக்கிய வாதங்கூட்டி ஒன்பதுமாம். இவர் போது நிலை "இனியோக ஞானமேனும்" முன்னைச்செய்யுளாற் கூறியவாறே வருவது. சர்வசித்தாந்த விவேகத்திலும்

अथातः परकैवल्यमते निष्कळसेवया ।
परमुक्तिस्त्रिधा सा तु संग्रहान्नवधा पुनः ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? प्रागुदिष्टक्रमेण सामान्यतः शुद्धशैवभेदकर्मावरणसिद्धान्तकलित-परमुक्तिसिद्धान्तप्रकटनपूर्वकं तद्विभागं दर्शयति । अथ इत्यधिकारार्थः । अतः परमुक्ति-मतात् परम्परामुक्तिमतप्रकरणे तन्मते निष्कलोपास्त्यैव मुक्तिः सा च परा इति प्रतिपादनम् । प्रागुक्तपदमुक्तवादरीत्या सकलोपास्तितः प्राप्तपदमुक्तेर्विनाशित्वात् । तदुक्तं च ।

अथातः शुद्धशैवोक्तकर्मावरणसम्भवः ।
परमुक्तिमतोऽयं च संग्रहेण निगद्यते ॥
पूर्वं सामान्यतः प्रोक्तं शुद्धशैवमते पुनः ।
पूर्वोक्ते तु मते सर्वमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
पतिः पशुश्च पाशश्च पदार्थस्त्रिविधो मतः ।
पतिस्तत्र शिवः प्रोक्तो निष्कलो निर्मलः श्रुतः ॥
अप्रमेयमनिर्देश्यमनौपम्यमनामयम् ।
सूक्ष्मं सर्वगतं नित्यं ध्रुवमव्ययमीश्वरम् ॥
अप्रमेयमनन्तत्वादनिर्देश्यमलक्ष्यतः ।
अनौपम्यमसादृश्याद्विमलत्वादनामयम् ।
सूक्ष्मं चानुपलभ्यत्वाद्व्यापकत्वाच्च सर्वगम् ॥
नित्यं कारणशून्यत्वादचलत्वाच्च तद् ध्रुवम् ।
अव्ययं परिपूर्णत्वात्स्वामिभावात्तथेश्वरम् ॥
शिवतत्त्वमिदं प्रोक्तं सर्वाध्वोपरि संस्थितम् ।
इत्यतः सकलत्वादि निरस्तं प्रागुदीरितम् ॥
शिवस्य निष्कलस्यास्य कर्तृत्वमपि युज्यते ।
सृष्ट्यादावात्मनो देहचेष्टायां युज्यते यथा ॥
अतो हि श्रूयते स्पष्टं मृगेन्द्रादौ तथैव च ।
अथानादिमलापेतः सर्वकृत्सर्ववित्छिवः ॥
पूर्वव्यत्यासितस्याणोः पाशजालमपोहति ।

करणं च न शक्त्यन्यच्छक्तिर्नाचेतनान्वितः ॥
विषया नियमादेकं बोधकृत्ये च तत्तथा ।
लोके वपुष्मतो दृष्टं कृत्यं स्यादस्मदादिवत् ॥
मूलाद्यसम्भवाच्छाक्तं वपुर्नो तादृशं विभोः ।
तद्वपुः पञ्चभिर्मन्त्रैः पञ्चकृत्योपयोगिभिः ॥
ईशतत्पुरुषाघोरवामाजैर्मस्तकादिकम् ।
यथा कालो ह्यमूर्तोऽपि दृश्यते फलसाधकः ॥
एवं शिवो ह्यमूर्तोऽपि कुरुते कार्यमिच्छया ।
सृष्ट्यर्थं सर्वतत्वानां लोकस्योत्पत्तिकारणम् ॥
योगिनामुपकाराय स्वेच्छया गृह्यते तनुम् ।
इत्यस्य सकलत्वेऽपि कश्चिद् दोषो न विद्यते ॥
पशुरात्मा विभुर्नित्यः सकलः प्रलयाकलः ।
विज्ञानाकल इत्येव त्रिविधः स्यात्तथागमः ॥
आत्मनो व्यापिनोऽनन्ताश्चिद्रूपाः पशवस्त्रिधा ।
सकलाकलभेदेन एकद्वित्रिमलाः क्रमात् ॥
मायाकर्ममलच्छन्नः सकलः सोऽभिधीयते ।
सृष्टौ कलादियोगा ये तथैते सकला मताः ॥
मलकर्मावृतो यस्तु स भवेत्प्रलयाकलः ।
मलैकबन्धसम्बन्धो विज्ञानाकल उच्यते ॥
तदात्मा तु न मुक्तः स्यात्स विज्ञानाकलः पशुः ।
अथात्मनां विभुत्वं च पौष्करादिषु विस्तृतम् ॥
व्यापकत्वे ह्यणौ सिद्ध्येद्धर्मव्यापकता भवेत् ।
अन्यत्रानुपलब्धस्य देहाद्व्यापकता कुतः ॥

ईश्वरः—

न देहपरिमाणत्वमणूनामुपपद्यते ।
तस्य देहाद्बहिर्देशे स्थितमर्थग्राहकत्वतः ॥

किञ्चाभिव्यञ्जको यत्र यत्र देहेन्द्रियादिकम् ।
तत्र सर्वत्र तत्कार्यदृष्टेर्व्यापकतात्मनः ॥
व्यापकोऽयममूर्तत्वाद्यथा व्योम ततस्तथा ।
तद्धर्मभूतं ज्ञानं च व्यापकं विषयोन्मुखम् ॥
इत्यादि बहुधा स्पष्टं साधितं तत्तथा सति ।
पुर्यष्टकसमायोगादवस्थादिश्च युज्यते ॥
पाशाः पञ्चविधा ज्ञेयाः प्रागुक्तेनैव वर्त्मना ।
तच्छुद्धाध्वपदप्राप्तिरपि बन्ध इति स्मृतः ।
मलश्चास्ति पशूनां तत्सद्भावे श्रूयते श्रुतिः ॥
आत्माऽन्तः करणादन्योऽप्यऽन्वितो मन्त्रिभूपवत् ।
अवस्थापञ्चकस्थोऽतो मलबद्धस्त्वंदृक्क्रियः ॥
तदेकं सर्वभूतानामनादि निबिडं महत् ।
प्रत्यात्मस्थस्वकालान्तोपाधिशक्तिसमूहवत् ॥
इत्येवं पाशबद्धस्य कुतश्चित्कारणादणोः ।
संप्राप्तशिवपुण्येन कर्मसाम्यस्य सम्भवे ॥
मलपाकेन सार्धं तद् दीक्षायोग्यो भवेन्नरः ।
दीक्षा तु योगमार्गेण न पुनः कर्मवर्त्मना ॥
योगमार्गेण दीक्षायां पुनरष्टाङ्गयोगयुक् ।
निष्कलोपासनं कृत्वा परमुक्तिमवाप्नुयात् ॥
न कर्तव्यं क्रियाजालं योगिनामिति च श्रुतिः ।
बहिश्चित्तं निवार्यैव विन्दन्लोकेन सीदति ॥
यद्यद्व्यपेक्षया यस्तु कुरुते कर्म सञ्चयम् ।
तद्गतिर्जायते तस्मान्निराकारं विचिन्तयेत् ॥
व्योमाकारं महाशून्यं व्यापकं यो न भावयेत् ।
संसारी स भवेल्लोके बीजकोशक्रिमिर्यथा ॥
आत्मस्थं यः शिवं त्यक्त्वा बहिष्ठं यजते शिवम् ।

हस्तस्थं पिण्डमुत्सृज्य लिहेत्कूर्परमात्मनः ॥
शिवमात्मनि पश्यन्ति प्रतिमासु न योगिनः ।
अज्ञानां भावनार्थाय प्रतिमा परिकल्पिता ॥
इति सामान्यतः प्रोक्तः परमुक्तिमतास्त्विह ।
विशिष्योपरि वक्ष्यामस्तत्तद्वादानुसारतः ॥

எனவும் பிறவும்வரும். அவற்றுள் ஐக்கியவாதி மதமும் மறுப்பும் ....

ஈசுவர ஐக்கிய வாதம்

205 போதுநிலைநின் றிறையயிக்க வாதிசிறப் பித்தும்
புகலுமல விருளின்று வினைக ளொப்பி
னிதுபொருளேன் றிறைகுருவாய் ஞான நூலா
னிசைவிக்கத் துகிலினழுக் கெனமலங்க ணீங்கிப்
பதியையுயி ரடைதலுக்கு நீரோடுநீர் சேரும்
பரிசதுவாம் எனில்மூல பாச மின்றேல்
விதி பிறவு மேவுவதேன்? சுத்தி மற்றும்
வேண்டுமிரண் டொன்ருமோ வீடு மின்ரும்.

"போதுநிலை நின்றிறையயிக்கவாதி சிறப்பித்துப் புகலு" மென்பது ஈசுவர வயிக்கவாதி மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. ஈண்டுப் "போதுநிலை நின்றிறை யயிக்கவாதி சிறப்பித்துப் புகலுமல விருளின்று வினைகளொப்பினிது பொரு ளேன்றிறை குருவாய் ஞானநூலா னிசைவிக்கத் துகிலின் அழுக்கென மலங்க ணீங்கிப் பதியை யுயிரடைதலுக்கு நீரோடு நீர்சேரும் பரிசதுவா மெனில்" என்னு மவன் சங்கற்பத்திற்கு வருமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்

तत्रेश्वरैक्यसिद्धान्ते त्वङ्गीकृत्य यथोचितम् ।
प्रागुक्तं परकैवल्यं शिवेनैक्यमितीरितम् ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? शुद्धशैवभेदकर्माचरणसिद्धान्तसिद्धपरमुक्तिपादे प्रागुद्दिष्टक्रमेण प्रथममीश्वरैक्यवादं दर्शयति । अथात्र ईश्वरैक्यवादे प्रागुक्तपरमुक्तिसामान्योक्तेषु यथोचित-मुपगमकथनमाणवमलादेरभ्युपगमात् । तदुक्तं च —

अथेश्वरैक्यवादस्तु संग्रहेण निगद्यते ।
पूर्वं सामान्यतः प्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
अनादिनिर्मलस्त्वीशस्तद्वदात्मा च निर्मलः ।

नायं तद्वज्जगत्कर्ता यदेवं श्रूयते श्रुतिः ॥
शिववच्छाश्वतःशुद्धःसृष्टिधर्मविवर्जितः ।
पाशाश्चतुर्विधा ज्ञेया नत्वाणवमलो मतः ॥
मायैव सहजत्वेन रुणद्धि पशुदृक्क्रिये ।
किमन्येनाणवेनैवं श्रूयते हि शिवागमे ॥
माया कम्बुकवज्ज्ञेया तुषवच्च कलादिकम् ।
शिवेच्छाविधिसंसिद्धो मायैव सहजो मलः ॥
रुणद्धि पुरुषं माया साऽनादिभववासना ।
मायाच्छादितचैतन्यः स तन्त्रेऽस्मिंश्च निर्मलः ॥
तस्मान्मोहादयश्चास्या मायायास्तु गुणा मताः ।
नत्वाणवमलस्यैव सुप्रभेदे हि ते श्रुताः ॥
मोहो मदश्च रागश्च विषादश्चैव शोषितम् ।
हर्षको हि च वैचित्र्यं सप्तैते सहजा मलाः ॥
तदेवं पुरुषोऽनादिनिर्मलःस्यात्तथापि सः ।
बद्धः शुद्धैरशुद्धैश्च मायाकार्यैः शिवेच्छया ॥
आर्जितैः पुण्यपापैश्च तत्कर्मानुगुणः पशुः ।
कदाचित्कर्मसाम्ये च शक्तिपाते च सम्भवे ॥
मुमुक्षुर्नैष्ठिकाचार्यज्ञानदीक्षादिदीक्षितः ।
सदुपायात्तदुद्दिष्टान्मुक्त एव न संशयः ॥

इति । अयात्र परमुक्तेः शिवेनैक्यप्राप्तिकथनं ततोऽन्यथापदप्राप्तिकथने तदुपरितनभावेन तत्प्राप्तिकामनानन्तरयोगतः संपूर्णमनोरथाभावात्, तत्कर्मक्षये विनश्वरत्वात्, देहसद्भावेन बन्धनिवृत्त्यभावाच्च । तदुक्तं च —

शिवेनैक्यं तु कैवल्यमैक्यं शैवमते नृणाम् ।
निष्कलोपासनादेव तत्प्राप्तिश्च श्रुतागमे ॥
शिवं परमकल्याणं निष्कलं निर्मलं प्रभुम् ।

चिदानन्दमयं नित्यं तेजोरूपं विचिन्तयेत् ।
पशुभावं परित्यज्य शिवोऽहमिति भावयेत् ॥
विज्ञप्तिमात्रो हि सदा विशुद्धःसर्वत्र यस्मात्सततं विमुक्तः ।
नादेयहेयोऽप्यव्ययमप्रतर्क्यस्तिष्ठन्सदा ब्रह्ममयो विशोकः ॥
इत्यादिवचनात्तत्र तथा मुक्तिश्च विश्रुता ।
यथार्कद्युतिरभ्रेषु तथा पाशेष्विहात्मचित् ॥
मग्ना मुह्यति कालेन तदपाये तु भासते ।
शिवे संयोजितं रूपं सायुज्यमिति कथ्यते ॥
ज्ञानात्सायुज्यमेवं तु तोये तोयं यथा तथा ।
शिवेनैक्यं गतः सिद्धस्तदधीनस्ववृत्तिकः ॥
मलमायाद्यसंसृष्टो भवति स्वानुभूतिमान् ।
इत्येवं न पदप्राप्तिर्मुक्तिःसा तु विनश्वरा ॥
तदेवमैक्यशैवस्तु कथितः संग्रहादिह ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனி "மூலபாசமின்றேல் விதி பிறவுமேவுவதேன் சுத்திமற்றும் வேண்டு மிரண்டோன்ருமோ வீடுமின்ரும்" என்னும் அவன்மத நிராகரணம்வெளி. ஈண்டு "விதி பிறவு" மென்றது வினையுங் கலாதிகளுமாதலால்,

ज्ञानादेव हि कैवल्यं नान्यथा कर्मकोटिभिः ।

என்னுமாற்றல் நூலறிவுதானே முத்தியுபாயம்; அதனற் சிவோகம்பாவனையும் பண்ணவருமென்றறிவித்தற்கு இனிச் "சுத்திமற்றும் வேண்டும்" என்றது, ஆதலான் மலமுமுண்டு. அந்த மல கன்மங்களைப்போக்க

दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ।

என்றபடிக்கு அத்துவ சுத்தியோடும் சாஸ்திரஞானமும் சிவோகம் பாவனையும் வேண்டுமென்றறிவித்தற்கு "இரண்டுமோன்ருமோ வீடுமின்ரும்" என்றது, சிவன் சச்சிதானந்தாதி அநந்த கல்யாணகுணமுடைய சுவதந்திரமும் சுவப்பிர காசமுமுடையன்; சீவன் சத்துச் சித்துச் சொருபமாத்திரமாயும் அவனிற் பிரேரிய ஞயும் பரப்பிரகாசியனுயுமுள்ளவன்; ஆதலாலிருபொருளு மோன்ருகா; "ஆம்" என்ருல்நீ வீடுகூடும் என்றது, பிரமாணவிரோத மாகலிற் கூடாதென்றறிவித் தற்கு. மற்றும் விரித்துக்கொள்க. இவ்வாறு வருவது தத்துவப்பிரகாசத்தில்;-

ஈசனுயிர் பாசமென மூன்றிவற்றி னீச
னேகனெண்ணி லுயிர்களிரு வினையோடு மாயை
பாசமா றிப்பிறந்து வருகால மேகம்
பருதிமறைப் பதுபோலு முடலில்வினை யோத்தால்
நாசமா குதல்செய்தா லிறைகுருவா யுணர்த்த
நாரமும் நாரமும்போல் ஈசுரவைக் கியர்க்கே
மாசுவரு முன்னறிவுக் கறிவில்லா திருத்தல்
மலத்தினு லெனவறிந்து மலமுண்டாக் குதியே.'' (216)

என வரும். இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும்,

''அரிதோர்ந் துணராப் பெரியோ னுரைத்த
பதிபசு பாச விதிமுறை கிளக்கில்
ஈசன் ஏகன் எண்ணிலி பசுக்கள்
பாச மிருவகைப் பரிசின துலகத்
தாயவன் உயிர்க்கு மாயையின் அருளால்
இருவினைத் தகையின் உருவினைத் தருமால்
கருமுகில் அடர இரிதரு கதிர்போன்று
அறிவாம் உயிரிற் பிரியா தேயும்
ஈட்டு மிருபயன் ஊட்டிடும் நியதி
ஒருபொழு திருபயன் நுகர்வுற ழுருவுதல்
இன்மை யாதல் முன்னிய காலைச்
சத்திநி பாதம் உற்றிறை அருளால்
உருவுகோ டுலகு தெரிவுற மருவி
மாசுறு தூசு தேசுற விளக்குந்
தன்மையின் உணர்த்தும் புன்மைகள் நீங்கி
நீரும் நீரும் சேருந் தகைமையின்
அறிவினு டறிவு செறிவுறப் பொருந்தி
ஒன்றும் என்பதை உலகோர்
நன்று முத்தி எனநவிற் றினரே.''

என்னும் அவன் சங்கற்பமும்,

''முத்தி என்பதை எவனு சுத்த
அறிவெனிற் பாசம் செறியா மாயை
உருஇரு வினையால் வருமிரு வினையும்
உருவா லன்றி மருவா திவற்றின்
முந்திய தேதோ வந்தணை வதற்கோர்
ஏது வேண்டும் தானியல் பென்னின்
வீடுற் றவரினுங் கூடக் கூடும்
ஈங்கிவை நிற்க, நீங்காக் கருவிகள்
கொண்டறி வறியக் கண்டது மன்றி
மருவிய உருவு துயில்பெறுங் காலை
சிறுபொறித் தறுகட் கறையணற் சுடிகைத்

துத்திக் கடுவுள் துனேயெயிற் றுரகக்
கோத்தயல் கிடப்பினுங் குவைதரு நவமணி
ஒருபாற் றுதையினும் பெருகார் வத்திஞேடு
அச்சமு மணுகாக் கோச்சமை என்ஞே
கருவி யாவும் பிரிவுறு நிலேயேற்
பொறிபுல ஞதி குறைவற நிறைந்து
காட்சிய தளிக்கு மூட்சியின் முன்ஞக்
கொடுத்தோ ராழி விடுத்தவன் நாடிக்
கொள்வோர்க் காஞ துள்ளி மீண்டுழித்
தந்தவற் கண்டாங் கந்தமி லதனேத்
தருக என்னும் பெருமதி பிறங்குமது
அறிவி லாமைஎன் றனே அது மலமாக்
குறிகோ ளாளர் அறைகுவ ரன்றே
அறிவிற் கறிவு செறியவேண் டின்றே
உண்மையில் இருமையும் ஒளியே எனின்ஒரு
தன்மை யாகமுன் சாற்றின ரிலரே
முன்பு நன்றுடன் ஒன்றிய காலே
இன்பம் எய்துதற் கிலதுயிர் ஆதலின்
நீயலே பொருத மாயா வாதி
ஆயினே அமையும் அருள்நிலே கேண்மதி.''

என்னுமவன் சங்கற்ப நிராகரணமும் வந்தவாறு கண்டுகோள்க.

பாடாணசைவர் மதமும் மறுப்பும்

206 முற்பகரு மஃதியைந்து பாடாண சைவர்
மூலமல முண்டுவினே பிறவு முண்டு
கற்றிடுமெய்ஞ் ஞானத்தான் மூல மோன்றுங்
கழியாது மற்றவை கழிய முத்தி
பெற்றிடுதல் சிலேபோலக் கிடத்த லேன்று
பேசினிரு ளுங்கழியுஞ் சுத்தி பேற்று
நிற்குநேறி நின்றிடலு முத்தியுமற் றன்று
நேடிதுதுயின் ருேர்பிறர்க்கு நிகழு மாற்ருல்.

"முற்பகரு மஃதியைந்து" என்பது பாடாண சைவர் மதமும் மறுப்புங் கூறுகின்றது. "முற்பகரு மஃதியைந்து பாடாண சைவர் மூலமல முண்டு வினே பிறவு முண்டு கற்றிடு மெய்ஞ்ஞானத் தான் மூலமோன்றுங் கழியாது மற்றவை கழிய முத்தி பெற்றிடுதல் சிலேபோலக் கிடத்தலேன்று பேசின்" என்பது அவன் சங்கற்பம். முற்கூறியவாறே தீக்ஷைவேண்டுமேன்றது அங்கீகரியாது சாஸ்திர ஞான மோன்றுமே முத்தியுபாயமென வுட்கோடலின் மூலமலங் கழியாதென்றது. ஈண்டு, தீக்ஷை உட்கோண்டான் எனில், மூலமலம் போம் என்பதாம். இவன் சங்கற்பம் வருமாறு சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்

पाषाणवादिसिद्धान्ते मुक्तिः पाषाणवत्स्थितिः ।
भेदवादिमते मुक्तिर्नृणां निर्मलता मता ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? पाषाणभेदवादौ दर्शयति । अत्र पाषाणशैवमते त्वीश्वरैक्यवादोक्तेषु यथोचितमङ्गीकृत्य पाषाणवत्स्थितिरेव मुक्तिरिति प्रतिपादनम् । आणवमलमुपगम्य तस्यानादित्वेन विनाशायोगात्तदुक्तपरमेश्वरैक्यासंभवात् । तदुक्तं च ।

पाषाणशैवसिद्धान्तः संङ्ग्रहेण निगद्यते ।
ऐक्यशैवोक्तसिद्धान्ते त्वङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
पतिरनादिमुक्तः स्यान्न तथा पशुरुच्यते ।
पञ्चपाशेन बद्धत्वात्समलः स्यात्तथाऽऽगमः ॥
मलः कर्म च माया च शक्तिश्चैव तिरोधिका ।
बिन्दुश्च पञ्च पाशाःस्युर्यैरेवं बध्यते पशुः ॥
तन्मायाव्यतिरिक्ताणोर्मलश्च सहजः श्रुतः ।
सहजोऽणोर्मलो माया कार्यमागामिको मलः ॥
माया नो मोहिनी प्रोक्ता स्वतःकार्यात्प्रकाशिका ।
यतः क्रमेण संश्लिष्टा चैतन्यद्योतिकात्मनः ।
मलं विदार्य चिद्वचक्तिरेकदेशो भवत्यणोः ।
चितेश्चित्सहजो धर्मः स चानादिमलावृतः ॥
ताम्रकालिकवद्योगात्सहजः समुदाहृतः ।
इत्यतो मलधर्माःस्युः प्रोक्ता मोहादयोऽपि च ॥

तथा च प्रागुदाहृतवचनस्यैवमूह्यताम् —

माया कम्बुकवच्चेति न रुग्वच्छक्तिरोधकम् ।
प्रलयकेवलानां तु नृणां प्रलयकालतः ॥
शक्तिस्वरूपमात्रेण मायायाः समवस्थितेः ।
तदन्तर्गतभावेन तथात्वमुपपद्यते ॥

यदुक्तं तु ततः पश्चात्तुषवच्च कलादिकम् ।
इत्येतद्वचनं पूर्वकर्मविषयभोगतः ॥
कला(दि)कञ्चुकसम्बन्धस्तुषवत्स्यादिति स्थितम् ।
शिवेच्छाविधिसंसिद्धो मायैव सहजो मलः ॥
इत्यत्र परमेशेच्छा विधिः कर्म तथा सति ।
तत्कर्मभोगसिद्ध्यं न मायैव सहकारिणी ॥
स्वकार्यद्वारतःसेति सहजत्वं न चान्यथा ।
रुणद्धि पुरुषं माया याऽनादिभववासना ॥
मायाच्छादितचैतन्यमित्यत्राप्येवमुच्यते ।
भोगद्वारेण मिथ्याधीरयथार्थे यथार्थवत् ॥
यथा नृणां भवेदेव जनिकेति तथा श्रुता ।
मायापि मोहिनी प्रोक्ता विषयास्वादभोगतः ॥
असत्यं सत्यतां याति यावन्नो विन्दते परम् ।
इत्येतेऽपि तदेवं हि मायायाः पृथगाणवः ॥
तेनायं समलो जीवो जीवप्रेर्यस्तथागमः ।
पशून्पाशांश्च मुक्ताणून् पातीति पतिरुच्यते ॥
तदेवं वद्धजीवात्मा कर्म साम्यादिसम्भवे ।
मुमुक्षुःसाधको विद्वान् संप्राप्य ज्ञानदेशिकम् ॥
ज्ञानदीक्षां लभेत्सा च शास्त्रदीक्षा न चान्यथा ।
क्रियादीक्षा प्रवद्धानां ज्ञानदीक्षा मनीषिणाम् ॥
उच्यते ज्ञानदीक्षां तां न विना पाशमोचनम् ।
इत्येवं कामिकोक्तेन शास्त्रदीक्षा च सा श्रुता ॥
शास्त्रस्य संप्रदानेन शास्त्रदीक्षा समीरिता ।
न त्वन्या ज्ञानदीक्षा सा क्वचिदेवं हि विश्रुता ॥
विनेज्यानलकर्मादि मनोव्यापारमात्रतः ।
दीक्षा ज्ञानवती प्रोक्ता सम्यक्तत्वावबोधजा ॥

इत्येषा च क्रियादीक्षा मनोव्यापारसम्भवा ।
ततःकर्म परित्यज्य ज्ञानाचार्यमुखात्स्फुटम् ॥
ज्ञानं प्राप्य भवेन्मुक्तो नान्यथेति तथागमः ।
ज्ञानेनैव तु कैवल्यं प्राप्तं तत्र न संशयः ॥
संसारबीजमज्ञानं संसार्यज्ञस्ततः स्मृतः ।
ज्ञानात्तस्य निवृत्तिःस्यात्प्रकाशात्तमसो यथा ॥
शिवज्ञानात्परं ज्ञानं तत्समं च न विद्यते ।
वेदपाठाद् दिवं याति मन्वन्तरशतं पुनः ॥
शिवागमपरिज्ञानाच्छिवसायुज्यमेष्यति ।
नास्ति ज्ञानसमो योगो नास्ति ज्ञानसमं व्रतम् ॥
नास्ति ज्ञानसमा चर्या नास्ति ज्ञानसमा क्रिया ।
नास्ति ज्ञानसमं तीर्थं नास्ति ज्ञानसमं तपः ॥
नास्ति ज्ञानसमो यज्ञस्तस्माज्ज्ञानं विशिष्यते ।
इत्येवं शैवसिद्धान्ते श्रूयते वैदिके पुनः ॥
आत्मनः परमा मुक्तिर्ज्ञानेनैव न कर्मणा ।
ज्ञानादेव हि कैवल्यं नान्यथा कर्मकोटिभिः ॥
अतो हि ज्ञानवानेव गुरुः स्यादिति च श्रुतिः ।
सर्वलक्षणहीनोऽपि ज्ञानवान्गुरुरिष्यते ॥
इत्येतच्च गुरोः शम्भोः प्रसादाच्चेति विश्रुतम् ।
यच्च शम्भोः प्रसादेन गुरोश्चैव प्रसादतः ॥
जायते तच्छिवज्ञानं नान्यथा सत्यमीरितम् ।
गुरोरनुज्ञां संप्राप्य पठेद्दिव्यागमं शिवे ॥
गुरुवक्त्रेण बोद्धव्यं गुरुसेवापरायणैः ।
दीक्षितानां तु विप्राणां न पापं वेदपाठनम् ॥
अदीक्षितानां विप्राणां शिवागमविलोकनम् ।
पापमेतन्महादेवि सत्यमेतन्न संशयः ॥

इत्यदीक्षितपुंसां तु ज्ञानाभ्यासः कथं भवेत् ।
इति चेन्न तथा प्रोक्तः प्रबुद्धान्प्रति च स्मृतम् ॥
न शम्भुगुरुभक्तानां विदुषां वा तथागमः ।
व्याकुर्याच्छिवभक्तेभ्यस्तन्त्रार्थं गतमत्सरः ॥
न्यायतो न्यायवर्तिभ्यः पालयन्गुरुसन्ततिम् ।
अन्यथा तु मतङ्गादेर्मतङ्गाद्यवबोधनम् ॥
अदीक्षितस्य देवेशः कृतवानिति तत्कथम् ।
तदेवं ज्ञानतः प्राप्य मुक्तिः पाषाणवत्स्थितिः ॥
न चैषा योगतो वाथ दीक्षया वा ततोऽन्यथा ।
आगन्तुकमलापाये नापायः सहजस्य तु ॥
नृणामनादिसिद्धस्यानागन्तुकमलस्य वै ।
ततो मायादिसंजातसर्वावस्थाविवर्जिता ॥
सुखदुःखादिविज्ञानविकल्परहिता पुनः ।
मलमात्रेण संयुक्ता मुक्तिः पाषाणवत्स्थितिः ॥
शिवत्वप्राप्तिरेषैव नान्यथेति तथागमः ।
मनोवस्थाविनिर्मुक्तं विज्ञेयं मुक्तिलक्षणम् ॥
अन्यथेशात्मनोरैक्ये दूष्यमेकात्मवादवत् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இதன் மறுதலை. "பேசினிருளுங் கழியுஞ் சுத்தி பெற்று நிற்கு நெறி நின்றிடலு முத்தியுமற்றன்று நெடி துயின்றோர் பிறர்க்கு நிகழுமாற்றால்" என்பதனால் விளங்கும். ஈண்டு, "இருளும் கழியும்" என்றது மலமும் போம் என்பதற்கு. எதனால் என்னில், சுத்திபெற்று நிற்கு நெறி நின்றிடலும் தீக்ஷை பெற்றுத் தீக்ஷோத்தர காலாநுஷ்டானம் பண்ணுதலான் என்க. மற்றது விபக்ஷத்தில் வியபிசாரங்கூறியது. இவ்வாறு வருவது தத்துவப் பிரகாசத்தில்:-

ஆணவத்தாற் சால்மாயை கருமங்க ளளவி
லந்தகன்கோ லாற்செல்லு மதுபோ லாகும்
நீணுற்ற துயர்நீங்கி விகற்பியா தோன்றும்
நேர்போத மறக்கற்போற் கிடத்தல்முத்தி யென்று

வீணுற்ற பாடாண வாதிவிதி முத்தி
வியன் முட்டைக் கருப்பம்விட மூர்ச்சை கம்பஞ்
சேணுற்ற நோங்கள் சேர்ந்தவர்க்கு முத்தி
சித்திப்ப தாமிந்தச் சிந்தைவிடாய் நீயே. (217)

எனவரும். இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும்:-

"மூல மலத்தாற் சாலு மாயை
கருமத் தளவில் தருமுரு இறைவன்
சேறிந்திரு பயனும் நுகர்ந்திடு முயிர்கள்
இருளுறு மலத்திற் பருவரற் படுதலின்
இடைஇரு நோக்குந் தடைபட் டோரில்
துயருறு மதனுற் செயிருறு துன்பம்
கோத்தை மாந்தர் உய்த்துறுந் துயில்போற்
காட்சி என்னக் காணுத் துயர
மாட்சியை முத்தி எனவகுத் தனரே"

இஃது அவன் மத சங்கற்பம்.

"வகுத்துரை பெருகத் தொகுத்திடு முத்தி
நன்று நின்றிருள் ஒன்றிய மலத்தாம்
உளத்திற் குறுபொறி சேறிபுலன் நுகர்தல்
விளக்கிற் றிகழும் மேன்மைய தன்றே
கருவிக ளகல்வுழி மருவிய துயரமும்
நன்றென லாகுந் துன்றிய படலத்
திடைதடைப் பட்ட சுடர்விழி மாந்தர்
படலம் நீங்குதல் கடனு தலினே
காட்சி யென்னக் காணுத் துயர
மாட்சியை முத்தி எனவகுத் துரைக்கிற்
காணு பாவம் மரணம் கருமரம்
ஏய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே
இனைய கதிக்கோர் முனைவரும் வேண்டா
தனிதரு துயரம் எனுமிது திடனே
பாடா ணத்திற் கூடா முத்தி"

இஃது அதன் நிராகரணம். இவ்விரண்டும் வருமாறு காண்க.

பேத வாத மதமும் மறுப்பும்

207 பேதசைவர் செம்பிரத குளிகை யீண்டிற்
பேசுகளிம் பற்றுப்போன் னுவதுபோ லுலக
நாதனருட் சுத்திபெறிற் பாச மெல்லாம்
நசித்துயிரும் நிருமலமாய்ப் பாடா ணம்போற்

போதமின்றி யேகிடத்தன் முத்தி யேன்னில்
பொருந்தாது சுத்தியோன்றே புகற லானும்
ஓதவரு நிலைதவறப் பாச நாச
முறலானும் புருடார்த்த மோவ்வா தானும்.

“ பேத சைவர் சேம்பிரத குளிகை ” என்பது பேத சைவர் மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. ஈண்டுப் “ பேத சைவர் சேம்பிரத குளிகை ஈண்டிற் பேசு களிம்பற்றுப் பொன்னுவதுபோ லுலக நாதனருட் சுத்திபேறிற் பாசமேல்லாம் நசித்துயிரும் நிருமலமாய்ப் பாடாணம்போற் போதமின்றியே கிடத்தன் முத்தி யேன்னில் ” என்பது பேத சைவர் சங்கற்பம். ஈண்டு ‘அருட்சுத்தி’ என்றது சிவதீக்ஷையை. மற்றது வேளி. இது பரமோக்ஷ நிராச காரிகையில்,

आधिक्यं परमेशानां निर्मलत्वं च केवलम् ।

என வுத்தேசித்ததாம்.

இதன் மறுதலை “ பொருந்தாது சுத்தியோன்றே புகறலானு மோதவரு நிலை தவறப் பாச நாச முறலானும் புருடார்த்த மோவ்வாதானும் ” என்பதனுல் விளங்கும். ஈண்டுச் “ சுத்தி யோன்றே புகறலானும் ” என்றது, ஞானுதியன்றித் தீக்ஷை தானே முத்தியுபாய மேன்பதுபற்றி. “ பாசநாச முறல் ” என்பது, திரிபதார்த்தமும் நித்திய மேன்பதற்கு மாறுபடல் பற்றி. புருடார்த்த மோவ்வாதது பாடாணம்போற் கிடத்தலின் அறிவில்லாவாறு பற்றி. “ புருடார்த்தம் ஒவ்வாததானும் ” என்பதில் இடை குறைந்து ஒவ்வாதானும் என நின்றது. இவ்வாறு வருவது, சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில் :-

अथात्र भेदशैवमते पाषाणशैवमतोक्तेषु यथोचितमङ्गीकृत्य निर्मलता मुक्तिप्रतिपादनमाणवस्यापि मलस्य विश्लेषयोगेन नृणां सर्वमलापाय एव शिवत्वप्राप्तिः परमोक्ष इत्यभ्युपगमात् । तदुक्तं च—

भेदशैवस्य सिद्धान्तः संग्रहेण निगद्यते ।
पाषाणशैवसिद्धान्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
पत्यादयः पदार्थास्ते भिन्ना एव परस्परम् ।
अन्यथा तु पदार्थानां स्वरूपं च न सिध्यति ॥
तेषां पृथक् तया प्रोक्ततत्तल्लक्षणमप्यथ ।
तत्र यः पशुरित्युक्त आणवादिसमावृतः ।

कुतश्चित्कारणात्तस्य मलपाकादिसम्भवे ॥
शिवशक्तिनिपाते च कृपया परमेश्वरः ।
आचार्यमूर्तिमास्थाय दीक्षया मोक्षदो भवेत् ॥
न तु ज्ञानेन योगादिनाप्येवमागमे श्रुतम् ।
अथात्मा समलो बद्धः पुनर्मुक्तश्च दीक्षया ॥
दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ।
ज्ञानतो योगतश्चैव चर्यातश्च न मुच्यते ॥
दीक्षया तु भवेन्मुक्तिः सर्वेषां प्राणिनामिह ।
मन्दशक्तिनिपातानां कर्तव्यं च विधीयते ॥
दीक्षितानां ततोऽन्येषां सद्योमुक्तिस्तु विश्रुता ।
एका निर्वाणदा सद्यो द्वितीया देहपाततः ॥
प्रारब्धसञ्चितागामि कर्मजालं विशोध्यते ।
यदात्यन्तविरक्तानां सद्यो निर्वाणदा भवेत् ॥
तदेव दीक्षया मुक्तिरत्र शैवविनिश्चिता ।
ज्ञानं तु बुद्धिनिष्ठस्याज्ञाननाशपुरःसरम् ॥
कर्मक्षयकरं नात्मनिष्ठाज्ञाननिवर्तकम् ।
तस्मान्न परमुक्तौ तत्साधनं हि तथा वचः ॥
विज्ञानयोगसन्यासैः भोगाद्वा कर्मणः क्षयात् ।
इत्यादिवचनं क्विच वैदिके हि तथा श्रुतम् ॥
परोक्षब्रह्मविज्ञानं शाब्दं देशिकपूर्वकम् ।
बुद्धिपूर्वकृतं पापं कृत्स्नं दहति वह्निवत् ॥
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
योगादिश्च पदप्राप्तौ साधनं न तु मुक्तितः ॥
दीक्षया मलनाशो हि नान्यथेति विनिश्चयात् ।
मलस्य द्रव्यरूपत्वात्तदपायस्तु दीक्षया ॥
चक्षुषः पटलापायो भिषग्व्यापारतो यथा ।

न तु ज्ञानेन नैनेति क्वचित्तु प्रतिपादनम् ॥
मन्दादिशक्तिपातानां तथा दीक्षापुरः सरम् ।
ज्ञानाभ्यासेन कालेन मुक्तिरेवेति तत्परम् ॥
वैदिकोक्तं त्वविद्या या अभावत्वेन सम्मतात् ।
ज्ञानादेव तु कैवल्यमित्येतदुचितं पुनः ॥
तथा न शोचते शैवे प्रागुक्तेनैव वर्त्मना ।
यदुक्तं ज्ञानदीक्षा तु शास्त्रदीक्षेति तन्न च ॥
दीक्षा ज्ञानवती प्रोक्ता सम्यक् तत्वावबोधजा ।
इत्येवं शास्त्रदीक्षायाः पृथक्त्वेन श्रुतं यतः ॥
सा दीक्षा हि क्रियाशक्तिः शिवस्य परमात्मनः ।
तया विना कुतो मुक्तौ साधनं किञ्चिदिष्यते ॥
ज्ञानं स्याच्छास्त्रदीक्षेति यदुक्तं तन्न युज्यते ।
श्रवणादि क्रियामूलं शास्त्रज्ञानं हि यत्स्फुटम् ॥
ततस्तथाविधेनैव कर्मणा न विनागतिः ॥
अथायं तु मतङ्गादिर्विना दीक्षां महेश्वरात् ।
प्राप्तवानागमज्ञानमित्युक्तं च न युज्यते ॥
महेशेन यदा दृष्टो मतङ्गो दीक्षितस्तदा ।
चक्षुरुन्मील्य यत्तत्वं ध्यात्वा शिष्यं समीक्ष्यते ॥
पाशबन्धविमोक्षाय दीक्षेयं चाक्षुषी भवेत् ।
इत्यतो ध्येयतत्वं हि भगवान्परमेश्वरः ॥
अदीक्षितस्य सिद्धान्तश्रवणादौ विधिस्तु न ।
त्वदुक्तौ न्यायवर्तिभ्य इति तत्र विशेषणात् ।
न्यायवर्तिन एतेऽत्र शिवदीक्षानुवर्तिनः ॥
तदेवं परमोक्षादौ दीक्षैव मुख्यसाधनम् ।
अतो दीक्षा विशेषेण शैवे ह्येवं च विश्रुतम् ॥
दीक्षितः शिवजातिः स्यादन्यजातिर्न विद्यते ।

पुत्रकाणां साधकानां तथा समयिनामपि ।।
प्राक्जात्युदीषणा ... ... शो, भवेत् ।।
दिनत्रयं तु रुद्रस्य पञ्चाहं केशवस्य तु ।
पितामहस्य पक्षैकं नरके पच्यते तु सः ।।
अनुपनीतः प्रथमो द्वितीयोऽप्युपनीतकः ।
वेदाध्यायी तृतीयः स्यादग्निहोत्री चतुर्थकः ।।
यज्ञयाजी च तत्रैव पञ्चमश्च प्रकीर्तितः ।
सत्रयाजी तु षष्ठःस्याद्वेदान्ती सप्तमः स्मृतः ।।
उत्तरोत्तरतश्चैते श्रेष्ठा वृत्त्या सहस्रकम्
मुख्यं वेदान्तविदुषः कोटिश्रेष्ठं च मत्प्रियः ।।
भक्त्या भजति मामेव सर्वजातिषु तत्र वै ।
सर्वेषां दीक्षितानां तु सदृशं नास्ति लौकिके ।।
यथा शिवस्तथा भक्तो यथा भक्तस्तथा शिवः ।
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन दीक्षितानां च भोजनम् ।।
भोगमोक्षप्रदानत्वात्कारणं च मम प्रियम् ।
तपोविद्याधिकस्यापि कर्तव्यं नाभिवादनम् ।।
तदेवं दीक्षया मुक्तिर्मलनाशपुरःसरम् ।
आणवः सहजः सिद्धः जीवस्यानादिसम्भवः ।।
मुक्तौ च तदपायश्च युच्यते हि तथागमः ।
अथात्मा समलो बद्धः पुनर्मुक्तश्च दीक्षया ।
विषापहारं कुरुते ध्यानबीजबलैर्यथा ।।
कुरुते पाशविश्लेषं तथाचार्यशिवाध्वरैः ।
मन्त्रौषधबलैर्यद्वत् सन्निरोधो विषस्य तु ।।
तथा हि सर्वपाशानां सन्निरोधस्तु दीक्षया ।
तदाणवस्य विश्लेषो न युक्त इति नोच्यते ।।
अथास्य सहजस्याणोरुच्छेदे चेतनस्य च ।

उच्छेदस्फटिकस्येव दोषः स्यात्कर्षणादितः ॥
इति चेन्न निरूपे तु रूपदृष्टान्तदोषतः ।
अथवा कालिमायास्तु विश्लेषे सति ताम्रगः ॥
न स्वरूपविनाशश्च तथात्वैवं शिवागमः ।
सहजा कालिमा ताम्रे तत्क्षयान्न च तत्क्षयः ॥
यथा ताम्रस्य तद्वत्स्यादेवं पुंसो मलक्षयः ।
रसविद्धं यथा ताम्रं हेमत्वं प्रतिपद्यते ॥
तथा विज्ञानसम्बन्धाच्छिवत्वं प्रतिपद्यते ।
मलापायस्तु तच्छक्तिनिरोधो हि तथागमः ।
अग्नेस्तु दाहिका शक्तिर्मन्त्रैराशु निरुध्यते ॥
तद्वत्तच्छक्तिसंरोधाद्विभक्तेत्यभिशब्द्यते ।
अनेनापि विरोधो न तदपाये तु निर्मलः ॥
आत्मा मुक्तः स एवायं न मुक्तः समलो मतः ।
मनोवस्थाविनिर्मुक्तं विज्ञेयं मुक्तिलक्षणम् ॥
इत्येवं मुक्त्युपायानामनुष्ठानप्रवर्तकम् ।
देविकालोत्तरे किन्तु श्रूयते मुक्तिलक्षणम् ॥
मलैर्मुक्तस्तथात्मा तु मुक्त इत्युच्यते बुधैः ।
इत्येवं सुप्रभेदादौ शिवेन प्रतिपादितम् ।
ततो निर्मलतो मुक्तिर्भेदवादे व्यवस्थिता ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்தில்

"ஈசனரு ளாற்பாசத் தொகுதி யெல்லா
மிருஞ்செம்பிற் களிம்புபோ லிசைந்து நிற்குந்
தேசுதரு ரசகுளிகை தாக்கச் செம்பு
செம்பொன்ன மதுபோலச் சிவனு னீங்கி
நேசமுறு பதத்திருப்ப னெனும்பேத வாதி
நிகழ்செம்பு குளிகையினுற் பொன்னுவ தன்றி
யாசிலாக் குளிகையது வாக மாட்டா
வாம்பதமேற் பதமுத்தி யாகுங் காணே" (218)

எனவரும். முன்னர் யோகபேதத்தில் "சதாசிவமே தெய்வமாய் மேல் கீழ்தன் வடிவே தற்பரமாம்" என வந்த பேதவாதம் இப்பேதமென்க. இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும் :-

"ஈசன தருளாற் பாசத் தொகுதி
சேறிவுறு செம்பிற் கறையுறு களிம்பு
குளிகை தாக்க ஒளிபெற் றுங்கு
நித்த சுத்த முத்த ராக
வைத்தன ருலகில் மறைவல் லோரே"

எனச் சங்கற்பமும்,

"மறைக ளாகமத் துறைகள்மற் றெவையும்
நாசமில் பதிபசு பாசமென் றுரைத்தல்
அயர்த்தோர் குளிகைச் சயத்தால் தாமிரக்
காளித நாசம் பாசத் தேய்த்தல்
கூடா தன்றியும் குளிகை சீருணம்
நீடா தழித்த நிலைஇலை ஆதலிற்
பேத வாதம் ஓதுதல் பிழையே
இன்னும் இன்னுயிர் ஏமங் குளிகை
தன்னில் அந்நியந் தருவது திடமே
வீடித் திறத்தினிற் கூடக் கூடா."

என நிராகரணமும் வரும்.

சிவசமவாதம் - பொது

208 * * *

"பரமசிவனுரை கேட்கும்" என்பது சிவ சமதா வாதத்தின் போதுவியல்பு கூறுகின்றது. சிவாகம வசன முண்டாய்க் கேட்பது எல்லாச் சைவ மத பேதத்திற்கு மொக்குமேனும், ஈண்டுப் "பரம சிவனுரை கேட்கும் பண்பினுனும்." எனச் சிறப்பித்தது, இச் சமவாதத்திற்குப் பூருவ பக்ஷமாய் அடுத்த ஐக்கிய வாதாதி மூன்றும் நிராகரித்து, சமவாதமே சித்தாந்த மென நிறுத்துங் கிரணாதி சாமியவாத நூல்கள் பெரும் பான்மையு மிக்காலத்திந்நிலத்து வழங்குதலறிவித்தற்கு. அந்த ஸப்த சம்ஹிதைகளாவன.

किरणं श्रीमतङ्गं च पाराख्यं रौरवं त्विह ।
स्वायम्भुवौ द्विरूपौ च मृगेन्द्रं सप्त संहिताः ॥

अनधीत्य प्रयत्नेन पदार्थाः सप्त संहिताः ।
यथावच्छैवमाख्यातुं न शक्यं स्याद्बृहस्पतेः ।

என வரும். இச் சமவாதம் பற்றி வருவன சத்தியோஜ்யோதி முதலான குரவர் கூறும் மோக்ஷகாரிகாதி பிரகரணங்களும், போசராசகுரு பண்ணின தத்துவப் பிரகாசமும், மற்றும் அத்வைத வாதமெனக் குரவருரை யிடுதலின் ஈண்டு வேண்டாரென்க. ஆயினும், அகோரசிவாசாரியர் जगदेकबीजम् என்றற் றொடக்கத்திற்குப் பேதவாதமாய்ப் பொருட்படுத்தி உரை எழுதலின், அது முதலான அஷ்டப் பிரகரணஞ் சித்தாந்த சாராவளி மற்றுங் கோடலுமாம். ஆயின், இந்நூல்களாகியவற்றுள் ஐக்கியவாதாதிகளை நிரா கரித்துச், சமவாதத்தைச் சித்தாந்தமாக நிறுத்தியது யாண்டுப் பெற்றுமோ எனின்? எங்கு முளதேனினும், கிரணுகமத்திற் காட்டுதும்.

माया कम्बुकवज्ज्ञेया तुषवच्च कलादिकम् ।
शिवेच्छा विधिसंसिद्धौ मायैव सहजो मलः ॥
रुणद्धि पुरुषं माया यानादिभववासना ।
मायाच्छादितचैतन्यः स तन्त्रेऽस्मिंश्च निर्मलः ॥

என்னும் தந்திராந்தரத்திலுள்ள ஐக்கிய வாதத்திற்கு மறை,

माया नो मोहिनी प्रोक्ता स्वतःकार्यप्रकाशिका ।
यतः क्रमेण संश्लिष्टा चैतन्यद्योतिकात्मनः ॥
मलं विदार्य चिद्व्यक्तिरेकदेशो भवत्यणोः ।

என்பது முதலியன. மலம் முத்தியிலும் போகாதென்னும் பாடாணவாதிக்கு மறை,

सहजा कालिका ताम्रे तत्क्षयान्नच तत्क्षयः ।
यद्वत्ताम्रे क्षयस्तद्वत्पुरुषस्य मलक्षयः ॥

என்பது முதலியன. அறிவின்றிக் கற்போற் கிடக்கு முத்தனெனும் பேத வாதிக்கு மறை,

तीव्रशक्तिनिपातेन गुरुणा दीक्षितो यदा ।
सर्वज्ञः स शिवो यद्वत्किञ्चिज्ज्ञत्वविवर्जितः ॥
शिवत्वव्यक्तिसंपूर्णः संसारी न पुनस्तदा ।

என்பது முதலியன கிரணுகமத்தில் வந்தவாறு கோள்க. இவ்வாறே மதங்காதிகளினும் வருமாறு காண்க. இதனுனேயன்றே

शैवभेदं प्रवक्ष्यामि ऐक्यपाषाणवादिनौ ।
भेदवादी समवादी ... ...

என மேன்மேலு முண்மைப் பொருள்படக் கூறுமுறைமை மூலாகமத்தினு முத்தேசித்தது? இது மேல் வருஞ் சங்கிராந்த வாதாதிகட்கு மொக்கும். ஆயின் இம் மூலத்தின்படி சங்கற்ப நிராகரணத்தி லுற்பத்திசாமிய மன்றோ கூறியது? ஈண்டுப் பிறிது படக்கூறியது என்? எனில், ஆண்டுச் சமதை கூடாதென்றது, மற்ற அபிவியத்தி சமதாதிகட்கு முபலக்ஷணம். இதனுனே யன்றே சிவப் பிரகாசத்தில் "விரிவு வினை கெடுமுத்தி மலம்போமுத்தி" யென அபிவியத்தி சமதையையும், "புகலரும்அசத்தர்தம்பாற் போருந்திய வலகை" யென்பதனுல் ஆவேச சமதையையும் கூறி, "இன்று நோக்குரை நடக்குமியல்பி லோர்க்கு" என்பதனுல் அதன் மறையுங் கூறிச், சங்கிராந்தி சாமியஞ் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் கூறியதுகண்டு, வேறுங் கூருதோழிந்ததூஉம்? சித்தியாரிலும், மேற் சீவனும் இச்சா ஞானக்கிரியையாற் சிவனை யோப்பன்" எனவும், சேம்பிரத குளிகையினுற் களிம்பற்று' எனவும் பிறவும் அபிவியத்தி சாமியாதிகளை நிராகரித்தவாறு கண்டுகோள்க.

இன்னணஞ் "சமதாவாதம் நான்குவகைப் படும்" என்பது இரௌரவத்தில்:-

कौशिकः काश्यपश्चैव भारद्वाजोऽथ गौतमः ।
अगस्त्यश्चैव पञ्चैते पञ्चवक्त्रेषु दीक्षिताः ॥
संक्रान्तिकाश्यपं शैवं समावेशं तु कौशिकम् ।
भारद्वाजं समुद्भूतं शिवादाधिक्यगौतमम् ॥
आगस्त्यमभिव्यक्तं तु चानादिस्तु परं स्मृतम् ।

என வருமாற்றுன் உணர்க. இதனுனே யன்றே "சிவாக்கிர உடையாரும்" சைவ பரி பாஷை முதலியவற்றில் அபிவியத்தி சமுத்பத்தி சங்கிராந்தி சமாவேச பேதங்களாற் சமதை நால்வகைப் படுமேனக் கூறி இவை பூருவபக்கங்களேன நிராகரித்ததூஉம்? இவ்வாறு மதங்காதிகளில்.

व्यक्तोऽसौ शिववद्भाति शिव एव तनुक्षये ।

என வருமாற்றிற்கேற்கக் கூறியது. " பகர்தரும நிருவாணம் பண்ணிற் காணும் மரபுடையவாறு குணபாதத்தானும் " என்றது,

तत्र युक्तोऽप्यसौ तेन न समानगुणीकृतः ।
यावत्तावद्वृथा तस्य तत्त्वावाप्तिर्यथा भुवि ॥
साम्राज्याधिगमेऽप्यस्य नृपशोस्तु कुतोऽर्हता ।
षाड्गुण्यानधिगत्यास्य सा हि तस्य न राजते ॥

என வரும் காமிகாதிகள் பற்றி. மற்றனைத்தும் வெளி. இவ்வாறு வருவது சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில் :-

अथायं समवादस्तु संग्रहेण निरस्यते ।
पूर्वोक्तवादसंसिद्धमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
न दीक्षामात्रतो मुक्तिः किन्तु ज्ञानादिनापि वा ।
शैवपूजाद्यनुष्ठाने योग्यता जनका हि सा ॥
अन्यथा दीक्षितस्यात्र कर्तव्यं कथमुच्यते ।
विधानत्वेन चर्यादि स्वदीक्षोत्तरकालतः ॥
दीक्षितानां क्रमेणैव सदाचारो निगद्यते ।
नित्यादि कर्म कर्तव्यं शिवमार्गस्थितेषु च ॥
तेषां साधारणं कर्म कार्यं सर्वात्मना मतम् ।
नित्यादि त्रितयं कार्यं चतुर्भिरविचारतः ॥
वैश्वदेवं तथा सन्ध्यां शूद्रस्त्यक्त्वा त्रयीमयीम् ।
इत्यादिवचनादुक्त आचारस्तु विरुध्यते ॥
न देहपातदीक्षा तु मुक्तिदा कर्मणा विना ।
प्रागनुष्ठित ... ...
स्यादत्यन्तविरक्तानामिति तद्विधितःस्फुटम् ॥
ततो दीक्षाविरुद्धस्य ज्ञानयोगादितो गतिः ।
दीक्षैव मोचयत्यूर्ध्वं शैवं धाम नयत्यपि ॥
ज्ञानतो योगतश्चैव चर्यातश्च न मुच्यते ।

इत्यादि वचनं दीक्षास्तुतिरित्येव सम्मतम् ।।
तद्दीक्षा ज्ञानयोगादेर्मुक्तिः शैवागमोदिता ।
न सा निर्मलतामात्राणूनां पाषाणवत्स्थितिः ।
न किञ्चिज्ज्ञानमप्यस्य भवावस्थावरं ततः ।। ?
परमः पुरुषार्थो हि मोक्ष एवेति सम्मतः ।
स तु मुक्तस्य यज्ज्ञानं पशुपाशादिवस्तुषु ।।
स देशस्येव सर्वेषु यः संपूर्णमनोरथः ।
ज्ञानस्य शिववित्सिद्धेः क्रियाया निर्मलस्य च ।।
षाड्गुण्यस्य च तज्ज्ञानं क्रियामूलस्य सम्भवात् ।
तथा च शिववन्मुक्तः षड्गुणाढ्य इति श्रुतः ।।
ज्ञानयोगं समासाद्य स तत्रैव विमुच्यते ।
न तेषां पुनरावृत्तिर्घोरे संसारसागरे ।।
सर्वज्ञाः सर्वगाः शुद्धाः परिपूर्णा महेश्वराः ।
शिवतुल्यबलाःसिद्धा इत्येवं आगमः पुनः ।।
अप्रमेयगुणोपेतः सर्वज्ञः खलु सर्वदा ।
सर्वकृत्सर्वलोकेशः शिवतुल्यः प्रजायते ।
इति निःश्वासके किञ्च शिवधर्मोत्तरादिषु ।।
सर्वज्ञः परिपूर्णश्च शुद्धःसर्वगतःप्रभुः ।
संसारसागरान्मुक्तः शिवतुल्यः प्रजायते ।।
सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः ।
अनन्तशक्तिश्च निरामयात्मा विशुद्धदेहः स शिवत्वमेति ।।
इति षाड्गुण्यसंप्राप्तिः परमोक्ष इति स्मृतः ।
तेनायं शिववन्मुक्तो राजते हि न चान्यथा ।।
मुक्तिः प्रागुक्तरीत्यास्य निर्मलत्वं च केवलम् ।
मलैर्मुक्तस्तदात्मा तु मुक्त इन्युच्यते बुधैः ।।
इत्येवं सुप्रभेदादेस्तात्पर्यमिदमिष्यते ।

तथा निर्मलतायां तु षाड्गुण्यं च भवेदिति ॥
एवं सामान्यतः प्रोक्तः सदाशिवसमो मतः ।

என வருமாற்றான் உணர்க. பிறவு மன்ன.

(1) ஆவேச சமவாதம்

209 * * *

"சொன்ன வற்றுளாவேசம்" என்பது ஆவேச சாமிய மதமும் மறுப்பும் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. இது வருமாறு சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில்:-

अथ कौशिकसिद्धान्तः समावेश इति श्रुतः ।
महीपतिर्ऋषिः प्रोक्तः पूर्ववक्त्रेण दीक्षितः ॥
अंशुमादिकवीरान्तं पुरुषेणोद्भवं भवेत् ।
इत्येवं वचनात्पश्चात् समावेशस्तु कौशिकः ॥
तदावेशेन साम्यं तु संग्रहेण निरूप्यते ।
अप्रमेयगुणोपेतः सर्वज्ञः खलु सर्वदा ॥
सर्वकृत्सर्वलोकेशः शिवतुल्यः प्रजायते ।
इत्यागमेषु मुक्तस्य श्रूयते शिवतुल्यता ॥
सा तु योगानुसारेण सायुज्याणोः शिवेन वै ।
मुक्तौ शिवसमावेशाच्छिव धर्मावभासतः ।
तथा मुक्तस्य लोकेऽपि ग्रहाविष्टस्य नुर्यथा ॥
... ... दृश्यते ग्रहतुल्यता ।
अन्यथा भवकालेऽपि षड्गुणाढ्यो भवेत्पुमान् ॥
तथाभिप्रायतश्चैव श्रूयते हि शिवागमे ।
यथा भेषजसामर्थ्यादशक्तानां बलं परम् ॥
तेन तच्छक्तियोगेन सामर्थ्यममितं भवेत् ।
एवं शैवाध्वरं प्राप्य दीक्षामन्त्रसमुद्भवम् ॥

न पुनर्जन्मतां याति दीक्षितो मनुजोत्तमः ।
इत्येवमत्र वायव्यसंहितायां च विश्रुतम् ॥
अयस्यग्नौ समाविष्टे दाहोऽग्नेरेव नायसः ।
मूर्त्यात्मस्वेवमैश्वर्यमीशस्यैव न चात्मनाम् ॥
तत एव जगत्यस्मिन्काष्ठपाषाणमृत्स्वपि ।
शिवावेशवशादेव शिवत्वमुपचर्यते ॥
अतो हि बन्धकाले च नृणां करणयोगतः ।
अयसाग्नेर्यथा योगो वियोगोऽग्नेर्यथाऽयसा ॥
तत्वैस्तदात्मनश्चैव शक्त्या कर्मवशाद्भवेत् ।
अथावेशवशादेव तत्तद्धर्मान्वितो यदि ॥
स चात्मा जड एव स्यादिति शङ्का न विद्यते ।
आत्मासौ चेतनो यस्मादाविष्टस्तेन तेन च ॥
ग्रहेणाविष्ट पुरुष इव वेत्ति करोति च ।
इत्यावेशेन साम्यं तु संग्रहेण समीरितम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. ஈண்டுக் காட்டியவற்றுட் சிவகுண மாயே கூறுதலின் அதன் மறுப்புக் கூறியதற்கு முதாரணம் கண்டு கொள்க.

(2) உற்பத்தி சமவாதம்

210 * * *

"உயர் பரத்துவாச மதமுற்பத்தி வாதம்" என்பது உற்பத்தி சமவாத சங்கற்பமும் நிராகரணமும் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. இவ்வாறு வருவது சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில் :-

उत्पत्तिसमतापक्षो भरद्वाजमतः श्रुतः ।
भारद्वाजं समुद्भूतमिति प्रागुक्ततः पुनः ॥
शर्वोक्तादिकसिद्धान्तं वातुलान्तमिति स्मृतम् ।
सद्योजातमुखोत्पन्नं भारद्वाजमृषिं तथा ॥

सूत्रमार्गेण सञ्चिन्त्य सद्योजातं तु दीक्षितम् ।
इत्यत्रोत्पत्तितः साम्यं मुक्तिरेव न चान्यथा ॥
प्राकृतं भावमुत्सृज्य शिवोऽहमिति भावयेत् ।
एतत्समाधिमुत्कृष्टं प्रशंसन्ति मनीषिणः ॥
शिवमेव स्वयं भाव्यं शिवमेव स्वयं भवेत् ।
इत्यादिशिवयोगेन ततोऽन्येन च यत्फलम् ॥
श्रूयते शिवसाम्यं यदुक्तौ मुक्तात्मनामिह ।
तदपूर्वतया त्वेषा जायते परमार्थतः ॥
शिवात्सर्वज्ञतामुख्यधर्मोत्पत्तिपरस्परम् ।
जीवन्मुक्तस्तु तद्विद्वान् पूर्वोपाधिगुणान्त्यजेत् ॥
स सच्चिदादिधर्मित्वं भजेद् भ्रमरकीटवत् ।
इत्यनेनापि तत्स्पष्टं तथा चैव शिवागमे ॥
संसारसागरान्मुक्तः शिवतुल्यः प्रजायते ।
इत्येवं जायतेर्धातोः प्रयोगेण तथा मतः ॥
न त्वावेशवशात्तत्वं तथात्वे शिवधर्मतः ।
मुक्तस्य भासमानानां परधर्मावलम्बतः ॥
पुरुषार्थो न मुक्तस्य स्वसंपूर्णमनोरथः ।
अतो बन्धदशायां च तत्तद्गुणविनाभवः ॥
नृणां ज्ञानं न लीनं तु कलाकालादिभिः स्फुटम् ।
अन्यथा तु कुतः कर्म भोगवैचित्र्यसम्भवः ॥
प्रागुक्तवचनं सर्वमेतदर्थानुसारतः ।
युक्तमित्थं समुद्भूतसाम्यवादः समीरितः ॥

எனவருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும்

அறிவுமூ வகைக்குமுள பாசமறி விக்கும்
ஆவிசுட்டி யறியும்பின் னருங்குளவீப் புழுப்போ
லிறைபேதிப் பித்துடலைத் தன்போ லாக்கும்
இசைவுபோன் முத்தியெனுஞ் சிவசமவா திக்குக்

குறிபாசஞ் சடமுயிருக் குணர்விடமா முயிருங்
குறிப்பதுதான் சிவனறிவி னேடுங் கூடிற்
செறிகுளவிப் புழுச்செயல்கள் யோனி பேதஞ்
சேர்கைசா யுச்சியமோ திகழ்யோகங் காணே. (219)

எனவரும். இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும் :-

பாசமும் பசுவும் ஈசனும் என்றிம்
மூவகை உணர்வு தாம்முதன் மையவாய்ப்
பாச மைம்புலன் தேசுற வுணர்த்தப்
பசுத்தனி ஞானம் புசித்திடு மன்றே
இனைய ஞானம் பிரிவுற வெரியாச்
செந்தழல் தகுநெறி அந்தமில் உயிரும்
அறிவா யொன்று மறியா தன்றே
இவ்வாறு ஒழுகும் ஏனைய உயிர்க்கு
முன்னேன் றனது முதிர்ஒளி ஞானம்
அறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்த
வண்டென உயிரைக் கொண்டிடு முயிரது
தன்னை நோக்கித் தானது வாகி
ஐவகைத் தொழிலும் மெய்வகை யுணர்வும்
பிரியா வாறு பெற்றுத்
திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந் திடுமே.

என்னும் அதன் சங்கற்பமும்,

சேர்ந்த மும்மை வாய்ந்த ஞானமும்
ஒருகா லன்றித் திரிவுற நிற்கில்
ஒண்பொருள் காணும் பண்பினுக் கொருகாற்
பரிதியும் மதியும் எரிதரு விளக்கும்
வேண்ட லின்றே காண்தகு காலை
ஒன்றேன் றுக நின்றறி வுறுமெனில்
அங்கிய மறியா மன்உயிர் பொறிபுலன்
தானே அறியா தலைவர்க் குலகினை
ஆனு அறிவா லறியவேண் டின்றே
கொழுந்தழல் தகுமேல் அழுந்திடு மவத்தையில்
திரியாத் தலைவற் றெரியாத் தன்மைவந்து
எய்த லாகா மெய்யுறு பொருட்கு
முன்னர்க் கீடந் தன்னென எடுத்த
வேட்டுவ னியல்பு கூட்டல் பெருதே
வண்டிறும் பெடாஉட் கொண்டது தனக்கு
மந்தர வாதந் தந்தது மிலதே
எடுத்திடு மதனுல் அடுத்ததென் றறையில்
கருமயிர்க் குட்டி இருசிறைப் பறவை

யாயின தேடுத்த தாயர்சாற் றிலரே
பிறவிப் பேதத் துறையிவை கிடக்க
ஏயும் இத்திறன் ஆயுங் காலை
யோகத் தகுதி யாகத் தகுமே
ஞான மின்மையேன் ரேதுவ தேன்னெனில்
உயிரு முணர்வும் பயிலுத லன்றி
வேட்டுவ னுருவம் மேன்புழு வுணர்வு
கூட்டுத லாலுருக் கூடுத லானும்
முத்தியி லிறையிற் பற்றுத லின்றித்
தன்னுரு வணைந்த பின்னத னுணர்வு
மாறுத லானும் மூறுடைத் தன்றே
ஈசன தியல்பரு ளேய்துயிர் இயற்றல்
பேசுதல் தவறேனப் பேருமறை அறைய
ஐந்தோழி லுயிரும் தந்திடல் தகுமோ
ஆவதேன் முன்னாள் நாவலர் பேருமான்
பண்டோரு முதலை யுண்டமைந் தனைவர
வழைத் தனனேன்றுய் பிழைப்பில ததூஉம்
தந்திட வேண்டு மேன்றன ரன்றே
இன்னவன் கிடக்க முன்னவன் தன்மை
எய்தினர் எல்லாச் சேய்தியுஞ் சேய்வர்
இரும்பேரி எய்தித் தருஞ்சேயல் தகவேனிற்
போருள்நிலை கிடக்க ஒருதிட் டாந்தப்
பேறே ஆயிற் சீருக் கதுவிய
புனலோரு புடைசேர் கனல்தகு மாயினும்
வேறோரு போருளை நீருக் கிலதே
நேருப்பேனு மிதனின் உருத்தனி காட்டுக.
அங்கியு மோன்றைத் தங்கிநின் றல்லது
தன்தோழில் நடத்தா தேன்றறி இனிநீ
இரும்பனற் சேய்தி தரும்பரி சுளதே
அதுவேறோ ரலகை போதிதருங் காலை
அதன்சேய லனைத்து மிவன்சேயல் ஆமால்
அவனிவ னுகில் இவனவன் சேய்திக்
கேன்னவை யேன்னிற் பின்னுறு சேயலும்
அதன்சேய லன்றி இவன்சேய லாகில்
இவன்சேயல் பேயின் தன்சேயல் ஆகி
இருந்த வாவேனத் தேரிந்திட வேண்டும்
தேரியா தாயிற் புரியிற் கடுங்கனல்
எரிந்த தேன்றும் இதுதகு மன்றியும்
அவனிவ னுகில் இவனவன் சேய்தி
என்று சேய்வான் ஒன்றிய மதத்தாய்
எல்லா மறிதல் சேல்லா துயிர்கள்
சிற்றறி வேனுமிச் சோற்றவ ருகும்
என்பதேன் அலகை தன்பத மடைந்தோர்

கோண்ட வாறு கண்டன மேன்னில்
மூங்கை அந்தர்உற் ருேங்கிய குணங்குறி
சேய்வதேன் இன்னும் பௌவமுற் றழுந்தினும்
நாழி கோள்ளா தாழியி லலைபுனல்
அதனுற் கருத்து முதலுள தாக
வேண்டு மன்றே ஈண்டினி யமையும்
எல்லா மேனுமிச் சோல்லாற் படும்போருள்
அனைத்துந் தாக்காத் தனிப்பரத் துற்றவர்க்
கேவ்வகை யுணர்வு சேய்வதேன் சேப்புக
ஒன்றி ஞேன்ரு மோன்ரு துலகில்
நின்ற போதுயிர் நேராம் அன்றே
முத்தி யுற்ற நற்றவ ரவையிடைச்
சேர்வ ரேன்றனே சார்தரு முத்தி
சாலோக் கியமோ சாயுச் சியமேனில்
பந்த முற்ற கந்தல கழித்த
அறிவிஞே டறிவு பிறியாப் பேற்றி
வேண்டுமேன் பதற்கு ஈண்டிவ ரிவ்வா
றிருப்ப ரேன்பதற் குருத்தான் வேண்டும்
அண்ணல தருளின் நண்ணி யிருப்பினும்
சீவன் முத்தரேன் ருேதின ரகன்று
நீங்கியு முருவம் நீங்கா தாயின்
ஓங்கிய முத்தி யாவதே னுரைக்க
சேடியுட லணுகாக் குடிலை கோடுக்குமேன்
ருேதினை நீயே பேதாய் பகட்டுர
லோளிர்சினை முச்சித் தளிரேனு மிதுதகும்
இச்சா ரூபம் நச்சினர் என்னின்
மும்மலத் தேதும் இன்மைய தன்றே
இதுவளர் முத்திப் பதமென இயம்புவர்
ஈங்கிவை நிற்க.

என்று மதனிராகரணமும் வரும்.

ஈண்டுக்கூறிய பரத்துவாசரும் மற்றவர்போல் ஆதிசைவர் என்க; வைதிக சைவராய் மகாசைவரெனப்படும் பரத்துவாசர் கேட்ட மிருகேந்திரத்தில் அபி வியக்தி வாதம் கூறுதலின். இவ்வாறு மற்ற மதபேதங்கட்குங் கண்டுகோள்க. இந்த ஆதிசைவர் மகாசைவர் பெயரொன்ருய்ச் சித்தாந்தத்தாற் பின்னமாயிருக் கிறதுபோற் கோள்க. இதனுனே யன்றே பாசுபதிகள் கூறும் குண சங்கிராந்தம் போலில்லாது மேல்வரும் சங்கிராந்த வாதம் வேறுபட்டு வருவதூஉம்? பிறவுமன்ன

(3) அபிவியக்தி சமவாதம்

" குறையிலகத்தியர் மதமாம் அபிவியக்தி" என்பது அபிவியக்தி சாமிய மத சங்கற்பங் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. இவ்வாறு வருவது சர்வ சித்தாந்தவிவேகத்தில் :-

अथाभिव्यक्तिसाम्यं तु संग्रहेण निरूप्यते ।
पूर्वोक्तेष्वर्थभेदेषु चाङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
अगस्त्य एतत्सिद्धान्तवादीति श्रूयते श्रुतौ ।
आगस्त्यमभिव्यक्तं तु चानादिस्तु परं स्मृतम् ॥
बिम्बादिकं तु सिद्धान्तं वामदेवोद्भवं तथा ।
ब्राह्मणर्षिरगस्त्यः स्याद्वामवक्त्रेण दीक्षितः ॥
इति साम्यश्रुतेर्मुक्तौ मुक्तस्य शिवतुल्यता ।
कल्प्या सा च समुत्पत्तिक्रमेण न हि सम्भवेत् ॥
उत्पत्त्या सिद्धधर्मस्तु मुक्तस्य हि विनश्यति ।
मुक्तावपूर्वभावेन समुत्पन्नतया स्फुटम् ॥
किन्त्वभिव्यक्तिमात्रेण यदेवं श्रूयते श्रुतौ ।
षाड्गुण्यव्यक्तये तेन स्रुवेणाज्याहुतिस्तु षट् ॥
इति निर्वाणदीक्षोक्तविधिमार्गानुसारतः ।
व्यक्तोऽसौ शिववद्भाति शिव एव तनुक्षये ॥
सर्वज्ञः स शिवो यद्वात्किञ्चिज्ज्ञत्वविवर्जितः ।
शिवत्वव्यक्तिसंपूर्णः संसारी न पुनस्तदा ॥
इति मुक्तौ च तद्व्यक्तिसाम्यमेवेति निश्चितम् ।
पूर्वत्रोक्तागमार्थश्च स एवाभ्युपपद्यते ॥
अतो हि गुरुभिश्चापि तथैव प्रतिपाद्यते ।
दृष्टा नैवं हि मोहान्धैः सदेश्वरसमानता ॥
समता च समुत्पत्तिसङ्क्रान्त्यावेशपक्षतः ।
नाभिव्यक्तिः परा गीता बुद्धिवाचामगोचरा ॥
तदेवं व्यक्तिसाम्यं तु यथान्यायं निरूप्यते ।

सच्चिदानन्दरूपी यः सदसद्व्यक्तिवर्जितः ॥
स एव सर्वगः सद्भिः ब्रह्मशब्देन शब्दितः ।
इत्येवं श्रूयते शम्भोर्धर्माणां त्रितयं क्वचित् ॥
साम्येऽत्र सत्त्वचित्त्वाभ्यां न विवादः शिवात्मनोः ।
आनन्दात्मतया त्वेतत्तयोर्निश्चीयते परम् ।
उच्यमानोऽयमानन्दो यो धर्मश्चेतनात्मकः ॥
क्रियाज्ञानसमृद्धिः स्यात्प्रकृत्यर्थानुसारतः ।
समृद्धिः परिपूर्तिश्च व्याप्तिश्चाखण्डितेति च ॥
तृप्तिश्चानन्दपर्याय इहैते सर्वतः समाः ।
इत्थं सत्यतिरिक्तोऽर्थो रसो नास्माभिरिष्यते ॥
इति रत्नत्रयादौ हि गुरुभिश्च निरूपितः ।
वेदान्तैश्चतुराम्नायैस्तथान्यैः प्रतिपाद्यते ॥
आनन्दविप्रलब्धानामानन्दोपहिता चितिः ।
चिन्महोदधिगाम्भीर्यमवसीयेत सूरिभिः ॥
ततः समाधिसंप्राप्तं यदिदं सुखमात्मनः ।
शिवानन्दान्न किन्त्वेतदात्मशक्तेर्विजृम्भणम् ॥
तदेतत्सच्चिदानन्दरूपीत्यादौ शिवागमे ।
दृष्टस्यानन्दशब्दस्य समृद्ध्यर्थः स युज्यते ॥
तथा चास्ति हि चैतन्यसमृद्धिरिदमेतयोः ।
ततो मुक्तात्मशिवयोः साम्यमप्येतदक्षयम् ॥
अनेनाचिन्त्यविश्वादौ मुक्तिरूपोपपादके ।
ब्रह्मप्राप्त्यवधिस्तेन चात्मानन्दसुखं भवेत् ॥
शिवानन्दमनुप्राप्य चाविर्भावाय कल्पते ।
इत्येवमादि सूत्रेऽपि सोऽर्थः समुपपाद्यते ॥
तदेवं सच्चिदानन्दधर्मसाम्यमितीरितम् ।
अथ सर्वज्ञकर्तृत्वधर्मतोऽप्यवधार्यताम् ॥

शिववत्सर्वकर्तृत्वे सर्वज्ञत्वे च सत्यपि ।
न करोति न जानाति भृशं मुह्यति बालवत् ॥
तीव्रशक्तिनिपातेन गुरुणा दीक्षितो यदा ।
सर्वज्ञः स शिवो यद्वत् किञ्चिज्ज्ञत्वविवर्जितः ॥
शिवत्वव्यक्तिसंपूर्णः संसारी न पुनस्तदा ।
इत्यादिश्रवणादीदृक् साम्यं च शिवमुक्तयोः ॥
प्रकारान्तरतः शास्त्रे षाड्गुण्यं प्रतिपाद्यते ।
यथा शिवे तथा जीवे मुक्तौ तदपि युज्यते ॥
सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः ।
अनन्तशक्तिश्च निरामयात्मा विशुद्धदेहः स शिवत्वमेति ॥
इत्येवं श्रूयते यस्मात्सर्वज्ञानोत्तरागमे ।
एवं नानापथेनापि जीवात्मपरमात्मनोः ॥
अभिव्यक्तिमते मुक्तौ साम्यं सिद्ध्यति सर्वथा ।
ततश्च शिवपूजादौ नारुद्रो रुद्रमर्चयेत् ॥
इत्यतस्तत्समोऽर्हःस्यात् शिवोऽहंभावनादिभिः ।
प्राकृतं भावमुत्सृत्य शिवोऽहमिति भावयेत् ॥
शिवमेव स्वयं भाव्यं शिवमेव स्वयं भवेत् ।
समरसीभावयोगात्तत्समाधिरिहोच्यते ॥
व्योमाकारं महाशून्यं व्यापकं यो न भावयेत् ।
संसारी स भवेल्लोके बीजकोशक्रिमिर्यथा ॥
मुक्तिः स्वात्मनि संसिद्धं शिवत्वं भावयेत्सदा ।
शिवत्वव्यक्तिरेवं स्यात्शिवसाम्यं तथा वचः ॥
जीवन्मुक्तस्तु तद्विद्वान्सर्वोपाधिगुणान्त्यजेत् ।
स सच्चिदादि धर्मित्वं भेजे भ्रमरकीटवत् ॥
नान्य एवेत्युपायै (धै)श्च साम्यसिद्धिः प्रदृश्यते ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க.

212 " வருமுழுதுஞ் சமதையேனிற் பொருளொன்றும் பேதம்
வருமுத்தி வேற்றுமையா லென்னில் பாவம்
தருவதெங்கே காலமும் ………… யன்றே
தந்தாலு மொருபுடையால் சந்நிதியி னிகழ்த்தும்
பெருமையோடு மானந்த முதல னந்தம்
பெருமானுக் குளகுணம்போல் உயிர்க ளுக்கும்
ஒருபுடையால் சமதைசொலின் இயல்வே ருக
உரைத்தபுரு டார்த்தமுமக் கோவ்வா தன்றே"

இதன் மறுதலே. "வருமுழுதுஞ் சமதையேனிற் பொருளொன்றும்" என்பது முதற் "கருதுயி ரசத்தனுந்தான்" (ஞா. 221) என்பதீருய பத்துச்செய்யுளாலும் விளங்கும். இவற்றுள் "வருமுழுதுஞ் சமதை" யென்பது விகற்ப விருத்திப் பிரமாணத் தாற்சமதையை நிராகரிக்கின்றது. அது வருமாறு சூதசங்கிதையில்:

केनचिन्साधनेनेदं मुक्तः शिवसमो भवेत् ।
इत्येवं केचिदिच्छन्ति वादिनो मुनिपुङ्गवाः ॥
वार्तामात्रमिदं प्रोक्तं सर्वथा न तदर्थवत् ।
एकदेशेन वा जीवाः किंवा सर्वात्मना शिवाः ॥
एकदेशेन चेत्सर्वे शिवाः संसारवर्तिनः ॥
एकदेशेन सर्वेषामस्ति साम्यं शिवेन हि ।
सर्वात्मना चेत्साम्यं स्यात्सर्वथा शिव एव सः ।
भेदकारणशून्यत्वाद्भेदाभावाच्च वस्तुनः ॥
तस्माज्जीवः स्वतः साक्षाच्छिवः सत्यादिलक्षणः ।

எனவரும். இனிப் "பேதம் வரு முத்தி வேற்றுமையாலேன்னில் பாவந்தருவ தெங்கே காலமும்…………யன்றே" என்பதற்கு வருமாறு முத்தி நிச்சயத்தில்

अथवात्माभिमुक्तत्वमात्रेणेशान्नभिद्यते ।
यद्धि नैर्मल्यपर्यायमभावाख्यमवस्तु च ॥
तत्कथं भेदकं भूयाद् धर्मिणोर्भावरूपिणोः ।
अथास्ति ह्यादि मुक्तस्य मुक्तौ किमपि कारणम् ॥
आदिमत्वं यदा सिद्धं निमित्तं कल्प्यते तदा ।
इति श्रुत्या प्रसिद्धं तदस्तु भेदावहं तयोः ॥

नैतदेतस्य हेतोर्हि कार्यतः पूर्वभाविता ।
स च कालविशेषैकनिबन्धनतया मतः ॥
मुक्तेः पश्चादमुष्याणोर्नास्ति कालविशेषणम् ।
कुतस्तद्धटितो हेतुस्तत्र कश्चित्तवेप्सितम् ॥
अस्व(स्थ)ता भृशो हेतुरसौ नात्र भिदाक्षमः ।
तथाहि रसवेधेन ताम्रं यत्स्वर्णतां गतम् ॥
न तद्वर्णात्स्वतः सिद्धाद्भिद्यते कालभेदतः ।

எனவும் பிறவும் வரும். இனி "தங்தாலுமொரு புடையால்" என்பது.

शिववच्छाश्वतः शुद्धः सृष्टिधर्मविवर्जितः ।

என்னும் சர்வ சித்தாங்தாதிகளிற் காண்க. இனிச் "சங்நிதியி னிகழ்த்தும் பெருமையோடு மானங்த முதலனங்தம் பெருமானுக்குள குணம்போலுயிர்களுக்கும் ஒருபுடையாற் சமதை சொலின் இயல் வேருக வுரைத்த புருடார்த்தம் உமக் கோவ்வாதன்றே" என்பதற்கு வருமாறு.

रसो ब्रह्म रसं लब्ध्वाऽनन्दी भवति नान्यथा ।

எனவும், மகுடாதிகளில்,

आनन्दरूपमध्यस्थं शिवं परमकारणम् ।
शिवं परात्परं ब्रह्म अप्रमेयमनिन्दितम् ॥
अनौपम्यं च सूक्ष्मं च नित्यं सर्वगतं प्रभुम् ।

எனவும், சிங்திய விசுவசாதாக்கியாதிகளில் :-

परमानन्दभोक्तृत्वमन्नप्राशनमुच्यते ।
अनन्तशक्तिसंयोगो विवाह इति कीर्तितः ॥
अनन्तशक्तिविश्लेषो वानप्रस्थत्वमिष्यते ।

எனவும், காமிகாதிகளில்,

सर्वज्ञत्वं विभुत्वं च सर्वकर्तृत्वमेव च ।

निर्मलत्वं च नित्यत्वं सर्वानुग्रहणं तथा ॥
ऐश्वर्यं च प्रभुत्वं च शिवस्याष्टगुणं भवेत् ।

எனவும்,

ऐश्वर्यं तत्स्वतन्त्रत्वं शुद्धभावश्च केवलम् ।
तस्य बोधस्वभावेन सर्वज्ञत्वं विशेषतः ॥
निरस्तातिशयानन्दश्चानन्तबलता तथा ।
अनाद्यमलता चैव शिवस्याष्टगुणं भवेत् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. "இயல் வேருக வுரைத்த புருடார்த் தமுமக்கோவ்வாதன்றே" என்றது, சிவசமதை யன்றிச், சம்பூர்ணமனோரத....ங்.... லொருபுடையாற் சமதையாற் பயனில்லை என்பதற்கு, அன்றி, சர்வஞ்ஞதாதி யிலக்கணம்.

पशून्पशांश्च मुक्ताणून् पातीति पतिरुच्यते ।

என்றபடி,

पशुपाशान्तथा तत्त्वान्युद्भवं प्रलयं तथा ।
सर्वं जानामि देवेशि सर्वज्ञस्तेन चोच्यते ॥

என்றற் ருெடக்கத்தால் கூறுவது பசுவாகிய முத்தான்மாவுக்கின்மையிற் பதியோடோவ்வான் ஒருபுடையானு மேன்று அவன் ஷாட்குண்ய சாமிய நிரா கரணம் பண்ணுவதற் கெனினுமாம். பிறவு மன்ன.

213 "ஐந்தொழிலும் செய்வரெனில் அளவோன் றில்லை
அன்றியிறை யும்பலவாம் தகுதியுமின் ருகும்
முந்தவிவ ரெங்கேனும் சுதந்திரமாய்ச் செய்ததுண்டோ?
முதல்வன்ருன் அறிவித்து மறிந்து நிற்கும்
இந்தவறி வுயிர்க்கில்லை அவன்(தான்) முன்ன
ரியாண்டுமறி யாமையினுல் அன்றி இங்கே
வந்தவழி சிறிதறிவிற் சுதந்திரமு மற்றும்
அவர்வேண்டு மன்றேன்னி லவ்வாறு மின்ரும்."

"ஐந்தொழிலுஞ் செய்வரெனில்" என்பது அவனுன்மா முத்தனயிற் பஞ்ச கிருத்தியம் பண்ணுவன் என்பதை மறுக்கின்றது. இது முன்உற்பத்திசமதா வாதி மறுப்பிற் சங்கற்ப நிராகரணத்திற் கூறியவாற்ருன் விளங்கும். ஈண்டு "அளவோன்றில்லை" என்றது ஒரு பிரமாணமுமில்லை என்பதற்கு.

न च सृष्ट्यादि कुर्वन्ति स्वार्थनिष्ठा हि ते यतः ।

என்னும் மிருகேந்திராதிகளால் நிடேதித்தலின். "அன்றி இறையும் பலவாம்" என்பது அனேகேசுவரவாதமாம் என்றறிவித்தற்கு. "தகுதியுமின்ருகும்" என்பது பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணும் சுவதந்திரதையுமில்லை என்பதற்கு;

पशून्पाशांश्च मुक्ताणून्पातीति पतिरुच्यते ।

என வருதலின். "முந்த விவரேங்கேனும் சுதந்திரமாய்ச் செய்ததுண்டோ" என்றது மிதுபற்றி, ஆகையினுலே "முதல்வன்ருன் அறிவித்து மறிந்தும் நிற்கும் இந்த வறிவு உயிர்க்கில்லை" என்றது: அதற்கு ஏது "அவன் முன்னர் யாண்டு மறியாமையினுல்" என்றது; அது பௌஷ்கரத்தில் :-

यस्य सन्निधिमात्रेण चेष्टन्ते सर्वजन्तवः ।
यस्य सन्निधिमात्रेण चोच्यन्ते सकलागमाः ॥

எனவும் பிறவும் வருதலின். "அன்றி இங்கே வந்த வழி சிறிதறிவிற் சுதந்திரமு மற்றுமவர் வேண்டு மன்றேன்னில் அவ்வாறு மின்ரும்" என்றது, பெத்தா வத்தையிற் சிவாநுக்கிரகத்தாலிச்சையும் ஞானமுங் கிரியையுங் கலாதிகளால் அபிவியத்தியாஞற் போல, சுவதந்திரதையும் அபிவியத்தியாதல் வேண்டும். அவ்வாறின்மையின் முத்தியிலும் சுவந்திரதையின்ரும் என்க. உண்டேனில் சிவாநுக்கிரகஞ் சடசித்தனைத்து முண்டேனக்கூறும் சர்வாநுக்கிரக சுருதி விரோதம் என்பதற்கு, சிவசுவாதந்திரிய விலக்கணம் நிச்சுவாச காரிகையில் கூறப்படுகிறது :-

उत्पादयेज्जगत्कृत्स्नं त्रैलोक्यं सचराचरम् ।
स्थितिं नाशं च देवेशि स्वतन्त्रस्तेन चोच्यते ॥

இவ்வாறு ஆன்மாவிற்குக் கூடாததுங் காண்க. மிருகேந்திரத்தில் சர்வாநுக் கிரகத்துவம் :-

शम्भोश्चिदाद्यनुग्राह्यं तद्विरोधितया मिथः ।
युगपन्न क्षमं शक्तिः सर्वानुग्राहिका कथम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

214 * * *

"இறைவர் குணபாதனம்" என்பது தீக்கையிலறு குணபாதனத்தான் முத்தியிலு மறுகுணமுண்டாக வேணுமென்றதை நிராகரிக்கின்றது. பொருள் வெளி.

215 * * *

"அவனே நானேன் றிருந்து விடுதல்" என்பது அவன் சிவோகம் பாவனையை நிராகரிக்கின்றது. பொருள்தானே விளங்கும். அது ஞானசித்தியில்.

दासोऽहमिति संमोहं सोहमेव परिभ्रमम् ।
अहमेव परिभ्रान्तिस्तस्मात्त्रीणि परित्यजेत् ॥

என வரு மூன்றனுள் अहमेव परिभ्रान्ति என்பதிது வாகலின். "ஆருடமேனின் மாறு" மென்றது ஆருடரத்துவித மோருவாற்றால் கோள்வோ மேனில் நீ சமதை கூறும் பேதவாதத்திற்கு ஒவ்வாதேன மறுத்தற்கு. "கதியினலு முதவா மையினல்" என்பது சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகமென்னும் நாலுங் கூடாமையினல் என்றறிவித்தற்கு. "அதனற் பேறுமின்றும்" என்றது, ஆன்மலாபமுமில்லை யென்றற்கு. "சாங்கியமா மென்று நுவன்றது" என்றது; வைதிக சாங்கியன் அவிவேக நிவிர்த்தியே கைவல்ய மென்றதுபோல, இவனும் திரிபதார்த்த சமதா பூருவகம் சிவசந்நிதியில் பேந்தங் கூறி மலம் போமுத்தி எனக் கூறுதலிற் சைவ சாங்கியன் ஆதல் பற்றி.

216 * * *

"பிறிது மிஃதேனினு" மேன்பது இவ்வாறு நிராகரணம் மற்றச் சமதை கட்டு மோக்கு மென்றற்கு. இவ்வாறு சமதை கூடாத வுயிர்க்குச் சிவாகமங்களின் ஓரிடத்துச் சிவ சமதை கூறுவது என்னேனில், சங்கிராந்த சைவர், சித்தாந்தசைவர் சமமாம் உயிர் என்றும், வைணவாதிகள் அணுவாமுயிர் என்றும்,வேதாந்தி யுயிர் மித்தையாம் என்றும், பிறவாறு சூனியாதிகளாம் உயிர் என்றும் பலரும் கூறுதல் ஒழித்தற்கும், பேருமை முதலிய குணங்கள் தோன்றக் கூறியதேன்றறிவித்தற்கும், பேத்தரினும் முத்தர்க்குச் சிறப்புத் தோன்றுதற்குக் கூறியதேன்றற்கும். "பேத்தரினு முத்தர்க்குப் பேருமை தோன்ற" வேன்றற் றேடக்கம் வந்தது. இதனலன்றே "தேய்வமறுகுணமுடைய சதாசிவரேன்றி வருக்குறுகதியுமவர் பதமாமேன்னும் தூல" மேன்றது? அவர் பேறும் பதமும் பரமுத்தியன்று; பதப் பிராப்தி யென்றறிவித்தற்கு. அது, देशिकस्तु सदाशिवः என்னும் ஷட்சகஸ்ரகாலோத்திரத்தின் படிக்கு.

दृष्टान्तेनैव मोहान्धैः सदेश्वरसमानतः ।

என அம்மதப் பிரவர்த்தகரான பரமாசாரியர் கூறியதூஉம். "உரைத்த முறை பிறர் தமக்கு மோக்கு மன்றே" என்றது மற்ற ஆவேசாதி சாமியவாதிகளைக் குறித்து.

இவ்வாறு சமதை கூறுமவர்க்கு வரும் குற்றங்களை உணர்த்துவன "முன்பு தோட்டடிமை" யென்பது முதற் "கருதுயிர் அசத்தனுந்தான்" என்பதீருன வைந்து பாடலுமாம். அவற்றுள்.

217 "முன்புதோட்டடிமை யென்று முதல்வனுக் கன்பி லாதிவ்
வின்புறச் சுத்திக் காப்பி யெனச்சிவந் தருவ தந்தத்
துன்பொழிப் பதற்காய்த் தேடிச் சுழல்சம வாதி போலு
மன்பிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே."

என்பது அவர்கள் சிவபத்தி பண்ண மாட்டாமையைக் கூறுகின்றது.

218 "அகத்தன்பி லான்மாக் கன்றி யறிவிற்கு மடங்கச் சுத்தி
தகப்பெரு ரேன்றற் கேற்பத் தற்பரந் தோன்ரு வாற்ருல்
மிகச்சுழன் றெங்குந் தேடல் விமலனை யடையான் பாசப்
பகைத்திற மொழியா னென்ற படிசொல்வாய் மொழியுங் கேளே."

என்பது முற்கூறியதன் பொருளை விளக்கியது.

219 "குறுக வுணர்வத்தோடு நோக்கி யெல்லாம் விட்ட
விறுக லிறப்பெனும் ஞானிக்கு மப்பய னில்லையாஞ்
சிறுக நினைவதோர் பாசமுண் டாம்பின்னும் விடில்லை
மறுகலி லீசனைப் பற்றி விடாவிடில் வீடதே."

என்பது முதலிற் கூறிய வுதாரணமான திருவாய்மொழி யிது வேன வேடுத்தது.

220 "உறுமலம் போருல் மீண்டு முலகறி வல்லா தில்லை
யிறையரு ளென்று நூற்கு மெழுதுவ னுரைநா னென்று
குறியிடு சொற்கி டக்கை கொண்டுதான் பொருள்வே ருக்கு
மறிவிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே."

221 "கருதுயிர் அசத்த னுந்தான் கணிகமென் பவரைப் பேசத்
தருமுயிர் சிவன்போ லென்று சைவமோ ரிடத்தில் சொல்லும்
பொருளைமுற் றுவமை யாக்கிப் புகல்பவர்க் கென்று மீச
னருள்செயா னவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே."

இவ்விரண்டுஞ் சர்வஞானேத்தரம் முதலிய அத்வைதாகமங்கட்கும் சிவஞான சித்தியார் முதலிய ஞானவரண நூல்களுக்கும் பேத வாதமான சிவசமவாத மாய் உரையிடும் அவர் புல்லறிவை நிந்தித்தன என்க. இந்த அபிவியத்தி சமதா வாதமு மறுப்பும் முத்தி நிச்சயத்தில் விரித்துக் கூறியவாறே கண்டுகொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

அபிவியத்தி மதமும் மறுப்பும் முற்றும்.

சிவாநந்தாதிக்க வாதம்
(இஃது அபிவியத்தி சமவாதபேதம்)

222 * * *

"சிவனினுயர் வாதமிது கௌதமங்தான்" என்பது சிவாநந்தாதிக்க மதமும் மறுப்புங் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. இவ்வாறு வருவது சர்வ சித்தாந்த விவேகத்தில்.

शिवादाधिक्यवादोऽयं गौतमीय इति स्मृतः ।
अधिकं परमेशानादिति कैवल्यमुच्यते ॥

इति सूत्रं किं प्रतिपादयति ? शिवादाधिक्यवादं दर्शयति । अत्र शिवादाधिक्यवादोऽयं गौतमीय इति श्रुतः इति कथम् ? तदागमश्रवणात् । यदुक्तं प्राक् "भारद्वाजं समुद्भूतं शिवादाधिक्यगौतममिति । अथात्र शिवादाधिक्यमेव कैवल्यमिति प्रतिपादनं शिवसाम्याभ्युपगमे त्वनौपम्यतया संपूर्णमनोरथपुरुषार्थासम्भवात् ।

शिवादाधिक्यवादस्तु संग्रहेण निरूप्यते ।
व्यक्तिसाम्यमते प्रोक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
पशुरेव शिवो यस्मात्पञ्चकृत्यकरः श्रुतः ।
स इत्थं विग्रहोऽनेन करणेनाहतौजसा ॥
करोति सर्वदा कृत्यं यदा यदुपपद्यते ।
इति तत्कृत्यभेदेन लयावस्थादिसम्भवः ॥
तेनायं पाशसम्बन्धः पशुरेव शिवः स्मृतः ।
अनुग्रहतिरोभावौ द्वौ पाशौ तु सदाशिवे ॥
इत्यादिवचनात्किञ्च पशुराद्यः सदाशिवः ।
एवंभूतात्सदाशिवादुत्कर्षेणैव वर्तते ॥
सर्वबन्धविनिर्मुक्तो निष्कर्मा निरवस्थितः ।
मुक्तो मुक्तावुपायस्तु व्यक्तिवादोक्तवर्त्मना ॥
शिवोऽहं भावनाख्यः स्यात्स्वरूपध्यानगोचरः ।
अन्यथा शिवधर्मस्य निकृष्टस्य तु भावना ॥

कथं ददाति मुख्यत्वं मुक्तस्य परमात्मनः ।
न किञ्चिदपि कर्तव्यमिति हि श्रूयते श्रुतिः ॥
न च सृष्ट्यादि कुर्वन्ति स्वार्थनिष्ठा हि ते यतः ।
इति मुक्तस्य न तथा सर्वदाऽस्य महेशितुः ॥
तदेवमीशादाधिक्यमुक्तिरेव परा नृणाम् ।
शिवेन साम्यमुक्तिस्तु फल्गुप्राया निरस्यते ॥
नानौपम्यतया तत्र स्वसंपूर्णमनोरथः ।
पुरुषार्थः कुतः प्राप्तः परम इति निश्चयात् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இம்மதம்.

शैवभेदं प्रवक्ष्यामि ऐक्यपाषाणवादिनौ ।
भेदवादी समवादी संक्रान्तिश्चाविकारवान् ॥

என்பதனுள் எடுத்தோதுதலின்றேனும் உபலக்ஷணத்தாற் கொள்ளவேண்டும் என்க. ஆசிரியர்களால் பரமோக்ஷ நிராச காரிகையில்.

आधिक्यं परमेशानां निर्मलत्वं च केवलम् ।

எனவும் பிறவும் ஓதிவைத்து மறுத்தலின். இதன் மறை "யிறை பசுவன்றைந் தொழிலு மியற்ருதே யியற்று மவனடையா னவத்தைகளாலு....பக.... ரிக்கும் பேதமரன் ருெழிலுக்கிவன் மாட்டாதரனடிக் கீழிருக்கும்" என்பதனல் விளங்கும். ஈண்டு "இயற்ருதே யியற்று" மென்பதற்கு வருமாறு, ஞானுவரண பாடியத்தில்,

अकृत्वा कुरुतेऽदृष्ट्वा पश्यतीशः स कालवत् ।
स्वप्ने दृष्टार्थवत्पुंसि जगत्तस्मिन्न विद्यते ॥
शिवस्य सन्निधौ विश्वं चेष्टते सा किल श्रुतिः ।

इति च श्रूयते ।

இவ்வாறு விகாரமின்மையின் அவத்தைகளுபசாரமேன மேற்கூறியது. அவ் வாறு முத்தனுக்கின்மையிற் றன்னினுமுயர்ந்த சிவனடிக் கீழிருப்பதுதானே விளக்கமேன்க. மற்றனைத்தும் வெளி. இவ்வாறிதன் மறை பரமோக்ஷ நிராச காரிகையில் आधिक्ये साधनासत्वं என்பதனல் விரித்துக் கூறியது. ஆண்டுணர்க.

(4) சங்கிராந்தி சமவாதம்

223 * * *

"காசிபர் சங்கிராந்திதனில்" என்பது சங்கிராந்தி சாமிய மதமு மறுப்புங் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில்.

संक्रान्त्या शिवसाम्यं तु तादात्म्यं काश्यपाशये ।
आत्मनः शिवसायुज्यं स्वसाध्यमविकारिणाम् ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? शिवसंक्रान्ताविकारवादौ दर्शयति । अत्र काश्यपाभिमते संक्रान्तिसमतापक्षे तत्साम्यं तादात्म्यमेवेति प्रतिपादनं तदितराभिव्यक्त्युत्पत्त्यभ्युपगमे त्वनेकेश्वरवादादिदोषसंभवात् ।

शैवे संक्रान्तपक्षोऽयं काश्यपाभिमतः श्रुतः ।
कौशिकः काश्यपः चैव भारद्वाजः च गौतमः ॥
अगस्त्यश्चैव पञ्चैते पञ्चवक्त्रेषु दीक्षिताः ।
कामिकादि सहस्रान्तमीशानं ... ... था ॥
काश्यपं ब्रह्मर्षिप्रोक्तमूर्ध्ववक्त्रेण दीक्षितम् ।
संक्रान्तिशैवं काश्यपमित्येवं रौरवागमे ॥
इत्येवं तत्र संक्रान्तिसाम्यमुक्तौ तु युक्तिमत् ।
अनेकेश्वरवादादि दोष एव न संभवेत् ॥
अथ संक्रान्तपक्षोऽयं कथ्यते लेशतोऽधुना ।
प्रागुक्तसमवादार्थमङ्गीकृत्य यथोचितम् ।
चेतनः पतिरेवान्यौ पशुपाशौ जडात्मकौ ॥
पाशवत्तत्पशुश्चात्र जड एवेति विश्रुतः ।
अचेतनो विभुर्नित्यो गुणहीनोऽक्रियोऽप्रभुः ॥
इति स्वायम्भुवाद्युक्तमात्मधर्मनिरूपणे ।
तदेवं सिद्धजीवात्मा निर्विकारी तथापि सः ॥
शरीरे दीपवद्भाति सर्वदा स्वप्रकाशतः ।
कान्तस्य सन्निधौ यद्वदयश्चेष्टा प्रदृश्यते ॥

सन्निधौ तस्य जीवस्य योगसिद्धिश्च जायते ।
तत्तत्कर्मानुसारेण बुद्धौ तत्प्रतिबिम्बतः ॥
प्राणव्यापारतो जातदेहचेष्टादिना पुनः ।
अजातप्राणवृत्त्या तु न तथा जडकालतः ॥
एवं संसारिणस्तस्य शक्तिपातादिसम्भवे ।
प्राणायामाभ्युपायेन परयोगानुसारतः ॥
सदाचार्योपदेशेन समाधिश्च विलीयते ।
श्यामनीलादिसम्बन्धात्स्फटिकत्वं मणौ स्थितम् ॥
त्यक्त्वा तानि प्रयत्नेन शुद्धस्फटिकमावहेत् ।
इत्येवं सुप्रभेदेऽथ निश्वासाख्ये तथा पुनः ॥
स च योगेन दृश्येत प्रत्यक्षं जलचन्द्रवत् ।
अमायी निर्विकारी च बहिरन्तश्च संस्थितः ॥
स मायी बिम्बसंक्रान्तः खे स्थितेन कृतो जले ।
मलिनेऽपि स्वदेहेऽपि दृश्यते परमेश्वरः ॥
जलसंपूर्णमध्ये तु च्छायारूपं यथा विशेत् ।
नोत्सरेन्नैव भिद्येत तद्वद् देवो विराजते ॥
काष्ठमध्ये स्थितो यद्वन्मथितो निर्मलोऽनलः ॥
स च शान्तमये प्राप्ते न भूयो विशतेऽरणिम् ।
सम्यक् ज्ञानं विदित्वा तु पशुवन्न भवेत्पुनः ॥
न पशोः करणं चैव शिवस्यैव तथा वचः ।
शिवेनैक्यं गतः सिद्धस्तदधीनस्ववृत्तिकः ॥
मलमायाद्यसंस्पृष्टो भवति स्वानुभूतिमान् ।
एवं तत्करणत्वेन शिवभूतस्य योगिनः ॥
विषयासक्तियोगेऽपि नागम्यमिति च श्रुतम् ।
पद्मपत्रं यथा तोयैस्तत्स्थैरपि न लिप्यते ।
शब्दादिविषयाम्भोभिर्युक्तो ज्ञानी न लिप्यते ॥

तदेवं परमुक्तौ च तत्रैव वचनं श्रुतम् ।
अथात्मा तु शिवे लीनो जले तु लवणं यथा ॥
अविशेषं भजेन्मुक्तौ आत्मा तु परमात्मनि ।
शिवसमानतारूपं शिवविग्रहमेव च ॥
सकले निष्कले चैव सर्वत्रैव समानता ।
सायुज्यमिति तत्प्रोक्तमिति तादात्म्यमेव तत् ॥
इत्येवं शिवसंक्रान्तपक्षो लेशान्निरूपितः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருனுணர்க. இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும்

" உயிர்விளக்க மெனநிற்கு மிறைவனசிந் திதனு
முயிர்காந்த பசாசம்போ லுடல்பொறியை நடத்துஞ்
செயலுருவிட் டாற்சடமா மிதன்பழைய மலத்தைச்
சிதைப்பளவிற் சிவன்ருனுய்ச் சிவகரண மாகும்
வயின்முத்தி யெனும்சங்கி ராந்த வாதி
வடிவைநடத் துவதுயிரேற் றன்வசத்தில் வருமோ
பயில்கரணு திகள்பொறிகட் கறிவுண் டாமோ
பரனறிவு பாசமோ பதிகலப்பாய்ப் பாரே." (220)

என வரும். இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும்

" ... ... நீங்கா தொளிருயிர்
விளக்கென நிற்கு மளப்புறு மறிவின்
றிறைவர்க் கேது மறியவேண் டின்றே
மன்னும் ஆன்ம சந்நிதி யளவிற்
காந்த பசாசத் தேய்ப்ப வாய்ந்த
உயிருட லியக்குஞ் செயலுறு பூட்டைப்
பலவகை யுறுப்பு மிலகிய தொழில்போல்
ஐம்பொறி புலன்கள் இன்புறு மன்றே
இனைய வாய்தலின் நிகழ்தரு பயனவை
அந்தக் கரணம் முந்தி யுணர்ந்திடும்
இவையகல் வுழியைம் பொறிபுலன் நிகழா
உயிர்நீங் கிடலுடன் செயலில தன்றே
இவ்வகை வினையின் செவ்விதின் நடத்தும்
பழமலம் நீங்க நிகழுங் காலை
ஏற்ருேர் முகவொளி தோற்றும் கலனெனத்
தலைவன தருளுயிர் நிலவிடும் நிலவக்
காட்டத் தங்கி மாட்டத் தங்கிய
தன்மையு மளத்துப் புல்வையின் நீப்பும்

போன்றது வாகித் தோன்றிடு மதனுற்
பசுகர ணங்கள் சிவகர ணங்கள்
ஆக மாறி அறிவும்
ஏக மாமுயிர் யானென தின்றே

என வருமதன் சங்கற்பமும்,

" இன்றுன துரையி னன்றி யுயிரொளித்
தீபம் போலத் தாபந் தரினிருள்
சேறியுந் தன்மையே னறிவில தாகில்
ஒளியென வுரைத்த தெளிவதற் கேதாம்
சன்னிதி யளவில் மன்னுஞ் செயலுடல்
காந்தம் போல வாய்ந்த தென்ற
தன்மையு முணராப் புன்மைய தன்றே
உயிருடல் இயக்கில் துயில்பெறுங் காலைச்
செய்ததென் மனுதி எய்துயிர் பொறிபுலன்
நடத்த வாவியுஞ் சடத்தன வாயிற்
பூட்டையிற் பூணி கூட்டல் பெருதே
புலனைம் பொறியில் நிலவிடும் என்றனை
அஞ்சு மொருகால் துஞ்சா தறிதற்
கழிவென் னற்றருச் செழுமலர் இலைபலம்? (காய்)
கனிதரு வதுபோல் இனையவை யைந்தும்
ஒன்ருென் ருக நின்றறி வுறுமெனில்
ஒன்றின் பயன்நனி ஒன்றறி யாதால்
இதுவே யல்லது கதுமென விருசெவி
இருகூற் ருெருகால் தெரியாத் தன்மைவந்
தெய்து மனுதியு மெய்யிற் செயலுந்
தனக்கிலை யொருவற் கெனத்தெளி கிலையே
நோக்கும் முகவொளி நீக்காத் தானெனக்
கவருந் தன்மை முகுரம் போலக்
கொடுத்தது கோடற் கடுத்ததுண் டன்றே
காட்டத் தங்கி கூட்டக் கூடும்
இந்தனத் தியற்கை வெந்தழல் தாங்கா
உப்பளத் தடுத்த புற்பலா லங்கள்
சடத்த வேனுங் கொடுத்தது கொள்ளும்
தன்மை யுண்டுனக் கின்மைய தன்றே
அவமுறு கருவி சிவமய மாமெனக்
கூறினை தாகம் வேறுருக் கவரா
தென்பதே னவைமுற் றுன்பந் துடைக்குந்
திருவருள் மருவ உரியன வென்னில்
அருளுரு மாயா இருளின தாங்கோல்
சத்தப் பரிச ருபரச நறைஎன்று
எத்திறத் தினதருள் இயம்புக அன்றியும்
நிறைந்து நீயாய் நின்றனை யேனும்

மறைந்தைம் புலனால் வாரா யென்றும்
காரண மெல்லாங் கடந்தனை யென்றும்
அரணமை யைந்தின் அப்புறத் தென்றும்
முன்னருட் டலைவர் பன்னின ரெனவும்
இனையவை யொழிய வறிகுவ தெவ்வா
றென்ற நிற்கலிக் கோன்றிய இன்பம்
கூறுதல் தகும்மருட் பேறினை யன்றே
ஏக முயிராறி வாக மொழிந்தனை
இருபொரு ளொருமை மருவிய திலதே
இவ்வகை கிடக்க மெய்வகை கேண்மதி.'' (பா. 9)

என்னுமவன் நிராகரணமும் வருமாறு கண்டுகோள்க.

224 * * *

"புகலு முறை யவிகாரவாதி சீவன்" என்பது ஈசுவர வவிகார வாதி மதமு மறுப்புங் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. இவ்வாறு வருவது சர்வசித்தாத்த விவேகத்தில் :-

शिवाविकारमार्गोऽयं कथ्यते लेशतोऽधुना ।
शिवसंक्रान्तसाम्योक्तमङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
शिव एव जगत्कर्ता तद्वदात्मा च चेतनः ।
पाश एव जडः प्रोक्तः पदार्थत्रयलक्षणम् ॥
अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमित्यादिवचनात्क्वचित् ।
आत्मना मन्त्रतोक्तिस्तु न स्वभावात्समीरिता ॥
पाशेनात्यन्तसंश्लेषात्पाशधर्मानुसारिणी ।
तथा जीवो बहुच्छिद्रघटे दीप इव स्थितः ॥
देहेऽस्मिन्कर्मभोगार्थं स्वयमेव प्रवर्तते ॥
शिवसन्निधिमात्रेण सहायेन तथाऽऽगमः ।
यस्य सन्निधिमात्रेण चेष्टन्ते सर्वजन्तवः ॥
इत्येवं निजसामर्थ्यान्नियतार्थसमीहितैः ।
इन्द्रियैर्जायते सर्वं तथैव श्रूयते वचः ॥
कलोद्धलितचैतन्यो विद्यादर्शितगोचरः ।

रागेण रञ्जितश्चापि बुद्ध्यादिकरणैर्युतः ॥
मायाद्यवनिपर्यन्तं तत्वभूतात्मवर्त्मनि ।
भुङ्क्ते तत्र स्थितान्भोगान्भोगैकरसिकः पुमान् ॥
अक्षाण्यात्मप्रभुप्रेर्याण्यपि तन्न विदुःस्वयम् ।
तैर्विना यन्न वेत्त्यर्थं न विना तेन तान्यपि ॥
एवं संसारिणस्तस्य शक्तिपातादिसम्भवे ।
ज्ञानाद्युपायतो मुक्तौ प्रयत्नं च विधीयते ॥
उत्साहान्निश्चयाद्धैर्यादभ्यासात्तत्वदर्शनात् ।
मुनेर्जनपदत्यागाद्योगः षड्भिः प्रसिध्यति ॥
उल्काहस्तो यथा कश्चिद् द्रव्यमालोक्य तां त्यजेत् ।
ज्ञानेन ज्ञेयमालोक्य पश्चाज्ज्ञानं परित्यजेत् ॥
इत्याद्युपायसंपन्नः स्वसामर्थ्यविशेषतः ।
पशुभावपरित्यागाद्व्रजत्येकान्ततः शिवम् ॥
पुरुषो घर्मसंतप्तः स्वच्छायापरिशोभितम् ।
वृक्षं स्वच्छं जलं वापि यथा तद्वदिहागमः ॥
चिद्दृशात्मनि दृष्ट्वेशं त्यक्त्वा वृत्तिमरीचिकाम् ।
लब्ध्वा शिवपदच्छायां ध्यायेत्पश्चाक्षरं सुधीः ॥
नैव शून्यं न चाशून्यमशून्यं शून्यमेव च ।
पक्षपातविनिर्मुक्तमात्मानं पर्युपासयेत् ॥
जलं सामुद्रमासाद्य नदी हृष्टाम्बुवाहिनी ।
क्षारतोयत्वमायाति प्रभावाद्धि महोदधेः ॥
एवं वै देहभिन्नात्मा शान्तिमेवाधिगच्छति ।
एकान्तेऽवस्थितः सैष शिवशक्तिसमन्वितः ॥
सर्वान्बन्धान्परित्यज्य मुक्तो व्रजति तं परम् ।
इतीश्वराविकाराख्यपक्षः सोऽयं विनिश्चितः ॥

என வருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு தத்துவப்பிரகாசத்திலும் :-

" துளைக்குடத்தில் விளக்கெனவே யுயிர்பலவா யறியு
மாயினுஞ்சூழ் பொறிவசமா யவற்றையறி விக்கும்
விளக்குமல பக்குவத்தி லிருட்குவிளக் கேந்தும்
விதியினரா னடிநீழல் வெம்மைமரா னீழலால்
அளிப்பதா முத்தியெனு மீசுரவ விகாரிக்
கறிவாயி னிந்திரிய மறிவிக்கப் படுமோ
விளக்கினைக்கொள் பவன்முதலி நிழல்சேர்வு மோக்கும்
வேண்டியவணை யாமரமு மிதுவோவுன் விதியே." (221

என வரும். இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும்

" பஃறுளைக் கடத்தி னுள்விளக் கேய்ப்ப
அறிவுள தாகு முருவுறு முயிர்கள்
கண்ணு லோசையுங் கந்தமுங் கருத
ஒண்ணு தென்னு முணர்வுடை மையினுல்
அவ்வப் புலன்கட் கவ்வப் பொறிகள்
செவ்விதின் நிறுவிச் சேர்ந்தவை நுகரும்
மூல மலத்தின் பாகம்வந் துதவுழி
இருள்தரு மிற்புக் கொருபொருள் கவரத்
தீபம் வேண்டு மானவா போல
மோக மாமலம் போக ஞான
விளக்கா னருளால் துளக்கறப் பொருந்தி
நீர்நிழ லனைய சீர்பெறு கடவுளைச்
சலமில ளுகிச் சார்ந்தவர்க் கென்றும்
நலமிக நல்கும் நாதனை யணைந்து
பூழி வெம்மை பொருந்தா துயர்ந்த
நீழல் வாழும் நினைவினர் போலத்
திருவடி நீழல் சேர்ந்து
கருவுறு துயரங் களைந்திருந் திடுமே."

என்னுமதன் சங்கற்பமும்,

" இருந்ததுன் கேள்வி திருந்திடு முயிர்கள்
அறிவெனில் வாயிற் பொறிபுலன் என்னை
மற்றவை பற்றி உற்றறிந் திடுதலின்
அறிவென வழங்கு முயிரென வுரைத்தல்
காணுங் கண்ணினன் கைகொடு தடவிப்
பூணும் பொருளின் பெயர்பல புகறல்
என்னுங் கிளவி தன்னொடு தகுமே
அவ்வப் புலன்கட் கவ்வப் பொறிகளைச்
செவ்விதின் நிறுவலின் அறிவெனச் செப்பினை
அறிவி லாமைகண் டனமனை புலற்குப்
பொறிக ளேவலி னறிவொடு பொருந்தில்
கண்டதோர் பொறியாற் கொண்டிட வேண்டும்
உதவிய தொன்றுற் கதுமென வியற்றினர்

உண்டோ என்னிற் கண்டன மேல்நாள்
கடவுளிற் கடிமலர் முடுகிய மதனன்
அங்கம் அநங்கம் தங்கிடக் கிடந்தது
வையின் திரளிற் செய்ய சிறுபொறி
மாட்டி முட்டிய தன்றே மீட்டுந்
தேனமர் தவிசில் நான்முக னுச்சி
அறுத்ததுங் கருவி பொறுத்தோ வன்றே
ஈசன தியல்பு பேசுதல் தவிர்க
காழி மாநகர்க் கவுணியர் கடவுள்
ஞான மாகிய நற்பதி கங்கள்
எழுதுறு மன்பர்தம் இன்புறு மொழியால்
களிறென வணைந்த கல்மனப் புத்தன்
முருட்டுச் சிரமொன் றுருட்டின ரன்றி
வாய்ந்த வாளொன் றேந்தின ரிலரே
என்றது மீர்வாள் கொன்றதென் பதுபோல்
தனித்துணை யருளால் துணித்தன ரென்ப
ஆதலின் வாயி லளவினி லறிதலின்
ஏதமி லறிவுயிர்க் கெய்துத லிலதே
இருட்கு விளக்கொன் றேந்தினர் போல
மருட்கு ஞானம் மன்னுத லுளதே
என்றனை கருவிக ளியாவு மசேதனம்
துன்றிய உயிருந் துரியத் தன்மையன்
ஆதலி னந்தர் அனைவருங் கூடித்
தீதற வருநெறி தெரியுமென் றற்றே
நீர்நிழ லனைய சீர்பெறு கடவுளைச்
சேர்ந்தவர்க் கின்பம் வாய்ந்திடு மென்றனை
பாதவ மென்றும் சேதன மின்மையின்
இளைத்தோர் வம்மின் என்பதும் துன்பம்
விளைத்தோர் தம்வயின் வெறுப்புமொன் றிலதே
பொடித்திடு கொப்புள் வெடித்திடு பாதம்
வெய்ய பூழியி னெய்யென வழுங்கி
ஆற்றுத லின்றி யாறியங் குநர்முன்
தோற்றிடு மென்று சொல்லவு மிலதால்
இவ்வகை கடவுட் கியம்புதல் தவறே
பாசவுஞ் ஞானப் பழிவழி யொழிக
ஈசன தருள்வழி யியம்புவன் கேண்மதி. ''

என வரும் அதன்நிராகரணமும் கண்டுகொள்க.

225 * * *

''பரிணமவாதி யேலா'' மென்பது நிமித்த காரண பரிணமவாதி மதமு மறுப்புங் கூறுகின்றது. இதுவும் வெளி. இவ்வாறு வருவது சர்வசித்தாந்த விவேகத்தில் :-

परिणाममते मुक्तिः स्वरूपावाप्तिरिष्यते ।
मकुटाजितवीरादिदक्षिणागमवर्त्मना ॥

इत्ययं किं प्रतिपादयति ? निमित्तकारणपरिणामवादं दर्शयति । अथात्र उक्तकारणपरिणाम वादे नृणां स्वरूपावाप्तिरेव मुक्तिरिति प्रतिपादनं तेषां शिवात्मकत्वेन तदितरेषां च तथात्वेनाभ्युपगम्य प्रागुक्ताविकारादिवादरीत्या शिवं विना पदार्थान्तराभ्युपगमात् ।

என்பதாம். அஜிதாகமத்தில்,

आनन्द ब्रह्म एवैतज्जायते स्वाचराचरम् ।
सच्चिदानन्दरूपी यः सदसद्व्यक्तिवर्जितः ॥
स एव सर्वगः सद्भिर्ब्रह्मशब्देन शब्दितः ।
शिवः सर्वोत्तरः स्थाणुः परमात्मा महेश्वरः ॥
स एव देवो ब्रह्मादिः काश्यपाद्याः प्रजाधिपाः ।
स एव मुनयः सप्त चन्द्रादित्यौ ग्रहेश्वरौ ॥
स एव देवराजोऽपि कुबेरवरुणौ तथा ।
यमाग्नी चैव नागेशा नैर्ऋतिर्वायुरेव च ॥
ईशानो गणपाः सर्वे वसवोऽष्टौ तथैव च ।
रुद्राश्चैकादश प्रोक्तास्तथान्ये मुनिपुङ्गवाः ॥
दैवमष्टविकल्पं च तैर्यगन्योन्यपञ्चकम् ।
मानुष्यं च जगत्सर्वं स एव शिव उच्यते ॥
प्रकृतिं च महान्तं च अहङ्कारकमेव च ।
आत्मविद्या शिवाख्यं च भोक्ता भोग्यं च भोगकम् ॥
मायेयमाणवं कर्म अज्ञानं ज्ञानमेव च ।
सुस्थितं च स्थितं चैव चलं चाचलमेव च ॥
सर्वमेतत्स एवेशस्तस्मादन्यन्न विद्यते ।
स्थूलसूक्ष्मपरं चैव व्यक्ताव्यक्तोभयं तथा ॥
बाह्यमाभ्यन्तरं चैव बाह्याभ्यन्तरमेव च ।

नित्यं चैव तथाऽनित्यं नित्यानित्यं तथैव च ॥
पुंलिङ्गं चैव स्त्रीलिङ्गं नपुंलिङ्गं तृतीयकम् ।
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिश्च भूतं भव्यं भविष्यकम् ।
अदृश्यं च तथादृश्यं दृश्यादृश्यं तथैव च ॥
वाचिकं मानसं कायं मानं माता च मेयकम् ।
सर्वमेतत्स एवेशस्तस्मादन्यन्न विद्यते ॥
बहुनात्र किमुक्तेन शिवादन्यो न विद्यते ।
चत्वारश्च तथा वेदा रहस्येन वदन्ति तम् ॥

என்பது முதலியனவாம், அவ்வாறே வீராகமத்திலும்,

एकैव मृद्भाण्डमनेकरूपं सुवर्णमेकं बहुभूषणं च ।
गोक्षीरमेकं बहुधेनवः स्मृताः शरीरभिन्नं परमात्ममेकम् ॥

என்று வரும். இதனால் பரிணாமவாதமும் சித்திக்கின்றது. ஞானசித்தியில்.

जगदुत्पद्यते शक्तेः शक्तिस्तु परमाच्छिवात् ।
शिवःशक्तिस्तयोर्मध्ये तथा तत्वात्मसम्भवम् ॥

எனவும், அதிலேயே பரிணாமக்கிரமம்,

शिवाच्छक्तिस्ततो जीवो जीवादाणवसम्भवः ।
आणवात्कुण्डली शक्तिस्ततो मायासमुद्भवः ॥
तस्याश्च प्रकृतिर्ज्ञेया विकृतिश्च ततस्ततः ।

எனவும், அவ்வாறு வாதுளோத்தரத்தில் :-

शक्त्युद्भवं शिवेनैव ततः शक्तेः शिवोद्भवः ।
तयोः सकाशाच्चिदचित्सर्वलोकसमुद्भवः ॥
सर्वेषां जगतामेषां माता शक्तिः पिता शिवः ।

எனவும் வரும். சுப்பிரபேதத்தில்,

लयस्थानमिति ख्यातं तत्वातीतं परात्परम् ।
तस्माच्छिवं समुत्पन्नं तस्माच्छक्तिश्च जायते ॥
तस्मान्नादः समुत्पन्नस्तस्माद्बिन्दुसमुद्भवः ।
तस्मात्सदाशिवं प्रोक्तं सृष्ट्यर्थं पञ्चधोच्यते ॥
तत्रात्मा वै समुत्पन्नः सहजमलसंयुतः ।
क्षेत्रज्ञं तं विजानीयात् शक्तिस्थं तु तथोच्यते ॥
लिङ्गमीशमयं प्रोक्तं योनिः शक्तिमयं भवेत् ।
तस्माद्वै शिवशक्तिस्तु सर्वमेतच्चराचरम् ॥
अशीतिश्च चतुश्चैव शतसाहस्रभेदकैः ।
शरीरैः क्रीडते देवः स्वेच्छया परमेश्वरः ॥

என்பன முதலியனவாம். வாதுளசுத்தாக்கியையில் சிவதடத்த இலக்கணத்தில்.

शिवं परात्परं सूक्ष्मं नित्यं सर्वगमव्ययम् ।
अनिन्दितमनौपम्यमप्रमेयमनामयम् ॥
शुद्धत्वाच्छिवमुद्दिष्टं परादूर्ध्वं परात्परम् ।
व्योमातीतं परं सूक्ष्मं नित्यं कारणशून्यतः ॥
व्याप्त्या सर्वगतं प्रोक्तमक्षीणादव्ययं भवेत् ।
अमलोऽनिन्दितो ज्ञेयमसादृश्यादनौपमम् ॥
प्रमाणव्यतिरिक्तत्वादप्रमेयमिति स्मृतम् ।
निर्गुणत्वाद्विशेषेण अनामयमिति स्मृतम् ॥
इत्येतैर्लक्षणैर्युक्तं शिवरूपमिहोच्यते ।
तच्छिवे तु परा शक्तिः सहस्रांशेषु जायते ॥
तच्छक्तेस्तु सहस्रांशादादिशक्तिसमुद्भवः ।
तस्याः शक्तेः सहस्रांशादिच्छाशक्तिसमुद्भवः ॥
तस्याः शक्तेः सहस्रांशाज्ज्ञानशक्तेः समुद्भवः ।
तस्याः शक्तेः सहस्रांशात्क्रियाशक्तेः समुद्भवः ॥
एता वै शक्तयः पञ्च निष्कळं चेति कीर्तितम् ।

पराशक्त्यादिपञ्चभ्यः सादाख्यस्य समुद्भवः ॥
सदाशिवमिति प्रोक्तमिति शास्त्रस्य निश्चितम् ।
एतद्वै कर्मरूपत्वात्कर्माकर्म तु कारयेत् ॥
कर्मेशस्य सहस्रांशान्महेशस्य समुद्भवः ।
महेशस्य सहस्रांशाद्रुद्रदेवसमुद्भवः ॥
महेश्वरस्य कोट्यंशाद्विष्णुब्रह्मसमुद्भवः ।
नेत्रेषु सव्यवामोर्ध्वे सोमसूर्याग्निसम्भवः ॥
प्राणो वायुसमुत्पन्नः श्रोत्रे नीलादिसम्भवः ।
आस्ये ज्ञानं समुत्पन्नं गणेशस्तु गलोद्भवः ॥
हृदये षण्मुखो जातो नाभौ देवाः समुद्भवाः ।
ऋषयश्च तथा कोट्या रोमेषु च समुद्भवाः ॥
पञ्चाशत्कोटिदेवाश्च महेशांशे समुद्भवाः ।
तत्वानामुद्भवं प्रोक्तं शक्तीनामुद्भवं शृणु ॥
बिन्दुरूपदशांशेन उमाशक्तिसमुद्भवः ।
उमाम्बी च गणाम्बी च ईश्वरी च मनोन्मनी ॥
एकैकेन दशांशेन जायते क्रमशस्तथा ।
एता वै पञ्च शक्तीश्च ईशदीनां तु ... ॥
उमाशक्तिसहस्रांशात् गौरी जातेति च स्मृतम् ।
उमा च लक्ष्मीर्वाणी च दुर्गा चैव प्रभा तथा ॥
शची ज्येष्ठा तथा शान्तिरनेकाश्चान्यशक्तयः ।
एता वै कोटिशक्तीश्च गौरीदेहे समुद्भवाः ॥
शक्तिभेदो विशेषेण समासात्परिकीर्तितः ।

इति । एवं शिवशक्तिपरिणामप्रतिपादकागमस्य (न) सामर्थ्यादन्यथार्थ उपपद्यते ।

हृदये षण्मुखो जातो गणेशस्तु गलोद्भवः ।

इत्यादिषु तथा वक्तुमशक्यत्वात् ।

चत्वारश्च तथा वेदा रहस्येन वदन्ति तम् ।

इत्यादिप्रागुदाहृतश्रुतिविरोधाच्च । तथा शिवशक्त्योः परिणामेन सत्त्वविकारित्वादिदोषः षण्मुखाद्गुद्भवे महेशस्य यथा शिवशक्त्योरुचितत्वसम्भवात् । अनेन किल श्रीमद्वातुलोत्तरे

शिवः शक्तिर्बिन्दुनादः सादाख्ये चैव रुद्रकः ।
विष्णुः पितामहश्चैवमेकैकोद्भवमुच्यते ॥

என்பது முதலியன. ஞானசித்தியில் :-

न वज्राङ्कं न पद्माङ्कं न चक्राङ्कं च कुत्रचित् ।
लिङ्गाङ्कं च भगाङ्कं च तस्मान्माहेश्वरं जगत् ॥

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதம் சுப்பிரபேதத்தில் :-

लिङ्गेन लाञ्छितं पुंस्त्वं स्त्रीत्वं वै योनिलाञ्छितम् ।
लिङ्गमीशमयं प्रोक्तं योनिः शक्तिमयं भवेत् ॥
तस्मात्तच्छिवशक्तिस्तु सर्वमेतच्चराचरम् ।

எனவரும். வாயுஸம்ஹிதையில் :-

ईश्वरः पुरुषाः सर्वे स्त्रियः सर्वा महेश्वरी ।
सर्वे स्त्रीपुरुषास्तस्मात्तयोरेव विभूतयः ॥

என்பது முதலியன. மேலும் மற்றோரிடத்தில் :-

दृश्यं शक्तिः शिवो दृक् स्यादथवा सर्ववस्तुषु ।
धर्मिधर्मस्वरूपेण शिवशक्त्यात्मकं स्मृतम् ॥
अनेन नेत्रकान्त्योश्च तथैव श्रूयते श्रुतौ ।
दृष्टिर्नादः शिवस्तस्यां तेजो बिन्दुः शिवेति नः ॥
संभोगविषयः शक्तिः शक्तेर्भोक्तेति निश्चयात् ।
जगत्सर्वं तदाकारमिति केचिन्मनीषिणः ॥
तस्मात्सर्वं शिवाकारमिति च श्रूयते श्रुतौ ।

शिवो दाता शिवो भोक्ता शिवः सर्वमिदं जगत् ।
शिवो यजति सर्वत्र यः शिवः सोऽहमेव तु ॥
शिवाद्यवनिपर्यन्तं लोकोऽयं शङ्करात्मकः ।
देवीकालोत्तरे चैवं स्कन्दकालोत्तरादिषु ॥
तन्मयं च तदुत्पत्तिस्तादात्म्यं सर्वमेव हि ।
मदभिप्रायमेवं तदोतप्रोतं च सर्वशः ॥
सकळं तद्विजानीयादिति सत्यं षडानन ।
सर्वकामप्रदो ह्यात्मा प्रोक्तः षड्भेदविस्तरः ॥
भूतात्मा ह्यन्तरात्मा च तत्वात्मा जीवसंज्ञकः ।
मन्त्रात्मा परमात्मा च एकोऽपि बहुधा स्थितः ॥
आत्मैकः केवलः प्रोक्तस्त्रैलोक्यं स चराचरम् ।
एक एव परो ह्यात्मा चित्तभेदादनेकधा ॥
एकस्यैव हि नामानि पृथक् भूतान्यनेकशः ।
अनामकस्य गीयन्ते भ्रान्तिज्ञानविमोहितैः ॥
इत्यादि शैवसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि तथा वचः ।
अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम् ॥
आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं मायारूपं ततो द्वयम् ।

என்பன முதலியன. அங்ஙனம் விருத்தகிரிமான்மியத்திலும்

ब्रह्मैव तत्वेन च दृश्यमस्ति विद्याप्यविद्या च न वस्तुभिन्नम् ।
निर्वाणनिष्ठस्य न योगिनोऽस्ति विद्याप्यविद्या न जगत्समस्तम् ॥
ब्रह्मैव तत्वं स च निश्चलाब्धिसमोऽन्यथा न स्वयमेव यन्तः ? ।

सर्वं ब्रह्म तथा निरीक्ष्य नितरां निर्वाणमासेदुषो
निष्ठा योगिन ईश्वरेण न मया वेद्यं किमन्यैर्बुधैः ।
शास्त्रेणापि विवेकतः स्मृतिचयैर्ज्ञेया न विद्यादिभिः
सा निष्ठा तु निजा ममैवकरुणामूर्तेर्भवान्या अपि ॥

सा निष्ठास्तु हरेर्ममास्तु कृपया सद्यस्तथाऽस्मिन्क्षणे

என்பன முதலியன வரும். அவன் முத்தியுபாய விஷயத்தில் :-

शैवोदितसदाचारज्ञानाचार्योपदेशतः ।
सकलावस्थितं ज्ञानं तत्सर्वं करणोद्भवम् ॥
जाग्रत्कालेषु जातं च पशुज्ञानमितीरितम् ।
एवं तन्मननं कृत्वा परित्यज्य यथाविधि ॥
जाग्रातीतदशाभावं गत्वा केवलवत्स्थितः ।
मुक्तो भवति सिद्धान्ते यदेवं श्रूयते वचः ॥
श्यामनीलादिसम्बन्धात्स्फाटिकत्वं मणौ स्थितम् ।
त्यक्त्वा तानि प्रयत्नेन शुद्धस्फटिकमावहेत् ॥
यश्च जाग्रदवस्थायां नियम्य सकलेन्द्रियम् ।
तुर्यावस्थागुणोपेतः क्षारभावं न गच्छति ॥
देहपाते शिवो भूत्वा शिवधर्मैः समन्वितः ।
न पुनर्भेदमायाति सरित्तोयमिवाम्बुधौ ॥
यदाभिव्यज्यते ज्ञानं विमलं सर्वतो मुखम् ।
तदात्मीयं परं धाम विन्दते शाश्वतं ध्रुवम् ॥
घटसंवृतमाकाशं नीयमाने यथा घटे ।
घटो नयति नाकाशस्तद्वज्जीवो नभोपमः ॥
भिन्ने कुम्भे यथाऽऽकाशमाकाशत्वं प्रपद्यते ।
विभिन्ने प्राकृते देहे तथात्मा परमात्मनि ॥
पाशबद्धस्तथा जीवः पाशमुक्तः सदा शिवः ।

इत्येवं श्रीमत्सुप्रभेदसर्वज्ञानोत्तरज्ञानसिद्ध्यादिषु स्फुटम् । ततो विस्तरेणावधार्यताम् । तथा वैदिकवेदान्तविषयेऽपि

नेति नेतीति नेतीतीशेऽन्वितं यत्परं पदम् ।
निराकर्तुमशक्यत्वात्तदस्मीति सुखी भव ॥

எனவும், பிரமகீதையில் பிரமன் கூற்று :-

वक्ष्ये सारतरं साक्षात्सर्वशास्त्रार्थसङ्ग्रहम् ।
श्रद्धया सहिता यूयं शृणुतातीव शोभनम् ॥
अस्ति तावदहं शब्दप्रत्ययालम्बनं सुराः
सर्वेषां नःपरं ज्ञानं स एवात्मा न चान्यथा ॥
सोऽयं स्वाविद्यया चात्मा शिवः सन्नपि वस्तुतः ।
स शिवत्वमविज्ञाय संसारीवावभासते ॥
वेदोदितेन मार्गेण पारम्पर्यक्रमेण तु ।
मुमुक्षुत्वं दृढं प्राप्य पुनः शान्त्यादिसाधनैः ॥
सहितः शिवभक्त्या च गुरोः पादं प्रणम्य च ।
वेदान्तानां महावाक्यश्रवणेन तथैव च ॥
मननेन तथा देवध्यानेन परमात्मनः ।
प्रत्यक् ब्रह्मैकताज्ञानं लब्ध्वा याति शिवं परम् ॥

என்பன முதலியனவும் வரும். இதற்கு மூலமாயுள்ள விருத்த கிரி மான்மியத்தில் ஈசுவரன் கூற்று:-

संसारदुःखच्छिदमात्मगुह्यं वक्ष्येऽधुना सारतरं शृणुध्वम् ।
श्रद्धान्विताः शोभनमागमार्थं सर्वस्य शास्त्रस्य च वर्त्मना यत् ॥
"अहं"पदालम्बनमस्ति यत्तज्ज्ञानं स आत्मा नहि संशयोऽत्र ।
सोऽयं शिवः सन्नपि वस्तुतत्वं स्वाविद्ययाऽज्ञाय शिवत्वमेषः ॥
"संसारवान"स्ति सदा विजह्याद्वेदोक्तकर्मा करणैः स्वकीयैः ।
परम्परामक्रमतः समेतैः शान्त्यादिभिः प्राप्य मुमुक्षुतां सः ॥
भक्त्या महेशस्य गुरोः सकाशाद्वेदान्तविद्याश्रवणेन युक्त्या ।
ध्यानेन वा तन्मननेन सम्यक् परात्मनश्चाप्यनुकालनेन ॥
प्रत्यक् स्वरूपस्य परात्मनश्च ज्ञानं परं याति शिवं स्वरूपम् ।

என்பன முதலியன. நிச்சுவாஸ காரிகையிலும்

यस्य जाग्रे प्रलीयन्ते सैर्त्रे भावाः सुषुप्तिवत् ।
पर्याप्तस्तस्य विज्ञानं त्रिपदं तेन लङ्घितम् ।।
ज्ञानज्ञेयादिकं सर्वं विहाय परमार्थवित् ।
परिपूर्णचिदानन्दस्वरूपेणावतिष्ठते ।।
ज्ञातृज्ञानज्ञेयभेदः परे नात्मनि विद्यते ।

என்பது முதலியன. அவ்வித சீவன்முத்தனுடைய ஞானசாரம் தேவீகாலோத்தரம் முதலியவற்றில் :-

न जपो नार्चनं स्नानं न होमो नैव साधनम् ।
धर्माधर्मफलं नास्ति न पिण्डो नोदकक्रिया ।।
नियमानि न सन्त्यस्य नोपवासो विधीयते ।
निवृत्तिश्च प्रवृत्तिश्च ब्रह्मचर्यव्रतानि च ।।

என்பன முதலியன. சர்வஞானோத்தரத்தில்போலத் தேவீகாலோத்தரத்திலும்

न स्नानं न जपः पूजा न होमो नैव साधनम् ।
नाग्निकार्याणि कार्याणि न तस्यास्ति महेश्वरि ।।
नियमोऽपि न तस्यास्ति क्षेत्रे पीठे च सेवनम् ।
सन्यसेत् सर्वकर्माणि लोकाचारमशेषतः ।।
(विज्ञान) चारं निःशेषात्कृत्यजातं तु बन्धनम् ।

என்பன முதலியனவும், மேலும் அதிலேயே

ईदृशं ज्ञानिनं दृष्ट्वा पूजयन्ति च ये नराः ।
गन्धं पुष्पं फलं धूपं स्नानं वस्त्रं च भोजनम् ।।
निवेदयन्ति ये केचिद्वाङ्मनःकायकर्मभिः ।
देवि तत्रैव मुच्यन्ते मुक्तिमार्गानुकाङ्क्षिणः ।।
स्तुतिनिन्दाप्रशंसेन पुण्यपापमवाप्नुयात् ।

என்பது முதலியனவும் வரும். அவ்வாறு வேதாந்தஞானி விஷயத்திலும், சூதசங்கிதையில்:-

स्नातं तेन समस्ततीर्थनिचये दत्तं महीमण्डलं
विप्रेभ्यः पितृदेवताः सुरगणाः सर्वे च सन्तर्पिताः ।
जप्ता मन्त्रसहस्रकोटिरमुना तप्तं च तीव्रं तपः
यस्य ब्रह्मविचारणे क्षणमहो प्राप्नोति धैर्यं मनः ॥
यस्यानुभवपर्यन्ता बुद्धिस्तत्वे प्रवर्तते ।
तद् दृष्टिगोचराः सर्वे मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ॥

என்பன முதலியனவும், அங்ஙனமே விருத்த கிரி மான்மியத்தில்,

दण्डः सखा स्तेयिन एव लोके पाषण्डिनः स्यात्पतितो मनुष्यः ।
राज्ञां प्रभुः किं बहुनाऽनवद्ये मुक्तस्तथा ब्रह्मविदः सखाऽपि ॥
ये तत्वचिन्ताकृतिनो महान्तो वेदान्तवाक्यं प्रविचारयन्तः ।
तद्दृष्टिमार्गं सकृदेयुषोऽपि मुक्तिर्भवित्री सहजानवद्ये ॥

என்பன முதலியனவும், அவ்விதம் பஞ்சதசி வித்தியாநந்தாத்தியாயத்தில் :-

यथा पुष्करपर्णेऽस्मिन्नपामश्लेषणं तथा ।
वेदनादूर्ध्वमागामि कर्मणोऽश्लेषणं बुधे ॥
इषीकातृणतूलस्य वह्निदाहः क्षणाद्यथा ।
तथा संचितकर्मास्य दग्धं भवति वेदनात् ॥
यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥
यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वापि स इमाल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते ॥
मातापित्रोर्वधः स्तेयं भ्रूणहत्यान्यदीदृशम् ।
न मुक्तिं नाशयेत्पापं मुखकान्तिर्न नश्यति ॥

என்பன முதலியனவும், மேலும் அதிலேயே

भोगकाले कदाचित्तु मर्त्योऽहमिति भासते ।
नैतावतापराधेन तत्वज्ञानं विनश्यति ॥

எனவும், பஞ்சாங்க மான்மியத்தில் :-

महदादिविशेषान्तान्नेतिनेति व्यपोह्य च ।
तत्तत्स्वभावं दृष्ट्वाथ मनोजय्येश्वराधिपे ॥
परमात्मनि चिद्रूपे निवेशय महामुने ।
अपरोक्षात्मविज्ञानमविद्या मूलबन्धनम् ॥
संसारपातकं सर्वं दग्ध्वा मुक्तिं च दास्यति ।
परोक्षब्रह्मविज्ञानं शाब्दं देशिकपूर्वकम् ॥
बुद्धिपूर्वकृतं पापं कृत्स्नं दहति वह्निवत् ।

என்பன முதலியனவும் வரும். இவ்விதம் அத்வைத ஞானமே முத்திசாதன மென்று பிரம, சைவ, வைணவ ஆகமங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது அறியத் தக்கது. அது சூதசங்கிதையில் :-

शिवागमेषु चाद्वैतं बभाषे परमेश्वरः ।
तथापि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥
नारायणोऽपि चाद्वैतं बभाषे स्वागमेषु च ।
तथापि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥
अहं चावोचमद्वैतं मदुक्तेष्वागमेषु च ।
तथापि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥

என வரும்.

तथा च निमित्तकारणपरिणामोऽयं ज्ञायते । निमित्तकारणं शिवः स एव जगदुपादानतया परिणमतीति वेदान्ते अभिन्ननिमित्तोपादानवत् अत्रापि शिवस्य सर्वद्रव्यव्याप्त्याऽनन्यत्वादभिन्नत्वस्य सिद्धेः । तदुक्तं सिद्धान्तलेशसङ्ग्रहे:— अन्ये तु जन्मकारणत्वस्य स्थितिकारणत्वस्य च निमित्तसाधारण्यादुपादानत्वप्रत्ययनाय प्रपञ्चस्य ब्रह्मणि विलयो दर्शितः । अस्तु ब्रह्म जगदुपादानम् । तज्जन्मनि घटजन्मनि कुलालवत् तत्स्थितौ राज्यस्थेम्नि राजवच्च उपादानादन्यदेव निमित्तं भविष्यतीति शङ्काव्यवच्छेदाय तस्यैव जगज्जननजीवननियामकत्वमुक्तम् । तथा चैकमेवेदं लक्षणं अभिन्ननिमित्तोपादानतयाऽद्वैतं ब्रह्म लक्षयतीत्याहुः । इति । अत एव शिवोऽपि एतन्मतानुसारेण वेदान्तसिद्धान्तसामरस्यं वक्ति श्रीमत्कामिके:—

मले निवर्तिते ज्ञानाद् दीक्षया वा मुनीश्वराः ।
परमात्मा तु विज्ञातस्तदा निर्वाणमश्नुते ॥
सिद्धान्तान्नैव वेदान्ते विशेषः कोऽपि वर्तते ।
परमात्मपरिज्ञानादुभयोरपि निर्वृतिः ॥
क्रियते वस्तु सङ्कोऽपि तुल्यमेव निरूप्यते ।
भिद्यते हृदयग्रन्थिःछिद्यन्ते सर्वसंशयाः ॥
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ।
यथोपनिषदो ब्रूयुः सिद्धान्तोऽपि वरस्तथा ॥
तस्मादभेदः सिद्धान्तो वेदान्तप्रतिपादने ।

इति तदेवं सौम्यशैवे तीव्रभेदशक्तिनिपातवतां महेश्वरदेविविघ्नेश्वरगुहादीनामुपदिष्टानाम् , मकुटे देवीकालोत्तरसुप्रभेदसर्वज्ञानोत्तरादीनां दक्षिणागमानां वेदान्ताविरोधाद्वैतप्रतिपादकानामर्थ एव सिद्धान्तः । ततोऽन्येषां मन्दभेदशक्तिनिपातवतां भरद्वाजमतङ्गादीनामुपदिष्टानां मृगेन्द्रमतङ्गादीनां वामागमानां वेदान्तविरोधिद्वैतादिप्रतिपादकानामर्थस्तु पूर्वपक्ष एव । यथा वैदिकमहावाक्यार्थप्रतिपादकानामद्वैतशास्त्राणां वेदान्तिनामर्थः सिद्धान्तः ततोऽन्येषामवान्तरवाक्यार्थप्रतिपादकानां वेदान्तविरोधद्वैतशास्त्राणां नैयायिकादीनामर्थः पूर्वपक्षः । अत्रापि सुपक्वचित्तानामेवाद्वैतबोधनम् । ततोऽन्येषां द्वैतबोधनम् । तदुक्तं श्रीमद्वृद्धगिरिमाहात्म्ये

श्रुतिर्जगत्सत्यतया जगाद कचिद्विवेकेन यतो ह्यविद्या ।
सत्यावभासो जगतो रसत्यता वृत्तिः ॥
अतः श्रुतिः संसृतिना जगत्समस्तम् ।
सुपक्वचित्तस्य जग मन्तम् ॥

எனவும், சௌமிய தந்திரபேதம் மகுடாகமத்தில் :-

ततस्तु द्विविधं शैवं रौद्रं सौम्यमिति स्मृतम् ।
सौम्यं तु त्रिविधं वामं दक्षिणं चैव मिश्रकम् ॥

आचारो वेदविहितो दक्षिणागम उच्यते ।
विपरीतस्तु वामं स्यात् द्वयोर्मिश्रं तु सङ्गमम् ॥
वेदसारमिदं तन्त्रं तस्माद्वैदिकमाचरेत् ।
वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धं सौम्यं तु शैवकम् ॥

इति । अत्र सौम्यभेदवामागमस्तु उपासनाविषये भेदवादादिसदाचारप्रतिपादकः कर्षणादि-शास्त्रवत् । न तु शाक्तादिवत् मधुमांसादिनिषेवणासदाचारप्रतिपादकः इति ज्ञेयम् । तदेवं निमित्तकारणपरिणामपक्षः सङ्ग्रहेणोक्तः ।

எனவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இதன் மறுதலே "காரணமூன்ருக வுரைப்பதோடு மாறுபடுமன்றி யிவ்வாறிறைவன் புரிவான்றன் பொருட்டாயிற் பழுதாமேனேர் பொருட்டாயிற் பலவாகும் புகன்றவேலாந் தவறும்" என்பதனுல் விளங்கும். பிறவும் விரித்துரைத்துக்கொள்க. இவ்வாறு வருவது தத்துவப் பிரகாசத்தில்,

"புவனமெல்லா மறிவுவடி வாகு மன்றிப்
புகலுயிர்வே றிலேச்சிவனும் புகலுஞ்சத் தியுமே
யவமுயிர்பா சங்களென வேருென்றின் றதுவே
யரும்பணியும் பொன்னுமெனி லதுபிறிதாந் தொழிலாம்
நவவுயிரென் றெருமுதலுந் தனித்து நில்லா
நண்ணலருஞ் சத்திசிவ நடிப்பேயிக் கலப்பும்
புவிமுதலா யாவையுமிங் கிவரே யென்கை
புகன்முத்தி யெனுநிமித்த காரணன்றன் புகழே." (222)

எனவும், இதன் மறுப்பு.

"பாசமெல்லா மறிவென்று மான்மாவின் றென்றும்
பதிகலப்பை யறியாது பதியாகப் பகரி
னுசமா வதுமில்லே யானந் தத்தே
நண்ணுவா ரில்லேநல மறிவாரு மில்லே
யோசைதரு மீசனே யுடம்புயிராய் மடிந்தா
லுயர்கதியு நரகமுமிங் குறுதுயரும் பிறவு
நீசநெறி யுஞ்சிவனுய் நிற்க வேண்டும்
நீயுமா யாவாதி நேராகு மறியே." (223)

எனவும்வரும். இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும்:-

"புவன மியாவையும் புனிதன துருவாம்
சிவமுஞ் சத்தியும் எனத்தெளி யவற்றுள்
அசேதன மென்றேன் றறைதற் கிலதது
சேதன னுகர்பொழு திரண்டுமோர் திறத்தே

இதுவெனு மொன்றை யதுவாய்ப் படுத்துப்
பொதுமையி னிற்கும் போதமென் றறிக
பொற்பணிப் பேதம் புரைவழி யொருவழி
நற்பொனிற் றிகழ்வென நயப்பதொன் றன்றால்
ஆவது மாகா தொழிவது மெனுமிப்
பாவக முண்மை பாரா தோர்க்கே
பாரா தோரெனப் பல்லுயிர் பகர்தலிற்
ஆராய்ந் துரைக்கி னவைபிற வல்ல
பலபல பேத மிலவென் பொருமில்
கண்ணின தொளியைக் கண்ணின தெனிலது
திண்ணிய விருளிற் செறிபொருட் டெரித்தலும்
இன்மை மின்மினி யெனவிரு கண்மணித்
தன்மை தானுந் தாவில ததனால்
கண்ணின துருவும் அதிற்கதி ரொளியும்
நண்ணருஞ் சத்தி சத்தர்க ணடிப்பே
உலகே ழெனத்திசை பத்தென வொருவன்
பலவாய் நின்ற படியிது வென்றும்
ஊனு யுயிரா யுணர்வா யென்றும்
மானக் கண்ணே மணியே யென்றும்
தாமே தாமாச் செய்தன ரென்றும்
நாமே சிவமாய் நண்ணின மென்றும்
காயாய்ப் பழமாய்ச் சுவையாய் நுகர்வும்
ஓயா துண்பொன் தானே யென்றும்
அறிவோன் தானு மறிவிப் போனும்
அறிவா யறிகின் றோனு மறிவுறு
மெய்ப்பொருள் தானும் வியந்தித வெனப்படு
மப்பொருள் யாவும் அவனே யென்றும்
தாய்தலைப் பட்டாங் கொன்றாய்த் தென்றும்
ஏதம தறநான் கெட்டே னென்னும்
இன்னு மின்னு மிறையோ னளித்தவை
பன்னி லெண்ணரும் பான்மையது ஆதலின்
தருபொருள் கொள்பொருள் தருவோன் கொள்வோன்
ஒருபொரு ளிவ்விய லுவப்பென வுணர்க
நுகர்பொருள் சத்தி நுகர்வோன் சத்தனென்
றிகலறு முணர்வுவந் தெய்துத லரிதே
நானவ னெனுமிது நவைவழி நல்வழி
தானவ னாகை யிதுசா யுச்சிய
மித்திறன் றெளிய வுய்த்திடு மளவும்
யாதொரு வகையின் நீதிய தாகத்
தானறி வழியே தலைநின் றென்றும்
ஊனுயிர் சிவத்தி லொடுங்கிட நடத்தி
மூடு முழுமலம் வீடுங் காலைக்
கருவிக ளளவில் புரிதரு மறிவு

சாக்கிரம் கனவு நீக்கமில் சுழுனை
துரிய மென்றிவை பயில்தரு மறிவு
துரியா தீதம் திரியாத் தன்மையில்
இறையரு ளுதவும் கறையற மாறி
அறிவே யாகும் பிறியாக் கருவிகள்
நிறைமுத லவத்தையி லறிவில தாகத்
துரியா தீதத் தோற்றம்
திரியா ததுநற் சிவகதித் திறனே,''

என்னு மிஃதவன் சங்கற்பமும்

''திறம்பெற நீயிங் கறைந்தமை கருதில்
புவன மியாவையும் புனிதன துருவெனில்
அவன்முதற் காரண மன்று மென்னில்
நிமித்த காரணம் நிகழ்த்துக வெனநீ
அவனே காரணம் அனைத்துமென் றறைந்தனை
மண்டனிக் குலாலன் தண்டசக் கராதி
காரணம் மூன்றும் ஓர்பே ரணைந்ததித்
தாரணி யதனிற் கண்டது சாற்றுக
அத்த னியற்றும் இத்தொழில் பிறர்க்கோ
தனக்கோ வீணோ எனக்கீ தியம்புக
வீணெனிற் பித்தர் மாண்பறுந் தொழில்போல்
தலைமையு மறிவு மிலதென இகழ்வர்
தனக்கெனி லஃதும் இசைப்பதொன் றன்றே
தன்போ லறிஞருந் தலைவரு மிலரால்
மின்போல் நிலைமையை வேண்டலும் பழுதே
பிறர்க்கெனிற் பிறரும் பிறர்க்காம் பொருளும்
பொருட்கமை கருவியும் அதற்குபா தானமும்
செய்கையும் என்றோர் ஐவகைத் தானொடு
மாறாச் சைவர் கூறு ரென்றால்
நின்சித் தாந்தம் அவசித் தாந்தம்
என்சித் தான்ற வசித்தைமற் றீறுது
அசித்தில தென்னில் வசித்ததே னுலகில்
உலகா யதனும் பூதக் கூட்டஞ்
சலமேற் கொப்புள் தகுமெனச் சாற்றினன்
தீய கருமச் சீனர்சா வகர்பிறர்
நேய மில்லென நிகழ்த்தின ரிலரே
காண்டல் விரோத நிற்பிறர் கணித்திலர்
ஈண்டுன துரைக்குமற் றியார்கரி யுடலும்
சித்தோ சித்தின் சேர்வாற் சித்தெனில்
கடப டாதியும் உடற்கட் சிதைவென்
தாவர உயிர்போல் தனுவொழிந் திவற்றின்
மேவிய வுணர்வு விரவிடு மென்னிற்
சடத்துயிர் போலெனச் சாற்றினை யாகலின்

உடற்குயிர் இறையை ஒழிந்துண் டன்றே
தருதிட் டாந்தமுந் தாட்டாந் திகமும்
ஒருபொரு ளாகில் உவமை பெறுதே
ஒன்றே யாகில் உடற்கிறை தாபரத்து
ஒன்றிய நிலையில் விசேடமேன் உரைக்க
பூதச் சேர்வைப் பேதமேன் றறையிற்
சேர்வைப் பேதம் என்கொடு செப்புக
கருமத் தளவில் வருமேனிற் பித்தர்
உரையில் திகழும் உணர்வோழிந் தனையே
கருமஞ் செய்வோன் கடவுளன் றுடலும்
மருவினின் றிருவினை வளரா நுகரா
கடவுளு முடலின் கண்படல் துஞ்சல்
இடர்நல முறுதல் இறங்குத லேறுதல்
எவ்வகை யேனுஞ் செய்கையின் றுதலும்
பலகலை யுலகில் நிலவுத லானும்
எண்ணரும் பொருளு மிரவியு மொழியக்
கண்ணென வொன்று காண்கையி னாலும்
பாசப் பகுதியும் ஈசனு மொழியப்
பசுவு முண்டேன் றிசையவேண் டின்றே
இதுவேனு மொன்றை யதுவாய்ப் படுத்துப்
பொதுமையில் நிற்கும் மாயையின் பொற்பெனப்
பொற்பணி யாவும் பொன்னாந் தன்மையின்
நிட்கள சகளத் திருவுரு நிலையும்
ஈச னேயெனப் பேசுவ ரன்றி
அருவுரு வாகி வருமுல கென்னில்
அனைத்தும் மாயை யெனத்தெளி கிலையே
ஆவது மாகா தொழிவது மிலதேனும்
பாவக முலகா யதனது பான்மை
கட்கொலை வெகுளி காமம் களவுகள்
உட்படு மிவைவிட மொழியா தாரிலர்
சோம பானம் சுராபா னங்கள்
ஆமென மறைக ளார்செவிப் பறைந்தன
மறையோன் புலைச்சியை மருவு மென்பது
முறையோ வெனிலது புனைமொழி யென்னிற்
சாதி பேத நீதிநீ தவிரினும்
மேதியை யேறு விழையா விரும்பும்
கண்ணின துருவும் அதிற்கதி ரொளியும்
நண்ணருஞ் சத்தின் நாடக மெனிலதற்
கேதுவும் பயனும் ஓத வேண்டும்
நின்மொழி விரோதம் நீடுல கியற்கையும்
தன்மசாத் திரமுஞ் சகலமு மென்செயும்
உலகே ழெனவிறை பலவாந் தன்மை
கடமோடு சராவங் கலசம் ஆதிகள்

அடலுறு குயவன் ஆயின னென்ருல்
தாமே யாகா அவைதான் ஆகான்
ஆயின னென்ப தாக்கின னெனவே
ஆரு யென்ப தனைத்து மவ்வகை
தாரு காமையைச் சாற்றிடு மென்க
தாமே யெனுமித் தனிஏ காரம்
அழிந்தில ரதுவே ஆய்த்தில ரதுவிட்
டொழிந்திலர் பிறிவில ரேனுமிவை யுணர்த்தும்
காயும் பழமும் சுவையும் நுகர்வ
தாயவன் தானும் அவன்முதற் றென்னும்
அகிலமுந் தெளிய அறிவோன் தானும்
அகிலமு மறிஞரை யறிவிப் போனும்
அறிஞர்க் கறிவாய் அறிகின் ருேனும்
அறிவிற் கறிபொரு ளாவோன் தானும்
அகிலமும் மேனி யானவன் என்னும்
தருபொருள் கொள்பொருள் தருவோன் கொள்வோன்
ஒருபொரு ளாயின் *உவப்புண் டென்க
நுகர்வோன் தனக்கு நுகர்பொருள் வேண்டில்
இகலறக் கிடையா தொழிந்ததென் நிரயமும்
வேண்டா ராயினும் மெய்யுறு வியாதிகள்
ஈண்டா தொழியா இறைக்கிவை ஈடல
சத்தியுஞ் சிவமுந் தாமே நுகருமென்
றித்திற னுணர்வுவந் தெய்துவ தேவர்க்கே
தமக்கே யென்னில் தாமுண ராமையும்
அமைப்பற வுணர்தலு மவர்க்கடை வன்றே
நானு மவனும் நவையும் நலனும்
தானவ ளுகையும் நின்சா தனத்தில்
சகயோ கத்தைச் சாயுச்சி யமெனப்
பகர்வது பதிபசு பாசத் தவர்க்கே
யாதொரு வகையென ஓதிய திறைநூல்
சொன்னவற் ருேன்றன் றென்னில்வீ டெளிதே
தானறி வழியே தலைப்பொருள் பிடிக்கின்
மேல்நிகழ் பலமும் வீடெளித் திடுமே
நிலையாக் கருவியை நிலையாக் கருதிப்
புலையா டுதலும் உலகா யதன்பொருள்
குட்டிய மின்றிநற் கோல மெழுதுதல்
இட்டமூ தாயிற் கருவியு மிடங்களும்
கருத்துற உரைக்கத் தெரித்திடும் மதித்தது
அறிவோன் றில்லோர்க் கிறையரு ளுதவுதல்
பிறிவறி வரிய செறியிரு ளிடத்தோர்
அந்தகர்க் காண வந்தோர் எம்மை

* உவப்பின் றென்க ' என்ற பாடம் அதன் உரைக்குப் பொருந்தாது.

நீவிரும் காண வேணு மென்ருங்
கெடுத்தெரு தீபம் கொடுத்ததை யொக்கும்
இச்செயற் கிறைவன் கொச்சைய னன்றே
கருவி வசத்தில் தெரிவுறக் காண
வேண்டுந ரிலரா லீண்டறிவு யாவுஞ்
சிவமே யென்று செப்பினை யவமுறு
பொறிபுல னறியா வறிவது பிரமம்
என்ருேர்க் குன்போ லிடர்ப்பட லிலதே
ஏற்றங் கருவி யிருபதோ டிரண்டும்
போற்றுமோ ரவத்தையும் புகல்திரி மலமும்
ஈசனு முயிரும் பேசினை யஃதொழிந்
தொன்றே யாகு மென்றநின் னியல்பு
தாயர் மனைவியர் தாதியர் தவ்வையர்
ஆயவ ரெவரையு மோர்மையிற் காணும்
கோகழி தூர்த்தர் கொடுந்தொழில் தகுமே
யாக மற்றத னருணிலை தன்னிலை
ஏக நாயக னுகிய விறைநிலை
நாசமில் பாசம் வீசிய வியனிலை
யினையவை யொன்று நினைவினு மின்றி
யுண்டெனு முணர்விற் கண்டது கருதி
லிழுக்கெனும் புலன்வழி யொழுக்கமு மதுவாக்
கொண்டு பண்டையி லெண்டரு மடங்கு
வந்தவா செய்யத் தந்ததை யன்றே
புன்மைகள் நீங்க வுண்மை கேண்மதி.''

என்னு மிஃததனிராகரணமும் வந்தவாறு காண்க.

"நின்ற லய சைவர் கலையாதிகளாலறி'' வென்பது லயசைவர் மதமு மறுப்புங் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. அது வருமாறு சர்வசித்தாந் தத்தில்.''

अथात्र शैवपक्षार्थः संग्रहेण निगद्यते ।
पूर्वतः प्रोक्तपक्षेष्वप्यङ्गीकृत्य यथोचितम् ॥
उक्तानां त्रिपदार्थाना मनन्यत्वं परस्परम् ।
व्याप्तितस्तत्र जीवस्तु स्वप्रकाशचिदात्मकः ॥
अनादिमलबद्धोऽयमज्ञः केवलतः पुनः ॥
कलादिज्ञानसंप्राप्त्या दीपवत्परमेष्ठिना ।
सुखदुःखादिकान्भोगान्भुङ्क्ते संसारकालतः ॥

एवं संसारिणस्तस्य शक्तिपातादिसम्भवे ।
शिवोऽयं देशिको भूत्वा दीक्षापूर्वं यथामतम् ॥
मलमायादिबन्धानां मुक्त्युपायं वदत्यथ ।
तद्विधोपायसंसिद्धौ ज्ञानं तज्जायते स्फुटम् ॥
तदेव तादृशज्ञातृज्ञानज्ञेयविहीनतः ।
तज्जीवपरयोरैक्यं तादात्म्यमपि सिद्ध्यति ॥
न त्वत्रातिशयः कश्चिदानन्दानुभवः पुनः ।
तथात्वे भेदवादः स्यात्तत एवं वचःश्रुतम् ॥
देहपाते शिवो भूत्वा शिवधर्मान्वितः स च ।
न पुनर्भेदमायाति सरित्तोयमिवाम्बुधौ ॥
ज्ञातृज्ञानज्ञेयभेदविहीनं तत्परं पदम् ।
प्राप्य लाभाच्च मुक्तोऽसौ किं पुनः प्राप्यमिष्यते ॥
इत्येवं संग्रहेणात्र शैवपक्षः समीरितः ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இதன் மறுதலை. "என்று சொல்லி னுயிர் தானே அறியு மென்ருலிறையென்கோல் கருவிகளெனிவர் பேறு முத்தியு மற்றேன........லயமுயிருறலாற் பிறவுங் குற்றமாமிவற்றின் மற்றும் விரித்தறைய லாமே." என்பதனுல் விளங்கும். இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும் :-

"அறிவாகி யறியுமுயிர் கேவலத்தி லுற்ரு
லறிவுவடி வோருகுறியுங் குணமுமில்லை யாகுஞ்
செறியும்பின் சகலகலை விளக்குறுப்புப் போலச்
சேர்வினையின் பயனுகர்ந்து திரியுங் காலத்
துறையுமிருண் மலபாகஞ் சத்திநிபா தந்தா
னுறவிறைவன் குருவாய்வந் துணர்த்தவுணர் வாகிப்
பிறிவற்றுத் தானவனேன் றிரண்டற் றெல்லாம்
பேதமறு மெனுமிதுவே சைவவாதி நெறியே." (224)

எனவும், இதன் மறுதலை,

"சைவநீ யான்மாவை யறிவிலதேன ருய்முன்
சகலகரு வியுங்கூடி லறிவுண்டா மென்ருய்
அவ்வறிவில் லாததறி வுண்டா வானே
னப்படியோ வுயிர்ாிலைமை யதுநிற்க நேரே

சேவ்வையான் மாவறிவுஞ் சிவனறிவுங் கூடிச்
சேரவோன் ருமென்ருய் திகழ்மாயா வாதி
அவ்வுரையோ வறிவிப்பா னறிவிக்க வறியு
மான்மாவா கான்போத மற்றகலப் பதுவே.'' (225)

எனவும் வருமாற்ருனுணர்க. இவ்வாறு சங்கற்ப நிராகரணத்திலும் :-

'' அறிவா யறியு மறிவுயிர் கேவலத்
தறிவில னிருளோடும் பிறிவில னண்ணல்
கலைமுத லாக நிலவிய கருவிகள்
விளக்கென வுதவும் துளக்கறப் பொருந்தி
இருவினை நுகர்வில் வருவினை செய்து
மாறிப் பிறந்து வருநெடுங் காலத்
திருள்மல பாகமும் சத்திநி பாதமும்
மருவுழி யருளுரு மன்னவ னணைந்து
செல்கதி யாய்ந்து பல்பிணிப் படுத்திக்
கருவியும் மலமும் பிரிவுறப் பிரியா
ஞானம் நல்கலும் தானது நோக்கித்
தன்னையு மதனையும் தன்முதற் பொருளையும்
இன்னவன் றறியா விருவரும் முயங்கி
ஒன்ரு யுறுபயன் உவப்பும்
இன்ருய் நிற்கும் இதுசிவ கதியே.''

என வருஞ் சங்கற்பமும்.

'' இதுகதி யாக முதலறி வுயிரேல்
பொறிபுலன் நீங்க அறிவுயி ரன்றே
அடைகாய் நூறி னிடைசேர் சிவப்பென
இந்தியத் தொகையின் வந்தறி வொன்றுநின்
றின்ரு மென்ற லன்றே பெந்தை
யறிவில னதீதச் செறிவிலென் றுரைத்த
நின்மொழி விரோதமும் பின்முன் மலைவும்
மன்வயின் நிகழா மலமிரு ளிறையொளி
யான்மா விளக்கில் தகும்மருட் கலாதிக
ளீனமி லிவனிடத் தெவ்வா றிசைந்தன
இசைந்த தாயினு மிசையா தாயினும்
அசைந்திடும் முத்தி சாதன மவமே
சத்திநி பாதமோ தகுமல பாகமோ
உய்த்த காரண காரியம் ஓதுக
பாகம் காரண மாகின் மற்றது
காலா வதியிற் காயா வதியில்
மேலா மென்னும் வினையுறு மவதியில்
துயரென உயிர்க்குத் தோன்றிடு மவதியில்
நயமிகு மிறைவன் நல்கிடு மவதியில்

ஏதிற் கூடு மோதுக விருவினை
ஒத்த வெல்லையில் வைத்தன ரென்னில்
அருவினை தூக்க வருவினை நில்லா
ஒருவினை புரிகால் இருவினை ஆகா
ஒப்புறு மாறு செப்புக தேசிகன்
அருளுரு வென்ற பொருளினை யாயின்
மாயா *வுருவினன் மாயா வுருவினை
யேயா னேய்ந்தவ ரெம்ம னோரே
பல்பணி ஞான காரண மென்னில்
தோல்பணி தோறும்பயன் தொடுப்பத னாலும்
ஒருபணி செய்யாச் சிரபுரச் சிறுவரும்
அரச ராய தருணத் தலைவரும்
முதிர்பர சமயத் திதமுறு மரசரும்
ஞானம் பெற்ற நன்மையி னாலும்
ஈனமில் பணியருட் கேதுவன் றென்றால்
ஞானோற் பத்தி நிமித்தமித் தொழிலென
ஏனோர்க் கிறைநூ லியம்பிற் றென்னாங்
கருவியும் மலமும் பிரிவுற வருள்தரு
மென்றனை கேவலத் தேது மறிவிலன்
துன்றிய சகலத் தருள்நிலை தோன்று
தெவ்வ வத்தையி லிறையருள் பெறுகுவம்
செவ்விய ஞான தெரிசன மாவது
நால்வகை மாயைப் பால்வரு ஞானம்
பண்டை ஞான மிதுவறி தாவரக்
கண்ட ஞான மிதுவாக் காணில்
ஈனமில் ஞானிக ளென்போர் யாருமில்
ஞான வேற்றுமை நாடலு மரிதே
தானும் ஞானமும் தலைவனு மென்றனை
ஆனபின் னிவனு மிவனது ஞானமும்
பாசமும் பாச ஞானமு மென்றிவை
பேசுவ ரொன்றுப் பெற்றிய வாகலின்
மும்மைப் பொருட்கும் மும்மைத் தன்மை
செம்மைத் தென்னிற் செலவுக ளெழுதுக
இருவரும் கூடி யொருபய னுய்த்தென்
றருளினை யிவ்வா றபேதிகள் நிலையே
பதிபசு பாசம் முதிராறி வுகளுட
னுரு முன்னர்க் கூறுப் பின்னர்
இருபொருள் நீத்துமற் றொருநால் வகையு
மீனமில் ஞாதுரு ஞானம் ஞேயமென்
றிசைய மூன்றாய்ப் பசுபதி யென்றவற்
றிரண்டா யிரண்டு மொன்றினேன் றாகத்
திரண்டாம் பயனெனும் திருவருள் தெளியில்
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றா

* ஒருவன் என்பதும் பாடம்.

மென்றிறை யியற்கை யியம்புதல் தகுமே
ஒன்று மென்ற லன்றியு முவப்பும்
இன்று மென்றல் என்பய னியம்புக
என்றனை வினவும் யாவும் விளங்க
வென்றிகொள் கருத்தில் வேண்டினை யாயின்
நதிக்கரை யானெனக் கோதித்தல் மறந்து
வெண்ணெயம் பதிதிகழ் மெய்கண் டவனருள்
உள்நிலை யுடையோன் ஒருவ னுரைத்த
தவப்பிர காசத் தன்மையில் விரித்த
சிவப்பிர காசச் செழுந்தமிழ் உண்மையை
அருளுடன் ஆய்ந்து கொள்ளத்
திருவருள் வினவல் திருந்திடும் *நன்றே.''

என்னும் நிராகரணமும் வருமாறு கண்டு கொள்க.

இலய சைவர் மதமு மறுப்பும் முற்றும்.

---

227 * * *

" குருவெனவந் தருளுமவர் சிவனென் றக்கால் " என்பது இங்ஙனம் இலய சைவ மீருக நின்ற மதவாதிகட்கெல்லாம் பொருந்தும் பொதுநிலையை மறுத்தது. இது முன் னுதாகரித்த சங்கற்ப நிராகரணத்தால் விளங்கும்.

228 * * *

" தந்த விந்தக் கருமாந்தம் " என்பது முன் விருத்தத்தில் மந்தபேத மெனத் தோற்றுவாய்ச்செய்த மந்தபேதம் நால்வகைப்படும். (அவற்றுள்) அதற்குரிய நிலைகளிவை யென்றும் பகுத்துக் கூறுகின்றது. இது வருமாறு சத்திநிபாத வகவலில் :-

" ஈட்டிய சத்திநி பாத மாகக்
காட்டிய பொழுதிற் கண்ணுத லருளாற்
றந்த மந்ததர சத்திநி பாதம்
வந்திட வதனல் மாதிடப் பாகன்
ஆலயம் பணிதலு மதுவலம் வருதலும்
சீலமெய்த் தொண்டரைச் சென்றடி வணங்கலும்
யான்செயும் பணியே தென்றுகை குவித்தலும்
தான்செயு மளவினிற் சங்கர னங்கோர்

* 'நன்ருக விளங்காநிற்கும்' என்னும் உரையாலும், 'அன்றே' என்பது பயனில் சொல்லாதலாலும் 'நன்றே' என்பதே உண்மைப் பாடம் ஆகும்.

சாதக வாசான றனையதிட் டித்துத்
தீதறு சமய தீக்கையிற் சேர்த்துக்
கருத்தோடு வாக்குக் காயமிம் மூன்றும்
நிருத்தன்மெய்த் தொழிலி னிறுத்திட நிற்பர்
வருமிம் முறைபுரி மாதவ ....றித்
தருமுன் மந்த சத்திநி பாதம்
இவ்வென வுரைப்பி னிறைவனை விதியா
லற்சனை செய்த லதனையா தரிப்பது
தற்பரன் போதகா சானிடந் தங்கி
சிவ(நெறி வி)சேட தீக்கையிற் சே(லுத்தித்)
தெய்வ வழிபஞ்ச சுத்தியின் றர்ச்சனை
செய்வது மளித்துச் செயலுரை சிந்தனை
யகம்புற மிரண்டினு மானவற் சனையிற்
றகும்ப .... தகவித் தன்மையின்
முயன்றபின் தீவிர சத்திநி பாதம்
வாசா னருளி லட்டாங்க யோக
வுண்மைகள் யாவையு முணர்ந்துகா மாதி
மோகசஞ் சலங்கள் முழுவதுங் கெடுத்துச்
சகள யோகஞ் சாதிப் பதுபின்
மிகமுதிர் தீவிர தரமது மேவி
னிட்கள யோக நெறிநிலை நின்றே
யெட்பக விடைவிடா தேயுஞ் சமாதி
யியற்றுமிப் பிறவியி லென்றுகோல் ஞான
முயற்றிட வருமென முன்னுமிந் நிலையா
மத்தகு சிவதரு மாதியின் பலந்தான்
வித்தக லோகம் விமலர்சா மீபந்
தனதெழில் வடிவாஞ் சாருப முத்தி
எனவரும் அருந்தவம் எய்துவர் எய்துழி
உலகம் யாவும் ஒடுங்கும் அஞ் ஞான்று
தலைவன் முன் நின்றுடன் சஞ்சிதங் கெடுத்து
முத்தியை அருளும் முன்னின் றிலனேற்
சுத்தநற் குலத்திற் றேன்றிமெய்ஞ் ஞானம்
ஆசான் அருளால் அடைகுவர் அப்பால்
தேசார் ஞானம் நினைவுறு சிந்தையிற்
சரியை முதலிய சரிப்பவர்க் கவ்வா
றுரைசெயுந் தீவிரத் தோதுவர் நா...............

என வருமாற்றான் உணர்க. ஈண்டு மந்த தரமென்புழி, தரப் பிரத்தியயம் ஆதிக்கத்தின் வருதலின் முன்னம் மந்ததரமும் பின் மந்தமும் வந்தது. தீவிரதரமென்பதுவுமது. இவ்வாறன்றி மந்ததரம் மந்தமென வெண்ணித் தரப் பிரத்தியயத்தை நூனதிக்கத்தின் கண் வந்ததென்பாருமுளர்.

* * *

"இருவினை யொப்பாற் கோடலும்" என்பது சத்திநிபாதஞ் சார்த்தகமென்னும், அர்த்தவத்தாதல் ஞானநெறிக்கே; மற்றுக் கன்ம நெறிக்கு உலக போக நுகர்ச்சி யுண்டாகலின், அவ்வாறு கூடாது எனினும், அந்த ஞானத்திற்கேதுவாகலின் உபசாரத்தால் அவ்வாறுகூடுமென்கின்றது. ஈண்டுப் "பிறவும்"என்றது பாசயோக நிலையல்லா மற்றவற்றிற்கு நிகழும் நிலைகள்.

230 * * *

"கருது புகர் பிறவும்" என்பது காமிகாதி சித்தாந்த நூலொன்ருயினுங் கன்மாந்த ஞானுந்த பேதமுண்டு; வேத நூலொன்ருயினுங் கன்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் உண்டாவது போலென்கின்றது. அதனுற் பூருவ பக்ஷத்திற்குக் குற்றங்கூறுஞ் சித்தாந்தத்தைக் குற்றமின்றி நிறுத்த லெங்குமுளதென்பதாம். "கருது புகர் பிறவுமுள கன்மாந்தத்து" என்றது மேல் சுபக்கத்தில்ஆசிரியர் "சீவனுமிச்சா ஞானக்கிரியையாற் சிவனை யொப்பன்" (சித்தி 84) என்றற்ருேடக் கத்தானிராகரிப்பதும் பிறவும் தோன்றற்கு.

231 * * *

"உகந்தறிஞர்" என்பது கன்மாந்தநெறி யொருவாற்ருற்கூறி முடிந்த தென்று மினிமேல் ஞானுந்தமான சன்மார்க்க நெறியைச் சிறிது தோன்றச் சொல்லத் தொடங்குவோ மென்றும் கூறுகின்றது. இது

"நிலவுல காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துக்
குலவின்ர் அளவ ளாவாக் கொள்கை"

என்னும் சிவப்பிரகாசத்தாலுந் தோன்றும்.

பரமுத்தி மத மறுப்பு முற்றும்.

கன்மாந்தம் முற்றும்.

ஞானந்தம்

232 * * *

இக்கன்மாந்தந் தாதமார்க்கஞ் சற்புத்திரமார்க்கஞ் சகமார்க்கம் போக, மேற் சன்மார்க்கமான ஞானுந்தம் கூறப்படும். இனிச் சன்மார்க்க விவேகம். அஃதாவது ஞானமார்க்க விவேகம் வரும். மேல் விரித்துக் கூறுவதாயினு முன்னெரு வாற்ருற் சுருங்கக் கூருக்கால், மாணுக்கரினிதுணர மாட்டாமையின், மூலாகமம் பாரத மற்றும் போல, ஈண்டதனைச் சுருங்கத் தோகுத்துக் கூறுகின்றதோரியல் என்க. "புறச்சமயத்தவர்க் கிருளாய்" என்பது ஞானுவரண சித்தாந்த மாவ திவ்வியல்பிற்றெனக் கூறுகின்றது. ஈண்டுச் சிவப்பிரகாசத்தை யெடுத்தது சித்தியார்க்குப் பேதமின்மையின் முடிபோத்தலான். இனிப் "புறச்சமயத் தவர்க் கிருளாய்" என வணித்தா யோதலின், அகச்சமயத்திருளோளியாய் எனப் போருள் கோடற் "ககச்சமயத் தோளியாய்" என்றது. அன்றேல் மேல் "நிலவுல காயதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தத்துக் குலவினர் அளவளாவாக் கோள்கை" யேன்பது கூடாதாம். இனிப் "புகல்" என்றது போலியை நீக்குதற்கு. "அவ் வளவைக் களவாகி" என்றது மாயாவாதிகளுக்குப் போல அநுமாநாதிக் கியையாதேன்பதை நீக்குதற்கு. "போற்பணிபோ லபேதப் பிறப்பு" என்றது பாற்கரீய மதம் முதலியவற்றை. "இருள்வேளி போற் பேதம்" என்றது நையா யிகம் வைசேஷிகம் முதலியவற்றை. "சோற்போருள் போல் பேதாபேதமும்" என்பது சப்த பிரமவாதம் ஒருவழிக்கூறுஞ் சைவாத்துவிதத்துள் யோக சாங்கிய முதலானவற்றை. இவ்வகைப்படு மூன்றுஞ் சைவத்தி லேக்கியவாதாதிகளினும் வருவது முற்கூறியவாற்ருல் கண்டுகோள்க. எனவே இம் மூன்று விதம் போற் சைவத்தும் முற்கூறியவாறே தக்கிண வாம மிச்சிர பேதத்துமா மேன்க. அம்மூன்றுமல்லாதது ஞானுவரண சித்தாந்தத்து மேன்ருயிற்று. அது காலோத் தரத்தில்.

अभेदं वाऽथ भेदं वा भेदाभेदं तु नैव च ।
अन्यदद्वैतमेवोक्तं शैवसिद्धान्तनिर्णयः ॥

என வரும்.

இது விளைதற்கேதுவாய்ப் 'பேருநூல் சோன்ன அறத்திறன்' ஆவது "புறச் சமய நேறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்" என்பதனுற் கூறியவாறே வேதாந்தத்தில்

முடிந்து வந்து சைவத்திற் கன்மாந்த முடிவாயியற்றிய நெறிகள் என்க. இவ்வாறு ஓர் அத்வைதமில்லை என்பார்க்கு மேல் "உயிருடல்" என்றற் றூடக்கத்தால் எடுத்துக் காட்டுவமையாற் கூறுவது. உடலறிவு முயிரறிவுங் கூடிய வழியும் கண்ணொளியும் அருக்கனொளியுங் கூடியவழியுமுண்டாம் அபேதம் போலச் சிவனுக்கும் பிரபஞ்சத்திற்கு மத்துவிதங் கூறுதலிற் திட்டாந்த தாட்டாந்திகமும் வேறுபட்டதாய் வந்தது. அது. 'உவமை யாணவத்தோ டொன்றே' (சிவப். 87) என்றது போலாம். இனி யானைக்கு அனேகப: என்புழி மூன்றுதிகளைக் கோள்ளாதிரண்டென்றதைக் கோள்வது போலவும், பஞ்சாயுத: என்னும் மன்மதனுக்கு விஷமாயுத: என்புழி மூன்றுதிகளைக் கோள்ளாது ஐந்தினையே கோள்வது போலவும், ஏழிலம் பாலைக்கு அயுக்சதா: என்புழியு மவ்வாறே யேழே கோள்வது போலவும் ஈண்டு ஞானந்தத்தில் அத்துவித மென்புழிப் பேதமும். அபேதமும், பேதாபேதமுமான மூன்றுமின்றிப் போருள் கோள வந்ததுங்காண்க. "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தம்"என்றது முன் னுதாகரித்தவாறே காமிகத்தில்,

तथापि वैदिकं वेदसारं शैवमिहोच्यते ॥

எனவும், மகுடத்தில்,

वेदसारमिदं तन्त्रं तस्माद्वैदिकमाचरेत् ।
वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धान्तं परमं शुभम् ॥

எனவும் வருவது கண்டுகோள்க. "ஞான நெறி சன்மார்க்கந் தான்" என்றது ஈண்டைக்கு வேண்டும் போருளிஃதென்றற்கு அதனை விளக்கியதென்க. பிறவும் விரித்துரைத்துக் கோள்க.

"சன்மார்க்கஞ் சகலகலை" (சித்தியார். 274) என்பது இந்தச் சன்மார்க்கத்திற்கு அதிகாரிகளிவர்கள் என்கின்றது. இதன் பதப்போருள் வெளி. 'சன்மார்க்கஞ் சிவனுடனும் பெற்றி' யாகலின் அந்த 'ஞானப்பெருமையுடையோர் சிவனைப் பெறுவர்காணே' என முடியும். "சன்மார்க்கம் தாம் பலவு முணர்ந்து தெரித்து நாடி நாடா வண்ணஞ் சிவனுடனு" (சித்தி)தற்குக் காரணமாம். பெற்றி யெனஇடை நின்றவை யியையும். ஆமென்பது காரணப் போருட்டாய் நின்ற பெயரெச்சம். சன்மார்க்கம் ஞானமார்க்கம். "அது புறச்சமய நெறி நின்றுமே" ன்பதனுல் உலகாயதமுதற் கன்மாந்தத்தில் லயசைவ மீறுக வறிந்தனுட்டித்த பயனுல் மகா....ஜநமாகிய ஞானந்த ஞானத்தாற் சிவனடிசேர்தல். இவ்வாறு சித்தாந்த நூலென்றுயிருக்கவும் கன்மாந்தம் ஞானந்தமென விருவகைப் படுமென்பதற்கு வருமாறு அசிந்திய விசுவசாதாக்கியத்தில் :-

शैवं चतुर्विधं प्रोक्तं सिद्धान्तं द्विविधं भवेत् ।
कर्मान्तमेवं ज्ञानान्तं ज्ञानादूर्ध्वं परं स्मृतम् ॥
चर्या चैव क्रिया योगः कर्मिणां साधनं भवेत् ।
चर्यायोगक्रियायुक्तं ज्ञानं चैव भवेत्तदा ॥
शक्तिश्च शिवसादाख्यं मन्त्रप्राधान्यकात्मकम् ।
समाप्तकलुषत्वं च मुक्तिस्तत्रैव चोच्यते ॥
कर्मावरणमेवं तु तस्योर्ध्वे तु निरावृतम् ।
सन्मार्गं ज्ञानिनां युक्तं तज्ज्ञानं साधनं भवेत् ॥
बिन्दुर्नादश्च शक्तिश्च परश्चैव परात्परम् ।
ब्रह्मप्राप्त्यवधिस्तेन चात्मानन्दसुखं भवेत् ॥
निरावरणमेवं तु शैवभेदमिति स्मृतम् ।

என வரும். இது வைதிகத்துங் கன்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் போலவே நூலொன்றுயினும் வேறுபடு மென்பதற்கு வருமாறு சீமத் காந்தத்தில் ஈசுவரன் கூற்று:-

मदागमेषु ये निष्ठाश्चर्यायोगक्रियापराः ।
सारूप्यावधिका मुक्तिस्तेषां सिध्येन्न संशयः ॥
ये वैदिकाः पुनर्यागान्निष्कामाः कुर्वते द्विजाः ।
त्रिविधामपि कुर्वन्ति मुक्तिं ते नात्र संशयः ॥
वेदान्तनिष्ठिता ये तु ज्ञानिनो वीतकल्मषाः ।
मदागमपरा ये च ज्ञानपादे व्यवस्थिताः ॥
उभयेऽपि च विन्दन्ति सायुज्यमतिदुर्लभम् ।
उभयेषु च मार्गेषु कर्मब्रह्मपरेषु तु ॥
वेदागमप्रसिद्धेषु ये न तिष्ठन्ति पापिनः ।
चतुर्विधैश्च ते दण्ड्या दण्डैः शास्त्रप्रचोदितैः ॥

என வரும். இதனுனே யன்றே காலோத்தரத்தில்:-

चर्यादि ज्ञानपर्यन्तं शैवमार्गं चतुर्विधम् ।
चर्यापादं दासमार्गं पुत्रमार्गं क्रियां विदुः ॥
सहमार्गं योगपादं सन्मार्गं ज्ञानमेव च ।

என வருவதூஉம்? நித்தியமான ஞானத்தான் நித்தியமான வீடு பேறலின் ஞான மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமாம். மற்ற மூன்றும் அநித்தியமான கன்மத்தால் அநித்திய மான பதமுத்திக் கேதுவாகலிற் சன்மார்க்கமன்றாயினும் ஞானமான சன்மார்க்க ஏதுவாகலின் உபசாரத்தாற் சன்மார்க்கமாம். அது "சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்திரமார்க்கந் தாதமார்க்கமென்று சங்கரனை யடையும் நன்மார்க்கம் நால்" (சித்தியார். 270) என ஆசிரியர் உபசரித்தவாற்றானுணர்க.

मूलागमं तु सन्मार्गं सहमार्गं शिवागमम् ॥

என ஞானசித்தி கூறுவது நவாகம பிரசம்ஸாபரம். இனி ஈண்டுத் "தாமே"ன்றது ஞானத்திற் சரியாதி நான்கு முடைய ஞான சாதகர் தாமென்க. இனிச் "சகலகலை புராணவேத சாத்திரங்கள் சமயங் கடாம்பலவு முணர்ந்" தென்புழிச் சகலகலை களுஞ் சகல புராணங்களுஞ் சகல வேதங்களுஞ் சகல சாத்திரங்களுஞ் சகல சமயங்களுமாகிய பலவுமுணர்ந்தென்புழி யும்மையோடுஉருபு தொக்க தொகை மொழியாயினும் "புலிவிற் கெண்டை பொறித்தான்" என்றதுபோலச் செயப்படு பொருள் சிறந்து நிற்றலினிரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாம் என்க. வேத சாத்திரங்களென்பதன்றி வேதஞ் சாத்திர மென்று பாடமின்று. உண்டாயினுமின் னோசை பயவாமையின் அவ்வாறாசிரியர் கூறாரென்க. கலை முதலாயின எல்லாச் சமயங்கட்கும் பொதுவாகலின் முற்கூறி, இவ்வாறு வரும் கருவி நூல்களும், செய்கை நூல்களும் தம்முள் வேறுபாடு தோன்ற அவரவர் சமய நூல்களிற் கூறுவதாகலிற் சமய நூல்களைப் பிற் கூறினார். அவை முன்னர்ச் சுவச்சந் தாதிகளி னுதாகரித்தவாறே முந்நூற்றறுபத்து மூன்றுகள். அவ்வனைத்தும் அறுவகையி லடங்கும்;

लोकायतोऽथ बौद्धश्चार्हतो मीमांस एव च ।
वैष्णवश्चैव शैवश्च षडेते समया बहिः ॥

என வருதலின்.

अनन्तशास्त्रं बहुवेदितव्यमल्पश्च कालो बहवश्च विघ्नाः ।
यत्सारभूतं तदुपासितव्यं हंसो यथा क्षीरमिवाम्बुमिश्रम् ॥

என்னு மாற்றாற் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்குஇவை முழுதுமுணர்தல் கூடாமையினீண்டுக்கூறியது நின்றுபயனின்மையேனின், இந்த வசனம் வைநயி கருள் அதமராயுள்ள லௌகிக சனவிடயமாகலிற் 'புறச்சமய நெறி நின்றும்' என்பதனுள் 'வேதசிரப் பொருளை மிகத் தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்திறத் தடைவர். இதிற் சரியை கிரியை யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடி யைச் சேர்வர்' என்றவாறே, முற்பிறப்பினும் இப்பிறப்பிற் பிரமசரியாதியவத்தை

களினும், எல்லாங் கற்றுத் தீவிர பேத சத்திநிபாத முண்டாய்ச், சாம்பவிதீக்ஷை பெற்றுத் திருவருளுடையவர்களே யீண்டைக் கதிகாரிகளாகலின், அவர்க்குக் கூடுமாற்றாற் பயன்பட மொழிந்த தென்க. அது "திருவருள் கொடுத்து மற்றிச் சிவப்பிரகாச நன்னூல் விரிவது தெளியுமாற்றால்" (சிவப்பிரகாசம் 100) என்ப தனாலுணரப்படும். இவ்வாறுணர்ந்தோர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர். திருவள்ளுவ நாயனார். பிறரோவெனில் அவர்கள்.

सांसिद्धिको गुणो भाति देहापायेऽपि पूर्ववत् ॥

என மிருகேந்திரம் கூறியவாறே.

"பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன் -- நிறந்திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்தெம் வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்"?

என்ற காரைக்காலம்மை யன்னோர். இவர் வைநயிகருள் உத்தமராய்க் குரு வனுக்கிரக முதலானவற்றா னறியுமவர். அதுவும் அதிலேயே.

लोकधीगुरुशास्त्रेभ्यो भाति वैनयिको गुणः ।
समार्जितो वैनयिको मनोवाक्तनुचेष्टया ॥

என வரும். இத்தன்மையர் "பலவித மாசான் பாச மோசனந்தான் பண்ணும்படி நயனத்தருள் பரிசம் வாசகம்" (சித்தியார். 255) என்பதனாற் சிவனே யாசாரிய மூர்த்தியாய் அருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி முதலிய மூவரும் மாணிக்கவாசக மூர்த்தியும் பட்டினத்துப்பிள்ளை யருணந்திதேவ சிவாசாரியர் பிறருமாம். இவர் சிறிது குருவனுக்கிரகம் பண்ணினது கொண்டு முழுதுணர்ந்தோர். அவ்வாறு சாம்பவி தீக்ஷையாதிகளால் முழுதுணர வருமென்பது, காமிகத்தில்:

शिववत्सर्वकर्तृत्वे सर्वज्ञत्वे च सत्यपि ।
न करोति न जानाति भृशं मुह्यति बालवत् ॥
यदाऽनुगृह्यते सोऽयं गुरुणा करुणाब्धिना ।
तदास्य पुद्गलस्यैषा ज्ञानशक्तिः प्रसर्पति ।
देशकालानवच्छिन्ना निरवद्या निरर्गला ॥
विपर्ययेण रहिता विषयानतिलङ्घिनी ।

अतिसूक्ष्मतरेष्वर्थेष्वन्तर्गत्वा प्रसर्पिणी ॥
अतीताऽनागतार्थज्ञा न शब्दपरिमोहिनी ।

என்றற் றேடக்கத்தா னுணர்க. உலகத்திலும் பட்டர் பிரபாகரர் சங்கரா சாரியர் முதலியோரும் சர்வ வித்தியாபாரங்கதராகக் கண்டால், அணிமாதி சித்தி யுண்டாம் யோகதீக்ஷா பரியந்தம் முடிந்த சிவயோகிகள், சிவஞான தீக்கை பெற்றால் அவர்களுக்கு முழுதுணர்ச்சி வருதலரிதோ? வருமேன்க. இத்தன் மையரன்றி,

प्राकृतो देहसंयोगे व्यक्तस्वप्नातिबोधवान् ।

எனக்கூறும் பிராகிருதர் ஈண்டதிகாரிகளல்லர் என்க. இதனுனே யன்றே ஆசிரியர், "போதமிகுத்தோர் தொகுத்த பேதைமைக்கே பொருந்திஞேரிவர்க் கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல வேது நெறியேனு மவர்கட்கறிய" [சித்தியார் பரபக் கம் 10] வேனக் கூறியதூஉம்? இனிப் "பலவும்" என்ற முற்றும்மையை யெச்ச மாக்கிச் சிறிதுணரினும் திருவருள் பெற்ற வதிசயத்தால் கேட்டல் சிந்தித்த லாதி "ஞானுப்பியாசம்" பண்ணக்கூடும், முற்பிறப்பிற் கற்ற வாசனையாற் செவ்விதி ஞேக்க வருதலின், அது "இப்பவமொழிந்த முறப்பாலியற்றின ரேன்னலா" மேன்பதனுனு முணர்க. அன்றிச் சித்தாந்த மாத்திரம் கற்றுலும் சிரவணுதிகட்கு அதிகாரிகளாவர்; அது பரபக்கம் சுவபக்கம் இரண்டுங் கூறும் வியாபக சாத்திர மாகலின்.

यद् दृष्टमन्यशास्त्रेषु विद्यते तच्छिवागमे ।
न दृष्टं यच्छिवज्ञाने तदन्यत्र न विद्यते ।

எனவும், அங்ஙனமே காமிகத்திலும் :-

आदावभूद् द्विधा ज्ञानमधिकारिविभेदतः ।
परापरविभागेन परिपक्वार्थदर्शकम् ॥
शिवप्रकाशकं ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं परं स्मृतम् ।
वेदाद्यपरविज्ञानं पशुपाशार्थदर्शकम् ॥
यथा विलक्षणं चात्र क्षपायां नृबिडालयोः ।
तथा विलक्षणं ज्ञानमेकमेतत्परात्परम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றுன் உணர்க. சித்தாந்தத்து முழுதுணர மாட்டார்க்குச் சில தந்திரம். அதுவுமுணரமாட்டார்க்கு,

एवं विद्याच्छिवज्ञानबोधे शैवार्थनिर्णयम् ।

எனவரும் சிவஞான போத முதலியனவற்ருன் முழுதுணர வருமென்க. அதுவு மாட்டார்க்குத் தமிழிற் சிவஞான போதஞ் சிவஞான சித்தியார் முதலானவற்ருன் முழுதுணரவரும். அது.

"ஆலம்வித் தென்ன வைச்ச தச்சிவ ஞான போத
மூலமா யதிலே முந்த முளைசிவ ஞான சித்தி
மேலெழு துளிர்விட் டாங்கு மேவிய இதுமற் றெல்லாஞ்
சாலவும் விரியு மேன்மேற் சற்குரு முகத்தி னின்றும்."

எனவும்,

"வேதமேன் சாத்திரமேன் வேறுபல நூல்களுமேன்
ஓதி முழுது முணர்வோர்க்குப்-போதத்
தவஞானம் பெற்ற சதாசிவர்தாஞ் சொன்ன
சிவஞான சித்திதெரிந் தால்."

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருனுணர்க. "முன்னகில மேலேழு துளிர விட்டாங்கு மேவு மற்ற" தென்றது "ஞாஞ வரண விளக்கம்" இவ்வாறுணர்ந்ததனுற் பயன் சிரவணுதிகள் பண்ணிப் பரசமய மெல்லாம் பூருவ பக்ஷமாக ஞாஞுந்தங் கூறுமாறே பதி பசுபாசத்தினுண்மை அறிந்து சித்தாந்தமாக நிறுத்த லென்பது தோன்ற மேற் "பன்மார்க்கப் பொருள் பலவும் கீழாக மேலாம் பதி பசுபாசந் தெரித்"தென வபரஞாஞப்பியாசமுடிவளவும் கூறியது.

" यावत्परमतं न निराक्रियते तावत्स्वमतमप्रतिष्ठितं भवति "

என்பது நியாயமாதலின். அன்றேல்.

सिद्धान्त एव सिद्धान्तः पूर्वपक्षास्ततः परे ।

என்பதேவ்வாரு மென்பது கருத்து. ஈண்டுப் "பன்மார்க்க" மென்றது முற்கூறிய சமயங்கள் பலவுமது.

लोकायतादि शैवान्ताः पूर्वपक्षाः पदप्रदाः ।।
ज्ञानान्त एव सिद्धान्तः सिद्धिमुक्तिप्रदायकः ।

என வரும். அவர் பதி பசு பாச மூன்று மில்லை என்பாரு முண்டென்பாரு முளர். ஆதித்தன் முதலியோரைப் பதி என்பாரும், தேவாதிகளை ஆன்மா என்பாரும், கண்கூடாய்க் கண்ட பிருதிவியாதிகளே பாச மென்பாரும் பிறரு மென்க. இவர் கூறும் பலவுங் கீழாக மேலான ஞானங் கிடையா வழிப், "பொரு

எல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளானு மாணுப் பிறப்பு" எனவும் கிடைத்தவழி, "ஐயத்தினீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின் வானம் நணிய துடைத்" தெனவும் சிவானுபூதி கிடைத்தும் நன்ருகத் தெளியா வழித், "தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்ருற் றெரி னருளாதான் செய்யு மறம்" எனவும் வருதலின், ஞான சாதகர் அவசியஞ் சிரவணம் முதலிய பண்ணியே வீடடைவர் என்பதை வற்புறுத்தியவாறு. இதனுனேயன்றே அசிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்தில்,

यावत्कालं शिवज्ञानं दृढीभवति नास्य वै ।
तावत्कालं च कर्तव्यं श्रवणादि विशेषतः ॥

என வந்ததூஉம்? இந்தச் சிரவணுதிக்ரமம் மேல் விரித்துக் கூறுதும்.

இவ்வளவும் அபரஞான வியல்பு கூறி மேல் பரஞானவியல்பு கூறுவது "பரமசிவனைக் காட்டும் நன்மார்க்க ஞானத்தைநாடி ஞான ஞேயமோடு ஞாதுருவும் நாடாவண்ணம் பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி' என்பது. ஈண்டுப் பரப் பிரமம் சாமீப்பிய லக்ஷணையாம். அது "பரம் பிரமம் இவனேன்றும்" வருவதனுற் காண்க. நீலருத்திராதிகளைக் குறித்துப் பரசிவன் என்ருல் மகேசுராதி மந்திரே சுரரைப் பற்றுமாகலின் அது கூடாதென்க. பரசிவனைக் காட்டு மென்றதனுற் காணுமற் செய்யும் பாசத்தைப் போக்கலுங் காணுமான்மாத் தன்னை யறிதலு மறிவிக்குஞ் சிவஞான முதித்தலுந் தோன்றக் கிடந்தது. அது மாயப்படலங் கீறித் தூய, ஞான நாட்டம் பெற்ற பின் மே........

"நின்பெருந் தன்மை கண்டேன், காண்டலு
மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே
நின்னில் அனைத்தையும் கண்டேன் என்னே
நின்னைக் காணு மாந்தர்
தம்மையுங் காணுத் தன்மை யோரே."

(பட்டினத், திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை, 13)

எனப் பிள்ளை கூறிய வாற்ருனுமுணர்க. "நன் மார்க்க ஞானமே"ன்றது அகம் பிரமஞானிகள் பிறர் ஞானம் போலாது சித்தாந்தத்திற் கூறும் ஞானுந்த ஞானம்; அவர்கள் ஞானம் பசு ஞானமும் பாசஞானமு மாகலின். "நாடி" யென்றத னுலிந்த ஞாஞேதயத்திலே ஞான ஞாதுரு ஞேய பேதமுன்று முண்டேன்க. இது விகற்ப ஞானமன்று; பேத்தாவத்தையிற்போல நாமசாதி குணுதிகளால் அறியா மையின். அன்றேல் "பாசம தகல ஞானம் பற்றல்" கூடாதாம். சிவ ஞானம் சிவ சமவேதமாயினும் சூரிய கிரணம் சூரியனைக் காட்டுமா போலச் சிவனை ஞேயமாக அவனது ஞானங் காட்டுமாறு.

"நாடியோ வேன்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யேனையறியேன் றேர்ந்தவகை - நாடியரன்
றன்னுலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணு
ரேன்னு மேனவறிவா ரின்று."

என்வும்,

''அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை - அருளின்
றவனன்றே யில்லை அருட்கண்ணுர் கண்ணிற்
கிரவிபோல் நிற்கும்அரன் ஏய்ந்து.''

எனவும், நிச்சுவாச காரிகையில்,

शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा ।
शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृत्तिः ॥

எனவும் வருமாற்றுன் உணர்க. இவ்வாறு சூரியனுதித்தாற்........ஞான முதிர்ந்த காலத்துனைப்போலப் பன்னிறங்க வரும் படிகத்தைக் கவரவொட்டாது தன்மய மாக்குமாறே ஆன்மாவைப் பிறவற்றிற் செல்லாது தன்மய மாக்குமாற்றுல் அந்தத் திரிபுடி ஞான முண்டாகாதென்றற்கு : ஞானஞேயமோடு ஞாதுருவு நாடா வண்ணம் பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பேற்றி'' (சித்தியார். 274) என்றது. அது நிச்சுவாச காரிகையில் :-

यस्य जाग्रे प्रलीयन्ते सर्वे भावाः सुषुप्तवत् ।
पर्याप्तं तस्य विज्ञानं त्रिपदं तेन लङ्घितम् ॥

என வருமாற்றுன் உணர்க.

मूकस्वप्नमिवाहुर्निरतिशयात्मविज्ञानम् ।

என வரும் ஞான சித்தியிலும். இதனுல் ஞானுந்தாத்துவைத மிவ்வண்ண மேன்பதூஉமாயிற்று. இவ்வாறு நிகழ்வது முன்மார்க்கமான பேத்தாவத்தை முடிவில் வரும் பின்மார்க்கமான சுத்தாவத்தையிலேன்பதறிவித்தற்குப் ''பின் மார்க்கச் சிவனுடனும் பேற்றி'' என்றது. அன்றிச் சரியை கிரியை யோகத்தின் பின் னேன்றுல் இச்சிவபுண்ணியத்தாலிருவினை யொப்பு வந்துழியும், மலபரிபாக மின்றிக் கேவலாவத்தைப் படுதலுமுளதாகலின், அவற்றின் பின்மார்க்க மிது வேன்பது கூடாதேன்க. ஈண்டுச் சிவனுடனும் பேற்றி யிரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற் போலேன்றற் ருேடக்கத்தானுமுணர்க. பேற்றி என்றது முறையை. அஃதீண்டுச் சாக்கிராதீதம்புரிந்திருக்கும் நைட்டிகர் நிட்டைமேனிற்கும். இத் துணையும் பரஞானத் தானிகழுஞ் சீவன்முத்தி யவத்தை கூறியவாறு. ஆகை யினுல் ''ஞானப் பேருமையுடையோர் சிவனைப் பேறுவர்காணே'' என்பது பரமுத்தி யியல்பு கூறியது. இதனுற் போந்தது சீவன் முத்தி யவத்தை பரியந்தம் இவ் வாறு நிகழும் நிட்டை பேற்றமையால் அந்த ஞானுவரண சித்தாந்திகள் பரமசிவ சாயுச்சியம் பேறுதல் ஒருதலையாம் என்பது. இவ்வாறு பேதமும் அபேதமும்

பேதா பேதமும் மூன்றுமன்றிக் கூறும் ஞானுந்தாத்துவைதம் சீவன் முத்தியிலும் பரமுத்தியிலு மொத்தலின், அது "இரண்டும் கூடா தொழியவோர் நிலையினீடுஞ் சாக்கிர வதீதஞ் சுத்தத் தகைமையதாகுந்தானே" (சிவப்பிரகாசம். 62) என வருமாற்ருனுணர்க. இவ்வாறு வரும் அசிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்திலும்.

ब्रह्मरूपं परं गुह्यं ग्राह्यग्राहकवर्जितम् ।
रागारागविनिर्मुक्तं द्वैताद्वैतविवर्जितम् ।।
चिन्त्याचिन्त्यविनिर्मुक्तं वाच्यवाचक वर्जितम् ।
एवमानन्दसंप्राप्तौ मुक्तिरेव न संशयः ।।

என்றற் ரூடக்கத்தன.

ஈண்டு, துவைதவிவர்ஜிதம் என்றது துவைதாத்துவை தத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அது முற்கூறிய அத்துவித வசனத்தானும் விளங்கும். அந்த ஞானப்பெருமை யுடையோரேனச் சுட்டியது பிறஞானம் நீக்கற்கு. அச்சுட்டு "உணர்ந்தார்க்குணர் வரியோன்" என்பதனுள் 'மணந்தாழ் புரிகுழலாள்' என்புழிவந்ததுபோல வரும். ஈண்டுந்தாமென முற்கூறுதலின் ஞான முதிர்ச்சி தோன்றப் பெருமை என்ற தனுல் சுவமதமான ஞானுந்த முத்தியைச் சிறப்பித்தவாறு. ஆகவே பிறர் முத்தியை நிராகரித்ததூஉம், "சென்றணையும் நிழல்போல" (சித்தி. 318) என்பது முதற் "சிவன் சீவன் என்றிரண்டும்" (ஷை 320) என்பதீருய்க் கிடந்த மூன்று திரு விருத்தத்தாலும் பிறவற்ருலு மேலே விளங்கும். இனிக் "காணே"ன்றது.

ब्रह्मेन्द्रादिसुराणां च सर्वेषां जन्मकोटिभिः ।
अलब्धं मोक्षदं दिव्यं बोधानन्दमवाच्यकम् ।।

எனக் கூறுமாறே பெறுதற் கரியதைப் பெறுவரேன அதன் சிறப்புத் தோன்ற நின்றது. ஏகாரம் தேற்றம். ஈற்றசை எனினுமாம். பிறவுமன்ன.

234 * * *

"பெறுவதுதான்" என்பது முற்கூறிய வதிகாரிகட்கு நிகழுந் தீவிர பேத சத்திநிபாதத்தா னிகழும் (பேற்றை) உணர்த்துகின்றது. அந்தச் சத்திநி பாதத்தியல்பு அந்தச் சத்திநிபாத வகவலின் :-

" சுத்தநற் குலத்தில் தோன்றிமெய்ஞ் ஞானம்
ஆசா னருளா லடைகுவ ரப்பாற்
றேசார் ஞான நினைவுறு சிந்தையிற்
சரியை முதலிய சரிப்பவர்க் கவ்வா

றுரை செயுந் தீவிரத் தோது நான்கு
மேனமுற் கூறிய வாறே பின்னர்
இடையிட்டு வருதலா லிவைநான் குடையோர்
ஓதிடின் மந்த தரத்திறன் கேண்மோ
எல்லையிற் றேக வாதனை யிழித்திடிற்
கல்லினை வடிவு கண்டிடல் மானு
மியற்றிய பத்தியா னிவர்க்குறு ஞான
வெயிற்குமு னிருந்து வெதும்பு மெழுகென
வரம்பெறு மன்பின் மருவிடு ஞானம்
அரம்பையின் தண்டி னனற்கோளல் போலும்
தோன்றிய உலகிற் சுகாதியை யிவர்கள்
கான்ற சோறெனக் காண்பர்பின் மந்தர்
உடல்படு வாதனை யோழித்திடல் மரத்தை
வடிவது செய்யும் மரபிலர்க் கன்பு
செயிற்கையிற் றோன்றுஞ் சிந்தையை யுருக்கல்
வெயிற்கெதிர் இருக்கும் மெழுகினை யொக்கும்
ஆருமெய்ஞ் ஞான மறிவினி லுதயம்
ஏருறு மிந்தனத் தெரிகொள லொக்கும்
உலகிய றேன்று தொருவழித் தோன்றினும்
நிலையில்பேய்த் தேரென நினைகுவ ரினித்தான்
தீவிர சத்திநி பாதத் தன்பு
மேவுதல் அனல்முன் மெழுகென வுருகும்
.... அடிகளைச் சிவன்என நினைந்தே
இவ்வுடல் புழுக்கூ டெனநினைந் தொழிவர்
இனித்தீ விரதரத் தியல்பினர்க் கன்பு
கன்றபடு வெண்ணெய் கடிதுரு குதல்போல்
மிகுத்திடு ஞான மேவுதல் கரியிற்
தொகுத்திடும் அனல்எனத் தோன்றும் ....
உலகியல் சிறிதும் உணரார் ஞான
நிலைமையி னின்று நிமலனே டொன்று
யூழ்வினை யொழிதலு முயர்வீ டுறுமே.''

என்றற் றொடக்கத்தான் வரும் இச்சந்திநிபாதத்தியல்புமேல் நாலாஞ் சூத்திரத்தில் விரித்துணர்த்துதும். இவ்வழி நிற்கும் ஞானசாதகர், நால்வராகலின் அந்த ஞானத்திற் சரியையும் ஞானத்திற் கிரியையும், ஞானத்தில் யோகமும், ஞானத்தில் ஞானமுமாமாறு மதற்கு யோக்கியமாக்குஞ் சாம்பவிதீக்கையு முண்டேன வறிவித்தற்குச் "சாம்பவியாற் சுத்தி பெற்றுஞ் சிவபோகாந்தானுபவ சித்தி என்பர்.'' என்றது. இவை மேல் விளங்கும்.

235 * * *

"மன்னுபல பிறவி" என்பது முதல் "இத்திறத்திற் சிவபோகாந்தானுபவம்" (ஞாஞ. 243) என்பது ஈறாய் ஒன்பது செய்யுளுஞ் சாம்பவிதீக்கை விதி உமாபதி சிவாசாரியார் *கூறியவற்றை யீண்டெடுத்த தென்க. அவற்றுளிறுதி யொன்றும் ஞாஞவரண விளக்கம். இவ்வாறு வருவது காமிகத்தில்,

ज्ञानदीक्षामहं वक्ष्ये शृणुध्वं द्विजसत्तमाः ।
सुवारे सुदिने पक्षे सुमुहूर्ते विशेषतः ॥
एकान्ते निर्जने स्थाने मध्यरात्रे प्रचक्रमेत् ।
सच्छिष्याणां सदाचार्यो बोधं कुर्याद्विशेषतः ॥
शिवालये गुरुस्थाने शक्तिपीठे मठे गृहे ।
शुद्धदेशे सुखासीनः पञ्चगोचरसम्भवः ॥
दर्भासने व्याघ्रचर्मे षट्पात्पीठस्य मध्यमे ।
सद्गुरूणां सुखावासे वसेज्ज्ञानमनुस्मरन् ॥
ज्ञानोपचारमाल्यैश्च दुकूलाभरणैरपि ।
गन्धपुष्पादिभिः पूज्यो योगपीठस्य मध्यमे ॥
पायसं चाप्यपूपं च ताम्बूलं च निवेदयेत् ।
षोडशेनोपचारेणाभ्यर्चयेद्गुरुपादयोः ॥
ज्ञानदीक्षां विशेषेण कुर्यात्सद् देशिकोत्तमः ।

शिष्यः—

शरीरमर्थं प्राणांश्च सद्गुरुभ्यो निवेदयेत् ॥
दीर्घदण्डं नमस्कुर्यात् निर्लज्जो गुरुसन्निधौ ।
तच्छिष्यस्य विशेषेण बोधं कुर्यात्सदेशिकः ॥
गन्धपुष्पकरः स्पृष्ट्वा शिष्यमूर्ध्नि च कारयेत् ।
अर्चितं तु शिरोमध्ये पादं कारुण्यदेशिकः ॥
तत्पश्चाज्ज्ञान सद्भावमिदं शिष्यस्य बोधयेत् ।
प्रथमं तत्वरूपं तु द्वितीयं तत्वदर्शनम् ॥

* இவை 'ஞானசாத்திர பஞ்சகம்' என்னும் தருமையாதீன வெளியீட்டில் உள.

तृतीयं तत्वशुद्धिश्च चतुर्थं चात्मलक्षणम् ।
पञ्चमं चात्मसंदर्श्यं षष्ठं स्यादात्मशोधनम् ॥
सप्तमं शिवरूपाख्यमष्टमं शिवदर्शनम् ।
नवमं शिवयोगं च दशमं शिवभोगकम् ॥
त्रित्रिभेदैश्चतुष्केण पतिपाशपशुत्रयम् ।
गुरोर्वचनमात्रेण जीवन्मुक्तिं प्रकाशितम् ॥
इत्यर्थदशकं चापि ज्ञानमार्गं विधीयते ।

ஈண்டு, பஞ்சகோசர ஸம்பவத்துவம் ஞானுசாரியருக்குக் கூறியது, முன்னர்க் கிரியாசாரியராயுமிருந்தவரே, பின்னர்த், "துவாதச லக்ஷண சம்பன்னராய் ஞானு சாரியருமாய் இருப்பர் என்றறிவித்தற்கு. கிரியாதீக்ஷாதிகளன்றி, ஞானதீக்ஷையி லதிகார மின்மையின். உண்டாயின் "இப்பவ மொழிந்த முற்பா லியற்றின ரேன்ன லாமே" என்ற வசனத்தால்.

सर्वलक्षणहीनोऽपि ज्ञानवान्गुरुरिष्यते ।

என்றபடிக்குத் துவாதச லக்ஷண சம்பன்னரான ஞானுசாரியராவர் என்க. இவ்வாறு சாம்பவதீக்காவிதி சூக்குமத்திலும்.

अतः परं प्रवक्ष्यामि ज्ञानदीक्षाविधिं शृणु ।
मलवन्धशरीरं च तद्दग्धं ज्ञानदीक्षया ॥
अन्धकारवदज्ञानं ज्ञानं भास्करवत्स्मृतम् ।
मन्त्रं च पदवर्णं च भुवनं तत्वमेव च ।
कलात्मा च यदा शुद्धं तस्य जन्म न विद्यते ॥
एवं निर्वाणसंयुक्तो मुक्त एव न संशयः ।
अथ दीक्षां गुरुः कुर्यात्पक्वस्यैवोपदेशयेत् ॥
गोमयेनोपलिप्यापि पिष्टचित्रैरलङ्कृतम् ।
सिंहासनं तदूर्ध्वे तु स्थापयेल्लक्षणान्वितम् ॥
गन्धपुष्पैरलंकृत्य कबरीकेशसंयुतम् ।
मुक्तास्रक्दुकूलवासः पद्मनीलोत्पलैर्युतम् ॥

आरग्वधेन बिल्वेन शमीदूर्वैरलङ्कृतम् ।

आचार्यः—

दुकूलवस्त्रैर्लंकृत्य चोष्णीषादुत्तरीयकात् ।
सर्वाभरणैः संभूष्य गन्धचन्दनलेपनः ॥
भस्मरुद्राक्षसंपन्नः योगपट्टविभूषितः ।
पुष्पमाल्यैरलंकृत्य मूर्तिभावमनुस्मरन् ॥
सिंहासनोपरिस्थाप्य लम्बपादसमन्वितः ।
दक्षिणाभिमुखो भूत्वा दक्षिणामूर्तिवद्गुरुः ॥

शिष्यः—

देहशुध्यादिकं कृत्वा शुद्धवस्त्रैरलंकृतः ।
भस्मरुद्राक्षचिह्नाङ्गः शिवमन्त्रं समुच्चरन् ॥
गुरोश्च सन्निधिं गत्वा अञ्जली हस्तसंयुतः ।
उत्तराभिमुखो भूत्वा स्थित्वा ज्ञानं प्रपूरयेत् ॥

आचार्यः—

मूर्धादिपादपर्यन्तं ज्ञानदृष्ट्या निरीक्षयेत् ।
तत्काले सञ्चितं दग्धं पश्चाच्छेषं यथाक्रमम् ॥

शिष्यः—

जान्वादि पादपर्यन्तं शुद्धाभीषेकमाचरेत् ।
पञ्चगव्याभिषेकं पञ्चामृतं चाभिषेचयेत् ॥
शुद्धाभिषेकसंयुक्तं वस्त्रोद्वर्तनमेव च ।
गन्धचन्दनलेपं चार्चयेद्विधिपूर्वकम् ॥
पायसान्नं निवेद्यं च फलापूपगुलान्वितम् ।
निवेद्य विधिवच्छिष्यो धूपदीपार्घ्यसंयुतम् ॥
षोडशेनोपचारेण गुरुपादं प्रपूजयेत् ।
तत्काले दग्धमागम्यं शिष्यदेहस्थितिर्भवेत् ॥
प्रदक्षिणनमस्कारं पूर्ववद्गुरुतोऽग्रके ॥

आचार्यः—

शिष्यमूर्ध्नि शिवं हस्तं सूक्ष्ममन्त्रोपदेशयेत् ।
पश्चाच्छ्रीपादं शिरसि मुखे हृदि च चक्षुषि ॥
कर्णयोःभुजयोःस्थाने स्थापितं विधिवद्गुरुः ।
प्रारब्धमलमेवं तु सूर्याग्रे गृहदीपवत् ॥
अप्रकाशमयं कृत्वा तथैव मलमेव च ।
मलं पश्च क्रमाद् दह्यं श्रीपादस्थापनात्ततः ॥
दशकार्यक्रमेणैव तच्छिष्यं बोधयेद्गुरुः ।
तस्य ज्ञानं महासूक्ष्मं वाङ्मनोतीतगोचरम् ॥
रहस्यमतिगुह्यं च सूक्ष्मात्सूक्ष्मं शिवंमयम् ।

शिष्यः—

शरीरमर्थं प्राणांश्च सद्गुरुस्यो निवेदयेत् ।
तस्यान्ते ज्ञानसंपूर्णं गुरोर्नाम विधीयते ॥

என வருமாற்றான் உணர்க. இந்த ஞானதீக்கையில் சோடச கிரியா சித்தியும் கேட்கப்படுகிறது. அது அசிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்தில்.

शिथिलीभूतबन्धस्य शक्तावुत्कर्षणं च यत् ।
आत्मनो रुद्रपुत्रत्वं गर्भाधानं तदुच्यते ॥
स्वातन्त्र्यादि गुणव्यक्तिरिह पुंसवनं भवेत् ।
मायात्मनोर्विवेकेन ज्ञानं सीमन्तवर्धनम् ॥
शिवादिसदसद्वस्तु स्वीकारो जननं भवेत् ।
बोधनं यच्छिवत्वेन शिवत्वार्हस्य नाम तत् ॥
शिवत्वस्य प्रवेशो हि निष्क्रामणमितीरितम् ।
परमानन्दभोक्तृत्वमन्नप्राशनमुच्यते ॥
शिवस्य सर्वोत्कर्षं तु यत्तच्चूडाकरं भवेत् ।
निर्वाणज्ञानं सूत्रेण सम्बन्धमुपवीतकम् ॥

इन्द्रियाणां च संरोधो व्रतादेश इति स्मृतः ।
पुनर्जन्मपरित्यागो गोदानमिति कीर्तितम् ॥
सर्वेषु निरपेक्षत्वसद्भावं स्नानमुच्यते ।
अनन्तशक्तियुक्तत्वं विवाह इति कीर्तितः ॥
अनन्तशक्तिविश्लेषो वानप्रस्थत्वमिष्यते ।
केवलं शिवसद्भावो यतित्वमिति निर्दिशेत् ॥

என வரும். இது கர்ம நிர்வாண தீக்கையிற் கூறியதாயினு மீண்டைச் சிறப்புடைத்தேன உதாகரித்தது. இவ்வாறு தத்துவப் பிரகாசத்திலும்,

"ஞானமா மவுத்திரியுஞ் சத்தியநிர் வாண
நன்கமைந்த மாணுக்கன் றன்னைச் சோதித்
தூனமில்லா நெறிகண்டாற் ருன்சிவமாய்ச் சமைந்தங்
குயருமிரு ளத்தசா மத்தி னேல்லை
மோனமுடன் சீடனுற் றனைப்பூசிப் பித்து
முழுத்தழலி னடனுகத் தன்னைப் பாவித்
தீனமிலா மலர்கரங் கொண் டேதிர்பார்க்க நிறுத்தி
யிவனையறு வகையினீங் கிடுமாறு பாரே." (123)

"பார்த்துப்பின் மலரிட்டு வணங்கப் பண்ணிப்
பாதத்தைத் தலைகண்ணு நேஞ்சினுமே பதித்துச்
சீர்த்தசிவ வத்தமவன் றலையிலே வைத்துத்
திருவெழுத்தை மாறியவன் செவியிலுரைத் திட்டே
ஏர்த்தசாத் திரமெல்லாம் எடுத்துக் காட்டி
யீசனுயிர் பாசமிவை யெனுமாறு முரைத்துக்
கூர்த்தவறி வுக்கறிவு கூடு மாறு
கூட்டிவழி படுமுறைமை கொள்ளவே பணியே." (124)

"உரைத்தவழி மிகத்தேரிந்து சரிதை யாதி
உண்மைகளி னுள்ளசாத் திரங்கள்தமை யுணர்ந்து
புரிப்பறுநிட் டையனுகித் தன்போ லானுற்
புத்திரனு திக்குக்கும் பந்தனைத்தா பித்து
விரித்தவதிற் றேக்கினு மூர்த்தி தன்னை
மேவுவித்துத் தன்னைப்பூ சிப்பித்து முன்போற்
றரித்துணர்ந்து சீடனைத்தற் சொருப மாக்கித்
தானுகத் தியானத்தைச் சமைப்பிப்பா னன்றே." (125)

"இருந்து கும்பத்துநீ ரபிடேகஞ் செய்தங்
கியைந்துதான் சாத்தியவேல் லாமிவர்க்கே யாக்கி

நிரைந்தவதி காரமுறை யாதனம்பா துகைகள்
நிகழும்வா கனமாதி கோடுத்தருளி னுறுத்தித்
தெரிந்தவா கமநிகழ்த்து மாசா ளுக்கித்
திருமேனி யானுளத் தியானம பண்ணிப்
புரிந்தவக் கரநியாதங் கலாநியாத மெல்லாம்
புகலுமஞ் செழுத்தாலே புரியும்வழி யாக்கே." (126)

"நிறுத்திப்பின் நீயேநாம் நமதுசெய லாலே
நீசெய்யுங் கருமமெல்லாம் நாம்செய்த தாமா
லுறைக்கும்வினை யிலையெமைப்போ லுபதேசி ஞான
வுண்மையைமெய்ப் பத்தருக்கேன் றுரைக்கையபி டேகம்
குறித்தசிராத் தங்குருவைச் சேட்டரைமெய்த் தவரைக்
குலவுசிவ ஞனகுரு மரபோராக் கண்டு
மறித்தமுது செய்வித்து விடலாகு மன்றி
மருவியவந் தேட்டியுமாம் வருமுறைமை கேளே." (127)

"ஈசனுேடோன் ருயவர்க்கு முன்னந் தேட்டி
யில்லையா யினுங்குறைக ளுடையாருண் டானல்
நேசமுடன் நிருவாண தீக்கைமுறை போல
நினைந்தந்த வுயிர்நிறைவிற் கலந்ததாய் நினைந்து
தேசமருஞ் சிவாக்கினியி லுடலேயா குதியாய்த்
தேகிப்பதிது ஞானவந்தி யேட்டி யாகும்
பாசமற விந்தநெறி யெல்லாஞ் செய்தல்
பயிலுஞா னக்கிரியை யெனப்பகரு நூலே." (128)

என வருமாற்ருற் பிறவும் வந்தவாறு கண்டுகோள்க. இனி "இத்திறத்திற் சிவபோகாந்தானுபவம்" என்பதனுற் கூறிய தசகாரிய லக்ஷணம் "மண் முதல்" என்பது முதல் ஆறுபாடலாற் கூறப்படும். அது வருமாறு ஞான தீக்கைப் பிரகாசிகையில் :-

अत्रोक्तदशकार्याणां लक्षणं त्वधुनोच्यते ।
पृथ्व्यादि नादतत्वान्तं तत्वानां स्वस्वभावतः ॥
यथा सिद्धिप्रकारं तत्सिद्धिः स्यात्तत्वरूपकम् ।
पृथ्व्यादि नादतत्वान्ततत्वानां स्वस्वभावतः ।
एतेषां जडभावस्य दर्शनं तत्वदर्शनम् ॥
तेषां बन्धपरित्यागस्तत्वशुद्धिरिति स्मृतः ।
आत्मना दृश्यते ज्ञानमात्मरूपं तदा भवेत् ॥
स्वातन्त्र्यहीनभावेन परमात्मवशंगतः ।

स्वस्वरूपं यदादृष्टं तदा स्यादात्मदर्शनम् ॥
शिवज्ञानात्मिके तस्मिन् जीवभावविियोगतः ।
आत्मा संक्रमते यस्मादात्मशुद्धिस्तदा भवेत् ॥
शिवज्ञानविशेषेण यदा किञ्चित्सुखोदयम् ।
आत्मनो जायते तस्य शिवरूपं तदा भवेत् ॥
शिवानन्दरसं पश्यत्यात्मना दृश्यते यदा ।
तस्य सामर्थ्यभेदश्च तदा स्याच्छिवदर्शनम् ॥
अखण्डैस्यैकरसाकारे कामामृतरसोपमे ।
सुखानन्दे तदा स्वादात्सिद्धान्ताद्वैतभावतः ॥
तद्बोधजीवनं त्यक्त्वा शिवे तत्र निमज्जनम् ।
शिव योग इति प्रोक्तो जीवन्मुक्तिप्रकाशिके ॥
सद्योगं वाक्पथातीतं सच्चिदानन्दरूपकम् ।
शिवमात्मा सदा पश्यन्नद्वैताधिक्यभावतः ॥
तदानन्दरसास्वादादवशाधिक्यसम्भवः ।
इहैव लभते चायं स एव शिवभोगकः ॥
एवं सत्संप्रदायेन स्वशास्त्रोक्तप्रकारतः ।
स्वानुभूतिप्रमाणाच्च दशकार्यं विनिश्चितम् ॥

எனவும், இவ்வாறு ஞானசித்தியிலும்,

सर्वतत्त्वं चतुर्भेदं मायाकुण्डलिनो भवम् ।
पूर्वोक्तस्य सुकर्तव्यं तत्त्वत्रयविशेषतः ॥
तत्त्वरूपमतस्तत्र तत्त्वदर्शनभावतः ।
तत्त्वशुद्धिःपृथक्भावं तत्त्वलीनस्थितिं कुरु ॥
अरूपापञ्चचैतन्यमविकारान्तगोचरम् ।
अभिन्नाभिन्नशून्यं च इत्थमात्मस्वरूपकम् ॥
तद्वयाप्तं चेतनारूपं तत्सर्वं सुप्रदर्शनम् ।

तद्व्योम सम्भवत्यर्थं तदवस्थात्मशोधनम् ॥
रूपारूपं तदाशून्यं तुर्यातीतं परं शिवम् ।
तत्वदं परमं स्थाणुं तत्वातीतं परं शिवम् ॥
अणोरणीयान्महतो महीयान् आत्मा गुहायां निहितोऽप्यनन्तः ।
उपाधिशून्यं स्वयमात्ममध्ये प्रकाशकं ज्ञप्तिपरानुभावम् ॥
स्वजीपरयोरैक्यं शिवयोगं शिवोद्भवम् ।
सत्यानन्दमहाज्योतिः शिवभोगानुभूतिकम् ॥
सनकादिमुनीनां तु वटछायाप्रबोधकम् ।
तज्ज्ञानदीक्षया वेद्यं सत्यं च मौनमुद्रया ॥
ज्ञानसायुज्यमाप्नोति शुद्धात्मा शिवसङ्गमम् ।
तज्ज्ञानं शिवसामर्थ्यं शिवभोग इहोच्यते ॥
इत्येवं हि महादेवीं प्रतिवक्ति महेश्वरः ॥

எனவும் வரும் பிறவுமன்ன. இவ்வாறு கிரியாதீக்கை பேதமான மனோவியாபார ஞானதீக்கையின் உட்பேதமாய்ச் சாம்பவிதீக்கை யெனப்பேற்றுக்கொண்டு........ சீவபரர்களுக்கு ஐக்கியமாம். அவ்வாறு வருவது வாதுளோத்தரத்தில்.

मनोभावनदीक्षायां किञ्चिन्मात्रं विशिष्यते ।
ज्ञानाचार्येण कर्तव्यमिति शास्त्रनिरूपितम् ॥
एकान्तेऽथ गृहे चित्रविताने माल्यशोभिते ।
दर्भैश्चालंकृते शुद्धे गोमयैर्लेपिते स्थले ॥
आचार्यस्तु स्वयं स्नातो भस्मोद्धूलितविग्रहः ।
रुद्राक्षाणि दधत्सर्वैरङ्गैःकृतशिवार्चनः ॥
शिष्यं कृतनमस्कारं स्थापयित्वा पुरः प्रभोः ।
स्वयं शिवं नमस्कृत्य लब्धानुज्ञस्ततो गुरुः ॥
गुरुर्मण्डलमध्यस्थो दक्षिणाभिमुखोऽथवा ।
प्राङ्मुखो दक्षिणामूर्तिध्यानलम्पटमानसः ॥

अत्रत्यविकल्पो मनोभावनदीक्षायां समयविशेषदीक्षाया अपि सम्भवात् तत्र पूर्वाभिमुखो निर्वाणदीक्षायां दक्षिणामुख इति ।

पट्टोत्तरीयसंयुक्तो दधानो योगपट्टकम् ।
दर्भासने शुभे मूलाधाराद्धि युगाङ्गुलम् ॥
आचन्द्रबिम्बमुत्थाप्य स्थापनं परिकल्पयेत् ।
शिष्यदेहे यथा युक्तं भूतस्थानेषु देशिकः ॥
मन्त्राध्वा च पदाध्वा च वर्णाध्वा भुवनानि च ।
कलाध्वा चेति षड्भेदान् अध्वनो व्याप्तिभिः सदा ॥
प्रवेश्य संहृतिक्लेश हेतुभूतमथाध्वमु ।
शुद्धकर्म तथाच्छित्वा ज्ञानेन निशितासिना ॥
ज्ञानिनामध्वनःशुद्धान् शोधयेद्विधिना गुरुः ।
महामायात्मिकां शिष्यं कृत्वा चैतन्यरोधिकाम् ॥
आणवीं तस्य तां शक्तिमनुसन्धाय चक्षुषा ।
दृष्ट्वा ततस्तु चैतन्यं पृथक्कृत्य सुधाकरम् ।
राहुमुक्तमिवातीव शुद्धं शिवपदोचितम् ॥
योजयित्वाऽनुसन्धानं पश्येच्चित्तस्य तस्य हिं ।
मात्रालक्षणसंयुक्तप्रासादमनुना सह ॥
विधाय त्रिपदार्थानामुपदेशं यथाविधि ।
दीक्षा नाम यथा युक्तं परिकल्प्य शिवैकधीः ॥
शरीरमर्थं प्राणं च जलपूर्वं गुरोः करे ।
निवेद्य सुस्थितं शिष्यं यद्यद्देहादिकं तव ॥
मदीयमेव तत्सर्वं मत्वा त्वं विचरेः सदा ।
इत्युक्त्वा तं गुरोः शम्भोः कारयेत्प्रणतित्रयम् ॥
स्वयं शिवस्य शुद्धात्मा कुर्यादभ्यर्चनं गुरुः ।
अभिष्टुत्य परं स्तोत्रैः पूजामेवं समापयेत् ॥

कृत्वा शिष्यः स्वयं पूजां गुरोः श्रद्धासमन्वितः ।
वर्णगन्धोत्तरैःपुष्पैर्धूपदीपादिभिः सह ॥
संहतिक्लेशसन्तापं हन्तुं नस्त्वमिहेशिषे ।
न परोऽस्ति कृपामूर्ते पाहि मां देशिकेश्वर ॥
इत्यप्युक्त्वा च नत्वा च ज्येष्ठानपि कृताञ्जलिः ।
तान्स्वसन्तानिकान्ज्येष्ठान्भोजयेत्स्वगुरूनपि ॥
शेषमन्नं स्वयं भुक्त्वा कुर्याद्गुरुनमस्कृतिम् ।
ज्ञानदीक्षा समाख्याता दीक्षोत्तरविधिं शृणु ॥

என வரும். இந்தத் தீக்கையில் அதிவாசமும் விதிக்கப்படுகிறது. அது வருண பத்ததியில் :-

आभ्यन्तरा तु दीक्षाया नित्यकर्म यथाविधि ।
समापय्य तमाचार्यो मन्त्रमूर्त्यात्मना स्थितः ॥
शिवभावे स्वयं स्थित्वा मन्त्रमूर्तिं यथाविधि ।
स्थापयेदस्य चैतन्यं पूरकप्राणवायुना ॥
गृहीत्वा स्वमनःस्थेन शिवेन सह योजयेत् ।
कुम्भके तदवष्टभ्य रेचकैः शिष्यदेहकम् ॥
कुर्यात्कृतनमस्कारं पञ्चगव्यममुं पुनः ।
पाययित्वा ततो मन्त्रं हंसेन प्रणवेन वा ॥
पञ्चाक्षरेण वा साकं यः पुनः कारयेद्गुरुः ।
अधिवासोऽयमाख्यातः तत्तत्स्थाने प्रवर्तयेत् ॥

என வரும். இவ்வாறு ரௌரவத்திலும்,

नदीतीरे मठे वापि सुस्थाने गुरुमन्दिरे ।
पर्वताग्रे रुचिस्थाने मण्डपं तत्र कारयेत् ॥
परीक्ष्य चतुरङ्गुल्या चातुर्हस्तासुवेक्षता ? ।
चतुर्द्वारसमायुक्तं चतुस्तोरणसंयुतम् ॥

दुकूलचित्रपट्टैश्च मुक्तादामैरलंकृतम् ।
ऊर्ध्वं विमानकं कुर्यात्पुष्पदामैः सुगन्धिभिः ॥
गोमयालेपनं कृत्वा पञ्चगव्यैरवोक्षणम् ।
स्थानमित्युक्तमाश्रित्य कालं कल्पितमेव च ॥
शुभनक्षत्रयोगे स्याद् दीक्षा ग्राह्या हि तद्दिने ।
ज्ञानदीक्षासमायुक्तं श्रेष्ठं कृत्वा पुरोहितम् ॥
पुरोदिने त्वेकभुक्तं तद्रात्रौ गव्यसेवनम् ।
तद्दिने चोपवासी स्यात्स्नानशौचसमन्वितः ॥
अशुद्धमाया रूपेण कालरात्रिरुदाहृता ।
माया तत्वान्तिमस्थाने चिद्रूपस्य हि दर्शनम् ॥
तद्रूपं शुद्धमायान्ते वस्तुनिश्चायकं क्रमात् ।
माया द्वयोर्विलयनमेकाकारस्य भावनम् ।
तिरोधानातिरोधानं नदर्शनसुदर्शनम् ॥
एतैः संयुक्तकालैश्च कालरात्रिरिति स्थितम् ।
क्षयकृत्येऽर्धरात्री स्यान्नित्यसंहृन्निशि स्थितौ ?॥
देहेन्द्रियादिव्यापारो रात्रौ संलीयते यतः ।
एतेन शास्त्रविदुषां रात्रिकालोत्तमं भवेत् ॥
स्वकाले मण्डपे वेश्य गन्धपुष्पादिषोडशैः ।
पूजाद्रव्याणि संपाद्य उत्तराभिमुखः स्थितः ॥
भूतशुद्धयात्मशुद्धयादि कृत्वा चार्घ्यादिकं तथा ।
चतुःसालस्य दीर्घं स्यात्षट्त्रिंशाङ्गुलमुन्नतम् ॥
गन्धानुलेपनं कुर्याद्विधिवत्कल्पमासनम् ।
क्षित्यादिकुटिलाप्रान्त मन्त्ररूपं समर्चयेत् ॥
गन्धोदकेन सुस्नातं रक्तपट्टाम्बरान्वितम् ।
अष्टात्रिंशत्कलान्यासंसोऽहंभावनयान्वितम् ॥

ज्ञानदेशिकमास्थाय दिव्यपादाम्बुजं गृहेत् ।
शास्त्रोक्तगन्धद्रव्येण ह्यभिषिच्य पदद्वयम् ॥
शुक्लवस्त्रेण संमृज्य कुसुमानि समर्पयेत् ।
भूर्जपत्रे शिलावृत्ते सुगन्धेनानुलेपते ॥
प्रणवं च लिखित्वाऽथ तन्मध्येऽथ लिखेन्नमः ।
तिरोधानमलं ध्यात्वा गुरुपादासनं क्षिपेत् ॥
नानादिव्यसुगन्धैश्च पुष्पदामैश्च पूजयेत् ।
धूपदीपौ समारोप्य स्थालीपाकं निवेदयेत् ॥
दक्षिणामूर्तिरूपेण गुरुं शिष्यस्तु भावयेत् ।
इदं हि भावं शिष्यस्य गुरोः पाशविमोचनम् ॥
ईक्षणज्ञानदीक्षाभ्यां क्रमात्कृत्यं करोति सः ।
ब्रह्मण्यस्य स्वरूपेण पृथिवी जानुमात्रतः ॥
पृथ्वीप्रकृतिपर्यन्तव्याप्तिरग्नत्वं नाभितः ।
पृथिवीश्वरतत्वं च व्याप्य चाग्निस्तु कण्ठतः ॥
पृथ्वी सदाशिवालीनं वायुतत्वं ललाटतः ।
पृथिवी शक्तितत्वं च आकाशं ब्रह्मरन्ध्रतः ॥
मन्त्रादि षड्विधं रूपं भूतादि द्वन्द्वभावकम् ।
एतैः सुगन्धिते स्थाने निवृत्यादिकलाङ्गविद् ॥
सोऽहं भावित आचार्यस्त्वध्वसञ्चितकर्म च ।
ज्ञानाग्निना दहेत्तत्तु अध्वसंशोधनं भवेत् ॥
शुद्धमायास्वरूपं चाप्याणवाख्यमलं तथा ।
आत्मशक्तिनिरुद्धैव तिष्टत्येतदनादि च ॥
ज्ञानदृष्ट्या निरीक्षेत निर्मलस्त्वभिधीयते ।
शिष्यस्य ब्रह्मरन्ध्रे तु स्वहस्ततलमादिशेत् ॥
राहुनिग्रहतश्चन्द्रस्त्वत्यन्तं निर्मलो यथा ।
शिवे वै तव सन्धानं शिवत्वव्यक्तितत्पदम् ॥

ततः शिवात्मनोरैक्यं मूलमन्त्रेण दर्शयेत् ।
शिष्यं तु संमुखं कृत्वा स्वस्य पादद्वयं च तत् ॥
शिवशक्ति स्वरूपेण मूर्धादौ विन्यसेत्क्रमात् ।
पृथ्व्यादिभूतसंचारं ... उच्यते ॥
आकाशे ब्रह्मरन्ध्रेऽपि निर्दग्धकर्मना (श) नः ।
ज्ञानेन्द्रियाणां सर्वेषामधिका चाक्षुषी भवेत् ॥
तस्माद् दृष्टिद्वयं चैव युग्मपादस्पृशं भवेत् ।
कर्मेन्द्रियार्जितं दग्धं ज्ञानेन्द्रियस्य संस्पृशात् ॥
मनो बुद्धिरहंकारं सर्वेन्द्रियप्रवर्तकम् ।
तस्मात्कर्म च दग्धं स्याद् हृद्देशे तु स्पृशेत् पदा ॥
पुनरागत्य भ्रूमध्यमात्मनः सोऽहमाप्नुयात् ।
स्वस्थानपादमाहृत्य प्रणतं दण्डवद्गुरुः ॥
भावना दीक्षया चैनं शुद्धं कृत्वा यथाविधि ।
शिवज्ञानबोधशास्त्रं दद्यात्पत्यादिचिन्तनम् ॥
अनुग्राह्यस्तु यः शिष्यो वाङ्मनःकायकर्मभिः ।
अर्थप्राणाभिमानानि सद्गुरुभ्यो निवेदयेत् ॥
एतस्मात्कारणादेव स्वतन्त्ररहितो भवेत् ।
स्वतन्त्ररहितोऽप्येष समयाचारकल्पितः ॥
निर्दग्धपटवद् देही वाङ्मनःकायकर्मभिः ।
निःसारदेहं संगृह्य शुद्धकृत्यैरनुष्ठितम् ॥
कुलालचक्रभ्रमणं धनुर्बाणसमन्वितम् ।
एवं तत्कारणैर्हत्वा शब्दादि विषयान्वितम् ॥
संस्कारैर्लशुनं पात्रं यथा परिमलं भवेत् ।
पद्मासने स्थितिं कृत्वा कायकर्म सुनिश्चलम् ॥
मौनमास्थाय वाक् दोषात् प्राणायाममना भवेत् ।

शिवध्यानपरो यस्मात्सर्वकर्म विनश्यति ॥
चिदाकाशे हि हृत्पद्मे ज्योतीरूपं विभावयेत् ।
ईक्षेण सर्वद्रव्याणि कार्पासाश्रयदीपवत् ॥
दहेयुः सर्वपापानि देहनाशे तु मुक्तिदम् ।
एवं शैवाध्वरं प्राप्य दीक्षामन्त्रसमुद्भवम् ॥
न पुनर्जन्मतां याति दीक्षितो मनुजोत्तमः ।
भिन्ने देहे शिवो भूत्वा शिवधर्मैः समन्वितः ॥
शिवानन्दमनुप्राप्य चाविर्भावाय कल्पते ।
जलं सामुद्रमासाद्य नदी हृष्टाम्बुवाहिनी ॥
क्षारतोयत्वमायाति प्रभावाद्धि महोदधेः ।
एवं वै देहभिन्नात्मा शिवमेवाधिगच्छति ॥
इत्येवं ज्ञानदीक्षेयं कथिता मुक्तिदायिनी ।

एवंभूतशाम्भवदीक्षा तीव्रभेदमन्दतरमन्दविषया । कामिकाद्युक्त शाम्भवी तु तीव्रभेद तीव्रतीव्रतरशक्तिनिपातविषया । तदुक्तं तत्रैव :—

गुरोर्वचनमात्रेण जीवन्मुक्तिः प्रकाशकम् ॥ इति

இவ்வாறு முன்னர்த் தீக்கை பேதத்திற் கூறினும். பிறவுமன்ன.

250 • • •

“இங்கிவைதான்” என்பது ஞானத்தில் ஞானுதி நான்கிற்கும் அதிகாரிகளி வர்கள் என்கின்றது. ஈண்டு “இங்கிவைதான்” என்றது ஞானத்தில் ஞானத்தை. அத் தீவிரத்தில் தீவிர பேதமான சத்திநிபாதமுடைய நைட்டிகர்க்கே என விரித்தது “தீவிரமாய் முதிர்ச்சி.... பாதமே” என்றற் றுேடக்கம். இனித் “தேளிதலாகி” என்றது தெளிதலேன்னும் ஞானயோகமும் மனனமேன்னும் ஞானத்திற் கிரியையுங் கேட்டலேன்னும் ஞானத்திற் கிரியையு மற்றப்பணி யறுத்தன் முதலிய ஞானத்திற் சரியையும் பிறவு மிவற்றின் பேதங்களும் ஞான சாதகர்க்கு எனக் கூறியது. மற்றனைத்தும் இந்த ஞானத்தில் யோகம் ஞானத்திற் கிரியை ஞானத்திற் சரியை. மூன்றும் மேல்விளங்கும்.

251 • • •

"குரு முகத்தாலுண்மை தனைக்கேட்டல்" என்பது ஞானத்தில் ஞானத்திற் கடுத்த தெளிதன்முதன் மூன்றினிலக்கணங் கூறுமுகத்தால் ஞானயோகாதி மூன்றும் பலவகைப்படும்; அவற்றுள் ஞானயோகமிது என்று கூறுகின்றது. ஈண்டு ஞானயோகம் வருநெறிதான் சிவமாய் எங்கும் கண்டு மயக்க விகற்பங் தவிரு மாறு "அண்டமே விடவ னைத்து மனைத்தையு மண்ட மேவி" என்னுஞ் சிவப் பிரகாசத்தில் விளங்கும். "மற்றும்" என்றது, தெளிதலும், அது போலும் பிறிதும் தழுவுதற்கு. அது "அநுபவதீக்கை" பண்ணும் வழிக் குருமுகத்தாலுணர வரும். பஞ்சாக்கரநிட்டை"யும் இதனுளடங்கும்; அதுவும் ஞானத்தின் மந்திரயோக மாதலின். பிறவு மன்ன.

252 * * *

"ஞான நூல்தனை யோதல்" என்பது:- ஞானத்திற் கிரியை ஞான சிரவணாதி அபர ஞானப்பியாசமும் ஞானசோதி ஞானசாரமுமென ஞானக்கிரியா பேதங் களால் இருவகைப் படும். அவற்றுள் ஞானப்பியாசமான ஞானத்திற் கிரியை உணர்த்தி ஞானசாரத்தை மேற்கூறுதற்குத் தோற்றுவாய் செய்கின்றது.

253 * * *

"பணித்த வருளுடன் சந்திபண்ணினோர்கள்" என்பது முதல், "எழுந்தலர் தூய்ப் பணிந்திருந்து" ஞா. 269) என்பதீறுய்ப் * பதினேழு திருவிருத்தமும் ஞானசந்தியும் ஞானபூசையும் பண்ணுமாறு கூறுகின்றன என்க. இவற்றின் பொருள்வெளி. இவ்வாறு வருவது வாதுளாகமத்தில்.

अथातः संप्रवक्ष्यामि ज्ञानपूजाविधिक्रमम् ।
ज्ञानं प्रवर्तते पुंसां कथमत्यन्तन्तदुर्लभम् ॥
ज्ञानं तु द्विविधं ज्ञेयं परापरविभेदतः ।
तदाद्यं परमं ज्ञानं पतिपाशात्मदर्शकम् ॥
द्वितीयमपरं ज्ञानं केवलं पाशदर्शकम् ।
यथा विलक्षणं रात्रौ नरमार्जारनेत्रयोः ॥
तथा विलक्षणं ज्ञानमेवमेतत्परापरम् ।
यो यज्जन्मान्तरे कर्म परिपाकविशेषतः ॥
ज्ञानाचार्यकटाक्षेण त्रिपदार्थप्रमाणवित् ।
ज्ञानाज्ज्ञेयगतो धीमान् ज्ञानपूजामुपक्रमेत् ॥

* ஆதீனவெளியீடு ஞானசாத்திர பஞ்சகத்தில், 18 திருவிருத்தங்கள் உள்ளன.

प्रातः पूर्वं समुत्थाय निष्ठया चिन्तयेत् शिवम् ।
क्रियाकाण्डविधानेन नित्यकर्म समाचरेत् ॥
स्नानकाले जलं ध्यात्वा परमामृतसागरम् ।
निष्कळं निर्मलं साक्षान्नित्यमुक्तं शिवं स्मरेत् ॥
स्नात्वा वैदिकयुक्तश्चेत्सन्ध्योपस्थानमाचरेत् ।
कर्तारं चिन्तयेत्सर्वकृत्यसाक्षिणमव्ययम् ॥
आचामेदात्मतत्वादिमन्त्रैः सह शिवान्तिमैः ।
परं ज्योतिर्मयं ध्यात्वा भस्म पञ्चाक्षरैर्धरेत् ॥
उद्धूलनविधेर्वापि त्रिपुण्ड्रविधिमाचरेत् ।
प्राणानायम्य मूलेनाभ्यन्तरात्पापनिर्मगमम् ॥
विचिन्त्य रेचकं कुर्यात्प्राणवायोर्विशुद्धधीः ।
पूरितं शिवपूर्णेन तेन कृत्वा च कुम्भकम् ॥
शोधयेत्प्रणवेनैव तलिकौ हस्तपृष्ठकौ ।
ततो न्यस्तासनो मूर्तिमूलपञ्चाक्षरैः क्रमात् ॥
करन्यासं विधायैवं अङ्गन्यासमतः परम् ।
सकलं निष्कळं नित्यं चिदानन्दं शिवं स्मरेत् ॥
शर्वादिमूर्तिपानष्टौ देवान्सन्तर्पयेद्गुरुः ।
दक्षिणामूर्तिनं ध्यात्वा मूलेनार्घ्यत्रयं ददेत् ॥
स्वस्वसन्ततिमार्गेण सन्तानाचार्यतर्पणम् ।
समयाचारमूर्तीनां तर्पणं च यथाविधि ॥
तत्तत्स्वनाममन्त्रेण कुर्यादर्घ्यं शिवेन तु ।
स्वाहान्तेन क्रमेणैव तर्पयेत्तज्जलेन तु ॥
स्वात्मानं प्रोक्ष्य मूलेन चाचम्य सकळीकृतः ।
शिवं ध्यात्वा सदेशादीनालये दर्शयेत्ततः ॥
प्रक्षाल्य पादावाचम्य पूजास्थानं प्रवेशयेत् ।
उत्तराभिमुखो भूत्वा रुचिरासनसंस्थितः ॥

60

भस्म धृत्वा करन्यासमङ्गन्यासं च कारयेत् ।
अर्घ्यं संसाध्य सर्वत्र शुद्धिं कृत्वा विशेषतः ॥
स्थापयेत्परमेशानमर्चयित्वा यथाविधि ।
अथ माध्यंदिनं यावत्समाधिस्थो भवेद्यथा ॥
ज्ञानं ज्योतिर्मयं लिङ्गं शरच्चन्द्रवदुज्ज्वलम् ।
भ्रूमध्ये संस्थितं तत्र मनः प्राणांश्च योजयेत् ॥
तल्लीनस्तन्मयो योगी चित्तं शून्यं नयेच्छनैः ।
नष्टे चित्ते चिदानन्दं स्वयमुद्योतते परम् ॥
समाधिः कथितो ह्येवमणिमादि गुणालयः ।
एवं कर्तुमशक्तश्चेदथ ध्यायेच्छिवादिकान् ॥
सकळान्वा गुरूक्तेन मार्गेण शिवमन्त्रकम् ।
तदभावे जपं कृत्वा शास्त्रश्रवणमाचरेत् ॥
ततो माध्याह्निकां पूजामारभेज्ज्ञानदेशिकः ।
दक्षिणद्वारमाश्रित्य ज्ञानपूजां समाचरेत् ॥
दाक्षिणस्यार्चनं श्रेष्ठं कैवल्यपददायकम् ।
आचार्यमूर्तिमास्थाय दक्षिणाभिमुखो हरः ॥
पशूनां पाशनाशाय कुर्याज्ज्ञानोपदेशकम् ।
तस्माद् दक्षिणवक्त्रस्य पूजा ज्ञानवती भवेत् ॥
तत्र पूजां समारभ्य कृत्वा वै भस्मधारणम् ।
सकळीकरणं कृत्वा चिन्तयेत्परमेश्वरम् ॥
पञ्चाक्षरं सकृज्जप्त्वा संकल्प्यार्घ्यं तु तज्जलैः ।
प्रोक्षयेच्छिवमन्त्रेण द्वारादिद्रव्यजालकम् ॥
द्वारपूजां ततःकृत्वा सन्तानाचार्यमन्त्रकैः ।
आग्नेय्यामक्षमालां च नैरृत्यां भस्मभाजनम् ॥
पश्चिमे शिवशास्त्राणि विन्यस्याभ्यर्चयेत्ततः ।
उदीच्यां शिवभक्तानां प्रमुखान्संप्रपूजयेत् ॥

प्रणम्य पूजासाक्षित्वमभिप्रार्थ्य शिवं स्मरेत् ।
शुद्धात्मा सकळीकृत्य ध्यायेदञ्जलिपाणिना ॥
तत्वोपतत्वसंयुक्तं स्थूलसूक्ष्मोपलक्षितम् ।
देहं च देहिनं भिन्नं देहेऽस्मिन्नध्वसंयुते ॥
पृथिव्यादीनि तत्वानि चैकत्रैकं लयं नयेत् ।
शिवाज्ञाचेष्टितं ध्यात्वा प्रारब्धफलभाजनम् ॥
तद्देहं स्वेच्छया नष्टं भावयेच्च तदा ततः ।
पुरातनं गृहं त्यक्त्वा नूतनं प्राप्तवानिव ॥
देहं त्यक्त्वा शिवगृहं दिव्यतेजोविजृम्भितम् ।
चिदानन्दमयं नित्यं प्राप्तवानेव भावयेत् ॥
स्वदेहं निर्मलं चैवं भावयेत्तं शिवालयम् ।
क्षुब्धशक्तिपरिस्रुता बहुलामृतधारया ॥
प्लाव्यं च तत्स्थमात्मानं शिवरूपं विचिन्तयेत् ।
अन्तर्यागः प्रकर्तव्यस्तस्मिन्नात्मनि निर्मले ॥
नाभौ होमं भ्रुवोर्मध्ये भावयेत्सर्वगं शिवम् ।
पूजास्थानं शुद्धविद्या तत्वरूपं विभावयेत् ॥
दिव्यदृष्ट्या पाशजालं व्यपोह्य शिवतेजसा ।
परिपूरितमत्रैव स्थापयेदर्घ्यपात्रकम् ॥
प्रक्षाल्य बहुरूपेण वौषडन्तशिवेन च ।
पूरयेच्छुद्धतोयेन गन्धपुष्पादि विन्यसेत् ॥
पञ्चाक्षरेण मन्त्रेण रुद्रसंख्याभिरर्चयेत् ।
दिक्बन्धनादिकं कृत्वा धेनुमुद्राङ्कितीकृतम् ॥
प्रोक्षयेद् द्रव्यजालानि वीक्षणाद्यैर्विशोधयेत् ।
अष्टमूर्तिस्वरूपाणि तानीति मतिपूर्वतः ॥
अर्चयित्वार्घ्यपुष्पाभ्यां स्वात्मानं भावयेच्छिवम् ।
शिवमन्त्रेण पुष्पाणि दशवारमुदीरयन् ॥

विसृज्य मन्त्रशुद्धिः स्यात्तालत्रयपुरःसरम् ।
दिग्बन्धनादिना स्थानममृताप्लवसंस्कृतम् ॥
शिवेन तेजसा पूर्णं बाह्यं चाभ्यन्तरं स्मरेत् ।
लिङ्गमादाय मूलेन पुष्पं पर्युषितं त्यजेत् ॥
अभिषिच्यास्त्रमन्त्रेण पूर्वाध्र्येणाभिषेचयेत् ।
शिवस्य सर्वगस्याभिव्यक्तिर्मन्त्रविशेषतः ॥
ध्यायेदासनमन्त्रेण मूर्तिमन्त्रेण पूजयेत् ।
मूलेन शिवमावाह्य गन्धपुष्पादि दापयेत् ॥
धूपदीपौ हृदा दत्वा मूलेनार्घ्यं समर्पयेत् ।
ततस्तत्परमेशानं तैलाद्यैरभिषिच्य च ॥
पञ्चगव्येन संस्नाप्य तथा पञ्चामृतादिभिः ।
गन्धोदकैः शुद्धतोयैर्मूलेनार्घ्योदकेन च ॥
संस्नाप्य खण्डवस्त्रेण परिमृज्यासने शिवम् ।
निधाय भस्म पुष्पार्घ्यविन्दूनि च समर्पयेत् ॥
कुटिलान्तासनं मूर्तिमिच्छाज्ञानक्रियात्मिकाम् ।
मूलमन्त्रं शिवमयं ध्यात्वैवं लकुलीश्वरम् ।
पुनरासनमूर्तिभ्यां मूलेनैव समर्चयेत् ॥
ध्यात्वाऽखण्डचिदानन्दं सततोदितमव्ययम् ।
क्रियाशक्त्यात्मके पादे ज्ञानशक्त्यात्मके मुखे ॥
इच्छाशक्त्यात्मके मूर्ध्नि दद्यात्पाद्यादिकं त्रयम् ।
गन्धपुष्पादिभिश्चैवाभरणैः पूजयेच्छिवम् ॥
पुरतो वृषभं यष्ट्वा पार्श्वयोश्च मुनीश्वरान् ।
अगस्त्यादीन्समभ्यर्च्य स्वगुरुं पूजयेत्ततः ॥
शिवाय धूपदीपौ च दत्वा पुष्पाञ्जलित्रयम् ।
नैवेद्यार्थं कृपामूर्तिं प्रार्थयेद्भक्तिपूर्वकम् ॥

नैवेद्यं षड्रसोपेतं सोपदंशं तु दापयेत् ।
पानीयाचमनं दत्वा ताम्बूलं च निवेदयेत् ॥
धूपदीपादिकं दत्वा जपान्तं पूजयेच्छिवम् ।
स्तोत्रैः स्तुत्वा महादेवं भक्त्या नत्वा पुनः पुनः ॥
पूजाफलं तु तत्सर्वमुदकेन प्रदापयेत् ।
अभीष्टं प्रार्थयेत्तत्र पुष्पैरभ्यर्चयेच्छिवम् ॥
देशिकांस्तान्नमस्कृत्य शिवे संयोजयेत्ततः ।
पराङ्मुखार्घ्यं दत्वाऽस्मै मूलेन परमीकृतम् ॥
निष्कळं निर्मलं ध्यात्वा यथास्थाने निवेशयेत् ।
आसने स्वगुरुं पूज्य स्तुत्वा नत्वा विसर्जयेत् ॥
शिवं परमकल्याणं निष्कलं निर्मळं प्रभुम् ।
चिदानन्दमयं नित्यं तेजोरूपं विचिन्तयेत् ॥
निवेद्यमस्य भुञ्जीयान्निर्माल्यं नहि विद्यते ।
इत्थं पूजां ज्ञानवतीमकरोद्भक्तिमान्नरः ॥
इहैव धनवान् श्रीमान्सोऽन्ते मोक्षमवाप्नुयात् ।

என வரும். ஈண்டு.

स्नानकाले जलं ध्यात्वा परमामृतसागरम् ।
निष्कळं निर्मलं साक्षान्नित्यमुक्तं शिवं स्मरेत् ॥
स्नात्वा वैदिकयुक्तश्चेत्सन्ध्योपस्थानमाचरेत् ।
कर्तारं चिन्तयेत्सर्वकृत्यसाक्षिणमव्ययम् ॥

என்று வருவன தமிழில் "ஒண்புனலா லுடற்சுத்தி யோங்குவித்து" என்றற்றொடக்கத்திற்குச் சிறப்புவிதியாகவும்,

भस्म धृत्वा करन्यासमङ्गन्यासं च कारयेत् ।

என்புழி, பிராணாயாமம் கூறுதிருக்கவும், தமிழில் "நீராடி, பிராணாயாமம் நியாதமேய்தி" என்றது பக்ஷாந்தரமாய்க் கூறினது போலவும் ஈண்டு.

अगस्त्यादीन्समस्यर्च्य स्वगुरुं पूजयेत्ततः ।

என்றிருக்கத் தமிழில் சனகாதி நால்வரென்று பக்ஷாந்தரம் கூறினது போலவும் வரும், பிறவுமீண்டு,

द्वारपूजां ततःकृत्वा सन्तानाचार्यमन्त्रकैः ।

எனப் போதுப்படக் கூறியதற்குத் தமிழில் "விரவுமுமாபதிசிவ னன்மறை ஞானசம்பந்தன்" என்றற் றெடுக்கத்தாற் சிறப்பித்து வருவனவும், இவைபோல்வன பிறவும் இவ்வாறே மாறுபாடின்றிக் கோள்க.

254, 254, 255, 256, 257 … … … … … 270.

"இன்னபிற ஞானத்திற் கிரியையாகும்" என்பது முதல் "நீரருந்தி" (ஞானு **274**) என்பதீரு யைந்து செய்யுளும் ஞானத்திற் சரியையும் அதன் பேதமும் கூறுகின்றன. ஈண்டு "இன்னபிற ஞானத்திற் கிரியையாகு" மென்றது சாம்பவிதீக்கை, ஞானுபிஷேகம், ஞானுந்தியேட்டி முதலானவற்றையுந் தழுவுதற்கு, மற்றனைத்தும் வெளி. இவற்றிற்குக் காரணம் மேல் விளங்கும். சில வருமாறு, தத்துவப் பிரகாசத்தில்.

"துதித்திறையை யொடுக்கிடுக புசிக்குங் காலைத்
தூயமருந் துடற்கென்க வதுவு மின்றி
விதித்தவிதி யவன்விதியா னம்வசமன் றென்று
விருப்பின்றி யவன்வசமாய்ப் புசிக்கில்வினை யேரு
வதற்பின்பு ஞானநூ லோதலோ துவித்தல்
அப்பொருளைக் கேட்பித்த ருன்கேட்டல் பலகாற்
றிதப்படவே சிந்தித்த லைந்து முன்னைத்
திகழ்பூசைக் கொக்குமெனச் செப்பு நூலே." (121)

எனவும்,

"அவைசலிக்கின் மெய்ஞ்ஞான நெறியுடையோ ரவையி
னணைந்தவர்தம் மேவல்வழி யதினிற்க வடைவின்
இவைஞான நெறியாகும் பிச்சைக் கேகி
லிறையேவற் படிசெய்க வந்ததிடக் காண்க
நவமான தோருவன்பா லிரத்த லாசை
நசைவாஞ்சை காமம்வினை நகைகோப மிடும்பை
பவலோப மதமோடு மாற்சரியந் தீமை
பாவிகணட் புப்பிறனில் பரிவகலப் பாரே," (122)

எனவும், பிறவும் வரும்,

275, 276, 277, 278 … … … … … … 290

"ஈண்டுரைத்த சரியையந்தமான நான்குஞ் சாதகர்க்கா" மென்பது முதல் "நிறுத்திய பின்னங்ககர நியாத மற்று" (ஞானு. 279) மென்பதீருன வைந்து செய்யுளால் ஞானுபிடேகமும், "சாற்றிலந்திய யாக" (ஞானு. 280) மென்பது முதற் "பிறவேனலாற் பீடந்தான்" (ஞானு. 290) என்பதீருன பதிஞெரு செய்யுளால் ஞானுந்தியேட்டியும் கூறியவாறு, இவ்விரண்டும் ஞானத்திற் கிரியாபேத மாகலிற் சாம்பவி தீக்ஷைப்பின் வைக்கற்பாலன வேனினும் அந்தத் தீக்ஷைபெற் ருேர்க்குரிய ஞானத்திற் சரியாதி நான்குவகை அனுட்டானத்தின் முடிவினிகழ்வ வாகலின் ஈண்டுவைக்கப்பட்டன என்க. ஈண்டுச் சரியை அந்தமான நான்கும் ஞான சாதகர்க்கெனவே நைட்டிகர்க்கில்லை என்பது தானே போதரும். அவர்க்கு ஞானபூசையும் நிட்டைமாத்திரத்தால் சித்தித்தலின் மற்றது சிறிதும் வேண்டா வாம். அவ்வாறு நைட்டிகர்க்கு நிட்டையாலே பூசையுஞ் சித்திக்கு மென்பது வருமாறு காலோத்தராதிகளில்,

न दिने पूजयेद् देवं रात्रौ नैव च नैव च ।
सततं पूजयेद्देवं दिवारात्रौ च वर्जयेत् ॥
देहाभिमानराहित्यं भूतशुद्धिक्रियात्मकम् ।
द्रव्यशुद्धिश्च सर्वेषु शिवानुगमभावनम् ॥
शिवमन्त्रेण निष्ठाया मन्त्रशुद्धिश्च निश्चिता ।
शिवज्ञानदृशालोक्य स्वस्वरूपं यथास्थितम् ॥
तन्मयेन स्थिते सिद्धावात्मशुद्धिश्च सा मता ।
अखण्डाकारचिदानन्दशिवानुभववाहतः ॥
लिङ्गशुद्धिर्भवेदेवं पञ्चशुद्धिर्विधीयते ।
आत्मा शिवासनं मूर्तिः सत्यज्ञानमनावृतम् ॥
मूलं तु परमानन्दमावाहनमथोच्यते ।
शिवाभिव्यक्तिरेवात्र ह्यावाहनमिति स्मृतम् ॥
नैश्चल्यस्थापनं चाभिमुख्यत्वं सन्निधानकम् ।
लयविक्षेपगलनं सन्निरोधनमुच्यते ॥
अतः परं प्रवक्ष्यामि पाद्याचमनपूजनम् ।
मायाद्वयस्य गलनं पाद्यमाचमनं तथा ॥
कर्मक्षयविनाशः स्यादर्घ्यमज्ञानमोचनम् ।
महाभिषेको नैर्मल्यं वस्त्रं शुद्धिभिरावृतिः ॥

भूषणं शिवधर्म ... ... मुपवीतकम् ।
निर्लेपनं च श्रीगन्धो द्वन्द्वत्यागः प्रसूनकम् ॥
अज्ञानवासनानाशो धूपो दीपःस्वयंप्रभा ।
शिवानुभूतिर्नैवेद्यं पानीयं च सुवासितम् ॥
रसास्वादस्य गलनं हस्तोद्वर्तनमीरितम् ।
कषायगलनं जातं ताम्बूलं मुखवासनम् ॥
अनाहताख्यनादस्य लयः स्तोत्रमितीरितम् ।
प्रदक्षिणं च सर्वत्र व्यापित्वं शम्भुना सह ॥
सरित्समुद्रसंयोगाज्जलं समरसं यथा ।
तथात्मशिवयोर्योगो नमस्कारः प्रकीर्त्यते ॥
ज्ञाता ज्ञानं यथा ज्ञेये मग्नं भवति तत्तथा ।
पाङ्मुखार्घ्यमित्याहुरात्मनश्च निवेदनम् ॥

எனவும் பிறவுமாம். இதனுனேயன்றே தேவிகாலோத்தராதிகளில்,

न स्नानं न जपः पूजा न होमो नैव साधनम् ।
नाग्निकार्याणि कार्याणि नैतस्यास्ति महेश्वरि ॥
नियमोऽपि न तस्यास्ति क्षेत्रपीठे च सेवनम् ।
नार्चनं पितृकार्यादि तीर्थयात्राव्रतानि च ॥
धर्माधर्मफलं नास्ति नातिथिर्लौकिकक्रिया ।
सन्यसेत्सर्वकर्माणि लोकाचारमशेषतः ॥
समयाचारं निःशेषं कृत्यजातं तु बन्धनम् ।

எனவும் பிறவும் வந்ததூஉம்? இது பற்றியன்றோ மேலாசிரியர்,

"ஞாலமதில் ஞானநிட்டை யுடையோ ருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை
சீலமில்லை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
செயலில்லை தியான மில்லை சித்தமல மில்லை
கோலமில்லை புலனில்லை கரண மில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை
பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குண மருவிப்
பாடலிேனு டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்,"

எனவும் பிறவும் மேற் கூறுவதூஉம் " இவருளுயர்ந்தாசானு யியற்று மருட் டோழிலா" யென வீண்டு ஆசாரியாபிஷேக யோக்கியர்க்குக் கூறலினவர்க்கு நிட்டை முதிர்ச்சியோடுகூட ஞானுசாரமான ஞானசந்தி ஞான பூசாதிகள் வேண்டுமென்றதாம். இதனுனே யன்றே மேல் அந்தியேட்டி கூறுவழி "யோசனை தான் புகலி னைட்டிகர்க்கில்லை" என வருவதூஉம்? இவ்வாறு நைட்டிகராவார் சிவவாக்கியர், பட்டினத்துப்பிள்ளை முதலியோர் என்க. பிறவும் விரித்துணர்ந்து கோள்க. இவ்வாறு ஞானுபிஷேகத்திற்கும் ஞானுந்தியேட்டிக்கும் சிறிதுவருமாறு தத்துவப் பிரகாசத்தில்:-

" உரைத்தவழி மிகத்தெரிந்து சரிதை யாதி
உண்மைகளி னுள்ளசாத் திரங்கள்தமை யுணர்ந்து
புரிப்பறுநிட் டையனுகித் தன்போ லானுற்
புத்திரனு திக்குக்கும் பந்தனைத்தா பித்து
விரித்தவதிற் றக்கிணு மூர்த்தி தன்னை
மேவுவித்துத் தன்னைப்பூ சிப்பித்து முன்போற்
றரித்துணர்ந்து சீடனைத்தற் சோரூப மாக்கித்
தானுகத் தியானத்தைச் சமைப்பிப்பா னன்றே." (125)

" இருந்துகும் பத்துநீ ரபிடேகஞ் செய்தங்
கியைந்துதான் சாத்தியவெல் லாமிவர்க்கே யாக்கி
நிரைந்தவதி காரமுறை யாதனம்பா துகைக
ணிகமும்வா கனமாதி கொடுத்தருளி னிருத்தித்
தெரிந்தவா கமநிகழ்த்து மாசா னுக்கித்
திருமேனி யானுைத் தியானம் பண்ணிப்
புரிந்தவக் கரநியாதங் கலாநியாத மெல்லாம்
புகலுமஞ் செழுத்தாலே புரியும்வழி யாக்கே." (126)

" நிறுத்திப்பின் நீயேநரம் நமதுசெய லாலே
நீசெய்யுங் கருமமெல்லாம் நாம்செய்த தாமா
லுறைக்கும்வினை யில்லையெமைப்போ லுபதேசி ஞான
வுண்மையைமெய்ப் பத்தருக்கென் றுரைக்கையபி டேகம்
குறித்தசிராத் தங்குருவைச் சேட்டரை மெய்த் தவரைக்
குலவுசிவ னுனகுரு மரபோராக் கண்டு
மறித்தமுது செய்வித்து விடலாகு மன்றி
மருவியவந் தேட்டியுமாம் வருமுறைமை கேளே." (127)

" ஈசனேடோன் ருயவர்க்கு முன்னந்தேட்டி
யில்லையா யினுங்குறைக ளுடையாருண் டானுல்
நேசமுடன் நிருவாண தீக்கைமுறை போல
நினைந்தந்த வுயிர்நிறைவிற் கலந்ததாய் நினைந்து

தேசமருஞ் சிவாக்கினியி லுடலேயா குதியாய்த்
தெகிப்பதிது ஞானவங்தி யேட்டி யாகும்
பாசமற விந்தநெறி யெல்லாஞ் செய்தல்
பயிலுஞா னக்கிரியை யெனப்பகரு நூலே." (128)

என் வரும்:

191, 192, 193, 194, 195, 196, 197

இனி "இந்த நெறி கிருகிகட்கு விதித்தபடி துறந்தோர்க் கியம்பினவ டக்கிரியை." என்பதுமுதல் ஏழுசெய்யுளுந் துறவியாகிய ஞானிகட்குரிய சமாதிக் கிரியை கூறுகின்றன. ஈண்டு 'அவடம்' என்றது பள்ளம். அது சமாதிக்குழி என்க. அதன் செயல் 'அவடக் கிரியை' யாம். மற்றனைத்தும் வெளி. இவ்வாறு சிறிது வருவது காலோத்தரத்தில்:-

स्वस्थाने चालये क्वापि पुष्पारामे नदीतटे ।
शुद्धपुष्करिणीतीरे गोष्ठे वाश्वत्थमूलके ॥
बिल्ववृक्षसमीपे वा ततोऽन्यत्र मनोहरे ।
विहितं खननस्थानं यतीनां ज्ञानिनामपि ॥

என்பன முதலியனவும், அவ்வாறே சித்தாந்த போதத்தில்,

ज्ञानिनां योगिनां चैव तपिनां यतिरूपिणाम् ।
जनानां देहपाते तु खननस्य हि लक्षणम् ॥
चतुर्हस्तप्रमाणेन शुभरन्ध्राकृति खनेत् ।
उत्तराभिमुखो भूत्वा दुग्ध प्रोक्षणपूर्वकम् ॥
हारिद्रचूर्णैर्लवणैर्द्विहस्तात्पूरिताक्रमात् ।
तस्योपरि शवं स्थाप्य शुभे च कमलासने ॥
पार्श्वादिक्भूमिदेशेषु हरिद्रैर्लवणैः सह ।
एकहस्तेन चापूर्य परहस्तैकभागकम् ॥
मृदा चैवं समं कुर्यात् तस्यां भूमौ समीकृतौ ।
परे पीठं सुसंकल्प्य परे त्वेकाकृतिःक्रमैः ॥
मेखलात्रयसंयुक्ते मृत्पीठे वा शिवांशके ।
अथ लिङ्गं तु संस्थाप्य क्रमेणाभ्यर्चनं कुरु ॥
गन्धपुष्पेण धूपेन दीपनैवेद्यकादिकैः ।

संपूज्य विधिवत्कुर्याद्राजराष्ट्रस्य वर्धनम् ॥
यदि वा दहनं कुर्याद्राजराष्ट्रविनाशनम् ।

என்பன முதலியனவும், சுப்பிரபேதத்தில்,

दहनस्य विधिः प्रोक्तो ब्रह्मचर्यादिषु त्रिषु ।
दहनं तु न कुर्वीत यतीनां चावटाग्निकम् ॥

என்பது முதலியனவும், அசிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்தில்:-

लोकाग्निमुदराग्नौ तु समारोपणतः पुरा ।
बाह्याग्निकार्याभावाच्च छादयेल्लवणैः सह ॥

எனவும், காமிகாகமத்தில்:-

इतरं चेदधोगत्या संस्थितं शिवयोगिनम् ।
निःसारयेदलंकृत्य शुद्धैस्तैःसर्पभूषणैः ॥
शिबिकां चेदृशीं शुद्धामानीयारोपयेच्छवम् ।
स्वनता मुखरेणोच्चैरातोद्यैरग्रयायिभिः ॥
सङ्घेन समयस्थानां पृष्ठतश्चाभिनन्दितम् ।
शङ्खध्वनिसमयायुक्तं गानध्वनिसमाकुलम् ॥
स्थापयित्वाऽवटं कुर्यात् श्मशाने शुद्धभूतले ।
यतीनां दण्डमात्रं स्याज्ज्ञानिनामर्धमात्रकम् ॥
यतीनां ज्ञानिनां वापि क्रिया स्यादवटात्मिका ।
कर्म यच्चावटे देहशुद्धिं कृत्वा विलेपिते ॥
सिकतास्तरणे शुद्धान्दर्भानास्तीर्य देशिकः ।
तत्र न्यस्य यतिं सम्यक् बिल्वपत्रैः प्रपूरयेत् ॥
लवणेनाथवाऽऽपूर्य तत्समीपप्रदेशतः ।
तत्रैवालयसंयुक्तं पीठं वा लिङ्गमेव वा ॥
बेररूपं स्वरूपं वा कृत्वा संस्थाप्य पूजयेत् ।

तत्र पिण्डोदकेश्राद्धं यदन्यदपि नेष्यते ॥
अङ्गुष्ठबन्धनं चास्य ताम्बूलक्षेपणं च यत् ।

என்பன முதலியனவும், மேலும் அசிந்திய விசுவசாதாக்கியத்தில்:-

खननेऽप्यवटस्यापि दैर्घ्यं वेदकरं भवेत् ।
हस्तद्वयं तु विस्तारमतःखातं चतुष्करम् ॥
अग्निकार्यं विना सर्वं पूर्ववत्कर्म चाचरेत् ।
तत्र देशे च लिङ्गस्य प्रतिष्ठामपि कारयेत् ॥
तन्मूर्तिं वापि पीठं वा भित्तिचित्रमथापि वा ।
कूटं प्रसादकं वापि तत्र देशे च कारयेत् ॥
आवाहनादि बल्यन्तं दीपान्तं वापि पूजयेत् ।

எனவும், மேலும் சுப்பிரபேதத்தில்:-

संवाह्य शिबिकाद्येषु तूर्यशब्दैर्महारवैः ।
सर्वमङ्गलकार्याणि कारयेत्तु विचक्षणः ॥
खात्वा दण्डप्रमाणेन प्राक् शिराः स्कन्धपूर्वकम् ।
स्नानं तत्र न कुर्वीत नाशौचं नोदकक्रिया ॥

எனவும், சைவ புராணத்தில்,

षडध्वशुद्धिं विधिवत्प्राप्तो वा म्रियते यदि ।
पशूनामिव तस्येह न कुर्यादौर्ध्वदेहिकम् ॥
नैवाशौचं प्रसज्येत तत्पुत्रादेर्विशेषतः ।
दग्धस्य दहनं नास्ति पक्वस्य पचनं यथा ॥
शिवाग्निदग्धबीजानां न श्राद्धं नोदकक्रिया ।
अथैनमपि चोद्दिश्य कर्म चेत्कर्तुमीप्सितम् ॥
कल्याणमिव कुर्वीत शक्त्या भक्तांश्च तर्पयेत् ।

इति । अत्र पुत्रः शिष्य एव । यतिविषयखननप्रसङ्गात् । अन्यथा गृहस्थानामग्निकार्यविधिविरोधः स्यात् । तथाऽन्यत्र च

एवमेव विधानेन कारयेत्खननं विधिम् ।
अग्निकार्यं न कर्तव्यं खननं यतिनाविधिः ॥
पूर्वेणैव तु देशे तु खात्वा दण्डप्रमाणतः ।
प्राङ्मुखं तत्र कुर्वीत कल्पयेदासना दिकान् ॥
आसनोपरि विन्यस्य गन्धाद्यैरर्चयेत्क्रमात् ।
शिष्यादींश्च विसृज्याथ पूरयेल्लवणेन तु ॥
मृदा च पूरयेत्त्वर्धं देहं तत्र दृढं भवेत् ।
तस्योर्ध्वे कल्पयेत्पीठं कूटं तत्र प्रकल्पयेत् ॥
एकसन्धि द्विसन्धि वा त्रिसन्धि वा यजेद्बुधः ।
पश्चाद्देवालयं कृत्वा विपिने चोक्तदेशके ॥
लिङ्गं वा प्रतिमां वापि पीठं वापि प्रकल्पयेत् ।

इति । अत्र प्रतिमाविषये :—

द्विभुजा च द्विनेत्रा च विश्वलक्षणसंयुता ।
सकलस्योक्तमार्गेण प्रतिष्ठां कुरु बुद्धिमन् ॥
त्रिहस्तं वा द्विहस्तं वा व्योमहस्तमथापि वा ।
पीठोच्चं तु समं तारं कल्पयेद्विधिना सह ॥
पीठाद्यैर्वं समावाह्य स्थापयेद्विधिवद्यथा ।
प्रासादं मण्डपं वापि कूटं वा तत्र कारयेत् ॥
शिलापकेष्टिकादीनां प्राकारं गोपुरं तथा ।
परिवाराणि सर्वाणि कारयेद्विधिपूर्वकम् ॥
अर्चनोक्तविधानेन नित्यार्चनमथाचरेत् ।
बलिदानं प्रकर्तव्यं नित्याग्निं कारयेद्बुधः ॥
नित्योत्सवं तु कर्तव्यं मासोत्सवं प्रकल्पयेत् ।
अब्दोत्सवमथानेन कर्तव्यं विधिना सह ॥

दीपान्तं वा हविष्यातं बल्यन्तं वापि पूजयेत् ।
पवित्रारोहणं चैव दमनारोहणं तथा ॥
घृतकर्म द्वयं चैव नवनैवेद्यकादिकम् ॥

என்பன முதலியன.

शैवसंन्यासिन आचार्यस्य धनादि अस्ति चेत् तद्देहपातानन्तरं तच्छिष्याणामेव । शिष्याभावे शिवस्यैव न तु पूर्वाश्रमपशुसन्ततेः । तदुक्तं कामिके :—

धनं तस्य भजेतैव शैवी चेदस्ति सन्ततिः ।
नास्ति चेत्तच्छिवे दद्यान्नदद्यात्पशुसन्ततेः ॥ इति ॥

இவ்வாறு பிறவும் வருவன கண்டுகோள்க.

இவ்வாற்ருல் காணு பத்திய மதமோன்றும், கௌமாரமதம் ஒன்றும், அகப் புறத்தில் வாம மதமோன்பதும், வைரவமத மூன்றும், அகத்திற் காளாமுகாதிகள் ஒன்பதுஞ் சுத்தசைவத்திற் கன்மாந்த மதத்துடன் பதமுத்தி மதம் பத்தோன்பதும் பரமுத்தி மதம் பதினேன்றுமாகச் சைவந் தந்திரபேதமில்லாத முப்பதோடுங்கூடத் தந்திரபேதமான முன்னைமதம் இருபத்து மூன்ருேடும் அகச்சமயங்கள் ஐம்பத்துமூன்றும் ஞானந்தமான சன்மார்க்கமான சித்தாந்தத் திற்குப் பூருவ பக்ஷமாய்க் கூறி நிராகரிப்பினும், இம்மதவாதிகட்கு முற்கூறிய முப்பத்து மூன்று மதபேதமான புறச்சமயிகள் பெறும் பதமுத்திகளினு முயர்ந்த பதமுத்திகள் பேறுவர் என்க. அது மேல்,

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாக
போய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும்பு கன்று
மெய்தருஞ் சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தை யாதி
யெய்துதத் துவங்க ளேயு மோன்றுமின் றெம்மி றைக்கே."

(சித்தியார்,)

என வருமாற்ருன் உணர்க.

இங்ஙனம் ஒருவாற்ருல் ஞானவரண விளக்கத் தரும்பத விவேக வுரையில் அகச்சமய பேதமும் சன்மார்க்க விவேகமும் முற்றும்.

इति श्रीमत्सनत्कुमार सन्तान संसिद्ध ज्ञानावरण सिद्धान्तानुगत श्वेताटवीशनाम्नाऽभिधेय सत्य
ज्ञानीति प्रख्यात सन्मार्ग गुरुवर संप्रदाय प्रवर्तक सर्वजगदधिष्ठानभूत महासिंहासनारूढ
त्यागराज कृपाकटाक्ष विषयीकृत कमलालय निवासि ज्ञानप्रकाश देशिकानुगृहीत
गौरीमायूर क्षेत्रान्तर्गत धर्मपुर स्थित श्रीज्ञानसम्बन्ध गुरुचरणवीक्षण
संस्कार विलसदकलङ्कमणि नाम भगवत्पाद पादारविन्द हृदय
सम्बन्ध सदाचार्योपदेश संप्राप्त शिवानन्दरसानुभवाप्त
वर्णाश्रमातीत निष्ठानिष्णात सत्यज्ञानीति प्रसिद्ध
रजतसभानाथ योगि विरचित ज्ञानावरण
दीपिका व्याख्याने अस्पष्टपद
बोधनीये सन्मार्ग विवेकः

॥ समाप्तः ॥

ஞானந்த சங்கிரக போதம் முற்றும்.

உ

குருபாதம்

ஞானவரண விளக்கம்

அரும்பத விவேகம்

சுபக்கம்

அளவியல்

கட்டளைக் கலித்துறை

"வம்பர்சொல் வார்த்தையைக் கேளாது முத்தியில் வாஞ்சையுண்டேல்
இம்பரல் லாமஞ் சிறையறு கால்வண் டினமுழங்கும்
கம்பலை யார்பொழிற் காவிரி சூழுங் கமலைவெள்ளி
யம்பல வாணன் அடித்தா மரைசென் றடைமின்களே."

"திருவா சகந்திகழ் தேவார மற்றுஞ் சிறந்ததமிழ்
அருணூல் சிவாகமம் வேதம் புராண மனைத்துமொன்ருய்ப்
பொருளாம் படியுயர்ஞானந்த வுண்மை புகல்வதற்கு
வருமாம் பரசிவ னேவெள்ளி யம்பல வாணனென்றே."

நேரிசைவெண்பா

"மன்னுமகா லிங்கமதாய் வந்தவெள்ளி யம்பலவன்
றன்னறிவிற் கேதுந் தடையாமோ — மன்னும்
மதிநுட்பம் நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை."

இம் மூன்றும் ஏட்டில் இவ்விடத்தில் இருந்தமையால் ஈண்டே அமைக்கப் பெற்றன. அரும்பதவிவேகம் எழுதியருளிய ஆசிரியரை இப்பேருரை கற்கும் போதெல்லாம் முதலிற் கூறும் மங்கள வாழ்த்துக்களுள் இவையும் அடங்கியனவோ?

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பிரமாண லக்ஷணம்

பிரமாண சாமானிய லக்ஷணம்

கடவுள் வணக்கம்

"அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறுங்
குறியஃ துடைத்தாய் வேதா கமங்களின் குறியி றந்தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ டப்ப னாகிச்
செறிவொழியாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்."

இது சிவஞான சித்தியார் அருளிச்செய்த அருணந்திதேவ சிவாசாரியார் தாம் வழிபடு கடவுள் வணக்கஞ்செய்தது. இவ்வாசிரியர் இச்சிவஞான சித்தியாரின், ஆதிக்கண்ணே மங்கலம் செய்தாரேனினும், பரபக்ஷ சங்கற்ப நிராகரணம் முடிந்து சுபக்ஷங்கூறத் தொடங்குதலின், ஈண்டும் ஆதிக்கண்ணே செய்ய வேண்டிச் செய்தாரென்க. அன்றி, இந்நூலிடையிற் செய்யவேண்டிச் செய்தா ரெனினுமாம். என்னை?

"ஆதியு மந்தமு நடுவு மங்கல
மோதிய மொழிகளா லுரைப்ப ராயிடி
னேதமி லிருநிலக் கிழத்தி யின்புற
நீதியம் பனுவல்கள் நிலவும் என்பவே."

என வுலகத்தாருங் கூறுதலின்.

यः शिवो नामरूपाभ्यां या देवी सर्वमङ्गला ।
तयोः संस्मरणात्पुंसां सर्वतो जयमङ्गलम् ॥

என்றவாறே சிவனையும் சிவசத்தியையும் வழிபடுவார் முதற்கட் சிவனுக்கடையாய்க் கூறும் "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய்" என்னுமது பொருளால் மங்கலமொழியாகலின் மங்கலமொழிப் புணர்ச்சியு முண்டென்க. அன்றேல்,

"மூவா முதலா வுலகம் மொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பந் தலையாயது தன்னினெய்தி
யோவாது நின்ற குணத் தொண்ணிதிச் செல்வன்." (சீவகசிந்தா. 1)

என உலகத்தார் கூறுமதனுள்ளும் மங்கலச்சொல் கிடையாதென்க. இனித் "தோடுடைய செவியன் விடையேறி" யென்பதனுள்ளும் "பித்தா பிறைசூடி பெருமானே" யென்பதனுள்ளும் பொருட் சிறப்புமாத்திரமே போதும்; மங்கலச் சொல் வேண்டாவென வந்தது போல வந்த தெனினுமாம். இதனுனே யன்றே நம்மாழ்வாரும்,

"உயர்வற வுயர்நலம் உடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவனவன்
அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதி யவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழு மனமே,"
(திருவாய்மொழி. 1)

என நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் காதியிற் கூறியதூஉம், இவ்வாறே சித்தியார் முடிவினும் "பரம் பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்ருனென்றும் பரஞான மிவனென்றும்" எனவந்ததனுட் பொருட்சிறப்பு நோக்கிமங்கலஞ் செய்ததூஉம், இந்நூலாதிக்கண்ணும் "ஆதி நடுவந்த மிலாவளவில் சோதி" என்பதனுள் மங்கலம் வந்த வாறுங் காண்க. எனவே ஆசிரியர் சித்தியார்க்கு ஆதி நடு அந்தம் மூன்றிடத்து மங்கலஞ் செய்தவாறுணரலாம் என்க.ஈண்டு "அறுவகைச் சமயம்" என்றது.

लोकायतोऽथ बौद्धश्चार्हतो मीमांस एव च ।
वैष्णवश्चैव शैवश्च षडेते समया बहिः ॥

என்னும் ஆகமத்தால் உணர்க: ப்ராஹ்மம் பெரும் பான்மையும் வைதிகத் தோடொத்து வருதலின் அதனுள் அடக்கிப் பிரித்துக் கூறிற்றிலர். அந்தராள சைவமென்னும் ஒப்புமையால் வைணவத்தி னடக்கினுரெனினுமாம் अन्तरालश्च शैवश्च என்று பாடமோதுவாருமுளர். இவ்வாறன்றி அகச் சமய மாறிற்குங் கடவுளென்ருல் புறச்சமயத்திற்குப் பிறரொருவர் கடவுளென வருதலானும், அகச் சமயங்களன்றிப் புறச்சமயங்களாறிற்குங் கடவுளென்ருல் அகச்சமயங்கட்குப் பிறரொருவர் கடவுளென வருதலானு மது பொருளன்றென்க. இரட்டுற மொழி தலால் ஈரிடத்துங் கோடலுமொன்று. இச்சமயபேத மறிதற்கு

लोकायतोऽथ बौद्धश्चार्हतो मीमांसकस्तथा ।
मायावादः पाञ्चरात्रं षडेते समया बहिः

எனவும்,

शैवं पाशुपतं वामं भैरवं तु महाव्रतम् ।
कालामुखमिति ख्यातमन्तः समयषट्ककम् ॥

எனவும் முன்னுதாகரித்தவாற்ருன் உணர்க. வேதாசார அவிரோதமாயினும் தூலார்த்தப் பிரதிபாதகமாகலின் வைதிகமே வைஷ்ணவம் புறச்சமயமாயும், வேதாசார அவிரோதமாயினும் சூக்குமார்த்தப் பிரதிபாதகமாகலின் வாமபைரவம் அகச்சமயமாயும் வந்தனவேன்க.

அது முன்பு யோகசத்தில்.

स्थूलं च सूक्ष्मकं चैव समयं द्विविधं भवेत् ।
स्थूलं बाह्यमिति प्रोक्तं सूक्ष्ममाभ्यन्तरं स्मृतम् ।।

என வந்ததும். பிறவும் உளவேனும் பிரசித்தமாகலின், அவாந்தர பேதமொழியப் பிரதான சமயங்களை யெடுத்தாரேன்க. அது பிர்மாண்ட புராணத்தில்.

शास्त्रषट्कं चतुर्वेदाः समयाः षट् तथैव च ।
स्वयमेव प्रकाश्यन्ते नात्र कार्या विचारणा ।।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனி "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய்" என்றது 'பாலரையுணர்த்து மேலவர் போல' அதிகாரிகள் மதி பேதத்தாற் சமயபேத கற்பனு பூர்வந்தன்னைப் பௌத்தாதிகளால் வேறு வேறியல் படக்கருதி வழிபட நிறுத்தலின், அது வருமாறு பீம சங்கிதையில்.

गोवत्समयभेदः स्यात्क्षीरवच्छिवमुच्यते ।
शिवं सर्वगतं शान्तं भजेन्नित्यं शिवाश्रमी ।।

எனவும், மகிம்நத்தில்.

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमतः पथ्यमिति च ।
रुचीनां वैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां
नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ।।

எனவும், "அறுவகைச் சமயத் தவ்வவர்க் கங்கே யருள் புரிந்து" (சு. தேவா) எனவும்.

" அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்ருேடோன் ருேவ்வா துரைத்தாலும் - என்று
மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்க
மருதனையே நோக்க வரும் "

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

"வேருங் குறியஃதுடைத்தாய்" என்றது அவ்வவரிடும் பெயர் வேறுபாடு பற்றி. அன்றி அகச்சமத்தில் ஞாஞவரண சித்தாந்தங் கூறுமாறே சுவரூப லக்ஷணத்தால் அகச்சமய நூல்கட்கு அகோசரமான சுபாவத்தையுடைத் தென்றற்குமாம்.

முன் அகச்சமய பேதத்திற்காட்டிய அசிதாகமவசனமன்றி அசிந்தய விசுவ சாதாக்கியத்திலும்,

वामं तु त्रिविधं प्रोक्तमनादिः पूर्वपश्चिमम् ।
चतुर्विधं दक्षिणं स्यान्महाव्रतमतः परम् ॥
कालामुखं च कापालं तद्वत्पाशुपतं भवेत् ।
शैवं चतुर्विधं प्रोक्तं सिद्धान्तं द्विविधं भवेत् ॥

எனவும், சுப்பிரபேதத்தில்.

शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं तु चतुर्विधम् ।
तेषु सौम्यं परं शैवं रौद्रं पाशुपतादिकम् ॥

எனவும், வந்தவாறே, அகச்சமயமாறும் சைவநீங்கலாகத்தள்ளி, சித்தாந்தம் காமிகாதி சௌமிய சைவம் என்று கொள்ளுமாற்ருல் "வேருங்குறியஃதுடைத் தாய்" என்றது. சித்தாந்தத்திற் கூறும் கல்பனுரகிதமான சுபாவ லக்ஷண முடைத்தாய் என்றற் கெனினுமாம். அது மேற்கூறுஞ் "சிவனருவுருவுமல்லன் சித்துமல்லன்" என்றற் ருேடக்கத்தாற் காண்க. இவ்வியல்பினையே மேலும் விளங்க உணர்த்துகின்றது "வேதாகமங்களின் குறியிறந்து" என்றற் ருேடக்கம். இனி வேதாகமமென்பது மிருதிபுராணுதிகளும் நாத முடிவான கரணங்களுமாகிய பாசங்கட்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அது "வேதசாத்திர மிருதிபுராண கலைஞானம் விரும்பசபை வைகரியாதித் திறங்கள் மேலாம் நாத முடிவான வெலாம் பாச ஞானம்" என மேற்கூறுமாற்ருன் உணர்க. அவற்றின் "குறியிறந்து" என்றது இவ்வாற்ருல் சிவனியல்புணருங்கால் எட்டப்படா மையின், மற்றவற்றிற்குக் கூறும் அதத்வியாவிருத்தியாலுணரக் கூறுமாற்ருல் அவாங்மனசகோசரமாயுணர வருமென்றற்கு. மகிம்நஸ்தவத்தில் :-

अतीतः पन्थानं तव च महिमा वाङ्मनसयोः
अतद्व्यावृत्त्या यचकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ।
स कस्य स्तोतव्यः कतिविधगुणः कस्य विषयः
पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः कस्य न वचः

எனவும், சிவஞான போதத்தில்

अदृश्यं चेदसद्भावो दृश्यं चेज्जडिमा भवेत् ।
शम्भोस्तद्व्यतिरेण ज्ञेयं रूपं विदुर्बुधाः ॥

எனவும்,

" மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லான்
ஒப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல
னோரூர னல்லனோ ருவமை யில்லி
அப்படியு மவ்வுருவு மவ்வண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக் காண்ப தல்லா
லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்த
னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே."

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இதனால் சப்தமாத்திரம் தேவதை என்னும் கருமவாதிகளும்.... "आत्मैव वाक् आत्मा वागेव" இது என்னும் சுருதியினால் ....சப்தபிரமவாதிகளும், வாமாதிகளிற் கூறும் மந்திர வாதிகளும் பூத முதலான தத்துவாபிமானிகளான லோகாயத பௌத்தாதிகளும் நிராகிருதர் என்க.

"அங்கறிவினில் அருளான் மன்னி" என்றது குருபதேசத்தாற்றன்னை யறியுங்கால் ஆன்மாவினிடத்திற்றனக்கே சிறப்பாயுள்ள பரமானந்தரூபமான சிற்சத்திப் பிரகாசத்தாலே யறிய நிற்குஞ் சிவமென்றற்கு. சிவ மெங்குமநந்யமாய் நிறைந்து நிற்பினும் பாசஞ்சடமாய் அறியமாட்டாமையின் அறிவது ஆன்மாவாகலின் ஆன்மாவினிடத்தறிய நிற்குமென்றது. அது சிவஞானபோதத்தில்.

नास्ति चित्सन्निधौ किन्तु न चित्तस्ते उभे मिथः ।
प्रपञ्चशिवयोर्वेत्ता यः स आत्मा तयोः पृथक् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. அருட்சத்தியைப் பரமானந்த ரூபமான சிற்சத்தி என்றது. "தாட்டாமரை காட்டித்தன் கருணைத்தேன் காட்டி" என்னும்

திருவாசகத் திருவாக்கால் உணர்க. இவ்வாறு பரமானந்தரூபமான சத்தியே சுவப்பிரகாசத்தால் ஆன்மாவிற்கு அநுபவைக வேத்தியமாம் என்பது ஞான சித்தியில்.

सद्भोगं वाङ् मनोतीतं स्वयमेवानुभूतिमान् ।
तदेव शिवभोगश्च तदेव परमं सुखम् ॥

எனவும், இரௌரவத்தில்,

देहपाते शिवानन्दं शिवैकरसतां व्रजेत् ।

எனவும், திருவெண்காட்டு மான்மியத்தில் :-

नृत्तदर्शनसंह्लादात्भगवान्कमलापतिः ।
शिवानन्दार्णवे मग्नो न च सस्मार वै जगत् ॥
ममज्ज सुचिरं कालं शिवानन्दमहाम्बुधौ ।
उन्ममज्ज पुनस्तस्माच्छिवानन्दमहाम्बुधेः ॥
तीरं कथंचित्संप्राप्य पुनः सस्मार वै जगत् ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இதனைச் சிவனுக்கே சிறப்பாயுள்ள தென்றது பாசஞ் சத்து மாத்திரமாயும், ஆன்மாச் சிற்சத்து மாத்திரமாயும் நிற்றலின்,சச்சிதானந்த ரூபியவனே யாகலின். அது அசிதத்தில்.

सच्चिदानन्दरूपी यः सदसद्व्यक्तिवर्जितः ।
स शिवः सर्वगः सद्भिर्ब्रह्मशब्देन शब्दितः ॥

எனவும், பிறவற்றினும் வருமாற்ருனும் உணர்க.

रसो ब्रह्म रसं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति नान्यथा ।

எனவும் பிறவும் வரும் வைதிக வசனங்களானுமுணர்க. இதனுல முதத்ய'னும் சிவமறியப்படா தென்னும் பாடாண பேதவாதாதி சைவரும் பிறருமறியத் தோன்றிய வழியும் பிரமத்திற் கானந்தமில்லை என்னும் வைதிக சாங்கியர்போலச் சிவனுக்கு ஞானக் கிரியையேயன்றி யானந்தமில்லை என்னும் அபிவியத்தி சாமிய சிவாதாதிக்க வாதி முதலிய சைவசாங்கியரும் நிராகிருதராயினர் என்க. அன்றி

" அறிவினிலருளான் மன்னி " என்பதற்கு ஆன்மாக்களிடத்துள கிருபையினுலே சூரிய கிரணத்தாலே சூரியனை அறியுமாறுபோல் தனது சத்தியினுலே தன்னைத் தோற்றுவித்து நிற்குமெனினுமாம். அது நிச்சுவாச காரிகையில்:-

शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा ।
शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृतिः ॥

எனவும், சித்தாந்த ரகசியத்தில்.

स्वान्यप्रकाशचिद्व्यक्तिः सच्चिदानन्दलक्षणः ।

எனவும், பின்னுமதில்.

परमेशार्ककिरणप्रकाशीकृतचक्षुषा ।
संज्ञायतेऽक्षिवच्छम्भुर्ज्ञायते शिवतेजसा ॥

எனவும், சிவஞானபோதத்தில்.

दृशोर्दर्शयितात्मैव तस्य दर्शयिता शिवः ।

எனவும், முன்னர்க்காட்டியவற்றுள் "அவனருளே கண்ணகக் காண்பதல்லால்" ‡ என்றதனுலும் " அவனருளாலே யவன்றுள் வணங்கி " என்னும் திருவாக்கினுலு முணர்க. இதனுனே தன் பசுஞானத்தாற் பிரமத்தை யடைவோமென்னும் வைதிக சாங்கியர் வேதாந்திகளும் ஈசுவர வவிகாரவாதி, சிவசமவாதி, சிவாதா திக்கவாதி முதலிய சைவசாங்கியரும் பிறரும் நிராகிருதரென்க. அது.

" வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கள் மேலாம்
நாதமுடி மானவெல்லாம் பாச ஞானம்
நணுகியான் மாவிவைகீழ் நாட லாலே
காதலினு ளுன்பிரம மென்னும் ஞானங்
கருதுபசு ஞானமிவ னுடலிற் கட்டுண்
டோதியுணர்ந் தோன்றுென்று வுணர்ந்திடலாற் பசுவா
மோன்றுகச் சிவனியல்பி னுணர்ந்திடுவன் காணே."

எனவும்,

‡ 'காணினல்லால்' என்பதே இப்போதைய பாடம்

" கரணங்கள் கெடவிருக்கை முத்தியா மென்னில்
கதியாகும் சினைமுட்டை கருமாரத்தி னுயிர்கள்
மரணங்கொண் டிடவுறங்க மயங்கிமூர்ச் சிக்க
வாயுத்தம் பனைபண்ண வல்விடத்தை யடையச்
சரணங்கள் புகுநிழல்போற் றனையடையுஞ் சமாதி
தவிராது மலமிதுவும் பசுஞான மாகும்
அரணங்க ளெரித்தவன்றன் அடியை யறிவிறந்தங்
கறிந்திடீர் செறிந்ததுக ளகற்றிடீரே "

எனவும் பிறவும் வருமாற்றானுமுணர்க.

"அம்மையோடப்பனாகி" என்றது அந்தச் சிவம் சுவசக்தி சகிதமாயே எக்காலத்துமுள தென்றறிவித்தற்கு, அது நிச்சுவாஸ காரிகையில்

एकान्तेऽवस्थितश्चैकः शिवः शक्तिसमन्वितः ।

எனவும், வேறிடத்தில்

अविनाभाविनी शक्तिरग्नेरुष्णमिव प्रभोः ।

எனவும், சிவஞான போதத்தில்

अन्यः सन्व्याप्तितोऽनन्यः कर्ता कर्मानुसारतः ।
करोति संहृतिं पुंसामाज्ञया समवेतया ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இதனால் பிரமத்திற்குச் சத்தியில்லை என்னும் வைதிக சாங்கியரும், ஏகான்ம வாதிகளும், சத்தியன்றிச் சிவமில்லை என்னும் சாத்தமதவாதிகளும் பிறரும் நிராகிருதரென்க.

"செறிவொழியாது நின்ற சிவனடி" என்றது அந்தச் சிவன் ஏகாநேகம் இரண்டுமின்றிச் சருவவியாபியாய் எங்கும் எக்காலமும் உள்ளவன் என்று அறிவித்தற்கு. முற்கூறியதனுள், अन्यः सन्व्याप्तितोऽनन्यः எனவும், சிவஞான போதமான தமிழ் நூலினும்

" அரக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போல
உருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று — பிரிப்பின்றித்
தானே யுலகாந் தமியே னுளம்புகுதல்
யானே யுலகென்ப னின்று "

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருனுமுணர்க. இதனுல், சகளோபாசனுபரரான பிராம்ம, வைணவ, காணுபத்திய சைவ மதவாதிகள் நிராகிருதரேன்க. எனவே முற்கூறியவாறே ஒருவாற்ருற்ருேகுத்த முந்நூற்றறுபத்துமூன்று சமயிகளாலும் உணர்ந்தோதற்கரியதாய்ச் சுத்த சைவ ஞாநாந்திகட்கு மாத்திரமறிந்தடையப் படும் அச்சிவ மேன்றதாம். அது வருமாறு சுவச் சந்தத்தில்:-

यन्न दृष्टं पशुज्ञानैः कुपथभ्रान्तदृष्टिभिः ।
यन्न सांख्यैर्न योगैर्वा न च वै पाञ्चरात्रिकैः ॥
स्वभाववादिभिश्चापि न च कर्मप्रवादिभिः ।
नापि संशयवादैश्च न च क्षपणवादिभिः ॥
न भूतवादिभिश्चैव नापि स्याल्लौकिकैरपि ।
न चात्मचिन्तकैर्वापि षट्पदार्थपरायणैः ॥
न चापि न्यायवादैश्च हेतुदृष्टान्तवादिभिः ।
नाप्येकजन्मवादैर्वा नानाप्येकत्र वादिभिः ॥
न धौर्तवादैः लोकैर्वा अपरिज्ञातमीश्वरम् ।
इत्येवं वादिनां तेषां भेदानां तु शतत्रयम् ॥
त्रिषष्टिरधिकश्चान्यद्वादिनां भ्रान्तचेतसाम् ।
अज्ञानतिमिरान्धानामुन्मीलनकृदुत्तमम् ॥
संसारपङ्कमग्नानां तमोनुदमिदं परम् ।
परमेशमुखोद्गीर्णं यन्मया प्रोक्तमद्भुतम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க.

"சென்னி வைப்பாம் யாம்" என்றது ஞானுந்தாத்வைத நிட்டையால் வழி படுவோமேன்பதற்கு. முன்னர் ஆதி நடு அந்தமிலா வென்பதுபோல் ஒரு சகள நிலேயிலேற்றிக் கூருமையிற் சிவோகம் பாவனுதிகளால் சகச நிட்டையுடை யராய்ச் சாக்கிராதீதம் புரிந்து பராவுசிவரான அருணந்தி தேவ சிவாசாரியர்க்கு, அப்பிரபுத்தர்க்குக் கூறுங் காய லக்ஷணக்கியம் இழிவாகலானும் அவர்க்குக் கூறுஞ் சகளாதிகள் அன்மையிற் சிவனுக்கடியின்மையானு மிவருட்கோண்ட பரமசிவவழிபாடே கூறவேண்டுதலினவ்வாறு கூறவேண்டுமேன்க. சிந்தைக் கெட்டாத சிவனேச் சிந்தைசெய்வாம் என்றதுபோல வணக்கந் தோன்ற வுத்தமாங்கத்தி(னுயர்ந்த வுறுப்பா)ற் கூறும் வணக்கங் கூறினுரேன்க. அன்றி,

பஞ்சாக்கர நிட்டை முதலியவற்றால் சிவனை அடைவார்க்குச் சென்னியுமோரங்க மாகலின் உபசாரத்தாலுண்மை நிட்டை வழிபாடு கூறினாரெனினுமாம். ஆகவே இவ்வாறு சிவசுவரூப லக்ஷணம் கூறியதில் வழிபாடு செய்யுமிடத்து மனோ வாக்குக் காயங்களாற் கூடாமையிற்றானவனானபின் ஆரை நினைவதெனவும்,

"அண்டர்கோ னிருப்பிடமறிந்துணர்ந்து கொண்டபின்
கண்டகோயில் தெய்வமென்று கையெடுப்பதில்லையே ?"

எனவும், தேவி காலோத்தராதிகளில்

ब्रह्मादिभिर्देवमनुष्यनागैर्गन्धर्वयक्षाप्सरसां गणैश्च ।
यज्ञैरनेकैरहमेव पूज्यो मामेव सर्वे प्रवदन्ति वेदाः ॥
तपोभिरुग्रैर्विविधैश्च दानैर्मामेव सर्वे प्रतिपूजयन्ति ।

எனவும்,

न ध्यानं न जपः पूजा न होमो नैव साधनम् ।

எனவும், பிறவும் வந்தவாறே யொழியாது ஞானசாதகர் முதலிய சிஷ்டர்களின் ஆசாரத்தைப் பரிபாலிக்க, "ஐம்புல னுலாமந்தக்கரண முக்குண மிருவளியோருங் கிய வாஞேரேத்த நின்றனை" (திருவெழு கூற்றிருக்கை) என்று பிள்ளையார் உண்மை நிட்டையுடையோர் வழிபாடு தோன்ற வாக்கினாற் செய்யும் வழிபாடு கூறுமாறுபோல் இவ்வாசிரியரான பராவு சிவருந் தம்வழிபாடுதோன்ற வொன்றின் மேல் வைத்துக் கூறவேண்டிச் "சென்னிவைப்பாம்" என்றாரென்க. இவ்வாற்றாற் பதப்பொருளு மினிது விளங்குதலிற், "பொருளாய் உடைத்தாயிறந்து மன்னியாகி நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்" என வினையெச்ச வடுக்குப் பெயரெச்சவினை "சிவனடி"யென்னும் பெயர் கொண்டது. அது இரண்டாம் வேற்றுமை தொக்க பெயராகலின், அவ் வுருபின் பயனிலை "வைப்பாம்" என்னுமுற்............காண்டம் முற்றுச்சொல் யாமெனும் பெயரையவாவிக்கொண்டு முடிந்ததுங்கண்டுகொள்க. ஆ யென்பது ஆகி என்பதன்றிரிபென்றும், ஆ வென்பது முதனிலையாய் இறந்த காலம் காட்டும் யகர விகுதிபெறு மென்றும் கூறுமாற்றால் முடிபுமுணர்க. உடைத்தாய் என்றது சிவனடியென்னும் அஃறிணைச் சொற்கேற்க வந்தது. சொற்புடையாலஃறிணையாயினும் குருசரணர் என்றாற் போலுயர்த்துச் சொல்லும் உயர் திணைச்சொல்............... ....

"முடிகொண்ட மத்தமு முக்கணி னேக்கு முறுவலிப்புந்
துடிகொண்ட கையுந் துதைந்தவெண் ணீறுஞ் சுரிகுழலாள்
படிகொண்ட பாகமும் பாய்புலித் தோலுமென் பாவிநெஞ்சிற்
குடிகொண்ட வாதில்லை யம்பலக் கூத்தன் குரைகழலே"

என்ருற்போன் முடிந்து நின்றது. அது சிவனுக்கடியின்மையானும் விளங்கும். பிறவும் விரித்துணர்ந்து கொள்க.

௨. "என்னைஇப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி ஞலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டும்
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணை மேவிவாழ் மெய்கண் டான்நூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்ரும்"

என்பது அவ்வாசிரியர் தமது குரு வணக்கஞ் செய்கின்றமை கூறுகின்றது. பதப்பொருள் வெளி. என்னை என்பது முதல் தாளிணைதலைமேற் சூட்டு மென்ப தீருய்த்தமக்கருளிய சாம்பவிதீக்கைக் கிரமம் தோன்றக் கூறியது. "மின்" என்றதனுல் அதன் பற்றுக்கோடான முகிலும் கூடவமரும் என்க. சித்தாந்தத் திலும் ஞானநூல் பலவுள வாகலிற் சிவஞான போதத்தின் வழி என்று தோன்ற "மெய்கண்டான் நூல்" என்றது; ஞானுவரண சித்தாந்தம் பரிபாகிகளானவர்க்குஞ் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்ததுவேயாகலின். அது

एवं विद्याच्छिवज्ञानबोधे शैवार्थनिर्णयम् ।

என்பதனுலுமுணரப்படும். இதனுனேயன்றே ஞானதீக்கைக் காலத்தில் பாவனு தீக்ஷாபூர்வமாக, சிவஞான போதத்தைக் குரவர் கொடுக்கவிதித்ததூஉம்? அது இரௌரவத்தில்

स्वस्थाने पदमाहृत्य प्रणतो दण्डवद्गुरुः ।
भावनादीक्षया चैनं शुद्धं कृत्वा यथाविधि ॥
शिवज्ञानबोधशास्त्रं ददयात्पत्यादिचिन्तनम् ।
अनुग्राह्यस्तु यः शिष्यो वाङ्मनःकायकर्मभिः ॥
अर्थप्राणाभिमानानि सद्गुरुभ्यो निवेदयेत्

எனவரும். இது ஞானதீக்ஷாவிதி வசனமாயினும் பெரும்பான்மையுந்துறவிக்கன்றி ஞானதீக்ஷா பூருவமாக ஞானுப்பியாசாமதிகாரமின்மையிற் சங்கியாசிகட்கேயாம் என்க. "ஞானத்திறத்தினைத் தெரிக்கல்" என்பதன்றிச் 'சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுற்ரும்' என்று பாடமாயினும், முன்னர் "மெய்கண்டானூல்" என்பதனுல் ஞானுந்த சித்தாந்தமென்பது சித்திக்கு மென்க. பிறவும் விரித்துணர்க. இவ் வாறு ஞானபோதனையில் சன்மார்க்க தாயகரான குருவை இருதயாதிஸ்தானங் களில் தியானிக்க வேண்டுமென்பதற்கு வருமாறு சிந்திய விசுவத்தில்:-

पूर्वोक्तदीक्षया युक्तं शिष्यं विज्ञानदीक्षया ।
दीक्षयेत्कृपया पूर्णो गुरुः सन्मार्गदायकः ॥

எனவும், வேறிடத்தில்

हृत्प्रदेशे भ्रुवोः स्थाने शिरः स्थाने विशेषतः ।
श्रीमन्तं देशिकं ध्यात्वा स्वात्मज्ञानं तु बोधयेत् ॥

எனவும் வருவனவற்ருல் காண்க. மற்றும் வந்தவழிக் கண்டுகோள்க.

3. "பண்டைநற் றவத்தாற் ருேன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணுந்
தோண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் ருேகுப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதி வீடு காதலிப் பவர்கட் கீசன்
புண்டரீ கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்ரும்"

"பண்டை நற்றவத்தான்" என்பது இந்த ஞானுந்த நூலிற் கதிகாரிகளிவர் என்கின்றது. ஈண்டு, "பண்டைநற்றவத்தாற்றேன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணுந் தோண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் ருேகுப்பன்" என்றது, சிவவாக்கியர் பட்டினத்துப்பிள்ளை முதலிய நைட்டிகரைக் குறித்து, "மார்க்கர், கண்ட நூலோதி வீடு காதலிப்பவர்கட்கீசன் புண்டரீகத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்ரும்" என்றது மற்ற மறைஞான பண்டாரம் உமாபதி சிவாசாரியர் முதலியோரைக் குறித்து. பண்டை நற்றவமாவது உலகாயத முதலிய சைவாந்தமுள்ள சமயானுட்டான முழுதுமியற்றியது; அவ்வாறன்றி ஞானுந்தானுபவம் கிடையாமையின். அது "நிலவுலகாயதாதி நீள் சிவாத்துவிதாந்தம்" என்பதனுலும் விளங்கும். இனி யந்த ஞான சாதகர்க்கு வடமொழி நூலானன்றித் தமிழான் வீட்டின்றன்மை கூறலாகாதேன்றன்றே அகத்தியர் முதனூலில் கூறுமாறே வழி நூல் செய்த தோல்காப்பியரும் பாவிற்குப் போருள் விரிப்புழி "அங்கிலே மருங்கின் அற முதலாய மும்முதற் போருட்குமுரிய வேன்ப" என்று வீடோழித்துக் கூறியதூஉம், திருவள்ளுவரு மெய்யுணர்தலானிமித்தமன்றி வீடு கூருததூஉம் என்க. இவ்வாசிரியர் தமிழால் வீட்டின்றன்மை கூறிய தேன்னையோ எனின், அஃதோருசாராசிரியர் கருத்தாகலிற் கூறலாம் என்க. சிவதருமோத்தரத்தில்

स्वगुरुं च शिवं ध्यात्वा என்பதும் பாடம்

संस्कृतैः प्राकृतैर्वाक्यैर्यः शिष्यमनुरूपतः ।
देशभाषाद्युपायैश्च बोधयेत्स गुरुः स्मृतः ॥

எனவும், அன்றி வைதிக சூத சங்கிதையில்

शूद्राणां च विरक्तानां यथा स्त्रीणां तथा मुने ।
सिद्धान्तश्रवणं प्रोक्तं पुराणश्रवणं बुधैः ॥
अन्येषामपि सर्वेषां ज्ञानाभ्यासो विधीयते ।
भाषान्तरेण कालेन तेषामप्युपकारकः ॥

என வருமாற்றானுமுணர்க. இதனானேயன்றே.

"அவிழ்கின்ற வாறு மதுகட்டு மாறுஞ்
சிமிழ்த்தலைப் பட்டுயிர் செல்கின்ற வாறுந்
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனுமிவ் விரண்டு
முமிழ்கின் றவனை யுணரலு மாமே" (திருமந்திரம்)

என "எம்பிரான் றிருமூலனடியார்க்குமடியேன்" எனத் தம்பிரான் றோழரால் பரவப்பட்ட திருமூலதேவ சிவாசாரியார் திருமந்திரமாலை செய்ததூஉம் என்க. இவ்வாறு செய்யலாமென்று மெய்கண்டதேவசிவாசாரியரு முடம்போடு புணர்த்தாரென்க. பிறவுமன்ன. முன்னர்ப் பாயிரத்துள் விரித்துணர்த்தினும். ஆண்டு விரிவினுணர்ந்துகோள்க. இனிப் "போதமிகுத்தோர் தொகுத்த பேதைமைக்கே பொருந்தினோர்" என்னுஞ் செய்யுளால் நூல் வரலாறு சொல்லுமிடத்துப் பொதுப்படச் சகலர் பேதங்களுள் சாமுசித்தர் பிராகிருதராகிய இருவருக்குமன்றி வைநயிகருக்கு நூல் வேண்டுமெனக் கூறினாராசிரியர். ஈண்டு அந்த வைநயிகர் பேதமான ஞான சாதகர்க்கு இந்நூலெனச் சிறப்பித்துக் கூறுதலிற் கூறியது கூறலன்று. மற்ற வாதிகட்கு ஈண்டதிகாரமில்லை என விளக்கி, "கேடில் புகழ் தருஞ் சரியை கிரியாயோகக் கேண்ணமையரே லிவையுணர்த்தக் கிளக்கு நூலே" என வேறு நூல் விதித்தவாறுமாயிற்று.

4. "மறையினா லயனான் மாலான் மனத்தினான் வாக்கான் மற்றுங்
குறைவிலா வளவி னாலுங் கூறொணா தாகி நின்ற
இறைவனார் கமல பாத மின்றியா னியம்பு மாசை
நிறையினார் குணத்தோர்க் கேல்லாம் நகையினை நிறுத்து மன்றே"

"மறையினாலயனால்" என்பது ஞானாவரண சித்தாந்திகளுள்தம்மினுயர்ந்தோர்கட்கு அதன் பெருமைதோன்றக் கூறுமவையடக்கம் கூறியது. முன்னர்

"நீடுபுக ழுலகுதனின் மைந்தர் மாதர்" என்பதனுற் போதுப்படச் சொல்லின் குற்றமும் பொருளின் குற்றமும் பாராது அருட்பரிசினுற் கொள்க' என வெல்லா மதத்தினருக்கும் அவையடக்கம் கூறியதென்க. எனவே பொதுவுஞ் சிறப்பு மாக வருதலிற் கூறியது கூறலன்று. பதப்பொருள் வெளி, காந்தத்தில்:-

ब्रह्माच्युतादिभिर्देवैर्वेदैरपि वितर्कितम् ।
तवान......नंच दानन्द......प्रभुः

எனவரும்.

அயனுலும் மாலாலும் மனத்தினுலும் வாக்காலும் மறையினுலும், மற்றக் குறைவிலா வளவினுலும் கூடுருணுதாகி நின்ற விறைவனுர் கமலபாதமெனக் கூட்டியொரு தொடராக்குக. மற்றுமென்பது எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தும், அயனுலுமாலானுமென்றது மற்ற வானோர் முனிகணங்கட்கு முபலக்ஷணம். மறையினுலும் என்றது மற்ற ஆகமாதிகட்கு உபலக்ஷணம். மற்றுக் குறைவிலா வளவினுலுமென்றது கேடில்லா (....) ஹிதமான ஹேது முதலானவற்ருலு மென்றற்கு. "கூடுருணுதாகி நின்ற விறைவனுர் கமலபாதம்" என்றது உணரப் படாத சிவனென்றற்கு. மன வாக்குக்களின்றி வேதாதி பிரமாணங்களால் அறியக் கூடாமையின் வேதாதி கூறவே அவைகளுமடங்குமாகலின் பிறிதாக வேண்டாத மன வாக்குகளைப் பிறிதாகக் கூறினமையான் மனவாக்குக் காரண மாயியற்றும் யோக பிரத்தியக்கத்தாலும் அறியப்படாதென்பது தோன்றுமென்க. அவ்வாறியற்றும் சகலயோகமும் கீழானவற்றையே விளக்குதலன்றி மேலான வற்றை விளக்க மாட்டாமையின், அது மகிம்நஸ்தவத்தில்:-

अतीतः पन्थानं तव च महिमा वाङ्मनसयोः
अतद्व्यावृत्त्या यचकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ।
स कस्य स्तोतव्यः कतिविधगुणः कस्य विषयः
पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः कस्य न वचः ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. 'கூடுருணுதாகி நின்ற' என்பது உணர்தலைப் பொருந்தாத வென்னும் பெயரெச்சமான தென்னெனில் உணர்ந்தன்றிக் கூறுதல் கூடாமையிற் கூறுதலுணர்தலாய்க் காரணத்தைக் காரியமாய் உபசரித்தது. அன்றிக் கூறுதல் என்ருல் ஆகமப் பிரமாணத்திற்கன்றி மற்றவற்றிற் கேலா தென்க; அது பொதுச் சொல் அன்மையின், ஒன்றென்னும் முதனிலை. "ஒண்ணுளே யோன்பது வாசல் வைத்தாய்" என்புழி நின்ற எண்ணுப்பெயர் போல மரூஉ வழக்கத்தாலொண்ணென நிற்கும். அஃதடியாய்ப்பிறந்த வெதிர்மறை மரூஉச் சொல்ஒண்ணுதென நிற்கும். அது படுத்த லோசையால் பெயராய்

ணகாரம் விகாரத்தாற்கெட்டு ஒணுதெனநின்று மேல்வரும் எச்சத்தோடு புணர்ந்து நின்றவென்னும் பெயரெச்ச வினை கொண்டது. 'நின்ற' வென்றது மேல்வரும் பெயருக்கடையாய் நிலைபெற்றவென நிற்கும். இதனுல் உணரப்படாததாகி நிலை பெற்ற வென்னும் பொருள்பட நின்றதென்க. இனி உண்ணு நின்ருன் என்புழி ஆவென்ப திடைநிலை எழுத்தென நச்சினர்க்கினியார் கூறுதலானும் ஆ நின்று கின்று என்பன இடைநிலை மொழி என வருதலானும் இவ் விரண்டுமே வினைச் சொற்போல வெச்சமாய் ஒண்ணுதவென்னும் பொருள்படநின்ற தெனினுமாம். எழுந்திருந்திட்டகளிறு என்றது எழுந்த களிற்றையே உணர்த்துதலின், ஒண்ணு தென்றது ஒண்ணுதது விகாரப்பட்டு நின்றதெனினுமாம். அன்றிக் 'கூடுருணுதாகி நின்ற' என்றது புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கில்லை என்பதுபோல அகாரம் விகாரமாய்க் கூடுருணுதாகி நின்ற சொல்லெனினுமாம். அது "இப்படிய னிவ் வுருவ னிவ் வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணுதே" என்றது போலும். இனி இறைவனுர் கமலபாதம் என்பது இறைவனை என நிற்கும். 'இன்றியான்' என்பது முன்னுெருவராலும் முடியாததென்பது தோன்ற வந்தது. நிறையினுர் குணத்தோர் = ஞானாங்கிகள்; பிறர் குறையினுர் குணத்தராகலின். நகை = இகழ்ச்சி, நிறுத்தல் = உண்டாக்கல். காரணம் பிறவும் விரித்துக்கொள்க. பிறவுமன்ன.

5. "அருளினு லாக மத்தே யறியலா மளவி னுலும்
தெருளௌலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே
மருளௌலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி மாய
விருளௌலா மிரிக்க லாகும் அடியரோ டிருக்க லாமே"

'அருளினுலாகமத்தே' என்பது ஞானுந்த வுண்மைமுற் கூறியவாறே அறியப் படாதாயிற் .... ஞானிய .... மென்னவதற்கோர் புறநடையாகத் தீவிர பேத சத்திநிபாதமுடை(டயவர் குரு மூர்த்தியின் திருவருள் பெ)ற்ருல் ஆகமாதிகளால் அறிந்து வீடு பெறலாமென்கின்றது. 'அருளினுல்' என்பது சத்திநிபாதமுண்டாய் ஞான தேசிகனுற் சாம்பவி தீக்கை பூருவமாகப் பெற்ற திருவருளாலே என்றறிக. ஏகாரந்தேற்றம்; இஃதன்றிப் பிறவாற்ருலாகாமையின். இதனுன் "முந்திய வொருமையாலே மொழிந்தவை கேட்டல்" கூறப்பட்டது. "சிவனை யாகமத்தே யறியலாமளவினுலும்" என்றது எல்லா வளவைகளாலுஞ் சிவனை அறியலா மென்றற்கு. ஆகமத்தைத் தனித்தெடுத்தது ஞான சாதனம் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த சுருதி, குருவாக்கு, சுவானுபவமான மூன்றனுள் ஒன்ருய்க் கோடலின். ஏகாரம் முதல் அருளினுலென்பதனேடு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. இதனுன் முற்கேட்டலைச் சிந்தனை செய்தல் கூறப்பட்டது. இவ்விரண்டும்.

"திருவருள் கொடுத்து மற்றிச் சிவப்பிர காச நன்னூல்
விரிவது தெளியு மாற்ருல் விளம்பிய வேது நோக்கிப்
பெருகிய வுவமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பின்முன்
தருமலை வொழியக் கொள்வோன் றன்மையிற் சாற்ற லாமே"

என்பதனுலும் விளங்கும். "தெருளெலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே" என்றது சிவனது இச்சா ஞானக்கிரியைகொண்டு செயற்படு மான்மாவி னிச்சாஞானகிரியைகளால் அந்தர்முகமாக அறியலாமென்றற்கு. இது முற் கூறிய பகிர்முக பிரவிருத்திக்குமோக்கும். இச்சையன்றி ஞானக்கிரியை நிகழா மையின் இச்சையும் கூறியதாயிற்று. இதனுல் உண்மை தெளிந்திடல் கூறப் பட்டது. "மருளெலாம் நீங்கிச் சிவனைக்கண்டு வாழலாம்" என்றது ஆணவாதி பாசமெலாம் நீங்கிச் சிவனைக்கண்டு பரமானந்தம்பெற்று வாழலாம் என்றற்கு. அது

"இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை".

எனவும்,

"பரமானந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து
ஆவி யாக்கை யானெனதென் றியாது மின்றி யறுதலே"

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. 'வாழலாம்' என்றது சீவன்முத்தி பரியந்தம் நிகழும் அநுபவத்தாற் பெற்ற பேரின்பச் செல்வம் நோக்கி. இதனுல் அது தானுக வந்தவாறே யதினிட்டை மருவுதலென்னுஞ் சமாதி கூறப்பட்டது. "பிறவி மாய விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்கலாமே" என்றது பரமுத்தி நிலையைக் குறித்தது. "மாயா விருளெலா"மென்று பாடமாயின் இப் பிறவி மாய்ந்தென்று கோடற்கு, மே லிருக்கலாகுமென வரும் பிறவினையாலியை யாதென்க. பின்னு "மிருளெலாம்" என்றது வாசனு மலங்களை, பரமுத்தரை அடியர் என்றது; மேல் "மலரடிக்கீழ் வைப்ப"னென வருதலின். இதனுன் மாயாவாதி சமவாதிகள் பிறரும் நீக்கப்பட்டார் என்க. இருக்கலாமென்றது அவர்போலாகலாமென்றற்கு. எனவே "ஆகமத்தால்" என்றற் ருெடக்கத்தால் அளவும், "சிவனை ஞானச்செய்தி" என்றற் ருெடக்கத்தால் பதியாதி பொருளும் "அருளினுல்" என்பதனுல் சாம்பவிதீக்கையும், மற்றவற்ருல் தீக்ஷோத்திர காலவனுட்டான சிரவணுதிகளும் கூறினமையானும், முத்தியுமிதுவென வருதலா னும், மிருகேந்திரம் முதலியவற்றில்

अथानादिमलोपेतः सर्वविित्सर्वकृच्छिवः ।
पूर्वव्यत्यासितस्याणोः पाशजालमपोहति ॥

எனவரும் மூல சூத்திரம் போலிதுவுமாம். ஆகவே சிவஞானபோத சூத்திரத்தை விரித்த செய்யுட் பன்னிரண்டும் உத்தேச சூத்திரம் போலவும், மற்றனைத்தும் பாடிய சூத்திரம்போலவும், மேற்கூறும் அளவியல் முதலானவற்றிற் கேற்க ஆசிரியர் பாரித்துக்கொண்ட செய்யுளிதுவெனலுமாம். அவற்றையும் விரித்த

ஞானுவரண விளக்கம் அந்தப் பாடிய சங்கிரகத்தில் அடங்கி நிற்பனபோலும். பிறவும் விரித்துக்கோள்க. இதற்கிவ்வாறின்றிச் சிவாக்கிர உடையார் "அருளினு லாகமத்தே யறியலாமளவினுலுந் தேருளலா"மேன வோரு தோடராக்கி அதற்குக் கருணையாற் றரித்த சதாசிவாதி தடத்த லக்ஷணத்தையே ஆகமாதி களால் தேருளலாம், சிவனது சுவரூப லக்ஷணத்தைத் தேளியக் கூடாதேன்றல் அது சோற்பொருளன்மையானும், ஆயினும் மேல் வருஞ் சிவனேயே சேயப்படு போருளாய் நோக்குவதல்லது மூலத்திலில்லாத சதாசிவாதிகளை நோக்காமை யானும், நோக்கிற பரசிவ தடத்தமன்றிச் சுவரூபம் அப்பிராமாணியம் ஆகலானும், स्वरूपं स्वानुभवैकवेद्यं எனத் தாமே கூறுதலின் யோகப்பிரத்தியக்ககம்மியம் ஆகலானும், சிவஞான போதத்தில்

स्त्रीपुंनपुंसकादित्वाज्जगतः कार्यदर्शनात् ।
अस्ति कर्ता स हृत्वैतत्सृजत्यस्मात्प्रभुर्हरः ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றல் அநுமான கம்மியம் ஆதலானும்,

आद्यन्तरहितं ब्रह्म भावबोधोपदेशयुक् ।

என வுபதேச கலாகம கம்மியம் ஆதலானும் அது போருந்தாதேன்க. எனவே முன்வேதாகமங்களின் குறியிறந்தேனவும், "மறையினுலயனுல் மாலால் மனத் தினுல் வாக்கான் மற்றுங் குறைவிலா வளவினுலும் கூறேனுதாகி நின்ற" எனவும் பிறவும் வந்தது ஞானந்த குருவருளாலன்றி என்றயிற்று. இதனுனே யன்றே "அருளினுலாகமத்தே யறியலாம்" என்றற்றோடக்கம் வந்ததூஉம். இனிச் "சிவனே ஞானச் சேய்தியாற் சிந்தையுள்ளே மருளேலா நீங்கிக்கண்டு வாழலாம்" என்பதுமோரு தோடராக்கிச் சிவனது கிரியாசத்தி யோகத்தால் ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியாதி பாசத்தளை நீங்கி, அவன் ஞான சத்தி சம்யோகத் தால் ஞானத்தாலே யான்மாவிற் சிவனே யநங்யமாகக் கண்டு சிவானந்தானுபவி யாகலா மேன்ற லடிதோடங்கிச் சேல்லும் சிரவண மனன நிதித்தியாசனமன்றி முடிவி லாஞ் சமாதி வாய்க்குமேனக்கூறுதலானும், ...வாசங்கிக்கப்படாமை (யானும், சிவ) ஞானசத்தியா லான்மஞானசத்திக்குபகாரமும் சிவானந்தானுபவத் திற் கிரியா சத்தி....யான்மாவின் கிரியாசத்தியால் அனுபவக்கிரியை கூடாமையின், ...சிவனதுகிரியாசத்தி ஆன்மகிரியாசத்திக்குபகாரங் கூறுமையானும், கூறும் வழியும் விபுவாயுள்ள சத்திகட்குச் சம்யோகம் கூடாமையானும், கூடினும்....... ....மூவகைச் சத்தியும் நழுவி நின்றி....வது ஞானு....மேனவும், புணர்ந்தவலே .... "புரை புரை தோறுஞ் சேன்றுணர்ந்திடுமறிவான்ம ரூபமதாகும்" என்னும் ஆற்றல் ஆன்ம ரூபத்தின் கீ .,........ ...தேரிசனமாகும் என்றற்றோடக்கத்தால்

கூறுஞ் சிவயோகாதிகளி........ கூறுதலானும் ஆண்டும் இச்சாசத்தியின்றியிலே ஞானக்ரியைகட்கு வியாபாரம் இன்மையின் ....தோன்றக் கூருமையானும் மயங்கங் கூறலும் குன்றக்கூறலுமன்றி, முன்னர் "மருளேலாம்" என்றும் பின்னர் இருளேலாம் என்றும் கூறியதற்குப் பயன்கூருமையானும், பின்னர்க் கூறியது சிவானந்தானுபவத்தாற் பயன்படக் கூறிஞரென்னில், அது முன்னே தானே மருளேலாம் நீங்கிக் கண்டேன்பதனுல் பாச முழுது மோசனங் கூறினமை யிற் பின்னுங்கூறுதல் கூறியதுகூறல் ஆகலானும், பிறவி மாயவேன்பதனை மாயா வேனப் பாடமோதி(னுல்) மாயை யென்ருலாவீறையாகாமையிற் போருந்தாமையா னும் பிற வாற்ருனுங் குற்றந்தங்குமேன்க. அன்றிப் "பிறவிமாயாவிருளேலா மிரிக்கலாகு"மேனப் பாடமாயின் பிறவிமாயாகாரணமான விருளேன்றே போருள் படுவதல்லது மாயையேனப் போருளாகாதேன்க. "அடியரோடிருக்கலாமே" என்ப தற்குச் சிவ பக்தர்களோடு கூடி அவர்களை வணங்கி அவர்கள் உபதேசித்தபடி நடக்க விப்படிப்பட்ட ஞானமுண்டாமேன்ருல், முத்தி பரியந்த முண்டாம் ஞானத் திற்கு அடுத்த நிலையான சிவயோகாதிகளே யுபாயமல்லாமற் காணுபத்தியவாதிகள் பேறுஞ் சாலோக்கிய பிராப்திக்கேதுவாய் விதிக்கப்பட்ட பலவற்றுள்ளுமிது வோன்று கோண்டாகாமையானும், ஆயினும் பதமுத்திக்கு ஏதுவான பிறவியன்றி ஞானத்தைக் கோடுக்க மாட்டாமையானும், கோடுப்பில் யோகாதிகளாற் பய னின்மையானும், அவ்வாறு கூறுவதற்கும் "இருக்கலாகு" மேன்னுஞ் சோற்குப் போருள் கூடாமையின் "இருக்கவாமே" என்று பாடந்திருந்த வேண்டுமாதலா னும் அதுவுங் கூடாதேன்க. இவ்வாறு இவருரைக்குக் குற்றங்கள் செய்யுட் டோறும் எழுதின்மிகவும் உரை பேருகுமாதலின் ஈண்டு மேற் கூறுகின்றிலேம். அறிவுடைய பேரியோர் ஆய்ந்துகோள்க. இவ்வாறு பிறருரைக்குங் குற்றங்கள் பலவுளவேனும் அவைகளை எண்ணகிலேம்; இவர்போற் பேராசிரியர் அன்மையின். பிறவுமன்ன.

6 • • •

இனிச் சித்தியாரில் "அளவை காண்டல் கருதலுரை" என்பது முதல் அளவியல் கூறும் அவற்றுள் பிரமாண சாமானிய லக்ஷணங் கூருமையின், ஞானுவரண விளக்கஞ் செய்தார், அது கூறவேண்டி, "அளவாவதற்குப் போது வியல்பாம்" என்பது முதல் "அன்றியு மனமுமற்றும்" என்பதீருய்ப் பத்தோன் பது விருத்தத்தாற் பரமதநிராகரணமும், "கருதுமளவை யாதேன்னில்" என்பது முதல் "முன்னவில் காரணத்தின்" என்பதீருயிருபத்திரண்டு விருத்தத்தாற் சித்தியாரில் ஆசிரியர் கோண்டபடி சுவமதஸ்தாபனமும் கூறுவாராகலின் முதற்கண் "அளவாவதற்குப் போது வியல்பா" மேன்பது பௌத்த மத நிராகரணம் கூறுகின்றது. இந்தப் பிரமாண சாமானிய இலக்கணம் ஒன்பது விதமாக ஆகும். அது ஞானுந்த பரிபாஷையில்:-

अविसंवादि विज्ञानं प्रमाणमिति सौगताः ।
अनुभूतिः प्रमाणं सा स्मृतेरन्येति केचन ॥

अज्ञानचरितत्वार्थनिश्चायकमथापरे ।
प्रमेयव्याप्यमपरे प्रमाणमिति मन्वते ॥

प्रमानियतसामग्रीं प्रमाणं केचिदूचिरे ।
चक्षुरादिं परे स्वात्मचिच्छवित मपरे विदुः ॥

शिवशक्तिं परे केचित्तद्द्वयं चान्यथा परे ।

எனவரும். இவற்றுள் சௌகத மத பிரமாண சாமானிய இலக்கணம் **अविसंवादि विज्ञानं प्रमाणम् । अविसंवादश्च अर्थक्रिया स्थितिः** என்பது. ஒரு பொருளிற் பழுதின்றி வருஞான மளவென்றதாம். அவ்வாறு **अर्थक्रिया स्थिति** நிகழ் கால அனுமானத்தில் ஓரிடத்துக் கூடுதலன்றி மற்றக் காலங்களில் வருமனுமானத்தினியையாது. அஃதெவ்வாறெனில், ஆற்றில் வெள்ளம் மழைபெய்து வந்த தென்புழி வெள்ளங் கண்டு மழை காணுமையின் அர்த்தமுண்டு கிரியையில்லை என்னுமாற்றல். இவ்வாறு எதிர்காலத்திற் பெய்யுமியல்புடைய முகிலைக்கண்டு கருதுழியுமாம். ஆகவே அவ்விரு காலத்தனுமானத்திலும் அவ்வியாத்தியாயிற்று. இனி மிருதி ஞானமும் சவிகல்ப ஞானமும் பிரமாண மன்றென்கையால் அவனுக்கு அலக்ஷ்ய மான விரண்டிலும் அர்த்தக்கிரியா காரித்துவம் உண்டாகலின் அதிவியாத்தியு மாம் என வருதலின் அவ்விலக்கணம் கூடாதென்க. இவ்வாறு நையாயிகர் வசனமும் வருமாறு.

सौगता यदाहुः — प्रमाणमविसंवादि विज्ञानमर्थक्रियास्थितिरिति तदसत् । भूतभविष्यद्विषयेष्वनुमानेषु अव्याप्तेः । नह्यसतोर्भूतभविष्यतोः कदाचिदर्थक्रिया नास्ति । स्मृतिज्ञानं सविकल्पकज्ञानं चातिव्याप्नोति । नहि ततः प्रवृत्तोऽपि संवादयते । सविकल्पकस्यापि विसंवादानङ्गीकारे निर्विकल्पकस्यापि तन्न स्यात् । तद्द्वारवत् अविसंवादनस्य । नच शुक्तिका रजतादि विकल्पनिदर्शनेन तस्य विसंवादः साधयितुं शक्यते । पश्चादि ग्राहिभिरेव विकल्पैः सकललैङ्गैर्विकल्पैश्चानेकान्त्यात् । तन्मिथ्यात्वे चाश्रयासिद्धिः प्रसज्येत । अनुमानप्रमाणमपि उत्सन्नकथनमापद्येत । एतेन अर्थक्रियास्थितिः निर्विकल्पक विषयत्वं वा अविसंवादि विज्ञानं इति निरस्तम् ।

எனவரும். பிறவுமன்ன. இதன் பதப்பொருளும் பயனிலையும் வெளி.

7. * * *

"ஐயந்திரிபிலனுபூதி" என்பது பிரபாகரர் கூறும் பிரமாண விலக்கணம் கூறி மறுக்கின்றது. இதன் பதப்பொருள் வெளி. ஐயமுந் திரிவுமின்றி நிகழு மனுபூதி மிருதிஞான மன்றிப் பிரமாண மென்னிற் பதார்த்த ஸ்மரண பூருவமாக வேத வாக்கியார்த்த ஞானத்துக்கு சுவதப் பிராமாணியம் சாதித்தவனே பூருவ சம்ஸ்கார ஜன்னிய ஞானமாகிய மிருதிஞானம் பிரமாணமன்றென்கையாற் பூருவா பரவிரோதமும், ... சாமானியமுமின்ருகலின் அபசித்தாந்தமுமாகையால் (அது கூடாதென்க). அபசித்தாந்தமென்றது மாறுகோளக் கூறலாம். இவ்வாறு நையாயிக வசனமும்

अथ प्राभाकरास्तु अनुभूतिः प्रमाणं स्मृतिव्यतिरिक्ता च संविद् अनुभूतिः । स्मृतिश्च संस्कारमात्रजं विज्ञानमिति कथयन्ति ।

यदाहुः

प्रमाणमनुभूतिः सा स्मृतेरन्या स्मृतिः पुनः ।
पूर्वविज्ञानसंस्कारमात्रजं ज्ञानमुच्यते ॥

इति । तदति न चारुतरम् । तत्र तावत्स्वशास्त्रे प्रमाणलक्षणे प्रथमाध्याये वेदाप्रामाण्यवादिनो बौद्धान् प्रति – पदार्थस्मरण पूर्वकस्य वेदवाक्यार्थज्ञानस्य स्वतः प्रामाण्यं प्रसाध्य इदानीं स्मृतिव्यवच्छेदेन अनुभूतिलक्षणं प्रामाण्यं प्रसाध्यत इति पूर्वापरविरोधादपसिद्धान्त इति । किञ्च स्मृतिज्ञानानामात्माभिमतं प्रमाण्यं न प्रसिध्येत् । स्मृतीनां स्मृतिव्यतिरिक्तत्वासंभवेन अनुभूतित्वात् । त्रितयप्रकाशरूपायास्तस्या वेद्यांश एव संस्कारजन्यत्वेन स्मृतित्वं नत्वंशान्तरयोरिति चेन्न । तयोः संस्कारजन्यत्वाभावे कारणान्तरं वाच्यम् । न हि सर्वसंविदां विषयप्रकाशांशकारणव्यतिरेकेण कारणान्तरं दृष्टमिष्टं वा । यथोक्तं शालिकानाथेनः—

सर्वं ज्ञानं स्वहेतूत्थमित्थं मातरि च प्रमा ।
साक्षात्कारि स्वसामान्यात्प्रत्यक्षत्वेन सम्मता ॥

इति। किञ्च अनुभूतिरिति प्रमितिः सा प्रमाणमिति फलभूतज्ञानस्य सर्वस्यानुभव साधनत्वाभावात् इति।

பிறவும் அன்ன.

8 * * *

"உணராததனை உணர்விக்கும்" என்பது பாட்டர் மதத்தளவை இயல்பு கூறி மறுக்கின்றது. இதன் பொருள் வெளி. இவ்வாறு நையாயிகர் வசனமும்.

अथ भाट्टास्तु अनधिगततथाभूतार्थनिश्चायकं प्रमाणम्।

यथाहुः

तस्माद् दृढं यदुत्पन्नं नापि संवादमृच्छति।
ज्ञानान्तरेण विज्ञानं तत्प्रमाणं प्रमीयताम्॥

इति। तदपि न चतुरश्रमिव दृश्यते। अस्मिन्पक्षे धारावाहिकद्वितीयादिज्ञानानां प्रामाण्यं न स्यादिति। किञ्च यादृच्छिकसंवादिनां दुष्टेन्द्रियाणां बाष्पादिविषय धूमादि लिङ्गविभ्रमाणां भ्रान्तविप्रलम्भकवाक्यानां च प्रामाण्यापत्तेः। सकलवेदाप्रामाण्यप्रसङ्गाच्च। यत्र क्वचन जन्मनि वेदार्थस्य सर्वैरधिगतपूर्वत्वाभावात् எனவரும்.

௭. * * *

"அறியுமுயிருக்கறி கருவி" என்பது தார்க்கிகர் கூறும் அளவுமதன் மறையுங் கூறுகின்றது. புத்தியளவை என்பார் மதம் கூறி நிராகரிக்கின்றதுமாம். அது வருமாறு ஞானந்த பரிபாஷையில்:-

अथ नैयायिकास्तु प्रमायाः यथार्थानुभवरूपायाः यत्साधनं दृगादि तदेव प्रमाणमिति लक्षयन्ति। यथाहुः — प्रमाकरणं प्रमाणमिति। तदसत्। चक्षुरादि करणानां प्रमेयत्वेन प्रमाणत्वाभावात्। प्रामाण्ये वा दीपादीनां तथात्वप्रसङ्गः। यथाहुः श्रीमत्पौष्करे :—

ननु तस्याः कुतो मानं यत्तत्प्रमितिसाधनम्।
तच्च दीपप्रभादीनां प्रमाणत्वप्रसञ्जकः॥ (सू-850)

यत्प्रमाणं नतन्मेयं मेयाभावः पुनः स्थितः ।
आत्मानुमीयते तत्र शब्दादि विषयत्वतः ॥ (सू-851)

यन्मेयं नहि तन्मानं यतो मानेन मीयते ।
पश्यामीति दृशा लोके प्रसिद्धिरुपकारतः ॥ (सू-852)

न कस्यापि पदार्थस्य यद्विना भवति प्रमा ।
तदेव मानमेष्टव्यं चक्षुरादि न तादृशम् ॥ इति (सू-853)

இஃதமணர்க்கு மோக்கும்; அமணரும் முன் கருவி கண் படுதுடுக்கேன........வைம்பொறியோடுட்கரணமும் பிரமாணமாகக் கூறுமாற்றால். இனி ஈண்டு அறியுமுயிருக்குக் கருவி என்னாது அறிகருவி என்றதனால் நியாயமத ஏகதேசியின் பிரமாண விலக்கணமும் நிராகரணமும் கூறிக்கொள்க. அது வருமாறு ஞானாந்த பரிபாஷையில்:-

अथ तदेकदेशिनस्तु प्रमासामग्री समष्टिवादिनः प्रमात्रादि प्रमेयान्तसामग्र्यां सत्यामेव, प्रमोत्पत्तेरसत्यां च तदनुत्पत्तेः प्रमासामग्री एव प्रमाणमिति वदन्ति यदुक्तः—

प्रमानियतसामग्रीं प्रमाणं केचिदूचिरे ।

इति । तदयुक्तम् । तथात्वे प्रमातृप्रमेयादिव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् । प्रमात्रादि व्यतिरेकेण सामग्र्या अभावात् । यद्यतोऽव्यतिरिक्तं तत्ततोऽभिन्नमिति व्याप्तिव्याघाताच्च । यथाश्रूयते श्रीमत्पौष्करे ।

ननु प्रमेयसंसिद्धौ सामग्री केन नेष्यते ।
प्रमात्रादि घटान्तेषु सत्स्वेव घटनिश्चयात् ॥

न तत्प्रमातृमेयादि व्यवहारविलोपतः ।
मातृमानप्रमेयाणां तदन्तर्भावतः स्थितेः ॥

तेषां तु व्यतिरेकेण सामग्री च न दृश्यते ।
यद्यतोऽव्यतिरिक्तं तत्तोऽभिन्नं स्वरूपवत् ॥

इति । अथ पुनस्तदेकदेशिनस्तु प्रमेयव्याप्यमेव प्रमाणमित्याहुः तल्लक्षणं तु

तत्र प्रमाणं प्रमया व्याप्तं प्रमितिसाधनम् ।

इति । अतः प्रमयाव्याप्तत्वापरपर्यायत्वेन प्रागुक्तप्रमाणलक्षणान्तर्भावात्तन्निरासादेवास्यापि निरासः ।

இவ்விரண்டு மதத்துள் இவ்விருத்தத்திறுதியிற் "கொண்டாலனைத்துமம் மூன்றும் பிறிவின்றதிக மொன்றின்ருய்ப் பெறலு மறிவுமின்ருகும்" என வெடுத்தோதலின் விதப்பாற் கொண்டது तत्र प्रमाणं प्रमया व्याप्तं प्रमितिसाधनम् ॥ என்பதாம், ஈண்டு 'நியதமன்றித் தோராததனுற் புத்தியெனிற் குறியென்றுணர் .... போக்கியத்தா' லென்பது புத்திப் பிரமாணவாதி மதமும் நிராகரணமும் கூறியது. ஐம்பொறியும் கரணம் என்னு நியாயமதம் மறுத்தற்கு அவைகளொன்றறிந்த தொன்றறியாமை தொன்ற "நியதமின்றித் தோராததனு" லென்றது. ஞானுந்த பரிபாஷையில்

बौद्धेषु केचित् सर्वपदार्थानां सिध्यसिध्योरन्वयव्यतिरेकानुविधायिसर्वविषयग्राहकत्वं (यतः) सा संविदात्मिका बुद्धिरिति लक्षणान्तरं वदन्ति । तदप्ययुक्तम् । प्राकृतत्वाविशेषेण चिद्रूपत्वाभावात् । सुखदुःखादिरूपहेतुना तस्या वेद्यत्वाच्च । यच्छ्रूयते श्रीमत्पौष्करे —

(सू - *854* to *857*)

यत्सिद्धाविदमः सिद्धिर्यदसिद्धौ न किञ्चन ।
बुद्धिः सर्वान्तिमत्वेन कस्मान्मानं न चेष्यते ॥

प्राकृतत्वाविशेषेण दृगादेरविशेषतः ।
असंविदात्मकत्वेन न हि बुद्धेः प्रमाणता ॥

बुद्धिश्च वेद्यते किञ्चित्सुखदुःखादिरूपतः ।
प्रमाणैकान्तता तेन बुद्धेरपि न सम्मता ॥

எனவும் பிறவும் விரித்துக் கொள்க. அவை லோகாயதிக பிராம்ம வைணவர் முதலியவர்களுக்கும் **प्रमाकरणं प्रमाणम् ।** என்னும் லக்ஷணம்தாம். அம்மதங்கள் கூறுவனவும், இவ்வாறகப் புறச்சமயம், அகச்சமயங்கள் கூறுவனவும் ஞானந்த பரிபாஷையில் வருமாறு:-

तदेवं बाह्यपक्षे स्वयं प्रमाणसामान्यलक्षणनिरास एव शैवस्याभ्यन्तरभेदवादादि बाह्यपाशुपतादि रौद्रशैवपक्षप्रमाणसामान्यलक्षणनिरासश्च । तेषामपि तथाविधप्रमाणलक्षणेन विना प्रकारान्तरेणासंभवात् । अथ वामादीनामपि सालोक प्राप्त्यादिपदमुक्तिवादाना मैक्यसाम्यपरिणामादिपरमुक्तिवादानां च संभवात् वक्ष्यमाणरीत्या कर्मावरणप्रमाण सामान्यलक्षणनिरासात् तन्निरासोऽप्युपपद्यते । अथ कर्मावरणशैवप्रमाणसामान्यलक्षणं किञ्चिदुक्त्वा निरस्यते

अथ गाणापत्यवादिनस्तु प्रमायाः यथार्थानुभवरूपायाः करणं चक्षुरादि इति मत्वा प्रमाकरणं प्रमाणमिति नैयायिकरीत्या वदन्ति । तन्निरासश्च तद्वदेव स्फुटम् । अपरेतु शुद्धशैवादयः केचित् "अनधिगतार्थगन्तृ प्रमाणम्" इति भाट्टपक्षरीत्या वदन्ति । यदाहुः सिद्धान्तार्थसमुच्चये — ततश्च सर्वार्थाविरोधेन सर्वान्यागमप्राप्यस्थानप्रदर्शनपूर्वकं तदनधिगतार्थप्रदर्शकत्वात् यथाधिकारं वेदादिशास्त्रोक्तफलसाधकत्वात्तदपि विषयस्यापि विशिष्टस्य भोगमोक्षात्मनः फलस्य साधनाच्च शैवागमाख्यं प्रमाणमव्याहतम् । यदाहुः अनाधिगतार्थगन्तृ प्रमाणमिति श्रीमदघोरशिवाचार्यवचनाज्ज्ञेयम् । तदपि भाट्टपक्षवन्निरस्तम् ।

अथ योगशैवाः सगुणध्यानावलम्बिनोऽवान्तरशैवादियोगिनस्तु तदनधिगतार्थगन्तृ प्रमाणाभ्युपगमे सर्वार्थज्ञानविषयस्य शुद्धाध्ववर्तिनो मुक्तस्यानधिगतार्थगन्तृतया प्रमाणाभावात् तन्नाव्याप्तिरिति प्रागुक्तवत्प्रमाकरणं प्रमाणमिति वदन्ति यच्छ्रूयते श्रीमत्सिद्धतन्त्रे

त्रिपदार्थप्रमाणं तु दशधा च विधीयते ।
प्रत्याक्षं प्रथमं विद्याद् द्वितीयमनुमानकम् ।। इति

तस्मात्प्रत्यक्षादिरेव प्रमाणम् । तत्रापि कलादितत्वजातानां शुद्धतत्वप्रेरणं विना प्रवृत्त्यभावात् तत्प्रेरणे सति प्रवृत्तिदर्शनात् । तच्छुद्धतत्वमेव करणमिति वदन्ति । तदुक्तम्

तारकादि महायोगाद्दूरे दृष्ट्यादि जायते ।
शुद्धान्तः करणैः स्पष्टं निर्मलीकृतचेतसः ।। इति

तथा निःश्वासकारिकायां च नादप्रकरणे,

पञ्चमः सर्वकर्माणि कुरुते परमाणवः ।
पञ्चरूपधरं ह्येतत्पञ्चमं यत्प्रकीर्तितम् ।।

ध्यात्वा ह्येवं शिवं योगी सर्वकर्माणि कारयेत् ।
द्वादशार्धार्धमासेन क्षुत्तृष्णापरिवर्जितः ।।

दिव्यदृष्टिस्तनुर्दिव्या जायते नात्र संशयः ।
संवत्सरेण युक्तात्मा योगीन्द्रः सुसमाहितः ।।

दूरश्रवणविज्ञानमननं चावलोकनम् ।
प्रत्यक्षं जायते तस्य त्रैलोक्ये यत्प्रवर्तते ।।

इत्यादि । तदन्येषां चक्षुरादीनां करणत्वाभ्युपगमे दूरदर्शनादावव्याप्तिः ।

अथ परमुक्तिपदावलम्बिषु शैवसांख्येषु योगज्ञानशैवेषु ईश्वरैक्यवादिनस्तु मुक्ति दशायां शिवशक्तिः करणम् । बन्धदशायामात्मशक्ति श्च करणमिति । यच्छ्रूयते श्रीमद चिन्त्यविश्वे

तत्वैस्तदात्मनश्चैवं शक्तया कर्मवशाद्भवेत् ।
अयसाऽग्नेर्यथा योगो वियोगोऽग्नेर्यथाऽयसा ॥

इति । श्रीमन्निःश्वासकारिकायाम् —

शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा ।
शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृतिः ॥

इति वदन्ति । तदयुक्तम् — एकस्य साध्यस्य करणद्वयायोगात् । यथा च्छिदायाः परशुरेव करणं भवत्यन्यदपि । तथा बन्धदशायां मुक्तौ वा करणद्वयासम्भवात् । न च दीपेनाश्वेन यथा गच्छतीत्यादिवत् एकस्यैव कार्यस्यानेककरणप्रतिपादनं युक्तमिति (वाच्यम्)। तत्रापि......

करणत्वमन्ययोरभावेऽपि गमनक्रिया साध्यत इति । यथादृशा पश्यामीत्यत्र लोके नैयायिकादिपक्षे दृश एव करणत्वं न चान्यस्य । तत्रापि युगपत्प्रवृत्तिसम्भवात् उपचाराद्वा युज्यते । न तथा शिवशक्त्यधिष्ठितानन्तरमेवात्मचिच्छक्तिचक्षुरादीनां प्रवृत्तिसम्भवात् । कथं तेषां स्वातन्त्र्येणातिशयपूर्वं करणत्वं सम्भवतीति । किञ्च शिवशक्तेश्चक्षुरादिकरणस्य च तेजस्तिमिरवद्विरोधेन संयोगाभावात् । बन्धदशायां तथा करणत्वानुपपत्तेः । अथ कलादीनां बुध्यादीनां चक्षुरादीनां च क्रमप्रवृत्तीनां सिद्धान्ते पृथक्पृथक् करणत्वाभ्युपगमवत् अत्रापि युक्तमिति चेन्न । तेषां जडानां स्वतः प्रवृत्त्ययोगेन करणत्वमयुक्तमिति प्रागुक्तरीत्या चेतनाधिष्ठितत्वद्वारा तेषां करणत्वोपचारोक्तिरिति । अथात्मशक्तेः करणत्वप्रतिपादनमप्ययुक्तमेव ।

किञ्चिज्ज्ञः सर्वतोऽप्यात्मा ततो बोध्यश्च बोधकः ।
सर्वज्ञः सर्वगस्तस्मादात्मानं बोधयेच्छिवः ।

इति सर्वत्रापि तस्य प्रेर्यत्वप्रतिपादनात्स्वातन्त्र्याभावेन तच्छक्तेः न करणत्वम्। मुक्तौ मुक्तस्य नित्यप्रमायाः करणायोगात् तत्र शिवशक्तिः करणमिति यदुक्तं तदप्ययुक्तमेव। किञ्चास्मिन्पक्षे बन्धमुक्तिविरोधः स्यात्। उभयत्रापि समानप्रमाणानभ्युपगमात्। तत्रोदाहृतश्रुतिश्चान्यथोपपद्यत इति ईश्वरैक्यवादिप्रमाणसामान्यलक्षणं निरस्तम्।

अथ पाषाणवादिनस्तु
पदार्थप्रमाणं तु दशधा च विधीयते।

इति प्रागुक्तश्रुत्या चक्षुरादिकमेव करणं नत्वात्मशक्तिश्चशिवशक्तिश्च प्रगुक्तवत्तयोर्निरस्तत्वात्। मुक्तौ कलादिवियोगेन ज्ञानानां न करणापेक्षा यस्मादनादित्वेन मलस्य°विनाशाभावात्। समलत्वान्मुक्तस्य तद्बोधेन शिवो न ज्ञेय इति वदन्ति तदप्ययुक्तम्। नैयायिकादिप्रमाण-लक्षणवत् प्रागुक्तरीत्या निरस्तत्वात्

अथ भेदवादिनस्तु मुक्तस्य निर्मलस्य न करणापेक्षत्वमिति वदन्ति। तदपि प्रागुक्तरीत्या निरस्तमेव।

अथ समवादिषु समावेशसाम्यवादिनस्तु बन्धदशायां पाशावेशाच्चक्षुरादि करणम्। मुक्तौ तु शिवावेशाच्छिवशक्तिरेव करणम्। यदाहुः—

मुक्तौ बन्धदशायां अप्यात्मा नहि निराश्रयः।
शिवेन वाथ पाशेन विना योगी कदाचन॥

न सर्वविषयज्ञाने किञ्चिज्ज्ञाने प्रवर्तते।
यथा काष्ठादिना वह्निर्विना दाहादिकर्मणि॥

तदेवं साश्रयत्वेन ह्यात्मनो बन्धमोक्षयोः।
अक्षादेः शिवशक्तेश्च रम्यो मानत्वनिश्चयः॥

इति । तदप्ययुक्तम् । चक्षुरादीनां करणत्वस्य प्राग्वन्निरस्तत्वात् मुक्तस्य नित्यप्रमायाः प्रागुक्तरीत्या करणापेक्षायोगात् । तस्य शिवाभिव्यक्तित्वेन पुरुषार्थसिद्धौ तदावेश प्रमाणाभावाच्च ।

अथ तदुत्पत्तिसमवादिनस्तु बन्धदशायां किञ्चिज्ज्ञस्य जीवस्य प्रागुक्तवच्चक्षुरादि करणम् । मुक्तौ तु

पशुभावं परित्यज्य शिवोऽहं भावयेत्सदा ।
स तु तच्छिवधर्मं च भेजे भ्रमरकीटवत् ॥

इति । मुक्तस्य शिववत् सर्वज्ञत्वं सर्वकर्तृत्वं च समुत्पद्यत इति स्वात्मचिच्छक्तिरेव करणमिति वदन्ति । तदपि पूर्ववन्निरस्तम् । एवं निरासो भेदाभेदसंक्रान्तिनोर्मध्ये भेदसंक्रान्तवादिनश्च समः । संसारदशायां पाशगुणसंक्रान्ततयाऽऽत्मनश्चक्षुरादेः मुक्तौ शिवगुणसंक्रान्ततया शिवशक्तेश्च तद्वत्करणत्वाभ्युपगमात् ।

अथाभिव्यक्तिसमवादिनस्तु प्रागुक्तरीत्या प्रत्यक्षादि प्रमाणमिति वदन्ति । यदाहुः ।

सच्चिन्मात्रस्वरूपी शिवेतरजगद्वस्तुमात्रः प्रपञ्चः
सत्यो नित्यं पदार्थत्रयमपि शिवताव्यक्तिरेवात्र मुक्तिः ।
सा शक्तेः सन्निपातात्समलपरिणतेरक्षजादित्रयं तन्
मानं प्रामाण्यसिद्धिः स्वत इति परमः शैवसिद्धान्तपन्थाः ॥

इति तदपि प्राग्वन्निरस्तम् । मुक्तौ तु मुक्तस्य नित्यप्रमायाः करणानपेक्षेति न ते करणमभ्युपगच्छन्ति । एवं शिवाद्याविर्भाववादिनोऽपि समम् । तद्वत्प्रामाण्याभ्युपगमात् ।

अथ संक्रान्तवादिनोरभेदसंक्रान्तवादिनस्तु बन्धदशायां प्राणवायुरेव प्रमाणम् मुक्तौ तु जीवस्य शिवस्वरूपत्वाच्छिवशक्तिरेव करणमिति वदन्ति । तदुक्तं श्रीमन्मृगेन्द्रे । विद्यापादे

वृत्तिःप्रणयनं नाम यत्तज्जीवनमुच्यते ।
यत्तदूहमतिः पुंसां भ्रमत्यन्धेव मार्गति ॥ (प. 11 - श्लो. 22).

तत्कुर्वन्नुच्यते प्राणः प्राणोवा प्राणयोगतः ।
चित्यादिवाहिके शक्तौ प्राणशब्दः कलासु च ॥ (प. 11 - श्लो. 23)

तथापनयनं भुक्तपीतविण्मूत्ररेतसाम् ।
कुर्वन्नपानशब्देन गीयते तत्त्वदर्शिभिः ॥ (प. 11 - श्लो. 24)

इत्यादिना बन्धदशायां प्राणवायुरेव करणमिति स्फुटम् । अथ प्रागुक्तरीत्या

जलदर्पणमध्ये तु च्छाया रूपं यथा विशेत् ।
नोत्सरेन्नैव भिद्येत तद्वद् देवो विराजते ॥

इत्यादिना जीवः शिव एव भवति । तेन शिवशक्तिरेव करणमिति स्फुटम् । इति चेत्तदयुक्तमेव । बन्धमुक्त्योरुभयत्रापि प्रमाणभेदेन विरोधात् । किञ्च प्राणवायोः करणत्वाभ्युपगमे केवलं सुषुप्त्यवस्थादौ तत्प्राणवायौ सत्यपि करणचेष्टाऽसम्भवेन करणत्वायोगात् । अचेतनत्वात् प्रमेयत्वाच्च । मुक्तौ जीवस्य च शिवस्वरूपत्वे शिवस्य स्वार्थतया ज्ञातव्यांशाभावात् तच्छक्तेः प्रमाणत्वायोगात् एवं संक्रान्तवादिप्रमाण लक्षणमपि निरस्तम् ।

अथेश्वराविकारवादिनस्तु (शिवशक्ति) रेव करणं तदन्यस्य पाशस्य जडत्वादीश्वरस्य निर्विकारित्वात् । पशुरेव स्वातन्त्र्यवानिति तदपि साम्यवादवन्निरस्तम् ।

अथ तिमित्तकारणपरिणामवादिनस्तु शिवादन्यपदार्थानभ्युपगमात् शिवशक्तिरेव करणमिति वदन्ति । तदपि न चारुतरम् । शिवस्य स्वार्थविषयतया ज्ञेयाभावात् संक्रान्त पक्षवन्निरस्तम् ।

अथ तच्छिवाद्वैतवादिनो लयशैववादिनस्तु बन्धमुक्त्योरपि शिवशक्तिरात्मशक्तिश्चेति तदुभयं च करणं शिवशक्तिवदात्मशक्तेरपि स्वयं प्रकाशत्वाभ्युपगमात् । तथा च आत्मशक्तेः शिवशक्तिप्रेर्यतया करणत्वं शिवशक्तेस्तु प्रेरकतया करणत्वमिति वदन्ति । यच्छ्रूयते शिवज्ञानबोधे —

विदन्त्यक्षाणि पुंसार्थान्न स्वयं सोऽपि शम्भुना ।
तद्विकारि शिवश्चेन्न कान्तोऽयोवत्स तन्नयेत् ॥

इति । तदप्ययुक्तम् । प्रागुक्तरीत्या प्रेर्यत्वेनात्मचिच्छक्तेः साधकतमत्वाभावात् न तस्याः करणत्वम् । नाचिच्चित्सन्निधौ इति तेजस्तिमिरवत् शिवशक्तिपाशयोः युगपत्संयोगाभावात् न शिवशक्तेः करणत्वमिति ईश्वरैक्यवाद (वन्निरस्तम्) तदेकदेशिनोऽभिन्ननिमित्तोपादान वादिनस्तु बन्धदशायां पौष्करोक्तरीत्या आत्मचिच्छक्तिरेव करणम् मुक्तौ तु शिवशक्तिरिति वदन्ति । तदपि बन्धमुक्तिदशाविरोधादिप्रागुक्तदूषणान्निरस्तम् ।

எனவும் பிறவும் வரும்

10 * * *

"பகருமனை" மென்பது முதல் "அன்றியு மனமுமற்றும்" என்பதீருய் நின்ற பதினைந்து செய்யுளால் அபிவியத்தி சமவாத ஏகதேசி மத பிரமாண சாமானிய லக்ஷணமும் அதன் நிராகரணமும் கூறத் தொடங்கி, முதற்கண் அவன் சங்கற்பம் கூறுகின்றது. "பகருமனைத்துஞ் சடமென்னப்படும்" என்பதன் பொருள் வெளி. ஈண்டுப் பிரமாணமாகச் சொல்லும் "அனைத்து"மென்றது சக்ஷுராதிகளும் புத்தியும் பிராணவாயுவும் முதலான தத்துவதாத்விகங்களை. இவைகள் "மாயேய" மென்றது மாயாகாரியமாகலின். "அவ்வியாபி" என்றது ஆத்மஞானாதிகளைக் கோசரிக்க மாட்டாமையின். ஆன்ம சித்சத்திக்குப் பிரமேய மென்றது அதனாலறியப்படுதலின். இவற்றிற்குச் சம்மதி நையாயிகாதி மத மறுப்பிற் காட்டினவாம். அவை பௌஷ்கரத்தில்:-

ननु तस्याः कुतो मानं यत्तत्प्रमितिसाधनम् ।
सत्वदीपदृगादीनां प्रमाणत्वप्रसङ्गतः ॥ (स्व – 850)

यत्प्रमाणं न तन्मेयं मेयाभावः पुनः स्थितः ।
मित्यानुमीयते तत्र शब्दादिविषयत्वतः ॥

यन्मेयं नहि तन्मानं यतो मानेन मीयते ।
पश्यामीति दृशा लोके प्रसिद्धिरुपकारतः ॥

न कस्यापि पदार्थस्य यद्विना भवति प्रमा ।
तदेव मानमेष्टव्यं चक्षुरादि न तादृशम् ॥

न चक्षुः शब्दसंवित्तौ न श्रोत्रं रूपवेदने ।
सर्वत्रग्राहिणी संवित्सैव मानमतो मतम् ॥

यत्सिद्धाविदमः सिद्धिर्यदसिद्धौ न किञ्चन ।
बुद्धिः सर्वान्तिमत्वेन कस्मान्मानं नचेष्यते ॥

प्राकृतत्वाविशेषेण दृगादेरविशेषतः ।
असंविदात्मकत्वेन न हि बुद्धेः प्रमाणता ॥

बुद्धिश्च वेद्यते किञ्च सुखदुःखादिरूपतः ।
प्रमाणैकान्तता तेन बुद्धेरपि न संमता (स्व – 857)

என்பன முதலியன. இஃ''தையமுதலகலும்படி நின்ற வியாப்பியவியாத்........... தியின்றி உணர்ந்திடு மித்தகவிற் சிவசித்சத்திதானே அளவை'' என்பதற்கு வருமாறு அதிலேயே

संशयादिविनिर्मुक्ता चिच्छक्तिर्मानमिष्यते ॥ (स्व – 861)

द्वयालम्बा संशयो बुद्धिः समानाकारदर्शनात् ॥ (स्व – 844)

विपर्ययोऽन्यथा ज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठितम् ।
अनुभूतार्थविषया मतिः स्मृतिरिहोच्यते ॥ (सू – 845)

परे प्रमेयभावादिव्यापारः फलमिष्यते ।
प्रत्यक्षादि प्रमाणेषु व्याप्त्या नाव्यासिदूषणम् ॥ (सू – 847)

नातिव्याप्तिश्च मेयेषु नानाभावेष्ववर्तनात् । (सू – 848)

नान्यथा व्याप्तिरप्यस्ति प्रमाणं चेत्तदीदृशम् ॥ (सू – 849)

பிறவுமன்ன.

"ஏனியன்ரு" மென்றது ஆன்ம சித்சத்தி மானமென்பது கூடாதென்றற்கு.

11. • • •

"இதனுலறியப்படும் போரு" ளேன்பது ஆன்மசித்சத்தி பிரமாணமாகா தேன்றற்கேதுக் கூறுகின்றது. ஈண்டு "எல்லாஞ் சடமாம்" என்றது பிரபஞ்ச விஷய மாத்திரமறிதலின். சித்தையறியாதேன்றது சீவகோடிகளை அறிய மாட்டாமையின், தன் சீவனேயுமறியாதேன்றது தன்னிடத்தில் கிரியை விரோதத் தினுல் இவ்வாறு பாசபேத்தனுகலின், இவன் சித் சத்தி சிவசத்தி நிலையின் பேதங்களையுமறியாதேன்றற்கு. மேலாஞ் சிவசத்தி விதமா நிலேயுமறியா தேன்றது மேவு மிந்தச் சீவசத்திக்கிதமாம் பிரமேயமுமாகுமென்றது

पशून्पाशान्तथा तत्वान्युद्भवं प्रलयं तथा ।
सर्वं जानाति देवेशि सर्वज्ञस्तेन चोच्यते ॥

எனவருதலின்

12 • • •

"ஆதலால் எங்கும்" என்பது முன்னர் அவ்வியாத்தியாதி தூஷணமின் றேன்பது மற்று மறுக்கின்றது. ஈண்டு "நாதனுராணையன்றி நாடியோன்றறிய மாட்டாது" என்றது. ஆதலாற் சாதக தமத்வம் என்னும் கரண விலக்கணம் கூடாதேன்றற்கு........மாம். "ஞானந்தானு மெய்திடுந் தத்துவத்தால்" என்றது சித்சத்தி மலகலுஷிதமாய்த் துஷ்டேந்திரியத்துவ வியாபாரங்கோண்டு அறிய வருதலின். "ஓதிடுங் குற்றமெல்லா முனக்குள பிறர்க்குப்போல" என்றது

சிவசத்திக்குப் பிரமேயமாதலானும், எங்கும் வியாபிக்க மாட்டாமையின்.... .... ஆதலானும்அதனுலில்லை யேன்று பிறர்க்குக்கூறும் அவ்வியாத்தியாதி தூஷண முண்டாகலானும், ஆன்ம சித்சத்தியான பிரமாணத்திற்குப் பிரமேயமாகாமையிற் சூனியமாதலானும், பிறவாற்ருனுமென்க. பிறவும் விரித்துக் கோள்க.

13 * * *

"ஆனதே யெனினும்" என்பது ஆன்மாவிற்கு அதன் சித்சத்தி வேருகாமை யிற் பிரமாணுதிபேதம் கூடாதேன்கின்றது. ஈண்டு ...."வாதம்போலா"தேன்றது குணகுணிபேதமில்லை என்றற்கு.

ஏகமாயுள்ள வான்மா உபாதி பேதங்களால் அநேகமாமேன்னும் மாயா வாதிகள் வாதம் போலாதேன்றற்கு. பிறவுமன்ன

14 * * *

"போருளினியையுமதுமானம்" என்பது பிரமாணமும் பிரமேயமு மற்று முபாதி பேதத்தால் ஆம் என்கின்றதை மறுக்கின்றது. அவ்வாறு உபாதி பேதத் தால் ....துக்கு வருமாறு பௌஷ்கரத்தில்

चिच्छक्तिश्च परापेक्षा बोध एव न चापरः ।
न तस्याभिमुखं ज्ञानं माता मानं परोन्मुखम् ॥ (सू – 846)

என்று பிறவும் விரித்துக் கோள்க.

15 * * *

"ஞானமோன்றும்" என்பது சைவத்தில்லா மாயாவாதமும் பௌத்தமும் கூறுமாறு கோடலானும் பேத்த முத்திகட்கு வேறுபடாத விலக்கண மின்மையா னும் அப் பிரமாணலக்கணம் கூடாதேன்கின்றது.

16 * * *

"மலமகலுயிரின் சத்தி" என்பது அவ்வாருேவ்வாமையை விளக்குகின்றது.

17 * * *

"அகமிதமேனு மங்கத்தால்" என்பது பிறிதோராற்ருல் வேறுபடாமையை அவன்கூற மறுக்கின்றது. ஈண்டு "அக்மிதமேனு மங்கத்தால்" என்பது வருமாறு இரத்தினத்திரயத்தில்

आकारत्रयसंवित्तेरशेषस्यापि वस्तुनः ॥ (289)

परापेक्षानपेक्षाभ्याम् अस्ति शक्तिः शिवाश्रया । (290)

என்று மற்றது வெளி.

18 * * *

"சந்தத மியற்றுமீசன்" என்பது முன்னர்ச் சிவசத்திபோல, சுவநிட்டையான ஆன்மசத்தி கரணமா மென்றதைக் கூடாதென்றற்கேதுக் கூறுகின்றது. ஈண்டு "தந்த வியாபாரவத்தி" என்றது व्यापारवद्धि करणम् என்று நியாய நூல் வழக்கம் பற்றி. மற்றனைத்தும் வெளி.

19 * * *

"இங்நிலை" என்பது விபக்ஷபாதகங் கூறுகின்றது. ஈண்டு ஆகாவாற்றால் "மன்னிய வையமற்றும் வராததுமான மென்றே பன்னுநூல் சகலத்தின்கண்" என்பதற்கு வருமாறு பௌஷ்கரத்தில்

संशयादिविहीना तच्चिच्छक्तिर्मानमिष्यते । (सू – 843)

என்பது முதலியன. பிறவும் விரித்துக்கொள்க.

20 * * *

"முத்தியிற் கரணஞ் சொல்ல" என்பது பெத்த முத்தி யிரண்டிலும் ஆன்ம சித்சத்தி கரணமாகாமைக்கு ஏதுக் கூறுகின்றது. ஈண்டு முத்தியிற்கரணமாகா மைக்கு வருமாறு மிருகேந்திரத்தில்:- (வி. ப. 11 சு. 175)

न च सृष्ट्यादि कुर्वन्ति स्वार्थनिष्ठा हि ते यतः ।

என்பது முதலியன. அன்றிச் செயலுண்டேற் கரணம் காரண விசேஷம் ஆகலிற் காரியம் பின்னிகழுமாற்றால் காலமுண்டாய் முற்பிற்பாடு கற்பிக்கவரு மாயாகாரியமாய் நிகழும் பெத்தம் போன் முத்தியினிகழும் நித்தியப்.... அநித்தியப் பிரசங்கமுண்டாம் என்க. இனிப் "பிரேரியம் ஆதலால்" என்றது

पशून्पाशांश्च मुक्ताणून्पातीति पतिरुच्यते ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. ஆன்மாப் பிரேரியமாயின்...........க்கும் பிரேரியத்துவமுண்டாகலின், அதிசயித காரணங் கூடாமையின்........பிரேரகமான

சிவசத்திக்கேயுண்டாகலின், ஆன்ம சத்தி "பிரமாண கரணமாமென்றேடேலா மெழுதி வைத்தீர்" என்பது கூறியதற் குத்தரமின்றி நிலங்கிளைத்து நிற்றலின் அப்பிரதிபை என்னும் நிக்கிரகத்தான மென்றவாறு.

21 * * *

"உற்றவக் கரண முண்டேல்" என்பது முத்தியிற்கரணமில்லை என்றதனு லஃதுமக்கு மோக்கும் (எனவே) கூடாதேன்றற்குச் சீவன் முத்தியினில் நிகழ் வதை யுபசாரத்தாற் பரமுத்தியிற் சொல்வதன்றி யுண்மையாற் சொல்லுவதில்லை என்கின்றது.

22 * * *

"இப்படித் தமக்குமாக" என்பது அவன் கன்மாந்தியாகலிற் பதமுத்தி யுண்டேயன்றிப் பரம முத்தியின்மையின் ஈண்டுச் சீவன் முத்தியவத்தை கூறு வது கூடாதேன்கின்றது. கன்மாவரண சித்தாந்திகளுக்குப் பதமுத்தியேன்பது முன்னர்க்கூறப்பட்ட அசிந்தியவிசுவ முதலானவற்றில்

चर्या चैव क्रिया योगः कर्मिणां साधनं भवेत् ।
चर्या क्रिया योगयुक्तं ज्ञानं चैव भवेत्ततः ॥

शक्तिः शिवश्च सादाख्यं मन्त्रप्राधान्यकात्मकम् ।

समाप्तकलुषत्वं च मुक्तिस्तत्रैव चोच्यते ।
कर्मावरणमेवं तु तस्योर्ध्वे तु निरावृतम् ।। எனவும்

ஷட்சகஸ்ரிகாலோத்தரத்தில்,

मायातत्वे तु समयी शिवतत्वे तु पुत्रकः ।

साधकस्त्वीश्वरे तत्वे देशिकस्तु सदाशिवे

எனவும் பிறவும் வரும். அப்படி வரினுமென்றற்றேடக்கம் விபக்கத்தில் சாதகங் கூறுகின்றது.

23 * * *

"ஒருவழியுயிரின் சத்தி" என்பது அவ்வாருேரிடத்தில் பௌஷ்கரத்தில் ஆன்ம சிற்சத்திப் பிரமாணம் கூறும் வசனம் பிறிதோன்று குறித்தென்கின்றது. ஈண்டு "வருவது வேருென்ரு" மென்பது ஞானசித்தியில்

पौष्करादि ज्ञानसांख्यास्तत्वसाराधिभेदका:

என்பதனுல் சைவ சாங்கிய பக்ஷ மென்றறிவித்தற்கு. அன்றிப் பிறவாற்ருனுஞ் சித்தாந்த நெறியன்றி வந்ததெனினுமாம். அதற்கெடுத்துக்காட்டு "மருவி நையாயிகன் கோள் கருது சோத்திரஞ்சொற்கட்குக் காட்டுசம்பந்தம் போலும்" என்றது. அது பௌஷ்கரத்தில்

अक्षमात्रेण संबन्धः षड्विधोऽध्यक्षसंज्ञितः । (ஸூ - 871)

घटादिद्रव्यविज्ञानं चक्षुः संयोगमात्रतः ॥

संयुक्तसमवायात्तद्गुणसामान्ययोर्मतिः ।

संयुक्तसमवेतार्थसमवायाद्गुणत्वधीः ॥

शब्दस्य ग्रहणं श्रोत्रसमवेततया स्थितम् । (ஸூ - 873)

என்பன முதலியன. "குருமொழிகிடையாவாற்ருற் குழறினீர் பலவாற்ருனும்" என்றது அபிவியத்தி சமவாதியாயிருக்கிற நீர் முற்கூறியவாறே,

सा शक्तेः सन्निपातात्समलपरिणतेरक्षजादित्रयं तन्
मानं प्रामाण्यसिद्धिः स्वत इति परमः शैवसिद्धान्तपन्थाः ॥

என அந்தச் சமதாவாத பிரவர்த்தகரான குருமொழியும் अनधिगतार्थगन्तृ प्रमाणं என்னும் அகோர சிவாசாரியரான கன்மாவரண சித்தாந்த தாபகரானும் பரமா சாரியர்......யுமறியாமையால் வேருெரு மதமாய் விரோதமாய்ச்சுவகபோல கல்பித மாய்க் கூறுதலின் "குழறினீர்" என்றது. இவ்வாறு சுயமூஹ்ய ஆகமிகளாய் இருக்கிறவர்கள் சுவாயம்புவர் ஆகலின் அவர் அன்னமுள்படப் புசித்தலாகாதென நிந்திதரென்பதற்கு:—

स्वयं गृहीतलिङ्गा ये तेऽपि स्वायम्भुवाः स्मृताः ।

स्वयमूह्यागमाश्चैव तेऽपि स्वायम्भुवाः स्मृताः ।
तेषामन्नं न भोक्तव्यं भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥

என வருதலின் இக் குற்றம் சிவாக்கிர உடையரல்லாத பிறர்க்கு. அவர் அபி வியக்தி சமதை பூருவ பக்கமென நிராகரித்து ஞானசாங்கிய நூலைப் பிறன்கோட் கூறலால் உட்கொண்டு அபின்ன நிமித்தோபாதானவாதத்திற்கேற்க வுரையும் நூல்களும் செய்தாராகலின், பிறவுமுணர்ந்து கொள்க.

24. "அன்றியு மனமு மற்று மாய்ந்திடுங் கரண மன்ன
நின்றதுங் காண்ட லாதி நிகழ்பவுங் கரண மாகும்
என்றது போலு மீச னிலங்கரு ளேனுமா னத்தின்
ஒன்றிட வியற்ற லாலென் றுபசரித் திட்ட தாமே"

"அன்றியு மனமுமற்றும்" என்பது அந்த ஞானசாங்கிய நூற்பொருளும் இலக்கணையாற் சித்தாந்தத்திற் கேற்கப் பொருள் கொள்ளுமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு "இயற்றலால்" என்றது சிவ சத்தியே பிரமாணமாகலின், அதனுற் ரேடக்கத்துக்கண் ஆதியில் ஆன்ம சிற்சத்தியே பிரேரிக்கப் படுதலின் சாமீப்பிய இலக்கணையால் ஆன்ம சிற்சத்திப் பிரமாணமாமென்று கூறிய தென்றற்கு மிருகேந்திரத்தில்

अधारे कारणे कार्ये समीपे चोपकारके ।
धर्माद्यनुकृतौ चेति लक्षणां सूरयो जगुः (வி. ப. 13 சு. 188)

எனவரும்மாற்ருல் சாமீப்பிய லக்கணையாற்ருன் மற்றுமுபகாரகாதி லக்கணை யாற்ருன் கூறியதென்க. அதற்கெடுத்துக்காட்டு உபகார லக்கணைபற்றி வந்த "மனமு மற்று மாயந்திடுங்கரணமென்ன நின்றதும் காண்டலாதி நிகழ்பவும் கரண மாகும் என்றதும் போலும்" என்றது. பிறவும் உணர்க.

25. "கருது மளவை யாதென்னிற் காட்டு புகர்க ளொன்றின்றித்
தருவ தனைத்துந் தான்காட்டித் தானுனென் ருனுங் காணுதாய்
வருதற்குரிய விடமெங்கும் வந்து
... ... "

"கருதுமளவை யாதென்னில்" என்பது அவ்வாறு பரமபதம் மறுத்து சுவமதங் கூறத்தொடங்கிடுதற்கண் ஞானுவரண சித்தாந்தத்திற்கூறும் பிரமாண சாமானிய லக்கணம் கூறுகின்றது. ஈண்டுக் "காட்டு புகர்களொன்றின்றி" என்பது

अत्राव्याप्त्यादिदोषाणां न कदाचन सम्भवः ।
प्रत्यक्षादिप्रमाणेषु व्याप्त्या नाव्याप्तिदूषणम् ॥

नातिव्याप्तिश्च मेयेषु नानाभावेष्ववर्तनात् ।
नान्यथा व्याप्तिरप्यस्ति प्रमाणं चेत्तदीदृशम् ॥

என முற்கூறிய லக்ஷணம் ஈண்டே யொத்தது; ஆன்மசிற்சத்திக் கோவ்வாமை யின். இனித்" தருவதனைத்துந் தான் காட்டித் தாஞென்ருனுங்காணுதாய்" என்றது

पशून्पाशांश्च मुक्ताणून्पातीति पतिरुच्यते ।

எனவும்,

यस्य सन्निधिमात्रेण चेष्टन्ते सर्वजन्तवः ।
यस्य सन्निधिमात्रेण चोच्यन्ते सकलागमाः ॥

எனவும்,

शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा ।
शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृतिः ॥

எனவும் பிறவும்

स्वप्रकाशरूपत्वेन सर्वत्र सर्वदा सर्वेषामनुग्राहकत्वात् स्वान्यप्रकाशचिज्ज्ञप्तिः सच्चिदानन्दलक्षणः ।

என்றபடிக்குச் சிவசத்தி லக்ஷண சித்தியைக் குறித்து. இது மேலும் விளங்கும். "வருதற்குரிய விடமெங்கும் வந்து" என்றது ஆன்மாவிற்குப் பெத்தமுத்தி இரண்டினு முபகரித்தல் குறித்து. மற்றனைத்தும் வெளி. இவ்விலக்கணம் ஆன்ம சிற்சத்திக்கில்லாமையிற் கரணமாகாமை தானே தோன்றுமென்க. எனவே இவற்றிற்கெதிர்மறையாய் வருவனவெல்லா முதன்மையாற்கண்டு கோள்ளலுமாம்

"அறியுமுயிர்க்கறி கருவி" என்பது மற்றக் கண்கூடாதிகட்குமளவை என்று கூறுவது உபகார லக்கணையாலன்றி யுண்மையாற் கூடாதென்கின்றது. "செயலாற் பல........திகழ்ந்திடும்" என்றது மிருகேந்திராதிகளில்.

करणं च न शक्त्यन्यत् शक्तिर्नाचेतना चितः । (சு. 4)

विषयानियमादेकं बोधे कृत्ये च तत्तथा । (வி. ப. 3 சு. 5)

எனவும் பிறவும் வருதலின். பிறவுமுணர்க.

27 * * *

"மாயை" என்பது முன் விருத்தத்திற் பேத்தமுத்தியினுஞ் சேறியுமிறைவரது சத்தி என்றற்காசிரியவசன மெடுத்தது. பேத்த முத்தியிரண்டினும் சிவம் பிரபஞ்ச திரோதானத்தாற் பெயர் வேறுபாடின்றிச் செயல் வேறுபாடின்மையின் இலக்கண வேறுபாடின்றேன்க.

28 * * *

"எல்லா மிறைவனருளொன்றும்" என்பது சிவசத்திக்குப் பிரமாணமாதற் கேதுவான சாதக தமத்வம் விளங்கக் கூறியது.

29 * * *

"கருவியும் பொருளுங்காட்டும்" என்பது முற்கூறியதற்கு ஆசிரிய வசனம் எடுத்தது.

30 * * *

"கோளவருமளவை" என்பது முற்கூறிய புகரின்மையை விளங்கக் கூறுகின்றது.

31 * * *

"அறிந்திடு மான்மா வொன்றை" என்பது முன் விருத்தத்திற் சாதக தமத்வஞ் சிவசத்திக்கு வாய்த்தலால் அவ்வியாத்தியாதி குற்றங்களில்லாதது போல உயிரின் சத்திக்கில்லை என்றதை ஏது பூருவமாகக் கூறு மாசிரிய வசனத் தாற் காட்டவேண்டிய வசன மிதுவேன வேடுத்தது.

32 * * *

"கருவியாற் பொருளாற் காட்டல்" என்பது முன் ஆன்மா அறிவிக்க வறியு மறிவினனுனவாறு கூறியதற் கியையப் பலவாற்றுனுஞ் சிவனறிவிக்கு முறைமை கூறுகின்றது. அது

यस्माच्च येन च यथा च यदा च यच्च
याव्च्च यत्र च शुभाशुभमात्मकर्म ।
तस्माच्च तेन च तथा च तदा च तच्च
तावच्च तत्र च विधातृवशादुपैति ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருனுமுணர்க.

33 * * *

"இருணனி யிரவிதான்" என்பது அவ்வாறு சிவசத்தி அறிவிப்பிக்குமிடத்து விகாரமின்றித் தன் சந்நிதானத்தாலறிவிப்பிக்கு மென்கிறதற் காசிரியவசனம் எடுத்தது. அது சிவஞானபோதத்தில்

विदन्त्यक्षाणि पुंसार्थान्न स्वयं सोऽपि शम्भुना ।
तद्विकारी शिवश्चेन्न कान्तोऽयोवत्स तन्नयेत् ॥

என்பதனுலுமுணர்க.

34 * * *

"ஆவியின் சத்திக்கீசன்" என்பது ஆவியின் சத்தி பிரமேயமாதலின் பிரமாணமாகாதேன்றதுபோலப் பின்னுஞ் சிவசத்தி யான்மாவிற்குப் பிரமேய மாதலிற் கரணமாதல் கூடாதேன்று பிரதிபந்தியாற் றள்ளினதன்றி அந்த வசனத்திற்குப் பொருள் அறியாது கூறினுய் என நிராகரிக்கின்றது.

35 * * *

"யாதுமானந்தன்மேயம்" என்பது அவ்வாறு மேயத்திற்குப் பொருளிது வென்கின்றது. அதற்குப் பிரமாண வசனம்,

यत्प्रमाणं न तन्मेयं मेयाभावः पुनः स्थितः ।

என முற்காட்டியதேயாம். இந்த வியாத்தி பேதத்திற் பொறியாதிகளைத் தள்ளல் நையாயிகாதிகளைக் குறித்து வந்ததாகலின், முத்தியிற் கூடாமையின், இந்த வியாத்தியாற் சிவசத்திக்குப் பிரமேயத்துவங் கூடாதேன்றற்கு. மற்றனைத்தும் வெளி,

36 * * *

"கரணமாமுயிரின் சத்தி" என்பது முற்கூறியதை விளக்குகின்றது.

37 * * *

"என்றலாலுயிர் சத்திக்கு" என்பது முற்கூறியவாறே பெத்தத்திற் சிவ சத்திக்கு ஆன்மசத்தி பிரமேய மாதலிற் கரணமாகாமை கூடும்; அன்றேலது பிரமேயமாகாமையின் முயற்கோடுபோற் சூனியமாமேன்று விபக்ஷத்தில் பாதகங் கூறுகின்றது.

38 * * *

"இன்னணம்" என்பது அவ்வாறன்றி ஆன்மசத்தி கரணமாயும் ஆன்ம ஞானத்திற்குப் பிரமேயமாயுமிருக்குமென்று சொல்லுதற்கு, சுவாதந்திரியமின்றிப் பசுத்துவத்தாற் பசுவான சீவனுக்கு முத்தியிலன்றிப் பெத்தத்திற் கூடாதென்று நீயுங் கூறுதலிற் கூடாதென்கின்றது.

39 * * *

"அன்றியு முயிர்க்கு" என்பது முத்தியிலும் அவ்வாறு கூடாதென்கின்றது. அவ்வாறு ஆன்மாவினிடத்தில் கிரியை விரோதமாதலிற் கூடாதென்பது,

सुतीव्रा अपि नोपायाः स्वात्मविच्छेदकारकाः ।
असिधारा सुतीक्ष्णाऽपि न स्वात्मच्छेदिका यतः ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க.

40 * * *

"ஆதலால் கரணமாகும்" என்பது சிவசத்தி முத்தியில் பிரமேயமாகலும் பிரமாணமுமாமேன்கின்றது.

41 * * *

"ஆடிதான்" என்பது அதற்கேடுத்துக்காட்டிச் சிவசத்திக்கு இரண்டியல்பும் கூடுமேன்கின்றது.

42 * * *

"மைப்படிந்த கண்" என்பது முற்கூறியதற்குச் சமயாசாரியர் திருவாக்கு ஒன்று எடுத்தது.

43 * * *

" கனையிருடுரக்கும் " என்பது அறியுமுயிர் கர்த்தாவாதலிற் சிவசத்தி கரண மாதல் கூறின் அதற்கு முதன்மை கூடாதென்றது........... எடுத்துக்காட்டான முதன்மை கூடுமேன்கின்றது.

44 * * *

"அளவையாங் கரணம்" என்பது கரண லக்ஷணம் கூறுமுகத்தால் காரண லக்ஷணம் கூறத் தோற்றுவாய் செய்கின்றது. அது ஞானுந்த பரிபாஷையில்,

करणं तु साधकतमम् । प्रकृष्टं कारणमिति यावत् । कारणं नाम यस्य कार्यात्पूर्वभावो नियतोऽनन्यथासिद्धश्च तत्कारणम् । यथा तन्तुवेमादिकं पटस्य । यद्यपि पटोत्पत्तौ हरदत्तस्य कस्यचित् पुरुषविशेषस्य दैवादागतस्य पूर्वभावो विद्यते । तथापि नासौ नियतः । तन्तुरूपस्य नियतः पूर्वभावोऽस्त्येव । किन्त्वन्यथासिद्धः । पटरूपजननेनोपक्षीणत्वात् । पटं प्रत्यपि कारणत्वे कल्पनागौरवात् । तेन अनन्यथासिद्धनियतपूर्वभावित्वं कारणत्वम् । अनन्यथासिद्धनियतपश्चात्भावित्वं कार्यत्वमिति सिद्धान्तः । अथ कारणत्वं स्वस्वव्याप्येतर सकलसंपत्तौ कार्याभावव्यापकाभावप्रतियोगित्वं । यद्वा यत्र कार्याभावव्याप्ता इतराभावावच्छिन्ना तत्कारणं इत्यादि गङ्गेशमिश्रविद्वज्जनकल्पितलक्षणान्तरं सर्वमेतल्लक्षणे पर्यवस्यति । यत्कार्यानुकृतान्वयव्यतिरेकि तत्कारणम् इत्यादि । तदसम्भवादिदूषणाभिरस्तमेव । तच्च कारणं त्रिविधम् । எனவரும்

45 * * *

" முதறுணை நிமித்தம் " என்பது அந்த மூவகைக்கராணமுமாமாறு கூறு கின்றது. மூவகைக் காரணமாவது முதறுணை நிமித்தமேன்க. அது வருமாறு லக்ஷணபூர்வமாக ஞானுந்த பரிபாஷையில்

तत्र यत्सर्वस्वातन्त्र्यं तन्निमित्तकारणम् । यदभिन्नं कार्यं तत्समवायिकारणम् । तदन्यत्सर्वं सहकारि । स्वतन्त्रः कर्तेति कर्तृत्वेन प्रथमं निमित्तकारणं । कार्यस्य समवेततया तदनन्तरं समवायिकारणं । अवशिष्टत्वेन तदनन्तरं सहकारिकारणमुक्तम् । यथा लोके

घटोत्पत्तौ कुलालो निमित्तकारणं। मृत्समवायिकारणम्। दण्डचक्रादि सहकारिकारणम्। तथा ज्ञानान्तेऽपि जगत्सृष्टौ शिवो निमित्तकारणं। माया समवायिकारणम्। शिव शक्त्यात्मादृष्टादि सर्वं सहकारि कारणम्। तथा श्रूयते च श्रीमन्निःश्वासादौ :—

कारणानां त्रयेणैव सर्वं कार्यं (भवेद्भुवि)
यथा लोके घटादिस्तु कुलालेन मृदादितः ॥

कार्याख्यं च जगत्सर्वं कारणेन करोति सः।
क्रियाशक्त्या जगत्सर्वं कुरुते परमेश्वरः ॥

इति। तथा श्रीमज्ज्ञानसिद्धौ च —

आदिकारणं मृद्रूपं तच्चक्रं सहकारणम्।
निमित्तं तु कुलालः स्यात्त्रिभिर्मृद्भाण्डसम्भवम् ॥

तदेवं ग्रन्थि मृद्रूपं कुण्डली चक्रसंस्थितम्।
परमेशकुलालस्तु कुरुते तच्चराचरम् ॥

इच्छाज्ञानक्रियाशक्तिव्याप्तस्य कारणत्वमिति। तत्र निमित्तकारणद्वैविध्यं श्रूयते श्रीमत्पौष्करे-

कर्तृत्वं द्विविधं विप्राः संकल्पात्करणादपि।
नहि संकल्पमात्रेण कुलालैः क्रियते घटः ॥

शिवः संकल्पमात्रेण बिन्दुक्षोभकरः सदा।
न व्यापारविशेषेण येनायं विकृतो भवेत् ॥

इति। तन्मन्त्रिभूपवत्प्रेर्यप्रेरकभावेन द्विविधमिति केचित्। अन्ये तु कुलालादिवत् करणसिद्धं ब्रह्मादिवन्मनःसंकल्पसिद्धं कान्तादिवत्सन्निधानसिद्धं, सूर्यादिवत् संकल्पसन्निधान

सिद्धं चेति निमित्तकारणं चतुर्विधमिति वदन्ति। शिवस्तु स्वशक्तिसंकल्पसन्निधान सिद्धस्तदन्य एव जगत्सृष्ट्यादौ निमित्तकारणमित्यवगम्यते। तदेवं लेशात्कारणत्रयं निरूपितम्। பிறவும் கண்டுகொள்க.

46 * * *

"முன்னவில் காரணத்தின்" என்பது கார்ய லக்ஷணமு முற்கூறிய கரண மிதுவெனக் காணுமாறுங் கூறுகின்றது. இவ்விரண்டும் முன்னுரைத்த வாற்றால் விளங்குமாயினுங் கரணத்தியல்பு சிறிதறிவித்தற்கு வருமாறு ஞானந்த பரிபாஷையில்

तदेवं लेशात्कारणत्रयं निरूपितम्। तेन निमित्तोपादानकारणद्वयवादो निराकृतः। तथा च अत्र शिवलिङ्गं पश्यतीत्यत्र प्रत्यक्षप्रमायां सुखवेदनायामात्मा निमित्तकारणम्। आत्मनः स्वातन्त्र्याभावेऽपि शिवशक्तिप्रेर्यत्वेन तदितरपाशापेक्षया तस्य चैतन्यस्य पशोः स्वातन्त्र्य-सम्भवान्निमित्तकारणत्वं युक्तम्। यथान्वयं कलाद्यभिव्यक्तज्ञानात्मिका तदात्मशक्तिः समवायिकारणम्। तदात्मशक्त्यनुभवफलयोः समवेतत्वात् न च (आत्मतच्छक्त्यो) रभेदयोः कथं समवायिकारणत्वं निमित्तकारणत्वं चेति वाच्यम्। अत्र ज्ञानान्ते शक्तिशक्तिमतो र्भेदाभ्युपगमात्। तदुक्तम्।

चैतन्यं दृक्क्रिया रूपं तदस्त्यात्मनि सर्वदा।
तच्चैतन्यागतं [illegible] ॥

एकानेकस्वभावश्च गुणो गुणिनि तिष्ठति।

इत्यादि। तदन्यत् शिवशक्तितत्प्रेर्यवर्गयथोचितशाम्भवभेदाश्रयकारणेश्वरप्रेरकभोग भोग्य काण्ड... जातं। शिवलिङ्गाकारः विषयः। तत्कालानुकूलादृष्टं स्थानं सूर्यादि च सर्वं सहकारि कारणम्। एतत्कारणमध्यात्प्रागुक्तरीत्या वस्तुतः शिवशक्तिप्रेरणं विना तदन्येषां प्रवृत्त्यभावात्। शिवशक्तेरेव प्रकृष्टका (रणत्वम्) सकृत्तमत्वेऽपि। यथान्यायं तत्प्रेर्यकारणेषु तथाविधशिव

लिङ्गदर्शनप्रमायाश्चक्षुपा जन्यत्वादुपचारेण चक्षुष एव करणत्वं वक्तुमुचितम्। तथा श्रोत्रादीन्द्रियजन्यज्ञानेऽपि यथोचितं ज्ञेयम्। तदेवं प्रत्यक्षप्रमायाश्चक्षुरादीन्द्रियजातं करणम्। तद्वदनुमानप्रमादिष्वपि लिङ्गादि करणमिति ज्ञेयम्। तच्छ्रूयते सुप्रभेदे।

अक्षादिकरणैर्दृश्यं प्रत्यक्षं तदिहोच्यते।
लिङ्गाल्लिङ्गिनो विज्ञानमनुमानमिति स्मृतम्॥

आप्तोक्तिवचनैर्गम्यं शाब्दमेवमुदाहृतम्।

तत्करणफलं सम्यगनुभवः प्रमा। अत्र सम्यगिति अयथार्थानां संशयविपर्यय तर्कज्ञानानां अनुभव इति स्मृतेश्च निरासः। तेन सम्यगनुभव एव प्रमा वेदनात्मकः आत्मबोधः साध्यः। एवं च सुखादिवेदनाज्ञानफलसिद्धौ निमित्तकारणमात्मा प्रमाता कर्ता। सहकारि कारणात्मिका शिवशक्तिः करणम्। तत्प्रेर्यं चक्षुरादि वा। तदुचितत्वव्यापारः क्रिया शिवलिङ्गादि विषयः कर्म। इति विवेकः। तदनन्तरं हा(गा) नादि जायते इत्यादि॥

பிறவும் இனிமேற் கூறுவனவற்றால் விளங்கும்.

பிரமாண சாமானியலட்சணம் முற்றும்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிரமாண விசேஷ லக்ஷணம்

47 * * *

இனி "அளவை காண்டல் கருதலுரை" என்பதுமுதல் பிரமாண விசேட லட்சணம் கூறத்தொடங்கி முதற்கண் "அளவை காண்டல்" என்பதனுல் அவ்வளவை இத்துணைத்தென விரித்துத் தொகுக்குமாறு கூறுகின்றது.

ஈண்டு "அளவை" என்றது சிறப்பித்துக் கூறும் பிரமாணம் என்க; முன்னர்ப் பொதுப்படக் கூறுமளவை விரித்துணர்த்தினமையான். மற்றனைத்தும் வருமாறு சித்த தந்திரத்தில்

त्रिपदार्थप्रमाणं तु दशधा च विधीयते ।
प्रत्यक्षं प्रथमं विद्यात् द्वितीयमनुमानकम् ॥

तृतीयं शास्त्रमित्युक्तमभावं तु चतुर्थकम् ।
पञ्चमं चार्थसंप्राप्तिः समानं षष्ठमेव च ॥

सप्तमं पारीशेष्यं स्यादष्टमं भावमेव च ।
नवममैतिहं प्रोक्तं दशमं तु स्वभावकम् ॥

दर्शनेऽप्यनुमानान्तर्भूताः शास्त्रेऽपि वै दश ।

எனவரும். முன்னர் போதுப்படக் கூறுமளவை சிவசத்தியேனும் பேதத்தாற் சிவனேனக் கூறுவாருமுளர்.

कुसुमाञ्जलौ चतुर्थपरिच्छेदे कपिलादिभ्य उत्कर्षोपपादने भगवतो महेश्वरस्य प्रामाण्यं साधितम्

साक्षात्कारिणि नित्ययोगिनि परद्वारानपेक्षस्थितौ
भूतार्थानुभवे निविष्टनिखिलप्रस्तारिवस्तुक्रमः ।
लेशाद् दृष्टिनिमित्तदुष्टविगमप्रोन्मृष्टशङ्कातुषः
शङ्कोन्मेषकलङ्किभिः किमपरैस्तन्मे प्रमाणं शिवः ॥

என வருதலின். இந்தப் பிரத்தியக்ஷாதிகட்குப் பிரமாணத்துவம் சிவசத்தியால் இயற்றப்படுதலின் உபசாரத்தால் கூறப்படுமென்பது, முன்னர்,

"அன்றியு மனமு மற்று மாய்ந்திடுங் கரண மென்ன
நின்றதுங் காண்ட லாதி நிகழ்பவுங் கரண மாகும்
என்றதும் போலு மீச னிலங்கரு ளேனுமா னத்தின்
ஒன்றிட வியற்ற லாலேன் றுபசரித் திட்ட தாமே" (அள: 24)

என்பதனுன் முற்கூறிப் போந்தாம். பிறவும் விரித்துக் கொள்க.

48 • • •

"கண் கூடுலகாயதர்" என்பது முற்கூறிய வளவைகளுள் மதவாதிகள் தத்தமக்குரியவாகக் கொள்ளுமளவைகளைக் கூறுகின்றது. இதன் பொருள் பிரத்தியக்க மாத்திரம் சாருவாகர். அதனேடனுமானமும் (வைசேடிகர்). இவர் நையாயிகைகதேசிகளுக்கு உபலக்கணம். அருகர் அவ்விரண்டோடு ஆகமமும். இவர் சாங்கியர்க்குபலக்கணம். அம்மூன்றேடு உவமையும் பண்பாற் கூறு மாறியைவர் நையாயிகைகதேசிகள். பண்பால் என்றதனுல் ஒப்பின்றி மூன்றே கொள்ளும் நையாயிகருமுளர். பாட்ட வேதாந்திகள் பலரும் பொருளேனும் அருத்தாபத்தியும் அபாவமுமான விரண்டையும் முன்னை நான்கோடு கூட்டி ஆறென்பர். பண்பால் அபாவ மென்றதனுல் பிரபாகரர் பிரத்தியக்கம் அனுமானம் ஆகமம் அருத்தாபத்தி என்னும் நான்குமே இயைவரென்க. பௌராணிகர் அவ் வாறேடு ஒழிவுமுதல் நான்குங் கூட்டிப் பத்தென இயைவர். ஒழிவு = பாரிசேடம். உண்மை = மிகுதியிற் குறைவடங்குமெனும் சம்பவம். ஐதிஹ்யம் = தொன்று தொட்டுச் சான்றோர் சொல்லுஞ் சொல். இயல்பு = தேமா விருக்கம் எனவரும் சுபாவலிங்கமென்க. "பண்பாலளவை." என்றது பிரமேயங்களாலான பொருள் களை எண்ணி அறியும் பகுதியான பிரமாணமென்றற்கு. "மேன்மேலாயியைவ" ரென்பது கீழ் தொட்டு மேன்மேலுமேற்றிக் கொள்வரென்றற்கு. மதவாதிகளென் னுது பிறரு மென்றதனுற் சிவ சமவாதி முதலியோர் "अक्षादित्रयं तन्मानं" என வியைவதும், ஞானசாங்கியர் அவற்றேடு அருத்தாபத்தி யொன்றுகூட்டி நாலென வியைவதும், யோகசாங்கியர் அவற்றேடுவமையும், அபாவமுங்கூட்டி ஆறென வியைவதும் கொள்க. இவ்வாறு வருவது புறச்சமய விஷயத்தில்

प्रत्यक्षमेकं चार्वाकाः काणादसुगतौ पुनः ।
अनुमानं च तच्चाथ सांख्याः शब्दं च ते अपि ॥

न्यायैकदेशिनोऽप्येवमुपमानं च केचन ।
अर्थापत्त्या सहैतानि चत्वार्याह प्रभाकरः ॥

अभावषष्ठान्येतानि भाट्टा वेदान्तिनस्तथा ।
सम्भवैतिह्ययुक्तानि तानि पौराणिका जगुः ॥

எனவரும். இவ்வாறும் வைணவாதிகட்குமொக்கும். சுவமதாநுசாரத்தினுல் வாமாதிகட்குஞ் சித்தாந்தம்போலும். சித்தாந்த பேதமான கன்மாவரணவாதிகளுள் அபிவியத்தி சமதாவாதிகள் "अक्षादित्रयं तन्मानं प्रामाण्यसिद्धिः स्वतः" எனக்கூறுமாறு முற்காட்டினும். ஞானசாங்கியர் பௌஷ்கரத்தில் கூறிய முறையால்

चत्वारि तानि मानानि प्रत्यक्षादीनि हे द्विजाः ।
प्रत्यक्षमनुमानं च शाब्दोऽर्थापत्तिरेव च ॥

என நாலென்பர். யோகசாங்கியர் சுப்பிரபேதத்தில் கூறிய முறையால்

प्रत्यक्षमनुमानं च शाब्दं चोपमया सह ।
अर्थापत्तिरभावश्च षट्प्रमाणमिति स्मृतम् ॥

என ஆறென்பர். இவ்வாறு காணுபத்தியாதிகள் கொள்வனவும் கண்டு கொள்க. பிறவும் விரித்துணர்க.

49. • • • •

"காண்டலின்கணிகழ்வதும்" என்பது இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் பலவும் காண்டலாதி மூன்றனுள் அடங்குமாறு, இதுமுதல் "எறும்புகள் முட்டை கொண்டு" என்பதீறாய் ஐந்து விருத்தத்தாற் கூறத் தொடங்கி முதற்கண் காண்டலின்கண் என்பதனுல் அபாவ மடங்குமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு அபாவ மிருவகையாம் என்பது இருவகையால் என்க. இருவகைத்தென்றும் பாடம். "அதிட்டபாவந்தான் பூண்டவபாவ மனுமானம் பொருந்தக் காட்டு"

மேன்பது மேல் "ஏதுமுன்றுமியல்பு காரியத்தோடநுபலத்தியிவை" என்ற விருத்தத்தில் "அநுபலத்தியிவை, சீதமின்மை பனியின்மை காட்டல் போலுஞ் சேப்பிடினே" என்பதனுற் காட்டுதும். மற்றது மேல் விருத்தத்தின் விளக்கு மென்றற்குத் திட்டம் (.... ....) என்னும் காண்டலாதி கூறியது.

50 * * *

"மேவுமடை பொருளென்றிரண்டால் விளங்குமதுதான்" என்பது அபாவ மும் அருத்தாபத்தியும் உவமையு மூன்றுமநுமானத்திலடங்குமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு "அடை" என்றது விசேஷணம். பொருளென்றது விசேஷ்யம். இனி, "மேவு மடை பொருளென்றிரண்டால் விளங்குமது தான் காண்டலினுள்" என்றது சக்ஷுச் சம்யுக்தமான இந்தப் பூதலம் கடாபாவத்தை யுடையதென்று பூதலத்திற்கு விசேஷணமாகத் தானிகழ்ந்தது. பூதலத்திலே கடமில்லை என்று பூதலத்துக்கு விசேஷ்யமாகத்தான் கிரகிக்கப்படுகையால் இந்த அபாவம் பிரத்தி யக்ஷத்தில் அடங்கு மென்றற்கு ஞானந்த பரிபாஷையில்

अभावाख्यमपि प्रमाणान्तरम्। तच्चाभावग्रहणायाङ्गीकरणीयम्। तथाहि घटाद्यनुपलब्धौ घटाद्यभावो गृह्यते। अनुपलब्धिश्चोपलब्धेरभावः इति अनुपलब्धिरूपप्रमाणेन घटाद्यभावो गृह्यते। नैतत्। यद्यभविष्यत् तदा भूतलमिवाद्रक्ष्यत। न च दृश्यते। ततो दर्शनाभावान्नास्तीति तत्सहकारिणाऽनुपलब्धिसनाथेन प्रत्यक्षेणैवाभावग्रहणादित्यादि तर्कपरिभाषायां च प्रपञ्चितम्। ततोऽप्यवधार्यताम् எனவரும்.

இனி, "ஓவுமுணவு பகலின்க ணுருத்தன் பருத்திருத்தலேனுந் தாவில் குறியாற் பொருள் கருதுதலினுள் அடங்கு" மென்றது வெளி. அது வருமாறு தர்க்க பரிபாஷையில்

अर्थापत्तिरपि पृथक् प्रमाणमस्ति। तथाहि पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इति दृष्टे श्रुते वा रात्रिभोजनं कल्प्यते। दिवाऽभुञ्जानस्य पीनत्वं रात्रिभोजनमन्तरेण नोपपद्यते। पीनत्वान्यथानुपपत्त्या प्रसूतार्थापत्तिरेव रात्रिभोजनं कल्पयति। रात्रिभोजनस्य प्रत्यक्षाद्यविषयत्वात्। नैवम्। रात्रिभोजनस्यानुमानविषयत्वात्। तथाहि अयं देवदत्तो रात्रौ भुङ्क्ते। दिवाऽभुञ्जानत्वे सति पीनत्वात्। यस्तु रात्रौ न भुङ्क्ते न स दिवाऽभुञ्जानत्वे सति पीनः यथा दिवारात्रमभुञ्जानो यज्ञदत्तः कृशः। नचायं तथा। तस्मान्न तथा इति केवलव्यतिरेकानुमानेनैव रात्रिभोजनस्य प्रतीयमानत्वात्। किमर्थमर्थापत्तिः कल्पनीया।

என வருதலின்....................சாருமேன்ற பின் "ஒப்புமரையறிதற் காவினிடை யோப்புமை" என்றது. உவமை அநுமானத்திலடங்கு மேன்பதற்கு வருமாறு. ஞாஞந்த பரிபாஷையில்

उपमानमपि अनुमानमेव न पृथक्प्रमाणम् । यदिहि सामान्यज्ञानमुपमानं तदा प्रत्यक्षमेव तत् । कथं तत्सदृश इति । प्रत्यक्षेण सह सम्भवात् । यदितु एतत्सदृशः स इति ज्ञानमुपमानं तदा स एतत्सदृशः एतद्गतसादृश्यप्रतियोगित्वात् । यो यद्गतसादृश्यप्रतियोगी स तत्सदृशः यथा सम्मतमित्यनुमानमेव । अथतु अतिदेशवाक्यश्रवणसमनन्तरं तदर्थप्रत्यभिज्ञया तस्य वाच्यत्वपरिच्छेदः उपमानं, तदापि पिण्डगतवाच्यतापरिच्छेदो वाक्यात् पिण्डगतजाति प्रवृत्तिनिमित्ततापरिच्छेदो लाघवाल्लिङ्गात् । एवंच अयं तत्सदृशः तत्सादृश्यप्रतियोगित्वात् संमतवत् इत्यनुमानं सिध्यति तेनोपमानं न प्रमाणान्तरम् எனவரும்

51 * * *

"எவருமுள்ள வழி" என்பது, ஒழிவேன்னும் பாரிசேஷ பிரமாணம் அநுமானத்திலடங்குமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு ஞாஞந்த பரிபாஷையில்

परिशेषोऽप्यनुमानमेव दशस्वेतेषु एते नव न चोराः इत्युक्तेऽयं चोरः इति निश्चयो हि परिशेषः । अयंच चोरत्वममुकवृत्ति पुरोवर्तिषु अन्यतमवृत्तित्वे सति अमुकादन्यावृत्तित्वात् अमुकत्ववदिति अनुमानमेवेति । எனவரும்.

52 * * *

"அதிக மாகும்' என்பது சம்பவமும், இயல்பேன்னும் சுபாவலிங்கமும் ஐதிஹ்யமுமான மூன்றுமநுமானத்தடங்குமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள் "அதிகமாகுமவைகளினு மவற்றிற்குறைவதடங்கும்" எனும் அதிசயலிங்கத்தால் உண்மை மருவுங் கருதல்"என்பது உண்மை என்னும் சம்பவ பிரமாணமும்" அநுமானத்தடங்குமாறு கூறுகின்றது. அது ஞாஞந்த பரிபாஷையில்

सम्भवोऽप्यनुमानमेव । सहस्रं पुरुषा वर्तन्ते सहस्रेषु शतं सम्भवतीति शतसद्भावनिश्चयो हि सम्भवः । स च सहस्रस्य शतव्यापकत्वग्रहाजन्य इति अनुमानमेव ।

என வரும். "இயல்பிரும்பை யெதிரினிழுக்குங் காந்தத்தா லிதுவுஞ் சுபாவ லிங்கத்தால் (அதனு) ளடங்கு" மென்பது இயல்பென்னும் சுபாவ பிரமாண மும் அநுமானத் தடங்குமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு ஞானரந்த பரிபாஷையில்,

स्वभावोऽप्यनुमानमेव । स्वभावो हि धर्मः । तेन तद्धर्मी साध्यत इति । तदुक्तं श्रीमन्मतङ्गे

धर्मेण साध्यते धर्मी क्वचित्कार्येण कारणम् ।

इति । अत्रावस्थान्तरभेदेन व्याप्तिग्रहणसम्भवात् । कान्तसन्निधावयोविकारवत् सम्भवात्यच्चोक्तं श्रीमत्सिद्धतन्त्रे हेतुं च वक्ष्ये प्रथममवस्थान्तरभेदवदिति । शिशुपात्वेन वृक्षत्वानुमानादिवत् स्वभावलिङ्गकानुमानमेव எனவரும்.

"ஏது மூன்று மியல்பு காரியத்தோடநுபலத்தியிவை யோதினியல்பு மரம் மரத்தைக் காட்டல்" எனக்கூறும் விருத்தத்தில் சுபாவ லிங்காநுமானத் தியல்பு கூறும் வழியும் விளங்கும்.

"சொல்லாகமத்தாம்" என்பது ஐதிஹ்ய மாகமத்துளடங்குமாறு கூறு கின்றது. அது வருமாறு ஞானரந்த பரிபாஷையில்

ऐतिह्यं च यथार्थं चेदाप्तवाक्यत्वेन शब्दप्रमाणान्नातिरिच्यते । यथा वटे यक्षः प्रपश्यतीति

எனவரும்.

• • •

"எறும்புகள் முட்டைகொண்டு" என்பது முற்கூறிய "அளவை காண்டல் என்பதனுள் "ஐதிகத்தோடியல்பென நான்களவை காண்ப ரவையிற்றின் மேலு மறைவர்" என்பதனுல் அவற்றின் மேலு முலகத்தார் கூறு மளவைகளையும் காண்டலாதியி னடக்குமாறு கூறுகின்றது. இவ்வகள் நிமித்த நூலுள் அடங்கு வனவும் ஆப்த வசனத்துள் அடங்குவனவு மன்றிச் சார்வாகரைப்போலக்காண்ட லினும் பௌத்தரைப் போலே யதனேடநுமானத்திலும் அடங்கக் கூறுவனவும் கண்டு அடக்குமா றறிந்தடக்கிக் கோள்க எனப் பொருள்படுமாறு காண்க. பிறவும் விரித்துரைத்துக்கோள்க.

54 • • •

" மூன்றனுளடங்கு மாற்றல் " என்பது இவ்வாறளவனைத்தும் மூன்றனுள் அடங்குமேனும் மற்றனைத்தும் போலியளவெனக் கொண்டு நூல்களுள் ஒரே வழி அந்த அந்த வளவைகளாயும் விவகரித்து வழங்கப் படுகின்றது. போலி என்றது ஆகாததென்றன்று. அதுபோலக் கொள்ளலாமென்றற்கு,

55 " மாசறு காட்சி யையந் திரிவின்றி விகற்ப முன்னு
ஆசற வறிவ தாகும் அநுமான மவிநா பாவம்
பேசுறு மேதுக் கொண்டு மறைபொருள் பெறுவ தாகும்
காசறு முரையிம் மானத் தடங்கி டாப் பொருளைக் காட்டும் "

" மாசறுகாட்சி " என்பது முன்னர் அளவை காண்டல் கருதல் உரையென நிறுத்தமுறையானே அம்மூன்றற்கும் பொதுவியல்பு . கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி. " மாசறு காட்சி " என்றது நினைவை யொழித்தற்கு. " விகற்பமுன்னு " எனவே விகற்பமுன்னு நிர்விகல்ப முன்னிகழ்வதை அறிவித்தற்கு. " ஆசற வறிவ " தென்றது தத்(அதன்)ஞானத்தை நீக்குதற்கு. எனவே சம்சயம் விபர்யயம் தர்க்கம் என்ற மூன்றும் நினைவென்றும் பூருவாநுபவ ஜநிதஸ்மரணஞானமுமாக நான்குமின்றி நிகழும் அநுபவ ஞானமான நிர்விகல்ப சவிகல்ப மிரண்டும் பிரத்தியக்கமாயின. இனி, " அநுமானம் அவிநா பாவத்தாற் பேசுறு மேதுக்கொண்டு பெறுவதாகும் " என்றது. காரண காரிய மென்னும் நீங்காத சம்பந்தத்தால் உபாதியான .... வமாகப் பேசுதற்குப் பொருந்தும் த்ருடவியாத்தியாற் காட்சிக்கெட்டாத பொருளைக் காணப்பெறுவ தென்றற்கு. மறைபொருள் – இந்திரியங்களால் அறியப்படாத பொருள். பிரத்தியக்கமாகிய காரியாதி ஏதுக்களைக்கொண்டு அப்பிரத்தியக்கமான காரணாதி யுண்டென நிச்சயிப்பது அனுமான மென்க. " காசறு முரை " என்றது ஆப்த பரமாப்தரென்னும் இருவரையும் கோடற்கு. ஆப்தரெனவே அறியார் சொல்வதும், அறிந்தோர் மயங்கிச் சொல்வதும் வஞ்சகர் கெடச்சொல்லுமுரையும் பிறவு மாகாதென்றதாம். இம்மானம் பிரத்தியக்கம் அனுமானம் என்னு மிரண்டுமாம். பிறவும் விரித்துக் கொள்க. இத ....
அது சித்ததந்திரத்தில்

विकल्पभेदसन्देहं विना ज्ञेयं सुदर्शनम् ।
वस्तुतोऽविद्यमानाऽर्थो विनाभावेन हेतुना ॥

अनुमानं च शास्त्राख्यं तद्द्वय ... ।

எனவரும்

56. " கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருத லையம் திரியவே
கொண்டல் திரிவாம் பெயர்சாதி குணமே கன்மம் பொருளெனவைந்
துண்ட விகற்ப உணர்வினுக்குப் பொருளி னுண்மை மாத்திரத்தின்
விண்ட லில்லா வறிவாகும் விகற்ப மில்லாக் காட்சியே "

" கண்ட பொருளை யிரட்டுற " என்பது முன் வந்த வைய முதலியவற் றியல்பும் பிரத்தியக்கஞானபேதத்தியல்பும் கூறுகின்றது. " கண்டபொருளை இரட்டுறவே கருதலையம் " என்பது முதலியவற்றிற்கு வருமாறு பௌஷ்கரத்தில்

द्वयालम्बा संशयो बुद्धिः संमानाकारदर्शनात् ।
विपर्ययोऽन्यथा ज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठितम् ॥ (सू – 845)

எனவரும். " மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின், மொழியாததனையும் முட்டின்றி முடித்தலா னினைவும் தர்க்கமும் கொள்க. அது அதிலேயே,

अनुभूतार्थविषया मतिः स्मृतिरिहोच्यते । (सू -- 846)

எனவும், காமிகத்தில்

कामुकश्चक्षुषा विश्वं कामिनीमयमीक्षते

எனவும், திருஷ்டாந்தத்தோடும் கூட நினைவியல்பு வந்தது காண்க. தர்க்கம் மேற்காட்டுதும். இனி "பெயர் சாதி" என்றற் றொடக்கத்துக்கு வருமாறு பௌஷ் கரத்தில்,

विकल्पयोगादेका सा शक्तिर्द्विविधमुच्यते । (सू -- 865)

वस्तुस्वरूपमात्रस्य ग्रहणं निर्विकल्पकम् ॥

नामजात्यादिसम्बन्धसहितं सविकल्पकम् । (सू – 866)

किञ्चाक्षवस्तुसंयोगाद्यो बोधो निर्विकल्पतः ॥ (सू -- 406)

स च विद्यात्मको ज्ञेयो बुद्धेस्तत्वाप्रवृत्तितः ।

तस्यास्तत्रापि हेतुत्वे सोऽपि स्यान्निश्चयात्मकः । (सू -- 407)

எனவரும். பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

57. " காண்டல் வாயில் மனம் தன்வே தனையோடு யோகக் காட்சியென
ஈண்டு நான்காம் அனுமானம் தனக்கும் பிறர்க்கு மென்றிரண்டாம்
மாண்ட உரைதந் த்ரமந்த்ரத்தோ டுபதே சச்சொல் லென மூன்றும்
பூண்ட அளவைக் கெதிர்புலன்தன் னியல்பு போது வென் றிரண்டாமே "

" காண்டல் வாயில் " என்பது பிரத்தியக்காதி மூன்றன் பேதமுமவற்றால் அறியும் பிரமேய பேதமும் கூறுகின்றது. ஈண்டுப் பிரத்தியக்கம், இந்திரியப் பிரத்தியக்கம், மாநச பிரத்தியக்கம், வேதனைப் பிரத்தியக்கம், யோக பிரத்தியக்கம் என நான்காம் என்பது சித்ததந்திரத்தில்

दर्शनं तु चतुर्योगमानसेन्द्रियवेदना ।

எனவரும். இனி, பௌஷ்கரத்தில்

प्रत्यक्षं त्रिविधं प्रोक्तमक्षमानसचिद्वशात् ।
एतच्चेन्द्रियसापेक्षं निरपेक्षं तथैव च ॥

अन्तः करणसापेक्षमिति त्रिविधमिष्यते ॥

என வந்தது, அந்த ஞான சாங்கியமான பௌஷ்கரம் சங்கிரக சாத்திரமாகை யால் வேதனு பிரத்தியக்கத்தை மானச பிரத்தியக்கத்தில் அடக்கிக் கூறிற்று. இவ்வாறு சாமீப்ய லக்ஷணையாற் கூறியது சிவசத்தி பிரமாணத்தை ஆன்ம சித்சத்திக்குக் கூறினது போலும். அன்றியும் நியாய சாஸ்திரத்தில்

योगिप्रत्यक्षं देशकालाद्यननुग्रहोऽतीन्द्रियार्थसंबन्धविशेषेण स्थूलार्थग्राहकम् ।

எனக்கூறிய யோகபிரத்தியக்கத்தைத் தர்க்கபரிபாஷையில் மானச பிரத்தியக்கத்தில் அடக்கினது போலும்,

இனி, அனுமானம் சுவார்த்தானுமானம் பரார்த்தானுமானமென விரண்டாமென்பது சித்த தந்திரத்தில்

ज्ञायते येन लीनोऽर्थोऽविनाभूतेन हेतुना ।
अनुमानं स्वयंवेद्यमन्यवेद्यमिति द्विधा ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனி, ஆகமம் தந்திரகலை மந்திரகலை உபதேச கலை என்று மூன்ரும் என்பது சித்ததந்திரத்தில்

शास्त्रमक्षानुमानाभ्यामगम्यार्थप्रदर्शकम् ।
तत्पुनस्त्रिविधं तत्र कलामन्त्रोपदेशयुक् ॥

अनादिनिर्मलेनेदं शिवेन परिभाषितम् ।
पूर्वापराविरोधेन ज्ञेयं तत्र कला भवेत् ॥

अनादि निश्चलं कृत्वा कुर्यादयमनाकुलः ।
इति मन्त्रकलाख्यातमुपदेशकलोच्यते ॥

आद्यन्तरहितं ब्रह्म भावबोधोपदेशयुक् ।

என வருமாற்ருன் உணர்க. இனி பிரமேயம் இருவிதமேன்பதும் சித்த தந்திரத்தில்

प्रकृतिर्मध्यमश्चेति द्विधा ज्ञेयं प्रमाणतः ।

என வருமாற்ருல் பிரகிருதியான தன்னியல்பும் மத்தியமமான போது வியல்புங் காண்க.

58. " அன்னிய சாதி யும்தன் சாதியு மகன்று நிற்றல்
தன்னியல் பன்னி யத்தைத் தவிர்ந்துதன் சாதிக் கோத்தல்
துன்னிய போதுஇ யற்கை சோன்னவிவ் விரண்டி னுள்ளே
மன்னிய போருள்கள் யாவும் அடங்கிடுமான முற்ருல் "

" அன்னிய சாதியும் தன் சாதியும் " என்பது முற்கூறிய பிரமேயத்தின் லக்ஷணம் கூறுகின்றது. அது வருமாறு சித்த தந்திரத்தில்

प्रकृतिर्मध्यमं चेति द्विधा ज्ञेयं प्रमाणतः ।
अन्यस्वजात्यतीतं च यत्तत्प्रकृतिरुच्यते ॥

मध्यं स्वजातितुल्याख्यमन्यजातिविवर्जितम् ।
एवमाख्यां नयेदर्थं समं तं चावसीयते ॥

எனவரும்.

59 * * *

" பதியின் வகையிற் சத்த " ரென்பது முற்கூறிய பிரமேய லக்ஷணத்தைப் பதிபதார்த்தத்தின்மேலே உதாகரித்தது.

60 * * *

" இன்மைக் குரியன் " என்பதும் அது.

61 * * *

" பசு பேதத்தின் " என்பது அதனைப் பசுபாச (பதார்த்தத்தின் மேலே உதாகரித்தது.)

62 * * *

" சாதி என்பது நிலத்தில்" என்பது நையாயிகாதிகள் கூறுஞ் சாதிக் கோரிடத்திற் றோற்றம் கூருமையில் சித்தாந்தத் தோப்புமையன்றிச் சாதி என்பது கற்பனை என்கின்றது. அது அசிந்திய விசுவசாதாக்கியத்தில்

जातिः संकल्पमात्रं वै तत्वतो नास्ति जातिकम् ।
नवखण्डेषु सर्वेषु भारते वर्ष एव च ॥

जातिभेदमिदं कल्प्यमन्यदेशेषु नास्ति तत् ।
तस्मात्तत्कल्पनामात्रं जातिभेदमिति क्रमम् ॥

उच्चनीचक्रमार्थं यज्जातिभेदं च कल्पितम् ।

என வருமாற்றான் உணர்க.

63 * * *

" கருதும் பயனு மூன்ருகும் " என்பது பிரமாணங்களாற் பிரமேயத்தை அறிந்தபின் நிகழும் பயனென்று இஷ்ட அநிஷ்ட உபேக்ஷைகளை எடுத்துக் காட்டால் விளக்குகின்றது.

64. " உயிரிஞே டுணர்வு வாயி லோளியுரு வாதி பற்றிச்
செயிரோடு விகற்ப மின்றித் தெரிவதிந் திரியக் காட்சி
அயர்விலிந் திரிய ஞான மைம்புலன் சார்ந்து யிர்க்கண்
மயர்வற வந்த ஞான மானதக் காண்ட லாமே"

" உயிரிஞேடுணர்வு " என்பது முன்னர்ப் பிரத்தியக்கம் நால்வகைப்படும் என்றவற்றுள் இந்திரிய பிரத்தியக்கமும் மானத பிரத்தியக்கமுமாகிய இரண்டின் இலக்கணம் கூறுகின்றது. ஈண்டு " உயிரிஞேடுணர்வு வாயிலோளியுருவாதி பற்றிச் செயிரோடு விகற்பமின்றித் தெரிவதிந்திரியக் காட்சி " என்பது, ஆன்ம சித்சத்தியானது பிராணவாயு வியக்கத்தால் அந்தக்கரண விருத்தியோடியைந்து பாகியேந்திரிய வழியாகச் சூரிய பிரகாசாதிகளால் ரூபாதிகளைப்பற்றி நால்வகைச் செயிரும் விகற்ப ஞானமுமாகிய ஐந்துமின்றிக் கடாதி விஷயங்களைக் காண்பது இந்திரியப் பிரத்தியக்க மென்றற்கு. " அயர்விலிந்திரிய ஞான மைம்புலன் சார்ந்துயிர்க்கண் மயர்வற வந்த ஞானமானதக் காண்டலாமே " என்பது, மறதியில்லாது தம்மியல்பில் நிற்கும் ஞானேந்திரியங்கள் தத்தமக்குரிய விஷயங்களைப் பொருந்தி மயக்கமற ஆன்மாவின்கண் வந்த அநுபவ ஞானம் மானத பிரத்தியக்கமாம் என்றற்கு. இவ்வாறு சித்ததந்திரத்தில்

प्राणज्ञानेन्द्रियैः कान्त्या विकल्पादि विनात्मनः ।
रूपादिविषयाज्ज्ञानोदयश्चेन्द्रियदर्शनम् ॥

ज्ञानाक्षैरात्मनो गम्यं शब्दादिविषयादिव ।
मनसा साधितं ज्ञानं तद्धि मानसदर्शनम् ॥

எனவரும். ஈண்டுச் " செயிர் " என்றது சம்சயம், விபரீதம், தர்க்கம், ஸ்மரணம் என்னும் நான்குமாம். அவற்றுள் சம்சய விலக்கணம் ஞானந்த பரிபாஷையில்

अनवधारणज्ञानं संशयः । सच समानधर्मानेकधर्मविप्रतिपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिकारणभेदात्पञ्चविधः । तत्राद्यः समानधर्मजनितो यथा किमयं स्थाणुः स्यादुत पुरुषो वेति । प्रगुक्त एव । अत्र स्थाणुपुरुषसमानः साधारणधर्मः ऊर्ध्वत्वम् । तच्च ऊर्ध्वव्यवहारकारणं सामान्यं अवयवरचनाविशेषो वा । अथ द्वितीयोऽनेकधर्मजनितसंशयो यथा । अनेकधर्मात् आकाशविशेषगुणत्वात् किमयं शब्दो नित्यः स्यादनित्यो वेति । अत्र समानासमानजातीयमनेकमभीष्टम् । अनेकसाद्व्यावृत्तो धर्मः अनेकधर्म इति मध्यपदलोपी समासः ।

असाधारणधर्म इत्यर्थः। अथ तृतीयोऽपि विप्रतिपत्तिजनितसंशयो यथा। एके भौतिकानीन्द्रियाणीत्याहुः अपरे तु अभौतिकानीति। अथ चतुर्थ उपलब्धिजनितसंशयो यथा अनुकूपखननानन्तरमुदकमुपलभ्य तदुपलब्धेः किं सदुदकमुपलभ्यते उतासदिति। अथ पञ्चमोऽनुपलब्धिजनितसंशयो यथा किं विद्यमानः पिशाचो नोपलभ्यते उताविद्यमान इति। विधिमुखेन प्रवृत्तं ज्ञानमुपलब्धिः। उपलब्ध्यभावोऽत्रानुपलब्धिः। नचात्र केवलो पलब्धिर्वाऽनुपलब्धिर्वा संशयकारणम् येनातिप्रसङ्गः स्यात्। किन्तु विशेषाग्रहणदिसहकारि सहिता। ततो नातिप्रसङ्गः। यद्यप्यनयोः समानधर्मान्न भेदः। तथापि प्रयोजनकारणात् पृथगभिहिते। तेनायं त्रिविध एव इति केचित्।

अथ विपर्ययस्तु मिथ्याध्यवसायः। अत्र मिथ्यात्वं च अतस्मिन् तदिति ज्ञान-स्वरूपत्वम्। तत्संशयेऽप्यस्ति तन्निरासायाध्यसायग्रहणम्। स पुनर्द्विविधः जाग्रत्स्वप्ना वस्थाभेदात्। तत्र जाग्रति द्वौ चन्द्रमसौ इति पूर्वोक्तवत्। स्वप्ने तु सुप्तस्य गजादिदर्शनम् इति। अथ वैशेषिकाः खलु संशयविपर्ययप्रतीतिस्मरणेभ्यो विलक्षणं सुप्तज्ञानं मन्यन्ते। तदयुक्तम्। असुप्तस्य अविद्यमानत्वात्। असन्निहिता एव गजादयो विद्यमानत्वेन सन्निहितत्वेन तद्विषय इति गृह्यते इति तद्विषयज्ञानं विपर्यय एव। यस्तु गजो वा महिषो वेति प्रत्ययः संशयः। स्वप्ने बन्धुदर्शनजनितसुखानुभवः प्रामातुः सुप्तस्यैव तत्स्वप्नानुसन्धानं स्मरणं नान्यस्य॥

अथ तर्को वक्ष्यते। अनिष्टप्रसङ्गोऽयं तर्कः। स च प्रामाणिकप्रहाणाप्रामाणिकस्वी-कारयोरन्यतरप्रयोजनकः। तदुक्तम् —

तर्कोऽनिष्टप्रसङ्गः स्यादनिष्टस्य द्वयी विधा।

इति। एवंभूतस्य तर्कस्य विषयः प्रयोजनं च कथ्यते।

तस्याविज्ञाततत्वार्थः संदिग्धो विषयो मतः।
हेतुरारोपितं लिङ्गं फलं तत्वार्थनिर्णयः॥

इति । अथ (त्र) तर्कस्य संदिग्धार्थविषयत्वमुक्तम् । न्यायाङ्गत्वात् । सन्दिग्धे खलु न्यायः प्रवर्तते इति । तेत ज्ञानान्ते तर्कस्य संशयेऽन्तर्भाव इति मन्यन्ते । अनवधारणतया तर्कस्य संशयेऽन्तर्भाव इयि यावत् । आहार्यारोपितत्वेन तर्कस्य विपर्ययेऽन्तर्भाव इति वा ।

अथ स्मृतिस्तु पूर्वानुभवजनितसंस्कारजन्या बुद्धिः । यथा कामुकस्य कामिनी साक्षात्कारज्ञानं गङ्गा मातेति प्रत्यभिज्ञानं श्रीमत्पौष्करे —

अनुभूतार्थविषया मतिः स्मृतिरिहोच्यते ।

इति । अत्र संस्कारजन्येति लक्षणे शेषः । अन्यथा धारावाहिकज्ञानादावतिव्याप्तिः । तस्य स्मृतिज्ञानस्य यथार्थत्वेऽपि साक्षात्कारत्वं निरस्तम् ।

अथ विकल्पस्तु विषयीकृतार्थे नानासम्बन्धग्राहिज्ञानम् यथा चैत्रो ब्राह्मणो याजकः श्याम इति । तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे ।

नामजात्यादिसम्बन्धसहितं सविकल्पकम् ।

इति । श्रीमत्सिद्धतन्त्रे तु पञ्चधा श्रूयते —

नामजातिगुणाः कर्म चार्थः पञ्चविकल्पनम् ।

इति । अत्र जातिशब्देन सादृश्यमेवोच्यते । तस्योत्कृष्टापकृष्टव्यवहारार्थं कल्पितत्वात्

இது முன் "சாதி யென்ப" தென்னும் விருத்தத்திற் கூறப்பட்டது. எனவே சம்சய விபர்யய தர்க்க ஸ்மரண விகல்ப ஞானமான ஐவகையுமின்றி வஸ்து மாத்திரக் கிராகியாய் வரும் அநுபவஞானம் இந்திரிய பிரத்தியக்கமாயிற்று. அது சித்ததந்திரத்தில்

प्राणज्ञानेन्द्रियैः कान्त्या विकल्पादिं विनात्मनः ।
रूपादिविषयाज्ज्ञानोद्यं चेन्द्रियदर्शनम् ॥

इति । तथा श्रीमत्पौष्करे च ।

अन्यच्चेन्द्रियसापेक्षं स्याच्छादननिवृत्तये ।
इन्द्रियापेक्षया शक्त्या तद् द्वारेणार्थवीक्षणम् ॥ (869)

इति । नतु परोक्तरीत्या इन्द्रियार्थसन्निकर्षमात्रजन्यं ज्ञानं प्रत्यक्षम् । चिच्छक्तियोग-विहीनस्य तस्याकिञ्चित्करत्वात् । एषैवाशङ्का पूर्वं श्रूयते श्रीमत्पौष्करे —

चिच्छक्तेरर्थसंयोगेऽध्यक्षमिन्द्रियमार्गतः । (सू - 861)

स्वयमेव हि चिच्छक्तिः पदार्थाभिमुखी नतु ॥

कथं पदार्थसम्बन्धं तस्याः करणमन्तरा ।
सत्यं मलावृतत्वेन स्वनिष्ठैव प्रतिष्ठिता ॥

कलादिकरणैर्युक्ता युज्यतेऽर्थैर्यदा तु चित् ।
तदा प्रत्यक्षमित्युक्तमक्षमर्थे प्रवर्तते ॥

नचेन्द्रियार्थमात्रस्य संयोगोऽध्यक्षमिष्यते ।
चित्संयोगविहीनानामकिञ्चित्करता यतः ॥ (सू – 865)

எனவரும் ஈண்டுச் " சேயிரோடு விகற்ப மின்றித் தேரிவ திந்திரியக் காட்சி " என்றதனுல் இந்திரிய பிரத்தியக்க ஞானம் நிர்விகல்பகம் என்றது.

इन्द्रियाणामेव साधकतमत्वेन करणत्वात् नामजात्यादिविकल्पज्ञानस्यान्तः करणवृत्तेः कारणत्वमात्रेण साधकतमत्वायोगात् । योगे तु मानसप्रत्यक्षमेवेति ।

இதனுனே யன்றே பௌஷ்காரத்தில்

किञ्चाक्षवस्तुसंयोगाद्यो बोधो निर्विकल्पकः ।
स च विद्यात्मको बोधो बुद्धेस्तत्राप्रवृत्तितः ॥ (406)

तस्यास्तत्रापि हेतुत्वे सोऽपि स्यान्निश्चयात्मकः । (407)

इति । तथा श्रीमत्सिद्धतन्त्रे च

प्राणज्ञानेन्द्रियैः कान्त्या विकल्यादि विनात्मनः ।
रूपादिविषयाज्ज्ञानोदयं चेन्द्रियदर्शनम् ॥

என வந்ததும், வேறிடத்திலும்,

अस्ति ह्यालोचनाज्ञनं प्रथमं निर्विकल्पकम् ।

बालमूकादिविज्ञानसदृशं शुद्धवस्तुजम् ।

ततः परं पुनर्वस्तु धर्मैर्जात्यादिभिर्यदा ।
बुद्ध्याऽवसीयते सापि प्रत्यक्षत्वेन सम्मता ॥

எனவரும். ஈண்டு "அயர்விலிந்திரியம்" என்றது இந்திரியார்த்த சம்பந்தந் தோன்ற. "உயிர்க்கண் மயர்வற வந்த ஞானம்" என்றது, மலவிருணீங்கிப் பிரேரகாண்டாதிகளாலுயிர் இச்சா ஞான கிரியா சுவரூபியாய் அறியுந்தன்மை தோன்ற. இவ் விருவகையும் மேல் விளங்கும்.

65 "திரிவோடு மையந் தர்க்கஞ் சிந்தைசெய் நினைவு நான்கின்
விரிவுறு செயிர்க டீர்ந்த விகற்பஞா னமுமி லாத
நிருவிகற் பத்துக் காட்சி நிகழ்வதிந் திரியத் தென்றால்
வருசவி கற்ப ஞான மானதக் காண்ட லாமே"

என்பது விகற்பஞானமும் இந்திரியபிரத்தியக்கம் என்றதை மறுத்தது.

66 "செப்புமிப் பாட மன்றிச் செயிரின்றி விகற்பத் தோடேன்
றிப்படித் திருத்திப் பாட மிந்திரி யத்தக் காட்சிக்
கொப்பவவ் விகற்ப ஞான முண்டேனப் பொருளு ரைத்தா
றப்பென வருமே சித்த தந்திரங் கூறு மாற்றால்"

என்பது அவ்வாறு பொருள்படப் பாடந்திருத்தின் மூலாகம விரோதமாம் என்கிறது. அது சித்ததந்திரத்தில்

प्राणज्ञानेन्द्रियैः कान्त्या विकल्पादि विनात्मनः ।
रूपादिविषयाज्ज्ञानोदयं चेन्द्रियदर्शनम् ॥

என வருமாற்றுல் விரோதமாமாறு காண்க. இவ்வாறு பாடந்திருத்தினவர் சிவாக்கிர உடையர் என்க.

67. " கருதுகற் பனையு முண்டே காட்டு போராதி யோடும்
வருதலின் விகற்ப ஞான மானதக் காட்சிக் கேற்கும்
பொருள்பொறி யியைத லிங்குப் பொருந்திய கரண மாகத்
தருதலி ஞலு மீது சாருமா னதக்காட் சிக்கே "

என்பது முன்னதற் கேதுக் கூறுகின்றது. இதனுனேயன்றே பௌத்தரும் இந்திரிய பிரத்தியக்கம் நிர்விகல்பஞான மாத்திரமே என்பதூஉம்? நையாயிகர்க்கு மனமு மிந்திரியமாகலின் விகற்பஞானமு மிந்திரிய பிரத்தியக்கமென்பது கூடும். அதனுலவர் மானத பிரத்தியக்கம் என்றது வேதனு பிரத்தியக்கத்தை. அகம் சுகி என்பது முதலியன வுதாகரித்தமையின். அவ்வாறன்றி ஞானுந்தத்தில் சூக்கும விவேகமாக இந்திரிய வியாபாரத்தையும் அந்தக்கரண வியாபாரத்தையும் வகுத்துக் காட்டலின் விகற்ப ஞானத்திலு மிந்திரியங் கரணமானுல், அதை அனுசந்தானம் பண்ணுகிற அந்தக்கரண விருத்தி நினைவாய்ப்போமென்க. எனவே நிர்விகல்ப ஞானமாகும் இந்திரிய பிரத்தியக்கத்தில், பொருளையியையும் பொறியே காரணமாகலின், விகற்ப ஞானம் மானத பிரத்தியக்கமேயாம் என்பது தானே பொருந்துமாறு ஊகித்துக்கோள்க. அன்றிப் பிறவாற்றுல் இயைவது உண்டேல் சிவாக்கிர உடையர் கூறியவாறே கோள்க.

68. " அருந்தின்பத் துன்ப முள்ளத் தறிவினுக் கராக மாதி
தருந்தன்வே தனையாங் காட்சி சமாதியான் மலங்கள் வாட்டிப்
பொருந்திய தேச கால வியல்பகல் பொருள்க ளெல்லாம்
இருந்துணர் கின்ற ஞான மியோகநற் காண்ட லாமே "

" அருந்தின்பத்துன்பம் " என்பது வேதநா பிரத்தியக்ஷமும் யோக பிரத்தியக்ஷமும் ஆமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டு " அருந்தின்பத்துன்பம் " என்றது புத்தி நிட்டமான சுகாதிகள் என்றற்கு. " உள்ளத் தறிவினுக் " கென்றது மன முதலியவற்றுல் சாதிதமென்றற்கு. " அராகமாதி " என்றது நையாயிகர்களைப் போல் மன முதலான கரணமென்னுது அதற்குத் தக்க கரணம் வேறுண்டென்றற்கு. " தன் வேதனை " என்றது ஆன்மா பஞ்சகஞ்சுகனுய்ப் பும்பாவத்தை யடைந்து புமானுய்ப் புசிப்பனென்றற்கு. இந்த [வேதனுபிரத்தியக்ஷத்திற்குப் பிரமா]ணம் வருமாறு ஞானுந்த பரிபாஷையில்,

वेदनाप्रत्यक्षं नाम विद्यादिकरणजन्यं आत्मनः सुखदुःखात्मकम् । तद्यथा प्रागुक्तवन्मनः प्रभृतिकरणसाधितं बुद्धिनिष्ठसुखादिविषयं त्वगादिकरणैः स्वशक्त्या अहं सुखी इत्यादि यज्ज्ञानं सविकल्पकमात्मनः पञ्चकञ्चुकयुक्तस्य जायते । तदेव वेदनाप्रत्यक्षं । यथा मानस प्रत्यक्षस्येन्द्रियप्रत्यक्षमवान्तरव्यापारः तथा वेदनाप्रत्यक्षस्य मानसप्रत्यक्षमवान्तरव्यापारः । तथा श्रूयते श्रीमत्सिद्धतन्त्रे

आत्मज्ञानेन रागाद्यैः सुखदुःखादि भुञ्जते ।
अध्यात्ममुच्यते ह्येतद्वेदनादर्शनं भवेत् ॥

इति । श्रीमत्स्वायंभुवे च —

कलोद्धलितचैतन्यो विद्यादर्शितगोचरः ।
रागेण रञ्जितश्चापि बुद्ध्यादिकरणैर्युतः ॥

मायाद्यवनिपर्यन्ततत्त्वभूतात्मवर्त्मनि ।
भुङ्क्ते तत्र स्थितान्भोगान्भोगैकरसिकः पुमान् ॥

भोगोऽस्य वेदना पुंसः सुखदुखादिलक्षणः ।
तां समर्थितचैतन्यः पुमानभ्येति कर्मतः ॥

என்பன முதலியன. இவற்றால் வேதநாபிரத்தியக்ஷ லக்ஷணம் உணர்க. இனி யோகப் பிரத்தியக்ஷ லக்ஷணம் "சமாதியான் மலங்கள் வாட்டி" என்றற் றொடக்கம். ஈண்டுச் "சமாதியான் மலங்கள் வாட்டி" என்றது சமாதி சாதித்தற்குத் தீக்ஷை யோக்கியதாசனகமாத்திரம் என்றற்கு. எனவே दीक्षैव मोचयेत्पाशं என்பது முதலியன தீக்ஷாப்ரசம்ஸாபரம் என்றாயிற்று. இனிச் சமாதியெனப் பொதுப்படக் கூறினமையான் ஞானயோக பேதமிரண்டும் கொள்க. அது சிவஞானபோத சங்கிரகத்தில்

समाधिर्द्विविधो ज्ञेयो ज्ञानयोगविभेदतः ।

इति। अत्र ज्ञानयोगस्तु निष्कळयोगः शुद्धयोगो महायोगः स्वभावयोगः परमयोगश्चेति गीयते। यथा श्रीमदचिन्त्यविश्वादौ।

जाग्रादि पञ्चावस्थायां (योगस्तु) ज्ञानरूपकम्।
स्वगुरोरुपदेशेन प्रकाश्यं तु न संशयः॥

एवं ज्ञात्वा विशेषेण समाधिं कारयेद्बुधः।
रूपशून्यमिति ज्ञेयं समाधिरभिधीयते॥

निजबोधलयाख्येन शुद्धयोगो विजायते।
शिवानन्दमयं ज्ञानं तच्छक्त्यामृततेजसा॥

எனவும், சிதம்பர புராணத்தில்

तथा चित्ते सुप्रसन्ने शिवयोगो महानभूत्।
तस्यैव वर्तमानस्य कदाचिद्योगवैभवात्॥

எனவும் மேலும் அசிந்திய விசுவத்தில்

चित्तं शुद्धं स्थितं कृत्वा शिवलक्षणमेव हि।
आनन्दं शिवयोगस्तु शिवयोगं सदाभ्यसेत्॥

तत्रेन्द्रियानपेक्षं (च) सर्वथा त्यक्तबन्धया।
चिच्छक्त्याऽऽनन्दयोगाच्च योगः स्वाभाविको मतः॥

मुक्तिबीजं तदाख्यातं परयोगप्रवर्तकम्।

எனவும், பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. ஈண்டுக் காணம் சிவசத்தி தானே! முற்கூறியவற்றுள்,

शिवानन्दमयं ज्ञानं तच्छक्त्यामृततेजसा।

எனச்சுவகா யில்,

शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा ।
शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृतिः ॥

எனவும், சிவஞானபோதத்தில்

चिद्दृशात्मनि दृष्टेशं त्यक्त्वा वृत्तिमरीचिकाम् ।
लब्ध्वा शिवपदच्छायां ध्यायेत्पञ्चाक्षरीं सुधीः ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. இனி ஞானயோகமல்லாத கர்மயோகம் பலவிதமாம், அவை அணிமாதி சித்தி சாதனங்கள். அது

एवमष्टाङ्गयोगोऽयमन्ये योगाश्च कोटयः ।
तत्तदभ्यासभेदेन नानासिद्धिप्रदायकाः ॥

எனவரும். இவற்றிற்கெல்லாம் உபலக்கணம் "பொருந்திய தேச கால வியல்பகல் பொருள்களெல்லாமிருந்துணர்கின்ற ஞானம் யோகநற்காண்டலாமே" என்றது. ஈண்டுப் "பொருந்திய" வென்றதனால் தூரதர்சனாதிகட்குரியன தாரகாதி யோகங்களென்றும் "இருந்து" என்றதனால் அவ்வாறு வரும் யோகஞான கரணஞ் சுத்த தத்துவங்களென்றும் கொள்க. அது சிவஞானபோத சங்கிரகத்தில்

तारकादिमहायोगाद् दूरदृष्ट्यादि जायते ।
शुद्धान्तः करणैः स्पष्टं निर्मलीकृतचेतसः ॥

எனவும், இந்த யோக பிரத்தியக்ஷம் சித்த தந்திரத்தில்

समाधौ मलमुत्सार्य चान्यदेशचरित्रकम् ।
ज्ञायते येन तज्ज्ञानं योगिभिर्योगदर्शनम् ॥

எனவும் அறியத் தக்கது. இங்குள்ள உம்மையால், மற்றயோகபேதமும் அதன் ஞானபேதமும் கொள்ளப்படும். இவ்வாறு வரும் யோகசித்திகள் ஞானிகட்கு நிரர்த்தகங்களாம். அது தேவிகாலோத்தரத்தில்

ज्ञानेनैव यदा मोक्षस्तदा सिद्धिर्निरर्थिका ।

என்பதனுல் கூறப்பட்டது. ஆயினும் சித்திகள் வந்தாலும் வரும்; வாராதொழி யினுமொழியும். அது அதிலேயே

अणिमादिगुणो वात्र जायतां वा न जायताम् ।
तथापि मुच्यते देवि पतिविज्ञाननिर्मलः ॥

என வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு ஞானிகட்குந் தூரதரிசனுதி சித்தி கண்ட துண்டோ வெனில் உண்டு; ஞானுவரண சித்தாந்த குருவான வியாக்கிர பாதர்க்கு நிகழ்தலின். அது வருமாறு சிதம்பரமான்மியத்தில்

प्रणिधाय महानन्दमयमानन्दताण्डवम् ।
विरराम महायोगी विश्वविज्ञानतत्परः ॥

अर्धेन्दुमौलिपादाब्जचिन्तासन्ततसक्तया ।
विभेदं तु त्रिकालस्य जानाति स धिया भृशम् ॥

गतस्य वर्तमानस्य कालस्यापि भविष्यतः ।
स्थितिं विचिन्त्य चित्तेन चिरं निर्मलचेतनः ॥

काले प्रवर्तमानेऽस्मिन् सूर्यवंशसमुद्भवः ।
मनोस्तु पञ्चमः श्रीमान् राजा विपुलविक्रमः ॥

उदारस्यास्य पुत्राणां त्रयाणामयमग्रणीः ।
सिंहवर्मेति विख्यातस्तं विदित्वा तपोनिधिः ॥

पश्यन् पुनः स्थितं भीतं कृताञ्जलिपरिग्रहम् ।
स्वागतं किं तवाद्येति सिंहवर्माणमब्रवीत् ॥

எனவரும்.

अत्र स्थितिं विचिन्त्य चित्तेनेति चित्तव्यापारप्रतिपादनाज्जगज्ज्ञानविषयेन नादादि-करणव्यापारो दृश्यते । तद्विना तथाविधविकल्पज्ञानासंभवात् ।

प्रणिधाय महानन्दमयमानन्दताण्डवम् ।
विरराम महायोगी विश्वविज्ञानतत्परः ॥

(इति नादादिकरणव्यायारं) विना शिवानन्दानुभवमात्रप्रतिपादनान्नादादि करणव्यापारो न दृश्यते । तत्र जगज्ज्ञानासंभवात् । यदुक्तं तत्रैव चिदम्बरमाहात्म्ये —

आनन्दताण्डवाम्भोधौ योगिनां तु निमज्जताम् ।
स्व(व्यापा)रे तथाहारे विहारे च मनो न न ॥

नृत्तदर्शनसंह्लादाद्भगवान्कमलापतिः ।
शिवानन्दार्णवे मग्नो न च सस्मार वै जगत् ॥

ममज्ज सुचिरं कालं शिवानन्दमहाम्बुधौ ।
उन्ममज्ज पुनस्तस्माच्छिवानन्दमहाम्बुधेः ॥

तीरं कथंचित्संप्राप्य पुनः सस्मार वै जगत् ।

इति । श्रीमदचिन्त्यविश्वेऽपि :—

ब्रह्म रूपं परं गुह्यं ग्राह्यग्राहकवर्जितम् ।
रागारागविनिर्मुक्तं द्वैताद्वैतविवर्जितम् ॥

चिन्त्याचिन्त्यविनिर्मुक्तं वाच्यवाचकवर्जितम् ।
एवमानन्दसंप्राप्तौ मुक्तिरेव न संशयः ॥

इत्यादि अथात्र :—

अर्धेन्दुमौलिपादाब्जचिन्तासन्ततसक्तया ।
विभेदं तु त्रिकालस्य जानाति स धिया भृशम् ॥

इति गुणभूतशिवशक्तेस्तत्प्रेर्यभूतात्मचिच्छक्तेश्च प्रतिपादनमुभयत्रापि सविकल्पक निर्विकल्पकसमाधौ सममिति ज्ञायते । प्रागुक्तवत् शिवशक्तिप्रेर्यं विना जीवात्मशक्ते रुभयत्रापि अप्रवृत्तेः । अथ प्रागुक्तश्रीमत्पौष्करे :—

तत्रेन्द्रियानपेक्षं च सर्वथा त्यक्तबन्धया ।
चिच्छक्त्यानन्त्ययोगाच्च योगः स्वाभाविको मतः ॥ (868)

इति क्वचित्पाठो न युज्यते । तत्र शिवानन्दसूक्ष्मार्थज्ञानमात्रेणापि नानन्त्यप्रपञ्चस्थूलार्थ दर्शनासम्भवात्(?) अन्यथा सर्वथात्यक्तबन्धया चिच्छक्त्यानन्त्ययोगाच्च योगः इति विरुध्यते । तत्स्थूलार्थदर्शन योगसविकल्पसमाधौ तथात्वासंभवात् । तद्योगविषये न्यायसूत्रं च तथा श्रूयते । "योगिप्रत्यक्षं देशकालधर्माद्यनुग्रहो अतीन्द्रियार्थसम्बन्धविशेषेण स्थूलार्थग्राहकम्" इति तेन "चिच्छक्त्यानन्दयोगाच्च इत्येव पाठः ॥ तथा शिवाग्रयोगिविरचितायां च प्रदश्यते ।

பிறவும் விரித்துரைத்துக்கொள்க.

69

"கருது நெறியால்" என்பது முதல் "இந்தியப் புணர்ச்சி" என்பதீறுய ஏழு செய்யுளும் இந்திரியாதி காரணார்த்த சம்பந்தங்களைக்கூறும். அவற்றுள் "கருதுநெறியால்" என்பது முதல் இந்திரியார்த்த சம்பந்தம் இத்துணை யெனக் கூறுமுகத்தாற் சம்யோகமும் சம்யுக்த சமவாயமு மாமாறுகூறுகின்றது. ஈண்டுக்

"கருது நெறியா லுயிரொன்றக் காண முயலுங் காலத்துப்
பொருளோ டியையும் பொறிகளுக்குப் புணர்சம் பந்த நான்காகும்"

என்றது நையாயிகாதிகள் ஆறென்பதை மறுத்தற்கு, அவர் கூறும் அறு வகையும் வருமாறு.

संयोगः संयुक्तसमवायः संयुक्तसमवेतसमवायः समवायः समवेतसमवायः विशेषण विशेष्यभावश्चेति षड्विधः। तत्र यदा चक्षुषा घटविषयज्ञानं जन्यते घट इति तदा चक्षुरिन्द्रियं घटोऽर्थः अनयोः सन्निकर्षः संयोग एव। अयुतसिद्ध्यभावात्। यदा चक्षुषा घटगतरूपं गृह्यते घटे श्यामरूपमस्ति इति तदा चक्षुः इन्द्रियम्। घटगतरूपमर्थः अनयोः सन्निकर्षः संयुक्तसमवाय एव चक्षुरिन्द्रियसंयुक्ते घटे रूपस्य समवायात्। अत्र घटगतपरिमाणादिग्रहणचतुष्टयसन्निकर्षोऽप्यधिकं कारणमिष्यते। सत्यपि संयुक्तसमवाये दूरे परिमाणाद्यग्रहणात्। चतुष्टयसन्निकर्षो यथा — इन्द्रियावयवैरर्थावयवानाम्, इन्द्रियावयविनाऽर्थावयविनः, इन्द्रियावयवैरर्थावयविनः, इन्द्रियावयविनाऽर्थावयवानां संयोग इति।

यदा चक्षुषा घटरूपसमवेतरूपत्वादिसामान्यज्ञानं जन्यते। तदा चक्षुरिन्द्रियम्। रूपत्वादिसामान्यमर्थः। तयोः सन्निकर्षः संयुक्तसमवेतसमवायः यतः चक्षुः संयुक्ते घटे रूपं समवेतं तत्र रूपत्वस्य समवायात्। यदा श्रोत्रेन्द्रियेण शब्दो ज्ञायत, तदा श्रोत्रमिन्द्रियम्। शब्दोऽर्थः। अनयोः संनिकर्षः समवायः। श्रोत्रेन्द्रिये कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नाकाशे शब्दस्य समवायात्। यदा श्रोत्रेन्द्रियेण शब्दसमवेतसामान्यज्ञानं जन्यते तदा श्रोत्रमिन्द्रियं सामान्यमर्थः। अनयोः सम्बन्धः समवेतसमवायः। श्रोत्रेन्द्रियसमवेते शब्दत्वसामान्यस्य समवायात्। यदा चक्षुःसंयुक्ते भूतले घटाद्यभावो गृह्यते इह भूतले घटो नास्तीति तदा चक्षुषा संयुक्तस्य भूतलस्य घटाद्यभावो विशेष्यं, घटाभाववद्भूतलमित्यत्र चक्षुषा संयुक्तस्य भूतलस्य घटाभावो विशेषणम्। एवं समवायोऽपि चक्षुः सम्बद्धस्य तन्तोर्विशेष्यभूतः पटसमवायः गृह्यते इह तन्तुषु पटसमवायः इति। यदेवं नैयायिकरीत्या इन्द्रियार्थसम्बन्धः षड्विधः।

எனவரும். அவற்றுள் முதலிரண்டினியல்பு இவ்விருத்தத்தாற் கூறப்பட்ட தென்க.

70 • • •

"மெய்யாகுங் கடநீலத்து" என்றது சம்யோக சமவேத சமவாயமு முற் கூறிய சம்யோகத்தடங்கும் சுரோத்திர சப்த சம்பந்தமுமாமாறு கூறுகின்றது.

71 * * *

" வானது செவியாய்ச் சத்தம் " என்பது சித்தாந்த ரீதியன்றிச் செவிக்குஞ் சத்தத்துக்குஞ் சமவாய சம்பந்தங் கூறும் நியாயவாதியை நிராகரிக்கின்றது. ஈண்டுச் .... காரத்தா மென்பது வருமாறு பௌஷ்கரத்தில்

बुद्धीन्द्रियाणि कथ्यन्ते श्रोत्रं त्वक् चक्षुरेव च ।
जिह्वा घ्राणं च पञ्चैते सुप्रसिद्धानि तानि च ॥ (642)

प्रत्यक्षविषयत्वेन तेषां सिद्धेर्न युक्तयः ।
कथ्यन्ते तान्यहङ्कारादुपजातानि सात्विकात् ॥ (643)

என்பதனுல் உணர்க. இனிப் பூதத்தோற்றம் சத்தம் என்பதற்கு வருமாறு அதிலேயே,

व्योमप्रभञ्जनाग्न्यम्बुभूमयो भूतपञ्चकम् ।
शब्दाद्येकैकगुणकमवकाशादिवृत्तिमत् ॥

என்பதனுல் உணர்க. இவ்வாறுயின் அந்தப் பௌஷ்கரத்தில்

अक्षमात्रेण सम्बन्धः षड्विधोऽध्यक्षसंज्ञितः । (ब्र -- 871)

घटादिद्रव्यविज्ञानं चक्षुः संयोगमात्रतः ॥

संयुक्तसमवायात्तद्गुणसामान्ययोर्मतिः ।

संयुक्तसमवेतार्थसमवायाद्गुणत्वधीः ।
शब्दस्य ग्रहणं श्रोत्रे समवेततया स्थितम् ॥

शब्दत्वं समवेतार्थसमवायात्प्रतीयते ।
विशेषणतयाऽभावसमवायमतिः स्थिता ॥ (873)

घटतन्नीलनीलत्वशब्दशब्दत्वजातयः ।
अभावसमवायौ च ग्राह्याः सम्बन्धषट्कतः ॥

என நியாயாநுசாரமாகக் கூறியதென்னெனில் அது பிறன்கோட் கூறல் பற்றிக் கூறிய தென்க. அன்றிச் சுரோத்திரம் ஆகாச மிடமாய் நின்று சத்தக்கிரகணம் பண்ணுகையாலும் (என்பது கருத்) தாம்.

அது சாதகதமத்வமுண்டான சி[வசத்]திக்கு பிரமாகரணத்வ முண்டா யிருக்க வஃதில்லாது சிவசத்தி பிரேர்யமான ஆன்மசித்சத்திக்குக் கரணத் வம் கூறியதுபோல, சாமீப்பியலக்கணை ஈரிடத்து மோத்தலின். பிறவுமன்ன.... இனிச் சித்தாந்தத்திற் சாதியின .... யிற்றற் கிரகணம் கூடாதேனின், அவ்வாறு அநுகத சாதித்வம் கூடாதாயினும் அநநுகத சாதிருசியத்துவ முண்டெனக் கோடலிற் சாதிக்ரஹணம் கூடுமென்க. அன்றி அந்தச் சாதிருசியம் வஸ்து விற்குள் அடங்குதலின், இந்திரியார்த்த சம்பந்தம் மூன்றே எனினுமாம். சம்யோகமென்றும் (சம்யுக்த) சமவாயமென்றும் விசேஷண விசேஷ்ய பாவ மென்றும் மற்றுமிவ்வாறு விரித்துணர்க.

72, 73 • • •

" இந்நிலந்தன்னில் " என்பதும் " இது விசேடண விசேடியத்திற " மென் பதும் விசேடண விசேடிய பாவ சம்பந்தத்தால் அபாவமும் சமவாயமும் கிரகிக்கு மாறு கூறுகின்றன " மொழிந்த வேதனை யீருன மூன்றிலும்" என்பது யோகக் காட்சிக்குக் கரணமெடுத்தோதாமையிற் சவிகல்ப சமாதியிற் சுத்த தத்துவம் கரணமென்றும், நிர்விகல்ப சமாதியில் அருளே யென்றும் விதந்து கூறுகின்றது. ஈண்டு யோகத்திற் கரணஞ் சுத்த மென்ன வேண்டா " சமாதியால் மலங்கள் வாட்டி " என்றதனுற் சமாதி கரணமென்னில், அப்போழுதுந் தாரகாதி யோகத் தினுலேதானே சிவாநுபவமுடிவிற்றிரும்பும்போழுது சூக்கும வாக்காதிகளாற் றுனறிய வருதலின் அவ்வாற்றுனுஞ் சுத்த தத்துவம் கரணமாம் என்க. இனிச் சிவானந்தாநுபவத்திற் கேவலம் அருள் ஒன்றே கரணம். மற்ற பிரேர்ய கரண மோன்றுமின்று. அது

" மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவும் மருளேனி யிருளாய் நிற்கும்
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளேனி லொளியாய் நிற்கும் "

என்பதனுலுணர்க. மற்றும் " அவனருளாலே அவன்றுள் வணங்கி" என்னும் திருவாக்கினுலும், சுவாயம்புவம் முதலியவற்றில்

पाशज्ञानाच्च मुक्तिः स्यात्पशुज्ञानात्तथैव च ।
सर्वतश्च यतो मुक्तिः पतिज्ञानेन गम्यते ॥

இது முதலானவைகளாலும் கண்டு கோள்க.

74\. " இந்தியப் புணர்ச்சிக் குப்போல் ஏனைய மூன்றிற் குஞ்சம்
பந்தமா யுளதுங் காண்க பார்த்திட வுயிரின் சத்தி
வந்தது கரண மென்னில் வருஞ்சாத கதம மன்றாய்
இந்தியக் காட்சி யாதிக் கியைதற்போற் சொல்ல லாமே"

"இந்தியப் புணர்ச்சிக்குப்போல்" என்பது மானத பிரத்தியக்ஷாதிகளுக்குஞ் சம்பந்தமாமாறும் இந்திரியாதிகட்குக் கரணத்துவம் சொல்வதுபோல் உபசாரத்தால் ஒரோவிடத்து ஆத்ம சிற்சத்திக்கும் கரணத்துவம் சொல்லலாமென்றும் கூறியது. அது "தன்னையுந்தானே காணுந் தானதுவாகி நின்றே" என்றாற்போல வருமிடத்து, ஆன்ம சித்சத்தி கரணமாதல் உணர்க. இனி யந்தக்கரண வியாபாரத்தால் விஷய விகற்ப ஞானமுண்டாகலின், இந்திரியத்திற்குப்போல் அவற்றிற்கும் அர்த்த சம்பந்தம் ஒக்கும். இதனானேயன்றே நையாயிகரும் மனம் இந்திரியமென்று இந்திரியத்தோடுகூட்டி இந்திரியார்த்த சம்பந்தம் கூறுவதூஉம்? இவ்வாறு அர்த்த சம்பந்தமின்றி ஞாநோத்பத்தியிற் குணாதிகட்கும் கலாதிகட்கும் சுத்த தத்துவங்கட்கும் வியாபாரம் நிகழ்தலின் ஒன்றிற்கொன்று காரண காரிய பாவத்தாற்றான் பிறிதோன்றாற்றான் இயையும் சம்பந்தங்களுங் கண்டு கொள்க. இது கன்மேந்திரிய வியாபாரத்து மொக்கும். இவ்வாறு நிகழு மொழுங்கு.

" மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்று
கருவிகள் நான்கும் நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங் கூடி
யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்
தெரிவுறு தவனே ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே" (சிவப்பிர.)

எனவருமாற்றான் உணர்க. இவ்வாறு கன்மானுபவமான சுகதுக்க மோகம் நிகழுங்கால் அவ்வந்தக் கரணங்கட்கு மான்மசமவேதமாயிருக்கிற ஆன்ம சித்சத்திக்குஞ் சம்யோக சம்பந்தமாம். ஆன்மாவிற்கும் சிவனுக்கும் வியாப்தியில் அநாதி சம்யோகமாயினும், ஈண்டுப் பேத்தாவத்தையில்,

यस्य सन्निधिमात्रेण चेष्टन्ते सर्वजन्तवः ।

என்றும்

" மன்னுசிவன் சந்நிதியில் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த
தென்னுமறை யினியன் மறந்தாய் — சொன்னசிவன்
கண்ணு வுளம் வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்
எண்ணான் சிவனசத்தை யின்று"

என்றும் வருதலிற் பிரேரக பிரேர்ய பாவாதி சம்பந்தங்களுள் இயைவன கொள்க. இது கேவல சகல சுத்த மூன்றினுமொக்கும். அங்கங்கு நிகழுஞ் சாக்கிராதி யவத்தாபேதங்கட்குத் தக வுணர்த்து முறைமைகள் உண்டாகலின்,

முத்தியில் ஆன்மாவிற்குச் சிவத்துவாபிவியத்தி யுண்டாகலின், ஆன்மாவிற்கும் சிவனுக்கும் (சம்பந்தம்) அநாதி சம்யோகமான அநந்யதை அபிவியத்தியால் அந்த அநாதி சம்யோக சம்பந்தமேயாம். ஆகவே முன்னர்த் "தன்னையுந்தானே காணுந் தானதுவாகிநின்றே" என்னும் உதாரணத்தில் "தானதுவாகிநின்று" என்பதனுற் சாதகதமத்வ முயிரின் சத்திக்கின்றேனினும் உபசாரத்தாற் கூடு மென்றதூஉம் முத்தியவத்தையிற்றுனே. பேத்தாவத்தையிற்றுனதுவாகி நிற்பது கூடாமையின். இதனுனேயன்றே ஈண்டு,

"இந்தியப் புணர்ச்சிக்குப்போ லேனைய மூன்றிற் குஞ்சம்
பந்தமா யுளதுங் காண்க"

என்றபின்

... ... பார்த்திட வுயிரின் சத்தி
வந்தது கரண மென்னில் வருஞ்சாத கதம மன்ருய்
இந்தியக் காட்சி யாதிக் கியைதல்போற் சொல்லு மாமே.

என வந்ததூஉம்? பிறவும் விரித்துக் கோள்க.

75, 76, 77 * * *

"பரனுருயிர்தானறிதற்கு" என்பதும் "சிவமோகினியும்" என்பதும் "அந்தவகையாந்தத்துவத்தோடு" என்பதும், ஆம் இம் மூன்றும் சிவனுணர்த்து முறைமைக் கிரமம் கூறுகின்றன. ஈண்டு முடிவில் "வந்த இரவி கிரணமுற மருவும் விழிபோற் காணவரும்" என்றது.

"இருணனி யிரவி தான்வந் திரித்தலு மிரவி லெண்ணும்
பொருணிலை கண்டு மாந்தர் பொருந்திடு மாறு போல
மருணிலை யெங்கும் நீங்கி மகிழ்ந்துயிர் தன்னுள் மன்னும்
அருளையு மொழிய ஞாலத் தறிந்தவா றறியு மன்றே" (சிவப்பிர.)

என்பதனுலு முணர்க. "வந்த குரவன் கோட்பட்ட மாணுக்கன் போலெழு முயன்றே" என்று பாடமாயினும் ஆம்; அது கிரணத்தில்

गुरुर्यथा स्वतः शिष्यान्सुप्तान्दण्डेन बोधयेत् ।
शिवोऽपि मोहनिद्रातः सुप्तान्शक्त्या प्रबोधयेत् ॥

यथा भेषज सामर्थ्यादशक्तानां बलं वरम् ।
तथा तच्छक्तियोगेन सामर्थ्यममितं भवेत् ॥

எனவருதலின்.

78 * * *

" அன்றேலுணர்த்தவுணரும் " என்பது சைவ சாங்கியாதிகளை மறுக்கின்றது. ஈண்டு " நின்றே சடசித்தனைத்தினு(ள்ளும்) நிமலனருளும் " என்பது.

पशून्पाशांश्च मुक्ताणून्पातीति पतिरुच्यते ।

எனவருமாற்ருன் உணர்க. அவ்வாறே வாதுளோத்தரத்தில்

सदा बन्धे च मुक्तौ च सर्वानुग्राहकः शिवः ।

எனவரும்.

இனி, சுவதந்திரதைக்கும் ஞானகிரியைக்குப்போல அபிவியத்தி கூருமையாலும் சிவனுக்குப்போல் பசுவிற்குச் சுவாதந்திரியமில்லை. உண்டாயின் அநேகேசுவரவாதபிரசங்கமாம் என்க. நிச்சுவாச காரிகையில் சிவசுவாதந்திரியவிலக்கணம்

उत्पादयेज्जगत्कृत्स्नं त्रैलोक्यं सचराचरम् ।
स्थितिं नाशं च देवेशि स्वतन्त्रस्तेन चोच्यते ॥

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பிறவுமன்ன

79. * * *

" இதனுல் ஆட்டுவித்தால் " என்பது சமயகுரவர் சந்தானகுரவர் திருவாக்கால் ஆன்மாவிற்குச் சுவாதந்திரியமில்லை என்கின்றது. அது,

" ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே
யடங்குவித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே
ஓட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே
யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே
பாட்டுவித்தா லாரொருவர் பாடா தாரே
பணிவித்தா லாரொருவர் பணியா தாரே
காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணு தாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக் காலே "

எனவும்,

" மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லான்
ஒப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல
னொரூர னல்லனோ ருருவ மில்லி
அப்படியு மவ்வுருவு மவ்வண் ணமு
மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லால்
இப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண் ணத்த
னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே "

எனவும் பிறவும் வரும் தேவாரங்களாலும்,

" கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மையுன்னை விரித்து ரைக்கிற்
றேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ "

எனவும்,

" நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
யாயக் கடவே னானோதா னென்ன தோவிங் கதிகாரம்
காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே "

எனவும் பிறவும் வரும் திருவாசகங்களாலும், சிவஞானபோதத்தில் :—

विदन्त्यक्षाणि पुंसार्थान्न स्वयं सोऽपि शम्भुना ।
तद्विकारी शिवश्चेन्न कान्तोऽयोवत्स तन्नयेत् ॥

எனப் பேத்தத்திலும்,

दृशोर्दर्शयितात्मैव तस्य दर्शयिता शिवः ।
तस्मात्तस्मिन्परां भक्तिं कुर्यादात्मोपकारके ॥

எனவும், நிச்சுவாஸகாரிகையில்

शिवार्कशक्तिदीधित्या समर्थीकृतचिद्दृशा ।
शिवं शक्त्यादिभिः सार्धं पश्यत्यात्मा गतावृतिः ॥

எனவும் பிறவும் முத்தியிலும் வரும் சித்தாந்த மறைகளாலும் ஆன்ம சித்சத்தி சாதக தம்மாகாமையிற் கரணமாகா(தென்பது புலப்படும்.)

80

"இயல்பாயுணர்த்த வுணருமுயிர்" என்பது ஆன்மா பிரேர்யனுைல் பர தந்திரதை யுண்டேன்னும் அவிகாரவாதாதிகளை மறுத்து அஃதில்லை என்கின்றது. ஈண்டு "இயல்பாயுணர்த்த வுணருமுயிர்" என்றது பாசத்திற்கு அறியாமை சுவபாவம் போலப் பசுவிற்கு மறிவிக்க வறிதல் சுவபாவ லக்ஷணம் என்றற்கு நிச்சுவாசத்தில்:—

किंचिज्ज्ञः सर्वतोऽप्यात्मा ततो बोध्यात्वबोधकः ।
सर्वज्ञः सर्वतस्तस्मादात्मानं बोधयेच्छिवः ॥

इति । अत्र सर्वतोऽपीति बन्धमुक्तिदशाद्वयमुच्यते । इदं च,

पशून्पाशांश्च मुक्ताणून्पातीति पतिरुच्यते ।

इत्यनेनापि स्फुटम् । किञ्च शिवषाड्गुण्येषु अनादिबोधलक्षणेऽपि

अनादित्वात्स्वभावाच्च सर्वात्मा गूढगोचरः ।
स्वशक्त्या बोधये (दीशोऽनादिबोधः) प्रकीर्तितः ॥

इत्यत्र सर्वात्मशब्देन मुक्तोऽपि गृह्यते ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்ரு லான்மா வறிவிக்க வறியும் அறிவின னென்றன்றே ஆசார்யரும்:—

" அறிந்திடு மான்மா வொன்றை யொன்றிளு லறித லானும்
அறிந்தவை மறத்த லானு மறிவிக்க வறித லானும்
அறிந்திடுந் தன்னை யுந்தா னறியாமை யானுந் தானே
அறிந்திடு மறிவ னன்ரு மறிவிக்க வறிவ னன்றே" (சிவப்பிர. 55)

என்றதூஉம் என்க. எனவே இஃது உயிருக்கியல்பாகிய தர்மமாகலின் **स्वरूपावाप्तिरेव मुक्तिः** என்ற நியாயத்திஞல் பாரதந்திரிய தோஷமின்றேன்க. பாரதந்திரிய சுருதியோவேனில் கன்மம் முதலிய பாச விஷயமாம். அது மிருகேந்திரத்தில்

एतावती ते बद्धत्वमुक्तत्वे बद्धमुक्तयोः ।

என்பதனுல் பாச ஏதுகம் என்பது உணர்க. இவ்வாறு வருவது முக்தி நிச்சயத்தில்

अथ सत्यं तदत्रोक्तं संसारे निर्गतोऽप्यणोः ।
इष्टानिष्टविघातात्मि रूपं पाशनिबन्धनम् ॥

बद्धत्वं पाशसद्भावे मानं सा परतन्त्रता ।
ततस्तत्पाशविश्लेषे तद्व्यपायात्स्वभावतः ॥

सैषा स्वतन्त्रताऽस्त्येव श्रूयते ह्येवमागमः ।
अथ विद्यादयः पाशाः कथ्यन्ते लेशतोऽधुना ॥

येषामपाये पतयो भवन्ति जगतोऽणवः ।
पाशाभावे पारतन्त्र्यं वक्तव्यं किन्निबन्धनम् ॥

स्वाभाविकश्चेन्मुक्तेषु मुक्तशब्दो निवर्तते ।
बन्धशून्यस्य वशिता दृष्टा बद्धस्य वश्यता ॥

एतावती ते बद्धत्वमुक्तत्वे बद्धमुक्तयोः ।
तत्पारतन्त्र्यं बद्धत्वं तस्मिन्नित्ये चिदादिवत् ॥

मुक्तिसाधनसंदोहो व्यर्थोऽलमनया धिया ।
नित्यव्यापकचिच्छक्तिनिधिरप्यर्थसिद्धये ॥

पाशवं शाम्भवं वापि नान्विष्यत्यन्यथा बलम् ।
इति चेन्नैवमत्रोक्तौ युष्माकं जायते भ्रमः ॥

पारतन्त्र्यार्थद्वैविध्यविवेकः क्रियते न यत् ।
द्वेधा तत्पारतन्त्र्यं तु तत्रैकं पाशहेतुकम् ॥

शिवशक्त्याऽस्य जीवस्य ज्ञानोत्पत्तेरनन्तरम् ।
जायमानं त्वदारभ्यातरीत्या कर्मानुसारतः ॥

इष्टानिष्टविघातात्मिरूपं तत्पाशनाशतः ।

न मुक्तौ पाशाभावेन कार्यं चैव भवेद्यतः ।
तदन्यत्पारतन्त्र्यं तु परमेशनिबन्धनम् ॥

अणोस्तत्प्रेर्यतारूपमप्यनुग्राह्यतात्मकम् ।
तस्य सन्निधिमात्रेण तद्बोद्धृत्वात्मकं मतम् ॥

वर्तते तत्स्वभावेन पाशापायेऽपि शाश्वतम् ।
आनुकूल्यं भवेन्मुक्तौ चोपकर्तृतया स्थितेः ॥

यथाऽक्ष्णः पटलापायेऽप्य ... प्रकाशनम् ।
तदेवं परतन्त्रत्वद्वये यत्पाशहेतुकम् ॥

तदेव मुक्तौ नास्तीति वर्ण्यतेऽत्र न चेतरत् ।
अत एव मृगेन्द्रेऽस्मिन् विनैतद्वर्ण्यतेऽन्यथा ॥

एतावती ते बद्धत्वमुक्तत्वे बद्धमुक्तयोः ।
इत्यनेनोक्तबद्धत्वं यतः स्यात्पाशहेतुकम् ॥

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. "மற்றினிச் சைவ சாங்கியனே" என்றது ஆன்ம சித்சத்திப் பிரமாண மேற்கோண்டு கூறும் பௌஷ்கராபிமானி களான சிவசமவாதி அவிகாரவாதிகளே இவ்வளவிலான்ம ஞானேத்பத்தி ஏதுக்களில் பிரேரக காண்டானுசாரியான போககாண்ட தத்துவ வியாபாரங் கூறியவாறு பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

81 * * *

"பகுதியி னியைந்து மூன்றின்" என்பது போக்கிய காண்டமென்னும் பிராகிருத தத்துவங்களாலும் சுத்ததத்துவங்களானிகழுமவர் விருத்தியினுலும் ஆன்மாவிற்கு ஞாஞேத்பத்தியாமாறு கூறுகின்றது. இதன் பொருள் வெளி.

82 * * *

"வெளியதை வாயில் கொண்டு" என்பது இவ்வான்மாக் கரணங்களால் சத்தாதி விடயங்களைக் கிரகித்துச் சுகதுக்காதி போகங்களைப் புசிக்கிற முறைமையை எடுத்துக்காட்டால் உணர்த்துகின்றது. இவ்வொழுங்கு தோன்ற வருவது ஞானுந்த பரிபாஷையில் பிரத்தியக்ஷ நிரூபணத்தில்.

तथाचायमर्थः संपन्नः शिवः संकल्पेन पशोः कर्मानुसारेण तत्सन्निधौ भोगविषयप्रवृत्तौ सत्यां शिवेन पराशक्तिरादिशक्तिर्भवति। तदादिशक्तिः पाशानुवर्तिनी क्रियाशक्त्याकारेण तत्तत्तत्त्वाधिपतिद्वारा शक्तिसदाशिवतत्वे समधितिष्ठति। इच्छाशक्त्याकारेण महेशतत्वं ज्ञानशक्त्यकारेण शिवतत्वशुद्धविद्यातत्वे च। एवं शिवशक्त्यधिष्ठितप्रेरककाण्डेषु पुनः सा शक्तिः शिवतत्वेन मोहिनीं प्रकृतिं च, शक्तितत्वेन कालनियतिकलाश्च, सादाख्येन पुरुषतत्वं च महेशतत्वेन रागतत्वं च शुद्धविद्यातत्वेन विद्यातत्वं च प्रेरयति। तथा प्रेर्यभूतभोगकाण्डेषु विद्यातत्वेन तदात्मशक्त्याऽऽवृतमलं किञ्चिदपसार्य क्रियाशक्तिव्यक्तिं, विद्यया ज्ञानशक्तिव्यक्तिं रागेणेच्छाशक्तिव्यक्तिं च कृत्वा तच्छक्तिः पुनः इच्छादित्रयेण तदात्मेच्छादित्रयं नियोजयति। तदाऽयमात्मा सामान्यतः इच्छाज्ञानक्रियास्वरूपी भवति। स पुनः कालतत्वेन तदुचितकार्योन्मुखो नियतितत्वेन तद्भोगपरिणामनिर्णयः सन् पञ्चकञ्चुको भूत्वा पुरुषभावं भजते। तदनन्तरं मायया मोहितो गुणमयो भूत्वा यथोचित गुणशाली प्रणवेनाधिष्ठितान्तःकरणान्वितः सन् यथाविधं तत्तद्वैन्दवकलाप्रयुक्ततन्मात्र-भूतकार्याधारबाह्येन्द्रियसंयुक्तः तदिन्द्रियार्थसंन्निकर्षेणाऽवान्तरव्यापारेण किञ्चिदिदमिति निर्विकल्पेन रूपादिविषयं जानाति। इदमेवेन्द्रियप्रत्यक्षम्। तदनन्तरं तदर्थस्य नामजाति-गुणक्रियाविषये डित्थोऽयं ब्राह्मणोऽयं श्यामोऽयं याजकोऽयमित्यादिविकल्पपूर्वकमात्मनो मनोबुध्यहंकारचित्तवृत्त्या जनितं यत्तत्सविकल्पकज्ञानं मानसप्रत्यक्षं। तदनन्तरं विद्यादिकरण-जन्यं सुखदुःखादिज्ञानं वेदनाप्रत्यक्षं। तदेवं कर्मफलमात्मनाऽनुभूयत इति संप्रदायः।

எனவும் பிறவும் வரும்.

83 * * *

"இன்னணம் பசுபாசத்திற்கு" என்பது சிவசக்தி காரணமாகக் கூறிய வாறே ஆன்மாக் கன்மபோகம் புசிக்குமாற்ருல் ஆன்மாவிற்கும் சிவசத்திக்கு முண்டாகின்ற சம்பந்தம் பிரேர்ய பிரேரகபாவம் என்கின்றது.

84 * * *

"ஒன்றை யோன்று" என்பது சமவாய சம்யோக சம்பந்தம் கூறுமாற்ருல் சம்யோக சம்பந்த மிரண்டா மென்கின்றது.

85 * * *

"ஆதி யென்ற ததுவேயாம்" என்பது பிரபஞ்சத்திற்கும் சிவனுக்கும் அநாதி சம்யோக மெனவும் சிவனுக்குஞ் சத்திக்கும் சமவாய மெனவும் சம்பந்த மாமாறு கூறுகின்றது.

86 * * *

"இறைவன் சத்தி யளவாஞல்" என்பது இறை சத்தியால் ஆன்மாக்கள் கன்மபோகம் புசிக்குமிடத்து அவரவர் கன்மத்துக்கீடாதலன்றி எங்குமோக்கப் புசிப்பியாதேனலும் அவ்வழி யேறு மாகாமியம் ஏருமைக்குபாயமுங் கூறு முகத்தால், பிரத்தியக்ஷ பிரமாண முடிவுதோன்றக் கூறியது. இது பிரத்தியக்ஷ பிரமாண லக்ஷணத்திற்குப் புறநடை யெனினுமாம். பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

பிரத்தியக்ஷ விவேகம் முற்றும்.

அநுமான விவேகம்

87. "பக்க மூன்றின் மூன்றேது வுடைய போருளைப் பார்த்துணரத்
தக்க ஞானந் தன்போருட்டாம் பிறர்தம் போருட்டா மனுமானம்
தோக்க விவற்ருற் பிறர்தேளியச் சோல்ல லாகு மச்சோல்லும்
மிக்க வன்னு வயத்திஞேடு வேதிரே கச்சோல் லெனவிரண்டாம்"

"பக்க மூன்றின் மூன்றேது" என்பது பக்கத்தால் ஏதுவின்பேதம் கூறு முகத்தால் அநுமான விலக்கண மிருவகைப்படு மேன்கின்றது. ஈண்டுப் "பக்க மூன்றின் மூன்றேதுவுடைய போருளைப் பார்த்துணரத்தக்க ஞானம்"

என்றது பக்கங்களினேதுக்களாலறியும் பொருளை அறிவதநுமானம் என அதனிலக்கண மிவ்வாறென்றற்கும் அதன் வியாப்தியாதி கிரஹிக்கிறதற்குமாம். மற்றனைத்தும் வாக்கியாவயவபேதாதி தோன்றற்கு. முன்னர், "அநுமானமவிநாபாவம் பேசுறு மேதுக்கொண்டு மறைபொருள் பெறுவதாகும்" என்று அநுமானத்திற்குப் பொதுவிலக்கணம் கூறிப், பின்னர் "அனுமானங் தனக்கும் பிறர்க்கு மென்றிரண்டாம்" என்று வகுத்து, அவ்விரண்டினிலக்கணம் கூறுதலின், வேறுபாடு கண்டு கொள்க. ஈண்டுப் "பக்க மூன்றின் மூன்றேதுவுடைய பொருளைப் பார்த்துணரத்தக்க ஞானங் தன் பொருட்டாம்" என்றது சுவார்த்தாநுமான விலக்கணம். ஈண்டுப் "பார்த்து" என்றது வியாப்தி கிரஹணங் தோன்றற்கும் அதுவும் நிருபாதிகமாயிருக்கு மென்றற்கும். உபாதியிலக்கணம் ஞானந்த பரிபாஷையில்:-

साधनाव्यापकत्वे सति साध्यव्यापकत्वम् । स च पुनः निश्चितशङ्कितवशात् द्विविधः। यदुक्तम् —

साधनाव्यापकाः साध्यसमव्याप्ता उपाधयः ।
भवन्ति ते च द्विविधा निश्चिताः शङ्किता इति ॥

तत्र निश्चितोपाधिर्यथा — वह्निना धूमे साध्ये आर्द्रेन्धनसंयोगः । स च धूमव्यापकः धूमवति सर्वत्र वृत्तेः । साधनाव्यापकः । अयोगोलकादाववृत्तेः । इति अयं निश्चितोभयविशेषणवान् निश्चितोपाधिः । अथ शङ्कितोपाधिस्तु मैत्रीतनयत्वेन सप्तमगर्भस्य श्यामत्वे शाकाद्याहार - परिणतिः । इति । पक्षभूते हि सप्तमे गर्भे श्यामत्वोपाधेः शाकाद्याहारपरिणामस्यानिश्चयात् साधनाव्यापकत्वं सन्दिग्धम् । इति शङ्कितोपाधिः एवमुभयविधोपाधिविधुरसम्बन्धो व्याप्ति - रित्युच्यते । तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे —

अनुमानमथ व्याप्तया परोक्षार्थावबोधकम् ।
साधनस्य स्वतः साध्येनान्वयो व्याप्तिरुच्यते ॥ इति

வியாப்தி யிலக்கணம் மேற்கூறுமாறு வரும். அதனால் உணர்க. இனி "உணரத்தக்க ஞான" மென்றது ஸ்மரண மாத்திரத்தினால் வாக்குப் பிரயோகம் என்றற்கு, இனி "பிறர்தம் பொருட்டாமநுமானம்" என்றது பரார்த்தாநுமானத்தை. அதனியல்பும்.... "தொக்க விவற்றால் பிறர் தெளியச் சொல்லலாகும்" என்றது.

स्वयमनुमितवता प्रयुक्तं वाक्यमुपश्रुत्य परोऽनुमिनोति । तत् परार्थानुमानम् என்றற்கு, "தோக்கவிவற்ருல்" என்றது பிரதிஞ்ஞையாதி பஞ்சாவயவ வாக்கியங்களை, இத்துணை எனவரையறுத்துக் கூருமையின் पूर्वमीमांसकास्तु त्रीन् उदाहरणान्तान्, यद्वा उदाहरणादिकान् वदन्ति । बौद्धास्तु सोपनीतिमुदाहृतिं च वदन्ति । என்ருற்போல வருவனவும் கோள்க. இனி "அச்சோல்லும் மிக்க வன்னு வயத்திேைடு வேதிரேகச் சோல்லென விரண்டாகு" என்றது அந்த நியாய வாக்கியமும், அந்வய வியாப்தியும் வேதிரேக வியாப்தியும் என்னுமிரண்டு வியாப்தி மூலமாய் வரும். ஈண்டு "மிக்க" வேன்றதளுல் இரண்டும் தனித்தனி யன்றி ஒரே யநுமானத்தில் வரில், அதுகூட வியாத்தியால் மூன்ருமேனக் (கோண்டு) மூலத்தை அந்வய வேதிரேகிக்காக்கி மற்றிரண்டு மிலேசாற் கோடலுமாம். பிறவும் விரித்துக் கோள்க.

88 * * *

"அறியுந் தனக்கு வருஞானம்" என்பது சுவார்த்தாநுமானமும், பரார்த்தா நுமானமும் ஆமாறு கூறுகின்றது. (இதன்போருள்) வேளி.... என்றதற்கு வருமாறு. சித்த தந்திரத்தில்

त्रिपक्षश्च त्रिहेतुश्च प्रत्येकं त्रिविधं भवेत् ।
तदिदं द्विविधं वक्ष्ये प्रशस्तमनुमानकम् ॥

स्वार्थं परार्थमिति च स्वपरज्ञानकं ततः ।
स्वयंस्मरणमाख्यातमन्यत्स्याद्वाक्यसम्भवम् ॥

अन्वयव्यतिरेकीति एवमाख्यमिदं द्विधा ।

इति । पौष्करे तु —

अन्वयव्यतिरेकी च केवलव्यतिरेकि च ।
केवलान्वयिरूपेण क्रमेण व्याप्तिरिष्यते ॥

என்பன முதலியன.

89. "மூன்று பக்கம் பக்கம் நிகர் பக்கம் நிகரில் பக்க மேனத்
தோன்றும் பக்கம் துணிபோருளுக் கிடமா முவமை நிகர்பக்கம்
ஆன்ற போருள்சேன் றடையாத விடமா நிகரில் பக்கமுதல்
என்ற விரண்டும் போருளுண்மைக் கிடமாம் ஒன்று போருளின்ரும்."

" மூன்று பக்கம் பக்கம் நிகர் பக்கம் " என்பது முற்கூறிய மூன்று பக்கமு மாமாறு கூறுகின்றது. இது வருமாறு ஞானந்த பரிபாஷையில்.

तत्र सन्दिग्धसाध्यधर्मवान्पक्षः यथात्र वह्न्यनुमाने साध्यस्य वह्नेः पर्वतेऽस्ति नास्ति वेति सन्देहात् पर्वतः पक्षः। निश्चितसाध्यवान् सपक्षः। यथात्र महानसे तथा विद्यत इति महानसः। निश्चितसाध्यधर्माभाववान् विपक्षः। यच्छूयते श्रीमत्सिद्धतन्त्रे —

स्वपक्षः समपक्षश्च परपक्ष इति त्रिधा।
स्वपक्षः साध्यधर्मः स्यात्सपक्षः संमतार्थयुक्॥

संमतार्थो न यश्वास्मिन् परपक्ष इहोच्यते। इति।

இவற்றுள் முன்சொன்ன விரண்டும் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலுஞ் சித்த சாத்தியங்கள், பின் சொன்னவொன்றும் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் மநுமானத் தாலும் அசித்த சாத்தியம் என்ருயிற்று.

90. " ஏது மூன்ரு மியல்புகா ரியத்தோ டநுப லத்தியிவை
ஓதி னியல்பு மரமரத்தைக் காட்டல் உறுகாரியம் புகைதன்
ஆதியாய வனல் காட்ட லாகு மநுப லத்தியது
சீத மின்மை பனியின்மை காட்டல் போலும் செப்பிடிலே. "

" ஏது மூன்ரு மியல்பு காரியத்தோடநுபலத்தி " என்பது முன்னருரைத்த மூவகை ஏதுவும் ஆமாறு கூறுகின்றது. ஈண்டுச் " செப்பிடிலே " என்றதனுற் காரணத்தால் காரியானுமானமுங் கோள்க. இவ்வாறன்றிக் காரியங் கூறின மையின் அநுஷங்கத்திஞல் காரணமுங் கோடலாம். " இயல்பு " என்றது தர்மத்தினின்று தர்மியனுமானத்தை. இவ்வாறு வருவது ஞானந்த பரிபாஷையில்.

तत्पुनर्लिङ्गभेदेन चतुर्विधम्। स्वभावलिङ्गकार्यलिङ्गकारणलिङ्गानुपलब्धिलिङ्गवशात्। शिंशुपात्वेन वृक्षत्वानुमानं चूतत्वेन वृक्षत्वानुमानं वा स्वभावलिङ्गकम्। अत्रावस्थान्तरभेदेन तादात्म्यसम्बन्धेन व्याप्तिग्रहणं युक्तं। नतु केवलं तादात्म्यसम्बन्धेन। तदा भेदपूर्वकं व्याप्तिग्रहणासंभवात्। धूमादिना वह्न्यनुमानं कार्यलिङ्गम्। विशिष्टमेघोन्नत्या वृष्ट्यनुमानं कारणलिङ्गम्। शीताभावाद्धिमाभावानुमानमनुपलब्धिलिङ्गकम्। तच्छूयते श्रीमत्सिद्धतन्त्रे

हेतुं च वक्ष्ये प्रथममवस्थान्तरभेदवत् ।
द्वितीयं कार्यमित्युक्तं तृतीयं चानुपलब्धिकम् ॥

अवस्थान्तरभेदवत् अवसरप्रकरणे विदुः ।
कार्यं धूमेन तत्साध्यस्याग्नेर्दर्शनमित्यपि ॥

शीताभावाद्धिमाभावज्ञेयत्वेऽनुपलब्धिकम् ।

इति । अत्रोक्तकार्येण कारणं च गृह्यते । तयोरनुषङ्गात् । तच्छ्रूयते श्रीमन्मतङ्गे च

धर्मेण साध्यते धर्मी क्वचित्कार्येण कारणम् ।
कारणेन क्वचित्कार्यं क्वचिदाम्नायदर्शनात् ॥ इति ।

எனவரும். பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

91 * * *

"இயல்பாமேது" என்பது முற்கூறியவாறே அநுமானத்தியல்பு சிறிது கூறுமாற்றால் இத்துணைத்தென்கின்றது. ஈண்டு "இயல்பாமேதுப் பிரகரண மென்னுமவத்தை" யென்பது மாப்பூத்ததென்புழி, சுபாவலிங்காநுமானத்தினாலே மரமென்றது. இது தாதாத்மியம். அது சிறிது பேத ஸஹிஷ்ணுவான அபேத தாதாத்மியமென்க. பூத்த ஆம்ரத்வத்தால் பேதமும் விருக்ஷத்வ வியாத்தி யால் அபேதமுமாம். மற்றனைத்தும் முற்கூறியவாறும். இவ்வநுமானம் இருபத்தொன்றுமாறு சமவாயி அசமவாயி நிமித்தகாரண பேதத்தினால் காரியபேதமுண்டாகலின். அறுவகை லிங்கமும் சுவபாவ லிங்கமுமாகிய இவ் வேழும் அந்வயிவேதிரேகி கேவலாந்வயி கேவல வேதிரேகி என்னும் மூன்று லுறழ விருபத்தொன்றும் என்க. இவ்வாறன்றிப் பிறவாற்றாலும் விரிப்பிற் பெருகும். அது ஞானந்தபரிபாஷையில் வருவது:-

अत्रोक्तसमवाय्यसमवायिनिमित्तकारणलिङ्गभेदेन कार्यलिङ्गभेदोऽप्यस्तीति षड्विधं लिङ्गम् । तस्मात् स्वभावलिङ्गेन सह सप्तधा । तदनुसारानुपलब्धिलिङ्गं केवलव्यतिरेक्यनुमानं च सप्तधेति चतुर्दशविधमनुमानम् । पुनस्तद्विशेषतोदृष्टसामान्यतोदृष्टशब्दमात्रदृष्टसाध्यभेदात् प्रत्येकं त्रिधा । तत्र विशेषतोदृष्टसाध्यकं प्रत्यक्षयोग्यार्थसाध्यकम् । गन्धादिविशेषलिङ्गेन पुष्पादिसाध्यानुमानमेकमेव । अथ सामान्यतोदृष्टसाध्यकं तु नित्यातीन्द्रियार्थसाध्यकम् ।

तज्जातीयं सामन्यतोदृष्टम् । परवाक्यादिलिङ्गेन परकीयज्ञानाद्यनुमानं, यत्पुनः साध्यं तज्जातीयं वा, न प्रत्यक्षानुमानयोग्यं तच्छब्दमात्रदृष्टम् । यथा भोगविशेषेण प्राक्तनपुण्याद्यनुमानम् । इति द्विविधम् । (त्रिविधम्) यच्छ्रूयते श्रीमत्पौष्करे — दृष्टं सामान्यतो दृष्टमित्यादि । तत्साधनं द्विधा ।

तत्राद्यमक्षयोग्यस्य पदार्थस्यानुमापकम् ।
अन्यत्स्वतोऽप्यदृष्टस्य पदार्थस्यानुमापकम् ॥

इति — तथा श्रीमत्सिद्धतन्त्रे ।

प्राग्दर्शनानुमानं स्याद् दूरग ... वत् ।
अनुमानेनानुमानं स्याद्वाक्यज्ञानानुमानवत् ॥

भूतादिफलदं ज्ञेयमागमेनानुमानकम् ॥ इति ।

एवं द्विचत्वारिंशद्भेदानुमानानि च । पुनश्च व्याप्तिभेदेन प्रत्येकं त्रिधा अन्वयव्यतिरेकी केवलव्यतिरेकी केवलान्वयी चेति । तत्र धूमादिना वह्न्यनुमानादि अन्वयव्यतिरेकी । गन्धेन पृथिव्या इतरभेदानुमानं केवलव्यतिरेकि । मायादेर्वस्तुत्वेनानुमानादि केवलान्वयी । यच्छुतं श्रीमत्पौष्करे —

अन्वयव्यतिरेकी च केवलव्यतिरेकि च ।
केवलान्वयरूपेण क्रमेण परिलक्ष्यते ॥ (882)

इति । तथाचानुमानं षड्विंशत्यधिकशतसंख्याकम् । तत्सर्वं पुनः स्वार्थं परार्थं चेति द्विविधम् । तत्र स्वार्थानुमानं स्वतः प्रवृत्तिहेतुः । तच्च महानसादौ व्याप्तिग्रहानन्तरं स्वयमेव पर्वतादौ धूमादिव्याप्यलिङ्गं दृष्ट्वा वह्न्यादिकमनुमिनोति । तत्र स्मरणमात्रेण वाक्यप्रयोगः स्वयमनुमितवता प्रयुक्तं वाक्यमुपश्रुत्य परोऽनुमिनोति तत्परार्थानुमानम् । यथा पर्वतोऽयं वह्निमान् धूमवत्वात् यो यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानसः । तथा चायं तस्मात्तथा । इति । तदेवमनुमानं द्विपञ्चाशदधिकशतद्वयमिति ज्ञेयम् । तेषु अवान्तरभेदादिषु अनुमानेषु सूक्ष्मविचारेण न्यूनाधिकभेदोऽस्ति चेत् तथाऽनुसन्धेयम् ।

எனவரும் இவ்வாறு பிரத்தியக்ஷமும் விரிப்பின் இஷ்டாநிஷ்ட உபேக்ஷா விஷயத்தால் இந்திரியப்ரத்தியக்ஷ மூவகையும் நிர்விகல்ப ஸவிகல்ப பேதத்தால் ஆறுய்க், கண் முதலிய ஐம்பொறிகளால் முப்பதாம். அவைபற்றி வரும் மாநஸப்ரத்தியக்ஷமும் முப்பதாம். அவற்றுள் உபேக்ஷா விஷயமன்றி இஷ்டா நிஷ்டங்களால் வரும் வேதநா ப்ரத்தியக்ஷ மிருபதும் சுகதுக்க மோக பேதத்தால் அறுபதாம். ஆகச், சகலாவத்தையில் பிரத்தியக்ஷ பேதம் நூற்றிருபது. இவ்வாறே மத்தியாலவத்தை கீழாலவத்தை மேலாலவத்தை சுத்தாவத்தையிற் சாக்கிராதிகளினிகழும் பேதங்களும் கண்டுகோள்க. அவத்தை மலாவரணத் தாலும் நீக்கத்தாலும் ஆகலின், ஆன்மஞ்ஞான விஷயா விஷயமாதல் அறிந்து உணர்த்து முறைமைக் கேற்க, பிரத்தியக்ஷபேத மாமாறு கண்டுகோள்க. யோகபிரத்தியக்ஷத்தில்,

" பார்ப்பா னகத்திலே பாற்பசு வைந்துண்டு
மெய்ப்பாரு மின்றி வெறித்துத் திரிந்தன
மெய்ப்பாரு முண்டாய் வெறியு மடங்கினுற்
பார்ப்பான் பசுவைந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே " (திருமந்திரம்)

எனவருதலின் ஐவகைப் பிரத்தியக்ஷமும் சவிகல்ப நிர்விகல்ப பேதத்தால் பத்தாய் விஷய பேதங்கள் பலவாகலிற் பலபலவிதமாம் என்க. ஆகமப்ரமாண பேதம் மேற்கூறப்படும். பிறவுமுளவேல் விரித்துக் கோள்க.

92. "புகையா லனலுண் டடுக்களைபோ லேன்னப் புகற லந்நுவயம்
வகையா மனலிலா விடத்துப் புகையின் றுகும் மலரினேடு
முகையாற் நீறிற் போலேன்று மொழிதல் வெதிரேகச் சொலிவை
தொகையா றுறுப்பைந் தொடுங்கூடச் சொல்லு வாரு முளர்துணிந்தே"

" புகையா லனலுண்டு " என்பது வியாப்தி க்ரஹணமும் அநுமான வவயவ வாக்கியமு மாமாறு கூறுகின்றது. அதுவருமாறு ஞானுந்த பரிபாஷையில்,

इयं च व्याप्तिर्द्विविधा । सामान्यतः साध्यसाधनयोः सम्बधः अन्वयव्याप्तिः यत्र धूमस्तत्राग्निः यथा महानस इति । तयोः व्यतिरेकमुखेन सम्बन्धः व्यतिरेकव्याप्तिः । यत्र अग्निर्नास्ति तत्र धूमोऽपि नास्ति यथा महाह्रद इति । तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे — :

अनुमानं दृढव्याप्त्या परोक्षार्थावबोधकम् । (875)

साधनस्य स्वतः साध्येनान्वयो व्याप्तिरुच्यते ॥ (878)

सा च व्याप्तिर्द्विधा ज्ञेया व्यतिरेकान्वयात्मिका । (875)

सामान्यमुखतो ज्ञेया साऽन्वयव्याप्तिरुच्यते ॥

साध्यसाधनयोर्व्याप्तिरभावमुखतोऽपरः । (876)

इति । श्रीमत्सिद्धतन्त्रे च

अन्वयव्यतिरेकीति चैवं व्याप्तिर्द्विधा मता ।
धूमादग्निर्भवेत्पाकगृहवत्कथ्यतेऽन्वयः ॥

अग्निर्नास्ति यतस्तत्र धूमोऽपि न भवेद्यथा ।
पद्मवापीजले चेति व्यतिरेक इहोच्यते ॥

इति । एवं धूमाग्न्योर्व्याप्तौ गृह्यमाणायां महानसे धूमज्ञानं प्रथमं, पर्वतादौ पक्षे धूमज्ञानं द्वितीयं, ततः पूर्वगृहीतां व्याप्तिं स्मृत्वा तत्रैव पर्वते वह्निना व्याप्तो धूम इति तदिदं धूमज्ञानं तृतीयम् । इदमेव लीनार्थगमकं लिङ्गं प्रागुक्तरीत्या शिवशक्तिप्रेर्यात्मचिच्छक्तिरूपं कलाद्यभिव्यक्तज्ञानमनुमितिं प्रति करणत्वादनुमानम् ।

பிரயோகத்தில் " தோகையாருறுப்பைந் தொடுங்கூடச் சொல்லுவாருமுளர் துணிந்தே " என்பது வருமாறு.

पर्वतोऽयं वह्निमान् धूमवत्त्वात् यो यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानसः तथा चायं तस्मात्तथा इति पञ्चावयवरूपं वाक्यं ज्ञेयम् ।

ஈண்டுச் " சொல்லு வாருமுளர்துணிந்தே " என்னும் உம்மையாற் பிறவாறு கூறுவாருமுளர்.

अत्र पूर्वमीमांसकास्तु त्रीन् उदाहरणान्तान् यद्वा उदाहरणादिकान् वदन्ति । यथा पर्वतो वह्निमान् धूमवत्त्वात् यथा महानसः । इत्येकः पक्षः । पक्षान्तरं तु, यो यो धूमवान् स सोऽग्निमान् तथा चायं तस्मात्तथेति ।

बौद्धास्तु सोपनीतिमुदाहृतिं च वदन्ति । यत् सत् तत्क्षणिकम् । यथा जलधरपटलं संश्च शब्दादिः तथा चायमिति । अत्र तथा चायमित्युपनयमन्यत्सर्वमुदाहरणम् ।

எனவரும். பிறவும் கண்டு கோள்க. இவ் வவயவ வியல்பு மேல் விளங்கும்.

93 * * *

" ஈண்டு " என்பது பஞ்சாவயவ வாக்கியத்தின் அவயவத்தின் பெயரும் உதாரணமும் காட்டியது.

94 * * *

" பேணிய பொருளுண்டென்றல் " என்பது அந்தப் பஞ்சாவயவத்தின் இலக்கணம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு வருவது பௌஷ்கரத்தில்

तच्चेह पञ्चावयवं प्रतिज्ञा हेतुरेव च । (875)
दृष्टान्तोपनयावेतौ निगमश्चापि पञ्चमः ॥

इष्टार्थोक्तिः प्रतिज्ञा तु हेतुस्तद्व्याप्तिमद्वचः ।
दृष्टान्तो द्विविधो ह्युक्तो हेतुस्तद्वत्परीक्ष्यते ॥

दृष्टान्तापेक्षया व्याप्तिप्रस्तारोपनयो भवेत् ।
पुनः प्रतिज्ञानियमो निगमः स्यात्सहेतुकः ॥ (878)

எனவும் இவ்வாறு ஞானரத்ந பரிபாஷையில்

पर्वतोऽयं वह्निमान् धूमवत्वात् यो यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानसः तथा चायं तस्मात्तथा इति । न्यायवाक्यं तु प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनकम् । तत्र साधनीयवत्तया पक्षस्य प्रतिपादनं प्रतिज्ञा यथा अयं पर्वतो वह्निमान् इति । गमकत्वशक्तिप्रतिपादक विभक्त्यन्तलिङ्गवचनं हेतुः । यथा धूमवत्वादिति । दृष्टान्तनिर्देशयुक्तं व्याप्तिप्रतिपादकं वाक्यमुदाहरणम् । यथा यो यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानस इति । यथावा यो यो वह्निरहितः स धूमरहितः यथा महाह्रदः इति । उदाहरणोपदर्शितव्याप्तिकस्य हेतोः साध्यवत्तया सिषाधयितव्ये धर्मिणि सद्भावप्रतिपादकं वाक्यमुपनयः । यथा धूमवांश्चायमिति ज्ञापनीयस्य सहेतुकं सिद्धवन्निर्देशो निगमनम् । यथा तस्माद्वह्निमान् इति । अत्र सम्मतिः प्रागुक्तपौष्कर एव ।

१५ • • •

" நிலைபெறுமுன் மூன்றும் " என்பது மாயாவாதிகள் கூறும் அநுமான வவயவ பேதங் கூறுகின்றது. அதுவருமாறு வேதாந்த பரிபாஷையில்

तच्च अनुमानं स्वार्थपरार्थभेदेन द्विविधम्। तत्र स्वार्थं तूक्तमेव। परार्थं तु न्यायसाध्यम्। न्यायो नाम अवयवसमुदायः। अवयवाश्च त्रय एव। प्रतिज्ञाहेतूदाहरणरूपाः उदाहरणोपनयनिगमनरूपा वा। न तु पञ्चावयवरूपाः। अवयवत्रयेणैव व्याप्तिपक्ष धर्मतयोः उपदर्शनसम्भवेन अधिकावयवद्वयस्य व्यर्थत्वात्।

எனவரும். இவ்வாறு முன்னர் பூருவ மீமாம்ஸகர் கூறுவரென்றதும் அவரைப்போலவே யிவரும் கோடலின். பிறவு முண்டேல் விரித்துக் கோள்க.

१६ • • •

" வருமனுமானம் " என்பது அநுமானத்தினது பஞ்சரூபமாமாறு கூறுகின்றது. இது வருமாறு வன்னியனுமானத்தில் ஞானந்த பரிபாஷையில்

इदमनुमानम् प्रामाणिकार्थसाधने प्रमाणसिद्धम्। तस्य पञ्चरूपोपपन्नत्वात्। तथाहि पक्षधर्मत्वं सपक्षे सत्वं विपक्षव्यावृत्तिः अबाधितविषयत्वमसत्प्रतिपक्षत्वं च इति तानि पञ्च रूपाणि। तत्र सन्दिग्धसाध्यधर्मवान् पक्षः। यथा अत्र वह्न्यनुमाने धूमवत्त्वं पक्षस्य पर्वतस्य धर्मः, स च पर्वतेऽस्तीति पर्वतः पक्षः। निश्चितसाध्यवान् सपक्षः यथाऽत्र महानसे तथा विद्यत इति महानसः सपक्षः। निश्चितसाध्यधर्माभाववान् विपक्षः। यथात्र विपक्षान्महाह्रदाद्व्यावृत्तमस्तीति महाह्रदो विपक्षः। तच्छ्रूयते श्रीमत्सिद्धतन्त्रे।

स्वपक्षः समपक्षश्च परपक्ष इति त्रिधा।
स्वपक्षः साध्यधर्मःस्यात्सपक्षः संमतार्थयुक्॥

संमतार्थो न यश्चास्मिन् परपक्ष इहोच्यते।

अथाबाधितविषयत्वं साध्यस्य प्रमाणान्तरेण बाधविरहः। यथात्र धूमवत्त्वमबाधित विषयत्वम्। तस्य साध्यस्याग्नेरेकेनापि प्रमाणेनाखण्डितत्वमिति। असत्प्रतिपक्षत्वं तु साध्यविपरीतसाध्यकहेत्वन्तरविरहः। यथात्र धूमवत्त्वस्य तथात्वमिति। तथा श्रूयते च श्रीमत्पौष्करे

पक्षधर्मःसपक्षे सन् व्यावृत्तश्च विपक्षतः । (सू 828)

अबाधोऽसत्प्रतीपक्षो व्यतिरेकान्वयात्मकः ॥

साध्यधर्मयुतःपक्षः सपक्षस्तत्सधर्मयुक् ।
तद्विधर्मो विपक्षः स्याद्बाधो मानान्तरोद्भवः ॥

साध्ये द्वयोस्त्रिरूपत्वं तेन ज्ञानाद्विपक्षता ।
निर्विपक्षोऽन्वयी हेतुर्निःसपक्षस्तथा परः ॥

साग्निर्देशः सधूमत्वादन्यो रसवती यथा । (सू - 886)

என்று கூறப்பட்டது.

97 * * *

“சொன்னவை முறையிலின்றேல்” என்பது முற்கூறிய வைந்தும் அமையாவிடில் அவ்வநுமானத்தில் ஏத்துவாபாஸமாய்ப் போம் என்கின்றது. அது வருமாறு

1 பக்ஷத்தில் தர்மமில்லாமையால் அநிச்சித பக்ஷவிருத்தி அசித்தி; 2சபக்ஷத்தில் சத்துவ மில்லாமையால் சாத்தியாபாவவியாப்தம் விருத்தம்; 3நிச்சித சாத்தியதர்மவானுகாமையால் வியபிசாரத்துடன் கூடியது அநை காந்திகம்; 4சாத்தியத்திற்கு வேறு பிரமாணத்தால் பாதமின்மை யின்மையால் காலத்தியய அபதிட்டமும் 5சத்பிரதிபக்ஷமும் ஆம் என முறையே ஏத்துவா பாசமைந்தும் வந்தவாறு காண்க. இவற்றையுதாரணத்தோடு மேல் ஏத்துவா பாச லக்ஷணம் கூறுமிடத்து விளக்குதும்.

98 * * *

“சொன்னவாறு என்பது” அந்வயவேதிரேகிக்கு ஐந்துறுப்பென்றும் மற்றிரண்டிற்கும் நான்குறுப்பென்றும் கூறுகின்றது.

99 * * *

“ஆதீதான்” என்பது வேதிரேகிக்கும் கேவலாந்வயிக்கும் உதாரணங் காட்டுகின்றது. ஈண்டுக் கூறிய முதலதேன்னும் வன்னியனுமானத்தில்

पर्वतोऽयं वह्निमान् धूमवत्वात् यो यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानसः तथा चायं तस्मात्तथेति ।

என ஐந்தும் வந்தவாறு காண்க. ஈண்டு வேதிரேகத்து

यत्राग्निर्नास्ति तत्र धूमोऽपि नास्ति महाह्रदवत् ।

எனவுமுதாகரித்துக் கோள்க. ஈண்டு அன்வயவியாத்தியும் வேதிரேக வியாத்தியும் கூட்டிச் செல்ல வேண்டுதலின். இனியதன்பின் "ஒதிடிற்பிர மேயந்தான்" என்றற் ரொடக்கம் கேவலாங்வயிக்கு நான்கு அவயவமும் வருமாறு கூறும்.

वृक्षः प्रमेयः सत्वात् पाषाणवत् तथाचायं तस्मातथेति । अत्र यत्प्रमेयं तत्सत् यथा वृक्षः इत्यन्वय व्याप्तिरेवास्ति । अत्र वृक्षस्य प्रमेयत्वं साध्यम् । सत्वं हेतुः । स च केवलान्वयी यत्प्रमेयं न भवति तत्सदपि न भवति । यथा इदमिति व्यतिरेकदृष्टान्ताभावात् । सर्वत्रैव हि प्रामाणिक एवार्थः दृष्टान्तः इति

இவ்வனுமானம் விருக்ஷம் பிரமேய மல்லவேன்னும் பௌத்தமதைகதேசி நிராகரணமாம். இந்தக் கேவலாங்வயி அநுமானத்தில் விபக்ஷமொழிந்த நான்கும் வந்தவாறு காண்க.

100 • * •

"சீவதேகந்தானுவி" என்பது ஸபக்ஷமொழிந்த கேவலாங்வயி அநுமானம் ஆமாறு கூறுகின்றது. அது வருமாறு

जीवच्छरीरं सात्मकम् । प्राणादिमत्वात् यत्सात्मकं न भवति न तत्प्राणादिमत् यथा घटः न चेदं जीवच्छरीरं तथा । तस्मान्न तथा इति । अत्रहि जीवच्छरीरस्य सात्मकत्वं साध्यम् । प्राणादिमत्वं हेतुः । स च केवलव्यतिरेकी अन्वयव्याप्तेरभावात् । तथाहि यत्प्राणादिमत् तत्सात्मकं यथा अमुक इति दृष्टान्तो नास्ति । जीवच्छरीरं सर्वं पक्ष एव ।

எனவரும். இவ்வனுமானம் தேகாத்மவாதியான உலோகாயத மத நிரா கரணமாம். இம்மூன்றும் முற்கூறியவாறே ஞானந்த பரிபாஷையில்

धूमवत्त्वहेतुः पञ्चरूपोपपन्नः अन्वयव्यतिरेकी। अन्वयेन व्यतिरेकेण च व्याप्तेः। यथा पर्वतोऽयं वह्निमान् धूमवत्त्वात् यो यो धूमवान् स वह्निमान् यथा महानसः। यो यो वह्निरहितः स धूमरहितः यथा महाह्रदः तथा चायं तस्मात् तथेति। केवलव्यतिरेकी चतूरूपोपपन्नः सपक्षाभावात्। यथा सर्वं कार्यं सदेव उत्पद्यते क्रियमाणत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा शशशृङ्गं तथा चायं तस्मात्तथेति। अत्रान्वयव्याप्तेरभावेन यत्क्रियमाणं तत्सदेवोत्पद्यते यथाऽमुकः इति सपक्षाभावात्। यस्मात्सर्वं कार्यं कृतम्। अथ केवलान्वयी च चतूरूपोपपन्नः विपक्षाभावात्। यथा चिदचिदात्मकं विश्वं कर्तृसापेक्षम्। स्वतः प्रवृत्ति शून्यत्वात्। कुलालापेक्षमृद्वत्। इत्यत्र व्यतिरेकव्याप्त्यभावेन यत्कर्तृसापेक्षं न भवति तत् प्रवृत्तिशून्यमपि न भवति। यथा अमुक इति विपक्षाभावात्। तदुक्तं श्रीमत्पौष्करे—

निर्विपक्षोऽन्वयी हेतुर्निःसपक्षस्तथा परः।
साग्निर्देशः सधूमत्वात् अन्यो रसवती यथा॥

केनाप्यध्यासितं विश्वं कार्यं स्याद्वस्तुभावतः।
यथा कुलालसापेक्षा मृदित्येषाऽन्वयी पुनः॥

सदेवोत्पद्यते कार्यं क्रियमाणत्वहेतुतः।
असन्न पूर्वं क्रियते धर्मांशः शशशृङ्गवत्॥

एवं लिङ्गादिभिन्नानुमानं सर्वमूहनीयम्।

எனவரும்.

101 * * *

"அன்றியுமனுமானங்கள் யாவையும் மூன்று பேதம்" என்பது பலவகைப் படுமநுமானங்கள் யாவுமோருவாற்ருன் மூவகையுளடங்குமென்கின்றது. உதாகரணமும் முற்காட்டினவேயாம்.

102 * * *

"காரணத்தாலே காணும்" என்றது அதற்குதாரண மெடுத்துக் கூறியது; முற்காட்டினவற்றுளாமெனினும் அநுவாதமாக நினைப்பிக்க வேண்டுதலின். ஈண்டு "உரைமேற்ருேன்றும்" என்றது நூலுரையிலிங்கமே கூறுமாற்ருல் விளங்குமென்றற்கு.

103 · * * *

" இன்னுமோர் வகையினெல்லாம் " என்பது அவ்வனுமானங்கள் இன்னும் பிறிதோராற்ருல் மூவகைப்படுமென்கின்றது.

104. " போது நாற்றத் தாலறிதல் பூர்வக் காட்சி யனுமானம்
ஓது முரையா லறிவின்அள வுணர்தல் கருத லனுமானம்
நீதி யால்முற் கன்மபலம் நிகழ்வ திப்போ திச்சேய்தி
ஆதி யாக வரும்பயனென் றறிதல் உரையா லனுமானம் "

" போது நாற்றத்தால் " என்பது அதற்குதாரண மெடுத்துக்காட்டியது. இம்மூன்றும் தர்மதர்மியனுமானம் வசனலிங்கானுமானம் ஆகமலிங்கானுமானம் என்க. ஈண்டு " உணர்தல் கருதல் அநுமானம் " என்றதனுல் வசனலிங்கானு மானம் அனுமானத்தாலனுமானமாம் என்க. அன்றி வசன லிங்கத்தா லனுமானம் எனினுமாம். இது பூவும் மணமும் சோதனு வாக்யமும் பலமும் போலப் பலபட வியாப்திக் கிரஹணம் கூடாமையாற் புதிதாய் உணரு மிது வேறெடுத்தோதின தென்க. பிறிதோராற்ருல் வருமெனினும் காண்க. அது சித்த தந்திரத்தில்

पुनरप्यनुमानं तत् त्रिविधं चेति कथ्यते ।
प्राग्दर्शनानुमानं तु दूरगन्धेन पुष्पवत् ॥

अनुमानेनानुमानं वाक्यज्ञानानुमानकम् ।
भूतादिफलदं ज्ञेयमागमेनानुमानवत् ॥

எனவரும். ஈண்டனுமான லக்ஷணம் கூறினதொழிய மற்றும் விரித்துணர்ந்து கோள்க.

105. " அநாதியே யமல னுன வறிவனூ லாக மந்தான்
பிநாதிமா றின்றிப் பேணல் தந்திர மந்தி ரங்கள்
மநாதிக ளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மை யாகும்
தநாதிஈ றிலாதான் தன்மை யுணர்த்துத லுபதே சந்தான் "

" அநாதியே யமலனுன வறிவனூல் " என்பது, முன்னர் " காசறு முரை யிம்மானத்தடங்கிடாப் போருளைக் காட்டும் " என்றதை. " மாண்டவுரை தந்திர மந்திரத்தோடுபதேசச் சோல் என மூன்ரு " மென வகுத்தவற்றை லக்ஷண பூர்வமாக விரித்துணர்த்துகின்றது. ஈண்டு " அநாதியே யமலனுன வறிவன் " என்றது புறச்சமய வகச்சமயநூல் செய்யுமவர்களாய் உருத்திர பேதாந்தமுள்ள பலரையும் நீக்குதற்கு. அநாதியமலனியல்பு மேல்விளங்கும். "ஆகமமென்றது"

ஈண்டுக் காமிகாதி சுத்தசைவ தந்திரத்தை; மேல்மூவகைப்பட வகுக்குமாற்ருல். இனி, " தனுதியீறிலாதான்றன்மையுணர்த்துதல் " என்றதனுல் பசுவிற்குப் பாசம் நிவிர்த்தியின்றிக் கூடாமையாற் பதித்தன்மை யுணர்த்தவேண்டி .... பொருளின் தன்மையு முணர்த்துதலுங் கொள்க. அது சித்ததந்திரத்தில்,

इदं मन्त्रं समाख्यातं ... ... मतम् ।
अनादिनिर्मलेनेदं शिवेन परिभाषितम् ॥

पूर्वापराविरोधेन ज्ञेयं तत्र कला भवेत् ।
अनादिनिश्चलं कृत्वा कुर्यादर्चामनाकुलः ॥

इति मन्त्रकलाख्याता उपदेशकलोच्यते ।
आद्यन्तरहितं ब्रह्म भावबोधोपदेशयुक् ॥

எனவரும்.

106 * * *

" அறையுமிவ் வாகமந்தா னுத்தன் " என்பது முற்கூறிய அமலனுன சிவன் அவனருளா லறியுங் குறைவுடைய ஆத்தனன்றித் தானே இயல்பாய் முழுதுணரும் பரமாத்தன் என்கின்றது.

107 * * *

" இறைவனுவான் " என்பது சிவன் பரமாத்தன் என்பதற்கேதுக் கூறுகின்றது. அது மிருகேந்திரத்தில்

सर्वज्ञः सर्वकर्तृत्वात्साधनाङ्गफलैःसह ।
यो यज्जानाति कुरुते स तदेवेति सुस्थितम् ॥ (1-5-13)

எனவும், பராக்கியத்தில்

सर्वकर्ता महान्व्यापी सर्ववेत्ता महेश्वरः ।
सर्वकृत्येषु तज्ज्ञानं व्यापितं येन सान्वयम् ॥

निखिलज्ञानयोगित्वात् सर्वज्ञः परमः शिवः ।
आगमेनापि सर्वज्ञो गुणमाहात्म्यदर्शनात् ॥

उभयोर्ज्ञापकत्वेन दोषस्त्वन्योन्यगो भवेत्।

ज्ञापकं वर्तते शास्त्रं तत्कर्ता वर्तते शिवः।
ज्ञातृज्ञापकयोश्चैव न दोषस्त्वितरेतरः॥

எனவும் பிறவும் வரும். இவ்வாறு சிவனுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகர்த்திருத்துவம், சர்வானுக்கிராஹகத்துவம் உடைமையான் சகத்பதித்துவம் கூறுதலாற் பரம குருத்துவ மாத்திரங்கூறும் பிறரை நீக்கியதூஉம் ஆயிற்று. பிறவுமன்ன.

108 * * *

" அலகிறந்த " என்பது அவ்வாறு சகத் பதியாயிருக்கிற சிவன் பரமாத்தனுதலிற் பரம குருவுமாகலின் அவரவர் பக்குவத்தளவில் உணர்த்தப் பசுவர்க்கத்தில் ஆத்தருக்கருளிய நூல் பலவும் ஐவகைய வேனக் கூறுமுகத்தால் முதனூலிதுவெனக் கூறுவதைத் தோற்றுவாய் செய்தது. ஈண்டுக் கூறிய பஞ்சசுரோதப் பிரகாரமான சர்வ சாஸ்திரமும் வருமாறு, காமிகத்தில்

लौकिकं वैदिकं चैव तथाध्यात्मकमेव च।
अतिमार्गं च मन्त्राख्यं तन्त्रमेकमनेकधा॥

प्रत्येकं पञ्चवक्त्रं स्यात्तैरुक्तं लौकिकादिकम्।
लोकदृष्टफलं शास्त्रं लौकिकं ज्योतिषादिकम्॥

दृष्टादृष्टफलं शास्त्रं मीमांसादि हि वैदिकम्।
प्रमाणार्थविचारौ तौ न्यायवैशेषिकावपि॥

सांख्याद्याध्यात्मिकं शास्त्रमात्मविज्ञानसाधनम्।
अतिमार्गमिदं शास्त्रं रौद्रं पाशुपतादिकम्॥

शुद्धशैवस्तु सिद्धान्तो मन्त्र ऊर्ध्वमुखोद्भवः।

எனவும், அவ்வாறே உத்தரகாமிகத்தில்

लौकिकं वैदिकं चैव तथाध्यात्मिकमेव च।
अतिमार्गं च मन्त्राख्यं तन्त्रभेदमनेकधा॥

सद्यो वाममघोरश्च पुरुषेशानमूर्तयः ।
प्रत्येकं पञ्चवक्त्राः स्युस्तैरुक्तं लौकिकादिकम् ॥

वक्तारो लौकिकादीनां तेषां भेद इहोच्यते ।
सद्योमन्त्राद्विनिष्क्रान्तो ब्रह्मा ... ... ॥

तेनैव लौकिकं शास्त्रं सर्वलोकेऽवधारितम् ।

शब्दशास्त्रमलंकारा निरुक्तं छन्द एव च ।
कौटिलं भरतं ज्योतिःशास्त्रं वात्स्यायनादिकम् ॥

आयुःशास्त्रं धनुःशास्त्रं वृक्षायुर्वेद एव च ।
लोकायतं तथा सांख्यमार्हतं मतमेव च ॥

मीमांसा दण्डनीतिश्च वार्ताद्यं लौकिकं मतम् ।
वाममन्त्राधिपो ... ... द्वितीयकः ॥

तेन वैदिकमुद्दिष्टं त्वष्टादशपुराणकम् ।
धर्मशास्त्रं च वेदान्तं पाञ्चरात्रं च बौद्धकम् ॥

रुद्रो घोराद्विनिष्क्रान्तस्त्वध्यात्मं च प्रणीतवान् ।
न्यायवैशेषिकं सांख्यं सेश्वरं यत्प्रणीतवान् ॥

ईश्वरः पुरुषाज्जातः चातिमार्गं प्रणीतवान् ।
पञ्चार्थं लाकुलं चान्यत् तथा पाशुपतं मतम् ॥

सदाशिवो हि भगवान् मन्त्रतन्त्रमपालयत् ।
ऋग्यजुःसामाथर्वाश्च पुरुषाद्याननोद्भवाः ॥

எனவும், மேலும் அதிலேயே

शैवं चतुर्विधं प्रोक्तं शैवं पाशुपतं तथा ।
सोमसिद्धान्तकं चैव लाकुलं च चतुर्विधम् ॥

चतुर्वक्त्रान्महेशाच्च पुरुषाद्याननोद्भवाः ।
पूर्वपूर्वगुणोत्कृष्टं तन्त्रमेवं चतुर्विधम् ॥

प्रत्येकं त्रिविधं प्रोक्तं वामदक्षिणमिश्रकम् ।
शैवागमानां तेषां च सिद्धान्तं श्रेष्ठमुच्यते ॥

எனவும், அவ்வாறே மகுடத்திலும்

शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं च चतुर्विधम् ।
तेषु श्रेष्ठतमं शैवमूर्ध्वस्रोतः समुद्भवम् ॥

ततस्तु द्विविधं शैवं सौम्यं रौद्रमिति स्मृतम् ।
सौम्यं च त्रिविधं वामं दक्षिणं चैव मिश्रकम् ॥

आचारो वेदविहितो दक्षिणाचार उच्यते ।
विपरीतं तु वामं स्याद् द्वयोर्मिश्रं तु संगमम् ॥

எனவும், மேலும் உத்தர காமிகத்தில்

तत्रापि शैवसिद्धान्तःसर्वेभ्यो ह्युत्तमोत्तमः ।
सिद्धान्तो मन्त्रतन्त्रं स्यादति मार्गं ततोऽपरम् ॥

आध्यात्मिकं यत्ततो नीचं तस्माद्वैदिकमेव च ।
वैदिकाल्लौकिकं हीनं ब्रह्माद्याः पञ्च देवताः ॥

वक्तारो लौकिकादीनां तेषां भेद इहोच्यते ।

என்பன முதலியனவும், மேலும்

सिद्धान्तात्परमं ज्ञानं नेति शास्त्रस्य निश्चयः ।
अन्यतन्त्रेषु ये मुक्ताः सिद्धान्ते तु शवा मता ः

எனவும் காண்க. பிறவும் விரித்துணர்க.

109 " ஓதுசம யங்கள் பொருளுணரு நூல்கள்
ஒன்றோடொன் றொவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள்
யாதுசம யம்பொருள்நூல் யாதிங் கென்னில்
இதுவாகு மதுவல்ல தெனும்பிணக்க தின்றி
நீதியினா லிவையெல்லா மோரிடத்தே காண
நின்றதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூல்
ஆதலினா லிவையெல்லா மருமறையா கமத்தே
அடங்கியிடு மவையிரண்டு மரனடிக்கீ ழடங்கும் "

" ஓதுசமயங்கள் " என்பது முன்னுதாகரித்த முதனூலாவன விவைகள் என்கின்றது. ஈண்டு " இதுவாகு மதுவல்ல தெனும் பிணக்கதின்றி நீதியினால் இவையெல்லாம் ஓரிடத்தே காண நின்றது " என்றது பௌத்தாதிகளை. அவர் மதங்கட்குப் பயனின்மை கூறுது லோகாயதாதி (சௌமி) யசைவாந்த மதவாதிகட்கேல்லாம் பயனுண்டெனப் பதப் பிராப்தி கூறுமாற்றால் அந்த அந்த மதப் பிரமேயங்களெல்லாம் வேதாகமங்களிற் காணக்கிடத்தலின். அது வருமாறு பௌஷ்கரத்தில்.

चार्वाका भूतसंसिद्धा यतो भूतात्मवादिनः । (554)
ज्योतिःशास्त्रविदस्तद्वत्प्राप्यं तारापुरं यतः ।
कौलाश्च स्वात्मवादेन विनाशित्वात्तु भौतिकाः ॥ (555)
तन्मात्रसिद्धाः स्मार्ताश्च चक्षुरादीन्द्रियं परे ।
वैशेषिकास्त्वहंकारे मनस्थाःन्यायवादिनः ।
बुद्धितत्त्वे स्थिता बौद्धा गुणेष्वेवार्हताः स्थिताः ।
प्राकृताः पाञ्चरात्रास्ते मन्यन्ते प्रकृतिं हरिम् । (559)
वेदान्तज्ञाश्च सांख्याश्च योगिनः पुरुषे स्थिताः ।

எனவும், சித்தாந்த ரகசியத்தில்.

शक्तितत्त्वे तदद्वैताः शिवतत्त्वे परे स्थिताः ।

எனவும், ஞான ரத்நாவளியில்.

पञ्चार्धकालवक्त्राणां मायाया अधरे पुटे ।
मुक्तिरुक्ता द्वयोः स्थाने लाकुलक्षेत्ररुद्रयोः ।
ऊर्ध्वसंपुटके गेहे मुक्तिरुक्ता कपालिनाम् ।

எனவும், சர்வஞானோத்தரத்தில்.

केवलार्थविदः कालं प्राप्नुवन्ति जितेन्द्रियाः ।
परविद्येश्वरस्थानं सोमसिद्धान्तवादिनाम् ।
[प]शुपतास्तु मायायां विद्यायां तु महाव्रताः ।

எனவும், ரௌரவ விருத்தி விவேகத்தில்,

शक्तितत्त्वे तदद्वैता मुक्तिमिच्छन्ति बिन्दुजे ।
विद्येशतत्वे पूर्वे ये स्वप्रेर्येश्वरवादिनः ।
मन्त्रेशाः शुद्धविद्यायां ये सर्वज्ञमनीश्वरम् ।
मायायां ये स्वचिद्धीनाः संक्रान्तगुणमीश्वरम् ।
ये स्थिता मुक्तिभेदेन शुद्धोऽयं पशुदकृतः ।

எனவும், அசிந்திய விசுவசாதாக்கியத்தில்,

शैवं चतुर्विधं प्रोक्तं सिद्धान्तं द्विविधं भवेत् ।
कर्मान्तमेवं ज्ञानान्तं ज्ञानमूर्ध्वं परं स्मृतम् ।
चर्या चैव क्रियायोगः कर्मिणां साधनं भवेत् ।
चर्याक्रियायोगयुक्तं ज्ञानं चैव भवेत्ततः ।
शक्तिः शिवश्च सादाख्यं मन्त्रप्राधान्यकात्मकम् ।
समाप्तकलुषत्वं च मुक्तिस्तत्रैव चोच्यते ।
कर्मावरणमेवं तु तस्योर्ध्वे तु निरावृतम् ।
सन्मार्गे ज्ञानिनां युक्तं तज्ज्ञानं साधनं भवेत् ।
बिन्दुर्नादश्च शक्तिश्च परश्चैव परात्परम् ।
ब्रह्मप्राप्त्यवधिस्तेन चात्मानन्दसुखं भवेत् ।
निरावरणमेवं तु शैवभेद इति स्मृतः ।

எனவும் பிறவும் வரும். வேதாந்திகளை ஈண்டுப் பூருவ பக்ஷிகளாகச் சொன்னது வேதத்தில் ஓரிடத்துக் கூறும் ஒவ்வோரு விஷய வாக்கியங்களைப் பற்றி மதபேதங் கற்பித்தலின். இதனுனேயன்றே காமிகத்தில்.

कामिकादि शिवज्ञानं वेदान्तज्ञानमेव च ।
समं यो मन्यते मोहात्तं प्रयत्नेन वर्जयेत् ।

என்பதும் அதுபற்றி. சர்வார்த்தப் பிரதிபாதகமாய் இருக்கிற வேதத்தையன்று. அன்றேல் "இவை யெல்லாம் அருமறை யாகமத்தே யடங்கியிடு" மென்பது கூடாதாம். "அவை யிரண்டுமரனடிக்கீ ழடங்கும்" என்றது அந்த வாக்கு விருத்தியான வேதாகம மென்னும் பாசஞானம் சிவனடி என்னும் பரஞானத்தின் கீழன்றி மேல் வியாபிக்க மாட்டாமையின், அது சுவாயம்புவத்தில்.

पाशज्ञानान्न मुक्तिःस्यात्पशुज्ञानात्तथैव च ।
सर्वतश्च यतो मुक्तिः पतिज्ञानेन गम्यते ।

எனவரும். பிறவும் விரித்துணர்க.

110 "அருமறையா கமமுதனூல் அனைத்துமுரைக் கையிறுன்
அளப்பரிதா மப்பொருளை அரனருளால் அணுக்கள்
தருவர்கள்பின் தனித்தனியே தாமறிந்த வளவில்
தர்க்கமொடுத் தரங்களினுற் சமயஞ்சா தித்து
மிருதிபுரா ணங்கலைகள் மற்று மெல்லாம்
மெய்ந்நூலின் வழிபுடையாம் அங்கம்வே தாங்கம்
சுருதிசிவா கமமொழியச் சொல்லுவதொன் றில்லை
சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொ ணுதே.

"அரு மறையாகம முதனூல்" என்பது எல்லாவற்றிற்கும் வேதாகமம் முதனூல் என்பதை ஏது பூருவமாகக் கூறுகின்றது. ஈண்டு "அருமறை முதனூல்" என்பது வருமாறு பராசரபுராணத்தில்.

वेदमूलानि शास्त्राणि मन्वादीनां भवन्ति च ।
पुराणाद्यानि चाङ्गानि चतुःषष्टिकलान्यपि ।
वेदमूलतयान्यानि प्रवृत्तान्येव सत्तमाः ।

என வரும். இனி "ஆகம முதனூல்" என்பது வருமாறு சுவாயம்புவத்தில்.

वेदादिज्ञानभेदेन शिवज्ञानमिहोदितम् ।
चिन्तामणिरिवात्रासौ स्थितः सर्वस्य कारणम् ।

எனவும், வேறிடத்தில்.

सर्वज्ञानस्य मूलं स्याच्छिवस्योर्ध्वमुखोद्भवम् ।
बहुभेदसमायुक्तं मन्त्राख्यं कामिकादिकम् ।

எனவும் வரும். "அனைத்து முறைக்கையினால்" என்பது சர்வ வியாபகமாய் இங்குள்ளதே பிறநூலினன்றிக் காணுமையின் எல்லாப் பொருளையு முணர்த்துதலின் அவை முதனூலாதற்கேதுக் கூறுகின்றது. அது பௌஷ்கரத்தில்.

शिवागमाविरोधेन शास्त्रं सर्वं व्यवस्थितम् । (915)
नान्यशास्त्राविरोधेन तत्संवादितयाथवा ।
शिवशास्त्रं व्यवस्थाप्यं तद्व्याप्यं व्यापकं यतः । (916)
यस्य यस्य हि शास्त्रस्य यावती व्याप्तिरिष्यते ।
तावत्येव भवेद्विप्राः प्रामाण्यं तस्य तस्य च । (917)

எனவும், வேறிடத்தில்.

यदुक्तमन्यशास्त्रेषु विद्यते तच्छिवागमे ।
न दृष्टं यच्छिवज्ञाने तदन्यत्र न विद्यते ।

எனவும், மேலும்.

सिद्धान्तः सर्वशास्त्राणां मूलं सर्वार्थबोधनात् ।
तस्मात्तु शिवसिद्धान्तः सिद्धान्तो न तथा परे ।

எனவும் வரும். இவ்வாறு வேதத்திற்கு மொக்கும்; சித்தாந்தம் வேதஸார மாகலின். அது மகுடத்தில்.

वेदसारमिदं तन्त्रं तद्वद्वैदिकमाचरेत् ।
वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धान्तं परमं शुभम् ।
इत्थं श्रौतोद्भवं श्रेष्ठमष्टाविंशतितन्त्रकम् ।
वेदसारार्थदं ज्ञानमन्यत्त्वन्यार्थसाधकम् ।

எனவும், வேறிடத்தில்.

वेदोक्तार्थं विना यस्मात् क्वचित्किञ्चिन्न दृश्यते ।
तस्माद्वेदा ह्यनन्ताश्च सर्वार्थप्रतिपादकाः ।

எனவும் வரும்.

இனி அளப்பரிதா மப்பொருளை யரனருளாலணுக்கள் பின் தனித் தனியே தாமறிந்த வளவிற் தர்க்கமோ டுத்தரங்களினுற் சமையஞ் சாதித்துத் தருவர்கள் எனக் கூட்டுக. ஈண்டு "அளப்பரிதாமப்பொருள்" என்றது சிவன் அநந்த நூல்களால் விரித்துணர்த்துதலின் அவனைப் போலுயிர்கட்கு முழுதுமுணரக்கூடாமையின் அப்பொருள் அனைத்தும் ஒருங்குணரப்படாமை தோன்ற. இதனுனேயன்றே.

असितगिरिसमं स्यात्कज्जलं सिन्धुपात्रे
सुरतरुवरशाखा लेखिनी पत्रमुर्वी ।
लिखति यदि गृहीत्वा शारदा सर्वकालं
तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥

எனவந்ததூஉம்? "அரனருளாலணுக்கள்" என்றது முற்கூறியவாறே சதாசிவாதி மந்திரேசுவரர்களன்றி மற்ற மந்திரங்களும் பிருகஸ்பதி, பௌத்த க்ஷபணர் வியாசர், சைமினி, கபிலர் முதலிய பிறரையும் தழுவுதற்கு. "அரனருளால்" என்றது உயிர்கள் பக்குவத்திற்கீடாய் அவரவர்க்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுதலின் அவைகளும் சிவாஞ்ஞாபரிபாலனமென்க. 'தாமறிந்த வளவில்' என்றது வேதாகமங்களின் பொருள்களுட் "சமுத்திரகலச நியாய" மாகத் தம் மறிவிற் கேற்கச் சிறிது மாத்திர மறிந்தமை தோன்ற. "பின்தனித்தனியே தர்க்க மோ டுத்தரங்களினுல் சமயஞ் சாதித்துத்தருவர்கள்" என்றது, முன்னர் ஆனையின் அவயவம் முழுதுணர மாட்டாத சில குருடர்வந்து பின்னரதன் அவயவத்துள் ஒவ்வோன்றைத் தனித்தனி பற்றி இதுதானுனே, இதுதானுனே என்ருற்போல முன்னர்ச் சிவனுரைத்த வேதாகமங்களின் பொருள் முழுதுணர மாட்டார் பின்னரெல்லாம் கூட்டி ஐகமத்தியம் பண்ணும் பக்குவசித்தரன்மையின் அவற்றின் ஏகதேசத்தைப் பற்றிப் பதார்த்தலக்ஷணமும் பந்தமுத்தி லக்ஷணமும் பதமுத்தி பரமுத்தியுபாயமும் பிறவுமதற்கேற்க நியாயாநு சாரமாய் பூருவபக்ஷஸித்தாந்தமும் பண்ணிச் சமயநூல்களைத் தனித்தனி நிறுத்து வது தோன்ற. முன்னர் 'ஒது சமயங்கள் பொருளுணருநூல்கள் ஒன்ருே டொன்ருெவ்வாமலுளபலவும்" என்றது மிது பற்றி.

இதனுல் "மிருதி புராணங்கலேகள் மற்றுமெல்லாம் மெய்ந்நூலின்வழி" என்றது வேதாகமங்கட்கு வழிநூல் என்பது தோன்ற. "புடையாமங்கம் வேதாங்கம்" என்றது இருவகையும் பற்றி நிகழும் சார்புநூலென்றற்கு. இவை உபவேதாதி கட்கு முபலக்ஷணம். இவை யெல்லாம் அங்க உபாங்க உபபேதங்களினடங்கும். அது வருமாறு:-

अङ्गोपाङ्गोपभेदाःस्युर्वेदस्यैवोपकारकाः ।
धर्मार्थकाममोक्षाणामाश्रयस्य चतुर्दश ।
वेदाङ्गानि षडेतानि शिक्षा व्याकरणं तथा ।
निरुक्तं ज्योतिषं कल्पश्छन्दोविचितिरित्यपि ।
मीमांसा न्यायशास्त्रं च पुराणं स्मृतिरित्यपि ।
चत्वार्येतान्युपाङ्गानि बहिरङ्गानि तानि वै ।
आयुर्वेदोऽर्थवेदश्च धनुर्वेदस्तथैव च ।
गन्धर्ववेदश्चेत्येवमुपवेदाश्चतुर्विधाः ।

எனக் காண்க. இவ்வாற்றுன் முதனூலான சுருதிசிவாகம மொழியச் சொல்லுவது வேருென்றில்லை; உண்டென்று கூறும் பௌத்தாதிகட்கு உத்தரஞ் சொல்ல வேண்டுவதில்லை என்றது; நியாய விரோதமாய் வேதாகமமுட் கொள்ளாமையின். இவ்வாறு பலசமய நூல்களுஞ் சிவாஞ்ஞையால் உலகத்தில் வழங்கி வரும். இது சூதசங்கிதையில் (யக்ஞ - அத்தி - 22)

श्रद्धया सहिता यूयं शृणुध्वं मुनिसत्तमाः ॥ 1

वेदाश्च सर्वशास्त्राणि पुराणं भारतं तथा ।
वेदाङ्गान्युपवेदाश्च कामिकाद्यागमा अपि ॥ 2

कापालं लाकुलं चैव तयोर्भेदा द्विजर्षभाः ।
तथा पाशुपतं सोमं भैरवप्रमुखागमाः ॥ 3

तेषां भेदोपभेदाश्च शतशोऽथ सहस्रशः ।
विष्ण्वागमान्तथा ब्राह्मान् बुद्धार्हाद्यागमानपि ॥ 4

लोकायतं तर्कशास्त्रं बहुविस्तरसंयुतम् ।
मीमांसामतिगम्भीरां सांख्ययोगौ तथैव च ॥ 5

अनेकभेदभिन्नानि तथा शास्त्रान्तराणि च
निर्ममे शङ्करः साक्षात् सर्वज्ञः संग्रहेण तु । 6

प्रसादादेव रुद्रस्य विष्णुब्रह्मादयः सुराः ।
सिद्धविद्याधरा यक्षा राक्षसाद्यास्तथैव च ॥ 7

मुनयश्च मनुष्याश्च महाभागा द्विजोत्तमाः ।
तान्येव विस्तरेणैव संग्रहेण च वा पुनः ॥ 8

कुर्वन्नि तानि मानानि कथितानि मनीषिभिः ।
अधिकारिविभेदेन नैकस्यैव सदा द्विजाः ॥ 9

तर्कैरेते हि मार्गास्तु न हन्तव्या मनीषिभिः ।

எனவும், இவ்விதம் வேதத்தைப்போல் சகல ஆகமங்களுக்கும் பிராமாணியம் பிரதிபாதித்தலின், அந்த சூதசங்கிதையிலேயே (யக்ஞ - அத்தி 32.)

पाञ्चरात्रे च कापाले तथा कालामुखेऽपि च ।
शाक्ते च दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः । 39

बौद्धे चार्हन्मते चैव तथा पाशुपतेऽपि च ।
शाम्भवे दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः ॥ 40

पाषण्डेषु तथान्येषु मार्गेष्वश्रौतकेषु च ।
श्रद्धया दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः ॥ 41

எனவும், பாராசரத்தில்.

पाञ्चराले च कापाले पाषण्डे चापरेषु च ।
दीक्षिताश्च भवन्त्येव मनुष्याः पापकर्मिणः ॥

वेदमार्गपरिभ्रष्टा वेदबाह्यपरिग्रहाः ।
भवन्ति स्वात्ममोहेन मनुष्याः पापकर्मिणः ॥

எனவும் வருவன வைதிகப் பிரசம்ஸாபரம், ஆதலால்தான்

अश्रौतकेषु च எனவும், वेदमार्गपरिभ्रष्टाः எனவும், वेदबाह्यपरिग्रहाः எனவும் விவரித்தல் காணப்படுகிறது. அவ்விதமே சித்திரநாமன் முதலியோரின் கதையின் முகத்தால் தந்திரானுஷ்டான நிஷேதமும் கூறப்படுகிறது.

वैदिकेन विधानेन न लेभे चौर्ध्वदेहिकम्

எனவும், சாண்டில்யரின் கதையில்.

वेदवादं परित्यज्य साहसं बुद्धिपूर्वकम्

எனவும் காணக்கிடைக்கிறது.

एवं दीक्षापूर्वविभूतिरुद्राक्षधारिणश्चित्रनाम्नो राज्ञः निरयपतने —

विन्ध्याद्रौ मृतकः खरोऽपि यदभूद्रुद्राक्षभारासहः
कैलासे शतकल्पमीशसदृशो हा हाऽनवद्ये गणः ॥

इत्यादि विरोधः स्यात् । किञ्च तस्य चित्रनाम्नः :—

त्यक्त्वा च वैदिकं कर्म निन्दन्वेदश्रुतीर्द्विजान्

इति नरकपतने,

सतां वर्त्म त्यक्त्वा श्रुतिसमधिगम्यं सहभुवं
घृणामप्युन्मूल्य स्वजनविषये स्नेहगुणिताम् ।
द्विजःकृन्तन्पादे विषममपराद्धं त्वयि विभो
मनुष्यत्वं सद्यः त्रिदशपरिणामेन विजहौ ॥

इत्यादि विरोधः स्यात् । तस्मात्कामिकाद्यागमानां वेदवत्प्रामाण्यं सिद्धं । अत एव तत्रैव सूतसंहितायाम्

कामिकाद्यागमानां तु यथा कर्ता महेश्वरः ।
अष्टादश पुराणानां कर्ता सत्यवतीसुतः ॥

इत्यादि विशिष्य श्रूयते । तथा हरिवंशभारतपुराणादौ जैमिन्युपमन्युकुम्भजकृष्णरामादीनां दीक्षापरिग्रहपूर्वं शिवलिङ्गप्रतिष्ठादिभिस्तन्त्रमार्गेण शिवयजनश्रवणात् वेदवत् महाजन परिग्रहोऽपि दृश्यते । कामिकादिवद्वेदस्य शिवकर्तृकत्वं च श्रूयते श्रीमदजितादौ ।

वेदादिशब्दजालं यत् तत्सर्वमवदत्प्रभुः ।
ऋग्यजुः सामाथर्वाश्च पुरुषाद्याननोद्भवाः ॥

इत्यादि । तथा पूर्वोदाहृतसूतसंहितायाम् —

वेदाश्च सर्वशास्त्राणि पुराणं भारतं तथा ।
वेदाङ्गान्युपवेदाश्च कामिकाद्यागमा अपि ॥

इति. यत्तु

स्वयम्भूरेव भगवन्वेदो गीतस्त्वया पुरा ।
शिवाद्या ऋषिपर्यन्ता स्मर्तारोऽस्य न कारकाः ॥

इति तत् वेदप्रशंसापरम् । वेदागमानुष्ठानसाम्यं च श्रीमत्स्कान्दे । ईश्वर उवाच —

वेदागमेषु ये निष्ठाश्चर्यायोगक्रियापराः ।
सारूप्यावधिका मुक्तिस्तेषां सिध्येन्न संशयः ॥
ये वैदिकाः पुनर्योग ... निष्कामाः ...
त्रिविधामपि कुर्वन्ति मुक्तिं ते नात्र संशयः ।
वेदान्तनिष्ठिता ये तु वादिनो वीतकल्मषाः ।
मदागमपरा ये च ज्ञानपादे व्यवस्थिताः ।
उभयेऽपि च विन्दन्ति सायुज्यमतिदुर्लभम् ॥
उभयेषु च मार्गेषु कर्मब्रह्मपरेषु च ।
वेदागमप्रसिद्धेषु ये न तिष्ठन्ति पापिनः ।

चतुर्विधैश्च ते दण्ड्या दण्डैः शास्त्रप्रचोदितैः ।

इति, श्रीमत्कामिके ज्ञानान्तवेदान्तसामरस्यं च —

मले निर्वर्तिते ज्ञानाद्दीक्षया वा मुनीश्वराः ।
परमात्मा तु विज्ञातस्तदा निर्वाणमश्नुते ।
सिद्धान्तान्नैव वेदान्ते विशेषः कोऽपि विद्यते ।
परमात्मपरिज्ञानादुभयोरपि निर्वृतिः ।
क्रियैते वस्तुसंज्ञोऽपि तुल्यमेव निरूप्यते ।

எனவும் பிறவும் வேதாகம சாம்ய நிருபணத்திலும் ஞானந்த வேதாந்த சாமரஸ்யத்திலும் விரித்துணர்ந்து கோள்க.

111. "வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கும் நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்தருநூ லிரண்டும்
ஆரணநூல் போதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினு லுலகர்க்கும் சத்தினிபா தர்க்கும்
நிகழ்த்தியது நீள்மறையி னுெழிபோருள்வே தாந்தத்
தீதில்போருள் கோண்டுரைக்கும் நூல்சைவம் பிறநூல்
திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்."

"வேதநூல் சைவநூலென்றிரண்டே நூல்கள்" என்பது அவ்வாறு வேதாகம மிரண்டும் அனைத்துமுணர்த்து மாற்றுலும் பிறவாற்றுலுஞ் சாமிய மானுல் ஒன்றே போதுமேன, விரண்டும் அதிகார பேதத்தால் வேண்டுமேன் கின்றது. ஈண்டு "இரண்டே" என்புழி யேகாரம் பிரிநிலே; வைஷ்ணவாதிகளிற் கிரியாமார்க்கத்தாலுபாசிக்கும் சகளநிலேயன்றிச் சகளம், நிஷ்கள சகளம், நிஷ்களம் என்னுமிவற்றின் மேலுமுள்ள பிரமத்தை ஞான மார்க்கத்தாலுபாசிக்கக் கூறுவது கூருமையின். இதனுலன்றே.

प्राकृताः पाञ्चरात्राश्च मन्यन्ते प्रकृतिं हरिम् । (पौ - 559)

என வந்ததூஉம். இனி "வேறுரைக்கும் நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்" என்றது முற்கூறியவாறே நிலவுலகாயதாதி நிகழ்சிவாத்துவிதாந்த மதபேத நூல்களைக் குறித்து. இஃது முற்கூறத் தோடங்கியதன் உபசங்காரமாம்; இவ் விரண்டையும் ஒருவாற்றுல் போதுநிலேயானுேப்பக் கூறிச் சிறப்பாலேர்வ்வா மையுங் கூற வருமாற்றுல். வேதாகமங்களே ஆதிநூலேன்றது; சிருஷ்டி காலத்தில் ஆதிக்கண் சிவனுக்குரைத்தலின். அது மாலினீவிஜய்த்தில்.

सिसृक्षुर्जगतः सृष्टेरादावेव निजेच्छया ।
विज्ञानकेवलानष्टौ बोधयामास पुद्गलान् ॥

எனவும், மிருகேந்திரத்தில் (வித்தியாபாதம் - படலம் 1)

सृष्टिकाले महेशानः पुरुषार्थप्रसिद्धये ।
विधत्ते विमलं ज्ञानं पञ्चस्रोतोऽभिलक्षितम् ॥ (23)

तद्वर्तिवाचकव्रातवाच्यानष्टौ महेश्वरान् ।
सप्तकोटिप्रसंख्यातान् मन्त्रांश्च परमेऽध्वनि ॥ (24)

अष्टादशाधिकं चान्यच्छतं मायाधिकारिणाम् ।
मन्त्रेश्वराणामूर्ध्वाध्व स्थितेशोपमतेजसाम् ॥ (25)

तेषु व्यक्तः स भगवान् इति शास्त्रेषु सिद्धये ।
प्रकाशयत्यतोऽन्येषु योऽर्थः समुपपद्यते ॥ (26)

எனவும், அஜிதத்தில்.

वेदादिशब्दजालं यत् तत्सर्वमवदत्प्रभुः ।
ऋग्यजुःसामाथर्वाश्च पुरुषाद्याननोद्भवाः ॥

எனவும் வரும். இவ்வாறு சித்தாந்தம் சிருஷ்டி காலத்திலேதானே அதனோடு வேதமுங்கூடத் தோன்றுமென்றது அஜிதம் முதலியவற்றில்.

तन्त्राणां दशकं ह्येतदुपभेदसमन्वितम् ।
वेदाः साङ्गाश्च चत्वारः शिवस्योर्ध्वमुखोद्भवाः ।

என வருமாற்றல் உணர்க. சிவனுக்கு ஊர்த்துவ முகமும் ஐந்தாகலின் அவற்றுள் தத்புருஷாதி முகத்திற் றோற்றமும் ஊர்த்துவ முகத்தினின்றும் உத்பன்னமாம் வேதத்திற் கென்க. மற்ற நான்கு முகத்தினுமொழிந்த பதினெட்டாகமும் தோன்றுதலின் ஈசான முகபேதத்திலெல்லாத் தந்திரங்களும் தோன்றுமென்றதற்கு மாறுபாடின்று. இதனல் வேதம் அனதி சுயம்பு வென்னும் வைதிக ஏகதேசிகளும் ஆகமம் அனதி சுயம்பு வென்னும் சைவைகதேசிகளும் நிராகரிக்கப்பட்டவாறு. ஆயின் பிர்ம விஷ்ணுவாதிகள் (ஏகதேசிகளாதலின்)

இராகத் துவேஷமுடையராய் அவராதிக்கண் நுவலு நூல்போல் இவையு மாதிக்கண் உண்டாகலின் அவற்றோடிவற்றிற்கு வேறுபாடின்றேன வருதலின் அவற்றை நீக்கி வேதாகமங்கள் அனாதி நிருமலனான சிவனருளியதாகலிற் குற்றமுடையன வன்றேன்பதற்கு வந்தது "அனாதியமலன் தருநூலிரண்டும்" என்றது. அது சிவதருமோத்தரத்தில்

विधिवाक्यमिदं शैवं नार्थवादः शिवात्मकम् ।
यद्यथावस्थितं वस्तु गुणदोषस्वभावतः ॥

यावत्फलं च यत्पुण्यं सर्वज्ञश्च तथा वदेत् ।
रागज्ञानादिभिर्दोषैर्ग्रस्तत्वादनृतं वदेत् ॥

ते चेश्वरा न विद्यन्ते ब्रूयात्स कथमन्यथा ।
अपास्ताशेषदोषेण सर्वज्ञेन शिवेन यत् ॥

प्रणीतममलं शास्त्रं तत्प्रमाणं न संशयः ।
तस्मादीश्वरवाक्यानि श्रद्धेयानि विपश्चिता ॥

என வரும். எனவே மற்ற சாங்கியாதிக நூல் குமார்க்கமா யிருக்குமென்பது தானே போந்தது. அது நிச்சுவாசத்தில்.

वेदसारपुराणज्ञाः पाञ्चरात्रेतिहासकौ ।
योगिनश्च तथान्ये च कुपथेष्वपि ते स्थिताः ॥

कुतर्कैर्मोहयित्वा तु स्वदेहं दर्शयन्ति ते ।
तेऽपि चात्र भ्रमन्त्येव गतिरत्र कुतोऽन्यतः ॥

पक्षपातो भवेदेष मोक्षः सर्वत्र वा भवेत् ।

என்னும் தேவியின் வினா வாக்கியத்தாலும் தோன்றுமென்க. எனினும் முற்கூறிய வாறே யதிகாரி பேதத்தால் அவ்வாறு அந்தந்தக் குரவர் கூறினமையால் அதற் கதற்கேற்ற கதியுண்டாய் முடிவிற் சிவனை யடைவர். அது மோஹசூரோத் தரத்தில் பீமசங்கிதையில்.

गोवत्सभयभेदः स्यात्क्षीरवच्छिवमुच्यते ।

எனவும், "அருவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவரவர் பொருளாய்" எனவும் பிறவும் வருமாற்ருனுணர்க. அது மஹிம்னஸ்தவத்தில்.

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमतः पथ्यमिति च ।
रुचीनां वैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां
नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ॥

என வருமாற்ருனு முணர்க. எனவே ரிஜு மார்க்கமான வேதாகம நெறிக்கு வேதம் பொதுநூல்போலச் சைவம் அருஞ் சிறப்பு நூலாம் என்றது; காமிகத்தில்

सामान्यं वेदजालं स्याच्छैवं वैशेषिकं वचः ।

என வருதலின். இதனுல் வேதாகம மிரண்டும் சுவதந்திரமாயினும் மாறுபாடின்று; வேதங்கள் சாகாந்தர நியாயத்தால் தம்முள் மாறுபடாதனபோல. அன்றி ஒரு வேதத்திலே தானே பொதுவுஞ் சிறப்புங்கூறியு மாறுபாடில்லாததுபோலவும் கொள்க. வேதம் பொதுவென்றது எல்லாக் கடவுளரையும் தனித்தனி முதன்மை தோன்றக் கூறி வழிபட நிகழ்த்துதலான். சைவம் சிறப்பென்றது அக்கடவுளர் பலருமங்கமாகச் சிவனையே முதல்வனுகக் கூறி வழிபட நிகழ்த்துதலான். அன்றிச் சிவபூசையை சங்கிரஹமாகக் கூறும் வேதம், சைவம் விரித்துக்கூறும்; அதனுலும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அன்றி.

आत्मसंज्ञः शिवःशुद्ध एक एवाद्वयः सदा

என இந்த ஆன்மாத்தான் பிரமம் என்று தூலாருந்ததீநியாயமாகக் கூறும் வேதம்.

पतिः पशुश्च पाशश्च त्रिपदार्थ इहोदितः ।

எனப் பகுத்து உண்மைதோன்றக் கூறும் சைவம். இதனுலும் பொதுவும் சிறப்புமாம். ஆகவே வீடு கட்டு என்று வேதத்திற் சொல்லியதைச் சிறப்புநூல் விரித்ததுபோல வேதார்த்தங்களை விரித்துச் சைவமென்ருயிற்று. இத்னுனே யன்றே மகுடத்தில்.

वेदसारमिदं ज्ञानमन्यत्त्वन्यार्थसाधकम् ।

எனவும், சுப்பிரபேதத்தில்.

सिद्धान्तं वेदसारं हि तत्तु सिद्धान्तामश्रकम् ।

எனவும், காமிகத்தில்.

वैदिकं शैवमेवोक्तं शैवं वैदिकमेव च ।
वैदिकान्तर्बहिर्भूतं शैवं शैवात्तदप्यथ ॥

எனவும் பிறவும் ஒரு நூலிற் கூறும் பொதுவுஞ் சிறப்பும்போல வேதாகமங்கள் கூறும் பொதுவும் சிறப்பும் மாறுபாடாகாமையின், இவ்விரண்டு மொன்றுபட வந்தமை கூறியதூஉம் என்க. அன்றிப் பொதுப்படவரும் யாகாக்கினி முதலியவைகளை .... விரித்துக் கூறி ·ஞானுர்த்தங்களைத் தொகுத்துக் கூறியது வேதம். ஆகலின் வேதத்தி னந்தவாக்கியங்களாற் சுருங்கக்கூறும் பொருளாகிய ஞானமார்க்கத்தை விரித்துக்கூறியது சைவமெனப் பொதுவுஞ் சிறப்புமாய் நின்றதெனினுமாம். அது மகுடத்தில்.

वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धान्तं परमं शुभम् ।

எனவரும். எனவே சர்யாதி கர்மங்களைச் சைவங்கூறியது ஞானேத்பத்தி நிமித்தமாகலின், ஞான சாதனமாய்ப் பிறிதொன்ருகாதென்க. அது தேவீ காலோத்தரத்தில்.

ज्ञानोत्पत्तिनिमित्तं तु क्रियाचर्याः प्रकीर्तिताः ।

என வரும். எனவே வேதாந்தாசார்யனுன சிவனுக்கு வழிபாடு கூறியது சைவாகமத்திற் சரியையாதி என்றுமாம். அது விருத்தாசல மாகாத்மியத்தில்.

भक्त्या महेशस्य गुरोः सकाशाद्वेदान्तविद्याश्रवणेन युक्त्या ।
ध्यानेन वा तन्मननेन सम्यक् परात्मनश्चाप्याचिरेण चैक्यम् ॥.

प्रत्यक्स्वरूपस्य परात्मनश्च ज्ञानं परं याति शिवस्वरूपम् ।

என வரும். அதனுல் வேதசாரமான வேதாந்தார்த்தத்தை விரித்துணர்த்தியது சைவமாகலிற் பொதுவும் சிறப்புமென்றதே வலியுடைத்து. சர்யாதியின் பலன் சாலோகாதி என்பது அவாந்தரப் பிரயோசனமாகலின், மகாபிரயோஜனம்

ஞானம் பேறுதலேயாம். ஆகவே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஞானத்தை விரித் துணர்த்திய சித்தாந்தத்திற்கு அது பேறுதற்குரிய பலவகை யாகமு மற்று முணர்த்தும் வேத மங்கமாதலிற் சிவாகமத்தி லுண்டானவை வேதங்களென உபசரித்துக் கூறலுமாம். அது முற் கூறிய காமிகத்தில்.

वैदिकं शैवमेवोक्तं शैवं वैदिकमेव च ।

वैदिकान्तर्बहिर्भूतं शैवं शैवात्तदप्यथ ।
शैवं तु मूलभूतं स्याच्चतुर्वेदास्तदुद्भवाः ॥

என வருமாற்றானுணர்க. பிறவாற்றானும் வேதம் பொது நூலாமாறும் சைவஞ் சிறப்பு நூலாமாறும் கண்டுகொள்க. ஈண்டு "அருஞ் சைவ"மென்றது ரௌத்திர சைவமல்லாத சுத்தசைவமென்பதற்கு. "நீதியினலுலகர்க்குஞ் சத்திநிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது" என்றது இவ்விரண்டினு மதிகாரிபேதங் கூறியது; நீதியினல் என்றது உலகர்க்கு. "வேத" மென்றது வேதநடையாலுலகர் நடந்தாலன்றிச் சிவ சத்திநிபாதம் வாராமையின், முன்னர்ப் பொதுநூலொழுக்க மொழுகுவது உலகர்க் கென்றும் அந்த நடையாற் சிவசத்திநிபாதம் வந்தபின் சிவாகமநெறியொழுகற் குரியர் சத்திநிபாதமுடையோராகலின், அவர்க்குச் சைவமென்றுமறிவித்தற்கு. இதனனே யன்றே

"புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்தும்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும்
சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேத
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தும் சென்றல் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகம்
செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்வர்."

என வந்ததூஉம், இவ்வாறு காமிகத்தில்?

आदावभूद् द्विधाज्ञानमधिकारिविभेदतः ।
परापरविभागेन परिपक्वार्थदर्शकम् ।
शिवप्रकाशकं ज्ञानं शिवज्ञानं परं स्मृतम् ।
वेदाद्यपरविज्ञानं पशुपाशार्थदर्शकम् ।
यथा विलक्षणं चक्षुः क्षपायां नृबिडालयोः ।

तथा विलक्षणं ज्ञानमेकमेतत्परापरम्

எனவும், இரத்தினத்திரயத்தில்.

सिद्धान्त एव सिद्धान्तः पूर्वपक्षास्ततः परे ।
सिद्धान्तःसेव्यते सद्भिः शक्तिपातपवित्रितैः ।

எனவும் வருவது காண்க. ஈண்டும் "வேத சிரப்பொருளை மிகத் தெளிந்தும் சென்றால் சைவத்திறத்தடைவ ரிதிற் சரியை கிரியா யோகம் செலுத்திய பின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" என்றதனால் வேதாந்த வாக்கியத்திற்கு அணுக்கள் தாமறிந்தவுள்விற்..........சவிஷய மாத்திரமாய்ப் பொருள் கொண்டு கூறும் மாயாவாத நெறிமுடிய ஒழுகினபின் சிவஞானம் பெறற்கு, இருவினை யொப்பு மலபரிபாகத்தாற் சிவசத்திநிபாதமுண்டாகச் சிவ புண்ணியமான சரியை ரியை யோகங்கள் செய்யவேணுமென்றமையானும் இவை ஞானோத்பத்தி நிமித்தமாய் அவாந்தர பலமான சாலோகாதிப் பிராப்தி முடிவில் மகாபலமான ஞானத்தைத் தருமென்பது விளங்கிற்று. அது சிவஞானபோதத்தில்.

"தவஞ் செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ் செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு."

எனவும் பிறவும் வருமாற்றானுணர்க. இதனானும் வேதாந்தார்த்தமான ஞான மார்க்கத்தையே சாதனங்களோடுகூடச் சித்தாந்தங் கூறுமென்றாயிற்று.

ஆகவே அந்தச் சிவஞானம் பெறற்குச் சாதனங்களோடு வேதம் விரித்துச் சொல்லாதொழிந்தவற்றை விரித்துச் சொன்னமையிற் சைவம் நீள் மறையினொழி பொருள் கூறுவதென்றற்கு வந்தது "நீண்மறையினொழி பொருள்" என்றது. "நீண்மறை" என்றது வேதாந்தத்தை; மற்றதையன்று. அது ஒரு வேதத்திற் சூசிப்பித்ததை ஒரு வேதத்தில் விரிய அறிவிக்குமாறு போலவும், ஒரு தந்திரத்திற் சுருங்கச் சொல்லியதை மற்றொரு தந்திரத்தில் விரியக் கூறுமாறு போலவும் வருதலின், வேதாகமங்கட்குத் தம்மின் மாறுபாடின்றென்க. ஆயின் வியாஸ சூத்திராதிகளால் வேதாந்த வாக்கியத்திற்கு ஐகமத்தியம் பண்ணின பொருளின் வேறொன்றாய்ச் சித்தாந்தத்திற் கூறிய தென்னெனின்; அந்த வியாஸாதிகள் சிறிதுணர்ந்தார்களுக்குள்ளே சிறிதுயர்ந்தவர்களாய்த் தாமறிந்த வளவிற் பொருள் கூறினா ராகலின், வேதாந்தஞ் சொன்ன அநாதி நிருமலனான, சிவனைப்போ லுண்மையறியமாட்டாமையின், சிவன் உண்மை கூறினது தோன்றச் சித்தாந்தம் வந்ததாகலின். அதனாலன்றே "வேதாந்தத் தீதில் பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல் சைவம்" என்றது? அது மகுடத்தில்.

वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धान्तं परमं शुभम् ।

என வந்தது காண்க. இதனுல் வேதாகமமிரண்டும் தம்மிலோத்தமையான் முதனூலாக வேதவேதாந்த வாக்கியத்தின் போருள் வேறுபடக் கோண்ட மாயாவாதிகள்பேதம் எவ்வாருமேனின், அது கூறுதற்கு வந்தது "பிறநூல் திதழ் பூர்வம்" என்றது. "திகழ்" என்பதினுல் அதிகாரி பேதங்களான் அந்த மதபேதம் வந்தமையிற் புருடதத்துவாதி பதப் பிராப்தியுண்டேன்க. இதனுனேயன்றே

कामिकादि शिवज्ञानं वेदान्तज्ञानमेव च ।
समं यो मन्यते मोहात्तं प्रयत्नेन वर्जयेत् ।

என மாயாவாத வேதாந்தஞானம் சித்தாந்தத்திற் கோவ்வாதேன்றது? எனவே வேதாந்தத்தைச் சமமன்று என்று சோன்னதன்று;

सिद्धान्तं वेदसारं हि तत्तु सिद्धान्तमिश्रकम् ।

எனவும்,

वैदिकं शैवमेवोक्तं शैवं वैदिकमेव च

எனவும் பிறவும் வருதலின். இனி வேதாதி அபரவிஞ்ஞானம் என்றதும் சிவஞானத்தைப் போதுநிலையாற் சூசித்ததன்றி விரித்துக்கூருமையின். அற்றேல் வேதசாரம் சித்தாந்தம் என்பது கூடாதாம். இதனுனேயன்றே

लोकायतोऽथ बौद्धश्चार्हतो मीमांस एव च
मायावादः पाञ्चरात्रं षडेते समया बहिः ।

என வேதமன்றி அதன் விஷய வாக்கியத்தின் போருள் வேறு வேருகக் கோண்ட மாயாவாதாதிகளைப் புறச்சமய மேன்றதூஉம்? எனவே வேதசாரமான வேதாந்த வாக்கியார்த்தத்தை வேதஞ் சோன்னவரே சேவ்விதாய்ப் போருள் கோண்டு கூறின சைவ சித்தாந்தமே சித்தாந்தமாயிற்று. அது தோன்ற வந்தது "சிவாகமங்கள் சித்தாந்த" மேன்பது. அவ்வாறு வேதாந்த வாக்கியங் கட்குப் போருள்கோண்டு சித்தாந்தத்திற் கூறுவது வருமாறு சிவஞான போதத்தில்

"अन्यः सन्व्याप्तितोऽनन्यः", इति व्याप्त्या शिवस्य सर्वात्मभिरपृथक्भाववचनं अद्वैतश्रुत्यर्थस्यैकत्वाभ्युगमे तत्प्रतिपादकेन विरोधात्, तदद्वैतप्रतिपादनं अन्यत्वनिषेधपरम्। यथा श्रूयते —

देहमात्मा ततोऽन्यश्च देहस्तु न तथा ... ...
शिवोऽन्यश्च न तथात्मा भवेत्तथा।

एकोक्तेः पतिरेवैको वक्ता पाशावृतः पशुः।
अकारेणेव वर्णानां शिवेनानन्यतात्मनाम्।
फलेन सोऽध्वनौ रागस्तिले तैलमिव स्थितः।
सर्वतः शिव ... ...
लाक्षाश्लिष्टं शिलाचूर्णं यथा तन्मयतां गतः।
तथा स्वात्मनि दृष्ट्वेशं वदाम्येनं जगन्मयम्

என வருவதிலும் ஞானவரண பாஷ்யம் முதலியவற்றிலும் அறியத்தக்கது.

இவ்வாறு வரு மத்துவிதம் உட்கொண்டமையால் திருவருள் பெற்ற திருவாதவூரடிகள் (குழைத்த பத்து.)

"கூறும் நாவே முதலாகக் கூறும் கரண மெல்லாம் நீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதும்நீ
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கின்
தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ (5)

எனவும், திருமாளிகைத்தேவர் (இணங்கிலாவீசன்.)

"திசைக்குமிக் குலவு கீர்த்தி தில்லைக்கூத் துகந்து தீய
நசிக்கவெண் ணீறு தாடு நமர்களை நணுகா நாய்க
ளசிக்கவா ரியங்க ளோது மாதரைப் பேத வாதப்
பிசுக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்க ளோடே (5)

எனவும் கூறியதூமாம். பிறவும் ஞானந்த வேதாந்த சாமரசியத்தில் விரித் துணர்ந்து கொள்க.

112 "சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
சேனனமோன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை அறுத்து
முத்தாந்தப் பாத மலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலக ரெல்லாம் மூர்க்க ராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் விழுந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தே"

"சித்தாந்தத்தே சிவன்றன் றிருக்கடைக்கண்" என்பது முற்கூறிய வாறே ரிஜுமார்க்கமாய் அர்த்தவாதாதிகளின்றித் தத்துவங்கூறுமாற்றால் அதன் வழிப்பட்டோர் கடிதி னெளிதின் அருள் பெற்றுச் சீவன் முத்தராய்ப் பரமுத்தி யடைவரெனச் சித்தாந்தத்தியல்பு கூறுகின்றது. ஈண்டுச் சித்தாந்த மென்று நிலவுலகாயதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தத்துக் குலவினரளவளாவாக் கோள்கைய தாகி வேதத் தலையதைக் கூறியது. அது

सिद्धान्त एव सिद्धान्तः पूर्वपक्षास्ततः परे ।

எனவும்,

लोकायतादिशैवान्ताःपूर्वपक्षाः पदप्रदाः
ज्ञानावरणसिद्धान्तः सिद्धान्तः सिद्धिमुक्तिदः

எனவும், ஞானாவரண பாஷ்யத்தில்

दृश्यते च शिवज्ञानबोधार्थः परमः स्फुटम् ।
कामिकाद्यैकमत्यार्थः स तु ज्ञानान्तनिर्णयः ।
लोकायतादिशैवान्ताः पूर्वपक्षास्ततः परे ।
विधिवादादिनानार्थाः स्वस्वार्थ विषया अमी ।

எனவும், காமிகத்தில்

भैरवं वामतन्त्रं ....
कापालं पाञ्चरात्रं च लाकुलं कुलशास्त्रकम् ।
तत्र पाशुपतं चान्यत्पुराणं धर्मशास्त्रकम् ।
इतिहासः षडङ्गं च ... उपदिदेश च ।
सुज्ञानं सुकवित्वं च हृदये परिवर्तते ॥

संसारवासना नष्टा तस्य वातपुरेशितुः ।
पितान्महेशेन वेदानु ... ... ।

द्विजपुत्रान्समालोक्य मुदातिष्ठत्तदन्तिके ।
मत्कार्यं किञ्चिदप्यस्ति मदन्तेवासिभिः सह ।
वत्साकृति ... त्युक्त्वा तं शिष्यैरन्तर्धिमाप सः ।
गुरुभूतं भूतनाथमदृष्ट्वा क्षमयान्वितः ।
श्रीवाचकैरनेकैश्च गुरुमेवास्तुवन् शिवम् ।
तत्रैव घटिकां क्रान्ति नीत्वा खेदसमन्वितः ।
भुक्तिनिद्रे वर्जयित्वा भ्रान्तवत्परितोऽभ्रमत् ।
श्रीवाचकानि दिव्यानि श्रुत्वा तेनोदितानि च ।
शिवेऽत्यन्तं भक्तियुक्ता एतं परिवृ ताजनाः ।
तान्भक्तांश्च समालोक्य स सर्वाणि धनानि च ।
तेभ्यो ददौ महाप्रीत्या शिवमेव स्मरन्मुदा ।

எனவும்,

निद्रां त्यक्त्वा निराहारः शिवानन्दामृतं पिबन् ।
सुमुक्तवत्सुखेनैव सञ्चचार सदा मुदा ।

எனவும் பிறவும் வரும்.

இவ்வாறு சமய குரவர் சந்தான குரவர் பிறருமடைந்ததுங் கண்டு கோள்க. திருவாதவூரடிகள் பரமுத்தி யடைந்தது பரியந்தம் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் விரித்துரைத்ததும் ஆண்டுணர்க. ஈண்டு "முத்தாந்தப் பாதமலர்" என்றது முத்தருக்குச் சீவன்முத்தியந்தத்திற் பேறும் பேறும் பாத மலர் என்றறிவித்தற்கு.

இனி "உலகரேல்லாம் மூர்க்கராகிப் பித்தாந்தப் பேரும் பிதற்றுப் பிதற்றி மாயப் பெருங்குழியில் விழுந்திடுவரிதுவேன்ன பிராங்தே" என்றது முன் னிராகரிக்கப்பட்ட மதவாதிகளைக் குறித்து. ஈண்டுப் "பித்தாந்தப் பேரும் பிதற்றுப் பிதற்றி" என்பது தர்க்கமோடுத்தரங்களினுல் தாமறிந்தவளவில் சமயம் சாதித்தமை தோன்ற. "உலகரேல்லாம்" என்றது சத்திநிபாத

மில்லாதவர்கள் என்றற்கு. " மூர்க்கராகி " என்றது கோடிறும் பேதையும் கோண்டது விடா தேன்றபடி நிற்குமறியாமை தோன்றற்கு. " மாயப் பெருங் குழியில் விழுந்திடுவர் " என்றது சம்சார சாகரத்தில் பிறந்திறந்துழலுந் தன்மை தோன்ற. " இதுவேன்ன பிராந்தே " என்றது நூலறிவுண்டாயிருந்தும் சித்தாந்த நேறி நிற்க வாராத மயக்கத்தி னதிசயந் தோன்றற்கு. ஈண்டுப் பித்தனது அந்தம் பித்தாந்தம். அந்தம் ஆந்தமேன்றாயிற்று; கலையாதி மண்ணாந்த மேன்றாற்போல. பித்தின் முதிர்ச்சியால் பேரும் பிதற்றுப் பிதற்றி என்க. பிராந்தி என்னும் வட மோழி சிதைந்து பிராந்தே என வரும் வழக்கம்பற்றிப் பிராந்தே யென்றார். பிறவும் விரித்துணர்ந்து கோள்க.

112 * * *

" கேட்க வந்த நேறியிரண்டும் " என்பது சைவதந்திராவதாரக் கிரமம் கூறுகின்றது. கேட்க வந்த நேறியிரண்டாவன, பிரதிதந்திரக் கிரமமும் மகௌகக்கிரமமும் முன்னர்ப்பாயிரத்தில் விரித்துரைத்ததுகண்டு கோள்க.

" கிளந்தோம் " என்றது " சதாசிவாதி............ட்டுமனந்தர் முதலான நாதரேண்மர் தனித்தனியே வாட்டமின்றிக் கேட்டலுமே வைத்தார் மூல முதலனைத்தும்.......," எனவும், அது மாலினி விஜயத்தில்

सिसृक्षुर्जगतः सृष्टेरादावेव निजेच्छया ।
विज्ञानकेवलानष्टौ बोधयामास पुद्गलान् ।

எனவும் முன் னுதாகரித்தவாற்றானுணர்க. " எட்டில்...........சைவம் " என்றது ஆகமங்கள் அளவிறந்தன வேன்பதற்கு. அது சுவாயம்புவத்தில்

एकमेव शिवज्ञानं विभिन्नं बहुधा पुनः ।
प्रतिभेदोपभेदानामेषां संख्या न विद्यते ।
भेदान्तराणि सर्वाणि ... महान्त्यपि ।
दीक्षासंप्रत्ययार्थानि सिद्धिमुक्तिफलानि च ।

என வரும். " ஈசன் " என்றது மகேசுரனை. அது,

जगतः कारणं देवमनन्तेशं परं गुरुम् ।
नत्वा श्रुत्वोक्तमीशेन श्रीकण्ठाय महात्मने ।

எனவும் பிறவும் வருமாற்றானுணர்க.

114 * * * *

"கண்ணுதலிறைவன் பின்னர்" என்பது சீகண்ட பரமேசுரன் ஆகமங்களைக் கேட்ட முறைமை உணர்த்துகின்றது. ஈண்டுத் "தொகுத்து" என்பது,

एते तन्त्रोपभेदास्तु सप्ताधिकशतद्वयम् ॥

எனவும்,

कामिकं योगजं चिन्त्यं कारणं त्वजितं तथा ।
दीप्तं सूक्ष्मं सहस्रं च अंशुमान् सुप्रभेदकम् ।
विजयं चैव निश्वासं स्वायम्भुवमथानलम् ।
वीरं च रौरवं चैव मकुटं विमलं तथा ।
चन्द्रज्ञानं च बिम्बं च प्रोद्गीतं ललितं तथा ।
सिद्धं सन्तानशर्वोक्तं पारमेश्वरमेव च ।
किरणं वातुलं चैवमष्टाविंशतिसंख्यकाः ।
मूलभेदं तथा प्रोक्तमसंख्यमुपभेदकम् ।

எனவும்,

एकमेव शिवज्ञानं विभिन्नं बहुधा पुनः ।
प्रतिभेदोपभेदानामेषां संख्या न विद्यते ।
एषु भेदेषु यो भेदः प्रतिभेदः स उच्यते ।
अत्र संक्षिप्य विस्तीर्णमृषिदेवगणात्मकः ।
तस्मात्ख्यतोऽत्र भेदश्चेद्भेदोऽयं चित्तभेदतः ।
पुनः प्रवृत्तो यो भेदः श्रोतॄणां तु विभेदतः ।

எனவும்,

शिवोद्गीर्णमिदं ज्ञानं मन्त्रमन्त्रेश्वरैः सह ।
कामदत्वात्कामिकेति प्रगीतं बहुविस्तरम् ।
तेभ्योऽवगम्य दृक्ज्योतिर्ज्वालालीढमदद्रुमः ।

ददावुमापतिर्मह्यं सहस्रैर्भवसंमितैः ।

எனவும் பிறவும் காமிக காரண சுவாயம்புவ மிருகேந்திராதிகளால் ஆகமங்களைத் தோகுத்துணர்த்தியவாறு கண்டுகோள்க. இன்னும்

दशमं तु त्रिकोटिश्च एकादशं तथैव च

எனச் சுப்பிரபேதம் மூன்று கோடி கிரந்த விஸ்தாரமாய்ச் சதாசிவருணர்த்தி யருளியதை (யாருரு) ஆருயிரமாய் விநாயகருக்குச் சீகண்ட பாரமேசுவரர் கூறுமாற்ருல் மூலபேத மிருவகைப்படும்; விரித்துந் தோகுத்துங் கூறப்படுதலின். பிறவும் காமிகாதி மூல உபபேத பிரதி பேதங்களும் வரலாறும் ஞானுந்த பரிபாஷையிற் கண்டுகோள்க.

இனி "விண்ணிடை வானோர்க்கன்றி மேதினியோர்க்கும் வைக்கும்" என்றது சிவபேத ருத்திர பேதங்களாலும், தேவிகந்த விநாயக நந்தீச்சுவராதி களுக்கன்றி, மதங்காதிகட்கும் மாணிக்கவாசக மூர்த்தியாதிகட்கும் பிறர்க்கு மருளுமாற்ருல் அந்த ஆகமோபோத்காதாதிகளிற் கண்டுகோள்க.

இவ்வாறு சிவன் வேதமே யோதுவாரேனத் தேவாரங்களில் கூறப் பட்டார். அது வருமாறு

"வேதம் ஓதி வெண்ணூல் பூண்டு வெள்ளை எருதேறிப்
பூதம் சூழப் போலிய வருவார் புலியின் உரிதோலாரே"

(திருமுறை 1-67-1)

எனலும்,

"மதிநுதல் மங்கையோடு வடவால் இருந்து
மறைஓதும் எங்கள் பரமன்" (கோளறுபதிகம் - 4)

எனலும் பிறவும் வரும். ஆகமமோதுவாரேன வருவதின்றேனின், மறையேன்று மாகமத்திற்குப் பேயராகலின், அதுவே ஆகம மோதுவாரேனப் போருள்படும். மறைத்துச் சோல்லுதலின் மறையேன்று மந்திரத்திற்கு வருதலின், காமிகாதிகள் மந்திரமாகலின். வேதமேன்பது ஞானபரமாகலின் அதுவுமாகமமேன்றே போருள் படும். இதனுனேயன்றே

"வேதத்தின் மந்திரத்தால் வெண்மணலே சிவமாக"

எனச் சிவாகமம் பூசையைக் கூறியதூஉம். இதனுனேயன்றே

" அம்மானே யாகமசீலர்க் கருள்நல்கும்
பெம்மானே பேரரு ளாளன் பிடவூரன்
தம்மானே தண்டமிழ் நூற்புல வர்க்கோர்
அம்மானே பரவையுண் மண்டளி யம்மானே. (6)

எனச் சுந்தரமூர்த்தியோதுவதூஉம். ஈண்டு ஆகமம் என்றது வேதத்திற்கு மோத்தலினிரண்டுந் தோன்ற வருவது காணவேண்டுமெனின், (திருவிற்கோலம்)

" தோகுத்தவ னருமறை யங்க மாகமம்
வகுத்தவன் வளர்பொழிற் கூக மேவினுன்
மிகுத்தவன் மிகுத்தவா புரங்கள் வேந்தறச்
செகுத்தவ னுறைவிடந் திருவிற் கோலமே " — 6

என பிள்ளையார் அருளிச்செய்யுமாற்றல் அவ்வாறு வந்தது காண்க. இவ்வாறு (திருக்கானப்பேர்)

" தோண்டர் தமக்கெளிய சோதியை வேதியனைத்
தூயமறைப்பொருளா நீதியை வார்கடனஞ்
சுண்டதனுக்கிறவா தேன்று மிருந்தவனை
யூழி படைத்தவனே டோள்ளரி யும்முணரா
வண்டனை யண்டர்தமக் காகம நூன்மொழியும்
ஆதியை மேதகுசீ ரோதியை வானவர்தம்
கண்டனை யன்பொடுசேன் றெய்துவ தேன்றுகோலோ
கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காளையையே "

எனச் சுந்தரமூர்த்தியருளியதாலுமுணர்க. அன்றி அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மருளுமாற்றல் ஆகமமுரைத்தமை தோன்ற வருவது (திருக்கோகரணம்)

" நீறுதிரு மேனிமிசை யாடிநிறை வார்கழல் சிலம்போலிசேய
ஏறுவினை யாடவிசை கோண்டிடு பலிக்குவரு மீசனிடமாம்
ஆறுசம யங்களும் விரும்பியடி பேணியர ருகமமிகக்
கூறும்வனம் ஏறிரதி வந்தடியர் கம்பம்வரு கோகரணமே " — 6

எனப் பிள்ளையார் தேவாரத்தாலுணர்க. இனி முன்னராகம சீலரேன்றுற்போல ஆகமஞ்ஞுரையும் கூறுமாறு. (திருநோடித்தான்மலை)

" அரவோலி யாகமங்க ளறிவாரறி தோத்திரங்கள்
விரவிய வேதவோலி விண்ணேலாம்வந் தேதிர்ந்திசைப்ப
வரமலி வாணன்வந்து வழிதந்தேனக் கேறுவதோர்
சிரமலி யானைதந்தான் நோடித்தான்மலை யுத்தமனே " — 8

என ஆரூரர் தேவாரத்தானுமுணர்க. பிறவும் இறந்தனபோக நின்றவிடங்களில் கண்டுகோள்க. திருவாசகத்திலும்

" ஆகம மாகி நின்றண்ணிப்பான்றுள் வாழ்க "

எனவும்,

" வாக்குன் மணி வார்த்தைக் காக்கி "

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருன் உணர்க. இவ்வாறு திருமந்திரத்திலும்

" அண்ண லருளா லருளும் சிவாகமம்
எண்ணி லிருபத்தெண் கோடிநூ ருயிரம்
விண்ணவ ரீசன் விழுப்ப முரைத்தனர்
எண்ணிநின் றப்பொருள் ஏத்துவன் நானே " — 69

என்வும். இதனுல் ஆகமமநந்தமென்பது கூறுதலின் வேதமன்றிப்பொருள்....

115 * * *

" கண்டவிச்சுத்தசைவ " மென்றது சித்தாந்தத்தில் வாமாதி பேதத் தான் மதபேதங்கூறினும், அவை கன்மாந்த பேதமாகலின், இடையே யவாந்தரப் பிரயோஜனமான சாலோகாதி...........ஞானுவரண சித்தாந்த ஞானமென்றும்

वेदान्तार्थमयं ज्ञानं सिद्धान्तं परमं शुभम् ॥

என்றபடி சிவஞானம் பெறுதற்கேதுவென முற்கூறியவாறே ஆகம ஐகமத்திய மாமாறு கூறுகின்றது. " பிண்டமுத்திகள் கூறும் காணுபத்தியம் " என்றது ஈண்டு முற்கூறிய சமயாதி தீக்ஷாபலமான சாலோகாதி பதப்பிராப்திகளே. அது **महागणो महेशस्य** எனவும் பிறவும் பரமோக்ஷநிராசகாரிகாதிகளிற் கூறுமாற்ருனும் மேல்,

" அனுதி யுடலோன்றினை விட்டோன்றுபற்றிக் கன்மால்
ஆயழிந்து வருதலால் அந்த மில்லைப்
பினுதியருள் பெற்றவர்க ணித்தவுரு வத்தைப்
பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற் பெறும்பதமே இதுவும் " (சித்தியார் 312)

எனக் கூறுமாற்ருனுமுணர்க. இனி யயிக்கமாதி முத்திகள் பெறுவோர் முற்கூறிய சைவ சாங்கியரேன்க. அது வருமாறு

शैवभेदं प्रवक्ष्यामि ऐक्यपाषाणवादिनौ ।
भेदवादी समवादी संक्रान्तिश्चाविकारवान् ।
परिणामी च शैवश्च सिद्धान्ती पर ईरितः ।

என முற்காட்டியவற்ருனும்,

शैवं शिवाद्वितं चैव शिवसंमेलनं त्रिधा ।

எனவும், பிறவும் வருமாற்றானும், மேல்

" சென்றணையுந் நிழல்போலச் சிவனிற்பன" (சித்தியார் 318)

என்றற் றொடக்கத்தாற் கூறுமாற்றானுமுணர்க. இவ்வாறு முடிவிற் சித்தாந்த ஞானபலமாகிற சிவ சாயுச்சியமே அனைவர்க்கும் பலமாகலின் மதபேதமுண் டெனினும் பலபேதமில்லை என்க. அது சுவதந்திரத்தில்

पुनःप्रवृत्तो यो भेदःश्रोतॄणां तु विभेदतः ।
भेदोऽयमुपचारेण कल्पितः स यतस्ततः ।
अर्थभेदात्तु भेदःस्यात् तत्तच्छास्त्रं यथायथम् ।
फलभेदो न कल्प्योऽत्र ज्ञानभेदः प्रकल्प्यते

எனத் தந்திராவதார படலத்தில் வருமாற்றானுமுணர்க.

116 * * *

" ஆதலால் சுப்பிரபேதம் " என்றது அவ்வாறு பேதமும், அபேதமும், பேதாபேதமும் கூறும் மதபேதாகமங்களைத் தெரிசிப்பிக்கின்றது. ஈண்டுச் சுப்பிரபேதத்தில் அபேதம் கூறுமென்பது யோக காண்டத்தில் நாடிசக்கிரப் பிரகரணத்தில்

अशीतिश्च चतुश्चैव शतसाहस्रभेदकैः ।
शरीरैः क्रीडते देवः स्वेच्छया परमेश्वरः । 3

என்ற பிறகு

कथिता योनिभेदा हि क्षेत्रज्ञस्योद्भवं शृणु ।
पृथिव्यादीनि तत्वानि तत्र तिष्ठन्ति तल्लये । 11
लयस्थानमिति ख्यातं तत्वातीतं परात्परम् ।
तस्माच्छिवं समुत्पन्नं तस्माच्छक्तिश्च जायते । 12
तस्मान्नादः समुत्पन्नस्तस्माद्बिन्दुसमुद्भवः ।
तस्मात्सदाशिवं प्रोक्तं सृष्ट्यर्थं पञ्चधोच्यते । 13

तत्रात्मा वै समुत्पन्नः सहजमलसंयुतः ।
क्षेत्रज्ञं तं विजानीयात् शक्तिः सा तु तथोच्यते । 14

என்பன முதலியனவும்,

परिणामविशेषतया जीवलक्षणयुक्तत्वात् जगद्रूपं च,

लिङ्गमीशमयं प्रोक्तं योनिः शक्तिमयं भवेत् ॥ 18
तस्माद्वै शिवशक्तिस्तु सर्वमेतच्चराचरम् ॥ 19

என சிவசக்தி சுவரூபமாய்க் கூறலின் சக்தி லக்ஷணமும்,

शिवे संयोजितं रूपं सायुज्यमिति कथ्यते ।
जले जलं यथा क्षिप्तं क्षीरे क्षीरं यथा तथा ।

எனவும் கூறலின்.

अन्यथा चाभेदवादावलम्बलग्नभेद ......

மென்க. இனி " ஒதிய பேதங் கண்டோ முரைமதங் காதி நூலில் " என்பதற்கு வருமாறு மதங்கத்தில் (தர்மாதர்ம நிர்ணய படலத்தில்)

व्यक्तोऽसौ शिववद्भाति शिव एव तनुक्षये 1-72

என்றற் றொடக்கத்தால் பிரசித்தம். இவ்வாறு பௌஷ்கர மிருகேந்திர கிரணாதி களிலும் வெளிப்படை. ஈண்டெழுதிற் பெருகும். இனி, சர்வஞானோத்தராதிகளில் பேதாபேதமாகக் கூறுமென்றதற்கு வருமாறு; சர்வஞானோத்தரத்தில் வித்தியா பாதத்தில்

अनादयस्तु ते पाशा आत्मानादिस्तु कीर्तितः ।
तद्भेदकस्तथा नादिः पशुः पाशः पतिस्तथा । 1-42
पतिः सदाशिवो ज्ञेयो मन्त्रात्मा मन्त्रविग्रहः ।
सर्वमन्त्राधिपश्चासौ सृष्टिसंहारकारकः । 1-43

என்பன முதலியவற்றால் பதிலக்ஷணம் கூறி

पशुरात्मा स्वतन्त्रश्च चिन्मात्रो मलदूषितः ।
विमूढो नित्यसंसारी किञ्चिज्ज्ञोऽनीश्वरोऽक्रियः । 1-4

எனப் பசுலக்ஷணமும்

गुणभूताः स्मृताः पाशाः धर्माधर्मौ मलौ स्मृतौ ।
सहजौ सर्वजन्तूनां ताम्रकालिकवत्स्थितौ । 1-31
त्रिविधास्ते स्मृताः पाशाः सहजागन्तुकास्तथा । 1-32

எனப் பாசலக்ஷணமும் தனித்தனியே கூறப்படுகின்றன (பத்தாவஸ்தையில்) முக்தாவஸ்தையிலோவெனின்,

घटसंवृतमाकाशं नीयमाने यथा घटे ।
घटो नयति नाकाशस्तद्वज्जीवो नभोपमः । 2-52
भिन्ने कुम्भे यथाकाशमाकाशत्वं प्रपद्यते । 2-53
विभिन्ने प्रकृते देहे तथात्मा परमात्मनि ।

எனவும்,

शिवोऽन्यस्त्वहमेवान्यः पृथग्भावं विवर्जयेत्

எனவும் கூறுதலின் அபேதவாதம் வெளிப்படுகின்றது.

तदेवं बन्धकाले जीवपरयोर्भेदेऽपि मुक्तिकाले तु अभेद एव । यथा शब्दार्थयोर्वस्तुत भेदेऽपि ज्ञानकाले ह्यभेदस्तथा भेदाभेदसिद्धान्तः प्रतिपाद्यते । तदेतत्सर्वज्ञानोत्तरवत् स्कन्दकालोत्तरदेवीकालोत्तराद्यागमाश्च ज्ञेयाः ।

எனவரும்.

117 * * *

" மிகவும் பின் மதபேதங்கள் " என்பது மது. ஈண்டு " மிகவும் பின் மதபேதங்கள் விளம்புமா கமமுங் கண்டோம் " என்பது

अनुग्रहतिरोभवौ द्वौ पाशौ तु सदाशिवे
पशुराद्यः सदाशिवः ... ...

என வருமாற்ருல் சிவாதாதிக்யமதாகமம் வந்தவாறு. இனிச் சிவதருமோத்தராதிக்கு வருமாறு; ஞானசித்தியில்

पूर्वकाण्डागमाश्चैते शिवधर्मोत्तरं द्विधा ।
नानाचारप्रवृत्त्यर्था नानासिद्धान्तभेदकाः ।

எனவும், மேலும் அதிலேயே.

पौष्करा ज्ञानसांख्यार्थास्तत्त्वसाराधिभेदकाः
अनेकार्थागमाः सांख्याश्चतुष्पाच्छैवनिर्णयाः ।
देवीकालोत्तरस्कन्दकालोत्तर द्विशतोत्तराः ।
सर्वज्ञानोत्तराःसांख्या इत्याद्या योगसांख्यकाः ।
नानाशैवप्रकृत्यर्था नानाशैवागमोदिताः ।
पूर्वकाण्डमिति प्रोक्तं सूक्ष्मं सिद्धान्तशाम्भवम् ।
उत्तरं काण्डकं पश्चात् परमं कामिकादिकम्
एवं विद्याच्छिवज्ञानबोधे शैवार्थनिर्णयम् ।

எனவும் வரும்,

"கருமவாத மாதலிஞல்" என்பது இம்மதபேதமெல்லாம் கன்மாங்கத்தன்றி ஞாஞங்தத்திலில்லை என்கின்றது. ஈண்டு ஞாஞங்தத்திலதுபோலுபசாரமில்லை என்றது கன்மகாண்டத்திலுள்ள விதிவாதாதிகளைக் குறித்து. அது வருமாறு; ஞாஞவரண பாஷ்யத்தில் சிவஞானபோதத்திறுதிச் சூத்திரத்தில்

इत्यनेन सिद्धान्तमित्थमेव विजानीयात् इति प्रतिज्ञापनं पूर्वपक्षतया अभ्युपगततन्त्रान्तरसिद्ध· विधिवादादि साध्यमन्त्रभागादिकर्मावरणार्थं विना विशिष्य ज्ञानावरणानुगतपरमार्थोपदेशित्वात् यथा श्रूयते —

दृश्यते यः शिवज्ञानबोधार्थः परमः स्फुटम् ।
कामिकाद्यैकमत्यार्थः स तु ज्ञानान्तनिर्णयः ॥

लोकायतादिशैवान्ताः पूर्वपक्षास्ततः परे ।
विधिवादादिनानार्थाः स्वस्वार्थ विषया अमी ॥ इति

अथास्य शास्त्रस्य शिवज्ञानबोधत्वकथनं प्रगुक्तवत् सर्वागमज्ञानैकमत्यावबोधकत्वात् । यथा श्रूयते

ज्ञानान्ते कामिकादीनां बोधः संजायते यतः ।
स शिवज्ञानबोधोऽत्र वेदान्तव्याससूत्रवत् ॥

चित्रैर्द्वादशसूत्रार्कैर्बहुशक्तिगभस्तिभिः ।
समन्ताद्भान्ति सन्तोऽर्था ह्यसदर्थतमोपहैः ॥

எனவரும். பிறவுமன்ன.

118, 119, 120, 121 * * *

"ஏது நூலும்" என்பது சிவஞானபோதத்தின் மகிமை கூறுகின்றது. "ஏது நூலும்" என்பதுவும் "அதுபோற் பெருக" என்பதுவும் "அன்றி நந்தி" என்பதுவும் .... நான்குமவ்வாறே கூறும். அது வருமாறு ஞானாவரண பாஷ்யத்தின் உபோத்காதத்தில்

शिवं परं गुरुं ध्यात्वा शृणुध्वं सत्यवित्तमाः ।
वक्ष्ये निरावृतं ज्ञानं शिवादीशक्रमागतम् ॥

इत्यत्र "वित्तमा" इति शाम्भव्या संस्कृतानां ज्ञानावरणसिद्धान्तिनां सनत्कुमारादीनामेव सम्बोधनम् । न तु अन्यदीक्षासंस्कृतानां कर्मावरणवर्तिनां काश्यपादीनामिति । तथाश्रूयते -

नन्दिना दक्षिणामूर्तिरूपेणाथ शिवेन वा ।
संप्राप्तशाम्भवीदीक्षा यतिनः स्वानुभूतयः ॥

देहिनामतिपक्वानां परमुक्त्यन्तदायिनः ।
विहितद्वादशसंज्ञाः सर्वत्राऽप्यधिकारिणः ॥

तथापि ज्ञाननिष्ठायामासक्ताः सनकादयः ।
श्रीशिवज्ञानबोधादिज्ञानवन्तो न चेतरे ॥

दीक्षिताः कर्मनिष्ठायां क्रियया काश्यपादयः ।
दीक्षया मन्दभाग्यानां सारूप्यान्तपदप्रदाः ॥

पञ्चधा लक्षणेनापि विहितास्ते पृथक् पृथक् ।
कामिकादिशिवज्ञानश्रोतारोऽपि महेश्वरात् ॥

दीक्षिता अपि शाम्भव्या गृहधर्मावलम्बिनः ।
प्रायशः शैवसिद्धान्तकर्मासक्तप्रवृत्तयः ॥

इति । अथेदं वक्तव्यम् — ज्ञानं = शिवज्ञानबोधमित्यवगन्तव्यम् ।

एवं विद्याच्छिवज्ञानबोधे शैवार्थनिर्णयम् ।

इति वक्ष्यमाणेन तस्यैव कामिकाद्यागमज्ञानैकमत्यतया निरावरणाख्यतासिद्धेः । यथा श्रूयते –

कदाचिन्नन्दिना पृष्टो हरः श्वेत......
अनुग्रहाय मे तीव्रशक्तिपातवतामपि ।
ज्ञानैकमत्यमल्पायुः सत्वबुद्धिमतां नृणाम् ।
ज्ञानावरणसिद्धान्तं संग्रहेण वदेति यं ।
लोकायतादि शैवान्तगर्भितं तदगोचरम् ।
स्पष्टोपदेशभागा हि ... भास्करोपमम् ।
प्रधानागमसंसिद्धमवोचत्तस्य नन्दिनः ।
लोकानामुपकाराय वेदान्तव्याससूत्रवत् ।
स शिवज्ञानबोधोऽयं तन्त्रभागादिसंग्रहः ।
सर्वतो विस्तरेणोक्ततद्विधोऽपि विशेषतः ।
अचिन्त्यविश्वसादाख्याद्युक्ततद्भागविस्तरः ।
द्वैताद्वैतविनिर्मुक्तः सिद्धान्ताद्वैतनिर्णयः ।
शिवः सत्यः प्रपञ्चोऽसन् जीवः सदसदात्मकः ।
यत्र स्यादपवर्गोऽस्य पाशविश्लेषपूर्वकम् ।

अखण्डैकरसानन्दशिवानुभवसंभवः ।
तमेनं पुनरेवायं श्रीकण्ठः समुपादिशत् ।
श्रीमद्वातपुरेशस्य परेषां च महात्मनाम् इति

अथ शिवादिक्रमागतमित्यत्र श्रीकण्ठनाथपक्षे शिवादिक्रमेण प्राप्तविज्ञानिनो महेश्वरात् तज्ज्ञानं प्राप्तवानिति ज्ञेयम् । यथा श्रूयते —

गुरुराद्यः शिवस्तस्मात् शक्तिः पश्चात्सदाशिवः ।
ततो महेश्वरश्चास्मात् श्रीकण्ठः परमेश्वरः ।
तच्छिष्याः सर्व एवैते देवी स्कन्दविनायकौ ।
नन्दीशब्रह्मविष्ण्विन्द्रमुख्याः सिद्धा महर्षयः ।

इति । अथ श्रीनन्दिकेश्वरपक्षे तु ईशः — श्रीकण्ठः परमेश्वरः इति ततः प्राप्तविज्ञानित्वेन तदागतक्रमोऽनुसन्धेयः । यथा श्रूयते —

श्रीकण्ठात्प्राप्तविज्ञानो नन्दिकेशोऽवदत्प्रभुः ।
सनत्कुमारमुख्यानां सन्मार्गज्ञानवर्तिनाम् ।
ततः सनत्कुमाराख्यात् सत्यज्ञानी तमाप सः ।
परंज्योतिरतस्तस्मात् सत्यज्ञः श्वेतकाननः ।
सूत्रकृत्तस्य भाषायां भाष्यकारश्च यः स्वयम् ।
प्राप्तोऽहं तत एवं तदायातं ज्ञानवर्त्मनि । इति

இது " மலர்தலையுலகின் " என்னும் சிவஞானபோதப் பாயிரத்தானும் விளங்கும்.

" அருந்துயர்க் குரம்பையி னுன்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
உயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன் "

என வருதலின்

" தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞானி தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியா வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாரு
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தேமையாளுந் தன்மை யோரே " (சிவப்-பா-5)

என்பதனுலுஞ் சந்தான வரலாறு விளங்கும். பிறவுமன்ன.

122 * * *

" மறையுமுடிவுமல்லாமல் " என்பது சிவஞானபோதஞ் சிவாகமத்துள் இவ்வாறு வந்ததேன்கிறது.

मूलभेदं तथा प्रोक्तमसंख्यमुपभेदकम् ॥

என முன்னுதாகரித்தவாற்ருன் உபாகமமாம். கிரணத்தில்

एते तन्त्रोपभेदास्तु सप्ताधिकशतद्वयम् ॥

என வருவனவற்றுள் ஒன்ருயினும் மிருகேந்திராதிகள்போல அளவில் ....

कालाख्यं कालदहनं रौरवं रौरवोत्तरम् ।
महाकालमतं चैन्द्रं रौरवे षड्विधं स्मृतम् ।

என்பனவற்றுள் இரௌரவோத்திரமேன்பாருமுளர். மற்ருெரு சாரார் இரௌர வாகமத்திற் பாசவிமோசன படலமேன்பர். பிறவாறுமுணர்க.

123 * * *

" புகலுமிந்தச் சிவஞானபோதம் " என்பது சிவஞானபோதம் உபதேச கலாகமமேன்பதூஉம் அதற்கதிகாரிகள் இத்தன்மையுடையோ ரேன்பதூஉம் கூறுகின்றது.

124 • • •

" மந்திரகலை " என்பது மந்திரகலா பாகமும் தந்திரகலா பாகமும் ஆமாறு கூறுகின்றது.

125 * * * *

" இப்படி ஞானபாதம் " என்பது மந்திரகலைப் பொருட்கும் உபதேச கலைப் பொருட்கும் பேதமுணர்த்துகின்றது. இதனானேயன்றே மாணிக்கவாசக மூர்த்திக்குச் சிவஞானபோதத்தாற் சுத்தாவத்தை தோன்ற அருளிச்செய்ததூஉம்? அது வருமாறு; வாதவூரர் புராணத்தில்,

" உருத்திரனற் றிருமணியை யிலங்கு காதி
லொண்சிரத்திற் கந்தரத்தி லொளிகொண் மார்பிற்
கரத்திலணிந் திலகுதிரு முண்ட மங்கிக்
கண்கரந்த நன்னுதன்மேற் கவினச் சார்த்தித்
திருத்திகழும் வேதியனார் செம்பொன் மேனி
திகழ்வதுகண் டகமகிழ்வார் செங்கை மீது
பொருத்தமுறும் புத்தகமே தையா வென்னப்
பொய்மையிலாச் சிவஞான போத மென்றார் "

" என்றலுமே சிவமேது ஞான மேதிங்
கிலங்கியிடும் போதமே தியம்பு வீரே
லன்றுவட நீழலில்வந் திருந்தார் நீரே
யடியேனு முமக்கடிமை யாவே னென்ன
நின்றசிவ மொன்றதனைத் தேர்தல் ஞானம்
நிகழ்போதந் தேர்ந்ததனைத் தெளித லாமென்
றென்றியநற் பொருள்வினவி நிற்பார் சிந்தை
யுருகும்வகை யுரைசெய்தா ருவமை யில்லார் "

(திருப்பெருந்துறைச். 35-36)

எனவும் பிறவும் வருமாற்றான் உணர்க. அவர் திருவருளாற் சுத்தாவத்தை யடைந்தமை

" இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீயலால் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றும்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றும்நீ யல்லை அன்றியொன் றில்லை
யாருனை அறியகிற் பாரே " (கோயில். 7)

எனவும் பிறவும் வரும் திருவாசகத்தானுணர்க.

126 * * *

" சகலாகலர் தாம் பெறுவதும் " என்பது இவ்வாறு வரும் நூல் சகலர்க் கென்று கூறுகின்றது. அது ஞானாவரண பாஷ்யத்தில்

अन्तरे चैकपाशानां द्विपाशानां दशा गिरा ।
त्रिपाशानां गुरोः शास्त्रैः स्वात्मनां शिवदः शिवः ॥

எனவும், இவ்வாறு தமிழ் சிவஞானபோதத்திலும்

" சிவமென்னு மந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்ருங் கண்வா சகத்திற்—சிவமுண்டாம்
ஒன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கோண்குருவால்
இன்றிந்நூன் மும்மை மலர்க்கு" (சூ. 12)

எனவும் பிறவும் வருமாற்ருல் விஞ்ஞாஞகலர் பிரளயாகலர் இருவருக்கும் நூல் வேண்டாமை, சிவாநுக்கிரக மாத்திரத்தாற் சிவத்துவ வியத்தியுண்டாய் முழு துணர்ச்சியால் ஐயமின்மையின். இதஞனே யன்றே

" ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து " குறள். 353

என்றதூஉம்? அவ்வாருயினும் சகலர் தெளிதற்பொருட்டு அவர்கட்குக் குரு பரம்பரை நடாத்தாவழி ஞானபரம்பரை யின்மையின் அவர் பெறுவது சகலர் பொருட்டென்றது. ஈண்டுப் " பலர் " என்றது பிரளயாகலர் விஞ்ஞாஞகலரை. " சாருமுதலெ " என்றது நாதத்தை; நாதத்தினின்றுதானே விந்துவாதிக்கிரம மாகச் சாத்திரஜாலம் உண்டாகலின். அது மிருகேந்திரத்தில்

शक्तेर्नादो भवेद्बिन्दुरक्षरं मातृका ततः ।

எனவும், வேறிடத்தில்

ज्ञानशक्तिस्तथा ज्ञेया मातृका लोकमातृका ।
तस्यां तु जायते सर्वं वाङ्मयं सचराचरम् ।

எனவும் வரும். இதஞனே " சாற்றுமனைத்தும் நாதமய "மென்றது. பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

127 * - * *

" வழுவினுதம் " என்பது சப்த ஞானமுண்டாகிறது நாதத்தாலன்றிப் பிறிதோன்ருல் ஆகாதென்கின்றது. ஈண்டு "வழுவில்நாதம்" என்றது " சூக்கும வாக்கதுள்ளோர் சோதியாய்''என்பதஞல் ஆணவத்திஞேடு நாதமும் சீவன்முத்தி

பரியந்தம் ஆன்மசத்தியோ டவிநாபாவமாய் நிற்குமென்றற்கு. ஈண்டு "எழுத்தொழியும்" என்றது நையாயிகர் சிராசார்த்தம். "உணர்த்தாதழியும் போடமுமே" என்றது வையாகரண சிராசார்த்தம். மற்றனைத்தும் வெளி. இதற்கு வருமாறு ஞானாந்த பரிபாஷையில்

नन्वेवं पदवाक्यैकदेशाभूतानां वर्णानां क्रमवतामाशुतरविनाशित्वेन कथमर्थप्रत्याय - कत्वमिति चेत् । सत्यं । तदुच्चरितस्थूलशब्दाभिव्यक्तः प्रतिवक्तृगतो नादः तदर्थप्रतिपादको भवति । तदुक्तं नादकारिकायाम् —

सा प्रतिपुरुषं भिन्ना वाक्छक्तिर्वाचिका स्थितेति ततः ।
वाचकजातं निर्मायान्तरे तद्व्यनक्ति बाह्येऽपि ॥ 22

स्थूलैः शब्दैर्व्यक्ताः सूक्ष्मा नादात्मकास्ततो ध्वनयः ।
वाच्यविभिन्नां बुद्धिं कुर्वन्तो वर्धयन्ति जनयात्राम् ॥ 23

इति । ननु वर्णानां क्षणविध्वंसित्वेऽपि तदन्त्यवर्णोऽर्थप्रत्यायको भवेदिति चेन्न गौरित्यत्र तदन्त्याद्विसर्जनीयात् सास्नादिमत्प्रतिपत्तौ अश्वः पुरुषः इत्यादावपि स्यात् । अथ केवलाद्विसर्जनीयात् नार्थप्रतिपत्तिः किन्तु पूर्ववर्णजनितसंस्कारयुक्तादर्थबुद्धिःस्यात् । यतः वर्णानां क्षणविध्वंसेऽपि न च तत्संस्कारनाशः । कालान्तरेऽपि स्मृतिदर्शनात् इति चेन्न । संस्कारबलेन तदसंभवात् । संस्कारा हि पूर्वानुभूतैः अर्थैर्बुद्धौ आरोपितास्तेष्वेव गवादिषु स्मृतिहेतवो दृष्टाः । नाननुभूतगवादिषु । अतोऽत्रापि यैर्वर्णैस्ते बुद्धावाहितास्तेष्वेव ज्ञानहेतवो युक्ताः । नार्थ इति । संस्काराःखलु यद्रूपप्रख्याप्रभाविता विज्ञानहेतवस्तत्र ततोऽर्थैर्धीर्न कल्प्यते इति ।

अथ स्मर्यमाणानुभूयमानवर्णसमूहात्मकं पदं वाक्यं वाचकमिति चेन्न स्मर्यमाणानां प्रदीपानामर्थप्रतिपादकत्वादर्शनात् । एवमाशङ्कापूर्वं श्रूयते श्रीमत्पौष्करे —

क्षणविध्वंसिनो वर्णाः संस्कारो वर्णतः स्थितः ।
पूर्ववर्णजसंस्कारयुक्तोऽन्त्योर्णोऽभिधायकः । 964
न वर्णाः संहतिं यान्ति येन तत्स्मरणं भवेत् ।

यदि तत्र स्मृतिस्तस्य कथमर्थं विमुञ्चति । 965
तस्मादर्थे प्रवृत्तिःस्यात्संस्कारादर्थनिर्णयात् । 966

तदेवं नैयायिकपक्षो निरस्तः । अथ वैयाकरणास्तु — वर्णानामर्थप्रतिपादकत्वासंभवात् तदन्यथानुपपत्त्या तदभिव्यक्त एव पदार्थव्यतिरिक्तः वाक्यस्वभावः समस्तस्य जगतः युगपत् क्रमेणैव वा अर्थप्रतीतिहेतुत्वात् व्यापकः नित्यः स्फोटोऽभ्युपगन्तव्यः । यतः स एव व्यक्तं स्फोटयति इति स्फोटः इति वदन्ति । तदपि न रोचते । तथाविधस्फोटसद्भावे प्रमाणाभावात् । अस्ति चेत्सहि वर्णेभ्यो भिन्नो वा स्यादभिन्नो वा । न तावद्भिन्नः । वर्णव्यतिरेकेण तस्योपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यानुपलब्धेः । शशविषाणादेरिव । न चानुमानात्स्थितिरुपपद्यते । तस्य प्रत्यक्षनिराकृतत्वात् । न चाभिन्नः । तदा वर्ण एव स्फोटो न तु तद्भेदेनावास्थित इति हस्तः करः इतिवत् स्फोटो ध्वनिरिति समा श्रुतिःएकार्थाभिधानात् । किञ्च विभुत्वे चास्य एकपुरुषोच्चरितैर्वर्णैरभिव्यक्तिमत्त्वे सति विशेषाभावात् देशान्तरेऽपि प्रमातृणामर्थप्रतीतिः स्यात् तथा कालान्तरेऽपि । नित्यत्वेनाधेयाविशेषत्वात् । न च तथा दृश्यते । ततो न विभुःनित्यो वा कश्चिदर्थप्रतिपादकः स्फोट इति । तथा श्रूयते पौष्करे—

वर्णानां क्षणविध्वंसात्स्फोटोऽर्थप्रतिपादकः ।
वर्णव्यङ्ग्यो विभुर्नित्यः सोऽर्थं स्फोटयते किल ।
न वर्णव्यतिरेकेण स्फोटस्यार्थोऽन्तरे स्थितः ।
स च भिन्नो न भिन्नो वा तद्भिन्नो नार्थवान्स्थितः ।
वर्ण एव न भेदेन तस्मात्स्फोटो न विद्यते ॥ 961 - 963

इति । नादस्तु वर्णबालभाव इति नात्रैव विकल्पावकाशः । श्रूयते चाचिन्त्यविश्वसादाख्ये —

बिन्दोर्बीजसमुत्पत्तिस्तत्रापि च विशेषतः ।
बीजस्य बालभावे तु वरा वाणी विजृम्भिता ।

सा वै द्विगुणिताकारा चेष्टद्यौवनमागता ।
पश्यन्त्याख्या त्रिगुणिता यौवनं मध्यमं भवेत् ।

वैखरीरूपमापन्ना चैकमात्रासमन्विता ।
तदक्षरमिदं नाम कला......दीर्घतः ।
त्रिमूर्तिः प्लुतमित्युक्तं द्विमूर्तिर्दीर्घमुच्यते ।

इति । तदेवं वक्त्रुच्चरितगामानयेतिवाचकसम्बन्धसहितैः अर्थवाचकनादैः वैखर्या व्यक्तवर्णैः प्रतिवक्तुः बुद्धौ जनितसंस्कारनानार्थेषु सत्सु तत्रोचितैकार्थसाधने पदशक्तौ यथाविधं स्वजनकनादाकारवर्णस्मृतिद्वारा ग्राहकतया शक्तः सन् तस्य तदर्थप्रात्यायको भवति । इत्यवगन्तव्यम् । पौष्करे च —

संस्कारो वर्णजः शक्तौ शक्तिरेकार्थसाधने । 966
तैश्च शक्तियुतैर्वर्णैर्व्यवहारोऽर्थवाचकैः । 967

எனவரும். பிறவும் விரித்துக்கொள்க.

128 • • •

"பகருநாதஞ் சூக்குமமாய்" என்பது முற்கூறிய நாதம் பொருளுணர்த்துமடைவு பிறிதொரு நெறியால் விரித்துணர்த்துகின்றது. ஈண்டுப் பகருநாதம்" என்றது சூட்சும வாக்கை. எனவே...............வகைப்படும். அது பௌஷ்கரத்தில்

शब्दाश्चतुर्विधास्तेऽपि वैखर्यादिविभेदतः । 116
वैखरी मध्यमाख्या च पश्यन्ती सूक्ष्मसंज्ञिका ।
वैखरी श्रोत्रविषया स्थूलवर्णपरिग्रहा ।
स्थानेषु विधृते वायौ प्रयोक्तुरुपकारिणी ।
बुध्या वर्णानुसन्धानपूर्वमर्थस्य वाचिका ।
प्राणवृत्तिमतिक्रान्ता वागेषा मध्यमाह्वया ।
वर्णरूपानुसन्धानविरहान्तः समुज्ज्वला ।
मायूराण्डरसो यद्वत् निर्विशेषार्थदायिका ।

पश्यन्ती वागियं ज्ञेया तृतीया शिवशासने ।
सूक्ष्मा चिदेकशरणा निवृत्ताशेषशक्तिका ।
वैखर्याः कारणं मध्या पश्यन्ती मध्यमां प्रति ।
पश्यन्त्याः कारणं सूक्ष्मा निर्विकल्पस्वरूपिणी ।
एताश्च वृत्तयोऽणूनां चतस्रः प्रत्ययात्मिकाः ।
अन्तरेऽवस्थितास्तिस्रो बहिरन्या व्यवस्थिता ।
आगोपालाङ्गनाबालं म्लेच्छाः प्राकृतभाषिणः ।
अन्तर्जलगताः सत्वाः नित्यं जल्पन्ति ता गिरः ।
आभ्यो न परमो बन्ध आभ्यो मुक्तिस्तु नापरा ।
तन्निवृत्त्यविनाभूतो दृक्रियावारको यतः ।
वियुक्ता मन्वते तेभ्यः पुद्गलाः स्वान्न कुत्रचित् ।
सुख्यहं दुःख्यहं चेति मतिर्या शब्दताडिता ।
सूक्ष्माः शुद्धाध्वनि गिरः स्थूला मिश्राध्वनि स्थिताः
अशुद्धाध्वनि ता एव स्थिताः स्थूलतराः सदा ॥ (सू - 126)

எனவும், வேறிடத்தில்

सैषा चतुर्विधा वृत्तिर्निवृत्त्यादिकलाश्रयात् ।
पञ्चधा भिद्यते भूयः कलास्ता विन्दुवृत्तयः ।

எனவும், ஞானசித்தியில்

अकारे वैखरी जाता उकारे मध्यमोदिता ।
मकारे पश्यती जाता विन्दौ सूक्ष्मा तदोदिता ।
नादात्सुसूक्ष्मवाक्जाता वाक्पञ्चकमथोदितम् ।

எனவும் வரும். இனி " எழுத்தாய்ப் பதமாகித் திகழ்வாக்கியமாய் " என்பது

उपादानं ततो विन्दुर्यस्माद्वर्णा न तद्विना ।
बहुधा संस्थिता वर्णाः कृतकाचेतना यतः ।
वर्णाश्च स्वरसंयोगात् पदं तैर्वाक्यमिष्यते ।
तस्मादर्थप्रतीतिः स्याद्व्यवहारनिबन्धना ।
सर्वज्ञा मातृका ज्ञेया जगतो मातृवत्स्थिता ।

எனவருமாற்ருன் உணர்க. இனி அவாய்நிலே=ஆகாங்க்ஷா. தகுதி=யோக்யதை. அண்மை=ஸஹோச்சாரணம். இம்மூன்றும் வருமாறு, ஞானந்த பரிபாஷையில்

वाक्यं तु आकाङ्क्षायोग्यतासक्त्युपेतं पदकदम्बकम् । तेन घटः कर्मत्वं आनयनं कृतिरित्यादि अनाकाङ्क्षम् , अग्निना सिञ्चतीत्ययोग्यम् , व्यवधानेनोच्चरितं गामानयेत्यादिकं च न वाक्यम् । तत्र यादृशविभक्त्यन्तस्य यादृशविभक्त्यन्तेन अन्वयः तस्य तस्मिन्नन्वये आकांक्षा । अनन्वयनिश्चयविरहो योग्यता । अव्यवधानेनोपस्थितिः सहोच्चारणम् ।

என அறியத்தக்கன. பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

இனிப் "பகருநாதம்" என்றதனுல் சரீரிகளே சாஸ்திர கர்த்தாக்களாகலின், நிர்மல பரமசிவனுக்குச் சாஸ்திரகர்த்திருத்தும் கூடாதென்று கூறுவது நிராகரிக்கின்றது. சாஸ்திர கர்த்திருத்துவம் கூடும் என்பதற்கு வருமாறு, ஞானந்த பரிபாஷையில்

अथ निष्कलस्य परशिवस्य शरीराभावादकर्तृत्वमेव कर्तृत्वे तु स्वरूपं स्यात् ... ...

जगतः कर्ता देही प्रसज्यते ॥ इति

तेन तस्य शिवस्य वाग्व्यापारशास्त्रोपदेशतया कथं गुरुत्वमिति चेन्मैवं । आत्मनः स्वदेहस्पन्दनादाविव तदुपपत्तेः । ननु शरीरान्तराभावेऽपि कर्तृत्वं स्वाधिष्ठितशरीरस्पन्दादिके दृष्टं । न तु बाह्ये मृदादिजन्ये घटादौ । इतिचेत् । सत्यं । अत एव सर्वदाधिष्ठायकत्वेन विश्वमीश्वरशरीरमित्यनुमीयते । तस्मादिच्छामात्रेण सृष्ट्यादि कृत्यं तस्य । तदुक्तं श्रीमत्किरणे —

यथा कालो ह्यमूर्तोऽपि दृश्यते फलसाधकः ।
एवं शिवो ह्यमूर्तोऽपि कुरुते कार्यमिच्छया ॥

इति । ततः शक्तिस्तु शरीरेन्द्रियादिकार्यं कुर्वाणा भगवतः शरीरतया करणत्वं भजते , तदुक्तं श्रीमन्मृगेन्द्रादौ ।

मूलाद्यसम्भवाच्छाक्तं वपुर्नो तादृशं विभोः ।
तद्वपुः पञ्चभिर्मन्त्रैः पञ्चकृत्योपयोगिभिः ॥ (वि-प-3-श्लो-8)

इत्यादि । अन्यत्र च

तत्वं पदं समन्त्रं च वर्णं च भुवनं कला ।
अध्वरूपं जगत्सर्वं शरीरं परमेष्ठिनः ॥

इति । तदेवं शिवस्य कर्तृत्वसम्भवात् शास्त्रोपदेशतया परमाप्तत्वेन गुरुत्वं युक्तमेव । तथाच । परमकारुणिकः शिवः आत्मनां पुरुषार्थसिद्धये , ... कारणेश्वरसृष्ट्यनन्तरं सदाशिवादभिव्यक्तः सन् स्वयं च सदाशिवो भूत्वा स्वेच्छाचोदिततद्व्यापारादिना नादादिक्रमेण शास्त्ररचनापूर्वकं विद्येश्वरादीनां यथायोग्यं ज्ञानमुपदिशति । तथा श्रूयते मृगेन्द्रे —

सृष्टिकाले महेशानः पुरुषार्थप्रसिद्धये ।
विधत्ते विमलं ज्ञानं पञ्चस्रोतोऽभिलक्षितम् ॥ (ப-1-சு-23)

तद्वर्तिं वाचकव्रातवाच्यानष्टौ महेश्वरान् ।

எனவரும். இந்தச் சிவஞானபலம்

वेदान्तनिष्ठिता ये तु ज्ञानिनो वीतकल्मषाः ।
मदागमपरा ये च ज्ञानपादे व्यवस्थिताः ।
उभयेऽपि च विन्दन्ति सायुज्यमतिदुर्लभम् ।

என முன் னுதாகரித்தவாற்றுன் உணர்க.

ब्रह्मसाक्षात्काराभावे तु ऊर्ध्वपदप्राप्त्यनन्तरं परमुक्तिः स्यात् यथा वेदान्तिनां ब्रह्मलोक प्राप्त्यनन्तरं परमुक्तिः । तथा श्रूयते श्रीमद्वातुलोत्तरे —

निष्ठाभावे मुमुक्षुश्च श्रवणादिसमन्वितः ।
अवाप भुवनं श्रेष्ठं कल्पान्ते तु विमुच्यते ॥

इति । पुनश्चाचिन्त्यविश्वसादाख्ये —

सन्मार्गज्ञानिनां युक्तं तज्ज्ञानं साधनं भवेत् ।
बिन्दुर्नादश्च शक्तिश्च परश्चैव परात्परम् ।
ब्रह्मप्राप्त्यवधिस्तेन चात्मानन्दसुखं भवेत् ।

என்பதிஞலும் உணர்க. வைதிக விஷயத்தில் அவ்வாறு சுருதியுள்ளது சூத சங்கிதை முதலியவற்றில் உணரத்தக்கது. இன்னும் ஆகமார்த்த விசாரக் கிரமமும் அத்யயன அத்யாபன கால விசேஷாதிகளும் ஞாஞந்த பரிபாஷையிற் காண்க.

129 • • •

" இன்னணமளவு மூன்றும் " என்பது பிரமாண லக்ஷண முடிவு கூறிப் போலி லக்ஷணம் கூறத்தொடங்கிப் பிரத்யக்ஷாபாஸமும் ஆகமாபாஸமும் இதஞலுணர்த்தி, மேல் ஏத்துவாபாஸமும் நிக்ரஹஸ்தானமும் கூறத் தோற்றுவாய் செய்கின்றது. ஈண்டு "மற்றும்" என்றதஞல் தோல்வித்தானங் கூறியவாறு.

130 • • •

" ஈண்டு பக்கப் போலிநான் கேதுப் போலி யோருமூன்ருய்
வேண்டும் எழுமூன் ருகும்விளங் குவமைப் போலி யீரோன்பான்
காண்டுந் தோல்வித் தானமிரண் டிருபத்திரண்டாம் கருதிலிவை
யாண்டு மொழிவர் அவையெல்லாம் அளக்கி லறுபத் தைந்தாகும் "

" ஈண்டுபக்கப் போலிநான்கு " என்பது அந்த ஆபாசங்களைத் தொகையாற் கூறுகின்றது. அது வருமாறு, சித்ததந்திரத்தில்

पक्षाभासाश्च चत्वारो हेत्वाभासैकविंशतिः
दृष्टाभासा दशाष्टौ च द्वाविंशन्निग्रहाः स्मृताः

पञ्चषष्टिरिमे प्रोक्ता आभासाः शिवशासने ।

எனவரும்.

131 * * *

" பக்கப் போலியை " என்பது பக்ஷாபாஸத்தின் இலக்கணமும் அதன் பேதங்களுடைய உத்தேசமுங் கூறுகின்றது. ஈண்டு "அஃதறியார் முன்றேதுப் போலி எனச் சொல்வ " ரென்பது நையாயிகரைக் குறித்து. அது மேல் விளங்கும். இனிப் " பக்கப்போலியை நுவலிற் பக்கவியலின்றிப் பக்கம் போற்றோன்ற வரும் பிரதிஞ்ஞைக்கட்டோக்க சாத்தியத்தியலும் " என்பதற்கு வருமாறு, ஞானந்த பரிபாஷையில்

पक्षलक्षणरहितः पक्षवदवभासमानः पक्षाभासः स पुनः संग्रहेण चतुर्विधः । विशेष्य विशेषणान्यतरसिद्धविशेष्यविशेषणाभावप्रयुक्तवशात् ।

எனவரும். மற்றனைத்தும் மேல்விளங்கும்.

132 * * *

" வானரவிந்தங் கமழும் " என்பது விசேஷ்யாபாவமென்னும் பக்ஷாபாஸங் கூறுகின்றது. அது ஞானந்த பரிபாஷையில்

विशेष्याभावप्रयुक्तपक्षाभासो यथा - गगनारविन्दं सुरभि अरविन्दत्वात् सरोजारविन्दवत् अत्र हि गगनारविन्दं पक्षः स तु सर्वप्रमाणागोचरत्वात् नास्त्येव ।

எனவரும். முன்னர்ப் "பிரதிஞ்ஞைக்கட்டோக்க சாத்தியத்திலும்" எனும் போது விலக்கணம் வந்ததுங் கண்டுகொள்க. இது மேல் வருவனவற்றிற்குமொக்கும். இதனை நையாயிகர் ஆசிரயாசித்தம் என்பர் போன்றதும் தானே விளங்கும்.

133 * * *

" பின்னிகழும் விசேடணபாவஞ்சார " என்பது விசேடணபாவ பிரயுக்த பக்ஷாபாஸமாமாறு கூறுகின்றது. அது அதிலேயே

अग्निरनुष्णः कृतकत्वात् जलवदित्यत्र, अनुष्णः विशेषणः स तु प्रत्यक्षप्रमाणबाधितत्वात् नास्ति ।

எனவரும். இதனை நையாயிகர் காலாத்தியயாபதிஷ்டம் என்பர் என்றதும் தானே விளங்கும்.

134 * * *

" முந்துரைத்த விசேடியாபாவம் " என்பது அந்யதரசித்தவிசேடியா பாவ பிரயுக்த பக்ஷாபாஸ மாமாறு கூறுகின்றது. அது அதிலேயே

प्रकृतिरस्ति विश्वरूपपरिणामत्वात् इत्यत्र प्रकृतविशेष्यं न्यायमते नास्ति । विशेष्याभाव-प्रयुक्तपक्षाभासः स्यात् । अयमपि आश्रयासिद्धहेत्वाभास इति नैयायिकाः

135 * * *

" ....லந்த விசேடம் " என்பது அந்யதர விசேடணுபாவ பிரயுக்த பக்ஷா பாஸ மாமாறு கூறுகின்றது. அது அதிலேயே

शब्दो नित्यः अनित्यधर्मरहितत्वात् आकाशवत् स शब्दः अनित्यः । नित्यधर्मरहितत्वात् घटवदित्यत्र नित्यत्वं विशेषणं । तत्र नित्यो मीमांसकमते । नैयायिकमते तु अनित्यः इति अन्यतरसिद्धविशेषणाभावप्रयुक्त पक्षाभासः स्यादिति । अयं प्रकरणसमहेत्वाभासः स एव सत्प्रतिपक्षश्चेति वदन्ति नैयायिकादयः । एतेषां चतुर्णां प्रतिज्ञायां साध्यविषय ... सत्वं, नतु हेत्वाभासतेति ।

இவ்வாறு பக்கப்போலிகளும் இவற்றின் அவாந்தர பேதமான அதிகரணஞான பாகாஸித்தியாதிகளும் ஞானந்த பரிபாஷையிற் காண்க.

136 * * *

இனி " யேதுப்போலி " என்பது ஏதுப் போலியின் பொதுவிலக்கணமும், வகையான் மூன்றும் தொகையா னிருபத்தோன்றுமாம் எனலும் கூறுகின்றது. ஈண்டு " அசித்தம் நிகழும் நிச்சித பக்கவிருத்தியாகும் " என்பதற்கு வருமாறு; ஞானந்த பரிபாஷையில்

अथ हेत्वाभासो नाम हेतुलक्षणरहितो हेत्वाभासः स च त्रिविधः, असिद्धविरुद्धानैकान्तिकभेदात् । ते पुनरेकविंशद्भेदाः तत्रानिश्चितपक्षवृत्तिरसिद्धः ।

எனவரும். இனி அசித்தம் விருத்தம் அநேகாந்திகம் மூன்றும் முறையாற் பதிஞென்றும் ஒன்றும் ஒன்பதுமான பேதங்களாம். ஆகவே அவாந்தர

பேதங்கள் இருபத்தோன்றும். அவற்றுள் அசித்தம் பதினொரு வகையாம். அவையாவன

स्वरूपासिद्धः, व्यधिकरणासिद्धः, विशेष्यासिद्धः, व्यर्थविशेष्यासिद्धः, विशेषणासिद्धः, व्यर्थविशेषणासिद्धः, सन्दिग्धासिद्धः, सन्दिग्धविशेष्यासिद्धः, सन्दिग्धविशेषणासिद्धः, अज्ञानासिद्धः, व्याप्यत्वासिद्धः।

எனவரும். இவற்றுள் வியாப்யத்துவாசித்தத்தை அசாதாரண அநைகாந்திகத்து ளடக்கி விருத்தத்தைச் சபக்ஷசகித விருத்தம் என்றும் சபக்ஷரகித விருத்தமென்று மிரண்டாக்கி அநைகாந்திகத்தை ஒன்பதாக்கி இருபத்தோன்றுகக் கூறுவாரு முளர். இதனானே "பத்தோடிரண்டு மோன்பது பேதமா' யென்று பாட மோதினுமாம்.

137 * * *

"சேப்பசித்தம் பதினொன்றில்" என்பது சுவருபாசித்தமும் வியதிகரணா சித்தமும் கூறுகின்றது. இனிக்காட்டு முதாரணமெல்லாம் ஞானசந்த பரிபாஷையி லாம். அதிலேயே

स्वरूपासिद्धो यथा अनित्यः शब्दः चाक्षुषत्वात् घटवदित्यत्र चाक्षुषत्वं हेतुः स च शब्दे नास्त्येव। तस्य श्रावणत्वात्। व्यधिकरणासिद्धो यथा अनित्यः शब्दः पदस्य कृतकत्वात् इत्यत्र पक्षादिलणं व्यधिकरणं पदं तत्रैव कृतकत्वं न तु शब्दे पक्षे।

எனவரும்

138 * * *

"வந்திடுமவ்விசேடியாசித்தம்" என்பது விசேஷ்யாசித்தமும் வியர்த்த விசேஷ்யாசித்தமு மாமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள் —

विशेष्यासिद्धो यथा नित्यः शब्दः सामान्यवत्वे सति चाक्षुषत्वात्। अत्र विशेष्यं चाक्षुषत्वम्। स च शब्दे नास्ति। व्यर्थविशेष्यासिद्धो यथा अनित्यः शब्दः कृतकत्वे सति सामान्यवत्वात्। अत्र सामान्यवत्वं विशेष्यमसिद्धं तद्व्यर्थम्। कृतकत्वस्यैव साधनत्वात्।

எனவரும்

139 * *

" சாற்று விசேடணசித்தம் " என்பது விசேடணசித்தமும் வியர்த்த விசேடணசித்தமு மாமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள் —

विशेषणासिद्धो यथा अनित्यः शब्दः चाक्षुषत्वे सति सामान्यवत्वात् अत्र चाक्षुषत्वं विशेषणम् तदसिद्धम्। व्यर्थविशेषणासिद्धो यथा अनित्यः शब्दः सामान्यवत्त्वे सति कृतकत्वात् अत्र सामान्यवत्त्वम् व्यर्थविशेषणं तदसिद्धम्।

எனவரும்

140 * * *

" கருதுசந்திக்தாசித்தம் " என்பது சந்திக்தாசித்தமும் சந்திக்த விசேஷ்யாசித்தமு மாமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள்—

सन्दिग्धासिद्धो यथा अग्निमानयं प्रदेशः धूमबाष्पादिमत्वात् अत्र धूमबाष्पादिविवेकानिश्चयेनोक्तः हेतुः। आदिशब्देन मशकपङ्क्तिस्वीकारः १। सन्दिग्धविशेष्यासिद्धो यथा। अद्यापि रागादियुक्तः कपिलः पुरुषत्वे सति सर्वदाऽनुत्पन्नतत्वज्ञानवत्वात्। अत्र अनुत्पन्नतत्वज्ञानं विशेष्यम् व्यर्थं सन्दिग्धं तदसिद्धम्।

141 * * *

" சொன்னவிதன் விசேடணசித்தம் " என்பது சந்திக்த விசேடணசித்தமும் அஞ்ஞாணசித்தமு மாமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள்—

सन्दिग्धविशेषणासिद्धो यथा अद्यापि रागादियुक्तः कपिलः सर्वदा तत्वज्ञानरहितत्वे सति पुरुषत्वात्। अत्र सर्वदा तत्वज्ञानरहितत्वं विशेषणं तदसिद्धम्। कपिलस्यापि कदाचिद्रागादियोगः स्यादिति सिद्धसाध्यता स्यात्। अतस्तत्परिहाराय प्रतिज्ञायामद्यापि इति पदम्। अनुत्पन्नतत्वज्ञानवत्वादित्युक्ते महायोगिभिर्व्यभिचारः। तेषां कदाचित् अनुत्पन्नतत्वज्ञानवत्त्वेऽपि अद्यापि रागादियोगाभावात्। अतोऽत्रापि सर्वदेति हेतुविशेषणं

कृतम्। एवमपि पाषाणादिना व्यभिचारः। तत्परिहाराय पुरुषत्वे सतीति विशेषणम्। अज्ञानासिद्धो यथा देवदत्तो बहुधनः तद्धेतुभूतादृष्टाश्रयत्वात् यज्ञदत्तवत्। अत्रादृष्टाश्रयत्वं हेतुः अस्माभिर्न ज्ञायते इत्यसिद्धः।

142 * * *

" நின்றவனைத்துங் கணிகம் " என்பது வியாப்யத்துவாசித்தமும் அதன் பேதமு மற்றுமதன் பேத மடங்குமாறுங் கூறுகின்றது. அவற்றுள் —

व्याप्यत्वासिद्धस्तु द्विविधः। एको हि व्याप्तिग्राहकप्रमाणाभावात्। अपरस्तु उपाधिसद्भावात् व्याप्यत्वासिद्धः। तत्र प्रथमो यथा यत्सत् तत्क्षणिकं यथा जलधरपटलः तथा संश्च शब्दादिः। यद्वा सर्वं क्षणिकं सत्वात् जलबुद्बुदवत् इत्यत्र सोपाधिकतया अस्य व्याप्यत्वासिद्धावुच्यमानायां क्षणिकत्वमन्यप्रयुक्तमभ्युपगतं स्यात्। द्वितीयो यथा गर्भस्थः श्यामः मैत्रीतनयत्वात् प्राचीनमैत्रीतनयवत् इत्यत्र मैत्रीतनयत्वस्य श्यामत्वस्य च सम्बन्धे शाकाद्याहारपरिणतिरुपाधिः। एतद्व्याप्यत्वासिद्धस्य साध्याप्रयोजकत्वेन साम्यात् असाधारणानैकान्तिकेऽन्तर्भाव इति केचित्।

எனவரும். இவ்விருவகையும் வியாப்யத்துவாசித்தமொன்றென வழங்குதலிற் பதினொன்றென்றது. இனி இதுபோல அசித்தபேதமு மீண்டுஅடங் தும் என்றற்கு வருமாறு,

अनुकूलतर्काभावात् प्रतिकूलतर्कसम्भवेऽपि व्याप्यत्वासिद्ध एव हेतुः स्याद्यथाहुः — ध

-भावेऽपि प्रतिकूलानां तर्काणामीदृशी गतिः।

எனலும் பிறவும் வருமாற்றுணர்க. இவ்வாறு (மற்றவிட)ங்களிலும் (தன்) னினமாய் வருதலடக்கிக்கோள்க என்பத)ற்குப் " பிறவற்றுமிவ்வாறேக்கும் " என்றது.

143 * * *

"எண்ணுவிருத்தம் பக்கப்போலி" என்பது விருத்தமென்னும் ஏத்துவாபாசமும் அநைகாந்திக சாமானிய விலக்கணமும் கூறுகின்றது. அதிலேயே

आत्मा विभुर्न भवति देहावच्छिन्नत्वात् इत्यत्र देहावच्छिन्नत्वं हेतुः स तु पक्षे आत्मनि विपक्षे आकाशे च व्याप्यत्वाद्विरुद्धो हेत्वाभासः। यथावा - साध्यविपर्ययव्याप्तस्तु विरुद्धः। स यथा शब्दः नित्यः कृतकत्वात् व्योमवत्। कृतकत्वं हि साध्यविपरीतानित्यत्वेन व्याप्तम्। यत्कृतं तदनित्यमेव न नित्यमतो विरुद्धं कृतकत्वम्। अथ केचित् पक्षविपक्ष-योरेव वर्तमानो विरुद्धः। न स पक्षे साध्यं विरुणद्धीति विरुद्धः। स च द्विविधः। सपक्षसहित सपक्षरहितभेदात्। तत्र सपक्षसहितविरुद्धो यथा। नित्यः शब्दः कार्यत्वात् आत्मवदित्यत्र कार्यत्वं हेतुः अथ तस्य पक्षविपक्षव्यापकत्वेन उभयतो लक्षितस्य नित्यत्वं न पुनर्विनाशित्वं विपरीतमनित्यत्वम्। इति प्रध्वंसाभावस्यापि नित्यत्वात् सपक्षत्वमस्तीति चेन्न। स्वकारण समवायस्यैव कार्यत्वात् तदभावेषु नास्तीति विरुद्ध एवाभावस्य निमित्तकारणत्वं माभूदेवेति। सपक्षरहितविरुद्धो यथा आकाशविशेषगुणः शब्दः प्रमेयत्वादित्यत्र आकाशविशेषगुणत्वं साध्यशब्दव्यतिरेकेणान्यत्र नास्तीति सपक्षाभावः

எனவரும். பிறவு மிதன் பேதமும் ஞானசந்த பரிபாஷை முதலியவற்றிற் கண்டு கொள்க. இனிக் "கண்ணுமனைகாந்திகந்தான்" என்றற் றொடக்கத்திற்கு வருமாறு அதிலேயே

अनैकान्तिको नाम सव्यभिचारो हेतुः। स एवानध्यवसितः। स पुनर्द्विविधः। साधारणानैकान्तिकोऽसाधारणानैकान्तिकश्चेति। तत्र पक्षसपक्षविपक्षवृत्तिः साधारणानैकान्तिकः। स चाष्टविधः। पक्षत्रयव्यापकः, पक्षव्यापकः सपक्षविपक्षैकदेशवृत्तिः, पक्षसपक्षव्यापको विपक्षैकदेशवृत्तिः, पक्षविपक्षव्यापकः सपक्षैकदेशवृत्तिः, पक्षत्रयैकदेशवृत्तिः, पक्षसपक्षैक-देशवृत्तिर्विपक्षव्यापकः, पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिः सपक्षव्यापकः, सपक्षविपक्षव्यापकः पक्षैकदेश-वृत्तिश्चेति। असाधारणानैकान्तिकस्तु सपक्षविपक्षव्यावृत्तः। स एक एव। तदेवमनै-कान्तिको हेत्वाभासो नवविधः

எனவரும்

144

"எங்கியம்பும் சாதாரணனைகாந்திகந்தான்" என்பது முற் கூறிய வனைகாந்திக மிரண்டனுள்ளும் அசாதாரணனைகாந்திக மாமாறு கூறுகின்றது.

भूर्नित्या गन्धवत्वात् । गन्धवत्वं हि सपक्षान्नित्यात् विपक्षाच्चानित्यात् व्यावृत्तं भूमात्रवृत्तीति । यथा वा विश्वं सन्तानात्मना प्रवाहरूपेण वर्तते वस्तुत्वात् इत्यत्र सर्वस्यापि पक्षीकृतत्वेन व्याप्तिग्रहणानुकूलान्वयसहचारव्यतिरेकसहचारयोरप्रतीतत्वादसाधारणानैकान्तिको-ऽनध्यवसितः । स एवानुपसंहारी च । व्याप्यत्वासिद्धस्यात्रैवान्तर्भाव इति केचिदिति प्रागेवोक्तम् ।

மற்றச் சாதாரணாநைகாந்திக மெட்டும் மேல் விளங்கும்.

145 * * *

"இந்த வான்மா நித்தம்" என்பது முதலாவதான பக்கத்திரய வியாபகமும், இரண்டாவதான பக்கவியாபக சபக்ஷ விபக்ஷ ஏகதேச விருத்தியு மான விரண்டு சாதாரணாநைகாந்திகமு மாமாறு கூறுகின்றது.

तत्राद्यो यथा आत्मा नित्यः प्रमेयत्वादित्यत्र प्रमेयत्वहेतुः पक्षत्रयेऽपि वर्तते एवमनित्यः शब्दः प्रमेयत्वादित्यादिश्चेति पक्षत्रयव्यापकः । अथ द्वितीयो यथा नित्यः शब्दः प्रत्यक्षत्वात् आत्मवदित्यस्मदादीन्द्रियग्रहणयोग्यत्वं प्रत्यक्षत्वं विवक्षितम् । तच्च पक्षीकृते शब्दे सर्वत्रास्तीति न पक्षैकदेशवृत्तित्वम् । अस्य नापि पक्षत्रयव्यापकत्वम् सपक्षे नित्ये क्वचित्सामान्ये वृत्तित्वं नत्वाकाशे क्वचित् । विपक्षे क्वचिद्घटादौ वृत्तित्वं क्वचित्परमाणु संयोगादाववृत्तित्त्वमिति तेनायं पक्षव्यापकः सपक्षविपक्षैकदेशवृत्तिरिति

எனவரும்

146 * * *

"அறைதரு மூன்றுவதுதான்" என்பது மூன்றுவது பக்கசபக்க வியாபக விபக்க ஏகதேச விருத்தி, நாலாவது பக்கவிபக்க வியாபக சபக்க ஏகதேச விருத்தி யென்னுமிரண்டு சாதாரணாநைகாந்திகமும் கூறுகின்றது.

तत्र तृतीयो यथा — गौरियं विषाणित्वात् प्राग्दृष्टगोपिण्डवत् इत्यत्र विषाणिन एव पिण्डस्य पक्षीकृतत्वात् पक्षव्यापकत्वम् । सपक्षे गोपिण्डे सर्वत्र सद्भावः सद्योजातस्यापि

वत्सस्य विषाणयोग्यत्वात् । विपक्षेषु महिषस्य विषाणित्वमश्वस्याविषाणित्वमिति पक्षसपक्ष व्यापको विपक्षैकदेशवृत्तिः । चतुर्थो यथा नेयं गौः विषाणित्वादिति प्रागुक्तानुमानसपक्ष विपक्षयोः वैपरीत्यमिति पक्षविपक्षव्यापकः सपक्षैकदेशवृत्तिः

147 * * *

"அருகு" என்பது அஞ்சாவது பக்கத்ரயைகதேச விருத்தியும் ஆறுவது பக்கசபக்க ஏகதேசவிருத்தி விபக்கவியாபகமு மாமாறு கூறுகின்றது.

तत्र पञ्चमो यथा — : नित्या पृथ्वी प्रत्यक्षत्वादात्मवत् इत्यत्र पक्षे पृथ्वीपरमाणौ नास्ति पर्वतादौ अस्ति सपक्षे क्वचित्सामान्येऽस्ति प्रत्यक्षत्वं आकाशादौ क्वचिन्नास्ति विपक्षे घटादौ क्वचिदस्ति परमाणुसंयोगादौ नास्ति । तेनायं पक्षत्रयैकदेशवृत्तिरनैकान्तिकः । षष्ठो यथा । द्रव्याण्याकाशकालमनांसि अमूर्तत्वादात्मवत् इत्यत्र पक्षैकदेशे मनसि (असत्वेन) सपक्षे पृथिव्यादौ चामूर्तत्वं हेतुर्नास्ति आत्मादौ सपक्षेऽस्ति । विपक्षेच गुणादौ सर्वत्र नास्ति अल्पपरिमाणरहितत्वममूर्तत्वम् इति

148 * * *

இனி "ஏழாவது வானம்" என்பது ஏழாவது பக்கவிபக்க ஏகதேச விருத்தி சபக்கவியாபகம் என்பதும், எட்டாவது சபக்கவிபக்க வியாபக பக்ஷ ஏகதேச விருத்தி என்பதும் கூறுகின்றது.

तत्र सप्तमो यथा — तत्र सप्तमो यथा आकाशकालमनांसि न द्रव्याणि अमूर्तत्वात् इत्यत्रापि प्राक्तनानुमानसपक्षो विपक्षीकृत इति पक्षविपक्षैकदेशवृत्तित्वमस्य अद्रव्यत्वेन सपक्षे गुणादौ व्यापकत्वममूर्तत्वहेतोरिति पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिः सपक्षव्यापकः । अथाष्टमो यथा । न द्रव्याणि आकाशकालात्ममनांसि क्षणिकविशेषगुणरहितत्वात् इत्यत्राश्रये सति आशुतर-विनाशित्वं क्षणिकत्वं क्षणिकविशेषगुणरहितत्वं च पक्षीकृतेषु आकाशकालमनस्स्वेव वर्तते नात्मादौ । अद्रव्यत्वेन सपक्षे गुणादौ विपक्षेषु पृथिव्यप्तेजोद्रव्याणां मध्ये कस्यचिदग्न्यादे-राशुतरविनाशित्वात्तद्विशेषगुणरूपस्पर्शौ शीघ्रविनाशिनौ तथापि सत्याश्रये विनाशाभावात् न क्षणिकत्वमिति पक्षे व्याप्तिरिति सपक्षविपक्षव्यापकः पक्षैकदेशवृत्तिः

எனவரும். இவ்வாறே சாதாரணனைகாந்திக மெட்டும் வந்தவாறு காண்க. ஏதுப் போலி யிருபத்தோன்று மிவ்வாறு கூறினுந் தத்தமவாந்தர பேதமுண்டேல் அவையும் அடக்கிக் கோள்க. இவ் வுதாகரணங்களுள் நியாய மதாநுசாரமாகக் கூறியதுண்டேனினும், பிறன்கோட் கூறலாய்க் கோள்க. இது மேல் வருவன வற்றிற்குமோக்கும். இவ்வாறு பக்ஷாபாசமிரண்டும் ஏத்துவாபாசம் மூன்ருேடும் கூட்டித் தோகையி னைந்தெனக்கோள்ளும் நியாய மதாநுசாரமாய்ப் பௌஷ்கரத்திலும் வரும்.

हेतूनां दूषणान्यत्र पञ्चोक्तानि शिवागमे ।
असिद्धिः प्रथमा हेतोः पक्षवृत्तेरनिश्चये ॥ म - 888

नित्यत्वादणवो हेतुरित्यसिद्धिः स्वरूपतः ।
विशेषणविशेष्यादेरसिद्ध्या तत्तदात्मिका ॥

वर्तमानो विरुद्धः स्याद्धेतुः पक्षविपक्षयोः ।
व्यापकोऽव्यापको देशानवच्छिन्नत्वहेतुतः ॥

पक्षादित्रितये वर्तमानोऽनैकान्तिको भवेत् ।
आत्मा नित्यः प्रमेयत्वादित्यत्रोदाहृतो द्विजाः ।

साध्याप्रयोजकः पक्ष एवानध्यवसायकः ।
सन्तत्या वर्तते विश्वं वस्तुत्वादित्युदाहृतः ॥

कालातीतस्तु साध्यस्य पक्षे मानविरोधतः ।
निरुपादानकं विश्वं कार्यमागन्तुकत्वतः ॥

व्याप्तेर्यथावद्विज्ञातं साधनं साध्यसिद्धये ।
पर्याप्तमसतो हेतोर्येन केनापि वर्त्मना ॥

व्याप्तिभङ्गोऽनुमानस्य दूषणं प्रथमं मतम् ।
अनुष्णो वह्निरित्यादि प्रतिज्ञाते सहेतुकम् ॥ सू - 896

பிறவும் விரித்துக்கோள்க.

149

“ இன்னணந்தான் ” என்பது ஏதுப்போலி முடிவும் திருஷ்டாந்தாபாச மென்னும் உவமைப்போலியின் இலக்கணமுங் கூறுகின்றது. ஈண்டுச் “ சுருங்க வெழு மூன்றேதுப் போலியியம்பிடினும் அப்பேதமனைத்தும் விரித்துணர்க” என்றதனுல் நியாய நூல் கூறுமாறே சிறிது கூறுதும்.

अनुकूलतर्काभाववत्प्रतिकूलतर्कसम्भवेऽपि व्याप्यत्वासिद्ध एव हेतुः स्यात्। यथाहुः

भावेऽपि प्रतिकूलानां तर्काणामीदृशी गतिः।

इति। अन्ये तु स्वरूपासिद्धिभेदा इति वदन्ति। तथाहि पञ्चविधस्तर्क इति प्रागुक्तः तत्रात्माश्रयाश्चत्वारः प्रतिकूलतर्कन्यायस्य हेतोरुद्भाव्यन्ते। तस्य स्वरूपासिद्धिरेव स्यान्न व्याप्यत्वासिद्धिः तथाचोक्तम्

आत्माश्रयस्तथान्योन्यसंश्रयश्चक्रकाश्रयः।
अनवस्थेत्यमी तर्काः स्वरूपासिद्धिहेतवः॥

इति। ज्ञानान्ते तु अनैकान्तिकभेदस्यानध्यवसितस्याप्रयोजकस्य हेतोः पृथगुद्दिष्टत्वेन तथाविधतर्काभासानां चतुर्णामप्रयोजकतयाऽनध्यवसित एवान्तर्भावः अथ लक्षणदूषणत्रयेऽति व्याप्तिस्तु व्याप्यत्वासिद्धः विपक्षाद् व्यावृत्त्यभावात् सोपाधिकत्वाच्च। यथा गोलक्षणस्य पशुत्वस्य। गोत्वे हि सास्नादिमत्वं प्रयोजकं न पशुत्वम्। तथाऽव्याप्तेर्भागासिद्धत्वं यथा गोलक्षणस्य शाबलेयत्वस्य। एवमसम्भवोऽपि स्वरूपासिद्ध एव। तद्यथा — ब्राह्मणस्य किं लक्षणमित्युक्ते विषाणित्वमित्यत्र विषाणित्वस्य ब्राह्मणेषु सर्वेष्वसम्भव इति।

இனி விருத்தத்தின் பேதம் வருமாறு

तयोरुभयोः सपक्षसहितसपक्षरहितयोर्विरुद्धयोः सपक्षसहितविरुद्धे यो विपक्षैकदेशवृत्तिः पक्षव्यापकस्तस्यान्तर्भावः। तद्यथा नित्यःशब्दः सामान्यवत्वे सति अस्मदादिबाह्येन्द्रिय ग्राह्यत्वात् आत्मवत्। इत्यत्र योगिनां परमाणवो बाह्येन्द्रियग्राह्याः ततः सपक्षवृत्तित्वं न विरुद्धं स्यात्। अस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वं सामान्ये नित्येऽप्यस्तीति सामान्यवत्त्वे सतीति पदम्। तच्च सर्वशब्देष्वस्तीति पक्षव्यापकः। तस्य हेतोः क्वचिदनित्ये घटादौ वर्तमान

त्वादन्यत्रानित्ये परमाणुक्रियातत्संयोगादाववर्तमानत्वाच्च विपक्षैकदेशवृत्तित्वम्। तत्रातीन्द्रिय-परमाणुक्रियादौ विशेषणसत्वेऽपि विशिष्टाभावात्तद्विशेषणस्याभाव इति विपक्षैकदेशवृत्तित्वम्। अथ सपक्षरहिते विरुद्धे यः पक्षव्यापको विपक्षैकदेशवृत्तिस्तस्यान्तर्भावः। तद्यथा आकाश-विशेषगुणः शब्दः बाह्येन्द्रियग्राह्यत्वात् इत्यत्र ग्रहणयोग्यत्वं सर्वशब्देष्वस्तीति पक्षव्यापकत्वम्। अन्यत्र क्वचिद्रूपादावस्ति क्वचित्सुखादौ नास्ति इति विपक्षैकदेशवृत्तित्वम्। अथ पुनः पक्षैकदेशवृत्तयश्चत्वारश्च विरुद्धभेदा इति केचित्। तत्र पक्षसहितविरुद्धभेदौ द्वौ पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिः, पक्षैकदेशवृत्तिर्विपक्षव्यापकश्चेति। तयोराद्यो यथा — शब्दो नित्यः प्रयत्नानन्तर्यकत्वात् आत्मवदित्यत्र प्रयत्नतारतम्यानुविधायित्वमस्मदादि प्रयत्नानन्तरीयकत्वम्। न तु ईश्वरप्रयत्नपूर्वं तत्य वाय्वादिशब्दानां सम्भवात् प्रागुक्तवत् तच्च वर्णव्यतिरिक्ते वाय्वादिशब्दे नास्तीति पक्षैकदेशवृत्तिः। विपक्षे घटादौ प्रयत्नानन्तर्यकत्वसत्वेऽपि विपक्षैकदेश तृणादिषु चलनक्रियादावसम्भवात् विपक्षैकदेशवृत्तिरिति। अथ द्वितीयो यथा — नित्या पृथिवी कृतकत्वादित्यत्र कृतकत्वस्य हेतोर्विपक्षे समुद्रादौ सर्वत्र वर्तमानत्वाद्विपक्षव्यापकः पक्षे पर्वतादौ क्वचिद्वर्तमानत्वेऽपि पृथ्वीपरमाणौ वृत्तित्वाभावात् पक्षैकदेशवृत्तित्वम्

अथ पक्षरहितविरुद्धभेदौ द्वौ पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिः, विपक्षव्यापकः पक्षैकदेशवृत्तिश्चेति। तयोराद्यः पक्षविपक्षैकदेशवृत्तिर्यथा — आकाशविशेषगुणः शब्दः प्रयत्नानन्तर्यकत्वात् अयं हेतुरत्र पक्षैकदेशवर्णात्मकशब्दे वर्तते। नतु ध्वन्यात्मके वाय्वादिशब्दे एवं विपक्षैकदेश-घटादौ वर्तते। क्वचिदेकदेशे तृणचलनादौ नास्तीति पूर्वं कृतव्याख्यानमेतत्। अथ द्वितीयो विपक्षव्यापकः पक्षैकदेशवृत्तिर्यथा आकाशविशेषगुणः शब्दः अपदात्मकत्वात्। अत्र सुप्तिङन्तं हि पदं तत्रापदात्मकत्वं नास्ति। भेर्यादिशब्द एवास्ति। इति पक्षैकदेशवृत्तित्व-मस्य हेतोः। विपक्षे घटादौ अपदात्मकत्वं सर्वत्रास्तीति विपक्षव्यापकत्वम्। एते चत्वारश्च भागासिद्धा इति केचित्। भागासिद्धाः विरुद्धाश्च भवन्ति इति न्यायैकदेशिनः। यथा स्वर्णादिद्रव्येयत्तावधारणे करणत्वात्प्रमाणमिदानीं तदेव पूर्वं तुलान्तरतुलितद्रव्येण प्रमीयमाणं प्रत्यक्षेण वा गृह्यमाणं स्वरूपं प्रमेयं च भवति तथेति वदन्ति। ज्ञानान्ते तु भागासिद्धा एवेति साम्यविषयत्वेन पक्षाभासेषु विशेष्याभावप्रयुक्तेष्वन्तर्भाव इति

இவ்வாறு பிறவும் கண்டுகொள்க.

अथ दृष्टान्ताभासा उच्यन्ते । दृष्टान्तो नाम व्याप्तिदर्शनस्थानम् । यदुक्तम् —

व्याप्तिसंवेदनास्थानं दृष्टान्तमिति गीयते ।

इति । दृष्टान्तलक्षणरहिता दृष्टान्तवदवभासमाना दृष्टान्ताभासाः ते पुनर्द्विविधाः अर्थदोषशब्द-दोषभेदात् । तत्रार्थदोषस्त्रिविधः साधर्म्यवैधर्म्यसन्दिग्धदृष्टान्तभेदात्

எனவரும்.

150 * * *

" சாற்றவற்றுள் " என்பது திருஷ்டாந்தாபாஸம் வகையாற்பதினெட்டா மென்கின்றது. அந்த ஞானந்த பரிபாஷையிலேயே—

साधर्म्यवैधर्म्यदृष्टान्ताभासौ द्वावपि प्रत्येकं चतुर्विधौ । साध्यविकलः साधनविकल उभयविकल आश्रयहीनश्चेति साधर्म्यदृष्टान्ताभासाश्चतुर्विधाः । अथ साधनव्यावृत्तः साध्यव्यावृत्तः उभयव्यावृत्त आश्रयहीनश्चेति वैधर्म्यदृष्टान्ताभासाश्चतुर्विधाः । एवमुभयथापि सन्दिग्धदृष्टान्ताभासा अष्टौ । सन्दिग्धसाध्यविकलादयश्चत्वारः सन्दिग्धसाधनव्यावृत्ता-दयश्चत्वारश्चेति तदेवमर्थदोषाः षोडश । अथ शब्ददोषस्तु द्विविधः अव्याप्त्यभिधानो विपरीताभिधानश्चेति । तदेवं अष्टादशविधा दृष्टान्ताभासा इति ज्ञेयम्

151 * * *

" அந்வயமாஞ் சாதர்மிய திட்டாந்தப்போலி " என்பது அந்வய திருட்டாந்தத்தில் [1]சாத்தியவிகலமும் [2]சாதனவிகலமும் [3]சாத்திய சாதன விகல மென்னும் உபய விகலமுமாகிய மூன்றுவமைப் போலியும் கூறுகின்றது. அதிலேயே

साधर्म्यदृष्टान्ताभासेषु साध्यविकलो यथा — आत्मा नित्यो विभुत्वात् यत्र विभुत्वं तत्र नित्यत्वं यथा आकाश इत्यत्र साध्यस्य नित्यत्वस्य आकाशे अभावात् साध्यविकलदृष्टान्ताभासः । ज्ञानान्ते हि आकाशस्याहंकारिकत्वेनानित्यत्वम् अत्रानुमान एव साधनविकलादयश्च दृश्यन्ते । साधनस्य विभुत्वस्य आकाशे अभावात् साधनविकलः । तेनोभयव्याप्त्यभावात् साध्यसाधनविकलः

எனவரும்

152 * * *

"இதனிலாகாயப் பூப்போல்" என்பது அந்வய திருஷ்டாந்தாபாஸம் நான்கினுள்ளு முற்கூறிய மூன்றும்போக நின்ற [4]ஆச்சிரய விகலமென்னும் சுவருப வைகல்லியமோன்றும், வியதிரேக திருஷ்டாந்தத்தில் [1]சாத்திய வியாவிருத்தம், [2]சாதன வியாவிருத்தம், [3]உபய வியாவிருத்தம், [4]ஆச்சிரய வியாவிருத்தம் (சுவருப வியாவிருத்தம்) என்ற நான்கும் கூடிய வைந்துதிருஷ்டாந்தாபாஸமுங் கூறுகின்றது. அதிலேயே

आत्मा नित्यो विभुत्वात् खपुष्पवदित्यत्र आश्रयहीनः स्वरूपवैकल्यश्चायम् । खपुष्पस्य सर्वप्रमाणागोचरत्वान्नास्तित्वमेव । अथ वैधर्म्यदृष्टान्तेषु आत्मा नित्यो विभुत्वादाकाशवदित्यत्र यो नित्यो न भवति स विभुरपि न भवति यथाकाश इति विभुत्वसाधनव्यावृत्तमिति । तथा साध्यव्यावृत्त उभयव्यावृत्तश्च । खपुष्पवदित्यत्राश्रयहीनः स्यात् । अथोभयत्रापि स्वरूपवैकल्य विषये विमतं कार्यं प्रत्यक्षत्वात् खरविषाणवदिति वा । उभयत्रापि उभयवैकल्यविषये विमतं कार्यं प्रत्यक्षत्वान्मायावदिति वा

153 * * *

"சந்தித்த திட்டாந்தவேதுப் போலியேட்டில்" என்பது சந்தித்த சாத்திய விகலாதி நான்கனுள் [1]சாதர்மிய சாத்திய விகலமாமாறு கூறுகின்றது. அதிலேயே,

अथ सन्दिग्धसाधर्म्यविषये सन्दिग्धसाध्यविकलो यथा । महाराज्यं करिष्यति असौ सोमवंशोद्भूतत्वात् राजपुत्रवदित्यत्र सोमवंशसमुद्भूतत्वेन नि (श्चितो) दृष्टान्तीकृतः । न चासौ राज्यं करिष्यतीति निश्चयो भवतीति सन्दिग्धसाध्य एव दृष्टान्तः सन्देहो द्वारमुपायो (यस्य सः) सन्दिग्धसाध्य इत्यर्थः

எனவரும்

154 * * *

"அன்றி யினியந்தத் திட்டாந்த முப்போலி" என்பது [2]சந்தித்த சாதன விகலமாமாறு கூறுகின்றது. அதிலேயே

सन्दिग्धसाधनविकलो यथा नायं सर्वज्ञः रागादिमत्त्वात् पुरुषवत् इत्यत्र येन केनचित्प्रकारेण निश्चितेन रागादिमत्त्वेन चानिश्चितो दृष्टान्तीकृतः

எனவரும்

155 • • •

" மண்டலவன் " என்பது சந்தித்த சாதர்மிய திருட்டாந்த விகலத்தின் முற்கூறிய விரண்டும்போக எஞ்சிய [3]உபயவிகலமும் [4]ஆச்சிரய விகலமென்னும் சுவரூப விகலமுமாமாறு கூறுகின்றது. அதிலேயே

सन्दिग्धोभयो यथा गमिष्यत्ययं स्वर्गं विवक्षितः पुरुषः कुण्डलवान् समुपार्जितशुक्लधर्मवत्त्वात् देवदत्तवदित्यत्र सन्दिग्धमुभयं समुपार्जितशुक्लधर्मवत्त्वं स्वर्गगमनं च यस्य स सन्दिग्धोभयः स पुरुषो दृष्टान्तीकृतः इति। सन्दिग्धाश्रयो यथा नायं सर्वज्ञः बहुवक्तृत्वात् भविष्यद्देवदत्तपुत्रः कुण्डलवानिव इत्यत्र भविष्यद्देवदत्तपुत्रे कुण्डलवति प्रमाणाभावात् सन्दिग्धाश्रय उदाहरणाभासः।

எனவரும்.

156 • • •

" இப்படிச் சோறுன்கினுளும் " என்பது சந்தித்த சாத்திய வைதர்மிய திருட்டாந்தாபாஸ நான்கனுள்ளும் [1]சந்தித்த சாத்திய வியாவிருத்த மாமாறு கூறுகின்றது. அதிலேயே

सन्दिग्धवैधर्म्यविषये सन्दिग्धसाध्यव्यावृत्तो यथा – महाराज्यं करिष्यत्यसौ सोमवंशोद्भूतत्वात् इति पूर्वोक्तानुमाने यो महाराज्यं करिष्यति स सोमवंशोद्भूतोऽपि न भवति यथा अन्यो राजपुरुषः इति साध्यं व्यावृत्तं यस्मात् असौ साध्यव्यावृत्तः सन्दिग्धश्चासौ साध्यव्यावृत्तश्चेति सन्दिग्धसाध्यव्यावृत्तः सोमवंशोद्भूतस्य महाराज्यकरणे प्रमाणाभावात्।

157 * * •

" அன்ன சந்தித்த சாதனத்து " என்பது [2]சந்தித்த சாதன வியாவிருத்தமும் [3]உபய வியாவிருத்தமு மாமாறு கூறுகின்றது. அதிலேயே

सन्दिग्धसाधनव्यावृत्तो यथा — यस्तु सर्वज्ञः स रागरहितः यथा समस्तशास्त्राभिज्ञः इत्यत्र प्रागुक्तानुमाने सर्वशास्त्राज्ञस्य रागादिरहितत्वे प्रमाणाभावात् सन्दिग्धसाधनव्यावृत्तः

எனவரும்

सन्दिग्धोभयव्यावृत्तो यथा गमिष्यत्ययं स्वर्गं विवक्षितः पुरुषः समुपार्जितशुक्ल-धर्मत्वात् इति प्रागुक्तानुमाने यः स्वर्गं गमिष्यति स समुपार्जितशुक्लधर्मोऽपि न भवति यथा दुःस्थः पुरुषः इत्यत्र दुःस्थस्यापि पुरुषस्य स्वर्गादिगमने शुक्लधर्माभावे च प्रमाणाभावादिति

158 * * *

" முந்திய [4]வாசிரிய விகலத்திற்போல் " என்பது சந்தித்த ஆச்சிரய விகலமாமாறு கூறுகின்றது. அதிலேயே

सन्दिग्धाश्रयो यथा नायं सर्वज्ञः बहुवक्तृत्वात् भविष्यद्देवदत्तपुत्रवत् इति प्रागुक्तानु-माने यो न सर्वज्ञः स बहुवक्ता न भवति यथा भविष्यद्देवदत्तपुत्रः इति

எனவரும். இவ்வாறே பொருட்குற்றம் பதினாறுங் கூறப்பட்டன. சொற்குற்ற மிரண்டும் மேல் விளங்கும்

159 * * *

" இன்னவுயிர் " என்பது சப்த தோஷமிரண்டும் கூறுகின்றது.

तत्राव्याप्त्यभिधानो यथा आत्मा नित्यो विभुत्वादाकाशवदिति प्रागुक्तानुमानेऽत्र यथाऽऽकाश इत्युक्ते तत्र यो विभुर्न भवति स नित्योऽपि न भवति यथाकाशमिति व्याप्तिवचन-मन्तरेण प्रतिपादनात् अव्याप्त्यभिधानः। अथ विपरीतव्याप्त्यभिधानो यथा तत्रैवानुमाने यो नित्यो न भवति स विभुरपि न भवति इत्यन्यथा व्याप्त्यभिधानः। यत्र साधनजातीयमस्ति तत्र साध्यजातीयमवश्यमस्तीति हि वक्तव्यम्। तद्विना विपरीतोक्तेर्विपरीतव्याप्त्यभिधानः। एवं वैधर्म्योदाहरणाभासेऽपि विज्ञेयम्

இவ்வாறே திருட்டாந்தாபாஸம் பதினெட்டும் வந்தவாறு காண்க.

160 * * *

" பக்கப்போலியைப்போல் " என்பது பக்கப்போலியைப்போல உவமைப் போலியையும் ஏத்துவாபாசத்தடக்குமாறு கூறுகின்றது. இதன் பொருள் [1]சாத்தியவிகலம் சாதாரணநைகாந்திகத்தும் விருத்தத்தும், [2]சாதன விகலம்

அசாதாரணு நைகாந்திகத்தும், [3]உபயவிகலமும் [4]ஆச்சிரயவிகலமும் இரண்டும் வியாப்யத்துவாசித்தத்தும் அடங்குமென்றவாறு. இவ்வாறு வருவது ஞானுந்த பரிபாஷையில்

साध्यविकलदृष्टान्तो विपक्ष एव स्यात्। तत्र वर्तमानो हेतुः सपक्षान्तरवृत्तौ सत्यां पक्षत्रयवृत्तित्वात् साधारणानैकान्तिको भवति। यथा अनित्यः शब्दः प्रत्यक्षत्वात्सामान्यवत् इत्यत्र विपक्षे सामान्ये सपक्षे घटादौ पक्षे शब्दे च वर्तमानः प्रत्यक्षत्वादिति हेतुः साधारणो भवति। असत्यां तु पक्षवृत्तौ सपक्षविपक्षयोरेव वर्तत इति विरुद्धो भवति। यथा अनित्यः शब्दः श्रोत्रग्राह्यत्वात् शब्दत्ववदिति ?। साध्यधर्मवति दृष्टान्ते साधनविकले सपक्षादपि व्यावृत्तेरसाधारणानैकान्तिको भवति। यथा नित्यः शब्दः आकाशविशेषगुणत्वात् आत्मवदिति। ननु सकलसपक्षव्यावृत्तो हि असाधारणो भवति सपक्षेषु केषुचिद्वर्तमानो दृष्टान्त तया निर्दिष्टे सपक्षे च वर्तमानः कथमसाधारणः स्यात्। यथा अनित्यः शब्दः अमूर्तत्वात् परमाणुवदिति। सत्यम्। अयमसाधारणो न भवति सपक्षेषु आकाशादिषु वृत्तेः। तथाप्यनुपदर्शितव्याप्तिको हेतुः स्यात् इति हेत्वाभासान्तर्गत एवेति भावः। दृष्टान्तधर्मिण एवाभावे तस्मिन्सत्येव तयोः साध्यसाधनयोः द्वयोरप्यभावे असिद्धव्याप्तिको हेतुः स्यात्। यथा अनित्यः शब्दः प्रत्यक्षत्वादाकाशवदिति। यथा तत्कुसुममिति वा। ननु तस्यामेव प्रतिज्ञायां कृतकत्वादिति हेतुमभिधाय गगनकुसुमयोर्निदर्शनयोः न व्याप्तिसिद्धिरिति दृष्टान्तदोषः अत्रेति चेन्न। अत्राप्यनुपदर्शितव्याप्तिको हेतुः स्यादिति पीडायां (?) व्याप्यत्वासिद्धिरेव स्यात्। एवं वैधर्म्यदृष्टान्तेऽपि साध्यव्यावृत्तेरसाधकत्वम्। साधनव्यावृत्तेर्विरोधः साधारणो वा। उभयव्यावृत्तेर्वा आश्रयाभावेऽपि व्याप्यत्वासिद्धिः। ततश्च दृष्टान्ताभासानां हेत्वाभासेष्वन्तर्भावः। यदुक्तम्

साधारणो विरुद्धो वा दृष्टान्ते साध्यवर्जिते।
असाधारणता हेतोस्तस्मिन्साधनवर्जिते॥

व्याप्यासिद्धिरभावे स्यादाश्रयस्य द्वयोरपि। इति

எனவரும். "தோல்வித்தானத்தை யிப்பாற் சொல்ல லுற்றும்" என்றது அதுவும் ஆபாச பேதமாகலின். அது முன்பு சித்த தந்திரத்தில் கூறப்பட்டது.

पक्षाभासाश्च चत्वारो हेत्वाभासैकविंशतिः ।
दृष्टाभासा दशाष्टौ च द्वाविंशन्निग्रहाः स्मृताः ॥
पञ्चषष्टिरिमे प्रोक्ता आभासा शिवशासने । इति

161, 162, 163, 164, 165, 166 * *

161 "முழுதுமறியாமை" என்பது தோல்வித்தானத்தின் பொதுவியல்பு மவற்றுள் பிரதிஞ்ஞாஹாநியினியல்பும் கூறுகின்றது. தோல்வித்தானமாவது நிக்கிரகத்தானம்.

कथायामखण्डिताहङ्कारेण परस्याहङ्कारखण्डनं पराजयो निग्रह इत्यत्र पराजयनिमित्तानि निग्रहस्थानानि । तानि चासंख्यातानि सर्वाणि प्रागुक्तवत् सङ्ग्रहेणात्र द्वाविंशद्भेदा गृह्यन्ते तथा च न्यायसूत्रम् — "प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासन्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थकमविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि" इति । तानि पुनर्द्विविधानि अप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिभेदात् । तयोरप्रतिपत्तिर्वादिनः स्वकथाविषये प्रतिवादिकथाविषये वा प्रतिभाज्ञानम् । तथाविधनिग्रहस्थानानि प्रतिज्ञाहान्यादीनि पुनरुक्तान्तानि त्रयोदशविधानि । विप्रतिपत्तिस्तु तद्विषये विपरीतज्ञानं तथाविधानि निग्रहस्थानानि शेषाणि नवविधानि । एतत्सामान्यलक्षणं तत्त्वाप्रतिपत्तिरिति केचित् ॥

எனவரும். இனி "ஈண்டுத் தழுவிவற்றுள் [1]பிரதிஞ்ஞாஹாநி" என்பதும், "நிந்தியமாம் வன்னங்கள் (162)" என்பதனுற் கூறும் [2]பிரதிஞ்ஞாந்தரம், [3]பிரதிஞ்ஞா விரோதம் என்பதும், "சொன்ன சத்த மநித்தியமாம் (163)" என்பதனுற் கூறும் [4]பிரதிஞ்ஞாசந்நியாசம் [5]ஏத்வந்தரம் என்பதும், "அநித்யமாஞ் சொல்லிந்திரியகத்தின் (164)" என்பதனுற்கூறும் [6]அருத்தாந்தரமும், [7]நிரர்த்தகமும், [8]அவிஞ்ஞாதார்த்தமும் "சொல்லு முண்டான் (165)" என்பதனுற் கூறும் [9]அபார்த்தகமும் [10]அப்ராப்த காலமும், [11]நியூனமும், [12]அதிகமும் "வரும் புனருத்தம் (166)" என்பதனுற் கூறும் [13]புனருத்தமுமான பதின் மூன்றற்கும் வருமாறு அந்த ஞானந்த பரிபாஷையிலேயே

तत्र तावत्प्रतिज्ञाहानिरिति प्रथमोद्दिष्टनिग्रहस्थानं नाम प्रथमं निर्दिष्टस्य दूषणसमुन्मेषणे कथानिर्वाहमपश्यता तेन पुनस्त्यागः। तदुक्तं च। साध्ये प्रतिदृष्टान्तधर्मप्रतिज्ञा प्रतिज्ञाहानिरिति। तद्यथा। अनित्यः शब्दः ऐन्द्रियकत्वात् घटवदिति परेण प्रतिपादिते ऐन्द्रियकं सामान्यं नित्यं दृष्टम्। इति व्यभिरित्वेन दोषवत्त्वे उद्भाविते तदन्येन विदुषा पुनस्तत्प्रतिवादिना तर्हि शब्दो नित्य इति प्रतिज्ञा हीयते इति प्रतिज्ञानिर्नाम निग्रहस्थानम्। तत्र प्रतिज्ञाहानिरित्युपलक्षणं हेतुहान्यादीनामपि। तथाहि अनित्यः शब्दः प्रमेयत्वादित्यत्र तस्य हेतोरनैकान्तिकत्वेन प्रतिषेधे कृते सत्यमस्तु तर्हि कृतकत्वात् इति ब्रुवतो हेतुहानिः नित्यौ आत्माकाशौ कार्यत्वादित्यस्य भागासिद्धस्य प्रतिषेधे आत्मैव पक्षीक्रियते इति वदतः पक्षहानिः एवमुपभेदांश्च लेशेन वक्ष्यामः (1)

अथ प्रतिज्ञान्तरं नाम निर्विशेषणं प्रयुक्तस्य साध्यांशस्य दूषणोद्भावने इतरेण कृते सति तत्परिजिहीर्षया पुनर्विशेषणं प्रक्षिप्य पूर्ववन्निर्देशः। तदुक्तं च — "प्रतिज्ञातार्थ प्रतिषेधे धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम्" इति। तद्यथा नित्याः वर्णाः श्रावणत्वात् शब्दत्ववत् इत्युक्ते ध्वनिभिर्व्यभिचारित्वेन दूषिते तर्हि ध्वनयो वर्णाः नित्या इति पक्षान्तर-प्रक्षेपः। एवं पक्षप्रक्षेपवत् तद्विशेषणप्रक्षेपादयोऽपि गृह्यन्ते। अनित्यः शब्दः कार्यत्वात् इत्युक्ते ध्वनिभागे सिद्धसाध्यत्वोद्भावने कृते वर्णात्मकः शब्दः इत्यादयः (2)

प्रतिज्ञाविरोधो नाम एककर्तृकयोरवान्तरवाक्ययोः पदयोर्वा परस्परं सङ्घातः। तदुक्तं च। प्रतिज्ञाहेतोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोध इति। तद्यथा. गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमतद्व्यतिरिक्तत्वात्। इत्यत्र व्यतिरिक्ताव्यतिरिक्तयोः विरोध इति एवं प्रतिज्ञादृष्टान्तादिविरोधत्रयमप्यूहनीयम्। (3)

प्रतिज्ञासन्यासो नाम स्वोक्तस्यैव स्वेनैव कृतोऽपलापः। तदुक्तं च — पक्षप्रतिषेध प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासन्यासः तद्यथा — नित्यः शब्दः व्यापारजन्यत्वात् व्योमवदित्युक्ते कथमनित्यत्वव्याप्तं व्यापारजन्यत्वं नित्यत्वे हेतुः स्यादिति परेण दूषिते न ब्रूमो व्यापारजन्यत्वादिति। स चतुर्विधः केनेदमुक्तमिति वा, परमतमेतन्मयोक्तमिति वा, स्वयमेवोक्त्वा त्वयैवोक्तमिति वा, परेणोक्तं स्यान्मया नोक्तमिति वा (4)

अथ हेत्वन्तरं नाम हेतोः साधनांशे दूषिते सति तद्दोषपरिजिहीर्षया पुनः केनापि विशिष्टम्। तदुक्तं च अविशिष्टोक्ते हेतौ प्रतिषेधे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरमिति। तद्यथा नित्या पृथिवी सकर्तृकत्वादित्यस्य जीर्णकूपारामादिभिरनैकान्तिकत्वेन प्रतिषेधे संप्रदाया-विच्छेदे सतीति विशेषणमिच्छतो हेत्वन्तरं नाम निग्रहस्थानम्। एतच्च हेत्वादिविशेषण चतुष्टयं तदपि ऊह्यम् (5)

अर्थान्तरं नाम उपक्रान्तस्य हेतोर्दूषणस्यानुपयुक्तं यत्तस्य वचनम्। तदुक्तं च प्रकृतादप्रतिसम्बन्धित्वमर्थान्तरमिति। तद्यथा नित्यः शब्दः अस्पर्शत्वादिति। अत्र कृदन्तं पदमित्यादि प्रसक्तानुप्रसक्त्या प्रकृतार्थानुपयोगिशास्त्रान्तरमुपदिशतोऽर्थान्तरं नाम निग्रह-स्थानमिति। तच्च स्वपरोभयानुभयभेदेन चतुर्विधमप्यूहनीयम् (6)

अथ निरर्थकं नाम अवाचकपदं प्रयुञ्जानस्य वादिनो भवति। तदुक्तं च। वर्णक्रम निर्देशवन्निरर्थकमिति। तद्यथा-नित्यः शब्दः कचटतपानां गजडदबत्वात् घझढधभवत् इति (7)

अथ अविज्ञातार्थं नाम वादिना त्रिःभङ्ग्यन्तराभिधानेऽपि प्राकृतेन प्रतिवादिना चाविज्ञातं। तदुक्तं — परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिभिरभिहितमप्यविज्ञातार्थमिति – तद्यथा। पराज्ञानापादनव्यामोहादिना प्रयुक्तं "श्वेतो धावति" इति वाक्यवत् योजनप्रयासेनावगम्यार्थं वाक्यरूपम्। (8)

மா றிற்குமெனப் பலதோன்றி ஒன்றைச் சாராதபடி மொழிதலு மிது.

अथ अपार्थकं नाम विशेषणविशेष्यभावेनान्वितं योग्यानामाकाङ्क्षादिरहितानां समूह रूपवाक्यं प्रयोक्तुर्भवति। तदुक्तं च पौर्वापर्यायोगादावप्रतिसम्बन्धार्थमपार्थकमिति। न च निरर्थकं। वाचकत्वात्। न चार्थान्तरमन्वयाभावात्। तद्यथा — दश दाडिमानि षडपूपाः कुण्डमजाजिनं पललपिण्डमधोरुक्मेतत्क्रमार्थायाः स्थैर्यकृतं पित्तप्रशमनमिति सर्वथाप्यसंभव-दन्वयम्। ओदनं सरसि भुक्त्वा स्नातो यातीति व्यवहितान्वयवाक्यं च। (9)

சொல்லுமுண்டா னாங்கியிறு னனைத்தான் (165) என்றாற்போல வருவதுமிது.

अप्राप्तकालं नाम प्रतिज्ञावयवानां तदंशानां च क्रममुल्लङ्घ्याभिधानम्। तदुक्तं च – अवयवविपर्यासवचनमप्राप्तकालमिति। तद्यथाः – धूमवत्त्वान्महानसवत् पर्वतो वह्निमानित्यादि। तत्तु नियमकथायां निग्रहस्थानं अनियमकथायां तु न विरोधः (10)

अथ न्यूनं नाम प्रतिज्ञाद्यवयवानां मध्यादन्यतमस्यावचनम्। तदुक्तं च। हीनमन्यतमेनावयवेन न्यूनम्। साधनाभावेऽप्यसिद्धेरयोगात्?। इति। तद्यथा – पर्वतो वह्निमान् महानसवत् इत्युक्त्वा न्यायावयवानुक्तिः। (11)

अथाधिकं नाम अन्वितमुपयुक्तमपुनरुक्तं कृतकरमभिधीयमानं हेतूदाहरणादिकम् एकेन चरितार्थत्वादितराधिक्यमिति। तद्यथा – अग्निमान् पर्वतः धूमवत्त्वात् आलोकवत्त्वात् यथा महानसः, अयस्कारकूटः इव इति। एतच्च नियमकथायामेव दूषणं नतु सर्वत्र। एकार्थत्वे पुनरुक्तिप्रसङ्गात्। अन्यथाप्रकृतार्थसङ्गतौ अर्थान्तरत्वप्रसङ्गात्। अपरथाऽपार्थकत्व प्रसङ्गाच्च। साधनाधिक्यं तु हेत्वाधिक्यान्न विशिष्यते। (12)

अथ पुनरुक्तं नाम प्रतिज्ञातस्यैवार्थस्य प्रयोजनमन्तरेण पुनरपि शब्दार्थयोः प्रतिपादनम्। तथा प्रोक्तं – शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तम्। तद्यथा अनित्यः शब्दः इति (विषये सार्धं) पुनरुक्तमनुवादः। यथा साधर्म्यादुदाहरणेऽभिहिते वैधर्म्यादुदाहरणाभिधानम्। इति (व्याप्तिज्ञानार्थमुदाहरणमुच्यते) (13)

இப்பதின்மூன்றனுள் ஏத்வந்திரத்திற்கு, "உன்னுமநித்தியஞ் சத்தம் பொறியுறலாலென்று மொழிதலுமே சாதிதனில் வியபிசாரம் பகரத், தன்னுள் சாமாநியத்துவத்தோ டொக்கச் சாற்றுமஃதாமேத்துவந்தரமாந் தோல்வி" (163) யென்றதற்குதாரணம்

अनित्यः शब्दः अस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यत्वात् इत्युक्ते अस्य च हेतोः सामान्ये व्यभिचार इति दोषे उक्ते सामान्यवत्त्वे सतीति विशेषणप्रक्षेपः

எனவரும். முன்காட்டினது மூலத்திற்கேலாமையின், அதற்கேற்க இதனைக்கண்டு கொள்க. இனி அருத்தாந்திரத்திற்கு "அநித்தியமாஞ் சொல்லைந்திரியகத்திற் கடம்போலா மென்னச் சாதியோடும் வியபிசரித்ததனைப் புகல வாகாசகுணஞ் சத்தமென்றுதான் பிறிதிங்கியையாமை சொல்ல த........அருத்தாந்தரமா" (164) மென்பதற்குதாரணம்

अनित्यः शब्दः ऐन्द्रियकत्वात् घटवत् । अयं च हेतुः सामान्येन व्यभिचरित इति दूषिते स च आकाशगुणः । तेन च विद्यते समवायसम्बन्धः । स च नित्यत्सम्बन्धः इति

இவ்வாறு வருவது மூலத்திற்கேற்கக்கொள்க. இனி நிரர்த்தகத்திற்கும் "கட நித்தியமாகுமென்று வைத்து வீணேயேயாகாத படத்தினெழுத் தெண்ணி னிரர்த்தகமா" (164) மென்றவாறே

घटो नित्यः पकाराकारटकारमकारात्मशब्दः अकार्यरूपः

எனம் பிரகிருதார்த்தத்தைச் சொல்லமாட்டாத சத்தத்தைப் பிரயோகிக்கை என்பது முன் காட்டியதனே டோக்கும். பிறவு முதாரண பேதங்கள் காணினு மொன்று படக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் கூறும் பதின்மூன்று நிக்கிரகத்தானமும் அப் பிரதிபத்தியெனப்படும்.

இனி விப்ரதிபத்தி யொன்பதும் வருமாறு. 'வரும் புனருத்த' மென்னும் பாடலிற் பிற்பாதமிரண்டில்

"திருந்திடவே பிறர்சொன்ன தநுவதித்துத் தாந்தான்
செப்பாமை யிருத்தலன னுபாடண மென்றுகும்
இருந்து பிறன் மூன்றுமுறைகள் சொல்லியுங் கேட்டு
மிவ்வாக்யப் பொருடெரியா தென்றலஞ்ஞா னந்தான்" (166)

என்பது அனனுபாடணமும் அஞ்ஞானமு மென்னுந் தோல்வித்தான மாமாறு கூறுகின்றது.

तत्र अननुभाषणं नाम वादिनोक्तस्य प्राश्निकैर्विज्ञातार्थस्य परिषदानुद्योक्तस्योच्चारण-योग्यस्य यदप्रत्युच्चारणम् । तथा चोक्तम् — : विज्ञातस्य परिषदादिभिरभिहितस्याप्रत्युच्चारण-मननुभाषणं प्रतिवादिनो निग्रहस्थानमिति । ज्ञातार्थस्यापि सदुत्तरस्यापि सभाक्षोभेण वा कुण्ठितत्वेन वाप्यननुभाषणोपपत्तेः । तयोरतदानीमनिश्चयात् । अननुभाषणस्य च

योग्यानुपलब्ध्यैव निर्णीतत्वात् । अत्र च नञः पर्युदासवृत्तित्वाभ्युपगमेन यत्तदित्यादिना [1]सर्वथाननुवादः [2]दूष्यैकदेशानुवादः, [3]अर्थानुवादः [4]केवलदूषणोक्तिकः [5]स्तम्भनं चेति पञ्चाप्यननुभाषणत्वेन संगृह्यन्ते । सर्वं चैतन्निग्रहस्थानमिति ज्ञेयम् । *(14)*

अथाज्ञानं नाम वादिना त्रिभिरुक्ते प्राश्निकैर्विज्ञातार्थे सत्यपि वादिवाक्यार्थे प्रतिवादी यदा स्वाज्ञानमाविष्करोति 'न ज्ञायते मया' इति तदा तस्याज्ञानम् । तदुक्तं च - यच्च वाक्यं त्रिरभिहितमपि परिषदवगमार्थं प्रतिवादी प्रत्युच्चारयन्नपि नार्थतः सम्यगधिगच्छति तदाऽज्ञानं नाम प्रतिवादिनो निग्रहस्थानमिति । *(15)*

167 * * *

"எதிரி சொல்லறிந்தும்" என்பது அப்பிரதிபை விக்ஷேபம் மதாநுஞ்ஞை என மூன்று மாமாறு கூறுகின்றது.

तत्र अप्रतिभा नाम वादिनोक्तस्य तेन चानुभाषितस्य प्रतिषेधरूपमुत्तरं यदा प्रतिवादी न प्रतिपत्तुमीष्टे तदा तस्याप्रतिभा । तदुक्तं च – उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभेति । तद्यथा - देवताध्यानवत्तूष्णींभावो राजवार्तावतरणश्लोकपाठः केशप्रसारणं गगनस्चनं भूतलादिषु लेखनादि च यत्किञ्चित्क्रियाकरणम् । अननुभाषणे तु तूष्णीं नास्ते अप्रत्युच्चारयन्नपि दूषणादिकमभिधत्ते अतो नानयोरभेदः । *(16)*

अथ विक्षेपो नाम कथाभ्युपगमानन्तरं कालयापनहेतुकवाक्योच्चारणम् । तदुक्तं च - कार्यस्यासङ्गात् कथाविच्छेदो विक्षेपः । तद्यथा — इदानीं सभ्या नागताः । सभापतिश्च न प्रत्यासीदति । काहलादिशब्दश्च श्रूयते इत्यादि कालक्षेपः । *(17)*

अथ मतानुज्ञा नाम सिद्धान्ते परापादितदोषमनुद्धृत्य परस्यानिष्टबुद्ध्या इष्टप्रसञ्जनम् । तदुक्तं च — "स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात् परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा" इति । तद्यथा केनचिदात्मनश्चोरत्वमभ्युपगम्य पुरुषत्वाच्चोरत्वं तवास्तीत्युक्ते तत एव हेतोस्त्वमपि चोर इति प्रसञ्जनम् । *(18)*

168 * * *

"நிக்கிரகத்திற்குரிய" என்பது பர்யநுயோஜ்யோபக்ஷேபணமும், நிரநுயோஜ்யாநுயோகமும், அபசித்தாந்தமும் ஆகிய மூன்றுங் கூறுகின்றது.

तत्र पर्यनुयोज्योपक्षेपणं नाम अवश्योद्भावनकालमापन्नस्य निग्रहस्थानस्य यदनुद्भावनं । तदुक्तं – निग्रहप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपक्षेपणमिति । तद्यथा — सर्वं क्षणिकं सत्वात् यथा सन् शब्दः इत्युक्ते व्याप्यत्वासिद्धिदोषादिना न निग्रहः । (19)

अथ निरनुयोज्यानुयोगो नाम सर्वथा निग्रहस्थानमप्राप्तस्य वादिनः कथञ्चिन्निग्रह-स्थानमापाद्य पर्यनुयोगः अयम् । तदुक्तं च । अस्थाने निग्रहस्थानाभियोगो निरनुयोज्यानुयोग इति । तद्यथा सावयवत्वेन पृथिव्यादौ कार्यत्वसाधनेन कर्ताऽस्तीति उक्ते अप्रयोजकोऽयं हेत्वाभास इति । (20)

अथ अपसिद्धान्तो नाम कस्यचिच्छास्त्रस्य सिद्धान्तमालम्ब्य कथायां प्रवृत्तायां सिद्धान्तविरुद्धार्थपरिग्रहः । तदुक्तं च — सिद्धान्तमभ्युपेत्य नियमात्कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्त इति । तद्यथा — एकप्रकृतयो महदादिविकाराः एकरूपान्वितत्वात् घटादिवदित्युक्ते का प्रकृतिः ? के वा विकाराः ? इति पृष्टः साङ्ख्यो यदि "यतः सन्तो भावाः जायन्ते सा प्रकृतिः । जननानाशान्ता भावविकाराः" इति वदति, तदा तस्य सत्कार्यवादपरित्यागादपसिद्धान्तः । यदा वा मीमांसामभ्युपगम्य कश्चिदग्निहोत्रं स्वर्गसाधनमित्याह । कथमग्निहोत्रक्रिया ध्वंसती स्वर्गसाधिका भवतीति अनुयुक्तं प्रत्याह ? तया क्रियया समाराधितः परमेश्वरः फलं ददाति । राजवदीश्वराभ्युपगमात् इति अपसिद्धान्तः ।

169

"இத்திறத்திற் றோல்வித்தானம்" என்பது ஏத்துவாபாசமும் தோல்வித்தானமாகலின் அஃது அந்தமாய்த் தோல்வித்தான மிருபத்திரண்டெனக் கூறி அதுபோல்வன பிறவுமுளவேற் கண்டுகோள்க என அளவியல் கூறி முடித்தமை கூறுகின்றது. தோல்வித்தானத்தினினமும் அவ்வாறு ஏதுப்

போலியினின்முஞ் சிறிது முற்காட்டினும். பிறவும் விரிந்தநூலிற் கண்டு கோள்க எனவும், அவைகள் பிறவற்றிற்குபலக்ஷணமாய்க் கோள்வன கோள்க வெனவுஞ், சாதிவாதாதிகளுஞ் சித்தாந்தோபயோகமாய்க் கூற வேண்டுவன கூறிக்கோள்க எனவும், ஈண்டுக் கூறியது, சைவாகமத்தில் சார்வாகாதி சிவாத்வைதாந்த மதங்களைக் கூறி மறுத்தலின், அவைகளும் ஒரோ வழி வேண்டுமென வறிவித்தற்கு. இவற்றுள் ஏத்துவாபாசம் பக்ஷாபாஸ திருஷ்டாந்தாபாசத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று முற்கூறினும்.

अत्र ज्ञानान्ते श्रीमत्सिद्धतन्त्रादिषु न्यायमार्गकथाधिकरणाभासप्रतिपादनात् न्याया-भिमानस्थलभूतकथातदङ्गाद्यर्थाश्च संगृह्यन्ते — तदुक्तं च : —

विचारविषयो नानावक्तृको वा अविस्तरः ।
कथा तस्य षडङ्गानि प्राहुश्चत्वारि केचन ॥

इति । अत्रोक्तकथा नाम नानावक्तृकः पूर्वोत्तरपक्षप्रतिपादकवाक्यसन्दर्भः । अथवा यत्र वादिप्रतिवादित्वनिर्णयाय विजयाय वा न्यायवाक्यं प्रयुज्यते सा कथा । सा च कथा त्रिधा भवति ।

वादो जल्पो वितण्डेति तिस्रस्तस्य विधा मताः ।

इति वचनात् । तत्र वादकथा वीतरागैः शिष्याचार्यब्रह्मचारिभिः तत्वनिर्णयार्थं तर्कप्रमाणाभ्यां प्रवर्तनीया । तदुक्तं च — :

तत्र प्रमाणतर्काभ्यां साधनापेक्षसंयुता ।
वीतरागकथावादस्तत्फलं तत्वनिर्णयः ॥

इति । जल्पः प्रमाणतर्काभ्यां छलजातिनिग्रहस्थानैः स्वपक्षसाधनपरपक्षोपालम्भवती विजिगीषुकथा । तत्फलं परपक्षे दूषिते स्वपक्षसाधनप्रयोगावसानो विजयः । तथाचोक्तं — यथोक्तोपपन्नच्छलजातिनिग्रहस्थानोपालम्भो जल्पः इति । वितण्डा तु स्वपक्षस्थापनविहीना परपक्षदूषणमात्रावसाना जल्पवच्छलादिभिः प्रवर्तनीया । नास्यां कथायां स्वपक्षोऽस्ति । तदुक्तं च —

"सत्प्रतिपक्षस्थापनहीना वितण्डा"। इति

स च च्छलादिसंभेदे जल्पोऽस्य विजयः फलम् ।
जल्प एव वितण्डः स्यात्प्रतिपक्षत्वसाधने ॥

इति। इत्यादि च। अत्र प्रसक्तं च्छलं — अभिधेयान्तरेण प्रयुक्तस्य शब्दस्य अर्थान्तरं प्रकल्प्य दूषणाभिधानं यदुक्तम् — : वचनव्याघातोऽर्थोपपत्त्या छलमिति। तत् त्रिविधम् — वाक्छलं सामान्यच्छलमुपचारच्छलमिति च। अथ जातिस्तु साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिरिति। प्रयुक्ते हेतौ समीकरणाभिप्रायेण प्रसङ्गो जातिरिति। असदुत्तरं जातिरिति वा तल्लक्षणम्। एतत्सामान्यलक्षणम्। सा जातिरवान्तरभेदेन बहुधापि संग्रहेण चतुर्विंशतिविधा। तथाचोक्तम्। साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्ष वर्ण्यावर्ण्य विकल्प साध्य प्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्ग प्रतिदृष्टान्तानुत्पत्ति संशयप्रकरणाहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्यनुपलब्धिनित्या नित्यकार्या-कार्यसमाः इति।

तत्र व्याप्त्यनपेक्षेण साधर्म्यमात्रेण प्रत्यवस्थानं साधर्म्यसमा जातिः — : यथा धूमानुमाने यदि महानससाधर्म्येण वह्निः साध्यते महाह्रदसाधर्म्येण वस्तुत्वादिना निर्वह्नित्वं कस्मान्न सिद्ध्यति इति प्रत्यवस्थानं। इदं त्वसदुत्तरम्। धूमस्य वह्निना व्याप्तत्वेन तत्साधकत्व-सम्भवात् वस्तुत्वादेश्च महानसे व्यभिचारेण निर्वह्नित्वव्याप्तितया तत्साधकत्वाभावात्। एवमसदुत्तरमुत्तरत्राप्यूह्यम्। इत्यादि विस्तरेण ज्ञानान्तपरिभाषादौ ज्ञेयम्

இவ்வாறு சங்கிரகமாகப் பிரமாண லக்ஷணம் யாவும் கூறிமுடிந்தன. இவ்வாறன்றிப் பிறர் கூறுமுறைக்குற்றம் ஆண்டே யுணர்க. பிறவும் விரித்துக் கொள்க.

அளவியல் விருத்தம் முற்றும்

குருஞானசம்பந்தர் துதி.

சீரணியும் நுதலின்விழி மழுமான் நாகம்
திருந்தும்எரி பொருந்தும்விடம் தெரிந்திடா மல்
தாரணிஅன் பரையாள அவர்போல் வந்த
சைவசிகா மணிஎவர்க்கும் தலைவன் எங்கோன்
காரணியும் நெடிய பொழிற் கமலைவேந்தன்
கருணைமழை பொழியுமிரு கடைக்க ணுளன்
பார்புகழும் ஞானசம் பந்தன் எந்தை
பரமன்குரு சரண மலர் பரவி வாழ்வாம்.

வெள்ளியம்பலவாணர் துதி.

திருவா சகந்திகழ் தேவார மற்றுஞ் சிறந்ததமிழ்
அருணூல் சிவாகமம் வேதம் புராண மனைத்துமொன்றுய்ப்
பொருளாம் படியுயர் ஞானுந்த வுண்மை புகல்வதற்கு
வருமாம் பரசிவ னேவெள்ளி யம்பல வாணனன்றே.